

Ngày yêu thầm

KẾT THÚC.

Bồn La Bắc

Vanna & Cloudy edit

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10: Lặng Lẽ Rung Động

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27: Tiếp Tục

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52: Phụ Huynh

Chương 53

Chương 54: Ôm Một Cái

Chương 55: Lãnh Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

Chương 56: Mua Đơn

Chương 57: Cha Mẹ

Chương 58: Tắt Đèn

Chương 59: Mềm Mại

Chương 60: Váy Cưới

Chương 61

Chương 62: Hôn Hôn

Chương 63: Bạn Học

Chương 64: Đôi Mắt

Chương 65: Điện Thoại

Chương 66: Đồ Dành

Chương 67: Weibo

Chương 68: Trùng Phạt

Chương 69: Bệnh Viện

Chương 70: Em Bé

Chương 71: Phong Thư

Chương 72: Chúc Ngủ Ngon

Chương 73: Anh Muốn

Chương 74: Cả Em Nữa

Chương 75: Trăng Tròn

Chương 76: Thư Tình (Hoàn).

Chương 1

DTV-EBOOK

Gần đây thời tiết đã trở lạnh hẳn, đêm qua thậm chí còn bất ngờ có một lớp tuyết mỏng rơi xuống, nhiệt độ cũng tụt nhanh xuống dưới 0 độ.

Từ trong nhà nhìn ra ngoài, khu vườn nhỏ ở khu biệt thự đối diện, những cây bưởi và long nhãn vốn xanh tốt um tùm dường như chỉ sau một đêm đã phủ lên một lớp sương trắng xóa, tuyết không dày, nhưng trắng tinh khôi, nhìn rất đẹp.

Do ảnh hưởng của đợt không khí lạnh, mùa đông năm nay đến sớm hơn mọi năm.

Nghĩ đến việc hôm nay phải đến trường, lòng Phương Hạm có chút lo lắng.

Dạo gần đây cô vừa nằm viện một thời gian, nghỉ học khá lâu. Trừ hai ngày đi thi giữa tháng tuần trước, cô gần như không đến trường, mà sau đó lại đúng dịp được nghỉ luôn.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học lại, chắc sẽ được thầy cô chữa bài thi giữa tháng.

Trong phòng lúc này, điều hòa vẫn đang chạy êm ái, tiếng máy thổi gió nhỏ nhẹ và đều đều, rất giống với âm thanh mà cô thường mở trong tai nghe mỗi khi học bài hoặc làm đề.

“Đã mang đầy đủ sách vở chưa? Cả bài thi nữa, ra cửa nhớ kiểm tra lại lần nữa nhé.”

Chị gái cô, Phương Vi, vừa khoác áo vừa nhét quả táo Giáng Sinh đã gói sẵn từ sáng vào cặp cho cô.

“Hạ Hạ này, chị để táo trong cặp em rồi đấy nhé. Tí nữa nhớ chia cho bạn cùng bàn và lớp trưởng mỗi người một quả. Bình thường hai đứa nó hay giúp em thu bài, giữ tài liệu, cũng nên có quà nhỏ coi như cảm ơn dịp lễ.”

“Vâng, em biết rồi.”

Phượng Hạ đứng ở cửa, mang giày xong thì đeo cặp từ tay chị đưa qua, khẽ gật đầu.

Hồi mẹ sinh cô, do điều kiện y tế ở quê còn hạn chế, nên bị khó sinh mà qua đời. Từ nhỏ đến lớn, hầu như đều do chị gái Phượng Vi chăm sóc cô.

Căn bệnh của Phượng Hạ buộc phải điều trị ở bệnh viện lớn trên thành phố, chi phí rất cao. Ba cô làm ở đơn vị sự nghiệp trong quê, không tiện xin nghỉ dài ngày, chỉ có dịp mỗ mới có thể đến thăm cô.

Vì vậy suốt những năm qua, cô vẫn luôn sống cùng chị gái Phượng Vi. Mỗi lần đi viện hay đi học đều do chị đưa đón.

Với cô, Phượng Vi vừa là chị gái, cũng vừa giống như mẹ.

Mấy năm trước Phượng Vi lập gia đình. Căn hộ hai phòng hiện tại là vợ chồng chị vay mua, vẫn chưa có con. Hai vợ chồng ở một phòng, Phượng Hạ ở một phòng.

Hai người mặc áo khoác xong thì xuống lầu, xe đã đỗ ngay trước cổng khu chung cư, cách cửa không xa.

“Hạ Hạ đã mang hộp thuốc chưa?” Sau khi cả hai lên xe, Quan Huống hỏi.

“Rồi ạ.”

Phương Hạm có một hộp thuốc nhỏ, trong đó là đủ loại thuốc viên cô phải uống đều đặn mỗi ngày.

Quan Huống học ngành y, hiện đang là phó trưởng khoa mắt ở bệnh viện. Tuy bệnh của Phương Hạm không liên quan đến chuyên khoa của anh, nhưng làm trong ngành y nên cũng dễ xoay sở hơn nhiều.

“Hay là dịp Giáng Sinh này mình lén gửi chút quà cho cô giáo chủ nhiệm lớp em ấy nhỉ?” Quan Huống hỏi.

“Trung Thu mấy tháng trước vừa tặng rồi còn gì, giờ mới mấy tháng lại tặng nữa thì phiền lắm.”
Phương Vi ngồi ghế phụ phía trước đáp lời, “Hơn nữa em thấy cô giáo chủ nhiệm lớp con bé cũng dễ thương, có cho hay không chắc cũng không ảnh hưởng gì.”

“Nhưng mà... nhà mình đâu phải hoàn cảnh bình thường...”

“Không tặng cũng được, để gần Tết rồi tính.”

“À đúng rồi, tối nay anh có ca phẫu thuật, chắc về muộn chút.”

Hai người ngồi ghế trước vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn nhau. Trong khi đó, Phương Hạm ngồi yên ở hàng ghế sau, ánh mắt dần dời ra ngoài cửa sổ.

Ngày mai là Giáng Sinh. Nhiều cửa hàng đã trang trí các chi tiết đặc trưng cho dịp lễ, sắc đỏ, sắc xanh rực rỡ khắp nơi. Trên những tán cây ven đường phủ một lớp tuyết mỏng, trắng tinh, trông rất đẹp.

Lúc này, trên trời vẫn lất phất vài bông tuyết nhỏ.

Thành phố Hàng vốn dĩ hiếm khi có tuyết, không hiểu sao năm nay trời lại rét đến thế, mới tháng Mười Hai mà đã có tuyết rơi rồi.

Phương Hạm cũng ít khi được thấy tuyết thật sự. Mỗi lần tuyết rơi, cũng chỉ lác đác vài hạt, còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã tan mất.

Trong ký ức, khi còn nhỏ, cô từng được ba đưa lên Bắc Kinh khám bệnh, lúc đó mới tận mắt thấy một trận tuyết lớn thật sự. Từng bông tuyết to và rõ nét, muôn hình muôn vẻ, bay lượn giữa không trung như những cánh lông ngỗng, đẹp đến ngẩn ngơ.

Cô ôm nhẹ chiếc cặp trong lòng, nhưng không dám ôm chặt quá, sợ làm hỏng đồ bên trong.

Ngoài sách vở, vở ghi và đề bài ra, trong cặp còn có ba bó táo đã được gói đẹp mắt. Hôm nay là đêm Giáng Sinh, Phương Vi biết học sinh thường hay tặng nhau quà vật vào những dịp lễ phương Tây như vậy nên đã đến cửa hàng quà tặng chuẩn bị vài món cho Phương Hạm.

Một phần dành tặng Dương Thư Tuyết, bạn thân của cô, một phần cho lớp trưởng, và phần cuối cùng để tặng bạn cùng bàn. Vì những lần cô nằm viện vắng mặt, bạn cùng bàn sẽ là người giúp cô giữ bài vở và tài liệu học tập.

Có điều, mọi kế hoạch chị cô tính toán chu đáo như thế lại không biết được thực tế ở lớp học.

Ngay từ đầu học kỳ, Phương Hạm đã được xếp ngồi cùng bàn với Giang Diệc Nhiên.

Đó là nam sinh nổi tiếng nhất trường, đẹp trai, vóc dáng cao ráo, chỉ cần đứng giữa đám đông là có thể dễ dàng nhận ra. Nhưng tính tình thì nổi tiếng là khó ưa, lại còn rất hay đánh nhau. Bình thường ngoài việc chơi game thì chỉ có đổi bạn gái như thay áo.

Nghe nói gia đình cậu ấy rất giàu, là con một, từ bé đã được nuông chiều nên mới thành ra như vậy.

Thế nhưng... thiếu nữ nào mà chẳng có một trái tim mộng mơ?

Một người có gia cảnh như thế vốn dĩ đã dễ khiến các nữ sinh chú ý, đằng này lại còn đẹp trai, gương mặt góc cạnh sắc nét, khí chất đặc biệt, đi đến đâu cũng khiến người khác phải ngoái nhìn.

Với tính cách như vậy, có lẽ cậu còn chẳng buồn nhớ nổi bạn cùng bàn của mình là ai. Ít nhất là trong những ngày hiếm hoi Phương Hạm đến lớp, cậu chưa từng nhìn cô lấy một lần, càng đừng nói tới việc bắt chuyện.

Mỗi lần cô đi viện rồi quay lại, chỗ ngồi chỉ thấy đề thi và tài liệu bị nhét lộn xộn cả trong học bàn lẫn trên mặt bàn, thậm chí còn hay bị thiếu mất mấy thứ.

Dù vậy, cô vẫn muốn nhân dịp này để tặng tào cho cậu.

Nếu không có lý do hợp lý, Phương Hạm nghĩ có lẽ cả đời này cô cũng chẳng dám mở miệng nói chuyện với cậu ấy, tự ti và ngại ngùng luôn kìm chân cô lại.

Cô biết rõ Giang Diệc Nhiên chẳng có gì ngoài một gương mặt đẹp và xuất thân tốt. Bản thân thì đầu óc

rỗng tuếch, sống buông thả, yêu đương thì cứ như chơi game, mở lên rồi thoát ra một cách tùy hứng.

Thích cậu ấy quả thật là một chuyện rất... “tâm thường”.

Nhưng cô cũng giống như bao cô gái khác, vẫn cứ rơi vào cái sự tâm thường ấy.

Xe nhanh chóng đến cổng trường. Không khí lễ hội tràn ngập khắp nơi. Cổng trường với hàng rào sắt đen đã được treo vòng hoa Giáng Sinh từ sớm, những nhành thông giả xanh mượt, xen lẫn những quả châu màu đỏ, màu vàng, vài cây kẹo hình gậy và mấy cái chuông nhỏ, nhưng nổi bật nhất là chiếc nơ đỏ to dùng ở giữa.

Phương Hạm vì lý do sức khỏe nên không thường đến trường, nhưng mỗi lần đến đều rất sớm.

Việc nghỉ học thường xuyên đã đủ khiến cô trở nên khác biệt. Cô không muốn mình lại trở nên đặc biệt thêm ở bất kỳ phương diện nào nữa.

Điều ước lớn nhất của Phương Hạm chính là có thể giống như bao người khác, mỗi ngày đều được đi học, được nghe giảng, chứ không phải suốt ngày ở bệnh viện, hết khám bệnh lại đến truyền thuốc, rồi nhìn nước truyền chảy từng giọt qua ống nhỏ trong suốt.

“Trưa nhớ uống thuốc. Tối chị đến đón em.”

“À đúng rồi, tối qua chị đã nhắc cô giáo chủ nhiệm là hôm nay em đi học lại rồi. Cứ về thẳng lớp là được.” Phương Vi quay đầu dặn dò cô.

“Vâng ạ.” Phương Hạm ngoan ngoãn gật đầu, xuống xe rồi đi ngang qua phòng bảo vệ, bước vào

cổng trường.

Trong sân, lác đác vài học sinh nội trú vừa ăn sáng xong đang từ căng-tin trở về. Sáng mùa đông, bầu trời thường xám xịt, ánh mặt trời cũng chưa lên rõ, khiến không khí càng thêm lạnh lẽo.

Khi Phương Hạm đến lớp, trong phòng vẫn chưa có ai.

Cô tìm về chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống. Quả nhiên, trên bàn chất đống các bài kiểm tra, bài tập về nhà, đề ôn tập cùng mấy xấp tài liệu, nhìn là biết bị nhét đại lên, chẳng có chút ngăn nắp nào.

Phương Hạm treo cặp lên bên hông bàn, rồi từ tốn lấy từng tờ ra xếp lại ngay ngắn.

Ngoài hành lang bắt đầu có vài học sinh lớp khác đi ngang qua.

Cô vừa sắp xếp xong thì ánh mắt không tự chủ được mà liếc sang bàn bên cạnh, bàn của Giang Diệc Nhiên. Đồ đạc của cậu ấy không nhiều nhưng bày lung tung, chẳng theo quy tắc gì cả.

Phương Hạm đang nghĩ xem nên tặng táo cho cậu ấy lúc nào, hay là lén đặt vào ngăn bàn, thì chợt nghe tiếng hai cô gái bước vào lớp.

“May quá, vẫn chưa có ai.”

“Ừ, chính là chỗ đó đấy.” Hai cô gái cao ráo, xinh xắn, vừa trò chuyện vừa bước vào lớp.

Phương Hạm giật mình như có tạt giạt mình, vội vàng đặt cặp sang bên cạnh, rút đại một quyển ngữ văn ra giả vờ đọc. Tim cô đập thình thịch, thế nhưng hai cô gái kia vẫn tiến thẳng về phía này.

Nhìn kỹ thì hai người đó không phải học sinh trong lớp cô. Không quen mặt, chắc cũng không phải lớp bên cạnh.

“Giang Diệc Nhiên ngồi đây đúng không?” Một trong hai người hỏi khi đến gần.

Phương Hạm vội vàng gật đầu, rồi nhanh chóng dán mắt vào sách, nhưng thực ra chẳng đọc được chữ nào.

Hai cô gái nói vài câu, đặt thứ gì đó lên bàn Giang Diệc Nhiên rồi rời đi.

Phương Hạm cứ cúi đầu không nhìn, mãi đến khi hai người kia đi rồi mới dám liếc sang xem đó là gì.

Là hộp quà Giáng Sinh, rất to, rất đẹp.

Cô thở dài một hơi, có nhiều người thích Giang Diệc Nhiên như vậy, việc có người tặng quà cũng là chuyện bình thường thôi.

Phương Hạm từng thấy cậu ấy chơi bóng rổ ở sân trường, làn da trắng, dáng người cao gầy, đứng giữa đám đông như phát sáng. Nhưng khi di chuyển thì lại nhanh nhẹn như báo, sắc bén đầy nguy hiểm.

Nam sinh cấp ba đã chẳng còn nét trẻ con nữa, ánh mắt khi chăm chú nhìn vào mục tiêu cũng mang theo một chút ngông cuồng tà khí.

Cả sân bóng rực lửa, tiếng reo hò náo động, giống như hóa thân của thứ gọi là hormone nam tính.

Giữa giờ nghỉ, mấy cô gái xinh xắn, lanh lợi thường chen nhau chạy lên tặng nước cho cậu. Thậm chí còn có người ngồi ngoài lén chụp ảnh.

Vẻ đẹp trai của Giang Diệc Nhiên là điều được toàn trường công nhận, đến con trai cũng phải gật đầu thừa nhận.

Ngay cả Dương Thư Tuyết, người từng nói đi nói lại rằng mình không thích con trai, khi nhắc tới Giang Diệc Nhiên cũng chỉ có thể nói:

“Cậu ta ấy hả, đúng là đẹp trai thật.”

Lúc này trong lớp đã bắt đầu có học sinh vào, không khí cũng dần trở nên náo nhiệt.

Lại có thêm vài người lén lút đặt quà lên bàn Giang Diệc Nhiên. Chưa đầy 20 phút, mặt bàn cậu ấy đã gần như chất đầy quà.

Phương Hạm tranh thủ đứng dậy, lần lượt đem tảo tặng cho lớp trưởng và Dương Thư Tuyết, sau đó mới quay lại chỗ để xem lại tài liệu đã phát trong thời gian cô vắng mặt.

Một lúc sau, cán sự học tập từ văn phòng giáo viên quay lại mang theo tin tức khiến cả lớp đồng loạt thở dài r3n rĩ.

Bài thi Ngữ Văn và Toán đã được chấm xong, điểm cũng đã nhập, lát nữa vào tiết sẽ phát bài luôn.

Tiếng than vẫn lập tức vang lên khắp nơi.

Chuông vào tiết đọc buổi sáng vừa vang lên thì Giang Diệc Nhiên vẫn chưa có mặt. Nhưng cô giáo tiếng Anh đã xuất hiện, tiếng giày cao gót cộp cộp vang vọng cả lớp, thông báo chuẩn bị kiểm tra từ vựng và ngữ nghĩa đã giao học thuộc trong kỳ nghỉ.

Lớp học ồn ào dần im bật, ai nấy đều quay về chỗ chuẩn bị nghe chính tả.

Dù thời gian nằm viện nhiều, Phương Hạm vẫn không quên mang sách theo đọc. Dương Thư Tuyết cũng hay nhắn tin cập nhật tiến độ bài vở cho cô, và để không bị lạc nhịp, Phương Hạm luôn cố gắng học trước cả chương trình.

Huống chi hiện tại đã là học kỳ hai lớp 11, nội dung chủ yếu đều là ôn tập.

Giang Diệc Nhiên vẫn chưa đến.

Phương Hạm nhìn bàn bên cạnh, trống rỗng, nhưng lại chất đầy quà, cô mím môi, rút sổ và bút ra chuẩn bị nghe chính tả.

Giáo viên bắt đầu đọc các từ tiếng Anh kèm nghĩa, Phương Hạm vừa nghe vừa viết. Vừa viết xong từ đầu tiên, còn đang căng thẳng chờ từ tiếp theo, thì đột nhiên cô nghe thấy giọng giáo viên mang chút châm chọc:

“Ơ, chẳng phải là thiếu gia của lớp mình sao? Sao không đợi tan học rồi hẵng đến?”

Nghe vậy, Phương Hạm theo phản xạ ngẩng đầu, tim bỗng hụt một nhịp.

Rõ ràng đã sắp lên lớp 12, thế mà Giang Diệc Nhiên chẳng bao giờ mang cặp sách, đi đứng thì mang theo dáng vẻ lười nhác kiểu giang hồ, tay nhét túi quần, vừa ngang ngược lại vừa tùy hứng.

Cậu chẳng buồn đáp lại lời trêu chọc của giáo viên, cứ thế ung dung đi thẳng từ cửa lớp lên giữa rồi men theo lối đi đến hàng ghế cuối cùng. Cả người toát ra cảm giác tự do, nhẹ tênh như gió.

Khi đi ngang qua, ánh mắt Giang Diệc Nhiên lướt qua Phương Hạm, khẽ dừng lại một chút, nhưng

chân thì không dừng.

Phương Hạm cũng đang nhìn cậu, và cô nhận ra biểu cảm ấy là vì cậu ngạc nhiên khi thấy hôm nay cô có mặt. Dù gì bình thường cô ít đến lớp, Giang Diệc Nhiên hẳn đã quen với việc ngồi một mình ở cuối lớp.

Thế nhưng cậu chỉ thoáng bất ngờ một chút rồi lại nhanh chóng trở lại vẻ mặt thờ ơ, lạnh nhạt, ngồi xuống ghế bên cạnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay lúc ấy, khi cậu đi ngang qua, cô chợt ngửi thấy mùi hương mát nhẹ như bạc hà phảng phất quanh người cậu.

Phương Hạm lập tức cúi đầu, tim đập thình thịch không ngừng, đầu óc cũng rối tung, chẳng thể tập trung được nữa.

Đến lúc kịp phản ứng, cô mới phát hiện giáo viên đã đọc thêm hai từ nữa mà cô chẳng hề nghe thấy.

Chương 2

DTV-EBOOK

Phương Hạm cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh lại.

Rõ ràng chẳng có gì đáng để căng thẳng, thế mà chỉ cần nghĩ đến việc bên cạnh mình đang ngồi là Giang Diệc Nhiên, cô liền thấy không thể tự nhiên được. Cô diễn bài trước còn sót lại mấy câu, mãi sau mới hoàn thành xong.

Lúc tổ trưởng đến thu bài, cô vẫn còn lo lắng. Không ngờ Giang Diệc Nhiên chẳng viết lấy một chữ, thậm chí còn chưa từng rút bút ra khỏi hộp, dứt khoát không nộp luôn. Có lẽ người kia đã quen rồi, chỉ thu mỗi bài của Phương Hạm rồi gom lại nộp lên trên.

Đến tiết tự học để học thuộc lòng bài văn. Phương Hạm vừa lật sách ra thì đã nghe thấy tiếng Giang Diệc Nhiên bên cạnh đang xé cái gì đó ra, là mấy món quà và thư tình do hai cô bạn gái hồi nãy đưa tới.

Cô liếc mắt qua bằng khóe mắt, thấy Giang Diệc Nhiên mở hộp quà ra, bên trong lớp giấy vụn vàng kim lấp lánh là một tay cầm chơi game, mấy cây kẹo hình gậy và vài cây nến hình quả táo.

Cậu chỉ liếc nhìn một cái rồi thản nhiên đặt hộp sang bên cạnh, người ngả tựa lưng vào ghế, cầm lá thư lên lướt qua.

Cậu thực sự đọc thật.

Ngồi ngay bên cạnh, Phương Hạm nghe rất rõ, lúc Giang Diệc Nhiên đọc đến đoạn nào đó còn bật cười khẽ một tiếng. Giọng cậu trong trẻo, trầm khàn đầy từ tính, dù chỉ là một tiếng cười thôi cũng mang theo sự ngông nghênh chẳng thềm che giấu.

Đọc xong, Giang Diệc Nhiên gấp thư lại, ngửa người ra sau một chút rồi tiện tay ném sang bên. Chân ghế kim loại theo đó kéo lê trên sàn phát ra tiếng ken két cực kỳ chói tai.

Đến khi thầy giáo dạy Văn còng lưng đi vào lớp, buổi học sáng sớm cũng kết thúc.

Khác với cô giáo tiếng Anh nghiêm khắc và có trách nhiệm, thầy Văn của lớp Phương Hạm là một người lớn tuổi, chừng bốn, năm mươi gì đó, nhưng lại rất có phong cách. Thầy dạy lâu năm, tính cách thì phóng khoáng, hay kể mấy chuyện bên lề như tin đồn hay giai thoại lịch sử trong giờ học.

Chính vì thế mà tiết Văn rất được yêu thích. Dù sao học kiểu nhẹ nhàng, lại còn được hóng chuyện, vẫn thú vị hơn đồng môn khô khan khác nhiều.

Vừa vào lớp, thầy đã ôm theo một xấp bài kiểm tra dày cộp, đưa cho bạn ngồi bàn đầu chia ra phát.

“Lần này lớp mình làm bài không được tốt lắm.”

“Điểm cao nhất khối là 142, không nằm trong lớp mình. Chỉ có điểm bài văn là cao nhất toàn khối thì lại ở lớp mình.”

Thầy vừa nói vừa đứng trên bục giảng.

“Thầy ơi hôm nay mình học phần đọc hiểu hay văn cổ ạ? Hay thầy giảng bài văn?” Có bạn bàn đầu

hỏi.

“Muốn học gì?” Thầy hỏi lại.

“Văn ạ! Văn đi thầy!” Một tiếng hô vang từ dưới lớp.

Nếu được chọn, tất nhiên ai cũng chọn học văn. Cách thầy giảng văn khá đặc biệt, chỉ nói qua chủ đề, vài hướng triển khai, rồi chọn mấy bài viết hay trong lớp lên đọc cho cả lớp nghe, vài người đọc là hết nguyên tiết học.

Cách này giúp thầy khỏi phải chuẩn bị giáo án hay đứng giảng bài, học sinh bên dưới cũng rảnh rang lơ đãng, làm việc riêng. Quá hợp lý, đôi bên cùng có lợi.

“Được rồi, vậy thì giảng về bài văn nhé.”

“Bài văn lần này có một bài đạt điểm cao nhất lớp ta, ngoài ra cũng có mấy bài viết khá tốt nữa.”

Thầy dạy Ngữ văn cũng khá thoải mái, học sinh phía dưới bảo giảng văn thì liền giảng văn thật. Không rõ là thầy đã chuẩn bị sẵn từ trước hay chỉ là quyết định tức thời.

Lúc này bài kiểm tra cũng đã phát gần xong. Phương Hạm nhận bài, liếc qua điểm số, cũng tương đương với thành tích môn Ngữ văn trước giờ của cô. Ngữ văn và tiếng Anh của cô đều rất tốt, nhưng các môn tự nhiên thì lại yếu.

“Đây là đề văn của kỳ thi tốt nghiệp trung học năm ngoái nhé. Cái này còn cần thầy giảng sao? Nhìn tài liệu là thấy rõ các luận điểm rồi đúng không?”
Thầy nói.

“Bố cục cũng rất rõ ràng, chỉ cần bám sát tài liệu mà viết, điểm cơ bản là chắc chắn có mà?”

“Đề như thế này, không cần thầy nói, các em cũng nên biết cách viết rồi mới đúng. Vậy mà vẫn có người viết lạc đề à?”

Phương Hạm ngồi tại chỗ, nhìn bài thi môn Ngữ văn trong tay. Đề văn lần này không khó, là đề thi thật của kỳ thi đại học năm ngoái ở một số tỉnh. Thật ra những bài nghị luận kiểu này, chỉ cần nắm được ý chính trong tài liệu thì không khó để đạt điểm chuẩn.

Cô vừa cúi đầu liếc nhìn bài văn của mình thì bất chợt nghe thấy thầy giáo gọi tên.

“Phương Hạm có mặt không?”

“Là người đạt điểm cao nhất toàn khối trong bài văn lần này.” Thầy vừa nói vừa nhìn xuống phía dưới.

Cô ngẩn người, vội vàng giơ tay lên. Bắt gặp ánh mắt của thầy cũng đang nhìn về phía cô.

“À, có mặt rồi à.”

“Giỏi đấy, em lên đọc bài văn của mình cho cả lớp nghe nhé.” Thầy nói rồi từ trên bục giảng chậm rãi bước xuống, ngồi vào một chỗ bên cạnh.

Phương Hạm bị gọi lên ngay từ đầu, tim đập thành thịch, vô cùng căng thẳng.

Trong đầu cô trống rỗng, chỉ còn nhớ mình như người máy mà đứng dậy, cầm tờ phiếu trả lời có bài văn đi lên trước lớp.

Do từ nhỏ thường xuyên bệnh tật, phần lớn thời gian cô đều phải nằm viện. Trước cổng bệnh viện có một sạp báo. Mỗi lần Phương Vi đến thăm cô đều mang theo vài quyển tạp chí, nhờ vậy mà cô đọc được khá nhiều.

Cô thích đọc truyện và tản văn của người khác, dần dần cũng hình thành thói quen viết nhật ký. Có lẽ là vì thường xuyên viết, nên khi làm văn cũng không thấy khó khăn lắm.

Phương Hạm mở bài kiểm tra của mình ra và bắt đầu đọc.

Có lẽ vì quá căng thẳng, giọng cô hơi run, tay cũng không nghe lời, khiến tờ giấy cầm trên tay rung rung rõ rệt.

Cô vừa đọc được nửa bài thì len lén ngược mắt nhìn xuống các bạn bên dưới.

Không may, ánh mắt đầu tiên lại rơi trúng Giang Diệc Nhiên.

Cũng không trách Phương Hạm lại hay chú ý đến cậu như vậy, bởi vì cậu thật sự quá nổi bật. Rõ ràng tính cách có phần cà lơ phất phơ, bất cần đời, vậy mà lại sở hữu gương mặt trong trẻo thiện lương, hoàn toàn phù hợp để hóa thân thành nam phụ dịu dàng, lễ phép, học giỏi trong bất kỳ bộ truyện ngôn tình học đường nào—

Tiếc là bản thân Giang Diệc Nhiên lại chẳng dính dáng gì đến hai hình mẫu đó cả.

Lúc ánh mắt cô đảo xuống dưới, liếc thấy Giang Diệc Nhiên đang dựa vào lưng ghế, ánh mắt bình

tĩnh nhìn về phía cô, đôi mắt đen thẳm như vì sao
lặng lẽ mà sáng ngời.

Ý thức được là cậu đang nhìn mình, tim Phương
Hạm chợt đập mạnh một cái, phần lớn là vì không
ngờ đến điều đó.

Dù sao thì bình thường Giang Diệc Nhiên có thêm
nghe giảng đâu.

Nhưng để không bị người khác phát hiện ra cảm
xúc, cô vội vàng thu hồi ánh nhìn, tiếp tục cúi đầu
đọc nốt phần còn lại trên bài văn.

Càng đọc, cô lại càng lúng túng rối loạn.

Cô luống cuống đọc xong bài, ôm bài kiểm tra lật
đặt bước xuống bục giảng.

Các bạn trong lớp vỗ tay lấy lệ. Thầy giáo lại gọi
một nữ sinh viết văn tốt khác lên đọc tiếp.

Tim Phương Hạm vẫn đập thành thịch, cô nhanh
chóng quay về chỗ ngồi, cúi gằm đầu xuống bàn.
Ánh mắt vô tình chạm phải của lúc nãy thôi mà đã
khiến cô căng thẳng đến mức tay chân bủn rủn,
hướng hồ là còn phải đứng trước cả lớp.

Trong lớp, bàn học không phải là bàn đơn, mà là
loại bàn đôi, mỗi bàn ngồi hai người, hai bên trái
phải đều là lối đi. Vậy nên, cô và cậu ngồi rất gần
nhau.

Cô không muốn để ai nhận ra cảm xúc của mình,
chỉ dán mắt vào bài kiểm tra. Nhưng thật ra, cả tai và
má cô đều nóng ran lên rõ rệt, đến cả bài văn mà bạn
nữ thứ hai đọc cô cũng chẳng nghe lọt câu nào.

Cuối cùng cũng đến giờ ra chơi.

Phương Hạm nghĩ đến việc đưa món quà Giáng sinh cô đã chuẩn bị sẵn trong cặp cho cậu, mất một lúc lâu mới lấy đủ can đảm.

Ai ngờ, vừa mới quay người chuẩn bị lấy quà thì Giang Diệc Nhiên liếc nhìn điện thoại một cái rồi bất ngờ đứng phắt dậy, bước dài ra khỏi lớp.

Cô chỉ biết đứng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cậu biến mất qua cửa lớp.

Thật ra trường có quy định không cho mang điện thoại, nhưng gần như ai cũng có, thầy cô phần lớn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Phương Hạm thấy hơi tự trách, khi cậu ấy còn ở đó thì cô lại chần chừ không đưa, bây giờ cậu đi rồi lại chẳng có cơ hội. Nếu còn tiếp tục kéo dài, chẳng biết đến bao giờ mới đưa được.

Quà tặng dịp lễ mà, phải tặng đúng lúc mới hợp, để lâu sẽ trở nên kỳ cục.

Cô ngồi xuống, sửa lại những câu sai trong bài kiểm tra Ngữ văn, rồi cẩn thận gấp bài thi lại, bỏ vào cặp.

Trong giờ ra chơi, lớp trưởng môn Toán đi trước đến văn phòng lấy bài thi và bảng xếp hạng điểm về, nhờ vài bạn khác phát cho cả lớp.

Môn khiến Phương Hạm sợ nhất chính là Toán.

Khác với Toán tiểu học và trung học cơ sở, từ khi lên cấp ba, cô cảm thấy độ khó của kiến thức và bài tập tăng vọt. Nhiều khi chưa làm đến phần tự luận phía sau thì những câu trắc nghiệm cuối cùng đã khiến cô bí bách rồi.

Lần trước, bài kiểm tra Toán khó hơn bình thường, làm cũng rất vất vả. Hai câu trắc nghiệm và điền đáp án cuối cùng cô hoàn toàn không chắc chắn, chỉ đoán đại rồi điền. Câu tự luận cuối cùng thì đến câu hỏi số hai là cô đã không nghĩ ra cách giải. Vài câu khác cô cũng không biết mình làm đúng hay sai.

Thầy dạy Toán thì rất nghiêm khắc, thỉnh thoảng còn gọi bất ngờ học sinh lên bảng trả lời, điều đó khiến Phương Hạm hơi sợ.

Vì lần trước cô làm bài không tốt nên giờ cô cũng chẳng dám chắc điểm lần này. Thấy các bạn đang phát bài, cô không khỏi lo lắng thay cho chính mình.

Dù trong nhà không ai ép buộc cô về điểm số, nhưng mỗi khi thi không tốt, Phương Hạm vẫn cảm thấy có lỗi.

Vì bệnh tật của cô mà cả nhà đã phải vất vả quá nhiều rồi.

Cô thường có cảm giác mình chính là gánh nặng kéo lùi bố và chị gái, vì vậy cô luôn muốn học giỏi hơn, càng giỏi hơn nữa, ít nhất cũng có thể mang lại chút an ủi cho gia đình giữa cuộc sống đầy áp lực này.

Rất nhanh, bảng điểm tổng hợp có tên học sinh và vị trí xếp hạng được phát đến tay trước cả bài kiểm tra Toán. Phương Hạm nhận lấy, nhìn một cái, kết quả vẫn trong mức cô chấp nhận được.

Cô nhìn chăm chăm vào bảng điểm, thở phào nhẹ nhõm.

Cô chỉ có một lần duy nhất từng đứng hạng hai toàn khối, còn lại đa phần đều quanh quẩn trong top năm đến mười. Lần này cô đứng hạng sáu, tính ra cũng là phát huy ổn định.

Chủ yếu là vì những học sinh đứng đầu đều rất xuất sắc. Từ lớp 11 trở đi, hầu hết mọi người đã bắt đầu tập trung thực sự vào việc học.

Xem xong điểm của mình, ánh mắt Phương Hạm không tìm được mà trượt xuống dưới, cuối cùng trong hàng chữ dày đặc cũng nhìn thấy cái tên Giang Diệc Nhiên.

Thành tích của cậu xưa nay vẫn không tốt, cũng chẳng hề quan tâm đến chuyện học hành.

Lần này đứng thứ ba từ dưới lên trong lớp, dù sao thì cũng đã “tiến bộ” hơn lần trước, khi đứng thứ hai từ dưới lên một bậc. Cô biết rõ cậu là người thông minh, chỉ là chưa từng dồn tâm trí vào học hành mà thôi.

Tiếng chuông chuẩn bị vào tiết vang lên lần thứ hai, Giang Diệc Nhiên mới ung dung xuất hiện ở cửa lớp.

Phương Hạm vừa ngẩng đầu đã thấy cậu, tim cô liền lỡ mất hai nhịp. Cô khẽ siết chặt bàn tay, lập tức ôm lấy cặp vào lòng, tay đưa vào trong nắm lấy một bên túi quà.

Cậu bước đi đầy khí chất. Như thể không điều gì có thể trói buộc được cậu, trên người luôn toát ra vẻ tự do phóng khoáng.

Phương Hạm nhìn cậu đi qua phía trước lớp, men theo lối đi về chỗ ngồi. Tim cô như treo lên cao, nghĩ

bụng giờ mới là tiết thứ hai, cũng chưa muộn, nên tranh thủ lúc thầy Toán chưa đến mà đưa quà cho cậu.

Nếu không thì với tính cách cứ lo lắng và rụt rè thế này của mình, chắc đến lúc tan học cũng chẳng dám đưa.

Cô nghĩ như vậy, và đúng khoảnh khắc Giang Diệc Nhiên vừa trở lại, cô lấy hết can đảm, rút món quà từ trong cặp ra, đặt lên ghế của cậu.

“Cái đó... Giáng sinh vui vẻ!”

Tai cô đỏ bừng, nói rất nhanh một câu ngắn ngủi, rồi lại sợ người ta thấy mình đường đột quá, liền luống cuống nói thêm: “Bình thường khi mình không có mặt, cảm ơn cậu đã giúp mình nhận tài liệu với đề kiểm tra.”

Lúc này, Giang Diệc Nhiên vừa quay lại, còn chưa kịp ngồi xuống.

Phương Hạm thấy rõ cậu hơi sững lại một chút, như thể không ngờ cô sẽ tặng quà cho mình. Nhưng nét mặt ấy chỉ thoáng qua, rất nhanh biến mất trên khuôn mặt đẹp đẽ nhưng lạnh lùng của thiếu niên ấy.

“Không có gì.”

Cậu nói, giọng nhàn nhạt. Tay tiện thể cầm món quà cô để trên ghế, nhét vào ngăn bàn.

Chương 3

DTV-EBOOK

Trước khi tặng quà, Phương Hạm đã rất lo lắng. Không ngờ tặng rồi lại càng hồi hộp hơn.

Trái ngược hoàn toàn với sự bất an của cô, Giang Diệc Nhiên thì lại vô cùng bình thản.

Anh vốn đã quen với việc nhận quà và thư tình từ con gái. Có điều, việc Phương Hạm tặng thì hơi bất ngờ thật.

Ấn tượng của cậu về cô bạn cùng bàn này khá mờ nhạt, chỉ biết thành tích học tập của cô ấy rất tốt, nhưng vì hay đau ốm nên thường xuyên phải nằm viện, hiếm khi đến lớp. Ngoài ra thì chỉ thấy cô là kiểu con gái ngoan ngoãn, hiền lành, ít nói.

Mà kiểu con gái như vậy, cậu vốn không có hứng thú. Cậu cũng biết mình và mấy “học sinh giỏi” như cô ấy chẳng cùng một thế giới, bình thường cũng chẳng để ý đến mấy.

Nhưng vừa nãy nghe cô giải thích, cậu liền hiểu ngay.

Dù sao thì cũng là bạn cùng bàn, mấy lần cô không đi học, cậu giúp nhận bài tập với đề thi rồi tiện tay để lên bàn cô thôi.

Phương Hạm vốn không thích giao tiếp, lại luôn lủi thủi một mình, có khi món quà này là người nhà cô bảo mua rồi đưa cho cậu cũng nên.

Mà thật ra, cậu cũng chẳng giúp cô được bao nhiêu. Lúc phát đề hay tài liệu chỉ tiện tay để xuống

bàn, thậm chí có mấy lần cô nhút nhát hỏi cậu hôm nay có phát gì không, cậu còn trả lời qua loa, thái độ không mấy vui vẻ.

Dù sao thì cậu cũng chẳng bao giờ để tâm mấy chuyện đó. Còn cảm thấy mấy người học sinh giỏi hay để ý tiểu tiết như cô có phần phiền phức.

Giang Diệc Nhiên chưa ngồi xuống được bao lâu, thì giáo viên dạy toán đã bước vào lớp từ bên ngoài.

Phương Hạm cố gắng thu lại tâm trạng, kìm nén cảm giác hồi hộp đang dâng trào khi phải ngồi cạnh cậu bạn này.

Giáo viên bước lên bục giảng, còn chưa nói câu nào, cả lớp đã bị bao trùm bởi một luồng áp lực vô hình. Không khí ồn ào của giờ ra chơi lập tức bị bóp nghẹt, chẳng còn ai nói chuyện nữa.

“Không nói nữa à? Vừa nãy còn rôm rả lắm mà, chắc ai cũng nghĩ mình làm bài tốt lắm nhỉ?”

Giọng giáo viên vang lên, cả lớp im phăng phắc.

Lần này lớp họ thi không tốt, không có ai vượt mốc 140 điểm, trong khi lớp bên cạnh lại có tới mấy bạn làm được. Giáo viên dĩ nhiên không hài lòng.

Phương Hạm ngồi ngay ngắn dưới lớp, liếc mắt nhìn sang thì thấy Giang Diệc Nhiên vẫn ung dung nghịch điện thoại dưới bàn, chẳng buồn để tâm gì đến lời thầy.

Cô không kìm được mà lén nhìn sang. Dường như cậu đang nhắn tin với ai đó.

Dù giáo viên không cấm mang điện thoại, nhưng hầu hết học sinh cũng không ai dám nghịch điện

thoại trắng trợn như Giang Diệc Nhiên ngay trong giờ học như thế này.

Cậu ấy đang nói chuyện với ai vậy?

Ý nghĩ ấy vụt qua đầu cô, nhưng lời thầy giáo đã nhanh chóng kéo cô về thực tại.

“Nói tiếp đi chứ? Mới này còn thấy vui vẻ lắm mà.”

“Cả lớp không có nổi một đứa làm được hơn 140 điểm, bình thường thì ra vẻ giỏi giang lắm, làm bài tập toàn đúng hết. Thế mà đến khi thi thì lộ hết cả.”

“Nói ai thì người đó tự hiểu.”

Giọng giáo viên lạnh lùng. Dù biết không phải đang nói riêng mình, Phương Hạm vẫn không tránh khỏi cúi gằm mặt xuống.

“Các em học là vì ai? Không phải vì thầy, cũng không phải vì ba mẹ các em. Đề lần này khó thì khó, nhưng có đến mức để trống hết không? Hả? Có đứa còn vẽ tranh lên đề thi cho thầy, giỏi thật đấy.”

“Đề và phiếu trả lời vừa này lớp trưởng phát hết rồi chứ?”

...

Vì thành tích thua lớp bên, giáo viên dạy toán tỏ rõ sự thất vọng, khiến không khí tiết học trở nên căng thẳng nặng nề.

Phần đầu đề thi là mấy câu cơ bản, thầy giảng qua loa rồi chuyển sang phần khó hơn. Phương Hạm lặng lẽ lấy sổ ra ghi chép lại để sau này còn tổng hợp sai sót làm sổ tay ôn tập.

Giang Diệc Nhiên thì vẫn giữ thói quen cũ, chẳng nghe giảng, chỉ lo nghịch điện thoại.

Ngồi bàn cuối, lại thêm cái kiểu bất cần đời quen thuộc, có vẻ thầy cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quản cậu nữa.

Phương Hạm vội vàng thu lại tâm trí, cố gắng theo kịp tiết tấu giảng bài của thầy giáo. Nhưng ai ngờ, đang chăm chú lắng nghe, bỗng nhiên tiếng thầy lại đột ngột im bặt giữa chừng.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện ra thầy đang đứng yên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Giang Diệc Nhiên, sau đó giơ tay ném mạnh một viên phấn về phía đó.

Phương Hạm nhìn thấy nửa viên phấn ấy vẽ ra một đường parabol lớn từ đầu lớp, rơi thẳng xuống người Giang Diệc Nhiên.

“Từ lúc tôi bước vào lớp đã thấy cậu ngồi đó nghịch ngợm.”

“Nể mặt phụ huynh mới không tịch thu điện thoại của cậu, giờ còn chưa chịu dừng lại nữa hả?”

Có lẽ bình thường thầy giáo vốn đã không ưa gì Giang Diệc Nhiên, giờ lại thấy cậu ngang nhiên nghịch điện thoại giữa giờ học nên cơn giận càng bốc lên đầu.

“Lại đây nào, soái ca, câu 15 điền gì nào?”

Thầy dạy toán rõ ràng biết Giang Diệc Nhiên vừa này chẳng thèm nghe giảng nên cố tình hỏi cho khó.

Tuy không bị gọi tên, nhưng trong lòng Phương Hạm vẫn căng thẳng theo.

Vậy mà Giang Diệc Nhiên lại tỏ ra hoàn toàn không để tâm, tiện tay ném điện thoại vào ngăn bàn, sau đó uể oải đứng dậy, cầm bài thi liếc qua một cái.

Cả lớp im phăng phắc vì sợ thầy nổi nóng. Trong không khí căng thẳng, âm thanh duy nhất vang lên là tiếng giấy sột soạt khi đề thi được lật lên.

Phương Hạm ngồi cạnh, căng thẳng đến cứng đờ người.

Thực ra cô có thể đoán được là Giang Diệc Nhiên sẽ không làm được.

Câu này khá khó, mà lúc này cậu hoàn toàn không chú ý gì cả. Nếu không biết sẵn từ trước thì không thể tính ra đáp án trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng điều khiến cô không ngờ là, Giang Diệc Nhiên sau khi nhìn đề rồi phát hiện mình không biết làm, lại bất ngờ cúi người ghé sát về phía cô.

Hơi thở trong trẻo, mát lạnh của cậu từ trên phả xuống.

Phương Hạm giật mình, theo phản xạ né đi một chút. Cô nhìn thấy rõ ràng cậu cúi xuống, ánh mắt rơi lên tờ đề thi đang đặt trước mặt cô.

Giang Diệc Nhiên lúc này chỉ cách cô chưa đến nửa gang tay. Phương Hạm có thể thấy được đường nét chiếc cằm góc cạnh, làn mi dài gấp nhẹ nơi đuôi mắt, và cả chiếc khóa kéo bạc trên đồng phục đang đung đưa theo động tác cúi người của cậu.

Phương Hạm có chút ngẩn người trong giây lát.

Nhưng đối phương chỉ liếc qua đáp án trên bài thi của cô một cái, sau đó nhanh chóng đứng thẳng dậy,

bình thản trả lời:

“Căn hai.”

Thực ra từ trên bục giảng, thầy giáo hoàn toàn có thể nhìn thấy bên dưới, nhưng Phương Hạm không ngờ Giang Diệc Nhiên lại dám làm vậy ngay trước mắt thầy, ngang nhiên nhìn trộm đáp án của cô.

“Bạn cùng bàn ghi căn hai là cậu cũng nói căn hai luôn hả?”

“Giang Diệc Nhiên, cậu định bao giờ thì cuốn gói sang Singapore tôi không quản, nhưng chừng nào còn ở trong lớp học của tôi thì phải ngoan ngoãn nghe giảng cho tử tế. Không muốn học cũng được, đừng ảnh hưởng người khác.”

Thầy nghiêm khắc gõ mạnh thước xuống bàn, sau đó hất cằm nói:

“Ra cuối lớp đứng!”

Giang Diệc Nhiên lại chẳng bận tâm, nhướn mày rồi thông thả xoay người ra đứng cuối lớp. Còn lại một mình Phương Hạm ngồi tại chỗ, trong đầu vẫn vang lên câu nói khi nãy của thầy.

Hả? Giang Diệc Nhiên sắp ra nước ngoài?

Trong lòng Phương Hạm như bị ai gõ một cái, trĩu nặng đến khó chịu.

Cô nhớ mang máng bố mẹ cậu làm kinh doanh, gia cảnh tốt, cho cậu du học cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng cô không biết là khi nào cậu đi, có phải là ngay trong học kỳ này?

Chỉ vừa nghĩ đến việc Giang Diệc Nhiên sắp rời đi, trong lòng Phương Hạm đã dâng lên một nỗi mất

mát lạ lùng.

Ngoài việc là bạn cùng lớp, kỳ này lại ngồi chung bàn, cô và cậu gần như chẳng có mối liên hệ nào khác. Nếu Giang Diệc Nhiên thực sự đi rồi, thì cả đời này, cô cũng không có cơ hội gặp lại cậu nữa.

Phương Hạm siết nhẹ cây bút trong tay, lồng ngực bỗng thấy nặng trĩu.

Không kìm được, cô quay đầu nhìn về phía sau một chút. Cậu đang mặc đồng phục đứng cuối lớp. Bộ đồng phục xanh trắng đơn giản ấy, vậy mà cậu mặc lên lại đặc biệt đẹp mắt, cao gầy, dáng người thẳng tắp.

Phương Hạm chỉ dám liếc một cái liền quay đầu lại ngay, sợ bị Giang Diệc Nhiên phát hiện. May mà cậu vẫn đang nhìn thẳng lên bảng, không chú ý đến cô.

Cô khẽ thở dài một tiếng.

Tuy chưa từng yêu đương, thậm chí rất ít khi thân thiết với người cùng tuổi, nhưng ở cái tuổi dậy thì này, khó tránh khỏi việc bị những chàng trai đẹp thu hút ánh nhìn.

Vừa hay, trong số những nam sinh mà cô từng gặp, Giang Diệc Nhiên là người đẹp trai nhất.

Tuy thành tích của cậu không nổi bật trong lớp, nhưng nếu xét cả khối thì cũng không thuộc nhóm kém nhất.

Trường Phương Hạm chia thành khối chuyên và khối thường, mà lớp cô lại là một trong bốn lớp giỏi nhất của khối chuyên. Dù Giang Diệc Nhiên cả ngày

lười biếng, điểm luôn lẹt đẹt cuối lớp, nhưng trong toàn khối thì vẫn thuộc nhóm trung bình khá.

Thật ra từ hồi mới vào năm nhất, Phương Hạm đã để ý đến cậu.

Cô nhớ rõ, điểm thi vào cấp ba của cậu vốn cao hơn cô. Học kỳ đầu năm nhất cũng còn ổn, nhưng không hiểu sao từ học kỳ hai lại tụt dốc không phanh.

Cậu ấy đúng là không học hành gì thật. Chỉ cần nhìn sách vở, bài tập của cậu, còn mới tinh, chưa lật quá vài lần, là đủ hiểu.

Tuy Phương Hạm không biết Giang Diệc Nhiên đã thay đổi vì lý do gì, nhưng cô thấy tiếc cho cậu.

Phần lớn thời gian còn lại của tiết học, Giang Diệc Nhiên vẫn đứng sau lớp. Còn Phương Hạm thì theo sát giáo viên, xem bài thi, ghi chép. Chỉ có vài khoảnh khắc ngắn ngủi, cô lơ đãng một chút, nghĩ đến chuyện Giang Diệc Nhiên sắp ra nước ngoài.

Cuối cùng cũng đến giờ ra chơi.

Giáo viên dạy Toán vẫn chưa giảng xong hết bài kiểm tra, đành để tiết sau nói tiếp. Vừa mới quay lại bục giảng thu dọn đồ, thậm chí chưa kịp nói “tan học”, Giang Diệc Nhiên đã tự động quay lại chỗ ngồi.

Cậu kéo ghế ra, vòng qua bàn trước rồi ngồi xuống.

Phương Hạm lén liếc nhìn cậu, rồi lập tức quay mặt đi, tim bỗng đập thành thịch.

Giờ ra chơi này, Giang Diệc Nhiên không ra ngoài, chỉ ngồi tại chỗ cúi đầu nghịch điện thoại. Phương

Hạ ngồi bên cạnh, mấy lần định mở miệng hỏi cậu có thật sắp đi du học không, nhưng nghĩ hai người không thân thiết gì, hỏi thế lại thấy quá đường đột.

Giờ thể dục giữa tiết khá dài.

Vào mùa hè thì cả lớp ra sân tập, mùa thu đông thì chạy bộ. Nhưng tối qua tuyết rơi, mặt đường có thể đóng băng, nên trường tạm thời thông báo hủy buổi thể dục hôm nay.

Thật ra, dù có học thể dục hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến Phương Hạ, vì lý do sức khỏe, cô có giấy miễn. Bình thường cứ đến giờ thể dục, cô chỉ ngồi lại trong lớp một mình.

Nhưng hôm nay mọi người đều không ra ngoài, lớp học náo nhiệt hẳn. Điều này khiến Phương Hạ cảm thấy một niềm vui nhỏ nhoi.

Đặc biệt là khi người cô thích đang ngồi ngay bên cạnh.

Tuy hai người chỉ đơn giản là ngồi gần nhau, nhưng thực chất chẳng có chút tương tác gì. Dù vậy, chỉ thế thôi, Phương Hạ đã thấy rất vui rồi.

Giang Diệc Nhiên cứ thế cúi đầu chơi điện thoại bên cạnh cô, mãi cho đến khi chuông tiết ba vang lên mới chịu cất đi.

Tiết Hóa bắt đầu, như thường lệ, giáo viên cho cả lớp nghe viết các phương trình. Phương Hạ vừa lấy vở ra chuẩn bị viết thì bất ngờ cảm thấy cánh tay bên trái bị ai đó khẽ chạm nhẹ.

Cô quay đầu lại thì lập tức thấy khuôn mặt lạnh nhạt nhưng rất đẹp trai của Giang Diệc Nhiên. Tim cô bỗng siết lại như bị ai bóp nghẹt.

“Cậu có bút không?” cậu hỏi.

“Hả?” Phương Hạm quá căng thẳng, nhất thời không kịp phản ứng, tai như ù đi.

Cậu thiếu niên kia vẫn bình thản, lặp lại bằng giọng điềm đạm: “Tôi hỏi cậu có bút dư không, cho tôi mượn một cây.”

“À à, có chứ!”

Tim cô đập liên hồi như trống trận. Vừa đáp lại, cô vừa luống cuống lục tìm trong hộp bút, lấy ra một cây bút bi đưa cho cậu.

Giang Diệc Nhiên tùy tiện nói một tiếng “Cảm ơn”, nhận lấy một cách tự nhiên, sau đó lôi đại một quyển sổ từ ngăn bàn, xé một tờ ra để bắt đầu viết.

Phương Hạm nhìn cậu viết tên xong mới lưu luyến rời mắt.

Cô cầm bút, nhìn vào trang giấy trắng trong vở nghe viết của mình, mà tim vẫn không ngừng đập mạnh, hai má cũng nóng bừng lên.

Chương 4

DTV-EBOOK

Việc Giang Diệc Nhiên muốn nghiêm túc nghe chép chính tả sao? Phương Hạm có hơi ngạc nhiên.

Dù gì thì cậu cũng đã rất lâu rồi không hề để tâm đến việc học hành, lúc nào cũng giữ cái thái độ lười biếng, phớt lờ. Hồi đầu, giáo viên còn đau lòng đến phát cáu, giờ thì đã hoàn toàn buông xuôi, không thêm quản nữa rồi.

“Đề một: Viết phương trình phản ứng của metan với brom.”

Cô giáo dạy Hóa đứng trên bục đọc đề bài, Phương Hạm không kịp nhìn Giang Diệc Nhiên nữa, vội cúi xuống ghi công thức vào vở.

“Đề hai: Viết hiện tượng xảy ra khi metan phản ứng với hỗn hợp khí H_2O , bình thu khí úp ngược đặt trong chậu nước.”

...

Cô giáo đọc một lèo hơn chục câu hỏi, toàn là kiến thức đã học. Trong đó có mấy bài là khoảng thời gian Phương Hạm đang nằm viện, may mà trước khi quay lại trường cô đã học trước nội dung trong sách giáo khoa, thuộc được mấy công thức và hiện tượng phản ứng, nên cũng không đến nỗi bị “đứng hình”.

Nhưng dù vậy, vẫn có vài câu nhỏ cô nghĩ mãi không ra. Dù sao thì cũng không được nghe giảng, nên không biết mấy trọng điểm nhỏ nhất là chuyện bình thường.

“Giờ đổi vở cho bạn ngồi cùng bàn, chấm bài cho nhau nhé.” Cô giáo lên tiếng sau khi đọc xong phần chính tả.

Phương Hạm buông bút, nhẹ nhàng thở phào, đồng thời cũng không nhịn được mà quay sang liếc nhìn Giang Diệc Nhiên một cái.

Do cô giáo dạy nhiều lớp, nên phần chính tả môn Hóa thường không nộp cho giáo viên chấm như môn Văn hay Anh, mà để học sinh cùng bàn tự chấm chéo cho nhau.

Phương Hạm định đưa vở cho Giang Diệc Nhiên thì bỗng nhận ra, trên bàn cậu chẳng có gì cả.

Chẳng phải hồi nãy còn mượn bút để viết sao?

Phương Hạm hơi sững lại, đúng lúc đó cô thấy một nam sinh khác ngồi cách bàn cậu một lối đi, đang chuyển cho Giang Diệc Nhiên một mẫu giấy. Lúc này cô mới hiểu ra, hóa ra khi nãy Giang Diệc Nhiên mượn bút rồi xé giấy là để... truyền giấy, chứ không phải để làm bài.

Cô cầm cuốn vở, có phần ngượng ngùng.

Giang Diệc Nhiên thì vẫn không thèm để ý đến cô. Phương Hạm đành cúi đầu, âm thầm tự chấm bài của mình.

Tan học, lớp lại bắt đầu ồn ào như cũ, học sinh tụ tập ríu rít khắp nơi, chủ đề chính là kết quả bài thi tháng vừa rồi. Vì đề khó nên nhiều bạn điểm số bị xáo trộn đáng kể, thứ hạng lên xuống thất thường.

Còn Giang Diệc Nhiên, vừa tan học là biến mất khỏi lớp luôn, chẳng rõ đi đâu làm gì.

Vài phút sau, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp hỏi một câu:

“Hôm nay lớp mình nhóm nào phụ trách khu vực vệ sinh ngoài trời thế?”

“Nhóm D ạ.” Có người đáp.

“Vậy có phải sân khấu ngoài sân và hai hành lang bên dưới chưa có ai quét dọn không?” Cô chủ nhiệm hỏi tiếp. “Lúc nãy lãnh đạo đi kiểm tra, thấy rác vẫn còn nguyên, cả tuyết đọng trên sân khấu cũng chưa có ai dọn.”

“Trưa nay, nhóm D đi dọn lại hai chỗ này nhé, nhất là phần tuyết trên sân khấu ấy.”

“Trưởng nhóm đâu, đi với cô lấy dụng cụ một chút.”

Nghe nói hôm nay đến lượt nhóm D trực nhật, Phương Hạm bắt đầu thấy lo.

Cô cũng thuộc nhóm D, lẽ ra sáng nay phải cùng các bạn ra khu vệ sinh dọn dẹp, nhặt rác. Nhưng vì thời gian trước không đến lớp nên cô không biết lịch phân công, đâm ra... bỏ sót.

Dù thế nào thì trưa nay nhất định phải đi dọn dẹp, không thể bị xem là “được ưu ái đặc biệt” được.

Nghĩ đến đây, Phương Hạm bỗng nhớ ra, Giang Diệc Nhiên cũng thuộc nhóm D.

Vậy... trưa nay đi dọn vệ sinh, liệu cậu có xuất hiện không?

Tiếng chuông báo hết tiết trưa vừa vang lên, cả lớp lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, người thì chuẩn bị về nhà, người thì đi ăn trưa.

Nhà của chị gái Phương Hạm ở khá xa trường, lại bận bịu công việc nên không có ai nấu cơm. Vì vậy, trưa nào Phương Hạm cũng ăn ở căng-tin trường cùng bạn.

Vừa tan học, Dương Thư Tuyết đã đứng chờ ở cửa lớp.

“Cậu thấy khỏe hẳn chưa? Nếu không thì thôi, trưa nay khỏi đi trực cũng được mà?” Dương Thư Tuyết lo lắng hỏi.

“Không sao đâu. Giờ mình gần như khỏi hẳn rồi, chỉ cần chú ý ăn uống, tránh vận động mạnh và đừng xúc động quá là ổn.” Phương Hạm đáp.

Từ nhỏ cô đã mắc chứng bệnh tim giãn bẩm sinh, không thể vận động mạnh, nếu không sẽ cảm thấy hồi hộp, khó thở.

Thời gian trước, do thời tiết giao mùa giữa thu và đông, cô lại không may bị cảm, dẫn đến viêm đường hô hấp trên, tim đập loạn liên tục, buộc phải nhập viện một thời gian.

Thực ra từ hồi học cấp hai, buồng tim trái của cô đã có dấu hiệu bị giãn rõ rệt. May mà tình trạng ấy không tiếp tục xấu đi, chỉ là chức năng tim kém hơn người bình thường khá nhiều. Cô không thể vận động mạnh, không thể thức khuya, còn phải uống thuốc định kỳ để ngăn ngừa rối loạn nhịp tim.

“Vậy cũng được.” Dương Thư Tuyết đáp.

Phương Hạm học cùng lớp với Dương Thư Tuyết từ cấp hai, lên cấp ba vẫn là bạn cùng lớp, một mối duyên khá hiếm gặp, vì thế hai người tự nhiên trở

thành bạn thân. Bình thường họ cũng hay ăn trưa cùng nhau.

Nhưng lần này khi cô đi đến nơi, lại thấy một bạn gái khác, Từ Diễm, cũng đang ở đó.

Do cô vắng mặt thời gian trước nên Dương Thư Tuyết có thêm một “bạn ăn trưa” mới.

Nhưng như vậy cũng tốt. Nếu cô không có ở đó mà đối phương phải ăn một mình thì càng khiến người ta áy náy hơn.

Ba người cùng nhau đến căn-tin lấy cơm.

Trong lúc ăn, con gái thường thích ngồi cùng nhau buôn chuyện, bàn về mấy tin tức hay chuyện giật gân gần đây. Phương Hạm vẫn luôn muốn hỏi chuyện Giang Diệc Nhiên đi du học, nhưng lại thấy ngại, sợ bạn bè nhìn ra cô có tình cảm với Giang Diệc Nhiên. Nhiều lần lời định thốt ra lại nuốt vào trong.

“Các cậu nghe chưa, cô giáo dạy tiếng Anh của mình hình như xin nghỉ việc để đi học nâng cao rồi đó.” Từ Diễm nói.

“Thật á? Giờ tìm việc khó thế mà sao lại chọn lúc này để đi học thêm nữa? Hơn nữa con cô ấy mới ba tuổi thôi mà?” Dương Thư Tuyết thắc mắc.

“Không rõ nữa. Chắc là lựa chọn cá nhân thôi, có lẽ không muốn dạy học nữa.”

“Làm giáo viên áp lực tâm lý cũng lớn mà, nhất là gặp mấy kiểu học sinh như Tề Tường, Diệp Hường hay Giang Diệc Nhiên, học thì không ra sao mà lại không chịu nghe lời, đang giảng bài thì ở dưới chơi bời, nhìn thôi đã thấy bức rồi.”

Phương Hạm ngồi bên cạnh nghe, đến khi nghe thấy tên Giang Diệc Nhiên thì tim như bị ai gõ một nhát.

“À đúng rồi, hôm nay thầy cô có nói Giang Diệc Nhiên sắp đi du học thật hả?” Cô không kìm được mà hỏi.

Bắt trúng đề tài phù hợp thật không dễ. Nếu tự dưng nhắc đến thì lại có vẻ cố tình, vì vậy cô tranh thủ lúc họ vừa nhắc tới Giang Diệc Nhiên thì nhanh chóng hỏi tiếp.

“Chắc là thật đấy.” Dương Thư Tuyết trả lời, “Dù sao thì cậu ta với tụi mình cũng không cùng một thế giới.”

“Nghe nói bố mẹ cậu ta đều ở Singapore, nhà giàu, còn có năng khiếu thể thao. Chắc là ra nước ngoài đỡ cạnh tranh hơn. Dù sao cậu ta ở đây cũng không học hành gì, chẳng ai quản được.”

“Ồ...” Phương Hạm ngơ ngác gật đầu.

“Vậy sao hồi đó cậu ta không chọn tuyển thẳng bằng thể thao luôn? Với năng lực của cậu ta thì thi đại học trong nước cũng dễ mà?” Từ Diễm hỏi.

“Ai mà biết được. Trẻ nhà giàu thì không chịu khổ thôi.”

“Với lại, nhiều người đánh chuyên nghiệp là vì thật sự yêu thích hoặc do nhà nghèo, không học nổi nên phải chọn một con đường khác.”

“Nhà Giang Diệc Nhiên giàu thế, học hành còn chẳng buồn học nữa là luyện tập thể thao.”

Dương Thư Tuyết tỏ vẻ khinh thường: “Nghe nói cậu ta còn trốn huấn luyện để đi net cơ mà, buồn cười thật.”

“Thật đáng tiếc.” Từ Diễm thở dài.

Phương Hạm vừa ăn cơm bằng thìa, vừa lắng tai nghe hết sức chăm chú.

Chuyện Giang Diệc Nhiên có năng khiếu thể thao vốn không phải bí mật. Cậu nổi tiếng mà, gần như cả khối ai cũng biết. Nghe nói còn từng là quán quân cuộc thi thanh thiếu niên hạng A cấp quốc gia nữa.

Nhưng chuyện đó là từ lâu lắm rồi.

Cô từng nghe nói hồi đó huấn luyện viên có ý định hướng cậu theo con đường chuyên nghiệp, tập trung phát triển thể thao. Nhưng sau này, Giang Diệc Nhiên hay trốn tập, lại không có chí hướng gì rõ ràng, dù có tài năng nhưng quá thiếu ổn định, huấn luyện viên không quản nổi nên dần dần cũng buông tay. Cậu cũng không tiếp tục theo hướng đó mà quay về học hành như bình thường.

“Vậy cậu ấy là học kỳ này đi luôn à?” Phương Hạm hỏi.

“Cái này thì không rõ.”

Dương Thư Tuyết lắc đầu, “Chắc không phải học kỳ này đâu?”

“Chứ không thì tại sao sắp đi rồi mà còn theo đuổi hoa khôi khoa nghệ thuật truyền thông làm gì? Mình thấy cậu ta cũng rảnh rồi ghê.”

“Á...” Phương Hạm nghe đến đây thì hơi khựng lại, tim cũng trùng xuống.

Giang Diệc Nhiên đang theo đuổi một cô gái khác.

Nghĩ tới điều đó, cô cảm thấy trong lòng bức bối, rất khó chịu. Nhưng kiểu khó chịu ấy khác với lúc bị bệnh. Một cái là tim đập nhanh, khó thở về mặt thể chất, còn cái này là hụt hẫng, buồn bã về mặt cảm xúc.

Ba cô gái nhỏ ăn xong cơm trưa rồi trở về lớp nghỉ ngơi một lúc.

Phương Hạm mới vừa gục đầu xuống bàn ngủ được khoảng hai mươi phút, thì trong cặp sách vang lên tiếng “tít tít”, là hộp thuốc tự động nhắc cô uống thuốc.

Chỗ ngồi bên cạnh trống trơn, chỉ còn lại đồng sách vở và bài kiểm tra bữa bọn nằm đó.

Buổi trưa Giang Diệc Nhiên thường không có mặt, cũng không biết cậu ấy đã ra ngoài trường hay đi đâu nữa.

Cậu con trai ấy lúc nào cũng tràn đầy sức sống, mang trong mình một thứ năng lượng dồi dào, hoang dã, như thể sinh mệnh đang không ngừng vươn lên mà chẳng bị bất kỳ quy tắc hay khuôn khổ nào ràng buộc.

Chính điều đó khiến cô bị thu hút, cũng khiến cô ngưỡng mộ vô cùng.

Còn khoảng hai mươi phút nữa là vào tiết học buổi chiều, trong lớp những người nghỉ trưa cũng dần dần tỉnh dậy, có vài học sinh đi học ngày cũng bắt đầu quay trở lại lớp, không khí nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

“Nhóm D đi theo mình ra sân vận động dọn tuyết và băng ở khu vực được phân công nhé.” Tổ trưởng đứng phía trên nói.

Nghe thấy vậy, Phương Hạm liền đứng dậy đi ra ngoài. Dương Thư Tuyết cũng cùng nhóm với cô, hai cô gái vừa nói chuyện vừa thông thả đi về phía sân vận động ngoài trường.

Khu vực lớp họ phụ trách là bậc sân khấu chính và hai lối đi ở hai bên phía dưới.

Ban đầu chỉ cần quét dọn sơ và nhặt rác là được, nhưng vì hôm qua bất ngờ có trận tuyết lớn, nên hôm nay nhiệm vụ nặng gấp đôi. Theo tiêu chuẩn nghiệm thu của nhà trường thì vừa phải nhặt rác, lại vừa phải dọn sạch tuyết.

Phương Hạm vừa nhận chổi từ tay tổ trưởng trên bậc sân khấu, định xoay người đi xuống phía dưới dọn dẹp, thì bất ngờ trông thấy Giang Diệc Nhiên đang chạy lên từ bậc thang phía dưới.

Cô cứ tưởng cậu sẽ không tới, ai ngờ vẫn nể mặt tổ trưởng mà chịu đến.

Giữa trời đông lạnh buốt, Giang Diệc Nhiên mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng nhưng nhìn không hề có vẻ lạnh.

Cậu cao ráo, thân hình gầy nhưng rắn chắc, gương mặt trắng trẻo, đẹp đến mức khó quên, lạnh lùng mà sạch sẽ, kiểu vẻ đẹp khiến người khác có cảm giác khó lại gần.

Phương Hạm nhìn Giang Diệc Nhiên chạy bước nhỏ lên, vòng qua vai cô, cầm lấy dụng cụ dọn tuyết từ tay tổ trưởng. Trên người cậu có một cảm giác

như tuyết, thậm chí còn lạnh hơn tuyết thật, mà cũng tinh khiết hơn.

Giang Diệc Nhiên lúc này đang ở sát sau lưng cô, cô thậm chí còn nghe rõ tiếng thở nhẹ do vừa mới chạy lên của cậu.

Phương Hạm ngậy người một thoáng, nhưng tiếng Dương Thư Tuyết đã kéo cô quay về thực tại.

“Phương Hạm, cậu đứng ngây ra đó làm gì thế? Xuống dưới dọn đi chứ?”

Cô hơi đỏ mặt, vội vàng cầm chổi đi đến đầu cầu thang, men theo cầu thang xuống dưới bắt đầu dọn dẹp.

Bên dưới, các bạn nữ được phân công dọn tuyết ở hai bên lối đi. Do tuyết không nhiều, buổi sáng đã dọn được phần lớn.

Phía bậc sân khấu thì vừa có tuyết lại có cả lớp băng mỏng, nên khối lượng công việc khá lớn, hầu hết là do các bạn nam dọn dẹp ở khu vực đó.

Phương Hạm vừa quét dọn, tai lại cứ văng vẳng lời Dương Thư Tuyết kể về việc Giang Diệc Nhiên đang theo đuổi hoa khôi của khoa Nghệ thuật Truyền thông, trong lòng có chút buồn.

Đang suy nghĩ miên man, thì bất ngờ có một luồng áp lực đè xuống đầu.

Một đồng tuyết lớn từ trên bậc sân khấu rơi thẳng xuống, trúng ngay đầu cô.

May mà tuyết mềm, rơi xuống cũng không đau, chỉ là tóc và quần áo cô đều bị dính đầy tuyết, rất

nhanh đã ướt hết. Có mấy mảnh tuyết còn rơi xuống mặt, lạnh buốt.

Phương Hạm ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ngay Giang Diệc Nhiên đang đứng phía trên bục sân khấu.

“Giang Diệc Nhiên, cậu mù à? Không thấy bên dưới có người à?”

Dương Thư Tuyết cũng nhanh chóng nói thêm một câu: “Cậu ở trên làm rơi xuống, lát nữa tội mình chẳng phải lại phải quét tiếp à?”

Có lẽ cậu cũng thấy áy náy. Dù không đáp lại lời của Dương Thư Tuyết, nhưng lại cúi đầu nhìn xuống Phương Hạm một cái.

Đúng lúc Phương Hạm cũng đang ngẩng đầu nhìn lên.

Khi ánh mắt cô chạm phải đôi mắt đen sâu thẳm kia của cậu thiếu niên, sống lưng cô bất giác tê rần, đầu óc cũng chợt trống rỗng.

“Cậu không sao chứ?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Giọng cậu cũng rất trong trẻo, trầm trầm, đã qua giai đoạn vỡ giọng, mang theo một chất giọng trầm lạnh và đầy từ tính của người đàn ông trưởng thành.

Có lẽ chỉ là ảo giác của Phương Hạm. Mặc dù âm điệu vẫn lạnh nhạt, mang theo cảm giác kiềm chế và xa cách, nhưng ngữ khí lại rất lễ độ.

“Không, mình không sao.” Phương Hạm đỏ mặt, vội vàng lắc đầu.

Chương 5

DTV-EBOOK

Sau khi nghe cô nói “không sao”, Giang Diệc Nhiên liền quay lưng bỏ đi.

Nhưng Phương Hạm vẫn còn hồi hộp, phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Giữa hai người bọn họ vốn chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Mỗi lần cậu chủ động lên tiếng, cô đều nhớ rất lâu.

Đôi mắt của cậu thiếu niên ấy có một nét gì đó vừa sắc bén vừa quyến rũ, khóe mắt và đuôi mắt hơi hất lên, nhưng đồng tử thì lại mang màu đen thuần khiết, rất đối chọi thành. Mỗi lần cậu nhìn về phía cô, cô lại thấy hơi bối rối, chẳng dám nhìn lại.

“Thật cặn lời, đến một câu xin lỗi cũng không biết nói.”

Dương Thư Tuyết lăm bắm đi tới, rồi thò tay vào túi tìm, “Thôi chết, hình như mình không mang khăn giấy.”

“Không sao đâu, cũng không ướt lắm. Phủi đi là được rồi.”

Phương Hạm an ủi bạn, cúi đầu chỉnh lại tóc.

Thật ra phần tuyết đáng lo thì đã tan hết rồi, ngoài việc trên đỉnh đầu hơi ướt thì cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Hai người vội vã dọn dẹp sơ qua, rồi tranh thủ quay lại lớp trước giờ học chiều.

Giang Diệc Nhiên trở lại muộn hơn cô một chút.

Dường như cậu đã quên luôn chuyện vừa nãy khi ném tuyết trúng đầu cô, về lớp cũng chẳng nói thêm câu nào, khiến cô cứ thấp thỏm lo âu một cách vô ích.

Chiều nay có hai tiết tiếng Anh, một tiết Vật lý và một tiết Sinh học.

Vì trước đó nghỉ học ở nhà một thời gian, Phương Hạm bị hụt kha khá bài vở. Tuy có cố gắng tự học ở nhà, nhưng từ khi lên lớp 11, nhiều nội dung không thể tự học mà hiểu hết được.

Trong giờ, cô tranh thủ ghi chép cẩn thận nên không còn tâm trí đâu mà lén nhìn Giang Diệc Nhiên. Chỉ có lúc nào ngẩng người ra, nhận ra cậu đang ngồi ngay cạnh bên, cô lại không kìm được cảm giác vui vui trong lòng.

Buổi tối ăn cơm cùng bạn trong nhà ăn rồi trở lại học tiết tự học buổi tối.

Lớp 11 có lịch học tối tập thể, thường kéo dài đến tám rưỡi.

Phương Hạm phải ngủ trước mười giờ, nên khi về đến nhà là chẳng còn thời gian học gì nữa. Bởi vậy cô cố gắng hoàn thành hết bài tập trong giờ tự học.

Giang Diệc Nhiên rất yên tĩnh, dù không học cũng không làm phiền đến ai. Thỉnh thoảng cậu nghịch điện thoại, có lúc lại đọc sách ngoài chương trình.

Thế nhưng vì cậu ngồi bên trái, nên Phương Hạm ngại nhìn về bên đó, mắt cứ nhìn chệch sang phải.

Khi cậu ở bên cạnh, trong lòng cô lại có cảm giác rất an ổn. Nhưng hễ nghĩ đến chuyện Giang Diệc Nhiên đang theo đuổi người khác, và sắp tới sẽ ra nước ngoài, tim cô lại như có hai tảng đá đè lên, nặng trĩu, nghẹn ngào.

Cô thật sự may mắn, vì được ngồi cạnh người mình thích.

Nhưng tiếc là, sự may mắn đó... chỉ dừng lại ở chỗ được ngồi cạnh thôi.

Cuối cùng cũng đến giờ tan học buổi tối.

Chuông vừa vang lên, gần như ngay lập tức, Giang Diệc Nhiên đã đứng bật dậy rời khỏi lớp.

Phương Hạm nhìn bóng cậu khuất dần ở cửa lớp, cúi đầu lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

“Trời ơi, hôm nay bài tập Toán nhiều thật đấy.”

“Cậu làm xong chưa?” Dương Thư Tuyết đã thu dọn xong ba lô, đứng cạnh bàn Phương Hạm hỏi.

“Ừm, cậu cần dùng à?” Phương Hạm vừa dọn đồ vừa rút tập bài tập Toán đưa cho bạn.

“Trời ơi, cảm ơn đại thần!” Đối phương vui ra mặt, nhận lấy tập bài rồi bỏ vào chiếc túi đeo chéo sau lưng.

Giờ tan học buổi tối là lúc náo nhiệt nhất trong ngày ở trường, học sinh lớp 11, lớp 12 ùn ùn kéo nhau từ tòa nhà dạy học ra ngoài. Những bạn ở ký

túc xá thì về phòng, học sinh đi học ngoại trú thì đổ về phía cổng trường.

Phương Hạm và Dương Thư Tuyết đi cùng nhau đến cổng lớn rồi mới chia tay.

Buổi tối trường học tiết kiệm điện nên đèn trong sân trường đều khá mờ. Nếu không phải vừa tan học xung quanh toàn là người, thì khung cảnh này cũng khá rợn.

Phương Hạm cứ thế đi theo dòng người mà không hề kiểm tra điện thoại. Mãi đến khi bước ra khỏi cổng trường, không thấy xe của Phương Vy đâu, cô mới hơi nhú mào, lấy điện thoại ra định gọi cho chị.

Không ngờ vừa mở máy đã thấy hai cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn của chị gửi đến.

“Hạm Hạm à, tối nay chị phải ở lại tăng ca đột xuất. Anh rể em có việc bận, chị bảo anh ấy xong việc sẽ qua đón em ngay. Em tìm quán cà phê hoặc nhà hàng nào gần trường ngồi tạm nhé.”

Phương Hạm suy nghĩ một lúc, đứng tại chỗ nhẩn lại:

“Không sao đâu chị, em mang theo chìa khóa rồi. Em tự đi tàu điện về cũng được. Không cần đến đón đâu, phiền lắm.”

Nhà cô cách đây cũng không xa, đi tàu điện hết tám trạm, không cần chuyển tuyến nên cũng khá tiện. Dù có xe đưa rước của trường, nhưng từ khi vào cấp ba, Phương Hạm chưa bao giờ đi.

“Em đi một mình được chứ? Nhớ đeo khẩu trang khi lên tàu điện. Có chuyện gì thì gọi cho chị ngay nhé.” Phương Vy nhẩn lại.

“Vâng, chị yên tâm.” Phương Hạm đáp.

Có lẽ vì lý do sức khỏe, dù Phương Hạm đã học lớp 11, sang năm là thành niên rồi, nhưng người nhà vẫn luôn xem cô như trẻ con mà chăm sóc.

Thật ra phần lớn bạn bè đều tự về nhà hoặc đi cùng nhau, chỉ có số ít là ngày nào cũng được người nhà đón.

Lúc này, cổng trường vẫn còn rất đông người, đa phần là học sinh tan học buổi tối đang về nhà. Phương Hạm bỏ điện thoại vào túi, lẫn trong dòng người đi về hướng trạm tàu điện ngầm.

Mặc dù trường nghiêm cấm yêu đương, nhưng thực tế thì chẳng ai quản nổi.

Chỉ từ cổng trường đến trạm tàu điện, Phương Hạm đã thấy không ít cặp đôi học sinh. Có đôi vừa đi vừa đùa giỡn, có đôi còn nắm tay nhau. Khi bước vào cửa tàu điện, cô thậm chí còn thấy một cặp nam nữ mặc đồng phục trường đang... hôn nhau.

Phương Hạm thấy xong đỏ bừng cả mặt, không dám nhìn lâu, vội cúi đầu bước nhanh xuống bậc thang.

Trạm này là điểm trung chuyển của ba tuyến tàu điện, lúc vừa xuống thì người rất đông. Nhưng sau khi chuyển tuyến và lên chuyến tàu về nhà thì lại khá vắng vẻ.

Phương Hạm đi thang cuốn xuống, còn chưa đến tầng cuối thì từ xa đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

Thiếu niên cao gầy, vóc dáng nổi bật với bờ vai rộng và làn da trắng lạnh. Hai chân dài thẳng, khí

chất có phần lười biếng, mặc đồng phục học sinh đứng giữa đám đông lứa tuổi vô cùng nổi bật.

Tóc cậu không quá dài, cũng không nhuộm hay uốn, phần mái rẽ nhẹ sang một bên, lộ ra những đường nét gương mặt sắc sảo và sống hàm rõ ràng.

Ờ? Giang Diệc Nhiên không phải vừa tan học là đi ngay rồi sao?

Sao giờ còn ở đây?

Cậu vẫn thường đi chuyển tàu điện này về nhà à?

Khi nhìn thấy Giang Diệc Nhiên, Phương Hạm cũng người trong chốc lát, trong đầu thoáng qua vô số câu hỏi.

Khi thang cuốn từ từ đi xuống, lúc bước chân chạm đất, Phương Hạm vẫn còn do dự không biết nên rẽ trái hay phải.

Giang Diệc Nhiên đứng ở tận cùng khu chờ tàu điện ngầm, cách cô chừng hơn mười mét.

Thế nhưng cậu ta chẳng hề liếc nhìn về phía Phương Hạm, ánh mắt vẫn dõi về phía đường ray tối om của tàu điện, thỉnh thoảng lại cúi đầu xem điện thoại, như thể hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới xung quanh.

Chiếc ba lô đeo lệch vai, tai cầm tai nghe không dây màu đen, thần thái có vẻ lơ đãng và thờ ơ.

Rõ ràng là kiểu người lạnh nhạt, nhưng vì gương mặt quá xuất sắc cùng chiều cao nổi bật nên trông vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo, bất cần.

Phương Hạm lén nhìn Giang Diệc Nhiên mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không đủ can đảm để bước về

phía đó, mà dừng lại ở khu cách cậu hai khoang chờ.

Khoảng hai phút sau, tàu điện tới.

Lúc này đã gần chín giờ tối, trong tàu không còn đông lắm, khoảng tám mươi phần trăm số ghế đều có thể ngồi được. Khi bước lên, Phương Hạm vừa vịn nhìn thấy một chỗ trống bên trái, không nghĩ ngợi gì liền ngồi xuống luôn.

Nhưng ngồi xuống rồi mới sực nhớ, mình dường như lại gần Giang Diệc Nhiên hơn một chút nữa.

Không hiểu sao, Phương Hạm cứ thấy bối rối, không muốn để Giang Diệc Nhiên phát hiện ra mình, sợ lỡ đâu cậu không chào thì bản thân lại xấu hổ thêm.

Dù hai người là bạn cùng bàn, cũng từng nói chuyện vài lần, nhưng Giang Diệc Nhiên lại là kiểu người nếu có gặp bạn học trên đường cũng sẽ chẳng buồn chào hỏi.

Bên cạnh Phương Hạm là một chú trung niên to con, cao lớn, cũng may có thể che chắn phần nào tầm nhìn.

Cô len lén nhìn qua khe hở, thấy Giang Diệc Nhiên đang ngồi ở ghế chéo đối diện. Hai người tuy cách nhau khá xa, nhưng không đến mức không nhìn thấy nhau.

Cửa tàu từ từ đóng lại, đoàn tàu bắt đầu tăng tốc.

Giang Diệc Nhiên dường như hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của Phương Hạm, vẫn cúi đầu chăm chú xem điện thoại. Cậu ngồi ở ghế gần cửa, đôi chân dài đến mức như chẳng có chỗ nào để đặt thoải mái.

Tóc cậu có hơi dài, nhưng vẫn chưa che khuất mắt. Sống mũi cao, đường cằm sắc nét, chính là kiểu gương mặt mà Phương Hạm thích.

Dù khoảng cách xa như vậy, nhìn sang vẫn cảm thấy rục rịch, thu hút.

Thật sự rất đẹp trai.

Hơn nữa, Phương Hạm đã sớm để ý, tay của Giang Diệc Nhiên cũng rất đẹp, các ngón tay thon dài, đốt ngón rõ ràng, làn da trắng mát lạnh, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ. Khi cậu cầm chiếc điện thoại đen tuyền, sắc trắng của bàn tay lại càng nổi bật.

Cô cứ thỉnh thoảng lại lén nhìn cậu như thế, bất giác đã qua hai trạm dừng.

Sau đó khi tàu đến một nhà ga lớn, lại có thêm một lượng người lên, không gian xung quanh lập tức trở nên lộn xộn.

Không khí yên tĩnh ban đầu bị thay thế bằng tiếng thông báo phát thanh, tiếng nói chuyện và bước chân dồn dập từ trong và ngoài tàu điện.

Phương Hạm ngồi trên ghế, khế siết chặt ba lô trong tay.

Khi quay đầu nhìn sang, cô vô tình thấy bên kia có một bà cụ đang bước lên tàu, chống gậy.

Tóc bà đã bạc trắng, tay còn xách theo một túi giấy đựng bánh, dáng đi hơi vấp vả, đáng tiếc là hàng ghế bên đó đã kín chỗ.

Chưa kịp phản ứng gì, cô đã thấy Giang Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó lập tức đứng dậy.

Khoảng cách khá xa, Phương Hạm không nghe rõ hai người nói gì, chỉ thấy Giang Diệc Nhiên nhường chỗ cho bà cụ. Bà cụ mỉm cười cảm ơn, lưng hơi còng, từ từ ngồi xuống.

Cậu thiếu niên một cách rất tự nhiên đứng cạnh bên cô, vẻ mặt không hề gợn sóng, tay nắm lấy tay vịn phía trên của tàu điện ngầm.

Cậu ta cao, nên việc với tay nắm lấy tay vịn cũng dễ dàng, thậm chí còn có thể hơi cong tay lại.

Rõ ràng trông như kiểu một tên học sinh cá biệt lười nhác, bất cần đời, ai mà ngờ lại là người tốt như vậy, trong lòng Phương Hạm thầm nghĩ.

Hơn nữa, cô luôn cảm thấy, những cậu con trai biết nhường ghế cho người già và trẻ nhỏ như vậy, chắc chắn không thể là người xấu.

Cô ngồi trong góc, hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu, trong lòng tim như con nai nhỏ đang đập loạn.

Nào ngờ, người chú ngồi cạnh cô đột nhiên đứng dậy rồi bước về phía cửa, khiến cô lập tức bị lộ ra ngoài.

Mà đúng lúc đó, ánh mắt Giang Diệc Nhiên vô tình quét qua phía này, khi ánh nhìn dừng lại thì vừa vặn bắt gặp cô.

Phương Hạm ngay lập tức đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm kia, cả người như bị điện giật, vội vàng cúi đầu xuống, rút điện thoại ra lướt bữa để che giấu sự bối rối.

A a a! Bị bắt quả tang đang lén nhìn người ta rồi!!

Quá xấu hổ.

Phương Hạm đỏ bừng mặt, mở điện thoại lướt loạn xạ.

Phải một lúc sau cô mới chột nghĩ: chắc giờ cậu không còn nhìn mình nữa đâu nhỉ? Nghĩ vậy, cô mới lén lút hé mắt, liếc nghiêng qua bên phải một chút.

Không ngờ, vừa nhìn qua thì phát hiện Giang Diệc Nhiên vẫn đang nhìn mình.

Trái ngược hoàn toàn với vẻ lúng túng và mặt đỏ như gấc của cô, vẻ mặt cậu thiếu niên lại rất bình tĩnh và lạnh nhạt.

Cậu vốn đã cao, lại còn đang đứng, nên khi cúi đầu nhìn cô thì càng có cảm giác như đang đánh giá từ trên xuống đầy kiêu ngạo và xa cách.

Mặc dù cậu chỉ nhìn cô thôi, cũng không có ý gì khác, nhưng đối với Phương Hạm thì vẫn khiến cô muốn xỉu luôn tại chỗ.

Cứ hể có chút tiếp xúc với Giang Diệc Nhiên là cô lại không thể không thấy căng thẳng.

Phương Hạm lại một lần nữa luống cuống, xấu hổ thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn về hướng khác.

Lúc này, tàu điện ngầm lại đến trạm.

Giọng nói dịu dàng của phát thanh viên vang lên, tạm thời xoa dịu trái tim đang đập thành thịch vì hồi hộp của Phương Hạm.

Trạm này có thêm vài người bước lên, cũng có vài người xuống.

Phương Hạm nhân lúc hỗn loạn, lén liếc về phía Giang Diệc Nhiên, nhưng lại phát hiện cậu đã sớm xoay người rời khỏi tàu.

Cô khựng lại một chút, nhìn chăm chăm qua cửa sổ tàu, trông thấy dáng cậu rời đi dứt khoát, trong lòng chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi trống trải và hụt hẫng.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng cậu nữa, Phương Hạm mới nhớ ra phải ngẩng đầu nhìn bảng tuyến đường.

Thì ra nhà cậu cách nhà cô cũng không xa, chỉ cách có ba trạm thôi.

Chương 6

DTV-EBOOK

Khi Phương Hạm về đến nhà, Phương Vi và Quan Huống vẫn chưa về, phòng khách trống vắng đến lạ thường.

Cô uống thuốc rồi trở về căn phòng nhỏ của mình, viết vài dòng nhật ký rồi lên giường ngủ.

Vì bệnh tim không tốt, bác sĩ dặn cô phải ngủ trước mười giờ. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn tuân thủ theo.

Trong thuốc có thành phần an thần, nên Phương Hạm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Mãi đến một lúc sau, cô mới mơ hồ cảm nhận được có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Dù vẫn còn chút ý thức, nhưng đầu óc cô lúc đó quá choáng váng, mắt cũng không thể mở nổi. Chỉ cảm thấy sau lưng như có thêm một lớp trọng lượng nhẹ, bả vai lập tức ấm lên, ai đó đang kéo chăn giúp cô.

Phương Hạm đoán chắc là Phương Vi đã về, cảnh giác trong lòng cũng theo đó mà tan biến, an tâm tiếp tục ngủ say.

Không biết có phải “ngày nghĩ gì, đêm mộng thấy” không, mà trong giấc mơ, cô lại thấy cảnh Giang Diệc Nhiên đứng trên bục cao ở sân trường, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, một hình ảnh cứ thế hiện ra rồi dần dần kéo cô ra khỏi giấc ngủ.

Trong phòng lúc này rất tối, nhưng dưới khe cửa lại le lói ánh sáng từ phòng khách hắt vào.

Có vẻ Phương Vi và Quan Huống vẫn chưa ngủ. Cô căng tai lắng nghe, quả nhiên còn nghe được tiếng TV bị vặn rất nhỏ ở đằng xa.

Cô dụi mắt ngồi dậy, cầm điện thoại lên xem giờ: 11 giờ 20 phút.

Nghĩ đến Giang Diệc Nhiên, cơn buồn ngủ của Phương Hạm cũng bỗng chốc tan biến gần hết. Bất chợt cô nhớ đến cây bút mình cho cậu mượn lúc học trên lớp hôm nay, hình như cậu vẫn chưa trả lại.

Cô nằm xuống lại, vô thức mở nhóm lớp. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Lớp cô có khá nhiều nhóm chat, nhưng chủ yếu hay dùng là hai nhóm chính, đều do giáo viên chủ nhiệm tạo, yêu cầu tất cả học sinh phải tham gia để tiện thông báo. Nhóm còn lại thì có cả phụ huynh nên khá lộn xộn, cũng ít người nhắn tin.

Phương Hạm kéo danh sách xuống đến phần chữ cái Z, tìm đến cái tên “Giang Diệc Nhiên” rồi vô thức bấm vào.

Trang cá nhân của cậu lập tức hiện ra.

Giống như con người cậu, trang cá nhân của Giang Diệc Nhiên cũng mang lại cảm giác khó tiếp cận.

Cô chưa từng kết bạn với cậu, cũng chẳng đủ can đảm để làm điều đó. Nhưng cô lại hay như vậy, thỉnh thoảng lại lén mở trang cậu ra xem rồi lặng lẽ đóng lại.

Ảnh đại diện của Giang Diệc Nhiên là hình một con sư tử, nền đen, tổng thể có chút áp lực nặng nề. Cô từng hoài nghi liệu tâm lý của cậu có chút gì đó u tối không.

Phương Hạm thật sự muốn biết thêm chút gì đó về cuộc sống của cậu ngoài trường học, dù chỉ là một manh mối nhỏ, cô cũng cảm thấy rất tò mò. Đáng tiếc, trang cá nhân của cậu trống trơn, không cập nhật gì, phần nhật ký thì đã bị khóa. Chỉ có mục lời nhắn bên dưới là sôi nổi, rất nhiều nam sinh, nữ sinh để lại tin nhắn, cho thấy cậu là người rất được hoan nghênh.

Cô nằm nghiêng trên giường, cầm điện thoại ngẩn người, trong lòng có chút trống rỗng.

Không biết giờ này Giang Diệc Nhiên đang làm gì nhỉ... Chơi game? Hay đang trò chuyện với cô gái cậu thích?

Nghĩ đến đây, hàng mi cô rủ xuống, có chút tủ thân.

—

Tại căn hộ cao cấp view sông ở khu Đình Giang Cảnh Bình, phần lớn các phòng đã tắt đèn. Chỉ còn ánh đèn rực rỡ từ khu trung tâm vàng phía xa hắt lại qua khung cửa kính sát đất, dòng xe cộ và đèn đóm lấp lánh tạo nên khung cảnh náo nhiệt phần hoa.

Nhưng chính sự nhộn nhịp ấy lại dường như quá xa xôi, càng làm nổi bật sự lạnh lẽo trong căn phòng.

Cách bài trí trong nhà nghiêng về phong cách tối giản, căn hộ được dọn dẹp rất sạch sẽ, đến mức chẳng có chút hơi thở của sự sống.

Trên bàn là màn hình máy tính vẫn đang bật sáng, dừng ở trang game kinh dị. Không có tài liệu học tập nào trên bàn, sách vở cũng chẳng thấy đâu. Cái cặp vút chổng chơ ở xa tận ghế sofa trong phòng khách, còn chưa từng được mở ra.

Giang Diệc Nhiên ngồi trước bàn máy tính, ánh sáng từ màn hình phản chiếu lên da cậu, khiến làn da vốn đã trắng càng thêm lạnh lẽo.

Cậu mặc áo tay dài màu xám, ống tay được xắn lên đến khuỷu, để lộ phần cánh tay thon gọn nhưng rắn chắc, dưới da là những đường gân xanh nhạt lộ rõ.

Bên cạnh, điện thoại lại sáng lên là một cuộc gọi đến từ WeChat.

Cậu thiếu niên liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy tên được lưu trong danh bạ rồi lại dời mắt đi, vẻ mặt vẫn thờ hững như cũ. Nhưng đối phương thì lại rất kiên trì. Gọi xong bị tắt máy lại tiếp tục gọi lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần.

Hiển nhiên là Giang Diệc Nhiên bắt đầu thấy phiền. Cuối cùng, cậu cũng tạm dừng trò chơi, cầm lấy điện thoại, nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện và tên người gọi mà nhú mày.

Cậu đứng dậy, đi thẳng ra bên cửa sổ mới bắt máy.

Lúc này đang là mùa đông, cửa sổ bên cạnh hé mở, gió lạnh lùa vào. Nhưng vì trong phòng có sưởi sàn và điều hòa trung tâm hoạt động cùng lúc, nên gió thổi vào không hề lạnh mà lại mang theo một cảm giác mát lạnh dễ chịu, trong lành.

Giang Diệc Nhiên vừa bắt máy, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng một người phụ nữ.

“Sao lâu như vậy mới chịu nghe máy?”

“Giáo viên ở trung tâm bảo con không đi học, là sao hả? Giang Diệc Nhiên, con có thể bớt làm mẹ lo lắng được không? Đừng nói là mẹ không quan tâm con đây.”

Giọng người phụ nữ mang theo sự khó chịu, nghe ra được có chút gắt gỏng. Nhưng ngay sau đó, trong điện thoại lại vang lên tiếng la hét và tiếng cười đùa của mấy đứa trẻ nhỏ đang chơi đùa gần đó. Giọng trẻ con the thé, chỉ nghe qua điện thoại cũng đã chói cả tai.

Giang Diệc Nhiên không nói gì, chỉ đưa điện thoại ra xa khỏi tai một chút, ánh mắt vẫn dõi ra khung cảnh náo nhiệt, rực rỡ sắc màu ngoài cửa sổ.

“Nếu cuối năm nay con thi không qua hoặc có chuyện gì thì tự đi tìm bố con mà giải quyết. Còn chuyện mẹ dặn con bao nhiêu lần là phải đòi tiền ông ấy, con đã đòi chưa hả?”

“Ông ta thì hay rồi, chẳng khác gì một người bỏ mặc mọi thứ.”

“Năm nay mẹ sẽ không đưa thêm tiền cho con nữa đâu, muốn có thì đi mà đòi bố con. Không thì khỏi luôn, dù sao nửa năm nữa con cũng sang đây học rồi. Mấy chuyện khác tự con lo liệu đi.”

Giọng người phụ nữ vẫn tiếp tục lải nhải, cùng lúc đó còn phải trông mấy đứa nhỏ đang nô nghịch bên cạnh.

“Này này này, cái đó không ăn được, đừng cho vào miệng!”

Giang Diệc Nhiên im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng: “Nếu không còn gì nữa thì con cúp máy đây.”

Người phụ nữ bên kia Kiều Tuyết, lúc đó còn đang bận trông đứa em cùng mẹ khác cha mà cậu chưa từng gặp mặt, cũng không có thời gian để nói thêm. Giang Diệc Nhiên đợi hai giây rồi dứt khoát cúp máy. Có lẽ đối phương cũng đã nói hết lời cần nói, nên lần này không gọi lại nữa.

Cậu trở lại bàn ngồi, rút điện thoại sang một bên, ngửa đầu ra sau khẽ thở dài.

Da cổ cậu rất trắng, cổ ngửa ra làm vết hằn nổi bật rõ ràng.

Nghĩ cũng buồn cười thật, bố mẹ cậu đều đã có gia đình mới, chỉ còn lại một mình cậu sống trong căn nhà rộng cả mấy trăm mét vuông này. Thật sự là quá lãng phí.

Căn nhà này là do Giang Viễn Sơn và Kiều Tuyết mua khi còn chưa ly hôn. Sau này hai người chia tay, Giang Viễn Sơn để lại cả nhà lẫn quyền nuôi con cho Kiều Tuyết, rồi bay sang Mỹ bắt đầu cuộc sống mới. Giờ ông ta cũng đã có gia đình mới bên đó.

Kiều Tuyết thì sau khi tốt nghiệp đã làm nội trợ toàn thời gian, nhiệm vụ duy nhất chính là chăm sóc Giang Diệc Nhiên. Nhưng sau khi ly hôn, bà ta không thể quay lại làm việc, lại không chấp nhận được hiện thực hôn nhân đổ vỡ nên từng một thời gian dài phát rồ phát dại, khóc lóc đòi tự tử, thậm chí còn đến công ty của Giang Viễn Sơn đổ sơn, giăng biểu ngữ ăn vạ. Quan hệ giữa hai người vì thế ngày càng căng thẳng.

Sau đó, Kiều Tuyết gặp được người hiện tại, theo ông ta sang Singapore, để lại Giang Diệc Nhiên một mình ở đây. Bà chỉ đóng học phí và chuyển khoản một phần sinh hoạt phí hàng tháng, thuê người đến dọn dẹp định kỳ.

Lúc đầu bà ta chỉ nói với người kia rằng mình từng kết hôn, nhưng giấu việc có con. Mãi đến khi đã tái hôn và sang Singapore mới không giấu nổi nữa mà thú nhận.

Bằng không thì người đàn ông kia, danh nghĩa là cha dượng của Giang Diệc Nhiên, đến giờ còn chẳng hề biết cậu tồn tại.

Nhưng lúc ấy Kiều Tuyết đã mang thai. Sau một trận cãi vã, chuyện cũng chẳng đi đến đâu.

Trước kia, Kiều Tuyết vẫn thường vin vào lý do nuôi con để vòi tiền Giang Viễn Sơn. Nhưng từ sau khi tái hôn, tập trung lo cho đứa con nhỏ và gia đình mới, lại thêm thù hận với chồng cũ, cô ta dần cũng không còn chủ động liên lạc nữa.

Giang Viễn Sơn lúc đầu còn cảm thấy có lỗi vì mình ngoại tình, nên mỗi tháng đều chuyển thêm nhiều tiền ngoài khoản trợ cấp nuôi con, cũng chẳng muốn tranh chấp thêm gì.

Nhưng thời gian trôi qua, tiền gửi cũng thưa dần, liên lạc cũng ngày càng khó khăn.

Giờ thì Giang Diệc Nhiên sắp thành niên rồi, cả năm nay chưa từng thấy ông ta gửi thêm đồng nào, đến cả Tết cũng chẳng gọi nổi một cuộc điện thoại.

Chồng mới của Kiều Tuyết không thiếu tiền, nên dĩ nhiên bà ta cũng chẳng mấy bận tâm tới khoản chi

phí này nữa, cũng chẳng muốn bỏ tiền túi ra, chỉ bảo Giang Diệc Nhiên tự đi mà đòi Giang Viễn Sơn, thậm chí năm nay còn cắt luôn tiền thuê giúp việc trong nhà.

May mà trước kia Giang Diệc Nhiên có dành dụm được một ít, cộng thêm tiền thưởng từ mấy giải thi đấu, cuộc sống tạm thời cũng không đến mức quá khó khăn.

Cậu thiếu niên khẽ thở dài, đứng dậy, hai tay đặt lên mặt bàn vò đầu mấy cái, trông có vẻ hơi chán nản. Nhưng dù vậy, vẫn không thể che giấu được gương mặt thanh tú ưa nhìn ấy, đường nét quai hàm sắc nét, sạch sẽ.

Đúng lúc này, ở góc phải dưới màn hình, tin nhắn từ nhóm chat bỗng hiện lên lấp lánh, kèm theo tiếng “ding ding ding”.

Giang Diệc Nhiên liếc mắt mở ra xem, là nhóm của mấy nam sinh trong trường. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Mấy ông đoán xem tôi vừa thấy ai trong rừng nhỏ sau giờ tự học buổi tối không? Là Hứa Song Ý với Lục Tử Thước đấy! Hai người đó từ khi nào lại đi chung với nhau vậy?”

“Thằng đó đúng là cáo già, có người yêu mà vẫn tán gái như thường. Bạn gái nó mà biết chắc phải cấm ít nhất bốn năm cái sừng rồi còn gì nữa?”

“Không biết chứ nó giỏi nịnh lắm. Lần trước bị bạn gái bắt quả tang đang hẹn hò với con khác, vậy mà chỉ tặng cái skin game là êm xui hết. Nó còn khoe tối đó còn ‘vui vẻ’ được mấy hiệp cơ mà, đỉnh thật.”

“Cũng tại mấy con nhỏ đó dễ dãi quá, tiện thật.”

“Đỉnh thật thì đi cua thử Trần Lăng Huyền xem nào. Cái mặt đó, cái dáng đó, ngày nào cũng bày ra bộ dạng chảnh chọe, kiểu như chẳng ai lọt nổi vào mắt. Weibo thì chẳng chăm mà cũng cả đồng fan.”

“Nhà con bé đó có vẻ giàu lắm, nghe nói bố là luật sư, dì ruột thì làm quản lý nghệ sĩ. Mà nó học nghệ thuật nữa. Chắc tính vào showbiz nên giờ không dám yêu đương, sợ sau này bị đào quá khứ thì mất hình tượng.”

“Nghe nói từng có scout Hàn Quốc mời đi làm thực tập sinh đó.”

“Ở nội địa kiếm tiền còn dễ, qua Hàn làm gì cho khổ. Mà nếu nhà có quan hệ thì vô giới nhanh giàu lắm.”

“Kiểu gì mặt cũng cao lắm, mà chắc cũng kén mặt nữa. Trước nghe nói cả cậu ấm tập đoàn JGH theo đuổi cũng bị từ chối thẳng.”

“Vậy thì tôi thấy chỉ có Dĩ Nhiên ca mới ‘trị’ nổi thôi. @GiangDiệaNhiên”

“Đúng đó anh Diệc Nhiên, lần trước tụi mình đi chơi, ông còn thua cược rồi nói sẽ theo đuổi Trần Lăng Huyền mà? Không được nuốt lời nha, tụi này còn đang trông đợi ông tán được người ta rồi gọi ra đi chơi cho bồ con mắt nè!”

“Anh Diệc Nhiên đâu rồi? Biến mất rồi hả?”

“Không phải sợ rồi đó chứ? Haha, hay là âm thầm thử rồi bị cô kia lơ luôn rồi?”

“Chắc không đâu ha? Đẹp trai như anh Diệc Nhiên mà bị chê thì thôi chứ, đẹp hơn đám idol showbiz bây giờ gấp mấy lần!”

“Nếu tới cả Giang Diệc Nhiên mà còn bị chê, thì tôi nghi con bé đó không thích con trai luôn ấy. Biết đâu là les thâm thì?”

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm đoạn hội thoại đang chạy trên màn hình, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bực bội.

Chương 7

DTV-EBOOK

Tin nhắn trong nhóm vẫn đang liên tục được cập nhật.

Giang Diệc Nhiên nghĩ một chút, rồi nhắn lại:

“Mấy người rảnh quá đấy. Tôi vừa chơi game xong.”

“Game gì đấy? Có thấy ông online đâu? Chơi với ai? Có phải chơi với em nào không?” Có người hỏi.

“Chơi offline.”

Cậu có phần mệt mỗi khi phải đối đáp, nhưng cũng không muốn gây nghi ngờ. Những chuyện lộn xộn trong nhà, nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Cậu không muốn bị bạn bè nhìn bằng ánh mắt thương hại hay soi mói.

Thời buổi này, chuyện ly hôn đầy rẫy, nhưng kiểu như Giang Viễn Sơn và mẹ Kiều Tuyết, cả hai đều không nuôi con, lại mỗi người ra nước ngoài lập gia đình mới, thì đúng là hiếm thật.

“Vậy cuối cùng ông có kết bạn được với Trần Lăng Huyền không đấy? Tôi phải xin mấy người bạn mới moi được WeChat của cổ, mà đến giờ vẫn không thấy chấp nhận. Người khác cũng thử add mà đều bị lơ, không chấp nhận cũng chẳng từ chối.”

“Add rồi.” Giang Diệc Nhiên trả lời.

“Má ơi! Tôi biết ngay nhỏ này mê trai đẹp! Phân biệt đối xử rõ ràng!” Một thằng con trai trong nhóm

tức tối gào lên.

“Ghê vậy đại ca! Có cửa rồi!”

“Người ta từ chối hết, chỉ chấp nhận ông thôi kìa. Mau tiến lên đi! Biết đâu tương lai thành chị dâu tụi này, còn được kéo ra chơi game chung nữa. Nhớ dẫn cổ đi chơi với tụi tôi nha!”

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm màn hình, mắt hơi động đậy, nhưng không biết nên trả lời thế nào. Cuối cùng dứt khoát tắt máy tính.

Căn hộ vốn cách âm tốt, nên cũng chẳng nghe thấy tiếng gì bên ngoài.

Sống ở tầng cao trong thành phố, bình thường đến tiếng chim hót cũng chẳng nghe được. Chỉ khi mưa to hay có bão mới nghe thấy tiếng gió quật mưa rơi. Mà bây giờ tắt máy tính rồi, lại càng cảm thấy cô quạnh.

Giang Diệc Nhiên không tắt đèn bàn, chỉ trở về giường nằm xuống. Căn phòng chỉ còn ánh sáng từ đèn bàn và chút ánh sáng yếu ớt hắt qua cửa sổ sát đất, bóng đổ loang lổ lên tường.

Cậu cầm điện thoại lên, mở WeChat. Mục tin nhắn đầu tiên hiện ra chính là của Trần Lăng Huyền.

Ảnh đại diện của cô là một con mèo chinchilla màu trắng xám.

Cậu nhấn vào khung hội thoại. Trong đó ngoài dòng thông báo hệ thống “đã chấp nhận lời mời kết bạn”, thì chẳng còn gì khác.

Giang Diệc Nhiên nhìn dòng chữ ấy, định gõ gì đó, nhưng mấy lần đều gõ rồi lại xoá. Cuối cùng, không

nhấn gì cả.

Cậu thiếu niên cau mày nhẹ, như đang suy nghĩ điều gì, trông có vẻ bồn khoăn khổ sở, rồi lại đặt điện thoại xuống.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trời vẫn âm u xám xịt. Nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy tuyết trên cành cây đã tan sạch. Biết đâu đến trưa trời lại hửng nắng.

Khi Phương Hạm dậy, chị Phương Vi và anh Quan Huống đã dậy từ sớm. Vừa thấy cô bước ra, họ liền chỉnh lớn âm lượng tivi đang phát bản tin buổi sáng. Giọng đọc rõ ràng của nữ MC lập tức vang khắp căn phòng hai phòng ngủ một phòng khách, khiến không khí trở nên rộn ràng, ấm cúng hơn hẳn.

Phương Vi vốn phải lo liệu nhiều việc. Vừa làm bữa sáng để sẵn trên bàn, vừa lo chuẩn bị cặp tài liệu của mình, còn không quên soạn mấy thứ cần thiết cho Phương Hạm mang đến trường hôm nay.

Quan Huống thì ăn sáng xong từ sớm, đang vào phòng thay đồ để chuẩn bị ra xe.

Hai người họ thường dậy sớm hơn Phương Hạm nửa tiếng, tranh thủ ăn uống và chuẩn bị xong xuôi. Đợi khi Phương Hạm thay đồ xong ra ăn sáng, họ đã bắt đầu bận việc riêng.

“Mau ăn đi, ăn xong còn kịp đi học, không biết có kẹt xe không nữa.”

“Bánh quy và sô cô la chị bỏ sẵn trong cặp rồi nhé. Hộp thuốc và bình nước cũng ở trong đó.” Phương Vi

đứng ở cửa ra vào, cầm theo một túi đồ, dặn dò em gái.

Sô cô la đen có lợi cho tim, nên Phương Vi vẫn hay lén bỏ một thanh vào cặp cho cô. Nhưng thường thì Phương Hạm phải ăn rất lâu mới hết.

Buổi sáng thường khá gấp gáp, nếu gặp phải tắc đường thì lại càng bất tiện. Thêm nữa, cả Phương Vi và Quan Huống đều phải đi làm, nên đôi khi đưa Phương Hạm đến trường xong là chẳng còn dư dả thời gian đi làm nữa.

Phương Vi thu dọn đồ đạc xong lại tất tả quay vào bếp dọn bát đĩa còn lại trên bàn.

Lúc này, Phương Hạm đang ngồi trong bếp, vừa uống cháo trong bát, vừa bất chợt nhớ lại chuyện tối qua đi tàu điện ngầm về.

“Chị ơi, hay là sau này em tự đi học và về nhà bằng tàu điện ngầm nhé? Nhiều bạn cùng lớp em cũng đi tàu điện ngầm về mà.” cô bé nói.

“Vừa hay như vậy cũng đỡ lo bị tắc đường, chị với anh rể buổi sáng cũng không bị vội vàng, có thể ngủ thêm được hai mươi phút nữa.”

Phương Vi chẳng nghĩ ngợi gì đã lập tức đáp lại: “Em đang nghĩ cái gì vậy? Em có thể giống người ta sao? Trên tàu điện thì toàn người là người, giờ lại đang là mùa dễ bị cảm, lỡ đâu lại bị lây cảm như lần trước thì sao?”

“Người ta cảm cúm một tuần là khỏi, còn em thì sao? Thể trạng vốn đã yếu, lại chẳng biết tự chăm sóc bản thân.”

“Bác sĩ chẳng nói với em rồi à? Bệnh của em tuyệt đối không được để bị cảm. Một khi bị viêm phế quản là rất rắc rối đấy, đến cả gió nhẹ cũng không chịu được nữa.”

“Vừa mới khỏi được mấy hôm, không thể để tái phát nữa đâu. Hôm qua là hết cách rồi nên mới phải đi như vậy, chứ ngày nào cũng đi thì rủi ro cao lắm.”

Những lời của Phương Vi khiến Phương Hạm không cách nào phản bác lại, giống như quả bóng xì hơi, sụp mắt xuống buồn thiu.

Hồi trước, cô bé chẳng biết bị lây từ ai mà cảm, sau đó chuyển thành viêm phế quản, suýt chút nữa là thành viêm phổi. Vừa phải uống thuốc vừa phải nằm viện, cổ họng cứ không ho là khó chịu vô cùng.

Huống hồ còn bị mắc bệnh tim giãn, vốn đã rất kiêng kỵ các bệnh liên quan đến đường hô hấp, dễ dẫn đến tăng áp động mạch phổi rồi ảnh hưởng đến tim, cho nên cả nhà đều rất cẩn trọng.

Trước đây, chỉ cần Quan Huống bị cảm, Phương Vi cũng không cho anh ở nhà, bắt ra khách sạn ở mấy hôm mới dám về, chỉ sợ lây cho Phương Hạm.

“Chắc không sao đâu mà chị? Em sẽ đeo khẩu trang cẩn thận.” Cô bé hơi ỉu xìu nhưng vẫn lí nhí nói thêm một câu.

“Em đúng là quên đau ngay sau khi lành.” Phương Vi đáp lại.

Cô vừa nói bằng giọng khó chịu vừa quay đầu nhìn, lại thấy cô em gái nhỏ xụ mặt, trông vừa tội nghiệp vừa đáng thương.

Đúng lúc đó, Quan Huống vừa thu xếp xong, chuẩn bị đi xuống lái xe, đi ngang qua nói một câu: “Lâu lắm rồi không đi tàu điện, cho con bé đi mấy hôm cũng không sao mà. Ngày nào cũng căng thẳng thế thì còn sống làm gì nữa?”

“Tàu điện thì đông người, chứ trường học em nó thì không đông à? Trong lớp có đứa bị cảm thì cũng có nguy cơ lây thôi, huống hồ tàu điện còn có luồng gió lưu thông, không dễ lây như em nghĩ đâu.”

Phương Vi nghe xong liếc anh một cái trắng mắt. Quan Huống thấy thế cũng không nói gì thêm, đi thẳng xuống lầu.

Nhưng nhìn bộ dạng tội nghiệp của Phương Hạm, Phương Vi lại không nỡ từ chối.

Cô nhìn cô bé, trong lòng cũng nghĩ, lời Quan Huống nói không hẳn là không có lý, có lẽ là do mình quá căng thẳng rồi. Em gái mình vì thể trạng không tốt mà đã phải đánh đổi biết bao niềm vui tuổi học trò, mình vẫn luôn mong con bé có thể vui vẻ hơn chút.

“Thế em có đảm bảo được là lên tàu điện sẽ đeo khẩu trang kín mít, không kéo xuống dưới mũi tùy tiện không?” cô hỏi.

Thấy chị mình bắt đầu mềm lòng, Phương Hạm lập tức gật đầu lia lịa, mắt sáng rực lên: “Tất nhiên rồi ạ!”

“Được rồi, vậy em ăn nhanh đi rồi tự đi tàu điện, canh giờ cẩn thận, đừng để bị muộn. Tối em cũng đi tàu điện về à?”

Phương Hạm gật đầu.

“Buổi tối học xong đã muộn, lại trời tối, không an toàn đâu?” Phương Vi lo lắng.

“Không sao đâu chị, lúc tan học có rất nhiều người đi về tàu điện mà. Em đi cùng bạn là được.”

Thực ra, buổi tối Phương Hạm không có bạn đi cùng ra ga tàu, mấy người quen thì nhà không cùng hướng. Nhưng cô vẫn phải nói như thế, kéo Phương Vi lại lo.

“Thế cũng được, nếu giữa chừng em đổi ý thì cứ nói với chị.”

Thấy Phương Vi đồng ý, trong lòng Phương Hạm vui rộn ràng, cảm giác cháo trắng và bánh chiên trong bát cũng ngon hơn mọi ngày gấp mấy lần.

Ăn xong, cô vội vàng đeo cặp lên vai rồi đi bộ đến ga tàu điện gần đó.

Vì giờ vào học sớm hơn giờ làm của dân công sở nên khi Phương Hạm vào tàu điện vẫn chưa đông lắm. Cô đi theo tuyến đã đi tối qua để đến trường, nhưng đáng tiếc là không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nào, chỉ thấy vài người mặc đồng phục trường cô, có thể là đàn anh đàn chị khóa trên.

Khi Phương Hạm đến trường thì Giang Diệc Nhiên vẫn chưa có mặt.

Mãi đến lúc gần vào học, cậu mới lững thững đi vào lớp, rồi ngồi phịch xuống bên cạnh cô.

Phương Hạm nhớ lại tối qua hai người cùng đi một chuyến tàu điện ngầm, kết quả là cô lén nhìn cậu bị bắt quả tang, cảm thấy có chút ngại ngùng. Cô cứ tưởng Giang Diệc Nhiên sẽ nhắc đến chuyện đó, nhưng cậu lại chẳng nói gì, vẫn bình thường như

trước, cứ như chuyện tối qua chỉ là ảo giác của mình vậy.

Cậu không mở lời, cô cũng chẳng biết phải bắt chuyện thế nào.

Mãi đến khi trường phát tài liệu cần học sinh ký tên, Giang Diệc Nhiên khẽ chạm vào cánh tay cô: “Cậu có bút dư không?” cậu hỏi.

Phương Hạm quay đầu lại, vừa bất ngờ vừa thấy vui vì cậu chủ động nói chuyện với mình.

Hôm qua chẳng phải cô đã cho cậu mượn bút rồi sao? Cậu vẫn chưa trả lại mà hôm nay lại không mang theo bút?

Hơn nữa, Giang Diệc Nhiên hoàn toàn không có vẻ gì là nhớ hôm qua chính cô cho mượn bút, cũng không đề cập gì đến việc đã làm mất hay quên ở đâu. Nhưng mà, chỉ là một chiếc bút mực gel thôi, với tính cách của cậu thì chắc chỉ là quên mất chỗ để thôi.

Giang Diệc Nhiên có gương mặt rất sáng sủa, sạch sẽ, lại còn đoan chính. Nhìn gương mặt đó thật khó liên tưởng đến việc cậu ấy là người xấu. Dù có làm mấy chuyện mà đám “trao hư” hay làm, người ta cũng không thấy cậu ấy có dáng vẻ lưu manh.

Khí chất đúng là một điều kỳ lạ.

“Vậy cậu dùng cái này nhé.” Phương Hạm mím môi, có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đưa cây bút trong tay mình cho cậu, rồi tự lấy một cây khác từ trong túi bút.

“Cảm ơn.” Giang Diệc Nhiên nhận bút, rất tự nhiên cảm ơn rồi cúi đầu ký tên.

Suốt mấy tiết học sau cho đến giờ tan học buổi sáng, hai người không nói thêm câu nào.

Phương Hạm rất muốn tìm chuyện để bắt chuyện với cậu, nhưng Giang Diệc Nhiên hết ra khỏi lớp ngay khi hết tiết, hoặc dù có ngồi cạnh cô thì cũng chỉ cúi đầu xem điện thoại, khiến cô cuối cùng chẳng thể lấy đủ can đảm để nói gì.

Tầm hơn mười giờ sáng, mặt trời cuối cùng cũng ló rạng, từ trong lớp nhìn ra ngoài thấy sáng bừng. Dù không rực rỡ như mùa hè nhưng cũng đủ khiến người ta thấy dễ chịu.

Buổi chiều có một tiết thể dục.

Mùa đông, tiết thể dục thường tổ chức trong nhà thi đấu. Thầy thể dục biết cô có tình trạng đặc biệt nên cũng không bắt cô tham gia chạy bộ, chỉ cho ngồi nghỉ ở bên. Khi kết thúc tiết học, học sinh được tự do hoạt động, phần lớn các bạn nữ tìm góc nào đó ngồi tán gẫu hoặc làm bài tập; còn con trai thì chủ yếu rủ nhau chơi bóng rổ.

Khi được giải tán, Phương Hạm đi cùng Dương Thư Tuyết đến ngồi bên cạnh sân, xem bọn con trai chơi bóng.

Thật ra cô cũng không hiểu bóng rổ có gì mà thu hút đến thế, cứ như có ma lực vậy. Đám con trai bất kể nắng mưa vẫn cứ hăng say chơi bóng, mà không chỉ trong tiết thể dục đâu, buổi trưa hay giữa các tiết học cũng tranh thủ ra chơi vài ván.

“Haiz, nghĩ đến tiết hóa tiếp theo là mình thấy rầu ròi.”

“Nếu cô lại gọi lên bảng làm bài thì biết làm sao bây giờ.” Dương Thư Tuyết rầu rĩ nói: “Cậu không biết đâu, dạo trước cậu nghỉ học, bà gọi từng đứa lên bảng làm bài, chết khiếp luôn! Mình thì không biết làm, đành đứng như trời trồng trên đó.”

“Cậu nói vậy làm mình cũng thấy sợ theo rồi.” Phương Hạm cũng không giỏi Hóa, rất sợ bị gọi lên bảng mà không làm được, chắc mất mặt lắm.

Da mặt mỏng thì áp lực càng lớn.

Cô vừa nói, vừa thất thần nhìn về phía sân thể dục.

Bởi vì Giang Diệc Nhiên cũng đang ở trong nhóm con trai đang chơi bóng bên kia.

Cậu nổi bật trong đám đó, vừa cao, vừa gầy, lại trắng trẻo, quan trọng là gương mặt còn rất đẹp trai, giữa đám đông như đang tỏa sáng.

“Sao mà đẹp trai dữ vậy nhỉ.” cô nghĩ.

Nếu được làm mẹ cậu ấy thì chắc hạnh phúc lắm nhỉ? Hoặc có đứa con trai như vậy chắc là điểm phúc lắm? Phương Hạm chợt nảy ra những suy nghĩ kỳ lạ như thế. Nhưng vừa nghĩ xong đã tự làm mình giật thót.

Dương Thư Tuyết thấy Phương Hạm cứ mãi nhìn về phía đó, bèn liếc theo ánh mắt cô rồi nheo mắt hỏi nghi: “Phương Hạm, cậu cũng thích Giang Diệc Nhiên hả?”

“Đừng có chỉ vì mặt đẹp mà đâm đầu thích cậu ta nha. Cậu ta không phải dạng tốt đẹp gì đâu.” Dương Thư Tuyết nói.

“Hả?” Phương Hạm như bị đâm trúng tim đen, mặt nóng bừng lên, vội vã quay đầu, cúi xuống phủ nhận: “Mình không có...”

“Mình chỉ thấy mấy cậu ấy chơi bóng trông vui vui nên xem thôi mà.” cô lí nhí nói, rõ ràng là đang chột dạ.

Chương 8

DTV-EBOOK

“Cậu từng gặp cô gái tên Trần Lăng Huyền ở Ban Nghệ thuật, người mà Giang Diệc Nhiên thích chưa?” Dương Thư Tuyết bỗng nhiên hỏi.

“Hả?” Phương Hạm ngơ ngác.

Cô biết Giang Diệc Nhiên có thích một cô gái nào đó, nhưng chưa bao giờ gặp người ấy. Lúc mới nhập học có nghe loáng thoáng là có một cô như thế, nhưng vì bệnh tật nên cô hay phải nhập viện, bạn bè cũng ít, mọi chuyện lớn nhỏ trong trường phần lớn đều là do Dương Thư Tuyết kể lại.

“Chưa từng gặp đâu.” Phương Hạm lắc đầu, “Chắc là xinh lắm nhỉ?”

“Không phải chỉ là xinh, mà là SIÊU ĐẸP luôn đó!” Dương Thư Tuyết vung tay khoa trương, giọng đầy ngưỡng mộ: “Giống như visual của nhóm nhạc nữ ấy! Cao, gầy, da trắng nữa! Mắt thì sáng lấp lánh!”

“Mình từng gặp cô ấy một lần lúc đến trung tâm Chính giáo để làm giấy tờ, chắc cô ấy cũng đang làm hồ sơ gì đó.”

“Ngay lúc nhìn thấy cô ấy mình đã cảm giác như có ánh sáng toả ra luôn á! Mà cô ấy không hề chảnh nha, còn mỉm cười với mình một cái nữa kìa. Trời ơi lúc đó tim mình như tan chảy một nửa luôn!”

Dương Thư Tuyết vừa kể vừa như chìm vào hồi ức đẹp đẽ ấy.

Phương Hạm chưa từng gặp cô gái đó, nhưng nghe Dương Thư Tuyết khen nức nở như vậy, cũng có thể tưởng tượng ra người đó hẳn phải rất xinh đẹp. Không trách được Giang Diệc Nhiên lại thích cô ấy.

Người toả sáng thường sẽ ở bên cạnh một người cũng toả sáng như mình. Trừ khi bản thân mình cũng có thể phát sáng, nếu không thì... chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Phương Hạm thu tầm mắt khỏi sân bóng, cúi đầu nhìn nền đất dưới chân, trong lòng bỗng thấy trống rỗng.

Cô chỉ là một người rất đổi bình thường, thậm chí còn không xinh đẹp bằng chị gái Phương Vi.

Phương Vi cũng cao, gầy, da trắng, hồi còn học đại học có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Nhưng không hiểu sao cuối cùng lại chọn một người trong số đó trông khá bình thường, Quan Huống.

Dù vậy, hai người sau khi cưới sống rất hoà thuận, cũng xem như là hạnh phúc rồi.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi họ hàng tụ họp, ai cũng khen Phương Vi xinh đẹp. Còn đến lượt Phương Hạm thì chỉ thở dài tiếc nuối: “Dạo này con đỡ bệnh chưa? Sau này có hy vọng khỏi hẳn không?”

Nói gì đến chuyện toả sáng, Phương Hạm chỉ mong mình có thể sống khoẻ mạnh, bình an mà thôi.

Với cô, như vậy đã là một điều quá xa xỉ rồi.

Nửa cuối tiết thể dục hôm ấy, Phương Hạm không nói gì nhiều.

Trong lòng có chút nặng nề, cô cũng chẳng còn hứng thú gì để xem mấy bạn nam chơi bóng, liền rủ Dương Thư Tuyết ra một góc ngồi học bài, hai người cùng nhau ôn lại công thức và kiến thức môn Hóa.

Sắp hết tiết, thầy thể dục không biết từ đâu lại xuất hiện, gọi mọi người tập hợp. Dặn dò vài câu rồi mới cho giải tán.

Phần lớn các bạn vừa nghe hết tiết là thu dọn đồ đi luôn, chỉ còn mấy nam sinh ham chơi vẫn cố ở lại tranh thủ đánh thêm vài phút bóng.

Phương Hạm quay lại lớp ngồi vào chỗ thì Giang Diệc Nhiên vẫn chưa quay về.

Cô vừa lấy sách vở môn Hóa ra chuẩn bị thì ngẩng đầu lên, đã thấy bóng dáng gầy gò trắng trẻo của cậu thiếu niên bước vào lớp, tay còn cầm một chai nước khoáng đã uống dở.

Tuy đang là mùa đông, nhưng Giang Diệc Nhiên lúc nào cũng mặc đồ không dày, như thể không hề thấy lạnh.

Cậu mặc bộ đồng phục sạch sẽ, trán và tóc ướt đầm mồ hôi, như vừa từ trận bóng quay về. Dưới ánh sáng mờ mờ, gương mặt cậu càng nổi bật với lông mày sắc nét, đôi mắt sâu thẳm, môi đỏ răng trắng, toát lên vẻ đẹp điển trai đến hút mắt.

Cậu thong thả bước từ phía trước lớp về chỗ ngồi phía sau. Phương Hạm cứ thế lặng lẽ dõi theo từng bước chân cậu, ánh mắt vô thức nhìn theo không dứt.

Giang Diệc Nhiên vừa vận động xong vẫn còn hơi thở d ốc, giọng nói cùng nhịp thở như quyện lại

thành thứ cảm giác bông bột, hoang dại – đậm chất tuổi trẻ.

Vừa về đến bàn, cậu liền cởi phăng chiếc áo khoác đồng phục treo trên lưng ghế, rồi mở chai nước khoáng, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Phương Hạm ngồi yên tại chỗ, đôi mắt mở to hơn một chút.

Làn da cậu vốn trắng, khi ngửa đầu uống nước, yết hầu nơi cổ càng rõ mồn một, trượt lên trượt xuống theo từng ngụm nước.

Chỉ mấy giây sau, nửa chai nước còn lại đã “rót” ào ào vào bụng, không sót một giọt.

Uống nhanh thật đấy.

Cô gái nhỏ bất giác khẽ giật mình.

Cậu thiếu niên nhanh chóng đứng dậy, đi vòng ra phía sau lớp, ném chai nước rỗng vào thùng rác rồi mới quay lại chỗ ngồi, động tác gọn gàng, dứt khoát.

Giờ học thể dục vừa rồi, chắc trận bóng rổ khiến Giang Diệc Nhiên thấy đã tay lắm, mồ hôi túa ra không ít. Rõ ràng là mùa đông, vậy mà trông cậu lại cứ như đang mùa hè, toàn thân nóng bừng.

Phương Hạm nhìn Giang Diệc Nhiên để mặc mồ hôi từ trán và cổ chảy xuống mà không buồn lau, cuối cùng không nhịn được, đẩy nhẹ hộp khăn giấy mình để trên bàn về phía cậu.

“Cậu có cần dùng không?” Cô rụt rè hỏi.

Lúc đầu, Giang Diệc Nhiên hoàn toàn không chú ý đến cô, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía bảng đen. Có lẽ là do thường xuyên bị các bạn nữ lén nhìn nên đã

quen với ánh mắt người khác, không mấy để tâm. Cho đến khi Phương Hạm cất tiếng, cậu mới quay đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt đen tuyền của cậu thoáng ngẩn ra, dường như hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nhanh chóng hiểu được ý của cô, thần sắc cũng lại bình thản.

“Cảm ơn.”

Cậu nói giọng nhàn nhạt, đưa tay rút vài tờ khăn giấy trong hộp, tự nhiên lau mồ hôi trên trán và cổ.

Phương Hạm thấy cậu đã dùng thì lập tức thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn sách hóa học trên bàn.

Dù không nhìn nữa, nhưng cô vẫn nghe thấy hơi thở nặng nề của cậu con trai bên cạnh sau khi vận động xong.

Lên lớp 11, nhiều bạn nam đã bắt đầu phát triển rõ rệt.

Phải thừa nhận rằng... giọng nói của Giang Diệc Nhiên lúc này, khiến cô hơi đỏ mặt.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện cậu ấy có người trong lòng, cùng những gì Dương Thư Tuyết nói trước đó, trái tim cô như bị dội một gáo nước lạnh.

Cô rất rõ mình chỉ là bạn cùng bàn do thầy cô sắp xếp... nếu không phải vì điều đó, chắc Giang Diệc Nhiên cũng sẽ chẳng bao giờ để ý đến một người như cô.

—

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tiết tự học buổi tối.

Giáo viên trực buổi tối hôm đó chưa tới, trong lớp ồn ào náo nhiệt, mỗi người làm một việc. Bình thường Giang Diệc Nhiên hay không có mặt trong khoảng thời gian giữa tan học chiều và giờ học tối, lúc nào cũng đến muộn, nhưng hôm nay lại hiếm hoi ngồi yên tại chỗ từ sớm.

Thầy giáo dạy văn ôm chồng sách dày cộp bước vào lớp, ngồi xuống bàn giáo viên phía trước. Tiếng ồn lập tức nhỏ lại, tuy vẫn còn lác đác vài tiếng xì xào.

Mãi đến khi chuông vào học vang lên lần thứ ba, cả lớp mới thật sự yên tĩnh.

Phương Hạm vừa lấy bài tập tiếng Anh ra định làm thì nghe thấy bên cạnh có tiếng sột soạt. Quay sang nhìn, cô thấy Giang Diệc Nhiên đang xé mở một túi kẹo bạc hà màu xanh dương, trên bao bì còn vẽ một con gấu Bắc Cực trông cực kỳ đáng yêu. Bên trong là từng viên kẹo được gói riêng lẻ.

Cậu đặt túi kẹo vào trong ngăn bàn, lấy một viên bóc ra rồi bỏ vào miệng.

Phương Hạm không nhìn được mà cứ len lén liếc sang.

Rõ ràng Giang Diệc Nhiên cũng nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn thì đúng lúc bắt gặp cô nàng đang tròn mắt nhìn chăm chăm vào túi kẹo trong ngăn bàn mình.

Cậu vừa nhìn sang, Phương Hạm lập tức quay ngoắt đi, giả vờ chăm chú làm bài tiếng Anh trên bàn.

Thực ra Phương Hạm đúng là đang nhìn túi kẹo đó. Vì trước giờ chưa từng thấy, bao bì lại in chữ nước ngoài, trông khá lạ nên cô hơi tò mò.

Nhưng bị Giang Diệc Nhiên nhìn thấy, cô lại thấy hơi ngại, vội vã dời ánh mắt về đề bài.

Nào ngờ chưa đến hai giây sau, một giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên bên tai.

“Cậu muốn ăn không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Hả?” Cô quay đầu nhìn cậu, ngẩn người.

Phương Hạm suýt tưởng mình nghe nhầm. Không dám chắc Giang Diệc Nhiên vừa nãy có thật là nói chuyện với mình không.

Vì cả lớp rất yên tĩnh, lúc cậu nói còn cố tình hạ giọng, chỉ có khoảng cách gần như hai người họ mới nghe thấy rõ.

“Đưa tay ra.” Cậu nói, đồng thời lấy lại túi kẹo bạc hà trong ngăn bàn.

Phương Hạm lúc này mới nhận ra ý cậu, hơi ngơ ngác nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tay ra, lòng bàn tay hướng lên.

Giang Diệc Nhiên lật ngược túi kẹo, lắc lắc hai cái. Lập tức năm sáu viên kẹo bạc hà lách cách rơi xuống, suýt chút nữa thì lăn khỏi tay cô.

“Đủ rồi, đủ rồi mà.” Cô vội vàng nói.

Lúc này, Giang Diệc Nhiên mới chịu để cái túi quay về đúng chiều, nhét lại vào ngăn bàn.

Mặt Phương Hạm đỏ bừng, đầu óc như bị đánh cho trống rỗng, cô ngơ ngác ôm mấy viên kẹo như

thể được sủng ái quá mức, vội vàng rút tay lại.

Ngay lúc đó, giáo viên dạy Văn đột ngột gõ nhẹ lên mặt bàn giảng.

“Các em tranh thủ học hành nghiêm túc đi, đừng thì thầm to nhỏ phía sau nữa!”

Lớp học vốn đã yên tĩnh, tiếng giáo viên cất lên bỗng trở nên vang dội bất thường, làm Phương Hạm giật mình hoảng hốt. Hơn nữa, cô và Giang Diệc Nhiên lại đang ngồi ở hàng cuối, vừa mới nói chuyện xong. Rõ ràng là cô giáo đang nhắm thẳng vào hai người họ.

Giang Diệc Nhiên thì lại chẳng có biểu cảm gì đặc biệt. Cậu vốn đã quen bị giáo viên gọi tên. Nhưng Phương Hạm thì lại lúng túng và xấu hổ đến mức mặt còn đỏ hơn lúc này.

Cô vội vã nhét đám kẹo vào ngăn bàn, rồi như bị cháy đuôi mà chộp lấy cây bút, cúi đầu nhìn chằm chằm vào bài kiểm tra.

Chỉ đến khi ánh mắt dò xét của giáo viên rút lui, quay lại với quyển sách trên tay, cô mới không nhận được mà lén lấy ra một viên kẹo từ ngăn bàn.

Đó là loại kẹo cứng, trong suốt, màu xanh nhạt như bầu trời, rất đẹp.

Phương Hạm cẩn thận bóc lớp vỏ, bỏ viên kẹo vào miệng. Ngay lập tức, đầu lưỡi cô có cảm giác mát lạnh.

Giống như đang ngậm một viên đá, có chút ngọt ngào nhẹ nhàng.

Nhưng càng lúc càng rõ, cái lạnh ấy nhanh chóng lan ra khắp khoang miệng, tràn xuống cổ họng, đến mức hơi thở cũng như biến thành không khí mùa đông âm hai ba mươi độ, rét buốt như những ngày đại hàn.

Cô chưa từng ăn loại kẹo bạc hà nào mạnh đến mức này. Phản ứng sinh lý bùng phát làm nước mắt cô tuôn ra, hoàn toàn không thể khống chế nổi nét mặt.

Mặc dù phản xạ đầu tiên là muốn nhả ra ngay, nhưng vì Giang Diệc Nhiên đang ngồi ngay bên cạnh, cô thấy ngượng không dám làm thế, đành nhẫn nhịn nuốt vội viên kẹo trong nước mắt.

Phương Hạm há miệng hít vào thở ra liên tục, phải mất một lúc lâu mới dần bình tĩnh lại, thoát khỏi cảm giác như vừa suýt chết.

Có lẽ phản ứng của cô quá khoa trương nên Giang Diệc Nhiên quay sang nhìn, khẽ cau mày, rồi không nhìn được bật cười khẽ.

“Có đến mức đó không?” Cậu hỏi.

Phương Hạm đưa tay lau nước mắt, cũng thấy bản thân hơi mất mặt. Cùng là một loại kẹo, Giang Diệc Nhiên ăn vào chẳng hề gì, mặt vẫn bình thản như không.

“Chỉ là... lạnh quá...” Cô lí nhí đáp.

“Ừ.”

Thiếu niên khẽ đáp một tiếng, ánh mắt thanh tú: “Đúng là hơi lạnh thật.”

Nói xong, cậu liền thẳng thùng cắn vỡ viên kẹo trong miệng.

Phương Hạm ngẩng đầu nhìn đường nét xương hàm bên mặt của Giang Diệc Nhiên khi cậu nhai, chiếc cằm chuyển động theo nhịp, góc nghiêng gọn gàng sắc nét, toát lên một chút cảm giác mạnh mẽ.

Và rồi, là âm thanh viên kẹo cứng bị cắn vỡ, khô khốc mà giòn tan.

Âm thanh ấy rất nhẹ, nhưng vì cô ngồi ngay cạnh nên nghe thấy rất rõ. Nếu ngồi xa hơn chắc chắn chẳng thể nhận ra.

Không hiểu sao, cô lại thấy tiếng cậu cắn kẹo... nghe rất hay.

Vì Giang Diệc Nhiên không nói thêm gì sau đó, nên Phương Hạm cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ lặng lẽ dời mắt sau vài giây, cố gắng quay lại tập trung làm bài Anh văn trước mặt.

Nhưng đề Anh văn còn trống, trong miệng cô lại vẫn vương vị bạc hà lạnh buốt vừa rồi.

Vừa nãy Giang Diệc Nhiên cho cô năm sáu viên, cô mới ăn có một viên.

Quá lạnh... Phương Hạm thầm nghĩ sau này nhất định sẽ không ăn viên thứ hai.

Nhưng cô vẫn muốn đem mấy viên đó về nhà, cất vào chiếc hộp nhỏ của mình—

Vì là cậu ấy cho.

Dù rất lạnh, nhưng trong lòng cô vẫn có một chút vui vẻ âm ỉ.

Chương 9

DTV-EBOOK

Suốt buổi học, Phương Hạm vẫn cứ nghĩ mãi về mấy viên kẹo bạc hà mà Giang Diệc Nhiên đưa cho mình. Mãi đến khi cậu ra ngoài vào giờ ra chơi, cô mới lặng lẽ xoay người, nhét phần kẹo còn lại vào trong cặp.

Khi mở cặp ra, cô phát hiện còn có một thanh socola mà Phương Vi để vào lúc sáng.

Cả ngày cô mãi học, sáng sớm đi vội cũng chỉ mang theo bình nước và vài cái bánh quy, hoàn toàn quên mất thanh socola ấy.

Phương Hạm ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy socola ra khỏi cặp.

Giang Diệc Nhiên mỗi giờ ra chơi đều hay ra ngoài đi dạo một vòng.

Giờ học buổi tối có hai tiết, mỗi tiết nghỉ giải lao chỉ có mười phút. Cô đã làm xong bài Anh rồi, giờ đang làm bài tập Toán. Vừa tính xong ba câu điền vào chỗ trống thì chuông vào học đã reo vang.

Giang Diệc Nhiên mãi đến khi chuông reo lần thứ ba mới về chỗ.

Ở trường họ, giáo viên chỉ giám sát tiết tự học đầu tiên vào buổi tối. Các tiết sau chủ yếu là do lớp trưởng và ban cán sự giữ trật tự, chỉ thỉnh thoảng có thầy cô hay trưởng khối ghé qua kiểm tra.

Không có giáo viên trực tiếp trông coi, Giang Diệc Nhiên lại càng thông thả, về muộn cũng chẳng sợ bị

phạt điểm.

Cậu con trai hùng hổ chạy vào lớp, ngồi phịch xuống bên cạnh Phương Hạm.

Phương Hạm nhớ lại việc cậu đã đưa mình kẹo, nên cũng nghĩ rằng mình nên chia cho cậu ít socola, vừa để đáp lễ, vừa tìm cơ bắt chuyện thêm.

Chỉ là... không biết cậu ấy có thích socola đen không, hơi đắng một chút.

Chỉ riêng việc có nên tặng Giang Diệc Nhiên socola hay không mà Phương Hạm đã phải đấu tranh tư tưởng suốt hơn mười phút.

Mãi một lúc sau, cô mới lấy hết can đảm khẽ chạm vào tay áo cậu.

Lúc đó Giang Diệc Nhiên đang ngả người ra sau ghế, dáng vẻ lười nhác, nhưng mắt thì chăm chú nhìn vào chiếc iPad đặt giữa đùi và mặt bàn, có vẻ đang chơi game.

Phương Hạm liếc nhìn qua, không nhận ra game gì, chỉ thấy màn hình tối tối, bối cảnh có phần rùng rợn.

Cô thấy cậu chơi rất tập trung nên chỉ khẽ khều nhẹ một cái. Giang Diệc Nhiên lập tức ngẩng đầu lên, hàng mi khẽ động, đôi mắt nhìn thẳng vào cô.

Dưới ánh đèn học trắng nhàn nhạt trong lớp, gương mặt cậu hiện lên rõ nét: sống mũi cao, nét mặt thanh tú.

Giang Diệc Nhiên có đôi mắt hai mí trong, đuôi mắt hơi xếch lên, dưới mắt có quầng sáng như có

như không. Con người đen tuyền, ánh nhìn vừa hồ hững vừa quyến rũ đến lạ.

“Cậu ăn socola không?” Phương Hạm bị ánh mắt ấy nhìn thẳng, tim nháy thành thạch, khẽ hỏi với vẻ căng thẳng.

Cô vừa nói, vừa đưa thanh socola đã bóc sẵn nửa lớp giấy bạc ra trước.

Có điều... hơi ngại một chút, vì đây là loại socola nguyên thanh, muốn ăn thì phải bẻ ra. Cô sợ cậu sẽ thấy phiền, dù sao nghe nói nhà Giang Diệc Nhiên cũng khá giả.

Nào ngờ Giang Diệc Nhiên liếc cô một cái, rồi lại liếc thanh socola.

“Cậu biết con gái tặng socola cho con trai có ý gì không?” cậu hỏi.

“Hả?” Phương Hạm ngớ người, trong đầu tạm thời chưa hiểu cậu đang nói gì.

Cô chỉ là muốn chia sẻ chút đồ ăn vặt, tiện thể trò chuyện thêm với cậu. Nhưng vẻ mặt Giang Diệc Nhiên lúc ấy lại khiến cô lập tức nghĩ đến chuyện tặng socola vào lễ tình nhân.

Mà rõ ràng lúc này cô không hề nghĩ đến chuyện đó.

Phương Hạm vốn nhát gan, làm gì cũng phải lên kế hoạch kỹ lưỡng từ trước. Dù cô thích Giang Diệc Nhiên, nhưng thật lòng chưa từng chuẩn bị tinh thần để tỏ tình.

“Không... không phải, mình chỉ muốn chia sẻ đồ ăn thôi mà...” cô vội giải thích.

Giang Diệc Nhiên nhìn đáng vẻ luống cuống của cô, khẽ bật cười, cảm thấy chọc ghẹo cô thật thú vị.

Mấy sợi tóc mái rũ xuống trán cô, làn da trắng mịn, hai má ửng hồng, cô vội vàng phân trần rằng mình không có ý gì cả.

Tuy trước giờ hai người chưa nói chuyện nhiều, ấn tượng của cậu về cô cũng chỉ dừng lại ở “thể trạng yếu, kiểu học sinh ngoan ngoãn”, nhưng bây giờ lại thêm một điều mới: cô bạn cùng bàn này hề mở miệng nói chuyện là mặt đỏ ngay.

“Trêu thôi mà, căng thẳng thế làm gì.”

Cậu khẽ cười, thản nhiên đưa tay cầm lấy thanh socola trong tay Phương Hạm, bẻ một miếng rồi cho vào miệng.

Lúc lấy, thanh socola đã hơi tan chảy, dính lại một chút vào đầu ngón tay.

“Có khăn giấy ướt không?” cậu hỏi.

Thấy đối phương không hề do dự mà bẻ rồi ăn ngay một nửa, chẳng hề tỏ vẻ chê bai, hòn đá trong lòng Phương Hạm cuối cùng cũng rơi xuống. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Có.” cô đáp.

Cô lấy ra từ cặp một gói khăn giấy ướt, rút ra một tờ đưa cho cậu.

Cô nhìn thấy cậu đơn giản lau qua tay, sau đó đứng dậy đi về phía cuối lớp, vứt giấy vào thùng rác xong mới quay lại chỗ ngồi.

Nhưng chính khoảnh khắc cô đưa khăn giấy cho Giang Diệc Nhiên, Phương Hạm chợt cảm thấy cậu

giống như một thiếu gia, làm việc gì cũng có người phục vụ bên cạnh.

Chỉ là... gương mặt ấy đúng là khiến người ta không thể không cảm thấy cao quý, không tì vết.

Cô vốn biết nhà Giang Diệc Nhiên có điều kiện.

Nhưng dù không biết điều đó, chỉ cần nhìn khuôn mặt kia thôi cũng không thể tưởng tượng ra cậu có xuất thân bình thường, kiểu gì cũng thấy cậu là con trai nhà giàu, được nuông chiều từ nhỏ.

—

Chia socola xong, Phương Hạm yên tâm tiếp tục làm bài tập.

Cô làm bài toán gần nửa tiếng mới xong.

Khi thu xếp lại bài, cô không kìm được liếc nhìn sang bên cạnh: không biết từ lúc nào Giang Diệc Nhiên đã gục xuống bàn ngủ mất rồi.

Cậu gối đầu lên cánh tay, mặt úp xuống, ngủ rất yên tĩnh. Không rõ là đang ngủ thật hay chỉ giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tóc của cậu đen bóng và dày, trông cứng cáp, có vẻ rất... muốn sờ thử.

Phương Hạm lén nhìn mấy lần, phải cố gắng lắm mới kìm được cơn cảm dỗ muốn giơ tay lên xoa đầu cậu.

Không hiểu sao, khi Giang Diệc Nhiên yên tĩnh lại, cảm giác về cậu lại hoàn toàn khác hẳn. Như thể ngôi sao vốn xa vời kia đột nhiên rơi ngay bên cạnh mình, mang đến một ảo giác mơ hồ:

Biết đâu, chỉ trong một khoảnh khắc nào đó, ngôi sao ấy từng thật sự thuộc về cô.

Phương Hạm làm bài xong, ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử treo trong lớp. Còn mười phút nữa là tan học.

Giang Diệc Nhiên bên cạnh vẫn đang ngủ, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phương Hạm lấy sách từ mới ra ôn lại một lần nữa. Lúc ấy, Giang Diệc Nhiên bỗng hơi dịch ghế về phía trước, tiếp tục gục đầu ngủ.

Chân ghế ma sát với sàn, phát ra tiếng kéo khá rõ.

Cô quay sang nhìn thì thấy áo khoác của cậu treo ở lưng ghế bị rơi xuống đất.

Phương Hạm khựng lại một chút, thấy cậu vẫn chẳng phản ứng gì, vẫn nằm im như cũ, đành khẽ thở dài, cúi người nhặt áo lên, phủi nhẹ lớp bụi rồi treo lại lên lưng ghế cho cậu.

Cô không hiểu sao Giang Diệc Nhiên lại có thể ngủ say đến vậy, dù xung quanh ồn ào cũng chẳng bị đánh thức, ngủ đến tận giờ tan học.

Khi chuông tan học sắp reo, không khí trong lớp cũng trở nên xôn xao hơn hẳn.

Mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, ghé tai nhau nói chuyện, tiếng ghế kéo trên sàn vang lên khắp nơi.

Phương Hạm bối rối không biết có nên gọi Giang Diệc Nhiên dậy không, lại sợ chẳng ai gọi cậu cả.

Đúng lúc này, chuông tan học vang lên.

Cô nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn quyết định nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay chọc chọc vào cánh tay cậu. Cảm giác từ đầu ngón tay mềm mềm, ấm áp.

Giang Diệc Nhiên lúc này mới hơi tỉnh lại, ngẩng đầu lên một chút.

Do mới ngủ dậy nên mắt vẫn chưa mở hẳn, giống như chỉ hé ra một nửa. Nhưng lông mi cậu rất dài, xòe như cánh quạt, rất đẹp.

“Sắp tan học rồi.” Phương Hạm nói.

“Ừ.” Cậu khẽ đáp, ngồi thẳng người dậy.

Do mới tỉnh giấc, dáng vẻ cậu vẫn còn lơ mơ. Thiếu đi vẻ kiêu ngạo hay lười nhác thường ngày, bỗng nhiên lại mang theo một nét gì đó mềm mại dễ gần đến lạ.

Nhưng khi Phương Hạm còn đang nhìn vào đôi mắt của Giang Diệc Nhiên, thì Dương Thư Tuyết đột nhiên bước tới.

“Tan học rồi, đi thôi.”

“À đúng rồi, cho mình mượn tờ đề toán chép chút nha, mình lười làm quá.”

Tiếng chuông vừa reo xong, lớp học lập tức ồn ào hơn hẳn. Tiếng nam nữ trò chuyện, tiếng ghế kéo loạt xoạt vang khắp nơi.

“À, được.” Phương Hạm vội vàng đáp.

Dương Thư Tuyết vừa đến, cô liền thu lại ánh nhìn từ phía Giang Diệc Nhiên, giả vờ bình tĩnh.

Cô nhanh chóng tìm tờ đề toán ra, đưa cho bạn.

Dù lúc trước Dương Thư Tuyết nói rằng cô ấy thích Giang Diệc Nhiên, còn bản thân cô thì phủ nhận... nhưng trong lòng vẫn thấy áy náy.

Phương Hạm hấp tấp nhét hết sách vở vào cặp, đứng dậy rời khỏi lớp.

Cô không dám quay đầu lại nhìn Giang Diệc Nhiên thêm một cái nào nữa, sợ Dương Thư Tuyết phát hiện lại nói cô thích cậu.

Thật xấu hổ biết bao.

Ra khỏi trường, Phương Hạm tạm biệt Dương Thư Tuyết, một mình bước về hướng ga tàu điện ngầm.

Cô lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện lên tin nhắn do Phương Vi gửi tới.

“Buổi tối em đi tàu điện ngầm về à? Tối nay chị không bận gì, hay là chị tới đón em nhé?” Đầu dây bên kia vẫn không yên tâm để cô về một mình.

Phương Hạm vội vàng nhắn lại: “Không cần đâu, em đang tới ga tàu rồi.”

“Vậy cũng được.” Người đó trả lời.

Phương Hạm cất điện thoại vào túi, tiếp tục bước về hướng cửa ga tàu điện ngầm.

Cô cố ý đi thật chậm, hy vọng Giang Diệc Nhiên sẽ kịp đuổi tới. Như vậy thì hai người lại có thể cùng nhau về nhà bằng chuyến tàu đó.

Tiếc là, cho đến khi cô quẹt thẻ sinh viên vào cổng và đi vào trong ga, cũng không thấy bóng dáng của cậu đâu.

Chuyến tàu vừa rồi đã đến một lượt. Nhưng Phương Hạm không lên, trong lòng có chút mơ hồ mong đợi, muốn chờ thêm chút nữa.

Dù chính cô cũng không biết liệu Giang Diệc Nhiên có thực sự sẽ tới không, vì cô còn chẳng rõ nhà cậu ấy ở đâu.

Giang Diệc Nhiên là kiểu người có nhiều bạn, hay ra ngoài chơi. Cô cũng không chắc tối hôm qua cậu ấy về nhà hay đi đâu.

Biết đâu hôm qua chỉ là ngoại lệ, sau này cậu ấy sẽ không còn đi chuyến tàu này nữa?

Nghĩ tới đó, Phương Hạm cảm thấy có chút mất mát.

Trên màn hình điện tử ở ga tàu hiện lên thông báo: chuyến tiếp theo sẽ đến sau 6 phút. Cô thầm nhủ, nếu trong vòng 6 phút này Giang Diệc Nhiên không xuất hiện, thì cô sẽ không đợi nữa.

Đúng lúc này, phía trước có một anh cảnh sát đặc nhiệm dắt theo một chú chó nghiệp vụ đến, cũng đang chờ tàu.

Đó là một chú chó chăn cừu Đức trưởng thành, thân hình vạm vỡ, bộ lông dày mượt bóng bẩy. Trên người nó còn mặc áo gi-lê tác chiến màu đen, trông vừa ngầu lại vừa có khí thế. Cái đuôi lúc nào cũng phe phẩy.

Phương Hạm rất thích động vật nhỏ, nên ánh mắt vừa nhìn qua là không dứt ra được.

Cô đang mãi mê ngắm nhìn thì bỗng nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói trong trẻo, quen thuộc.

“Cậu vẫn chưa về à?”

Phương Hạm nghe vậy liền quay đầu lại. Không biết từ lúc nào Giang Diệc Nhiên đã xuất hiện, cậu đang đứng ngay cạnh cô.

Cô thì đang ngồi, còn cậu thì đứng. Vốn dĩ Giang Diệc Nhiên đã cao hơn người thường, thành ra cô chỉ có thể ngửa cổ lên mới nhìn thấy mặt cậu.

“Không... Mình vừa đi mua ít đồ thôi.” Cô nói bừa cho qua chuyện.

Phương Hạm thực sự không ngờ cậu lại đột ngột xuất hiện ngay trước khi tàu đến.

Rõ ràng cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ về một mình rồi, vậy mà cậu vừa hỏi một câu như thế, khiến cô không kịp xoay sở.

May mà Giang Diệc Nhiên không nghi ngờ, cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Đúng lúc đó, tàu điện ngầm đến.

Trong sự hỗn loạn, cậu thiếu niên lập tức sải bước tiến vào trong. Phương Hạm cũng nhanh chóng đứng dậy, bước theo sau.

Tim cô đập loạn nhịp, bước chân rón rén theo sau cậu.

Hôm nay người trên tàu khá đông. Khi cô theo cậu vào, trong khoang chỉ còn đúng một chỗ trống.

Giang Diệc Nhiên cao ráo, vừa đi tới liền đứng chắn ngay trước chỗ trống đó, che mất tầm nhìn của những người khác.

Phương Hạm cứ tưởng cậu sẽ ngồi xuống. Nhưng không ngờ Giang Diệc Nhiên lại vừa quay đầu nhìn cô, vừa hơi nghiêng đầu về phía chỗ trống đó.

Cậu không nói gì, nhưng cô lập tức hiểu được ý cậu là: “Chỗ này, để cậu ngồi.”

Đầu óc Phương Hạm bỗng dưng trống rỗng, ngây ngốc đi ngang qua cậu rồi ngồi xuống.

Tàu điện ngầm vang vài tiếng báo hiệu, sau đó cửa đóng lại, bắt đầu lăn bánh.

Phương Hạm ngồi rất ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp như lính.

Cô hồi hộp đến mức sắp nghẹt thở, trong khi Giang Diệc Nhiên đứng ngay bên cạnh lại bình tĩnh như không, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Cậu đứng bên cô, hơi cúi đầu xuống, một tay bám vào tay vịn phía trên, lơ đãng lướt điện thoại.

Giang Diệc Nhiên có làn da trắng, ngũ quan lại vô cùng nổi bật. Ở bất cứ đâu cũng là người thu hút ánh nhìn nhất.

Tuy Phương Hạm biết cậu chỉ là vì phép lịch sự mới nhường chỗ, nhưng cô vẫn không kìm được trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Chương 10: Lặng Lẽ Rung Động

DTV-EBOOK

Lúc này, tim của Phương Hạm vẫn còn hơi loạn nhịp, mất một lúc mới dần dần bình tĩnh lại.

Giang Diệc Nhiên đứng cạnh cô, cúi đầu nhìn điện thoại, không nói chuyện với cô câu nào. Mãi cho đến khi tàu chạy qua hai ga, bên đối diện mới có người xuống xe, để lại một chỗ trống.

Phương Hạm chẳng còn để tâm đến điều gì khác, lập tức kéo nhẹ vạt áo của cậu, chỉ vào chỗ ngồi vừa trống rồi nói nhỏ:

“Giang Diệc Nhiên, bên kia có chỗ kìa!”

Nhưng cậu chỉ quay lại nhìn cô một cái, ánh mắt vẫn lạnh nhạt, rồi không đi đến chỗ ngồi đó.

“Không sao, tôi sắp xuống rồi.” Cậu nói.

“À... ừ.” Phương Hạm gật đầu đáp, cảm thấy như vừa bị từ chối, có chút ngượng ngùng.

Dù hai người đã ngồi cùng bàn suốt nửa học kỳ, nhưng có vẻ họ vẫn chưa thân thiết lắm. Cô cũng chẳng tìm được chuyện gì để nói.

Ngẩng đầu nhìn bảng điện tử hiển thị tuyến đường phía trước, đèn báo sáng dần từng ga một, từ từ tiến về phía cuối.

Qua thêm vài trạm nữa, Phương Hạm biết trạm kế tiếp là nơi Giang Diệc Nhiên sẽ xuống.

Cô nhớ rất rõ ga đó.

Tàu điện bắt đầu giảm tốc, chuẩn bị dừng lại.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, liếc nhìn bảng tên trạm với vẻ dũng dũng, rồi nói với Phương Hạm:

“Tôi xuống đây.”

“À, được...” Cô đáp mơ hồ, lòng lại thấy lạ lạ, có chút... không nữa.

Không ngờ khi cửa tàu vừa mở, Giang Diệc Nhiên mới bước ra được nửa người thì bỗng nhiên quay đầu lại hỏi:

“Cậu xuống ga nào?”

Phương Hạm không kịp phản ứng, tim như bị ai đó chọc nhẹ một cái, giật nảy lên. Vốn vừa thả lỏng, nay lại như bật dậy cảnh giác ngay tức khắc.

“À... à, mình còn ba ga nữa.” Cô nói.

Giang Diệc Nhiên không đáp gì thêm, chỉ gật đầu như đã hiểu, rồi quay người đi.

Phương Hạm ngoái nhìn qua cửa kính, dõi theo bóng lưng cậu dần khuất khỏi tầm mắt, trong lòng cũng dần bình tĩnh trở lại.

Tuy cậu có thể chỉ hỏi cho có, nhưng cô vẫn cảm thấy... vui vui.

Về đến nhà, Quan Huống và Phương Vi đều đã có mặt.

Việc đầu tiên Phương Hạm làm là chạy ngay vào phòng, mở cặp sách, lấy ra mấy viên kẹo bạc hà mà Giang Diệc Nhiên đã đưa cho mình. Cô ngậm ngía hồi lâu, sau đó cẩn thận cất vào chiếc hộp nhỏ mà mình yêu thích nhất.

Chiếc hộp thiếc đó là quà tặng kèm khi cô mua đồ trước đây, mặt ngoài có họa tiết ca rô hồng và chiếc nơ xinh xắn, rất nữ tính.

Cô thường bỏ vào đó những món đồ nhỏ nhưng đầy kỷ niệm, không nỡ vứt đi. Ví dụ như lọ nước hoa mini, cây nến hình quả dâu tây, chiếc vòng tay vàng hồng, hay vài món đồ nhỏ mang giá trị tinh thần.

Phương Hạm bật đèn bàn, vừa đặt mấy viên kẹo bạc hà vào thì nghe tiếng động ngoài cửa. Cô giật nảy mình, vội vàng đẩy nắp hộp lại.

Quay đầu lại thì thấy là chị gái mình.

Phương Vi đứng ở cửa hỏi: “Trên tàu điện có đông không?”

Phương Hạm thở phào, lắc đầu trả lời: “Không đông lắm. Em thấy đi tàu về nhà cũng hay mà, cảm giác nhẹ nhõm lắm.”

“Người ta đi làm đi học bằng tàu thì than mệt, chỉ có em thấy thư giãn.” Phương Vi rõ ràng vẫn không hoàn toàn đồng ý chuyện em gái mình đi tàu điện, nhưng cũng không ép buộc, chỉ nói thế thôi.

“Về rồi thì đừng học nữa, ngủ sớm đi.” Cô dặn dò.

“Vâng, em biết rồi ạ.”

Phương Hạm ngoan ngoãn gật đầu. Phương Vi thấy cô không có chuyện gì liền quay về phòng mình, còn tiện tay tắt luôn đèn bếp và phòng khách.

Đợi chị rời khỏi, Phương Hạm mới rón rén đến đóng cửa phòng, sau đó quay lại mở điện thoại, viết nhật ký.

Trước đây, mỗi ngày cô chỉ viết một hai dòng, có hôm chỉ vài chữ. Nhưng hôm nay lại viết liền bảy tám dòng, vì hôm nay có nhiều khoảnh khắc tiếp xúc với Giang Diệc Nhiên khiến cô cảm thấy có hứng thú bày tỏ nhiều hơn.

Đang viết thì bỗng trên điện thoại hiện lên thông báo tin nhắn từ nhóm lớp.

Phương Hạm mở ra xem thì thấy là cô chủ nhiệm nhắn:

“Tiết đầu của buổi học tối mai, cả lớp tập trung ở hội trường để tham dự lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Ai có việc bận thì đến xin phép trước với cô. @Tất cả thành viên”

Lễ kỷ niệm trường à?

Phương Hạm chợt nhớ lại, hình như Dương Thư Tuyết quả thực từng nhắc đến chuyện này. Nhưng trường các cô chỉ tổ chức lễ kỷ niệm lớn mỗi năm năm một lần. Mà năm ngoái vừa mới làm hoành tráng xong, nên năm nay chỉ là kỷ niệm bình thường.

Thêm nữa là lần này cũng không nghe nói lớp các cô có ai tham gia gì cả, nên mọi người cũng chẳng mấy ai quan tâm.

Dương Thư Tuyết nhắc một câu rồi thôi, cô cũng quên bég đi mất.

Ở phía bên kia thành phố.

Màn hình máy tính trong phòng Giang Diệc Nhiên đang sáng, nhưng cậu lại không ở trong phòng.

Cậu đang ngồi ở chiếc bàn dài ngoài ban công lộ thiên. Xa xa là ánh đèn rải rác của thành phố về đêm.

Có lẽ vì đèn dưới đất quá sáng, nên bầu trời đen kịt chẳng thấy nổi ngôi sao nào. Chỉ có vầng trăng cong cong kia là còn nhìn rõ được chút.

Trời rất lạnh, nhưng thiếu niên vẫn chỉ mặc một chiếc áo phông mỏng và quần jeans, trông có vẻ mỏng manh.

Cậu cầm điện thoại trong tay, trên màn hình là tin nhắn từ một người bạn:

“Cậu thật sự từ bỏ rồi à? Tôi vẫn thấy đáng tiếc lắm.”

Giang Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, trả lời:

“Có gì mà tiếc.”

Người nhắn là bạn cậu, từng là đồng đội thi đấu trong đội tuyển quần vợt. Anh chàng này vừa mới đoạt chức vô địch ở một giải đấu mở rộng.

“Thật đấy. Tôi luôn thấy cậu là người có thiên phú tốt nhất. Đến cả huấn luyện viên giờ vẫn thi thoảng nhắc đến cậu. Còn kể lại với mấy lứa sau là: cậu có thể lực tốt, tính toán giỏi, nhà lại có điều kiện để đầu tư nữa.”

Quần vợt nhìn thì tưởng là môn thể thao đơn giản, nhưng thực ra để lên được đỉnh cao thì vừa cần kỹ thuật vừa cần năng khiếu.

Dù có luyện tập chăm chỉ hàng ngày, cuối cùng cũng chỉ có rất ít người có thể đứng trên bục huy chương quốc tế. Cho nên nếu không thực sự yêu

thích, hoặc không có gia đình ủng hộ kiên trì thì rất khó theo đuổi đến cùng.

Đa phần các gia đình chỉ xem thể thao là sở thích để rèn luyện cho con. Vì một khi đã chọn con đường chuyên nghiệp, đồng nghĩa với việc phải từ bỏ rất nhiều điều trong cuộc sống và học hành.

Các đồng đội cũ của Giang Diệc Nhiên, đa số từ cấp hai đã bỏ học, ngày nào cũng tập luyện với bóng và vợt.

“Nhắc đến tôi làm gì? Lấy tôi làm ví dụ tiêu cực à, để bọn nhóc sau này lấy đó làm gương?”

Đối phương không trả lời tin nhắn nữa, chỉ gửi lại một emoji buồn rầu.

“Thực ra một trận đấu thất bại không là gì. Ai chẳng từng thua.”

“Hơn nữa, tình huống của cậu lúc đó rất đặc biệt. Bất cứ ai khác rơi vào hoàn cảnh đó cũng không thể giữ được bình tĩnh, đầu óc đâu mà đánh cho tốt.”

Giang Diệc Nhiên nhìn những dòng chữ đó, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh của trận đấu năm ấy.

Cậu gõ lại:

“Không sao, chuyện đã qua rồi. Giờ ở trường cũng ổn mà. Ít ra không thấy mệt.”

“Dù sao thì cũng chúc mừng cậu giành chức vô địch. Cố gắng thi đấu tốt hơn nữa nhé.”

“Ừ.”

Bạn cậu nhắn thêm:

“Nghe nói cậu sắp sang Singapore đúng không? Lúc đó tôi sẽ sang tìm cậu. Nhớ phải đưa tôi đi chơi đấy!”

“Tất nhiên rồi.”

Giang Diệc Nhiên gửi xong tin cuối cùng, đặt điện thoại sang một bên.

Xung quanh yên ắng không một tiếng động, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy.

Đèn đuốc nơi những tòa nhà xa xa sáng rực rỡ.

Chỉ là, nơi xa càng sáng, xung quanh lại càng tối.

Thứ Tư là ranh giới của cả tuần. Chỉ cần vượt qua buổi sáng thứ Tư là như thể đã có thể thấy ánh sáng của cuối tuần.

Sáng hôm đó, khi Phương Hạm đi tàu điện đến trường thì không thấy Giang Diệc Nhiên, mà lại gặp một bạn học khác.

Buổi sáng trôi qua một cách bình thường. Đến trưa, Phương Hạm và Dương Thư Tuyết không ăn ở căng-tin, mà lén lút đi từ cổng sau trường ra ngoài. Dương Thư Tuyết bảo có một quán bún qua cầu rất ngon gần đó, nhưng Phương Hạm chưa từng ăn thử.

Đến trưa, Dương Thư Tuyết dẫn cô đến đó ăn.

Phương Hạm rất ít khi ăn đồ ngoài. Nhà và căng-tin là hai nơi duy nhất cô ăn uống. Phương Vi lúc nào cũng nói quán bên ngoài không sạch, sợ ăn vào lại gặp vấn đề.

Nhưng phải thừa nhận là mấy món bị cho là không lành mạnh ngoài kia... thật sự rất ngon.

Phương Hạm không ăn cay giỏi, khẩu vị lại nhạt. Nhưng hôm nay lại nghe theo Dương Thư Tuyết gọi suất bún vị cay vừa. Kết quả là... ăn đến mức vừa sứt sệt vừa ch** n**c mắt.

Ăn xong vẫn còn nhiều thời gian. Hai cô gái lại rủ nhau đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại gần đó.

Trong một siêu thị nhập khẩu, hai người mua một ít đồ ăn vặt.

Lúc sắp rời đi, Phương Hạm nhìn thấy một giá hàng có bày đồ chơi, tò mò liền cầm lên xem. Là một món đồ chơi nhỏ bằng lòng bàn tay, màu xanh ngọc nhạt, hình dạng giống như một chú rồng hoạt hình. Ở giữa còn có một màn hình hiển thị nho nhỏ.

Mặt sau có ghi chú là thú cưng điện tử.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Hạm chưa từng được nuôi thú cưng. Đừng nói mèo hay chó, ngay cả cá vàng, chuột hamster hay rùa nhỏ cũng không. Cô luôn mong có một con thú cưng nhỏ cho riêng mình, nhưng vì đang sống nhờ nhà chị gái, nên cũng không tiện mở lời.

Nhưng nếu là đồ điện tử thì lại khác.

Cô hơi động lòng. Nhưng món đồ chơi nhập khẩu này có hơi đắt một chút, khiến cô đứng ngập ngừng hồi lâu.

Dương Thư Tuyết thấy vậy liền khuyên:

“Cậu thật sự thích thì cứ mua đi. Bình thường cậu cũng đâu tiêu xài linh tinh gì, cũng không mua đồ ăn vặt. Huống hồ cái này không phải đồ dùng một lần, có thể chơi được rất lâu mà.”

Nghe xong, Phương Hạm cảm thấy bạn mình nói rất đúng. Ban đầu trong lòng còn hơi áy náy, nhưng sau câu nói đó, gánh nặng tâm lý bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Cô cầm thú cưng điện tử đi thanh toán, trong lòng háo hức muốn nhanh chóng quay lại lớp học để mở ra xem.

Khi hai người quay lại lớp, vẫn còn tận 45 phút nữa mới đến giờ học.

Giang Diệc Nhiên không biết lại chạy đi đâu, chỗ ngồi vẫn trống không.

Phương Hạm vừa về đến chỗ đã không chờ nổi, vội lấy kéo ra cắt lớp bao bì bên ngoài, lấy thú cưng điện tử ra.

Mở máy rồi bắt đầu khám phá.

Mấy món đồ chơi mới lạ này thu hút sự chú ý của cô bé một cách mãnh liệt, đến mức dù Giang Diệc Nhiên đã quay lại, cô vẫn không hề giảm bớt chút hứng thú nào với món đồ chơi mới của mình.

Cô cứ cầm cái con khủng long nhỏ đó chơi mãi ở chỗ ngồi, hoàn toàn chuyên tâm.

Lúc này gần đến giờ vào học, hầu hết các bạn trong lớp cũng đã quay về, lớp học bắt đầu trở nên ồn ào lộn xộn.

Tiết đầu tiên buổi chiều là tiết tâm lý, cô giáo dạy môn này tính tình rất hiền lành, nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, dù học sinh có nói chuyện riêng hay làm bài tập trong giờ cũng không mấy khi để ý. Nội dung tiết học chủ yếu là chơi trò chơi và nghe cô giáo

giảng mấy chuyện nhẹ nhàng, nên ai cũng thấy thoải mái, không bị áp lực tâm lý.

“Cái gì đấy?”

Giang Diệc Nhiên đã về được một lúc, thấy Phương Hạm cứ mãi nghịch cái đồ chơi kia nên tiện miệng hỏi một câu, giọng điệu rất lơ đãng.

Phương Hạm bất ngờ vì đối phương chủ động bắt chuyện, quay đầu lại nhìn cậu, hơi ngạc nhiên một chút.

“À, là thú cưng điện tử ấy, bên trong là một con khủng long nhỏ.” Cô đáp.

Giang Diệc Nhiên liếc mắt nhìn một cái, có chút cạn lời.

Hồi còn học mẫu giáo cậu đã thấy người ta chơi cái trò này rồi, không ngờ lên đến cấp ba mà Phương Hạm vẫn còn chơi thứ đồ trẻ con như thế, đúng là “cổ đại phục hưng” phiên bản sống.

Phương Hạm thấy biểu cảm trên mặt cậu thay đổi, dường như đoán được cậu đang nghĩ gì, vội vàng giải thích thêm: “Cái này khác mấy cái hồi trước nha!”

“Nó có nhiều chức năng lắm đó, mình mới mua xong, tốn hơn hai trăm tệ lận đấy!”

Vừa nói cô vừa lấy ngón tay chạm nhẹ lên đầu con khủng long nhỏ.

Màn hình nhỏ giữa món đồ chơi tự động sáng lên, hiện ra một biểu cảm dễ thương và mãn nguyện, còn có cả má hồng, trông rất là vui vẻ.

“Cái này có thể sờ và nhéo, nó có cảm ứng.”

“Nếu sờ một lúc mà dừng lại thì nó sẽ khóc, không vui. Còn nếu bỏ mặc lâu không chơi thì nó sẽ tự đi ngủ, muốn gọi dậy phải sờ lại nhiều lần cơ.”

“Với cả còn có thể cho nó ăn, rồi tắm cho nó nữa.”

Để tiện cho Giang Diệc Nhiên xem, Phương Hạm kéo ghế lại gần cậu một chút.

Màn hình trên đồ chơi khủng long là màn hình màu, khi bấm vào sẽ hiện ra các lựa chọn đồ ăn vật khác nhau: mì ly, cơm trộn, đùi gà đùi vịt... thậm chí còn có cả chức năng tắm rửa cho khủng long.

Phương Hạm rất chăm chú giới thiệu cho cậu, đáng tiếc là Giang Diệc Nhiên lại không hứng thú gì với cái món đồ chơi trẻ con này.

Nhưng lúc cô gái nghiêng người lại gần, cậu bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng từ tóc cô.

Ngọt ngào, như mùi bánh kem vị dâu tây vậy.

Chương 11

DTV-EBOOK

“Cậu thử xem.” Phương Hạm đưa món đồ chơi cho cậu, trông rất hào phóng.

Giang Diệc Nhiên thật ra không hứng thú mấy, nhưng vẫn đưa tay cầm lấy xem qua. Chỉ là một món đồ chơi nhỏ hơi “ngốc nghếch”, chủ yếu đánh vào tâm lý người tiêu dùng thôi. So với loại cũ thì lập trình phức tạp hơn một chút, thêm vài tính năng tương tác.

Cậu dùng ngón trỏ khẽ chạm vào đầu món đồ chơi. Màn hình giữa trán nhanh chóng sáng lên, hiển thị khuôn mặt biểu cảm kiểu đang rất “thích thú”, hai mắt nhắm hờ, hai má còn hơi ửng hồng.

Nhìn đúng là giống một con thú cưng tí hon thật.

“Có phải rất vui không?” Phương Hạm hỏi, giọng vừa hào hứng vừa mong chờ.

Giang Diệc Nhiên nhận ra Phương Hạm thật sự thấy món này thú vị, vì thế mới đưa cho cậu chơi thử. Cô bé có đôi mắt trong veo, ánh mắt sáng lấp lánh, nét mặt cũng ngây thơ dễ thương.

“Cũng được.” Cậu không nỡ làm cô cụt hứng.

Phương Hạm nhìn như kiểu con gái nhà nề nếp, gia đình yên ấm, đơn thuần và đôi khi hơi ngơ. Cậu cũng biết sức khỏe cô không tốt, nhưng không rõ cụ thể là bệnh gì.

“Nó tên gì vậy?” Giang Diệc Nhiên hỏi. Đọc Full
Tại Truyenfull.vision

“LuLu.” Phương Hạm trả lời: “Chỉ đặt đại thôi, nhưng nghe cũng đáng yêu ha.”

“Ừ, dễ thương đó, nhớ chăm cho tốt nha.” Giang Diệc Nhiên Nhiên trả lại món đồ chơi. Cậu đoán chắc Phương Hạm cũng chỉ hào hứng lúc mới mua, chơi chán rồi là đem quăng vào xó.

Đúng lúc này, chuông báo vào học vang lên. Một lát sau, giáo viên dạy tâm lý bước vào lớp. Cả lớp trở nên im ắng, ai nấy cũng chuẩn bị bắt đầu tiết học.

Phương Hạm đặt LuLu vào hộp bút, nhẹ nhàng vuốt một cái rồi “ru ngủ” nó.

Suốt buổi chiều hôm đó, cứ có thời gian rảnh là Phương Hạm lại tranh thủ sờ nhẹ LuLu một cái. Nhưng do hôm nay có hoạt động mừng lễ thành lập trường, tiết tự học đầu tiên buổi tối không được làm bài tập nên cô phải tận dụng các giờ ra chơi để tranh thủ làm bài, nếu không tối về nhà sẽ phải thức khuya.

Sau khi kết thúc tiết học chiều, Phương Hạm đã tranh thủ làm xong bài Toán và Ngữ văn. Các môn phụ khác không có nhiều bài tập, chỉ còn nửa tờ bài tiếng Anh là để dành tiết tự học cuối mới làm.

Do có lễ kỷ niệm trường, ai nấy đều có vẻ mất tập trung hơn thường ngày.

Tối đó, Phương Hạm ăn cơm ở căn-tin cùng Dương Thư Tuyết, rồi quay lại lớp tranh thủ làm nốt bài còn lại trước khi bị gọi đi tập trung.

Buổi văn nghệ bắt đầu lúc 6 giờ 30. Gần đến 6 giờ, bộ phận học sinh được thông báo xếp hàng di chuyển

sang hội trường. Để tránh chen lấn, các lớp lần lượt đi ra, không được đi cùng một lúc.

Giáo viên chủ nhiệm của lớp họ khá đặt nặng thành tích học tập nên những hoạt động tập thể kiểu này chỉ cần có mặt là được, không yêu cầu gì thêm.

Học sinh tự xếp hàng, miễn sao đứng thành hàng trông cho giống một đoàn là được. Ai cũng đi cùng bạn thân hoặc người mình quen để lát nữa dễ ngồi cạnh nhau xem biểu diễn.

Khi giáo viên ra tổ chức đội hình, Dương Thu Tuyết đứng trước gọi Phương Hạm tới.

Khi đó khung cảnh khá lộn xộn, Phương Hạm thấy cô gọi thì nhanh chóng bước qua, không còn tâm trí để chú ý Giang Diệc Nhiên Nhiên đang ở đâu.

Tới hội trường, khi cả lớp đã ổn định chỗ ngồi ở khu vực dành cho lớp mình, Phương Hạm mới chợt nhớ ra, quay đầu tìm thử. Nhưng hội trường rất rộng, hơn nữa khu vực khán đài không bật đèn, tối om một màu.

Phương Hạm liếc nhìn hàng ghế lớp mình đang ngồi, cố xác định xem Giang Diệc Nhiên Nhiên ngồi ở đâu.

Lúc đầu cô chỉ muốn xem thử Giang Diệc Nhiên Nhiên đang ngồi ở đâu, nhưng nhìn quanh mấy lượt vẫn không thấy cậu đâu, đành thôi quay đầu lại, tập trung xem chương trình.

Chương trình mừng lễ kỷ niệm trường lần này dường như chủ yếu do khoa Nghệ thuật và Truyền thông tổ chức, chẳng liên quan gì đến khối học tập của bọn họ. Có vẻ như nhà trường cũng rất “có tâm”,

tạo điều kiện để học sinh khối các lớp trọng điểm có thêm thời gian ôn thi đại học.

Màn sân khấu mở ra, bốn MC bước ra chào khán đài.

Phương Hạm ngồi dưới nhìn lên, thấy trong số MC có một cô gái rất đẹp. Cao, gầy, da trắng, mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh lơ hở vai, để lộ bờ vai và cánh tay trắng ngần. Nhìn từ xa giống như tiên nữ, giọng nói lại ngọt ngào, phát âm chuẩn như phát thanh viên.

Mặc dù lớp của Phương Hạm ngồi khá xa sân khấu, nhưng cô vẫn cảm nhận rõ ràng gương mặt của người dẫn chương trình đó nhất định rất xinh đẹp. Nếu không phải cực kỳ nổi bật thì làm sao nhìn xa thế mà vẫn thấy choáng ngợp đến vậy.

Ngay từ lúc cô gái đó bước ra, ánh mắt của Phương Hạm dường như đã bị hút chặt lấy, không thể dời đi.

Lúc này, Dương Thư Tuyết bỗng ghé tai nói nhỏ: “Cái bạn MC mặc váy xanh đó chính là Trần Lăng Huyền đấy.”

Ơ... Phương Hạm hơi sửng người.

Thì ra cô ấy chính là Trần Lăng Huyền.

Trước đây cô thường nghe mọi người nói Trần Lăng Huyền xinh lắm, giờ mới thấy tận mắt, quả thật là quá xinh. Sau khi biết người đó là Trần Lăng Huyền, trong lòng cô ngoài cảm giác ngưỡng mộ còn có một tầng cảm xúc lạ lẫm khó gọi tên, không rõ là ghen tị hay ngưỡng mộ.

Phần còn lại của đêm hội trường thật ra khá buồn tẻ.

Nào là hợp xướng, trình diễn nhạc cụ, thậm chí còn có cả ngâm thơ. Tiểu phẩm với tấu hài thì kịch bản nhạt nhẽo, không gây được tiếng cười. Ngoài điểm sáng là Trần Lăng Huyền, hầu như chẳng có tiết mục nào thực sự thu hút được khán giả.

Lại thêm ánh sáng xung quanh khu khán giả quá mờ. Một tiết mục hợp xướng còn gây buồn ngủ nữa, Phương Hạm ngồi một lúc thì bắt đầu gà gật, đến cuối cùng còn mơ màng thiếp đi một lát.

Khi tỉnh táo lại thì đã không còn buồn ngủ như trước, và chương trình cũng gần kết thúc rồi.

Trên sân khấu lúc này trông lộn xộn hơn lúc đầu. Có dây kim tuyến, giấy lấp lánh rơi vương vãi khắp nơi, dường như còn có vài bó hoa hồng mà khán giả tặng cho người biểu diễn lúc này.

Các MC cùng bước ra sân khấu lần cuối để nói lời kết thúc, tấm màn đỏ từ từ kéo xuống. Đèn ở khu khán đài bật sáng, ánh sáng trắng rọi xuống mạnh mẽ, như kéo tất cả mọi người trở lại hiện thực từ không khí mộng mơ vừa rồi.

Cửa chính và cửa bên của hội trường đều được mở ra, các khu vực lần lượt được cho rời đi.

Chương trình kéo dài khá lâu, mọi người ngồi lâu nên cơ thể cũng có phần tê mỏi. Khi đến lượt lớp của Phương Hạm đứng dậy rời khỏi hội trường, ai nấy đều đứng cả lên. Nhân lúc đó cô tranh thủ nhìn quanh một vòng.

Rõ ràng tất cả học sinh lớp cô đều có mặt, duy chỉ không thấy Giang Diệc Nhiên Nhiên. Không rõ cậu đã đi đâu mất rồi.

Cô thâm nghĩ, lặng lẽ theo hàng quay trở lại lớp.

—

Khi quay lại, thật ra đã bắt đầu tiết tự học buổi tối thứ hai, không còn tính là giờ nghỉ giữa tiết.

Lúc xếp hàng trở về lớp còn có vài học sinh trò chuyện, nhưng do giáo viên chủ nhiệm đi theo phía sau, nên hễ thấy có người nói là sẽ nhắc nhở ngay, dần dần mọi người cũng im lặng.

Cả lớp trở lại lớp học theo hàng lối chỉnh tề.

Phương Hạm ngồi lại vào chỗ của mình thì thấy Giang Diệc Nhiên Nhiên vẫn chưa quay lại.

Cô cầm lấy LuLu, nhẹ nhàng vuốt ve. MÀN HÌNH lập tức hiện ra nét mặt đáng yêu, như thể trong đó thực sự có một con vật nhỏ thân thiết đang sống vậy.

“Về rồi thì tranh thủ học đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu.” Giáo viên chủ nhiệm vừa đi ra khỏi lớp vừa không quên dặn dò.

“Làm bài xong hết chưa? Bây giờ tranh thủ khi đèn sáng, không khí yên tĩnh thì học cho hiệu quả. Để đến lúc về nhà lễ mễ thì cũng 10, 11 giờ đêm. Học muộn rồi lại mất ngủ, sáng mai dậy không nổi, lên lớp lại mơ mơ màng màng đấy.”

“Lớp trưởng, chú ý giữ trật tự nhé.” Dặn xong, cô giáo rời khỏi lớp.

Trong lớp có một hai bạn vẫn thì thầm trò chuyện, nhưng phần lớn đều đã lấy sách hoặc vở bài tập ra bắt đầu học.

Mãi đến khi giáo viên chủ nhiệm đi được một lúc Giang Diệc Nhiên Nhiên mới quay lại.

Lúc đó Phương Hạm đang tranh thủ làm bài tập vật lý. Nghe bên cạnh có tiếng động, cô quay đầu lại thì thấy Giang Diệc Nhiên ôm mấy bó hoa hồng, ngồi phịch xuống ghế một cách phóng khoáng.

Trong tay cậu là năm cành hoa hồng, mỗi cành đều được gói riêng lẻ, đẹp đẽ.

Phương Hạm vừa nhìn là nhận ra ngay, có vẻ như là những bông hoa mà lúc nãy trong chương trình văn nghệ, khán giả ném lên tặng người biểu diễn ở hàng ghế đầu. Vậy là Giang Diệc Nhiên không ngồi với lớp mà chạy ra phía trước à?

Cô vừa nghĩ, lông mày liền hơi chau lại. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Giang Diệc Nhiên cầm mấy cành hoa hồng trong tay, có chút không biết phải để ở đâu, đảo mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở thùng rác cuối lớp.

Mấy bông hoa này là lúc cậu quay về thì được một cô gái quan hệ cũng khá thân trong trường nhét cho. Cô ấy lần này tham gia chuẩn bị hội diễn của trường với tư cách là người trong hội học sinh, cũng có diễn văn nghệ, nên chuẩn bị khá nhiều hoa nhưng chưa phát hết. Vừa hay trên đường quay lại lớp thì gặp cậu.

Cô gái đó có bạn trai rồi, mà cũng quen biết với cậu. Cho nên chắc chắn không phải có ý tỏ tình, chỉ đơn thuần là bạn bè từng quen trong mấy buổi tụ tập mà thôi.

Nhưng dọc hành lang chẳng thấy có thùng rác nào, cậu cũng không biết nên vứt ở đâu, đành cầm về lớp luôn.

Ban đầu cậu tính vứt vào thùng rác, nhưng vừa quay đầu thì khoé mắt chợt thấy Phương Hạm đang len lén nhìn mấy cành hoa hồng trong tay cậu.

Vốn dĩ lúc này cậu chưa nhìn kỹ, giờ thuận theo ánh mắt của cô mà cúi đầu nhìn xuống, mới nhận ra mấy bông hoa hồng này vẫn còn khá tươi.

“Cho cậu đấy.” Cậu nói một câu như vậy, rồi thẳng tay nhét mấy bông hoa hồng vào lòng Phương Hạm.

Lúc đó tay Phương Hạm đang đặt trên bàn. Giang Diệc Nhiên nói xong liền đưa hoa cho cô, cô theo phản xạ đưa tay đỡ lấy, sợ mấy bông hoa bị rơi mất.

“Hả...?”

Cô mở to mắt ngẩn người, mặt lập tức đỏ bừng lên.

Dù cô không rõ Giang Diệc Nhiên lấy hoa từ đâu, nhưng chắc chắn là từ mấy bó hoa được ném về phía khán giả trong buổi biểu diễn của trường hôm nay. Phương Hạm cũng biết cậu chỉ là tiện tay đưa cho, hoàn toàn không mang hàm ý gì đặc biệt.

Thế nhưng, cô vẫn đỏ mặt, tim đập loạn lên.

“Cảm... cảm ơn.” Cô lắp bắp nói, ôm lấy mấy bông hoa, lúng túng không biết nên làm gì. Rõ ràng trong đầu trống rỗng, nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh.

Thực ra đến tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Cả người Phương Hạm rơi vào trạng thái hỗn loạn. Cô cuống quýt nhét mấy bông hoa vào ngăn bàn còn

trống, sau đó lại cầm bút lên nhìn đề bài.

Nhưng tim đập quá nhanh, không tài nào tập trung nổi.

Thực ra Phương Hạm không ngốc.

Cô cũng nhận ra ban nãy Giang Diệc Nhiên vốn định vứt mấy bông hoa ấy đi, chỉ vì thấy cô đang nhìn nên mới tiện tay đưa cho cô.

Dù là vậy, cô vẫn thấy như mình vừa được nhận một món quà bất ngờ.

Chỉ cần nghĩ đến ý nghĩa đặc biệt của hoa hồng, dù nó chẳng liên quan gì đến cô và Giang Diệc Nhiên, cô vẫn không thể kiềm chế nổi nhịp tim đang đập rộn ràng.

Cô khó khăn lắm mới bình tĩnh lại đôi chút, rồi lén liếc nhìn cậu một cái.

Trái ngược với tâm trạng hỗn loạn của Phương Hạm, thiếu niên ấy vẫn rất bình thản. Cậu cúi đầu xem điện thoại, không rõ đang nhắn tin với ai.

Trong khoảnh khắc đó, Phương Hạm bỗng thấy mình thật đáng thương.

Cậu chỉ là tiện tay tặng cho cô mấy bông hoa người khác không cần, vậy mà có thể khiến cô vui đến rối bời trong lòng suốt cả buổi. Còn với cậu thì sao? Có lẽ chẳng cảm thấy gì, thậm chí còn không biết...

Rằng cô... thích cậu đến nhường nào.

Chương 12

DTV-EBOOK

Sau khi đặt bó hoa hồng sang một bên, phải mất một lúc lâu, tâm trạng của Phương Hạm mới dần lắng lại.

Nhưng chưa kịp yên ổn được bao lâu, chuông tan học đã vang lên.

Hôm nay trong tiết tự học buổi tối, Giang Diệc Nhiên không ngủ gật như mọi khi, chuông vừa reo là cậu đã xách cặp đi thẳng ra ngoài.

Phương Hạm vốn định tranh thủ đi theo sau, nhưng Giang Diệc Nhiên đi quá nhanh, đến cái cặp cô còn chưa kịp thu dọn xong.

Cô hơi bức bối, vội vàng nhét đại sách vở với bài tập vào cặp, rồi kéo theo Dương Thư Tuyết đi ra ngoài.

“Cậu hôm nay đi nhanh vậy làm gì thế?” Dương Thư Tuyết không nhịn được hỏi.

Phương Hạm hơi đỏ mặt, tất nhiên không thể nói là vì muốn đuổi theo Giang Diệc Nhiên.

“Vì mình chưa làm xong bài tập, muốn về sớm một chút để làm cho kịp, còn ngủ nữa.”

“Không làm xong thì mai làm tiếp cũng được mà.”

“Mình dạo này toàn chép đại cho xong thôi. Mỗi môn đều giao đồng bài, làm sao mà xuể.” Dương Thư Tuyết nói tiếp.

Phương Hạm gật đầu, bước chân cũng chậm lại chút.

Nhưng dù cô có ngoái trước nhìn sau, vẫn không thấy bóng dáng Giang Diệc Nhiên đâu nữa. Đến khi tạm biệt Dương Thư Tuyết và xuống ga tàu điện ngầm, Phương Hạm đứng chờ tàu, mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, vẫn chẳng thấy Giang Diệc Nhiên đâu cả.

Có lẽ cậu đã về từ lâu rồi.

Dù hơi hụt hẫng, nhưng ôm bó hoa trong tay, lòng Phương Hạm vẫn thấy vui vui.

Những đóa hoa hồng nở rất đẹp, cánh hoa tươi tắn mềm mại, không có dấu hiệu héo úa. Cô thầm nghĩ nếu về nhà cắt tỉa gọn gàng rồi cắm vào lọ, thêm ít nước dưỡng, chắc sẽ giữ được lâu hơn.

Phương Hạm đi tàu điện ngầm về nhà. Lúc về đến nơi, không biết là Phương Vi hay Quan Huống mới tan làm, đèn phòng khách vẫn còn sáng.

Khi cô vừa bước vào, Phương Vi nghe tiếng động liền từ phòng ngủ đi ra, vừa nhìn đã thấy ngay bó hoa trong tay Phương Hạm.

“Ơ kìa? Ai tặng hoa cho em thế?” Phương Vi tò mò bước tới, mắt mở tròn xoe, giọng đầy phấn khích: “Không phải là có cậu con trai nào tặng đấy chứ?”

“Phương Hạm lớn rồi nha, bắt đầu có trai theo rồi~”

Phương Hạm vốn đã bình tĩnh lại, bị chị chọc cho đỏ mặt xấu hổ trở lại.

“Không phải đâu... Là trong tiết mục biểu diễn tối nay ở lễ kỷ niệm thành lập trường, người trên sân khấu ném xuống cho khán giả ấy.” Cô vội vàng giải thích.

“À, vậy à.” Phương Vi cũng không nghi ngờ gì, chỉ là hơi tiếc vì không hóng được chuyện gì hay ho.

Chị hỏi: “Có muốn chị tìm cái bình để cắm không?”

“Vâng.” Phương Hạm gật đầu.

Phương Vi đi tìm một cái bình hoa trống, trong khi đó, Phương Hạm tháo lớp bọc nhựa ngoài mấy bông hoa, cắt bớt phần cuống rồi cắm vào bình đã đổ sẵn nước.

Mấy bông hoa hồng rực rỡ khoe sắc trong bình, trông thật tươi tắn xinh đẹp.

“Để ở đâu được nhỉ?” Phương Hạm hỏi.

“Em mang về thì để trong phòng em đi.” Phương Vi nói: “Hoặc để ngoài phòng khách cũng được.”

“Vậy em để trong phòng nha!” Phương Hạm ôm bình hoa vào phòng ngủ, mặt mày tươi tắn, đặt lên bàn học.

Phương Vi thấy em gái về đến nơi an toàn thì cũng yên tâm, tắt đèn bếp và phòng khách rồi về phòng nghỉ ngơi.

Phương Hạm trở về phòng mình, ngồi xuống bàn, bật đèn bàn lên, ánh mắt dừng lại trên mấy đóa hoa trong bình, không nhịn được vươn tay khẽ chạm vào cánh hoa.

Cô ngẩn ngơ nhìn những bông hoa ấy suốt một phút. Nhớ ra mình còn chưa làm bài tập, vội vàng lôi ra viết cho xong. Cuối cùng mất khoảng nửa tiếng mới làm hết.

Tựa người vào lưng ghế, trong đầu cô bất giác hiện lên gương mặt đẹp trai của chàng trai kia.

Không biết Giang Diệc Nhiên bao giờ sẽ ra nước ngoài nhỉ...

Nghĩ đến đó, cô cảm thấy trong lòng chùng xuống một chút. Cái cảm giác đó thậm chí còn lấn át cả niềm vui được nhận hoa.

Nếu thích một người mà biết trước sẽ chẳng có kết quả, thì có nên tiếp tục thích nữa không?

Phương Hạm nghĩ, cảm thấy mơ hồ bối rối.

Hướng hồ, Giang Diệc Nhiên lại thích người khác... Nhưng thích một người đâu phải là thứ mình có thể điều khiển?

Ông trời ơi... có thể để cậu ấy thích con một chút được không?

Dù chỉ một ngày thôi cũng được mà...

Phương Hạm âm thầm cầu nguyện.

Cô nhắm mắt lại, hướng về mấy đóa hoa hồng âm thầm ước nguyện, rồi vươn tay tắt đèn bàn.

Sau khi rửa mặt xong, cô gái lên giường nằm, nhưng cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Trong đầu luôn quanh quẩn chuyện Giang Diệc Nhiên sắp ra nước ngoài, và cả việc cậu đang theo đuổi Trần Lăng Huyền.

Vậy Trần Lăng Huyền có đồng ý không nhỉ?

Phương Hạm vừa mong cô ấy sẽ từ chối Giang Diệc Nhiên, lại vừa thấy suy nghĩ như vậy thật quá ích kỷ.

Vì thực lòng cô cũng chẳng nghĩ ra lý do gì để Lăng Huyền từ chối cả. Giang Diệc Nhiên đẹp trai, gia đình có điều kiện, tính cách cũng không tệ, đúng chuẩn kiểu con trai mà các cô gái đều dễ xiêu lòng.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, tim cô càng thêm nặng nề, như có thứ gì đó lơ lửng trong lồng ngực.

Chỉ cần Giang Diệc Nhiên xuất ngoại, giữa họ có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Biết đâu buổi gặp vừa rồi đã là lần cuối...

Phương Hạm cũng không biết mình còn sống được bao lâu, hay còn được bao nhiêu thời gian nữa. Vì từ nhỏ cô đã mang trong mình căn bệnh này, cũng hiểu rõ những rủi ro mà nó đem lại. Vì thế, mỗi ngày cô đều sống rất cẩn trọng, từng bước từng bước một, không dám mơ mộng quá nhiều về tương lai.

Cô chỉ muốn, trước khi cả hai không còn bất kỳ giao điểm nào trong cuộc đời nhau, có thể để cậu ấy biết rằng, cô từng thích cậu.

Không phải là chiếm hữu, mà là kiểu tình cảm cho dù cậu ở tận phương trời nào, cô vẫn sẽ âm thầm chúc phúc cho cậu từ xa.

Cô mong cậu, sau khi ra nước ngoài, và trong suốt những năm tháng về sau, đều sẽ sống thật tốt.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Phương Hạm bỗng nóng lên.

Cô cũng không hiểu nổi mình nữa, chỉ biết trong lòng dâng trào một xúc động mạnh mẽ. Cuối cùng dứt khoát bật dậy khỏi giường, trong bóng tối mò mẫm ra bàn học, bật đèn bàn lên, rồi với tay lấy một tờ giấy viết thư từ giá sách.

Thực ra, những điều muốn nói với Giang Diệc Nhiên, cô đã có rất nhiều trong lòng từ lâu. Nhưng với tính cách của cô, e là đến tận lúc cậu đi, cô cũng không đủ dũng khí để nói trực tiếp với cậu.

Vậy thì viết thư đi. Viết hết ra, rồi gửi cho cậu.

Ít nhất như vậy, cho dù không bao giờ gặp lại nữa, cũng sẽ không còn nuối tiếc.

Vài ngày trước, cô mới nghe được từ Dương Thư Tuyết một số chuyện về Giang Diệc Nhiên, không biết thật hay giả. Nghe nói cậu từng bị cú sốc kép, một là vì thất bại trong cuộc thi, hai là chuyện gia đình, nên từ đó mới bắt đầu chán nản. Suốt ngày chơi game, không tập luyện, cũng chẳng học hành.

Phương Hạm cảm thấy thật tiếc nuối. Trong mắt cô, cậu vốn là một người rất giỏi, rất sáng chói.

Nhưng dù vậy, cô vẫn thích cậu, vẫn hy vọng cậu có thể vực dậy tinh thần.

Cậu rất thông minh, chỉ cần cố gắng một chút thôi là đã có thể giỏi hơn rất nhiều người rồi.

Vừa nghĩ vừa viết, cô không để ý đến thời gian. Khi viết xong ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì đã gần 11 giờ rồi.

Cô gái cẩn thận gấp tờ thư lại, dùng một chiếc sticker dán kín miệng thư.

Chỉ gửi mỗi bức thư thôi, có phải quá đơn điệu và dễ bị chú ý không?

Đang suy nghĩ, Phương Hạm chợt nhớ đến câu Giang Diệc Nhiên từng nói với cô:

“Cậu có biết con gái tặng socola cho con trai nghĩa là gì không?”

Cô ngẫm nghĩ một chút, rồi quyết định xuống bếp lấy thêm một thanh socola, để mai đưa cùng với lá thư.

Bây giờ đã khá muộn, cô không dám nấn ná thêm, nhanh chóng đứng dậy đi ra phòng khách.

Tủ lạnh đặt ngoài phòng khách, socola thường được Phương Vi cất trong ngăn mát để giữ độ tươi.

Căn phòng khách tối om, chỉ có chút ánh sáng từ cửa phòng Phương Hạm hắt ra, le lói soi mờ được vài món đồ nội thất xung quanh.

Phương Hạm đi rón rén về phía tủ lạnh, sợ làm phiền giấc ngủ của chị gái và anh rể. Nhưng lúc đi ngang qua cửa phòng họ, cô bất ngờ phát hiện có ánh sáng hắt ra từ dưới khe cửa, dường như hai người vẫn chưa ngủ.

Dù vậy, vẫn nên giữ im lặng thì hơn.

Phương Hạm cảm giác như mình đang lén lút làm chuyện gì đó, nhẹ nhàng mở tủ lạnh ra.

Phương Vi thường mua một đồng socola để sẵn trong nhà. Phương Hạm đang phân vân chọn thanh nào thì bất chợt nghe thấy có tiếng tranh cãi vọng ra.

Cô giật mình, khựng lại ngay tại chỗ.

Có lẽ do cánh cửa phòng quá dày cách âm tốt, hoặc do lúc này mãi viết thư nên cô không hề nghe thấy gì. Giờ đứng gần như vậy, âm thanh mới bắt đầu rõ ràng hơn.

Phương Hạm đứng yên bất động.

Sau khi cô dừng lại, tiếng cãi vã trong phòng đối diện càng rõ hơn.

“Em nói em muốn chăm sóc em gái, anh có phản đối đâu? Suốt bao năm nay, đưa đón đi học phần lớn không phải là anh sao? Mỗi lần tìm bác sĩ, y tá, làm phẫu thuật, nhập viện, ai là người nhờ vả, chạy vay, bỏ tiền ra?”

“Nhưng em không thể vì con bé mà bỏ mặc chính bản thân mình được, đúng không? Em định bao giờ mới sinh con? Không lẽ đợi đến lúc quá muộn?”

“Hơn nữa, việc sinh con và chăm em gái có gì mà mâu thuẫn? Em không thể cả đời chỉ xoay quanh con bé được! Em nên nhớ rõ, em là chị gái nó, không phải cha mẹ nó.”

“Em đã làm đủ nhiều rồi, còn muốn sao nữa?”

Phương Hạm đứng lặng bên cánh cửa tủ lạnh đang mở. Luồng khí lạnh nhẹ nhàng phả ra, tấp vào vai cô man mát.

Căn phòng khách im ắng, mà cô lại đang đứng gần phòng ngủ của chị gái và anh rể, nên nghe thấy rất rõ.

Nghe thấy họ đang nói về mình, lòng cô bỗng như bị bóp chặt.

“Nói xong chưa? Nói xong thì ngủ đi. Mai còn phải đi làm.”

So với giọng điệu kích động của Quan Huống, giọng của Phương Vi lại bình tĩnh đến lạ thường.

“Phương Vi, căn bệnh này ngoài việc thay tim thì hiện giờ không có cách nào chữa khỏi hoàn toàn cả. Thay tim phải chờ tìm được tạng phù hợp, phải xếp hàng chờ hiến tạng. Có người cả đời cũng không chờ được trái tim thích hợp, thì người đã ra đi mất rồi.”

“Dù có thể đợi được tim đi nữa, em có biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu không? Có biết nguy cơ phản ứng thải ghép sau phẫu thuật là thế nào không?”

“Nếu em cứ đợi bệnh em gái em hoàn toàn khỏi mới chịu nghĩ đến chuyện riêng của mình, vậy thì đến bao giờ mới tính được? Em cũng muốn anh cứ thế mà chờ đợi trong vô vọng với em à?”

Phương Hạm đứng bên ngoài nghe hết những lời đó, siết chặt tờ giấy gói sô cô la trong tay.

Gió lạnh từ tủ lạnh phả ra khiến cánh tay trái của cô đau nhói. Cô liền xoay người, lặng lẽ đóng cửa tủ lại.

Nhưng bên trong phòng ngủ đối diện, âm thanh cãi vã vẫn chưa dứt.

“Hôm nay anh bị gì vậy? Còn chưa cãi đủ hay sao?” Giọng Phương Vi cũng bắt đầu mất bình tĩnh, hai người như sắp lao vào đánh nhau đến nơi.

“Phương Vi, em nói thật đi, em đến với anh có phải vì em gái em không? Vì những người đàn ông khác không ai chấp nhận nỗi việc em phải nuôi thêm

một đứa trẻ ăn bám, đúng không? Hơn nữa nhà anh lại toàn người làm ngành y, em thấy tiện lợi quá đúng không?”

“Quan Huống, anh bị thần kinh à?!”

Phương Hạm ở bên ngoài bỗng nghe thấy một tiếng bập tai rất to, khiến tim cô thất lại trong chớp mắt.

Cô lo lắng không biết có phải chị gái mình bị đánh không, nhưng nghe giọng điệu thì có vẻ là chị đánh người khác.

Còn đang suy nghĩ, cánh cửa phòng đối diện đột nhiên bị giật mạnh mở toang, ánh sáng tràn ra chói lòa cả phòng khách.

Người đàn ông từ trong bước ra, bước thẳng ra cửa, lúc đi ngang qua Phương Hạm đang đứng trong phòng khách thì khựng lại rõ ràng.

Hai người nhìn nhau vài giây, Quan Huống tỏ ra có chút lúng túng.

Lúc đầu anh đang giận dữ, nhưng khi thấy Phương Hạm thì cũng thu lại phần nào vẻ tức giận, dù vậy cũng chẳng nói gì, chỉ lạnh lùng quay đi, cầm áo khoác rồi bước ra khỏi nhà.

Lúc đóng cửa lại, tiếng “rầm” vang lên rất lớn.

Phương Hạm đứng chết trân tại chỗ, không biết phải làm gì tiếp theo.

Ngay sau đó, Phương Vi cũng bước ra theo sau Quan Huống, thấy Phương Hạm thì cũng khựng lại, sắc mặt có phần hoảng loạn.

“Phương Hạm, em chưa ngủ à? Sao lại ra đây?”

“À... em ra kiếm cái gì ăn, mai muốn mang đến trường.”

Phương Hạm cúi gằm mặt xuống, nói dối một cách rối loạn. Hàng mi cô cụp xuống, tay vẫn nắm chặt thanh sô-cô-la rồi lủi nhanh về phòng mình.

Cô chỉ muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nhưng vừa đến cửa phòng thì lại bị Phương Vi gọi giật lại.

“Em... em có nghe thấy gì vừa nãy không?”

Phương Hạm không dám quay đầu lại, sợ lộ nét mặt. Cô chỉ cố kìm cơn cay xè trong hốc mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chương 13

DTV-EBOOK

“Em đừng để ý đến anh ấy, tính anh ấy vốn vậy.”

“Muộn rồi, mau đi ngủ đi.” Phương Vi thở dài, thúc giục.

“Vâng.”

Phương Hạm gật đầu, ôm thanh sô-cô-la quay về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thực ra, vừa nãy cô đứng ngoài hành lang nghe được loáng thoáng. Cũng chẳng có gì mới, Quan Huống muốn có con, nhưng Phương Vi vì cô mà chưa muốn sinh con vào lúc này.

Phương Hạm lặng lẽ trở vào phòng, đặt lá thư cùng thanh sô-cô-la cạnh nhau. Tuy chẳng khóc thành tiếng, nhưng trước mắt cô vẫn mờ đi vì nước mắt.

Cô biết mình đúng là gánh nặng.

Nhưng bản thân cô cũng không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy bất lực và buồn bã.

Cô cúi gằm đầu, lục từ trong hộp kỷ niệm của mình ra một chiếc ruy băng màu bạc trong suốt, tỉ mỉ quấn chéo lá thư và thanh sô-cô-la lại, cuối cùng buộc thành một chiếc nơ bướm xinh xắn, rồi nhét vào cặp sách.

Xong xuôi, cô tắt đèn, trèo lên giường đi ngủ.

Dù luôn ép bản thân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng đầu óc Phương Hạm vẫn rối như tơ vò.

Cảm giác này thật khó chịu.

Cô nằm nghiêng người, gò má tì vào gối, chỉ chốc lát sau đã cảm thấy gối ướt đầm nước mắt.

Nhưng căn phòng vẫn im ắng, không có một tiếng động.

Ở một nơi khác, trong quán karaoke, tiếng nhạc sàn đập chát chúa đến mức tai như rung lên.

Trên bàn là vài chai rượu ngoại đã khai, ly tách vương vãi lung tung.

Giang Diệc Nhiên vừa tan học liền đến đây, uống chút rượu. Loại rượu này nặng độ, mới nhấp môi đã thấy hơi choáng.

Thật ra cậu không thích những chỗ thế này, nhưng bạn bè rủ thì vẫn đi cùng.

Bạn rủ bạn, không khí đúng là sôi động, nhưng sau mỗi buổi tụ tập thế này lại phải kết bạn thêm với cả đồng người mới, mà cậu thì lại không giỏi mấy chuyện xã giao kiểu đó. Nhưng nếu không chơi game ở nhà thì cũng chẳng có việc gì làm, nên chỉ cần có người rủ là cậu lại đi.

Giang Diệc Nhiên cúi xuống nhìn điện thoại, đã gần mười một giờ đêm.

Bạn bè còn bảo tí nữa sẽ chuyển sang chỗ khác chơi tiếp, nhưng cậu thì lại thấy hơi muốn về rồi.

Cậu hơi nhú mào, cầm ly rượu trước mặt, ngửa cổ uống cạn chỗ còn lại.

Lại có vài cô gái xinh xắn ghé tới xin WeChat.

Gặp tình huống như thế, Giang Diệc Nhiên gần như chẳng bao giờ từ chối. Trông cậu luôn hào phóng và dễ chịu, đưa ngay danh thiếp điện thoại cho các cô ấy quét mã.

Nhưng thực tế, sau khi tan tiệc, ai về nhà nấy, thì cậu chẳng bao giờ đồng ý kết bạn cả.

Hiếm lắm mới có cô nào xinh xuất sắc, để lại ấn tượng sâu đậm, thì cậu mới chọn lọc mà kết bạn.

“Ê, nãy mấy cô bên phòng bên còn hỏi tôi cậu có bạn gái chưa đấy.”

Bạch Tử Tuyền ghé sát cậu, nói: “Yên tâm đi anh em, tôi nói chắc nịch là không có.”

“Ngày mai mà cậu tỏ tình với Trần Lăng Huyền xong, thì cũng chẳng cần được chuyện sau này ‘cờ đỏ không ngã, cờ màu vẫn tung bay’ đâu nha.”

Giang Diệc Nhiên bật cười khẽ, nhướn mày: “Cậu chắc ngày mai tôi tỏ tình thành công chắc?”

“Thôi đi ông, trên đời còn ai mà cậu không cưa được à?”

“Chuyện đó không tồn tại, trừ khi người ta là... lesbian!” Bạch Tử Tuyền mở to mắt.

“À mà này, mai cậu tỏ tình có cần tụi tôi chuẩn bị cái gì không, kiểu tạo không khí lãng mạn ấy? Nếu suôn sẻ thì tối kéo ‘chị dâu’ ra chơi luôn cho đủ đội.”

“Không cần.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Nhưng mà anh Nhiên, sao phải tỏ tình trực tiếp vậy? Nhắn tin trên mạng chẳng phải cũng được à?” Một người bên cạnh hạ giọng hỏi.

“Cậu thì biết gì. Trần Lăng Huyền gặp anh Nhiên nhà ta được mấy lần đâu? Lỡ như tỏ tình qua mạng mà bị cô ấy lơ đẹp thì sao? Tỏ tình trực tiếp thì chỉ cần đẹp trai một phát khiến cô ấy choáng váng là xong, tỉ lệ thành công 100%.”

“Đệt, nghe cũng có lý.” Mấy cậu con trai bên cạnh gật gù tán thành.

Nhưng Giang Diệc Nhiên đứng cạnh nghe mà thấy buồn cười.

Cậu với Trần Lăng Huyền đúng là gần như chưa từng gặp mặt, chỉ là nghe người khác nhắc đến tên nhau, hoặc nhìn mấy tấm hình bạn bè truyền tay nhau mà thôi.

“Mai tính tiếp đi.” Giang Diệc Nhiên đứng dậy định rời đi. “Tôi về trước đây.”

“Không đi chơi trò boardgame xuyên đêm với bọn tôi hả? Hôm nay gọi mấy em xinh lắm đến chơi chung đó, anh hai!”

Giang Diệc Nhiên không trả lời, chỉ phất tay rồi quay người bỏ đi.

Vừa bước ra khỏi chỗ tụ tập, làn gió lạnh trong veo của đêm khuya lập tức ập tới.

Đầu óc cậu lúc này còn hơi choáng choáng, giờ bị gió mùa đông Thượng Hải thổi cho tỉnh táo hẳn.

Cậu đứng trước cửa, cúi đầu lấy điện thoại ra, mở khung chat với Trần Lăng Huyền.

Ảnh đại diện của cô nàng vẫn là con mèo Chinchilla đó.

Từ sau khi kết bạn đến giờ, hai người chưa nói với nhau một câu nào.

Cậu không nhân, Trần Lăng Huyền cũng chẳng chủ động, giống như cả hai đang chơi trò xem ai lì hơn.

Thực ra, Giang Diệc Nhiên không nhân là vì cậu không biết nên mở lời thế nào.

Một là vì cậu vốn không hứng thú gì với chuyện chủ động tán gái, trước giờ toàn là mấy cô gái dính lấy cậu. Bản thân cậu luôn giữ thái độ không chủ động, cũng không từ chối. Gặp người đẹp hoặc lúc hứng lên thì đáp lại vài câu.

Hai là vì Trần Lăng Huyền thật sự rất xinh. Muốn tìm bạn gái thì đương nhiên phải chọn dạng đỉnh cao như vậy, dẫn đi đâu cũng nở mày nở mặt. Không thì đúng là chẳng đáng để cậu phải bỏ công bỏ sức theo đuổi.

Cậu suy nghĩ một chút, rồi gõ tin nhắn:

“Sáng mai giờ ra chơi có rảnh không? Ra gặp nhau một lúc nhé?”

Không ngờ đối phương trả lời rất nhanh, còn chẳng thêm hỏi lý do, chỉ đơn giản hỏi:

“Ở đâu?”

Giang Diệc Nhiên tiện miệng đáp: “Sau lưng tòa nhà số ba.”

“Được.” Trần Lăng Huyền nhân lại, “Vậy mai gặp nhé.”

Nhìn dòng chữ trên màn hình, Giang Diệc Nhiên hơi nhú mày.

Diễn biến có vẻ hơi trôi chảy quá mức.

Dù cả hai chưa từng gặp mặt, nhưng vì đều là những gương mặt nổi bật trong trường, nên cũng không có cảm giác quá xa lạ.

Chỉ là phản ứng của cô gái này có phần ngoài dự đoán của cậu, bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Cùng lúc đó.

Phương Hạm cả đêm gần như không ngủ được, trong đầu cứ quanh quẩn mãi mấy câu mà Quan Huống đã nói.

Đến tận khuya cô mới mơ màng thiếp đi.

Trong mơ, cô thấy cảnh mình tỏ tình vào ngày mai, thấy Giang Diệc Nhiên đồng ý, thậm chí còn cúi người ôm lấy cô một cái.

Trong mơ cô thật sự rất vui, cảm giác như mình là người hạnh phúc nhất trên đời vào khoảnh khắc đó.

Vòng tay của Giang Diệc Nhiên lạnh lạnh, nhưng lại khiến người ta thấy rất vững vàng và dễ chịu. Khi anh ôm cô, chóp mũi cô chạm vào chiếc áo đồng phục xanh trắng của cậu, thoang thoảng mùi nước giặt thơm dịu, cảm giác mềm mại như bông lạnh.

Phương Hạm vui đến không chịu nổi trong giấc mơ, nhưng khi chuông báo thức reo lên, tỉnh dậy mới phát hiện, tất cả chỉ là mơ.

Cô ngồi chờ ra trên giường, trong lòng có chút hụt hẫng, thậm chí còn muốn được quay lại giấc mơ ấy.

Nhưng không thể, cô còn phải đi học.

Cô gái mím môi, đứng dậy thay đồ.

Hôm nay cô cố tình chọn một chiếc dây buộc tóc màu hồng có hoa văn, món mà bình thường cô chẳng mấy khi dùng. Cô còn thoa chút nước hoa mẫu tử lên cổ tay và sau tai.

Chiếc dây buộc tóc này là món đắt nhất cô từng mua, là hàng của một thương hiệu lớn, nên ngày thường không nỡ mang ra dùng.

Thực ra cô cũng không hẳn là để cho Giang Diệc Nhiên thấy. Phương Hạm hiểu rõ bản thân mình trông thế nào, cô cũng biết một sợi dây buộc tóc sẽ chẳng làm mình xinh lên được bao nhiêu. Nhưng cô chỉ muốn hôm nay bản thân mình trông thật trang trọng, và vui vẻ một chút.

Cô thu dọn cặp sách, đến lúc kéo dây khóa lại còn cẩn thận kiểm tra lại chỗ đặt thanh sô-cô-la, sợ lúc đeo cặp lên vai lại đè bẹp mất nó.

Chỉ mong có thể trao tận tay thanh sô-cô-la cùng tờ thư tình cho cậu ấy, đầy đủ và xinh đẹp nhất.

Chương 14

DTV-EBOOK

Không biết có phải vì hôm nay định tỏ tình hay không, mà cả buổi sáng Phương Hạm cứ vừa lo lắng vừa bất an.

Lúc cô đến trường, Giang Diệc Nhiên vẫn chưa có mặt.

Ban đầu cô định đến sớm để lén đặt món quà lên bàn cậu ấy, nhưng rồi lại nghĩ tiết một và tiết hai là tiếng Anh với Toán, nếu đưa sớm quá thì chắc cả buổi cô cũng không thể tập trung học nổi.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Phương Hạm quyết định sẽ đưa vào giờ ra chơi sau tiết hai.

Giống như lần tặng táo Giáng Sinh hôm nọ, khi món quà còn chưa trao đi, cô đã lo lắng đến mức tim đập loạn. Mà trao đi rồi thì lại thấp thỏm, không yên.

Dù ngay khoảnh khắc quyết định tỏ tình, Phương Hạm đã không dám kỳ vọng mình và Giang Diệc Nhiên có thể thành đôi, nhưng cô vẫn không kìm được lo lắng về phản ứng của cậu sau khi đọc xong.

Cậu ấy đến lớp sớm hơn mọi ngày một chút, chắc là vì là thành viên hội học sinh đến kiểm tra vệ sinh.

Phương Hạm ngẩng đầu lên liền thấy Giang Diệc Nhiên ôm một bó hoa to tướng đi từ cửa lớp về phía chỗ ngồi. Cô lập tức cúi đầu xuống, giả vờ chăm chú học từ vựng tiếng Anh, nhưng thực ra lòng dạ rối bời.

Thiếu niên ôm bó hoa to đến mức nổi bật hẳn lên.

Chỉ nhìn cũng biết đây là hoa được của tiệm gói kỹ càng từ sáng sớm, trông còn rất tươi, giấy gói bên ngoài thì cực kỳ sang trọng. Y như bó hoa chín mười chín bông hồng người ta hay dùng để cầu hôn trong phim truyền hình vậy.

Vừa bước vào lớp, mấy bạn nam thấy cảnh đó còn trêu chọc ầm lên.

Cậu ấy mua cho ai thế? Trần Lăng Huyền sao?

Phương Hạm vừa nghĩ, vừa cảm thấy một nỗi chua xót đè nặng trong lòng. Rất khó chịu, nhưng lại không thể để lộ ra ngoài, đành tiếp tục cúi đầu dán mắt vào trang từ vựng cuối sách giáo khoa tiếng Anh.

Giang Diệc Nhiên vừa đến chỗ đã đặt tạm bó hoa giữa giá sách nhỏ nằm giữa hai người.

“Tôi để đây có làm cậu lấy đồ bất tiện không?”

“Nếu cậu cần lấy sách thì cầm hoa lên là được, hoặc tôi để chỗ khác cũng được.”

Có lẽ vì giá sách giữa hai người đa phần là sách của Phương Hạm, nên Giang Diệc Nhiên đặt hoa xong mới nhớ ra hỏi cô một câu. Kiểu hơi “đã rồi mới báo”.

Nhưng cậu vẫn luôn như vậy với cô, vô cùng tùy tiện.

Cậu vừa mới từ ngoài vào, người mang theo khí lạnh ngoài trời. Trong phòng học ấm áp, trông cậu vừa sạch sẽ lại mát mẻ.

“Không sao đâu, không vướng gì cả.” Phương Hạm khẽ lắc đầu, nhỏ giọng đáp.

Cậu thấy cô đồng ý thì chẳng nói gì thêm, lập tức ngồi xuống.

Giang Diệc Nhiên cởi chiếc áo khoác gió màu đen, rồi cứ thế làm việc của mình, hoàn toàn không giống một người sắp tỏ tình. Ít nhất là trong mắt Phương Hạm, cậu chẳng có chút hồi hộp nào cả.

Cô len lén ngược mắt lên nhìn cậu một chút. Cậu chẳng khác gì mọi ngày, đường viền xương hàm rõ ràng, làn da trắng lạnh, chỉ cần nhìn thôi đã cảm thấy dễ chịu.

Nhưng cô lại thấy buồn.

Đặc biệt là khi thấy bó hoa được cậu chuẩn bị kỹ lưỡng, đặt ngay giữa hai người, một bó hoa rõ ràng là dành cho cô gái khác.

Phương Hạm chợt thấy bản thân mình có chút đáng thương.

Bông hồng đơn lẻ mà người khác không cần, cậu tiện tay đưa cho cô, cô cũng coi như bảo bối mà cất giữ. Thế mà giờ, hoa cậu chuẩn bị cho người con gái khác lại đẹp đến vậy, đất đỏ như thế, kiểu phải đặt trước mới có.

Giang Diệc Nhiên và Trần Lăng Huyền đã ở bên nhau rồi sao? Có lẽ họ đã lên xác định quan hệ yêu đương rồi nhỉ?

Nghĩ đến đó, cả người Phương Hạm liền ỉu xiu như chiếc bánh bao hấp bị xẹp. Trong lòng cũng bắt đầu hoang mang.

Nếu Giang Diệc Nhiên đã có bạn gái rồi mà mình còn tỏ tình, chẳng phải là quá vô duyên sao? Nhưng... biết đâu bó hoa này không phải cậu tặng,

mà là do ai đó tỏ tình với cậu ấy trên đường và đưa cho cậu thì sao?

Phương Hạm cứ thế nghĩ ngợi lung tung, sống động tái hiện bộ phim chiến loạn nội tâm mà bất kỳ kẻ đang thâm yêu ai đó cũng từng trải qua.

Hai tiết học đầu tiên, Giang Diệc Nhiên chẳng có động tĩnh gì. Thậm chí cũng không nghịch điện thoại như thường ngày.

Tiết Toán, cậu còn phá lệ nghiêm túc nghe giảng một lúc. Trong khi đó, Phương Hạm lại vì buồn bã mà không tài nào tập trung nổi.

Tiết Toán hôm đó dạy kiến thức mới, cô ghi chép đầy đủ nhưng thực ra chẳng hiểu gì mấy.

Cuối cùng cũng vượt qua được hai tiết học dài lê thê. Đến giờ ra chơi giữa buổi, thời điểm đáng ra phải ra sân tập thể dục, thì chuông vừa reo, cả lớp lại trở nên ồn ào náo nhiệt.

Vì mấy hôm nay trời lạnh, trường không bắt học sinh ra sân chạy. Phần lớn đều ngồi tại chỗ đọc sách, làm bài, tán gẫu hoặc chợp mắt. Chỉ có vài nam sinh là tranh thủ thời gian ra ngoài chạy nhảy.

Không còn bài thể dục giữa giờ, nên tiết ra chơi này kéo dài tận nửa tiếng, đủ để làm được rất nhiều chuyện.

Phương Hạm ngồi yên ở chỗ, trong lòng không biết có nên đưa thư tỏ tình cho Giang Diệc Nhiên nữa hay không.

Vừa mới thu xếp xong sách vở, cô đã thấy thiếu niên bên cạnh đột ngột đứng bật dậy, cầm lấy bó hoa

đang đặt giữa hai người rồi không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Cô sững người nhìn theo, cảm giác trái tim rơi thẳng xuống đáy...

Trong hơn mười phút còn lại, Phương Hạm chỉ ngồi im lặng ở chỗ của mình. Nhìn như đang học bài, nhưng thực ra đầu óc rối bời, chẳng tập trung nổi.

Xung quanh thì ồn ào, nhưng cô chẳng nghe thấy gì cả, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại ý nghĩ “Giang Diệc Nhiên có bạn gái rồi.”

Cho đến khi Dương Thư Tuyết đột nhiên bước đến, vỗ nhẹ vào tay cô.

“Phương Hạm, Phương Hạm!” Giọng đối phương rất kích động.

Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, “Sao thế?”

“Người ta đang nói Giang Diệc Nhiên chuẩn bị tỏ tình với Trần Lăng Huyền sau tòa nhà số 3 kìa! Đi đi đi, đi hóng chuyện tí nha? Cậu có đi không?” Dương Thư Tuyết hỏi.

Vừa nghe đến tên Giang Diệc Nhiên và Trần Lăng Huyền, tim Phương Hạm chợt thắt lại một nhịp.

Nhưng cô lại không muốn đi hóng chuyện, chủ yếu là... không muốn tận mắt chứng kiến người khác hạnh phúc.

“Mình nghĩ là... mình không đi đâu. Với lại, người ta đang tỏ tình, mình chạy tới coi thì... có hơi vô duyên không?” Phương Hạm dè dặt hỏi lại.

“Có gì mà vô duyên chứ, cả trường bao nhiêu người kéo qua coi rồi. Thiếu gì cũng chẳng thiếu cậu.

Hơn nữa, hai người họ vốn là nhân vật nổi như cồn, chuyện thế này chẳng phải quá bình thường à?”
Dương Thư Tuyết hơi khinh khỉnh đáp.

“Cậu đừng do dự nữa, rốt cuộc có đi không? Cậu không đi thì mình rủ Mạnh Điềm với mấy đứa kia.”
Đối phương nói.

“...Vậy thì... được thôi...” – Phương Hạm không rõ mình đang nghĩ gì nữa. Một mặt thì không muốn nhìn thấy họ bên nhau, mặt khác lại vẫn muốn biết tất tần tật về cậu. Dù trong lòng có phần kháng cự, nhưng vì người đó là Giang Diệc Nhiên, nên cô cứ lưỡng lự mãi.

Dương Thư Tuyết dường như nhìn ra được cô muốn đi nhưng còn do dự, dứt khoát nắm lấy tay kéo cô đứng bật dậy.

“Đi thôi đi thôi. Giờ ra chơi là để nghỉ ngơi hoạt động mà. Ngồi nguyên một buổi sáng đầu óc ai mà chẳng đơ ra. Đi xem kịch cùng mình đi.” Dương Thư Tuyết vừa nói vừa kéo cô bước ra ngoài.

Trong đầu Phương Hạm trống rỗng.

Mặc dù chuyện này cô đã mơ hồ đoán trước từ lâu. Nhưng khi thật sự nghe thấy Giang Diệc Nhiên chuẩn bị tỏ tình với Trần Lăng Huyền, lòng cô vẫn nhói đau dữ dội.

Nghĩ đến đóa hồng kia, nghĩ đến bức thư tỏ tình còn chưa kịp trao tận tay.

Có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội để gửi cho cậu ấy nữa rồi.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Phương Hạm bắt đầu cay cay. Nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế, không muốn để

bạn bè nhìn ra mình đang buồn.

Chuyện Giang Diệc Nhiên sắp tỏ tình với hoa khôi Trần Lăng Huyền không biết bằng cách nào đã nhanh chóng lan khắp trường.

Khi bị Dương Thư Tuyết kéo tới thì bên cạnh tòa nhà số 3 đã có không ít người vây quanh hóng chuyện. Nhưng vì đúng lúc giờ ra chơi giữa tiết, nhà trường cũng khuyến khích học sinh ra ngoài hoạt động, nên bảo vệ cũng không ngăn cản gì.

Tuy vậy, mọi người cũng rất “biết điều”, không ai dám lại gần quá, cũng không dám nhìn quá lộ liễu. Khoảng cách giữa họ và Giang Diệc Nhiên vẫn còn khá xa.

Phương Hạm bị Dương Thư Tuyết kéo vào đám đông, đứng chen giữa những người xung quanh. Cô nhìn về hướng sau tòa nhà số 3, từ xa đã thấy Giang Diệc Nhiên đang cầm một bó hoa hồng, đứng đối diện với Trần Lăng Huyền, dường như đang nói điều gì đó. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên hoàn toàn không nghe được gì, chỉ có thể nhìn bằng mắt.

Không thể không nói, Giang Diệc Nhiên và Trần Lăng Huyền thật sự rất xứng đôi.

Một người đẹp trai, một người xinh gái, đứng đối diện nhau cứ như đang đóng phim thanh xuân vườn trường vậy. Mà lại còn là kiểu phim có nam nữ chính đều siêu đẹp.

Phương Hạm đứng giữa đám đông, bỗng dưng cảm thấy vì sao mình lại chọn thích một vì sao quá xa vời đến thế.

Nếu không có phép màu xảy ra, thì ngôi sao đó vĩnh viễn chỉ ở trên trời, chỉ tỏa sáng bên cạnh mặt trăng, và sẽ chẳng bao giờ rơi xuống bên cạnh cô.

“Haiz... Tình yêu của trai xinh gái đẹp, đúng là đơn giản mà tùy tiện thật đấy.”

“Chẳng cần quen biết lâu, chẳng cần hòa hợp gì hết. Không cần nhìn điều kiện gia đình hay tính cách. Chỉ cần nhan sắc hợp mắt là đủ để yêu nhau rồi.” Dương Thư Tuyết đứng bên cạnh nhún vai, buông lời nhận xét.

Chương 15

DTV-EBOOK

Bên kia đám đông, Trần Lăng Huyền đứng đối diện với Giang Diệc Nhiên.

“Cậu nói muốn ở bên mình, vậy cậu thích mình ở điểm nào?” cô hỏi.

Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mày, suy nghĩ một chút.

Thích ư? Có lẽ cũng không hẳn. Không phải là thích, chỉ là cảm thấy... hợp nhau. Hơn nữa, hồi đó trong một lần cá cược với đám bạn, cậu đã vỗ ngực tự nhận mình có thể cửa đổ bất kỳ cô gái nào. Mà trong trường, ai ai cũng công nhận Trần Lăng Huyền là người xinh đẹp nhất, lại còn xuất thân gia thế tốt.

Thật ra, đôi khi cái mà con trai cần chỉ đơn giản là một chút hư vinh và cảm giác chinh phục.

“Thích thì đâu cần lý do cụ thể, đúng không?” Cậu ngẫm nghĩ rồi đáp.

“Vậy à?”

Trần Lăng Huyền bình thản nhìn cậu, “Nhưng mình không nghĩ vậy.”

“Cậu biết vì sao hôm qua cậu bảo muốn gặp mình, mình lại đồng ý nhanh thế không?” cô hỏi.

“Vì sao?” Giang Diệc Nhiên cau mày.

Phải thừa nhận, cô gái trước mặt thực sự rất xinh đẹp. Không để mái, tóc buộc đuôi ngựa rất cao.

Hiếm có cô gái nào dám buộc tóc cao đến vậy, kiểu tóc này vừa nổi bật, vừa đòi hỏi gương mặt và phần đầu phải thật đẹp. Nhưng Trần Lăng Huyền lại rất hợp. Đỉnh đầu và trán cô rất đẹp, đường nét gương mặt lại chuẩn kiểu trái xoan.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng mịn, môi hơi hồng bóng, đôi mắt to tròn sáng rỡ, sắc mặt rất tốt. Khiến người khác nhìn vào cứ như bị ánh mắt ấy giữ chặt, không thể dời đi.

Thời tiết se lạnh, cô khoác ngoài bộ đồng phục một chiếc áo phao trắng dài, viền cổ lông mềm mại, sạch sẽ. Dù vậy, thân hình cô vẫn hiện rõ nét cân đối, toát lên khí chất đặc trưng của người từng học múa.

Dù không phải gu của cậu, nhưng xinh là xinh.

“Vì từ lâu đã có người nói cho mình biết, cậu theo đuổi mình là vì thua cá cược với đám bạn. Họ còn xúi cậu chọn mình, đúng không?”

Giang Diệc Nhiên vốn đã lường trước việc Trần Lăng Huyền sẽ hơi kiêu kỳ, khó cửa đổ. Nhưng thật không ngờ cô lại biết chuyện giữa cậu và nhóm bạn.

Trong khoảnh khắc ấy, cậu cảm thấy bức bối.

Tay cậu siết chặt bó hoa, đốt ngón tay trắng bệch, tiếng giấy gói và nhựa ma sát vang lên lạo xạo.

Nhưng Trần Lăng Huyền chẳng hề sợ hãi, cũng không vì sắc mặt cậu thay đổi mà nói chuyện nhẹ nhàng hơn.

“Giang Diệc Nhiên, mình thấy việc này không đúng chút nào.”

“Thế nên, bó hoa này mình không nhận.”

“Nếu người cậu tỏ tình không phải là mình mà là cô gái khác, mà cô ấy lại không biết gì về vụ cá cược này, lỡ mà đồng ý rồi, thì cậu được thể diện đấy, nhưng với con gái thì chẳng công bằng tí nào.”

“Nếu cậu không thực sự thích mình, vậy mình từ chối chắc cũng không sao đâu nhỉ?” cô nói.

Nói xong, thấy Giang Diệc Nhiên cau mày, siết chặt cằm không nói gì, cô cũng chẳng do dự mà bước ngang qua cậu.

Những người đang đứng xem gần đó thấy “nữ chính” vừa đi khỏi thì “nam chính” đã đi tới. Nhưng Trần Lăng Huyền đã sải bước đi thẳng rồi.

Cô vốn đã quen với việc bị mọi người chú ý, chẳng hề sợ mấy tình huống đông người thế này, cứ thế băng qua đám đông mà quay trở về khu dạy học.

“Trời ơi, Trần Lăng Huyền không nhận hoa của Giang Diệc Nhiên kìa! Chắc là từ chối thật rồi hả?”

“Không hổ danh là hoa khôi của trường, trai đẹp cỡ đó mà cũng chẳng động lòng. Nếu là tôi chắc ngất xỉu từ sớm rồi, còn sức đâu mà từ chối với từ chối.”

“Người ta là hoa khôi, từng gặp bao nhiêu trai đẹp rồi. Hơn nữa chính cô ấy cũng xinh, đương nhiên sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn.”

Sau khi Trần Lăng Huyền rời đi, đám đông bắt đầu xì xào bàn tán.

Phương Hạm đứng trong đám người, nhìn Trần Lăng Huyền quay lưng rời đi, rồi lại nhìn sang Giang Diệc Nhiên, cậu vẫn đứng yên tại chỗ, từ xa trông có chút uể oải.

Cậu cúi nhẹ đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Giang Diệc Nhiên hình như bị từ chối rồi nhỉ.”
Dương Thư Tuyết đứng bên cạnh lên tiếng.

“Ừm.” Phương Hạm đáp khẽ, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Giang Diệc Nhiên.

Cậu khẽ siết chặt bó hoa trong tay, rồi đột nhiên quay người bước về phía đám đông.

Khi đến gần thùng rác, Giang Diệc Nhiên thẳng tay ném cả bó hoa to tướng vào trong đó.

Dù khoảng cách khá xa, nhưng Phương Hạm vẫn có thể nhìn ra được vẻ không vui của cậu, gương mặt u ám, trông vô cùng bức bối.

Thấy cậu đi đến, mọi người lập tức tản ra như chim vỡ tổ.

Lúc Dương Thư Tuyết kéo Phương Hạm chạy, hình như Giang Diệc Nhiên đã nhìn thấy cô. Nhưng Phương Hạm cũng không dám chắc cậu có nhận ra mình hay không, dù sao cô cũng chỉ là một người bình thường lẫn trong đám đông.

Thế nhưng ánh mắt của chàng trai đó phóng về phía này, khiến Phương Hạm cảm giác như đã thực sự đối diện với cậu trong vài giây.

Dương Thư Tuyết nhanh chóng kéo cô trở về lớp học.

Phương Hạm vừa ngồi xuống ghế, tim đã đập thình thịch không ngừng.

Cô không ngờ Giang Diệc Nhiên lại thực sự bị Trần Lăng Huyền từ chối. Còn không ngờ là mình đi xem nào nhiệt lại bị cậu bắt gặp.

Hơi... xấu hổ một chút.

Tiết ba là môn Văn, cũng khá nhẹ nhàng. Lúc đó giờ ra chơi lớn sắp kết thúc, nhưng trong lớp vẫn còn khá lộn xộn. Vài nhóm tụ tập tám chuyện, mà toàn là đang nói về chuyện Giang Diệc Nhiên vừa bị từ chối.

Phương Hạm không muốn tham gia mấy cuộc bàn luận như thế, cảm thấy không nên. Nhưng trong lòng lại rối như tơ vò.

Giang Diệc Nhiên không biết đã đi đâu, hồi lâu vẫn chưa quay lại lớp.

Chỉ còn vài phút nữa là đến giờ vào học rồi.

Phương Hạm nhìn đồng hồ, bỗng thấy lo lắng cho cậu. Nhưng rồi lại tự nhủ rằng mình đang lo chuyện bao đồng.

Không ngờ khi cô còn đang lưỡng lự, thì cậu đã trở lại.

Khi Giang Diệc Nhiên xuất hiện ở cửa lớp, cả lớp lập tức im bật, bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán đều dừng lại. Ai nấy đều nín thở vì người trong cuộc đã có mặt.

Giang Diệc Nhiên dường như biết rõ mọi người đang bàn về mình, nhưng cậu chẳng có biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ đi về chỗ và ngồi xuống.

Cậu vẫn mặc chiếc áo khoác gió màu đen như buổi sáng. Nhìn thì có vẻ bình thản, nhưng Phương Hạm, người luôn ngồi cạnh cậu, lại thấy rõ tâm trạng cậu không tốt.

Hơn nữa, cô ngửi thấy trên người cậu có mùi khói thuốc rất nhẹ.

Dù không nói gì, nhưng toàn thân cậu khi ấy lại toát ra một loại khí lạnh, như muốn đẩy người khác ra xa.

Chắc hẳn cậu đang rất thất vọng.

Bị người mình thích từ chối thì ai mà chẳng buồn.

Huống hồ vừa nãy lại bị bao nhiêu người nhìn thấy, đúng là mất mặt.

Phương Hạm ngồi yên trong lòng nghĩ vậy.

Lẽ ra cô nên vui chứ. Người mà cô thầm thích không đến với người khác, thậm chí còn bị từ chối. Nhưng chẳng hiểu sao, cô lại chẳng thấy vui chút nào.

Phương Hạm lén quay sang nhìn cậu.

Giang Diệc Nhiên ngồi rất yên, không làm gì cả, chỉ lặng thinh như đang suy nghĩ điều gì.

Cô muốn an ủi cậu một chút, nhưng không biết nên mở lời thế nào.

Phương Hạm nghĩ mãi, cuối cùng cũng lấy hết can đảm, quay người lục trong cặp ra thanh sô-cô-la và bức thư mà cô đã chuẩn bị sẵn từ lâu.

Cô gái nhỏ cầm thanh sô-cô-la, nhẹ nhàng chạm vào tay áo của Giang Diệc Nhiên.

Chàng trai lập tức quay đầu lại, đôi mày sắc lạnh nhíu chặt, vẻ mặt đầy khó chịu. Ánh mắt đen sẫm như phủ đầy băng tuyết, giọng nói cũng lộ rõ sự gai góc:

“Cậu cũng đến để cười nhạo tôi sao?”

Phương Hạm sững người, còn chưa kịp mở miệng thì thanh sô-cô-la và bức thư trong tay đã bị cậu vung tay đánh bay.

“Biến đi, tránh xa tôi ra.”

Chàng trai vốn đã có sức mạnh lớn, lại đang bức bội nên không hề nường tay. Cú hất mạnh đến nỗi làm cả Phương Hạm lẫn cái ghế dưới người cô đều bị đẩy lệch ra sau một đoạn.

Lúc hoàn hồn quay đầu nhìn, cô thấy thanh sô-cô-la đã lăn đi thật xa, mãi đến khi chạm vào thùng rác cuối lớp mới dừng lại.

Phương Hạm thấy cổ tay trái đau nhói, còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Dưới sàn, chiếc nơ xinh xắn mà cô đã cẩn thận gói quanh thanh sô-cô-la đã bung ra.

Thư và sô-cô-la giờ nằm chỏng chơ ở góc thùng rác.

Lá thư rơi mở ra, hiện rõ bên ngoài là chiếc sticker hình trái tim màu hồng nhạt mà cô đã cẩn thận dán lên phong bì.

Vừa rồi không hiểu sao, lửa giận trong lòng Giang Diệc Nhiên Nhiên bùng lên dữ dội. Không chỉ hành động thô bạo, mà cả giọng điệu cũng gắt gỏng khác thường, như thể mọi bức bội trong ngày hôm nay đều trút hết lên người cô.

Một vài bạn ngồi dãy trên nghe thấy, cũng không khỏi ngừng tay quay đầu nhìn lại.

Khoảnh khắc ấy, cả lớp im phăng phắc.

Tay Phương Hạm đau rất vì bị đánh, nhưng nỗi buồn trong lòng lại càng khiến cô thấy khó chịu hơn nhiều. Tầm mắt cô dần trở nên nhòe đi, không còn nhìn rõ gì nữa, nhưng cô lại không muốn khóc trước mặt cả lớp.

Cô gái cố gắng kìm nén nước mắt, đứng dậy khỏi chỗ, đi về phía thùng rác.

Cô ngồi xổm xuống, nhặt từng thanh sô-cô-la, từng mảnh thư và chiếc nơ bị văng tung tóe dưới đất, gom hết vào lòng.

Phương Hạm vốn không thích bị mọi người chú ý, vậy mà giây phút ấy, cả lớp gần như đều quay lại nhìn dáng vẻ thảm hại của cô. Cảm xúc bị đè nén bấy giờ chợt vỡ òa, nước mắt lặng lẽ trào ra.

Chỉ một cái chớp mắt, nước mắt đã rơi lã chã xuống nền gạch.

Đúng lúc đó, chuông vào học vang lên.

Phương Hạm ôm chặt sô-cô-la và mấy tờ giấy thư, cố gắng nuốt nước mắt và sự tủ hờn vào lòng, cúi đầu trở về chỗ ngồi.

Cô không dám ngẩng đầu, không dám nhìn ai, cũng không dám ngồi gần Giang Diệc Nhiên Nhiên thêm chút nào.

Khi ngồi xuống, cô rón rén kéo ghế ra xa chỗ cậu một chút, sợ lại vô tình chạm vào giới hạn của cậu, khiến cậu thêm khó chịu.

Đúng lúc ấy, giáo viên Ngũ Văn từ cửa bước vào, ôm theo giáo án.

“Vào học nào, hôm nay chúng ta tiếp tục phân dịch nghĩa cơ bản văn ngôn.”

Dù Phương Hạm đã cố nhịn, nhưng trong lòng vẫn thấy uất ức đến phát ghen. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có nam sinh nào đối xử với cô như thế này, nhất là người mà cô có thiện cảm.

Ngay khoảnh khắc đó, cô bỗng nhận ra: trong mắt Giang Diệc Nhiên Nhiên, cô chẳng là gì cả. Thậm chí ngay cả một người bạn bình thường cũng không tính.

Cậu tùy tiện, thô lỗ với cô, đến cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không có.

Cô chỉ muốn úp mặt xuống bàn mà khóc một trận cho đã, nhưng lại đang trong giờ học, mà cả lớp thì đều đang nhìn chăm chăm vào cô như xem trò cười.

Phương Hạm vừa nhịn khóc, vừa âm thầm rơi lệ, đột nhiên cảm thấy tim đau thắt, không rõ là do bị ồm hay vì nguyên nhân nào khác.

Giang Diệc Nhiên Nhiên bên cạnh im lặng vài giây, như thể bị tiếng thút thít của cô làm phiền, bỗng nhiên đứng bật dậy.

Tiếng chân ghé cà lên nền đất chói tai.

Lần này Giang Diệc Nhiên Nhiên chẳng buồn để ý tới cả giáo viên, sải bước rời khỏi lớp.

Chương 16

DTV-EBOOK

Lúc rời khỏi lớp, tâm trạng của Giang Diệc Nhiên vẫn còn đang rất bức bối.

Cậu vốn dĩ cũng chẳng mấy khi để tâm đến thầy cô hay bạn bè, cảm thấy ngồi lì trong lớp chỉ khiến bản thân thêm ngột ngạt, đầu óc cũng như muốn bốc hỏa, chỉ mong ra ngoài hít thở chút không khí.

Thế nhưng, vừa bước ra khỏi tòa nhà Giang Diệc Nhiên, gió lạnh mùa đông thổi ào qua, cậu như được dội một gáo nước lạnh, tỉnh táo hẳn lại.

Cậu thiếu niên đứng bên ngoài rút ra một điều thuốc, hút một hơi cho khuây khỏa. Tâm trạng cũng đỡ nóng nảy hơn một chút. Bởi vậy, khi lớp trưởng dẫn cô chủ nhiệm đến tìm, Giang Diệc Nhiên chỉ yên lặng đứng nguyên một chỗ.

Cô chủ nhiệm của lớp là một giáo viên trẻ, cũng không thuộc kiểu người cứng nhắc.

Có lẽ cô đã được lớp trưởng kể sơ qua chuyện cậu tỏ tình rồi bị từ chối, hiểu được phần nào tình hình. Hơn nữa, bản thân Giang Diệc Nhiên vốn là học sinh kiểu “nóng như củ khoai”, giờ sắp xuất ngoại đến nơi, cô cũng chẳng muốn dây vào rắc rối. Thế là chỉ gọi cậu vào văn phòng, qua loa nói vài câu rồi nhanh chóng để cậu quay về lớp.

Tính ra cũng đã hơn hai mươi phút trôi qua.

Giang Diệc Nhiên lúc này đã bình tĩnh lại phần lớn. Thực ra chuyện bị Trần Lăng Huyền từ chối, đối

với cậu cũng chẳng phải chuyện gì to tát, cùng lắm là mất mặt một chút thôi. Điều khiến cậu giận dữ hơn cả là việc có người lén lút lan truyền chuyện giữa cậu và Lăng Huyền, còn xúi cậu đi tỏ tình.

Phải nói rằng vừa rồi đúng là cậu đang rất cáu, Phương Hạm chỉ là không may đụng trúng họng súng mà thôi.

Cậu vốn dĩ là kiểu người, một khi đã tức giận thì chẳng thèm để ai vào mắt. Nhưng giờ nghĩ lại, cũng thấy bản thân có hơi quá đáng—

Dù sao người ta cũng là con gái mà. [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

Chắc phải tìm cách dỗ dành, xin lỗi một câu là xong thôi? Giang Diệc Nhiên nghĩ đến đây, lòng có chút bực bội.

Cậu trở lại lớp với dáng vẻ có chút lười nhác, đứng ngay cửa lớp hô một tiếng “Báo cáo” rồi thông thả bước vào.

Thầy dạy Ngữ Văn năm nay đã có tuổi, lại mang phong thái của dân văn chương, rất phóng khoáng, xưa nay cũng chẳng mấy để ý đến kỷ luật lớp. Nghe cậu học trò ở cửa gọi báo cáo thì chỉ hơi ngẩng đầu nhìn một cái, rồi gật đầu cho vào.

Giang Diệc Nhiên từ phía trước lớp đi về cuối lớp, nơi chỗ ngồi của mình. Từ xa, cậu đã thấy mắt của Phương Hạm đỏ hoe cả lên.

Nhưng còn chưa kịp nhìn thêm cái thứ hai, cô nàng đã nhanh chóng cúi gầm mặt xuống bàn, cố tình xoay người đi hướng khác, tỏ rõ là không muốn thấy cậu.

Giang Diệc Nhiên hơi nhú mày, không nói gì, yên lặng ngồi xuống ghế cạnh cô.

Cậu không phải kiểu con trai lấy chuyện bắt nạt con gái làm thú vui, càng chẳng có sở thích kỳ quặc gì. Nhìn Phương Hạm như vậy, trong lòng quả thực cũng thấy hơi áy náy.

“Sứ giả tới lui, từ ‘chi’ ở đây dùng để nối chủ ngữ và vị ngữ.”

“‘Cộng kỳ phạt khốn’, từ ‘cộng’ ở đây là chữ đồng nghĩa, đồng nghĩa với ‘cung cấp’. Cung cấp cái gì? Câu này ‘phạt khốn’ có thể hiểu theo nghĩa cổ – kim...”

Thầy giáo đang cúi đầu giảng bài, gần như không quan tâm tới học sinh phía dưới, cũng chẳng quản chuyện trật tự. Mà Giang Diệc Nhiên lại ngồi ở hàng ghế cuối, càng ít ai để ý.

Cậu thiếu niên hơi bực bội, móc điện thoại ra, trong hộp tin nhắn toàn là những cuộc trò chuyện chưa đọc hiện đỏ chót. Nhưng Giang Diệc Nhiên chỉ mở đoạn chat với Bạch Tử Tuyền.

“Không sao đâu, cậu có thích con bé đó đâu. Tối nay đi với tôi tới chỗ này, trời ơi gái đẹp đầy rẫy ngoài kia cơ mà?”

“Không đi. Phiền.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Phiền cái gì nữa trời? Cậu chẳng bảo cậu không thích cô ta còn gì? Đừng nói cậu thật sự có tình cảm với Trần Lăng Huyền đấy nhé?” Bạch Tử Tuyền sùng sốt.

“Không phải chuyện đó.”

Cậu nhìn chăm chăm vào màn hình, tâm trạng bực bội đến nỗi đưa tay cào tóc.

Giang Diệc Nhiên cảm thấy nói với thằng bạn thế nào cũng không rõ, dứt khoát nhả đại một câu rồi quảng luôn điện thoại vào ngăn bàn.

Cậu ngả người ra sau tựa vào ghế, vô thức lại quay đầu liếc về phía Phương Hạm.

Cô nàng vẫn giữ nguyên tư thế nửa nằm gục trên bàn, quay lưng lại với cậu.

Có thể do thể chất yếu, Phương Hạm người gầy gò trắng trẻo, nhìn từ phía sau cũng thấy toát lên vẻ mong manh. Dù không nhìn rõ mặt, vẫn khiến người ta cảm thấy cô có vẻ rất đáng thương, yếu đuối như thể chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ tan.

Lúc trước Giang Diệc Nhiên không để ý, giờ mới phát hiện cô bé buộc tóc bằng một sợi dây mới.

Là kiểu dây buộc tóc cổ điển đính đầy hạt trai trắng, bóng sáng nổi bật, nhìn qua đã biết là hàng mới.

Nhưng vì bây giờ cô trông buồn bã, cả người như mất hết sức sống, lại vừa bị cậu nạt đến phát khóc. Thế nên sợi dây buộc tóc lấp lánh ấy, lẽ ra mang ý nghĩa vui tươi mới mẻ, giờ đây ngược lại khiến người ta cảm thấy mỉa mai và buồn bã.

Bình thường Giang Diệc Nhiên chẳng bao giờ để ý những chi tiết nhỏ nhặt như vậy ở con gái. Có lẽ vì tư thế cô đang ngồi, cộng thêm chiếc dây buộc tóc quá nổi bật, nên ánh mắt cậu vô thức dừng lại ở đó hơi lâu.

Cô buộc tóc không cao như Trần Lăng Huyền, chỉ là độ cao vừa phải. Nhưng chính vì cái dây buộc tóc đó, nên sau khi để ý, hình ảnh cô buộc tóc đuôi ngựa cứ quanh quẩn trong đầu cậu mãi.

Dù thể trạng yếu, nhưng tóc Phương Hạm lại rất đẹp. Đen mượt, bóng bênh có độ bóng, còn được chải chuốt cẩn thận, giống như búp bê sứ được gia đình nuôi dưỡng kỹ lưỡng.

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chú gần nửa phút, rồi như chợt nhận ra điều gì, lập tức thu ánh mắt lại.

Đúng là điên thật, lại đi nhìn tóc người ta lâu như vậy.

Cậu cau mày, kéo ghế ngồi sát bàn hơn một chút.

Nhưng vừa ngồi thẳng dậy, cô gái bên cạnh cũng ngẩng đầu lên.

Có lẽ vì giữ nguyên tư thế quá lâu, nên cô thấy khó chịu.

Phương Hạm không nói một lời, chỉ ngồi dậy điều chỉnh tư thế, rồi lại chống tay trái lên trán, tiếp tục quay mặt sang hướng khác.

Đáng tiếc là khoảnh khắc cô vừa ngồi dậy điều chỉnh, Giang Diệc Nhiên vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô.

Giống như mắt thỏ vậy, còn hơi sưng lên. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cậu sống người, trong lòng có cảm giác nghèn nghèn như mắc phải thứ gì đó.

Thực sự cậu không hiểu tại sao Phương Hạm lại chọn đúng lúc tâm trạng cậu tệ nhất để đến bắt

chuyện. Lúc ấy cậu thật sự chẳng còn tâm trí đâu để nhìn xem cô đưa gì, không nghĩ ngợi gì liền hất tay cô ra.

Hình như là một thanh sô-cô-la?

Cậu biết mình quá đáng thật, nhưng cũng chẳng muốn xin lỗi, chỉ thấy phiền phức.

Cậu không biết phải làm thế nào để cô ngừng khóc.

Dù từ nhỏ đã có nhiều cô gái thích, nhưng Giang Diệc Nhiên chưa bao giờ giỏi dỗ con gái.

Một là vì cậu không muốn phí thời gian và tâm sức, thấy con gái ai cũng quá nhạy cảm, dỗ rồi lại dây dưa không dứt, còn không bằng chơi game hay luyện bóng.

Hai là bản thân cậu xưa nay chưa từng làm gì quá đáng với con gái, nên cũng chẳng có chuyện cần xin lỗi.

Trong lòng Giang Diệc Nhiên lúc này vừa bức vừa loạn. Nhưng lần này không phải vì Trần Lăng Huyền, mà là vì Phương Hạm, người đang ngồi bên cạnh, với dáng vẻ như thể chịu thiệt thòi rất lớn, khiến lòng cậu rối tung cả lên.

Thầy giáo ngữ văn vẫn đang giảng bài phía trên.

Giang Diệc Nhiên cúi đầu lục lọi trong ngăn bàn, bên trong toàn là tập đề và sách vở chưa động tới, chẳng có gì hữu ích.

Cậu sờ vào túi áo khoác ngoài, tìm thấy một bao thuốc, cái bật lửa và một hộp kẹo cao su.

Hết cách rồi.

Cậu nghĩ mình cũng đã cạn chiêu, bèn rút ra hai viên kẹo cao su vị bạc hà, thử đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay cô gái bên cạnh.

Khi ngón tay chạm vào áo cô, cậu cảm nhận được cảm giác mềm mại.

Phần cánh tay của Phương Hạm mềm mềm, có chút mũm mĩm, đúng kiểu con gái không hay vận động, không có nhiều cơ bắp.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, cổ trắng nõn, gầy guộc, tai hơi nhỏ, trông rất dễ thương.

Dù cô đã đổi tư thế, cậu vẫn không nhìn thấy mặt cô, nhưng lại thấy rõ một phần đường nét bên má.

Cô cho cậu cảm giác rất giống một món bánh ngọt gọi là “tuyết mềm” – Snow Mochi.

Không phải vì tròn trịa, ngược lại, Phương Hạm thực ra rất gầy, nhưng lại mang cảm giác mềm mại như tuyết.

Cứ như lớp da rất mỏng, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ, cả tính cách cũng yếu đuối dễ bị người ta thao túng.

Giang Diệc Nhiên định bụng đợi cô nhận kẹo, sẽ nhân tiện nói một câu “Đừng buồn nữa” với cô, thế là coi như hòa.

Nhưng tiếc là Phương Hạm chẳng có chút phản ứng nào, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, hoàn toàn phớt lờ cậu.

Cậu cau mày, lại thử chạm nhẹ vào cô lần nữa.

Cậu nghi ngờ là lực chạm lần trước quá nhẹ, cô không cảm nhận được. Nhưng lại không dám dùng

lực mạnh, sợ cô nghĩ cậu lại giở trò, hoặc thái độ không tốt.

Giang Diệc Nhiên điều chỉnh lại lực tay, lần này chạm vào cô rõ ràng hơn một chút, nhưng cũng không mạnh quá.

Đáng tiếc là Phương Hạm vẫn không động đậy, vẫn như cũ, không phản ứng.

Ngay khoảnh khắc đó, cậu gần như chắc chắn: Phương Hạm cảm nhận được rồi, nhưng cô không muốn để ý đến cậu.

Chương 17

DTV-EBOOK

Thật ra Phương Hạm có cảm giác được Giang Diệc Nhiên chạm vào mình, nhưng cô không muốn để ý, cũng không dám quay đầu lại.

Cô vừa mới khóc đến nỗi mắt cay xè, trong lòng ngổn ngang một nỗi buồn dữ dội.

Chỉ cần nhớ đến khoảnh khắc cậu đánh rơi đồ cô đưa ra, thô bạo và giọng nói lạnh lùng, là tim cô như bị đè nặng bởi một tảng đá. Âm ỉ đau, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Cậu thậm chí còn không xem cô là con gái, hay một người bạn học bình thường, chỉ là người qua đường không quan trọng, có thể mắng mỗ vài câu rồi quay đi không luyến tiếc.

Trước đây cô từng vui mừng vì được ngồi cạnh Giang Diệc Nhiên, được làm bạn cùng bàn với cậu. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn tránh xa cậu càng xa càng tốt.

Cô sợ mình lại làm gì khiến cậu khó chịu, sợ sự bực bội và cáu gắt của cậu lại đổ lên đầu mình. Không dám nhìn cậu, thậm chí chỉ cần ngồi hơi gần phía bên cậu thôi cũng khiến cô mất cảm giác an toàn. Cô còn sợ Giang Diệc Nhiên nếu không vui khi nhìn thấy cô sẽ ra tay đánh cô thật.

Trong giờ học, cô không dám nghiêng đầu về phía ấy, chỉ dám chăm chăm nhìn vào sách vở và ghi chép của mình.

Cuối cùng cũng nhin được đến khi tan học. Phương Hạm đi ăn trưa với Dương Thư Tuyết, trong lúc đó cô bạn kia vẫn không quên nhắc lại chuyện xảy ra sáng nay.

Khi Phương Hạm đưa đồ cho Giang Diệc Nhiên thì không ai thấy, nhưng khoảnh khắc cậu hất thanh sô-cô-la rơi xuống đất và mắng cô tránh xa ra, thì cả lớp đều quay đầu nhìn.

Chính cô cũng biết mình rất mất mặt, xấu hổ vô cùng, nên trên đường ra căng-tin cũng không dám ngẩng đầu lên.

“Đã nói bao nhiêu lần là đừng có thích cậu ta, cậu cứ không nghe. Giờ thấy hậu quả rồi chứ?” Dương Thư Tuyết nói thẳng.

“Cậu nhìn cái kiểu người như thế đi, không có chút văn hóa nào, cũng chẳng có tí phong độ đàn ông nào. Cậu ta yêu đương cũng chỉ là chơi bởi thôi.”

“Cậu xem cậu ta đối xử với cậu thế nào, đến một câu xin lỗi còn không buồn nói. Rõ ràng là không coi ai ra gì.”

“Không nói đến chuyện yêu hay không yêu, đến cả tôn trọng tối thiểu dành cho con gái mà cũng không có. Cậu đúng là không nên dây vào cậu ta.”

“Thật không hiểu cậu với mấy đứa kia thích cậu ta vì cái gì. Chỉ vì mặt mũi đẹp trai thôi sao?”

Phương Hạm đi bên cạnh Dương Thư Tuyết, nghe cô nói những lời đó mà không biết phải đáp lại như thế nào.

Cô lúc này hoàn toàn uể oải, chẳng còn chút sức lực. Vốn dĩ sau hai tiết học tâm trạng đã bình ổn hơn

chút, nhưng bị bạn khơi lại chuyện đó, trong lòng lại bắt đầu buồn bã, sống mũi cay cay.

Có lẽ là vì tiết ba lúc đầu giờ cô đã khóc quá nhiều, cảm xúc dồn nén tiêu hao quá lớn, nên Phương Hạm cảm thấy tim mình hơi khó chịu, như thể đang trôi lơ lửng trong lồng ngực, chẳng thể đặt xuống chỗ nào vững vàng.

Nhưng cô cũng không chắc đó là phản ứng tâm lý do buồn bã, hay là bệnh tim của mình thật sự có vấn đề.

Thấy Phương Hạm cứ cúi đầu ủ rũ không nói gì, Dương Thư Tuyết cũng không tiện nói thêm.

Cô biết Phương Hạm đang buồn, lại thuộc kiểu người dễ vỡ vụn, nên cuối cùng chỉ biết thở dài một tiếng.

“Đừng buồn nữa mà. Hôm nay để mình đãi cậu một bữa ngon nhé.”

“Một lát vào căn-tin, cậu muốn ăn gì thì cứ chọn, cứ quẹt thẻ của mình.”

Phương Hạm ngẩn người một chút, rồi khẽ lắc đầu, nói nhỏ: “Không cần đâu.”

“Thôi đừng khách sáo. Hôm nay đặc biệt mà, bỏ lỡ dịp này là không có lần sau đâu đấy.” Dương Thư Tuyết hào phóng nói, “Mà mình thấy cậu cũng không cần phải buồn. Chẳng qua là một tên cặn bã thôi mà. Cậu ta không để tâm đến cậu, thì mình cũng đừng để tâm đến cậu ta nữa.”

“Nếu cậu chỉ thích kiểu đẹp trai, thì em họ mình cũng đẹp trai đấy chứ.”

“Mà học giỏi nữa. Để hôm nào mình xin ảnh rồi giới thiệu cho cậu nha.”

Phương Hạm vốn đã đỏ mắt, sắp khóc nữa rồi. Nhưng vì Dương Thư Tuyết luôn bên cạnh an ủi như vậy, nỗi buồn trong lòng cũng dần vơi đi một chút.

Hai cô gái ăn trưa ở căn-tin.

Vì chuyện buổi sáng, Phương Hạm không muốn quay lại lớp sớm, không muốn nghe thấy người khác bàn tán về mình, càng không muốn thấy ánh mắt thương hại hoặc chê cười mình “tự mình đa tình”.

Dương Thư Tuyết cũng hiểu điều đó. Biết cô bạn sáng nay bị một nam sinh nạt trước mặt cả lớp thật sự mất mặt, nên đã đi cùng cô ra khu sân thể dục nhỏ, ngồi nghỉ một lát.

Mùa đông ở miền Nam nhìn nhiệt độ thì không quá lạnh, vẫn trên 0 độ, chỉ là trời âm u xám xịt.

Phương Hạm sức khỏe yếu, lại bị bệnh tim, máu lưu thông kém đến các chi. Thế nên cứ đến mùa thu đông, tay chân cô lúc nào cũng lạnh toát.

Cô cùng Dương Thư Tuyết mỗi người mua một lon sữa dừa đóng hộp ấm nóng, cầm trong tay như túi sưởi, mãi đến gần giờ vào học mới quay về lớp.

Suốt buổi trưa, Phương Hạm không nói mấy lời.

Tâm trạng cô rất tệ, cũng không biết nói gì, nhưng chủ yếu là vì sau một trận khóc trong tiết ba, cơ thể cô bắt đầu thấy mệt mỏi, như chẳng còn chút sức lực nào.

Khi quay về, lớp học đã ồn ào, đa số mọi người đều đã ngồi vào chỗ của mình.

Lúc Phương Hạm bước vào, lớp học bỗng chốc yên lặng một chút, nhưng cũng chỉ là nhìn cô một cái, rồi ai lại lo việc nấy.

Cô gái cúi đầu, bước qua lối đi giữa các dãy bàn để về chỗ ngồi. Nhưng vừa đi gần đến nơi, khi khẽ ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy Giang Diệc Nhiên đang ngồi bên cạnh chỗ mình.

Người bình thường hay về lớp muộn nhất vào buổi trưa, hôm nay lại hiếm hoi có mặt trước giờ học.

Và lúc này, Giang Diệc Nhiên cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt cậu u tối, sâu thẳm, rơi thẳng về phía cô như mũi tên cắm trúng hồng tâm.

Phương Hạm bất giác run nhẹ nơi lồng ngực.

Rõ ràng là, ngay từ lúc cô bước vào lớp học, ánh mắt đối phương đã rơi lên người cô rồi. Chỉ là khi Phương Hạm bước nhanh về chỗ ngồi, ngẩng đầu lên mới bắt gặp được ánh nhìn ấy.

Cậu thiếu niên trắng trẻo ngồi ngay ngắn trên ghế, ngũ quan thanh tú, đôi mắt đen láy và trong trẻo. Cậu tựa người vào ghế, nét mặt bình tĩnh lạnh nhạt.

Phương Hạm bình thường chỉ cần đối mắt với cậu một chút thôi là tim đã đập thành thịch như nai con chạy loạn. Nhưng lần này, dù cô cũng nhanh chóng thu ánh mắt về như mọi khi, thì lại chẳng còn cảm giác ngại ngùng, kích động hay vui mừng nữa —

Sau chuyện xảy ra sáng nay, cô buộc phải tỉnh mộng khỏi giấc mơ màu hồng của thiếu nữ.

Hiện thực thì tàn khốc.

Cậu không để tâm đến cô, cũng chẳng hề tôn trọng cô. Dù cô có khóc đến chết đi sống lại, cậu ấy cũng chẳng thấy có gì phải áy náy. Từ đầu đến cuối, tình cảm của cô chỉ là đơn phương mà thôi.

Phương Hạm thấy mình thật đáng thương.

Chỉ lướt mắt qua cậu một cái rồi cô lập tức cụp hàng mi xuống, lặng lẽ quay về chỗ ngồi của mình, mím môi.

Buổi chiều toàn mấy tiết học nhẹ nhàng, không cần vận dụng đầu óc nhiều.

Phương Hạm vẫn giữ nguyên tư thế như hai tiết học cuối buổi sáng, ngồi yên lặng một chỗ.

Giang Diệc Nhiên có vẻ cũng bị cú sốc tỏ tình thất bại lúc sáng làm cho chán nản. Người thường ngày cứ tan tiết là biến mất khỏi lớp, vậy mà hôm nay lại ngồi nguyên tại chỗ đến tận lúc tan học.

Nhưng cậu không bắt chuyện với cô, cô cũng không nói chuyện với cậu.

Dù là bạn cùng bàn, hai người chẳng khác gì người dưng nước lã.

Dường như cậu đã hoàn toàn quên mất những gì mình đã làm với cô vào buổi sáng, cứ như chuyện đó chưa từng xảy ra, muốn làm gì thì làm.

Buổi trưa Phương Hạm đã cảm thấy không được khỏe. Lúc ở cùng Dương Thư Tuyết còn khá hơn một chút. Nhưng buổi chiều phải quay lại chỗ ngồi bên cạnh Giang Diệc Nhiên, cô lại có cảm giác như bản thân đang bị kéo ngược về khoảnh khắc đau đớn lúc sáng.

Vừa sợ, lại vừa buồn.

Cô không dám dây vào Giang Diệc Nhiên, cũng chẳng dám nói chuyện với ai trong lớp, sợ mọi người lại nhớ đến bộ dạng thảm hại của mình lúc sáng.

Phương Hạm chỉ muốn biến mình thành không khí, cố gắng chịu đựng hết buổi học rồi về nhà khóc một trận thật to.

Sáng nay cô đã rất muốn khóc òa, nhưng đang ở trong lớp nên không thể bộc lộ hết được, chỉ có thể vừa rơi nước mắt vừa cố nén tiếng nấc.

Nhưng cảm xúc như vậy càng kìm nén lại càng ngột ngạt, giống như một căn bệnh mãn tính đang đè nặng lên tim cô vậy.

Dù vậy Phương Hạm vẫn không muốn nghỉ học, cô gắng gượng chịu đựng, mãi cho đến khi tan học. Sau tiết cuối, cô mới đi ra hành lang vắng vẻ bên ngoài gọi điện cho Phương Vi.

Lúc đó vừa hết giờ, ai cũng đang vội vàng chạy đến nhà ăn để kịp ăn tối trước khi vào học buổi tự học tối. Cả sân trường vang lên tiếng bước chân cùng tiếng cười đùa của đám học sinh.

Phương Hạm tìm một góc vắng người, do dự một lúc mới dám bấm số gọi cho Phương Vi.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy, giọng nói quen thuộc vang lên: “Sao thế Phương Hạm? Có chuyện gì à mà gọi cho chị?”

Phương Hạm đứng quay mặt vào bức tường, cả người trông như đang tự kiểm điểm trước lỗi lầm.

Thật ra cô không hề muốn làm phiền chị mình. Hơn nữa tối qua Phương Vi vừa mới cãi nhau với Quan Huống vì chuyện của cô.

Cô không muốn trở thành gánh nặng, nhưng thật sự hôm nay quá mệt mỏi, quá buồn.

“Chị ơi... hôm nay em thấy hơi khó chịu...” Giọng cô gái nhỏ nhẹ, dè dặt, nghe vào lòng khiến người ta xót xa.

“Em không muốn học buổi tối nữa, chị có thể đến đón em về nhà được không?” cô khẽ hỏi.

Thực ra Phương Hạm sớm đã ngừng khóc rồi. Nhưng có lẽ vì vừa nghe thấy giọng người thân, nên cảm xúc dồn nén suốt một ngày lập tức bùng phát.

Đến cuối câu, giọng cô nghẹn lại, nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống không ngừng.

—

Giang Diệc Nhiên vốn dĩ nghĩ rằng chuyện chẳng to tát gì, chỉ cần nói với Phương Hạm vài câu là ổn.

Nhưng sáng nay khi cậu định đưa đồ cho cô, cô gái ấy lại cố tình phớt lờ cậu, khiến tâm trạng vốn đã không tốt của cậu giờ lại càng thêm bức bối vô cơ.

Thực ra, cậu hoàn toàn có thể mặc kệ cô ấy.

Cô ấy muốn khóc thì cứ để cô ấy khóc, liên quan gì đến cậu?

Cậu với cô ấy thân thiết lắm sao? Suốt ngày dính lấy nhau để làm gì, giữa hai người cũng đâu phải có mối quan hệ gì đặc biệt.

Mỗi khi tâm trạng bức dọc, trong đầu Giang Diệc Nhiên luôn trôi lên những suy nghĩ như vậy. Nhưng mỗi lần quay sang thấy Phương Hạm nằm gục bên cạnh, trông mềm nhũn và tội nghiệp, không hiểu sao cậu lại cảm thấy có lỗi.

Lớp thì đông người, mà cậu lại sĩ diện, nên cảm thấy không tiện mở lời.

Giang Diệc Nhiên nhớ là hình như cô cũng đi tàu điện ngầm tuyến số 1 về nhà, nên nghĩ thôi đợi tan học buổi tối rồi nói với cô mấy câu cũng được.

Dù gì thì cũng đã qua một ngày rồi, tính khí cô nàng có nóng đến mấy, đến lúc đó chắc cũng nguôi ngoai ít nhiều.

Giang Diệc Nhiên nghĩ vậy, nhưng lúc tan học buổi tối trở về lớp lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Ban đầu Giang Diệc Nhiên còn tưởng Phương Hạm đi ăn ở căn tin chưa quay lại. Nhưng đến khi chỉ còn một phút nữa là bắt đầu tiết tự học buổi tối, vị trí bên cạnh cậu vẫn trống trơn.

Lúc này cậu mới để ý, cặp sách của Phương Hạm cũng biến mất rồi.

Bình thường cô gái ấy sẽ treo cặp sau ghế. Nhưng giờ sau ghế hoàn toàn trống không.

Giang Diệc Nhiên ngồi trên ghế, khẽ nhúm mày. Trong lồng ngực bỗng siết lại, cảm giác bất an dâng lên.

Đúng lúc đó, chuông vào tiết tự học buổi tối vang lên.

Thiếu niên ngồi yên tại chỗ, tay phải đặt trên mặt bàn vô thức siết chặt thành nắm đấm, các khớp tay trắng bệch.

Cậu nén lại dòng suy nghĩ rối bời, cuối cùng vẫn đứng phắt dậy, bước thẳng đến chỗ lớp trưởng.

Lúc đó lớp trưởng đang ngồi lấy bài tập ra, chỉ cảm thấy ánh sáng phía trước tối sầm lại, một cái bóng lớn từ bên phải đột ngột bao phủ.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt điển trai nổi tiếng của Giang Diệc Nhiên.

Chỉ là lúc này sắc mặt cậu ta có phần nghiêm túc, lông mày nhíu chặt, trông tâm trạng không mấy tốt.

Cậu đứng bên cạnh, thân hình cao lớn che khuất cả ánh sáng, tạo nên một mảng bóng đổ xuống bàn.

“Phương Hạm đâu rồi?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Chương 18

DTV-EBOOK

Lớp trưởng ngắc đầu, hơi ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của cậu ta, Giang Diệc Nhiên là kiểu người rất lạnh lùng, chẳng bao giờ để tâm đến chuyện lớp hay người khác. Vậy nên khi thấy cậu chủ động hỏi thăm một bạn học, nhất thời cậu ta chưa phản ứng kịp.

Phải mất một giây sau, cậu ta mới chợt nhớ ra chuyện xảy ra giữa Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm vào buổi sáng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc và không vui của Giang Diệc Nhiên, lớp trưởng cứ ngỡ cậu lại định gây chuyện với Phương Hạm. Nhưng rồi lại thấy không hợp lý lắm.

Dù Giang Diệc Nhiên có lạnh lùng, hay thờ ơ với mọi người, thì cũng không phải kiểu người nhỏ mọn hay chấp nhặt mấy chuyện vụn vặt.

Thật ra lớp trưởng cũng chẳng mấy ấn tượng gì về Phương Hạm.

Dù đã học chung hai năm, nhưng Phương Hạm đi học không thường xuyên. Cậu ta chỉ nhớ cô là một cô gái dịu dàng, cẩn thận, rất dễ gần, đáng tiếc là sức khỏe không tốt.

“Cậu ấy bị mệt, đã xin nghỉ về nhà rồi.” Lớp trưởng đáp.

Rõ ràng Giang Diệc Nhiên khựng lại một thoáng, ánh mắt đen trầm đi một chút, nhưng rất nhanh đã

khôi phục vẻ bình tĩnh.

Cậu chỉ gạt đầu ra hiệu đã biết, sau đó không nói gì thêm, quay người trở về chỗ ngồi.

Vừa về chỗ, ánh mắt cậu vô thức liếc sang mặt bàn bên cạnh.

Phương Hạm là kiểu con gái ngoan ngoãn điển hình, ưa sạch sẽ, mọi thứ luôn gọn gàng ngay ngắn. Máy quyển sách không cần mang về được xếp gọn gàng trên bàn. Trong ngăn bàn không có rác, sách vở hai bên đều được sắp thẳng tắp.

Chỉ là cô đã mang hết hộp bút và cặp đi, nên nhìn chỗ đó trống trải hơn hẳn mọi khi.

Không biết vì sao, Giang Diệc Nhiên nhìn chỗ ngồi trống bên cạnh, trong lòng lại bỗng thấy trống vắng lạ thường.

—

Sau khi gọi điện xong, Phương Hạm nhanh chóng được Phương Vi xin nghỉ hộ với giáo viên chủ nhiệm rồi lái xe đến đón cô.

Lúc đó đã hơn bảy giờ, trời hoàn toàn tối hẳn.

Đèn đường ngoài cổng trường khá mờ, may mà bên kia đường sáng hơn, lại có ánh đèn hắt ra từ mấy cửa tiệm mở cửa đêm, nên cũng không quá đáng sợ.

Phương Hạm ngồi trong cửa hàng tiện lợi đợi một lát, canh đúng lúc chị sắp đến mới ra đứng trước cổng trường chờ.

Buổi tối lạnh hơn ban ngày nhiều, cô gái nhỏ mới đứng ngoài chưa đến năm phút mà đã lạnh buốt tay

chân. May mà cảm giác đó chưa kéo dài lâu thì chiếc xe quen thuộc đã xuất hiện.

Xe của Phương Vi là xe nhỏ chạy điện, màu trắng rất sạch sẽ, nhìn qua vừa xinh vừa dễ thương.

Trước kia vì Quan Huống có ô tô riêng, nên cả nhà hay dùng chiếc SUV to hơn của anh, còn xe này ít khi mang về nhà, thường đỗ ở cơ quan của chị.

Phương Hạm đứng nhìn chiếc xe nhỏ quen thuộc dần tiến lại gần rồi dừng lại.

Vừa mở cửa xe, Phương Vi đã vội vã chạy xuống.

Chắc là chị đã thấy cô đang đứng ở cổng trường từ trong xe, nên vừa đỗ là lập tức chạy tới.

Lúc này lớp học thêm buổi tối đã bắt đầu, bảo vệ cũng quay lại phòng gác. Trước cổng trường chỉ còn mình Phương Hạm.

Rất dễ thấy.

“Khó chịu chỗ nào? Có phải tim lại đau không?” Phương Vi vừa chạy đến đã lo lắng hỏi, vẻ mặt đầy sốt ruột.

Phương Hạm không nói gì, chỉ cúi đầu khẽ lắc.

Lúc gọi điện nói tim mình khó chịu, Phương Hạm đã khiến Phương Vi sợ chết khiếp.

Tim thì không giống các bệnh vật khác, mà bệnh tim của Phương Hạm đôi khi chỉ cần chậm trễ mười phút là nguy hiểm tính mạng. Phương Vi từng định nhờ cô giáo đưa em đi viện luôn, sau nghe cô nói không nghiêm trọng lắm thì mới tạm yên tâm.

“Thế em thấy khó chịu kiểu gì?” chị hỏi.

Nhưng Phương Hạm vẫn không trả lời, chỉ khẽ mím môi.

Không hiểu vì có chị đến mà bỗng thấy nhẹ lòng, nước mắt của cô lại bắt đầu lưng tròng.

Cô cúi gằm đầu, không nói lời nào, chỉ nhào vào lòng Phương Vi ôm chặt, nước mắt tuôn ra không ngừng.

Tự dưng thấy buồn vô cùng, vô cớ đến đau lòng.

Phương Vi hơi sững người, nhưng vẫn giơ tay xoa đầu cô, giọng cũng dịu đi rất nhiều.

Chị cảm nhận được, chắc hẳn Phương Hạm đã gặp chuyện gì đó.

“Hay... hay mình đến bệnh viện khám thử xem sao nhé?” Phương Vi dè dặt hỏi.

Phương Hạm vẫn ôm chị, lắc đầu.

Hai người giằng co mấy giây, cuối cùng Phương Vi thở dài: “Được, miễn em thấy ổn là được.”

“VẬY về nhà đã nhé, đừng đứng ngoài lạnh. Về nghỉ ngơi, ngủ sớm. Mai xem tình hình sao rồi tính.”

“Nếu mai vẫn không muốn đến trường thì chị lại xin nghỉ tiếp cho em.”

Nghe đến đây, Phương Hạm mới hít mũi, buông chị ra.

Hai người lần lượt lên xe. Trong xe có sẵn máy sưởi, vừa vào là thấy ấm hẳn.

Phương Hạm ngoan ngoãn ngồi ghế phụ, thắt dây an toàn.

Không còn Giang Diệc Nhiên, không còn bạn học. Giờ phút này cô mới cảm thấy có chút an toàn.

Dù Phương Hạm không nói gì, nhưng Phương Vi là chị ruột cô, lại là người nuôi cô từ bé đến lớn, gần như thay cả mẹ. Chỉ nhìn một cái là nhận ra tâm trạng Phương Hạm không tốt, cả người rũ rượi. Có khi trước lúc chị đến đã khóc rất nhiều lần rồi cũng nên.

“Có ai ở trường bắt nạt em không?” vừa lái xe, chị vừa hỏi.

Phương Hạm lắc đầu.

“Có ai nói xấu em hay cô lập em không?” Phương Vi gần như nghĩ đến đủ mọi tình huống bắt nạt học đường, nhưng Phương Hạm vẫn không nói, chỉ lắc đầu.

Thấy không hỏi được gì, chị cũng không cố nữa.

Nhìn là biết cô không muốn nói. Mà không muốn nói, chắc chắn có lý do.

Phương Vi vừa lái xe về nhà, vừa nghĩ lát nữa sẽ gọi cho giáo viên chủ nhiệm hỏi xem hôm nay ở lớp có chuyện gì.

Chị hiểu tính Phương Hạm, nếu không thật sự khó chịu thì tuyệt đối không chủ động gọi chị đến đón. Mà cô rất thích đi học, chắc chắn là có chuyện gì đó khiến cô không muốn ở lại lớp học buổi tối.

Xe chạy nửa tiếng thì về đến nhà.

Vừa vào nhà, Phương Vi còn định hỏi có đói không, có muốn ăn gì không. Nhưng con bé kia

chẳng nói gì, vừa vào nhà là ôm cặp chạy thẳng về phòng, đóng cửa lại.

Phương Vi lo lắng, đến sát cửa nghe ngóng, rồi nghe thấy tiếng khóc nức nở vọng ra.

Chắc cô chui đầu vào chăn nên tiếng không to, không để ý thì khó mà nghe ra.

Nhưng chính điều đó lại càng khiến chị thêm lo. Không biết rốt cuộc ở trường xảy ra chuyện gì.

Nghĩ một lát, Phương Vi đi ra ban công xa nhất phòng Phương Hạm, do dự chốc lát rồi gọi cho giáo viên chủ nhiệm.

Cô giáo nghe đến đoạn Phương Hạm vừa về đã bật khóc cũng ngạc nhiên, rõ ràng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng là người có trách nhiệm, cô giáo hứa sẽ hỏi lớp trưởng và bạn bè thân thiết của Phương Hạm xem có ai biết gì không.

Nửa tiếng sau, Quan Huống cũng từ bệnh viện về.

Tối qua hai người giận nhau, Phương Vi không biết tối đó anh đi đâu ngủ, lo anh xúc động làm chuyện dại dột, định gọi điện làm lành. Nhưng nhớ lại những lời anh nói, chị lại tức, không thèm để ý nữa.

Không ngờ anh vẫn tự về nhà lúc nửa đêm.

Cả hai vẫn ngủ chung giường, nhưng không ai nói gì. Sáng sớm hôm sau anh lại rời đi.

Phương Vi biết Quan Huống muốn có con. Mấy năm nay anh đối xử với chị rất tốt, với Phương Hạm cũng như người nhà, hết lòng hết sức. Nhưng chị

thật sự chưa muốn sinh con lúc này, không đủ sức. Ít nhất cũng phải đợi Phương Hạm vào đại học đã.

Phương Hạm từ nhỏ đã không có mẹ. Chị cũng chỉ có mình cô là em gái.

Dù hai người chung một người cha, nhưng ngoài khoản chu cấp chút tiền sinh hoạt thì ông ấy chẳng lo lắng gì thêm.

Chị đã nuôi nấng Phương Hạm từ nhỏ đến lớn. Tình cảm này người ngoài không thể hiểu, chị thật sự coi cô như con ruột.

Khi Quan Huống vừa về, không khí hơi gượng gạo. Ai làm việc nấy, chẳng ai nói câu nào.

Đúng lúc đó, giáo viên chủ nhiệm gọi lại, Phương Vi lập tức chạy ra ban công nghe máy.

Cô giáo nói mình đã hỏi lớp trưởng và mấy người bạn thân của Phương Hạm, cuối cùng cũng nắm được đại khái câu chuyện.

Tóm lại là: Phương Hạm bị bạn nam cùng bàn đẩy một cái, lời nói và thái độ cũng không tốt. Mà có thể Phương Hạm lại có chút tình cảm với cậu bạn, nên cú sốc mới càng sâu.

Cô giáo nói sẽ gọi bạn nam kia lên nói chuyện, nhưng không dám chắc lắm.

Phương Vi nghe ra ý giáo viên là cậu nam sinh đó vốn không dễ bảo, cũng khó mà thuyết phục. Cùng lắm là cố gắng để cậu ấy xin lỗi Phương Hạm.

Thì ra là chuyện thất tình của bọn trẻ, Phương Vi trầm nghĩ.

Thật ra, trước khi gọi cho cô giáo, chị cũng đoán là do vấn đề quan hệ bạn bè.

Nhưng chị cứ tưởng vì Phương Hạm hay nghỉ học, lại hay ốm yếu, bị mấy bạn nữ bắt nạt hoặc cô lập cơ, ai ngờ lại là vì con trai.

Phương Vi chợt nhận ra, em gái mình lúc nào chẳng hay đã học lớp 11 rồi, đúng là cái tuổi bắt đầu biết thích con trai.

Chị thở dài, lại nói vài câu khách sáo với giáo viên chủ nhiệm rồi mới cúp máy.

“Phương Hạm gặp chuyện gì ở trường à?” Quan Huống bước tới hỏi.

Phương Vi lườm anh một cái, chẳng mặn mà gì với việc bắt chuyện.

Chị biết rõ đây là cách anh đang muốn giảng hòa, tìm cơ để hai người hạ nhiệt. Tính Quan Huống vốn ôn hòa, điềm đạm, sống có trách nhiệm, rất biết lo cho gia đình. Nếu không thì chị đã chẳng chọn cưới anh sau khi tốt nghiệp.

“Nghe nói là bị một bạn nam đẩy một cái.”

“Con bé không muốn học tiết tối, em đến đón thì thấy nó ôm cặp chui ngay vào phòng, khóc rất lâu.” Phương Vi nghĩ ngợi một chút rồi vẫn quyết định cho anh một bậc thang để bước xuống.

Dù gì trong tình cảnh hiện tại, nếu còn chiến tranh lạnh thì chỉ thêm rối rắm.

“Con trai nhà nào mà như vậy? Chẳng có dạy dỗ gì hết.” Quan Huống cau mày.

Thấy Phương Vi không còn câu gắt, lại chịu nói chuyện, anh cũng nhanh chóng hòa theo.

“Hay em mang chút hoa quả vào cho con bé nhé?”

“Anh có mua bưởi, nho, táo, còn có cả hai hộp việt quất rồi. Ở nhà cũng có sẵn sữa chua, em pha ít cho con bé ăn rồi ngủ cho dễ.”

Phương Vi thở dài, trong lòng vẫn rối bời, không biết nên khuyên Phương Hạm thế nào.

“Ừ.” Chị khẽ đáp, gật đầu.

—

Phương Hạm chôn mình trong chăn khóc một lúc rất lâu, đến mức cảm thấy thiếu dưỡng khí, mới khẽ hé một góc chăn ra để thở chút không khí mới.

Trong lúc ấy, cô nghe thấy tiếng cửa lớn mở ra, chắc là anh rể đã về.

Cô không muốn khóc quá to, sợ người nhà lo. Nhưng cũng rất muốn khóc, nên mới chọn trùm kín chăn để giảm âm thanh. Mỗi đến khi khóc mệt rồi, tâm trạng mới dịu xuống đôi chút.

Lúc ấy, hình như có người gõ cửa phòng cô.

Ban đầu, Phương Hạm còn tưởng mình nghe nhầm, chui đầu khỏi chăn thì nghe thấy tiếng chị gọi vọng vào, ngập ngừng:

“Phương Hạm? Có muốn ăn hoa quả không?”

“Chị vào nha?” Còn chưa đợi cô đáp, Phương Vi đã nhẹ nhàng đẩy cửa ló đầu vào.

Lúc này Phương Hạm chỉ đóng cửa chứ không khóa. Bình thường ở nhà cô cũng rất ít khi khóa cửa

phòng, trừ khi có người lạ đến chơi. Dù gì thì chị Phương Vi và anh Quan Huống cũng đã sống cùng nhau lâu rồi, giữa họ không có cảm giác đề phòng.

Cô ngồi ngẩn trên giường nhìn Phương Vi bưng một bát trái cây bước vào.

“Sao không bật đèn? Tối om thế này.” Phương Vi vừa nói vừa bật công tắc trong phòng.

Lúc Phương Hạm về, đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện trốn vào chăn khóc, nên chẳng nhớ gì đến chuyện bật đèn.

Căn phòng chợt sáng lên, ánh đèn hơi chói mắt.

“Muốn ăn trái cây không? Em thích ăn sữa chua trộn việt quất với ngũ cốc mà, chị làm một bát cho em rồi. Anh rể còn mua cả nho với bưởi nữa, nếu muốn ăn chị rửa thêm cho.”

Phương Hạm cup mắt, lắc đầu.

Nhưng Phương Vi cũng chẳng thèm quan tâm, nhét luôn bát nhỏ đựng sữa chua và việt quất vào tay cô.

“Khóc gì mà tội thế này? Ga giường với gối đều ướt rồi.”

“Một lát chị thay bộ khác cho. Đừng nằm trên đồ ướt, dễ ốm lắm.” Phương Vi vừa nói vừa lẩm bẩm như đang tự nói với mình.

Phương Hạm không đáp, chỉ mím môi, cầm thìa xúc một miếng.

Sữa chua vị dâu tây ngọt dịu quyện với vị chua nhẹ của việt quất, thêm cả ngũ cốc thơm giòn.

Ngon thật.

Thấy em ăn rồi, Phương Vi thuận thế khép cửa lại, lên giường ngồi bên cạnh.

Chị không nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô, rồi bắt đầu kể mấy chuyện lật vạt đầu đầu.

Nào là con chó nhà ai bị bệnh, phải mang đi viện;

Nào là con của một đồng nghiệp thi đại học, đậu vào trường nhưng học trái ngành nên bị trầm cảm, giờ đang phải điều trị tâm lý...

Phương Hạm vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ xúc từng thìa sữa chua. Ăn xong, cô đặt bát xuống bàn đầu giường.

Cô biết chị đang dỗ mình, cố ý kể chuyện người khác để phân tán sự chú ý.

Nhưng càng như vậy, cô lại càng cảm thấy tủi thân và áy náy, mắt cay xè, cứ như chỉ cần ai chạm nhẹ vào là cô có thể òa khóc tiếp bất cứ lúc nào.

Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng khàn khàn yếu ớt, bất ngờ quay sang hỏi:

“Chị này... chị từng có mối tình đầu chưa?”

“Là kiểu... thật sự rất thích một người ấy.” Cô hít hít mũi.

Phương Vi sững người trong chốc lát, nhưng nhanh chóng mỉm cười như thường.

“Tất nhiên là có rồi.”

“Nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chẳng có cảm giác gì nữa. Hồi đó cũng không biết vì sao lại thích người ta nữa.”

Phương Hạm cúi đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp: “Thế lúc đó... hai người có bên nhau không?”

“Không.”

“Chắc, chắc anh ta cũng biết chị thích ảnh. Vì hồi đó chị suốt ngày nhắn tin mấy chuyện vớ vẩn cho người ta. Nhưng cũng không nói rõ ra, chỉ kiểu mập mờ vậy thôi. Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì không gặp lại nữa.”

“Vài năm trước chị thấy anh ta đăng ảnh cưới trên mạng xã hội.”

“Lúc đó trong lòng cũng chỉ thấy ủa về chút kỷ niệm cũ, chứ chẳng có cảm xúc gì đặc biệt cả. Dù sao giờ chị cũng lấy chồng rồi mà.” Phương Vi cười.

Phương Hạm cắn môi, đầu óc trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

Cô lau nước mắt, nằm nghiêng cạnh chị, mặt quay về phía chị.

“VẬY... anh ấy có đẹp trai không?” Một lúc sau, cô lại hỏi.

Có lẽ vì khóc lâu quá, giọng cô yếu hần đi, nghe như đang lả người.

“Đẹp trai hả? Cũng tầm tạm, chắc ngang ngang anh rể em thôi.”

“Thời đó tụi chị chia lớp theo khối, chị học khối xã hội, cả lớp có vài bạn nam. Cậu ấy là người duy nhất nhìn được một chút. Bây giờ nghĩ lại thì... cũng bình thường thôi.”

“Bề ngoài thì ổn, chứ nói chuyện chán chết.”
Phương Vi kể.

Phương Hạm hít hít mũi, rúc vào người chị, giờ tay ôm chị, vùi mặt vào lòng chị. Như thế chỉ có làm vậy mới khiến trái tim trống rỗng của cô được lấp đầy đôi chút.

Sau khi kể xong, không gian lại chìm vào im lặng. Rất lâu sau, Phương Vi mới nhẹ nhàng nói tiếp:

“Thật ra chị có gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của em. Cô ấy đã đi hỏi mấy bạn trong lớp.”

“Có phải hôm nay có bạn trai nào đó bắt nạt em không?”

“Cũng không hẳn là bắt nạt...” Phương Hạm biết không giấu được nữa, đành lí nhí trả lời.

Cô không ngờ Phương Vi lại gọi cho giáo viên.

Thật ra Giang Diệc Nhiên chỉ đẩy cô một cái, làm rơi thanh sô-cô-la cô mang cho cậu ấy, còn nói chuyện thì hơi nặng lời. Bảo là bắt nạt thì cũng không hẳn.

“Rồi... em thích cậu ấy một chút à?” Phương Vi hỏi tiếp.

Lần này, Phương Hạm cứng họng, không trả lời được nữa.

Cô không muốn thừa nhận là mình thích Giang Diệc Nhiên, nhưng lại cũng không muốn nói dối. Chỉ đành im lặng.

Thừa nhận người mình thích không thích mình, thậm chí không xem mình là con gái... là một chuyện đau lòng vô cùng.

Nói ra... chẳng khác nào tự đâm vào tim mình một nhát.

“Haizz...”

Phương Vi khẽ thở dài, dịu dàng bảo: “Mỗi cô gái nhỏ rồi sẽ có mối tình đầu, sẽ có người mà mình từng thầm thương. Nhưng thật ra ấy mà, có những người chỉ xuất hiện trong cuộc đời mình một thời gian rất ngắn thôi. Có khi là vài năm, có khi chỉ là vài tháng.”

“Khi đang ở trong cuộc thì thấy là chuyện rất lớn. Nhưng khi thời gian trôi qua, ngoảnh lại nhìn, mới thấy cũng chỉ là chuyện rất nhỏ.”

“Có những người đến muộn một chút, nhưng họ mới thực sự là người quan trọng trong cuộc đời em.”

“Sau này em lớn lên, vào đại học, sẽ hiểu thôi.”

“Rồi em sẽ lại thích người khác. Đến lúc đó nhìn lại mấy chuyện bây giờ, thật sự không đáng để đau lòng đâu.”

“Chị còn đợi ngày em kết hôn kia mà. Lúc đó chị sẽ trang điểm cho em thật xinh đẹp.” Phương Vi nói.

Phương Hạm nghe vậy thì lặng người.

Không biết Phương Vi có nhận ra lời mình vừa nói hơi sơ suất không, nhưng bầu không khí bỗng trầm hẳn xuống vài giây—

Bệnh của Phương Hạm rất dễ dẫn đến suy tim, cái chết có thể xảy ra ở bất kỳ giai đoạn nào. Nhất là loại bệnh tim bẩm sinh như cô, khả năng sống qua tuổi ba mươi là cực thấp. Sau tuổi hai mươi, tỷ lệ phát bệnh đã tăng vọt. Có khi hôm trước còn bình thường, hôm sau đã ra đi đột ngột, nguy hiểm vô cùng.

Thật lâu sau, Phương Hạm mới khẽ lên tiếng, giọng mang theo chút chột dạ và mơ hồ không xác

định:

“Sau này... em cũng sẽ kết hôn chứ?”

“Đương nhiên là sẽ rồi!” Phương Vi đáp ngay,
“Chắc chắn là sẽ mà!”

“Có thể là khi em học đại học, cũng có thể là sau khi em tốt nghiệp, chắc chắn sẽ gặp được một người em thích người đó, và người đó cũng thích em. Sau đó, hai người có thể kết hôn.”

“Lấy chồng... là cảm giác như thế nào?” Phương Hạm lại hỏi.

“Ừm... là cảm giác từ nay về sau, mình không còn là một người đơn độc nữa, không còn phải tự chống đỡ mọi thứ một mình. Về nhà có người nấu cơm cho em, quan tâm em, lúc em bệnh thì chăm sóc em, tối nằm ngủ bên cạnh em. Đại khái là như vậy.” Phương Vi trả lời.

“Nghe thích thật.”

Phương Hạm tưởng tượng một chút, khẽ thì thầm.

Nước mắt lại lăn ra từ khóe mắt, cô đưa tay lên lau. Một lúc sau, cô khẽ khàng nói một câu xin lỗi.

“Em xin lỗi vì điều gì?”

Phương Vi nhú mày, cúi đầu nhìn Phương Hạm đang nằm bên cạnh.

Vì không thấy rõ gương mặt cô bé, nên Phương Vi cũng nằm nghiêng lại, quay mặt về phía em. Khi ấy, chị thấy đôi mắt ngấn nước của cô bé đã sưng đỏ vì khóc.

“Có lẽ... nếu không có em, chị đã sống tốt hơn bây giờ rồi.” Phương Hạm nói nhỏ.

Nếu không có cô, mẹ đã không mất vì khó sinh. Phương Vi đã là con một, có một gia đình hoàn hảo. Cũng không cần vì cô mà cãi nhau với Quan Huống.

Nếu không có cô, có lẽ Phương Vi giờ đã có con của riêng mình.

Thật ra Phương Hạm hiểu hết những điều đó, nhưng cô không nói ra nổi. Vì cô đã tồn tại trên đời này rồi, không thể khiến mọi thứ quay lại như chưa từng có mình.

Cô tránh ánh mắt của chị, chỉ nhìn sang nơi khác.

Nhưng Phương Vi, người đã nuôi cô lớn lên, hiểu cô vô cùng. Đôi khi chỉ cần nhìn nét mặt là biết cô đang nghĩ gì.

“Em không cần xin lỗi chị, cũng không cần xin lỗi bất kỳ ai cả.” Phương Vi nói.

“Mọi chuyện đâu phải lỗi của em. Em không hề cố ý gây ra, nên đừng cảm thấy mình có lỗi với ai.”

Nhưng Phương Hạm vẫn im lặng, hàng mi vẫn vương những giọt nước mắt lấp lánh sau khi khóc.

“Em biết không? Lần đầu tiên chị gặp em là ở bệnh viện. Khi đó mẹ đã qua đời vì sinh em, chị thực sự rất ghét em. Nhìn thấy em mà chị thấy khó chịu, mặt thì đỏ bầm tím bầm, chị chẳng muốn nhìn chút nào.”

“Sau đó ba bế em về nhà. Ngày nào em cũng khóc, chị nằm ở phòng bên cạnh nghe mà muốn phát điên, có lúc thật sự muốn bóp cổ em cho xong.”

“Vì em mà chị mất mẹ.”

“Ba thì phải đi làm, chẳng chăm được em. Chị nghe em khóc thảm thiết đến phát bực, nên tiện tay pha sữa công thức cho em uống. Ai ngờ em lại dễ nuôi kinh khủng.”

“Chị vừa bế em là em nín ngay, ngoan ngoãn lắm.”

“Dần dần da dẻ em trắng ra, không còn xấu xí như lúc mới sinh. Em nằm trong chăn nhỏ, mặt mồm mĩm, mềm mềm hồng hồng. Lúc đó chị nghĩ, trông cũng đáng yêu đấy chứ.”

“Lúc chị đút sữa cho em, em chẳng hiểu gì.”

“Rõ ràng chị từng bao lần muốn bóp cổ em, vậy mà em vẫn cười toe toét với chị, đòi chơi với chị.”

“Giờ em lớn rồi nên chắc không nhớ, chứ hồi nhỏ em xem chị như mẹ ấy, không hề có khái niệm ‘chị gái’. Rất là quẩn chị. Chị chỉ cần đùa với mấy đứa nhỏ hàng xóm một chút là em ghen rồi.”

“Khi đó chị nghĩ, trời ơi, nếu không có chị thì em biết sống thế nào?”

Giọng Phương Vi bình thản kể chuyện, nhưng trong tai Phương Hạm lại như có một cơn bão quét qua.

Mắt cô ướm nhòe, nhưng lần này không phải vì Giang Diệc Nhiên.

“Dù em là em gái chị, nhưng cũng giống như con của chị vậy.”

“Chị luôn thấy mình có một cô em gái vừa ngoan vừa đáng yêu nhất trên đời. Em hiểu không?”

“Được nhìn em lớn lên chính là điều khiến chị tự hào và hạnh phúc nhất đời này.”

“Nên đừng nói xin lỗi nữa.” Phương Vi vừa nói, vừa ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

Phương Hạm không tìm được nữa, như thể trái tim bị đánh vỡ. Cô nhào vào vai chị, vừa cắn môi vừa òa khóc nức nở, nước mắt như suối trào không dứt.

Nhưng khóc được nửa chừng, ngực bỗng đau nhói một cái, tiếng khóc lập tức tắc lại.

Cô hít vào một hơi, không dám khóc tiếp.

Nhưng cơn đau ở tim vẫn tiếp tục, co giật từng nhịp. Như có luồng điện chạy từ dưới tim lan khắp lồng ngực.

Mỗi lần đau, cô như không thở nổi. Cơ thể như bị đè nặng ngàn cân, không phát ra nổi âm thanh nào, chứ đừng nói là khóc.

Sau một cơn đau nữa, cô vô thức đưa tay ôm ngực, chân mày lập tức nhíu chặt.

Phương Vi nhìn thấy, lập tức cảnh giác: “Sao vậy? Em đau tim à?”

Sau một cơn đau dữ dội, Phương Hạm cố gắng gập đầu.

Cơn bệnh này cô từng phát một lần rồi, khi đó phải nhập viện điều trị một thời gian dài. Phương Vi nhờ vậy mà có kinh nghiệm hơn, trong nhà cũng luôn để sẵn thuốc cấp cứu.

Chị lập tức nhảy xuống giường, chạy đi lấy hộp thuốc trong phòng luôn chuẩn bị sẵn loại tăng cường tim và chống rối loạn nhịp tim.

Tìm thấy thuốc xong, chị lập tức quay lại, vừa dứt thuốc cho Phương Hạm vừa chạy ra ngoài gọi lớn tên

Quan Huống.

Nghe tiếng gọi, Quan Huống vội vàng chạy vào, mặt vẫn chưa hết bối rối: “Sao thế?”

Tuy là hỏi vậy, nhưng vừa thấy hộp thuốc mở toang, thấy Phương Vi đang hút thuốc cho Phương Hạm thì anh lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

“Anh gọi 120 gọi xe cấp cứu ngay đi!”

“Bệnh em ấy hình như lại tái phát nặng rồi!”

—

Còn Giang Diệc Nhiên, lúc này đang tự mình ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Bạn bè vốn định kéo cậu ra ngoài chơi để xả stress vì chuyện tỏ tình thất bại, không biết ai trong nhóm lỡ tay để lộ chuyện, nhưng cậu thực sự không có tâm trạng.

Trong giờ tự học buổi tối, cô giáo chủ nhiệm gọi lớp trưởng ra ngoài, sau đó lại gọi Dương Thư Tuyết.

Bình thường Giang Diệc Nhiên chẳng mấy khi quan tâm chuyện lớp, nhưng vì lần này giáo viên gọi Dương Thư Tuyết, phản ứng đầu tiên của cậu chính là: có liên quan đến Phương Hạm.

Dương Thư Tuyết chắc là bạn thân nhất của Phương Hạm rồi?

Tan học xong, lần nào cô ấy cũng dọn xong cặp trước rồi chạy đến chỗ Phương Hạm, đứng đợi cô bé.

Chuyện này Giang Diệc Nhiên vẫn còn ấn tượng khá rõ.

Quả nhiên không sai. Dương Thư Tuyết về chưa bao lâu thì giáo viên lại gọi cậu ra ngoài.

Cô chủ nhiệm nói vì buổi sáng cậu đã lớn tiếng với Phương Hạm, làm cô bé về nhà khóc cả ngày, muốn cậu đến xin lỗi một tiếng.

Có lẽ vì Giang Diệc Nhiên không từ chối, thái độ cũng không tệ nên cô chủ nhiệm chỉ nói mấy câu rồi cho cậu về lớp.

Nhưng những lời của cô cứ như có ma lực vậy, cứ văng vẳng trong đầu Giang Diệc Nhiên mãi không dứt.

Đặc biệt là câu:

“Con bé vì em mà khóc cả ngày, về nhà vẫn còn khóc. Em không thấy áy náy à? Em thất bại trong chuyện tỏ tình cũng không nên trút giận lên người khác chứ?”

Áy náy ư? Ngay cả Giang Diệc Nhiên cũng không rõ nữa.

Cậu chỉ thấy trong lòng nôn nao, bức bối như đang vác một cục đá đè nặng trong lòng.

Trong căn phòng trống vắng, vẫn chỉ có chiếc máy tính và ngọn đèn đầu giường tỏa sáng. Bên ngoài cửa kính là ánh đèn neon lập lòe của thành phố.

Giang Diệc Nhiên ngồi dựa vào đầu giường, ánh sáng xanh từ màn hình điện thoại chiếu lên gương mặt sắc sảo và góc cạnh của cậu thiếu niên.

Xin lỗi à? Phải xin lỗi kiểu gì?

Thật ra cậu cảm thấy chuyện này cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy. Nhưng rõ ràng Phương

Hạ đã bị tổn thương.

Cậu cứ mở đi mở lại trang cá nhân của Phương Hạ qua nhóm lớp, rồi lại mở khung trò chuyện riêng, nhưng cuối cùng vẫn không gửi tin nhắn nào cả, mãi do dự, mãi lưỡng lự.

Ngay lúc cậu đang cân nhắc có nên thêm bạn với cô hay không, thì điện thoại bỗng báo có tin nhắn WeChat mới.

Cậu thiếu niên nhấn vào xem, nhúu mày.

Người nhắn đến lại là Trần Lăng Huyền.

“Nếu lúc đầu cậu thật sự nghiêm túc theo đuổi mình, chứ không phải vì đánh cược với người khác, thì biết đâu mình đã đồng ý rồi cũng nên.” đôi phương nhắn.

Giang Diệc Nhiên nhìn chằm chằm dòng chữ đó một lúc, bỗng dưng không biết nên trả lời sao.

Cậu không ngốc, thừa hiểu rằng một cô gái nhắn thế tức là có cảm tình với mình.

Nhưng mà...

Cậu thật sự đã theo đuổi cô ấy vì vụ cá cược, cộng thêm một chút sĩ diện và lòng hư vinh.

Còn bây giờ, đầu óc cậu đã bị một mớ rối rắm khác chiếm trọn, tạm thời không còn tâm trạng để đùa giỡn hay yêu đương gì hết.

Giang Diệc Nhiên do dự một lát.

Cậu gõ vài chữ, rồi lại cảm thấy nói gì cũng không thích hợp. Cuối cùng xóa hết, thoát khỏi WeChat mà chẳng trả lời gì.

—
Cùng lúc đó, ở một nơi khác của thành phố.

Trong chiếc Rolls-Royce, cô gái ngồi ghế sau nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại. Nhìn dòng chữ “đang nhập...” cứ hiện lên rồi biến mất, cuối cùng lại chẳng nhận được tin nhắn nào.

Cô là người thông minh, đã mơ hồ đoán được kết quả.

“Haizz...”

Cô gái xinh đẹp khẽ thở dài, có vẻ hơi buồn bực, sau đó khóa màn hình rồi ném điện thoại vào túi xách bên cạnh.

“Sao lại thở dài thế?” người đàn ông ngồi bên cạnh hỏi.

“Em thất tình rồi.”

“Đàn ông quả nhiên là sinh vật đáng ghét nhất trên đời!” Trần Lăng Huyền bĩu môi đáp.

“...”

Người đàn ông trẻ tuổi mặc vest chỉnh tề bên cạnh liếc nhìn cô, khẽ nhíu mày.

“Thất tình? Em còn chưa mười tám mà đòi thất cái gì tình?” anh nói.

“Anh thì biết gì! Em thất tình mà không an ủi em lấy một câu, còn châm chọc nữa chứ. Anh có còn là anh trai của em không hả?” Trần Lăng Huyền lườm sang đầy bất mãn.

Không ngờ đối phương chẳng những không dỗ dành, lại còn tiếp tục mỉa mai:

“Nếu cậu ta đồng ý, em định hẹn hò với cậu ta thật đấy à?”

“Liên quan gì đến anh?” Trần Lăng Huyền bực bội lơ luôn.

“Họ gì thế? Anh nhớ lớp em chẳng có thằng nào lọt nổi mắt xanh em mà?”

“Là công tử nhà nào mà may mắn thế, nói cho anh nghe xem nào. Em tiêu tiền như nước vậy, con trai nhà bình thường chắc nuôi không nổi đâu nhỉ?”

“Anh có cần quá đáng vậy không!” Trần Lăng Huyền gắt: “Em đã nói là thất tình rồi mà! Còn chưa kịp yêu đương gì đâu, chỉ là đơn phương thôi, người ta còn chẳng buồn để mắt tới em nữa là!”

Thật ra lúc này cô chỉ hơi thất vọng một chút thôi, chẳng đến mức buồn. Nhưng bị anh trai mỉa mai kiểu đó, bỗng thấy trong lòng nhoi nhói, hơi tủi thân thật.

Cô quay đầu sang nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt bỗng thấy cay xè.

Người đàn ông bên cạnh liếc nhìn cô, mắt hơi nheo lại, như đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau mới lên tiếng:

“Buồn đến vậy sao?” tuy là câu hỏi, nhưng giọng anh trầm thấp, mang theo khí chất chững chạc của người trưởng thành.

“Không cần anh lo.”

Trần Lăng Huyền đáp cứng rắn, cố chấp nhìn thẳng ra ngoài, không thèm liếc nhìn đối phương lấy

một cái: “Sau này em sẽ không kể gì cho anh nữa đâu, để khỏi bị anh chọc quê.”

Người đàn ông nhìn gương mặt nghiêng của cô trong ánh đèn mờ nhạt, im lặng một lúc.

“Sau hai mươi lăm tuổi, em thích ai anh cũng không quản.” anh lạnh nhạt nói.

“Nhưng bây giờ, anh muốn em tập trung làm những gì em cần làm.”

Giọng nói ấy đầy uy nghiêm và lạnh lùng của người đứng trên cao.

Nhưng Trần Lăng Huyền thì vào tai trái, ra tai phải.

Cô chỉ ngồi đó, mắt nhìn ánh đèn thành phố lướt qua ngoài cửa xe, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, không nói thêm lời nào nữa.

Chương 19

DTV-EBOOK

Căn hộ cao cấp ở khu trung tâm phần hoa của thành phố. Ngoài khung cửa sổ sát đất với tầm nhìn toàn cảnh, màn đêm mù mịt đã buông xuống. Dù đã hơn chín giờ tối, nhưng đối với thành phố này, cuộc sống về đêm của một số người mới chỉ vừa bắt đầu.

Dưới bầu trời đêm không trăng, tối đen như mực.

Thế nhưng dòng xe cộ tấp nập và ánh đèn rực rỡ nơi xa lại rọi sáng cả tầm mắt, như một dải ngân hà đang bốc cháy ngay trên mặt đất.

Trong phòng, Giang Diệc Nhiên đứng ngồi không yên, lúc thì ngồi ở bàn máy tính, lúc lại đi ra ban công, hoàn toàn không có tâm trạng làm bất cứ việc gì, đến chơi game cũng chẳng nổi.

Cô chủ nhiệm yêu cầu ngày mai cậu phải xin lỗi Phương Hạm, nhưng cậu thật sự không biết phải làm thế nào.

Cậu thử lên mạng tra “làm sao để xin lỗi con gái”, nhưng cũng chẳng thấy thông tin nào hữu ích. Chỉ có một gợi ý xem ra còn tạm ổn: mua quà, trông sẽ thành ý hơn.

Quà tặng à...

Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mày, suy nghĩ một chút.

Nếu đặt hàng online bây giờ thì ngày mai chắc chắn không kịp giao, tốt nhất là đến cửa hàng mua trực tiếp rồi nhờ nhân viên gói lại luôn cho.

Nhưng giờ đã hơn chín giờ rồi. Trong trí nhớ cậu cũng chẳng có cửa hàng nào thực sự phù hợp.

Giữa cái rét mùa đông, cậu thiếu niên chỉ mặc một chiếc áo nỉ trắng dài tay, tựa vào lan can kính ngoài ban công.

Thân hình cao gầy, mái tóc bị gió đêm thổi khẽ rối, trông xa như một người rất dịu dàng, nhưng đôi mày mắt lại mang theo vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng.

Giang Diệc Nhiên rũ mắt, yết hầu trắng trẻo khẽ động đậy, cuối cùng nhú mày, rời khỏi ban công, đi ngang qua phòng ngủ chính, tiện tay lấy một chiếc áo khoác thể thao rồi ra ngoài.

Mới bước ra khỏi khu nhà, bên ngoài gần như không một bóng người.

Chỉ có vài người dắt chó đi dạo thuê cho các bà nội trợ quanh đó. Mãi đến khi rời khỏi khu dân cư, ra tới con đường chính thì khung cảnh mới bắt đầu náo nhiệt hơn một chút.

Trung tâm thương mại gần đó mở cửa đến mười giờ tối.

Giang Diệc Nhiên nhìn thời gian thấy không còn nhiều, bèn nửa chạy nửa đi thật nhanh, cuối cùng cũng kịp đến nơi lúc khoảng chín rưỡi.

Cậu ghé qua vài cửa hàng, nhưng không biết nên mua gì tặng cho Phương Hạm. Tặng đồ trang sức thì có vẻ quá thân mật, mà cả hai cũng dẫu thân đến thế.

Còn những món khác... Một là cậu không biết Phương Hạm thích gì, hai là nhớ mang máng sức khỏe cô không tốt, sợ mua trúng thứ không phù hợp.

Lúc này đã gần đến giờ đóng cửa, nhiều cửa hàng đã bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị nghỉ.

Giang Diệc Nhiên bước nhanh, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng bán đồ lưu niệm và hàng hóa tiêu dùng nổi tiếng.

Cậu chưa từng vào mấy cửa hàng kiểu này bao giờ, nhưng nhìn từ ngoài thì rõ ràng đây là nơi hướng đến đối tượng khách hàng nữ.

Trước cửa bày la liệt thú nhồi bông, ly tách xinh xắn, đồ chơi nhỏ nhắn và các loại blind box hàng liên kết. Bên trong còn có cả đồ trang sức, băng đô, mỹ phẩm linh tinh, đủ kiểu màu sắc rực rỡ, nhìn thôi đã biết là kiểu mà con gái sẽ thích.

Cậu dừng chân, còn đang quan sát thì nhân viên cửa hàng đã hồ hởi bước ra đón.

“Anh trai đẹp trai muốn mua gì thế ạ? Bên em sắp đóng cửa rồi, cần gì em dẫn anh đi xem luôn cho tiện nhé~”

“Mua cho bản thân hay tặng bạn học ạ?”

“Nếu mua cho bạn gái thì bên em có nhiều món bán chạy lắm luôn nha. Ví dụ như mấy hộp mù nhỏ của heo con Mi này, hay loạt gấu bông Sanrio này nữa, rất hot luôn. Bên này còn có băng đô nè, mũ nè, món nào mấy bạn nữ cũng thích hết á...”

Cô nhân viên vừa đi theo vừa huyên thuyên không ngớt, nhưng thiếu niên kia vẫn không lên tiếng, chỉ đi một vòng tùy ý trong cửa hàng.

Thế nhưng đến khi ánh mắt dừng lại ở một món đồ khá khuất góc, bước chân của Giang Diệc Nhiên lại bất ngờ dừng lại.

Thông thường, các món bán chạy sẽ được đặt ở tầng ngang tầm mắt, tầng thứ ba đối với nữ khách hàng. Còn những tầng cao hơn gần như chỉ là để trưng bày hàng tồn, phải ngẩng đầu mới nhìn thấy.

Nhưng vì Giang Diệc Nhiên cao nên đứng ngang tầm cũng vừa đúng tầng bốn, tầng năm. Ở đó, đa phần là hàng chưa khai hộp, kiểu như kho mini của cửa hàng.

Thế mà ở góc trong cùng, ngay cạnh mấy chiếc ly thủy tinh được bọc trong hộp giấy hồng nhạt, cậu lại nhìn thấy một quả cầu tuyết, cực kỳ đơn giản và không mấy nổi bật.

Cầu tuyết đó nhỏ nhắn, là loại phổ thông rất thường thấy. Đế màu đen, bên trong là một ngôi nhà nhỏ màu đỏ và sân vườn thu nhỏ, xung quanh có những bông tuyết trắng lặng lẽ rơi.

Cô nhân viên vẫn đi theo sau Giang Diệc Nhiên, thấy cậu dừng lại, ánh mắt nhìn lên tầng cao, còn tưởng cậu đang nhìn mấy chiếc ly thủy tinh chưa mở hộp.

“À, mấy cái trên đó chưa khai đâu ạ. Thật ra là kiểu giống mẫu này nè.”

“Mẫu này bán cũng tốt lắm, có hình con bướm, nhìn đẹp đúng không ạ~”

“Mẫu này là thiết kế riêng của bên em, không phải đồ liên kết, là hàng độc quyền á. Chỗ khác không có đâu.” cô nàng giới thiệu.

Vừa nói vừa cầm mẫu ly bên dưới lên, trong lòng thì nghĩ: Trời ơi, bạn học nam này đẹp trai quá trời quá đất.

Loại ly kiểu này rõ ràng là dành cho con gái, không biết bạn gái của cậu ấy là người như thế nào nhỉ?

Được làm bạn gái của một cậu như vậy, chắc hạnh phúc lắm luôn...

Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cằm dưới sắc nét, yết hầu trắng ngần nổi bật của thiếu niên, tim cũng lỡ nhịp một nhịp.

Học sinh nam cấp ba đúng là tuyệt nhất.

So với đám đàn ông ngoài xã hội, nhìn sạch sẽ và tươi mới biết bao nhiêu.

Nhưng ai ngờ khi cô còn đang cầm chiếc ly lên giới thiệu, thì Giang Diệc Nhiên lại chẳng nói chẳng rằng, đưa tay lấy quả cầu tuyết bị đẩy vào tận trong cùng ra.

Thứ này đã lâu không ai mua rồi, vì bán chậm nên mới bị đẩy sâu vào phía trong cùng.

Cô nhân viên không ngờ Giang Diệc Nhiên lại hứng thú với quả cầu tuyết đó.

“Ồ, cái này chắc sắp ngưng bán rồi đó anh, bán không chạy lắm. Còn đúng ba cái cuối cùng thôi.”

“Bên trong còn có cả hộp nhạc mini nữa, bật công tắc lên sẽ có đèn và nhạc luôn. Nhưng chỉ có một bài duy nhất, là For Elise.”

“Anh muốn mua không?” Cô đặt lại cái ly về chỗ cũ, quay sang hỏi.

Cậu thiếu niên cầm quả cầu tuyết lên ngắm nghía một lúc.

Cậu khẽ lắc nhẹ, những bông tuyết giả trong quả cầu liền tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống sân nhỏ bên trong, tạo nên một cảm giác mơ hồ như trong cổ tích.

“Ừ.”

“Giúp tôi gói lại.” Cậu nói.

Giang Diệc Nhiên nhìn quả cầu tuyết ấy, bỗng nhiên lại nhớ đến ngày hôm đó, cái ngày Phương Hạm bắt ngờ đi học lại.

Thực ra bình thường cậu rất ít chú ý đến việc học, mà đúng lúc sáng hôm đó không có gì làm, Phương Hạm bị cô giáo dạy Văn gọi lên đọc bài làm.

Cậu chẳng biết gì về cô bạn cùng bàn của mình, đến cả gương mặt cũng chẳng nhớ nổi.

Thế nhưng lúc thấy Phương Hạm bước lên bục giảng, không hiểu sao lại nhìn cô một lúc, tiện thể nghe luôn vài câu.

Phần lớn nội dung bài văn cậu đều quên rồi, thậm chí cả đề bài là gì cũng chẳng nhớ nổi. Thế nhưng lại vô tình nhớ rất rõ một vài câu trong bài viết của cô.

Cậu không thể nhắc lại nguyên văn, chỉ nhớ mang máng rằng Phương Hạm kể về một đêm nọ khi đi chữa bệnh ở Bắc Thành, trời đổ một trận tuyết rất lớn.

Cô kể người nhà đã công cô đi trong đêm, nghe tiếng bước chân lún trên lớp tuyết dày, cùng tiếng tuyết rơi trên nhánh cây và tán ô.

Cô viết rằng, từ đó đến nay chưa bao giờ gặp lại trận tuyết nào lớn đến thế, giống như hoa lê từ trên

trời rơi xuống.

Cậu còn nhớ, ban ngày chị gái cô vừa mắng cô vì kén ăn, nhưng tối đến vẫn lén vào phòng xem cô có đá tung chăn không, rồi dịu dàng đắp lại cho cô.

Ngoài mấy chi tiết ấy ra, những phần khác của bài văn cậu chẳng còn nhớ gì nữa.

Nhưng chẳng hiểu sao, hai chi tiết nhỏ đó lại khắc vào đầu cậu một cách sâu sắc đến kỳ lạ.

Dù sức khỏe yếu, nhưng có vẻ gia đình cô ấy rất hạnh phúc. Từng người thân trong nhà đều yêu thương cô ấy hết mực. Rõ ràng chỉ là những chuyện thường ngày rất đời bình thường, nhưng nghe vào tai lại khiến người ta cảm thấy yên bình và ấm áp.

Giang Diệc Nhiên không muốn thừa nhận.

Nhưng khoảnh khắc ấy, sau cơn ảm lòng mơ hồ, trong lòng cậu là sự ghen tị và một nỗi chua xót không tên.

—

Sau khi thanh toán, Giang Diệc Nhiên cầm hộp quà được gói cẩn thận rời khỏi cửa hàng.

Nghĩ tới chuyện thanh socola Phương Hạm định tặng mình đã bị cậu hất văng, cậu tiện đường ghé vào cửa hàng tiện lợi 24/7 gần đó, mua thêm vài thanh socola bỏ vào cùng hộp quà.

Về đến nhà, mở cửa.

Trong nhà vẫn y nguyên như lúc cậu đi.

Dạo gần đây cô giúp việc không còn đến nữa. Lần cuối cùng đến bà ấy còn nói muốn thanh toán tiền

lương, chắc là bên Kiều Tuyết thực sự không còn gửi tiền thêm nữa.

Thiếu niên cup mắt, ánh nhìn lạnh nhạt bước vào nhà.

Lúc này đã hơn mười giờ. Giang Diệc Nhiên để quâ trên kệ phòng khách, rồi về phòng chơi vài ván game trước khi đi ngủ.

Có lẽ vì chuyện ban ngày khiến cậu ấn tượng quá sâu, lời cô giáo nói “con bé về nhà khóc cả ngày” cứ văng vẳng trong tiềm thức... Hoặc cũng có thể vì lý do nào đó khác.

Cậu lại mơ thấy Phương Hạm.

Giang Diệc Nhiên vốn là kiểu người rất ít khi mơ. Cậu không có trí tưởng tượng phong phú, mà nếu có mơ thì sáng hôm sau tỉnh dậy cũng chẳng nhớ nổi gì. Nhưng không hiểu sao, giấc mơ đêm nay lại rõ ràng đến kỳ lạ.

Cậu mơ thấy Phương Hạm đang ngồi xõm ở góc cuối lớp, lặng lẽ khóc.

Đôi mắt đen lay láy như nho đen, nhìn rất trong trẻo, nhưng vùng da quanh mắt đỏ bừng, viền mi mắt lấp lánh nước.

Cậu mơ thấy cô khóc đến nỗi nghẹn thở, trông đáng thương vô cùng.

Không hiểu vì sao, bình thường lúc tiếp xúc cũng chẳng thấy gì đặc biệt, thậm chí số lần để ý đến cô cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà trong giấc mơ, cô lại khiến người ta vừa thương vừa muốn ôm.

Cậu thừa nhận lương tâm bị lay động, sinh lòng trắc ẩn, liền bước lại gần ngồi xuống ôm lấy cô.

Cậu mơ thấy cô rất nhẹ, ôm vào lòng mềm mại như không xương.

Sau đó cậu đỡ cô đứng dậy, cảm giác như có thể dễ dàng bế bổng cô lên bằng tư thế công chúa. Nhẹ như mây, không chút trọng lượng. Nhưng khi ôm vào thì cảm giác lại rất êm, rất dễ chịu.

Mềm mềm, giống như kẹo bông gòn.

Cậu mơ thấy cơ thể cô áp vào người mình, lồng ngực cô cũng mềm mại.

Cảm giác đó thật lạ lùng. Cậu đặt cô ngồi lên bàn học trong lớp, nhìn kỹ gương mặt cô. Da trắng mịn, hàng mi dài, có vết ướm dính lại vì nước mắt, vón thành từng cụm nhỏ.

Đôi môi Phương Hạm đỏ au, giống như màu quả anh đào. Cậu nghi ngờ cô có đánh son bóng, nhưng nhìn thì thật sự rất ngọt ngào.

Khiến người ta chỉ muốn hôn.

Lớp học không có ai khác. Trong mơ, không hiểu vì sao Giang Diệc Nhiên như bị thứ gì mê hoặc, liền cúi đầu hôn nhẹ cô một cái.

Cũng từ đó, cậu mới phát hiện ra, thì ra trong mơ cũng có thể cảm nhận được cảm giác chân thực gần như ngoài đời thật, như thể cả bộ não và cơ thể đều phối hợp ăn ý.

Cậu mơ thấy khi hôn cô, môi cô mềm mềm, ấm áp, ẩm ướt, đầu mũi còn thoang thoảng mùi thơm nhẹ đặc trưng của con gái.

Thậm chí cậu còn mơ thấy mình chạm vào ngực cô. Nhìn qua thì không lớn lắm, chỉ hơi nhô nhẹ, nhưng không ngờ khi chạm vào lại có cảm giác rất tuyệt, mềm mại như chiếc bánh bao chưa hấp chín...

Sau đó, cậu tỉnh dậy.

Chưa kịp nghe chuông báo thức, Giang Diệc Nhiên đã tự nhiên tỉnh giấc. Dưới lớp chăn, người anh em nhỏ đang căng cứng, có chút nóng ran và tê dại, phần đầu nhạy cảm còn đang cọ sát với mặt vải chăn.

Rèm cửa cản sáng rất tốt, trong phòng vẫn tối mờ mờ.

Cậu vốn có thói quen ngủ khóa thân, dù sao trong nhà cũng chẳng có ai, không lo bị ai xông vào bắt ngờ.

Thiếu niên chống tay ngồi dậy, bộ chăn ga xám tro làm nổi bật làn da trắng lạnh của cậu. Ánh sáng hắt nhẹ lên xương quai xanh sắc nét, yết hầu rõ ràng và bắp tay rắn chắc mang đường nét mảnh khảnh của tuổi thanh xuân.

Giang Diệc Nhiên nhú mày, vò tóc, trong ánh mắt còn vương chút mơ màng chưa tỉnh hẳn.

Cậu nheo mắt, với tay lấy điện thoại bên cạnh xem giờ.

6 giờ sáng.

Cậu xoa trán, tiện tay nhấn nút tự động kéo rèm. Ánh sáng sớm mờ nhạt nhanh chóng tràn vào từ cửa sổ sát đất.

Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn ngồi thừ trên giường rất lâu, mái tóc rối bời. Dưới lớp chăn xám

nhật, có một chỗ nhô lên rõ rệt.

Giống như một ngọn đồi nhỏ.

Cậu nhớ lại giấc mơ tối qua.

Bình thường mơ xong là quên sạch, nhưng không hiểu sao lần này lại nhớ rất rõ. Có lẽ vì cảm giác quá thật, khiến người ta không quên nổi.

Nhưng sao lại là Phương Hạm...?

Người ta thường nói giấc mơ phản ánh tiềm thức. Nhưng Giang Diệc Nhiên chưa từng cảm thấy mình có cái “tiềm thức” kiểu đó, nhất là với cô bạn cùng bàn kia.

Dù sao trước hôm qua, cậu và cô ấy cũng chẳng có mấy lần tiếp xúc, thậm chí tổng cộng chưa nói được mấy câu.

Cậu cảm thấy xấu hổ và không thể chấp nhận nổi cái kiểu “tiềm thức” này của chính mình.

Giang Diệc Nhiên cau mày, chuẩn bị xuống giường đi vệ sinh.

Nào ngờ vừa lật chăn lên, ga giường màu xám nhạt đã in một vết ướt đậm rất rõ ràng.

—

Giang Diệc Nhiên mang theo hộp quà, tâm trạng bực bội rồi bời đến trường.

Hôm nay cậu dậy sớm, đến lớp cũng sớm hơn bình thường. Vừa bước vào lớp đã vô thức liếc về phía chỗ ngồi của Phương Hạm, phát hiện vẫn còn trống, không có ai cả.

Phương Hạm thường đến lớp rất sớm. Ít nhất mỗi lần cậu đến thì cô ấy đã ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, mở sách học từ mới rồi.

Có lẽ hôm nay cậu đến sớm quá, chắc chút nữa cô ấy sẽ tới thôi. Cậu nghĩ vậy.

Giang Diệc Nhiên quay lại chỗ, ngồi xuống, đặt hộp quà lên ghế của Phương Hạm.

Cậu thật sự không biết phải nói sao để xin lỗi, mở miệng ra thế nào cũng thấy ngượng ngùng và không tự nhiên. Cậu chỉ hy vọng khi cô tới sẽ thấy quà và tự hiểu ý.

Thế nhưng thời gian cứ trôi từng phút một.

Cho đến khi hầu hết các bạn trong lớp đã đến, sắp đánh chuông vào tiết tự học buổi sáng, Phương Hạm vẫn không thấy đâu.

Giang Diệc Nhiên cảm thấy kỳ lạ. Một mặt thì nghĩ hôm qua mình chỉ xô cô một cái, làm rơi thanh socola thôi, không đến mức khiến cô ấy tổn thương đến không muốn đi học nữa.

Nhưng mặt khác, cảm giác tội lỗi trong lòng khiến cậu càng lúc càng thấy bất an.

Cậu bồn chồn không yên, ngón tay phải trên bàn cứ nắm chặt rồi lại buông, cuối cùng không nhịn nổi nữa, trước giờ học liền bước đến chỗ Dương Thư Tuyết hỏi một câu:

“Phương Hạm hôm nay sao không đến?”

Dương Thư Tuyết vừa lục vở Toán và Anh ra nộp cho lớp trưởng xong, quay đầu lại đã thấy Giang Diệc Nhiên đứng đó.

“Sao mà tôi biết được? Cậu hỏi tôi tôi cũng đâu biết? Cậu không nên hỏi tôi, phải đi hỏi lớp trưởng, hỏi giáo viên chủ nhiệm ấy chứ. Cậu ấy xin nghỉ đâu phải xin với tôi.”

Dương Thư Tuyết đáp với giọng chẳng mấy thiện cảm.

Thật ra cô đơn thuần là thấy Giang Diệc Nhiên chướng mắt nên nói chuyện khó nghe. Sáng nay bận rộn chép bài với nộp bài, đến bản thân còn chẳng để ý Phương Hạm không có mặt.

Thiếu niên nhú mày, cũng chẳng buồn đôi co với cô, xoay người sang hỏi lớp trưởng.

Nhưng lớp trưởng cũng chỉ lắc đầu.

“Tôi không biết nữa. Hôm qua cậu ấy không học tiết tự học buổi tối là vì sức khỏe không tốt, nhưng sáng nay vì sao không đến thì tôi cũng không rõ. Có lẽ lại là bệnh cũ tái phát thôi.”

“Vì lý do sức khỏe, cậu ấy xin nghỉ cũng không cần thông qua tôi, toàn là trực tiếp xin phép với giáo viên chủ nhiệm.” Lớp trưởng nói.

Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh quay về chỗ ngồi. Nhưng trong lòng thì còn rối bời hơn cả lúc trước.

Lúc này tiết tự học buổi sáng đã bắt đầu.

Nhưng tiết tự học Ngữ văn khá lỏng lẻo, thường giáo viên cũng không có mặt, chỉ có lớp phó học tập đứng lên dẫn cả lớp đọc thuộc lòng thơ cổ.

“Chí nhược xuân hòa cảnh minh, ba lan bất kinh...”

Giọng đọc sách đều đều, nhịp nhàng vang lên trong lớp học.

Giang Diệc Nhiên không đọc theo, chỉ cúi đầu mở điện thoại, vào nhóm lớp tìm tên Phương Hạm trong danh sách thành viên, rồi nhấn vào trang cá nhân của cô.

Ảnh đại diện của Phương Hạm là một hình vẽ hoạt hình đơn giản, mang phong cách hơi cũ kỹ. Cấp độ tài khoản cũng không cao.

Cậu thiếu niên do dự một hồi, mở khung trò chuyện cá nhân, gõ vài dòng tin nhắn nhưng lại thấy không ổn, lập tức xóa sạch, rồi quay lại trang cá nhân của cô, nhấn nút “thêm bạn”.

Hệ thống hiện: Đã gửi yêu cầu kết bạn.

Giang Diệc Nhiên lo lắng bất an suốt cả một tiết học, liên tục cúi đầu kiểm tra điện thoại, đến mức bị cô giáo dạy tiếng Anh ném phấn mấy lần, nhưng phía Phương Hạm vẫn không có chút phản hồi nào.

Có lẽ là chưa thấy tin nhắn. Nếu thấy rồi, chắc cô sẽ đồng ý lời mời chứ?

Cậu một mặt nghĩ rằng cô sẽ đồng ý, nhưng mặt khác lại chẳng dám chắc chắn.

—

Tại khu khám bệnh của bệnh viện trực thuộc đại học y danh tiếng nhất Thượng Hải, mới sáng sớm mà đã đông nghẹt người.

Bên ngoài bệnh viện chen chúc ô tô và bệnh nhân đến khám. Đây là một bệnh viện tuyến đầu nổi tiếng, có gần hai mươi chuyên khoa trọng điểm cấp quốc

gia, trong đó nội tim mạch và ung bướu là hai chuyên khoa hot nhất.

Còn khu nội trú thì lại yên tĩnh hơn hẳn.

Khi Phương Hạm tỉnh dậy, trên tay cô vẫn còn gắn kim truyền tĩnh mạch.

Giường cô nằm gần cửa sổ, chưa mở mắt đã cảm nhận được ánh sáng ban mai mờ trắng từ ngoài chiếu vào.

Tối qua cô phải vào phòng cấp cứu, nhưng giờ đã ổn hơn nhiều. Ngoại trừ tim vẫn còn nặng trĩu, thì tạm thời không còn cảm giác đau nữa.

Cô gái mở mắt, ngơ ngác nhìn lên bầu trời xám mờ bên ngoài cửa sổ.

“Dậy rồi à, có chỗ nào thấy khó chịu không? Còn đau ở đâu không?” Phương Vi, đang ngồi bên cạnh dùng laptop làm việc từ xa, vội vàng quay sang hỏi khi thấy cô tỉnh lại.

“Không ạ.” Phương Hạm lắc đầu.

Thực ra trong lòng cô đầy áy náy. Hôm qua cô bệnh khiến cả nhà phải lo lắng, thức trắng đêm. Phương Vi phải chăm cô nên buộc lòng nghỉ làm, chắc lại bị trừ lương.

Trước đây, vì thường xuyên xin nghỉ để đưa cô đi khám, Phương Vi đã từng bị công ty cũ cho thôi việc.

“Vậy có đói không? Muốn ăn gì không?” Phương Vi hỏi.

Nhưng Phương Hạm vẫn lắc đầu.

Phương Vi nhìn thấy em gái mình xanh xao, yếu ớt, đoán chắc chẳng còn tâm trạng ăn uống, trong lòng xót xa vô cùng. Nhưng lúc này, điều duy nhất chị có thể làm là khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Lát nữa chị sẽ gọi bác sĩ tới. Em nói với bác sĩ cảm giác trong người hiện tại nhé.”

“Để bác sĩ kiểm tra lại một lần nữa.” Chị dặn.

“Vâng.” Phương Hạm khẽ đáp, đầu khẽ gật nhẹ trên gối.

Phương Vi nhìn cô, muốn thở dài, nhưng lại sợ mình thở dài sẽ khiến em lo nghĩ nhiều hơn, nên đành nhin xuống, chỉ nhẹ giọng nói:

“Chiều nay ba sẽ lên xe qua đây, chắc tối là tới nơi rồi.”

“Chị có bảo ba mang theo ít bắp và bánh ú nước tro ở nhà lên. Tối chị về nấu xong sẽ mang vào cho em.”

“Dạ.” Phương Hạm mím môi, đầu vẫn tựa gối, khẽ khẽ gật đầu.

Không khí trong phòng yên lặng vài giây.

Cô gái hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn không nhin được mà mở miệng hỏi: “Chị... hôm qua bác sĩ nói thế nào ạ?”

Nhìn vào đôi mắt của em gái, Phương Vi thật sự không nỡ nói ra sự thật. Chị khẽ cau mày, suy nghĩ một chút rồi mới nhẹ giọng đáp:

“Bác sĩ nói là... cần em nghỉ ngơi thật tốt.”

“Dạo này đừng đến trường nữa, cứ ở viện tĩnh dưỡng đã. Không được để cảm xúc tiêu hao quá nhiều, quá kích động đều không tốt với em.”

Chị vừa nói, vừa giúp em vén gọn mái tóc mái trước trán, để lộ gương mặt trắng trẻo thanh tú.

“Chị đã xin nghỉ với cô chủ nhiệm cho em rồi, nên em không cần lo.”

Chương 20

DTV-EBOOK

Trong bệnh viện, thấy tình trạng của Phương Hạm đã ổn định hơn, Phương Vi phải tranh thủ quay về nhà để thu dọn đồ đạc và nấu ăn.

Tối qua Phương Hạm phát bệnh đột ngột, lúc đưa đi viện quá vội vàng, nhiều thứ cần thiết chưa kịp mang theo. May mà Quan Huống, làm việc ở khoa khác của bệnh viện, đã nhờ y tá giúp chăm sóc, nên chị cũng yên tâm phần nào.

Trước khi đi, Phương Vi hỏi Phương Hạm có muốn mang theo gì không, hay muốn ăn món gì.

Phương Hạm cúi đầu nghĩ một lúc, chỉ thấy lòng trống rỗng, chẳng có chút mong muốn gì.

Chỉ cần nghĩ đến việc sắp tới có khi lại phải nghỉ học mấy tháng, cô đã thấy như toàn bộ ý chí học hành đều bị ngắt quãng, đến cả khẩu vị cũng chẳng còn.

Nhưng dù vậy, cô vẫn cố gắng gượng dậy, nhờ chị mang giúp sách vở và vài đồ dùng cá nhân. Nếu cứ nằm im trên giường bệnh cả ngày, cô cảm giác mình sẽ dần mất hết sức sống.

Phương Vi rời đi vài tiếng rồi quay lại, mang theo balo, điện thoại của em gái, còn cẩn thận nấu thêm một nồi canh gà.

Gần trưa, Phương Hạm ngồi dậy, dựng bàn ăn nhỏ trên giường bệnh.

Cô nhìn chị tắt bếp chuẩn bị, từ hộp giữ nhiệt lấy ra canh, múc vào bát nhỏ, lại múc thêm một bát cơm trắng, chuẩn bị cả thìa và đũa.

Canh có hầm nhân sâm, bào ngư và kỷ tử.

Vì nhiều mỡ có thể ảnh hưởng đến tim mạch, nên Phương Vi luôn nấu canh theo kiểu thanh đạm. Nhưng dù sao nấu kỹ thì phần mỡ trong thịt cũng sẽ tiết ra, tạo thành một lớp váng mỏng trong suốt trên mặt canh.

Nhìn rất hấp dẫn, mùi thơm cũng dịu nhẹ, dễ chịu.

“Thấy sao? Chị không dám nêm nhiều muối đâu.” Phương Vi nói.

“Vâng, ngon lắm.” Phương Hạm húp một ngụm canh, rồi gắp một miếng thịt bào ngư, múc một thìa cơm nhỏ, sau đó quay sang hỏi: “Chị ăn chưa?”

“Chưa. Chị nấu xong là hết đói rồi.”

“Em cứ ăn trước đi, ăn xong chị ăn sau.” Phương Vi vừa nói, vừa thấy em gái có vẻ ăn ngon miệng hơn buổi sáng, cũng yên tâm phần nào. Chị quay lại bật laptop lên, bắt đầu làm việc.

Chị đổi sang công việc hiện tại cũng vì tính chất linh hoạt, phần lớn có thể làm từ xa.

Đề phòng những lúc như thế này, Phương Hạm bất ngờ phải nhập viện, nếu không điều chỉnh được công việc sẽ rất khó xoay xở.

Với các công ty tư nhân bình thường, việc nhà không ai quan tâm, họ chỉ nhìn vào hiệu suất và ngày công.

“Vâng.” Phương Hạm khẽ đáp, gạt đầu, chậm rãi bắt đầu ăn cơm.

Thực ra cô vẫn không có mấy khẩu vị, nhưng vì là chị nấu, nên dù không ngon miệng cũng cố ăn. Chỉ là tốc độ rất chậm.

Sáng nay cô đã hỏi chị mấy lần về tình trạng bệnh của mình, nhưng Phương Vi cứ nói quanh co, không chịu nói rõ.

Phương Hạm không ngốc, cô biết khi người lớn không muốn nói thật nghĩa là tình hình không tốt.

Có lẽ tim lại giãn thêm rồi.

Mà lần này nghiêm trọng hơn thật. Bằng chứng là chị còn gọi cả ba đến. Chắc chắn sẽ có liên quan đến việc mổ xẻ gì đó.

Canh gà ngọt dịu tan nơi đầu lưỡi.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, lòng cô lại trĩu nặng.

Ban đầu cô vốn đã không vui vì chuyện của Giang Diệc Nhiên, tâm trạng cả ngày lặng lẽ, thêm chuyện bệnh tật lại càng như có hai đám mây đen cứ đè nặng trong lòng.

Phương Vi đang làm việc, định quay sang xem em gái ăn uống ra sao, không ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy cô đang cầm thìa mà thần thờ, rõ ràng là đang có tâm sự.

Phương Vi thở dài: “Không vui à?”

“Chị nói bao nhiêu lần rồi, tâm trạng kém lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến tim đấy.”

“Em có nghe đến câu ‘u uất mà chết’ chưa? Thời xưa có khối người như vậy đấy.”

“Em biết mà.” Phương Hạm gật đầu.

Cô biết bản thân u sầu thế này không tốt cho bệnh tình, nhưng lại không khống chế được. Không hiểu sao cứ không vui được, trong lòng luôn có một cảm giác mơ hồ hệt hăng.

Một phần là vì chuyện của Giang Diệc Nhiên, phần khác là vì tương lai không biết đi về đâu, cảm giác mình chỉ đang làm phiền người khác, kéo theo rắc rối cho cả nhà.

Phương Hạm ghét căn bệnh này của mình, cũng ghét luôn chính bản thân.

Cứ mỗi lần nhập viện là lại khiến người khác phải xoay như chong chóng vì cô. Mà cô cũng không biết nên làm gì, cảm giác tội lỗi cứ chất chồng mãi.

“Là vì bệnh, hay vì chuyện hôm qua?” Phương Vi hỏi.

Phương Hạm mím môi, khẽ lắc đầu.

Thật ra là cả hai, nhưng Phương Vi thì theo bản năng cho rằng vẫn là vì cậu con trai kia.

Dù sao hôm qua chính vì cậu ta mà Phương Hạm mới buồn đến thế, vừa về nhà đã khóc không ngớt. Dù không thể nói việc bệnh tình nặng lên là vì chuyện đó, nhưng theo chị, chắc chắn cũng có phần ảnh hưởng.

Chị thở dài một hơi, định mở miệng khuyên nhủ thì không ngờ cô bé lại chủ động lên tiếng trước.

“Hôm qua...” Phương Hạm mím môi, nhỏ giọng nói: “Em đã viết sẵn một bức thư, định gửi cho người con trai em thích.”

“Nhưng cậu ấy... hôm qua lại đi tỏ tình với người con gái khác.”

Cô ngừng lại một chút, vẻ mặt trông rất buồn bã.

“Người kia đã từ chối cậu ấy rồi.”

“Lúc em quay về, thấy cậu ấy không vui, nên muốn an ủi một chút, bèn đưa cho cậu ấy thanh sô-cô-la. Kết quả là cậu ấy bỗng nhiên nổi giận, nói em đang cười nhạo, rồi hất văng thanh sô-cô-la.”

“Cậu ấy còn đẩy em rất mạnh, bảo em tránh xa cậu ấy một chút.”

Phương Hạm vừa kể, giọng nói dần nghẹn lại.

Thật ra cô biết, Phương Vi sớm đã biết hết mấy chuyện này rồi. Dù sao tối qua chị cũng nói đã hỏi giáo viên chủ nhiệm để nắm tình hình.

Có lẽ là cô giáo đã hỏi Dương Thư Tuyết, và bạn ấy kể lại mọi chuyện xảy ra hôm qua.

Nhưng tự mình nói ra vẫn khác với việc người khác biết được một cách bị động.

Hơn nữa, chuyện cô viết thư định tỏ tình, trước đó cũng chưa từng kể cho ai nghe. Các bạn trong lớp chỉ nhìn thấy Giang Diệc Nhiên bỗng dưng nổi nóng với cô, làm rơi thanh sô-cô-la cô đưa, trong đó còn kẹp theo gì đó.

Khi kể ra, Phương Hạm cảm thấy lòng mình nhẹ đi phần nào, không còn quá đau buồn nữa.

“Thật ra em biết đây chỉ là một chuyện rất nhỏ thôi nhưng em lại không kìm được nỗi buồn.” cô nói.

Phương Vi nhìn cô, thấy thương mà chẳng biết phải làm sao.

Hình như cô gái nào cũng phải trải qua giai đoạn thâm yêu đơn phương trong tuổi thanh xuân. Có người nhẹ nhàng vượt qua, có người lại đầy khổ sở; có mối tình được đền đáp, có những mối mãi mãi chỉ còn lại tiếc nuối.

“Phương Hạm, người không thích em thì sẽ chẳng bao giờ để ý đến cảm xúc của em.”

“Dù em có buồn cỡ nào, cậu ta cũng chẳng cảm nhận được gì đâu.”

“Chính vì vậy cậu ta mới đối xử với em như thế. Đừng tìm lý do bào chữa cho người như vậy nữa. Một người như thế không xứng đáng để em thích.”
Phương Vi khuyên.

“Nhưng em lại rất thích cậu ấy.”

Vốn dĩ tâm trạng đã khá hơn nhiều, vậy mà chỉ một câu nói của Phương Vi lại khiến nỗi buồn ào ào trở về.

Mắt Phương Hạm đỏ ửng, một tầng sương mờ mịt lại phủ lên đôi mắt.

Đúng vậy mà.

Giang Diệc Nhiên vốn chẳng hề quan tâm đến cô. Nếu không đã chẳng đẩy cô mạnh như thế. Dù cô có khóc đến mù mắt, cậu ấy cũng chẳng thấy thương hại, càng không vì thế mà quay đầu nhìn cô thêm lần nào nữa.

Cô chỉ là một kẻ phiền phức, quấy rầy một người chẳng thuộc về mình.

“Em thích cậu ta, viết thư tỏ tình là muốn được yêu đương với cậu ta sao?” Phương Vi hỏi.

“Không phải.” Phương Hạm khịt mũi.

Muốn yêu đương với cậu ấy không? Tất nhiên là có. Có ai lại không muốn ở bên người mình thích cơ chứ?

Nhưng cô chỉ dám âm thầm tưởng tượng trong lòng mà thôi.

Cô biết Giang Diệc Nhiên sẽ không bao giờ thích mình. Trong mắt cậu ấy, cô chỉ là một người bạn cùng bàn bình thường.

“Vì sau học kỳ này cậu ấy sẽ đi du học. Em nghĩ, nếu cậu ấy đi rồi thì có lẽ cả đời này em cũng không còn cơ hội được gặp lại.”

“Nên em rất muốn nói ra tình cảm này.”

“Em biết cậu ấy có nhiều người thích lắm, có nhiều người viết thư tình cho cậu ấy nữa, nhưng không hiểu sao em vẫn muốn viết.”

“Em chỉ hy vọng có thể để lại một chút ấn tượng trong lòng cậu ấy, ít nhất cũng nhớ rằng từng có một người như em.”

Cô vừa nói, vừa chậm rãi đưa tay lau khóe mắt, khóe môi mím lại, khóe mắt ươn ướt.

Phương Vi nhìn em gái, trong lòng bất giác cũng dâng lên cảm giác chua xót.

Dù là hai chị em, và cô cũng là người nuôi lớn em gái, nhưng tính cách hai người lại khác nhau hoàn toàn. Có thể là vì hoàn cảnh trưởng thành khác nhau. Phương Hạm rõ ràng là kiểu người nội tâm, nhạy cảm, luôn suy nghĩ rất nhiều.

Dù bản thân Phương Vi cũng từng trải qua những cảm xúc tương tự, nhưng chưa bao giờ thấy buồn đến mức này như Phương Hạm.

“Cậu ta rất giỏi à? Học giỏi lắm? Hay chỉ đơn giản là vì đẹp trai?” Phương Vi hỏi.

“Hồi trước thì cậu ấy rất giỏi.” Phương Hạm lí nhí đáp.

Quả thật, Giang Diệc Nhiên từng rất xuất sắc, từng là người nổi bật như ánh hào quang. Nhưng bây giờ có vẻ không thể gọi như vậy nữa. Cô cảm nhận được cậu ấy từ học kỳ trước đã bắt đầu buông xuôi, buông bỏ chính mình.

Nhưng câu nói này, vào tai Phương Vi lại giống như: ngoài cái mã đẹp trai ra, chẳng còn gì cả.

Phương Vi vốn định khuyên em gái rằng yêu ai cũng phải nhìn người cho kỹ, đừng có quá coi trọng vẻ bề ngoài. Nhưng nghĩ đến bệnh tình của em, nghĩ đến những lời bác sĩ nói tối qua, chị lại không đành lòng nói nặng.

Lời bác sĩ như vẫn văng vẳng bên tai cô:

“Bệnh này rất cần nghỉ ngơi, cảm xúc lại càng quan trọng. Đáng lẽ phải được nghỉ ngơi dài hạn, tránh mệt mỏi hay kích động làm bệnh nặng thêm. Với tình trạng như em gái cô, cảm xúc biến động mạnh như vậy là không ổn, người nhà nên cố gắng

hướng dẫn tinh thần, nếu không sẽ rất bất lợi cho điều trị.”

“Giờ cô bé không nên tiếp tục đến trường nữa. Tim đã giãn rõ rệt, chức năng tim cũng đang suy giảm từng ngày. Nếu tiếp tục thế này, điều trị nội khoa cũng chỉ là uống thuốc độc giải khát. Tôi khuyên nên cân nhắc đến việc ghép tim.”

“Bây giờ cô bé còn bị rối loạn nhịp tim, nguy cơ đột tử là hoàn toàn có thể xảy ra. Người nhà cũng nên chuẩn bị tâm lý trước.”

“Ở trong viện thì nên ăn ngon, ngủ ngon, sống vui vẻ một chút.”

Phải rồi. Em gái cô liệu có thể sống tiếp hay không, sống được bao lâu, tất cả đều là dấu hỏi. Cô còn bận tâm gì chuyện nó thích kiểu con trai nào cơ chứ?

Chỉ mong em có thể sống vui vẻ hơn một chút là được.

Cổ họng Phương Vi nghẹn lại, mất một lúc mới mở lời: “Phương Hạm, thời gian tới em có lẽ sẽ không thể đến trường, chỉ có thể nghỉ ngơi ở bệnh viện thôi.”

“Nếu em thật sự muốn đưa bức thư em viết cho cậu ta, ngày mai chị đến trường giúp em thu dọn đồ, tiện thể mang đưa giúp.”

“Em phải nghỉ bao lâu mới được đi học lại ạ?”
Phương Hạm quay đầu hỏi.

“Có thể... nửa năm, cũng có thể... một năm.”
Phương Vi hơi ngập ngừng rồi đáp.

Phương Hạm nhìn biểu cảm của chị gái, trong lòng đã phần nào hiểu được tình hình.

Ánh sáng hy vọng nào đó trong cô như từ từ lại tắt.

Có lẽ... cô sẽ thật sự không bao giờ gặp lại Giang Diệc Nhiên nữa.

Tuy luôn cảm thấy bản thân là gánh nặng cho gia đình, nhưng Phương Hạm không muốn chết. Cô yêu thế giới này, yêu ánh nắng, yêu tuyết rơi và thậm chí cả xanh mướt, yêu những chú mèo con, chó nhỏ đáng yêu, yêu cả tiếng chim hót dịu dàng buổi sớm. Và cô cũng yêu người mình thầm thương nhớ.

Vì căn bệnh này, hơn mười năm sống của cô luôn đi kèm với lo lắng và đau đớn.

Nhưng cũng chính vì thế, cô càng yêu thế giới này hơn bất cứ ai, trân quý từng giây phút còn có thể cảm nhận cuộc sống.

Phương Hạm cúi đầu lặng thinh thật lâu. Mãi đến gần một phút sau mới cất lời: “VẬY... chị có thể giúp em đưa lá thư ấy cho cậu ấy được không?”

Giọng cô bé nhẹ tênh, như không còn chút sức lực.

Phương Vi nhìn em, lòng đau thắt lại: “Chị có thể giúp em đưa, nhưng em phải hứa với chị... sau khi thư được gửi đi, em phải buông bỏ chuyện này, quên hết tất cả, được không?”

“Chị mong em sống thật vui vẻ.”

“Cậu ta chỉ là một người đi ngang qua trong đời em thôi. Em phải học cách yêu bản thân trước đã, rồi mới có thể yêu người khác.” Phương Vi nói.

“VẬY... nếu cậu ấy không nhận thì sao?” Phương Hạm hỏi.

Cô vốn đã không đủ dũng khí, lại càng nhút nhát hơn sau khi bị tổn thương.

“Yên tâm, chị sẽ tận mắt thấy cậu ta nhận mới thôi.” Phương Vi dịu dàng trấn an.

“Vâng.” Phương Hạm lau nước mắt, khẽ gật đầu, đáp nhỏ như muỗi kêu.

Cứ gửi thư thôi.

Dù sao cũng chỉ là một mối tình đơn phương, có gì mà phải sợ?

Ít nhất họ từng ngồi cạnh nhau, chỉ cách nhau chưa đến nửa mét.

Từng bên nhau suốt bao nhiêu tiết học. Chỉ đơn giản là ngồi cạnh.

Cô từng nói chuyện với cậu ấy, từng nhìn thấy dáng vẻ khi cậu ngủ, từng ăn đồ cậu đưa. Họ từng cùng ở một thành phố, cùng trải qua một trận tuyết rơi bất ngờ mà lãng mạn.

Chúa không hề bạc đãi cô, Ngài không để cô bỏ lỡ tất cả.

—

Ngày hôm đó, Giang Diệc Nhiên sống trong trạng thái bất an, không ăn không ngủ ngon. Một cảm giác hoang mang và căng thẳng cực độ cứ bám riết lấy cậu, giống như đang đợi phán quyết từ trọng tài trong một trận đấu, xem mình có phạm luật hay không.

Lúc mọi thứ còn chưa rõ ràng, mới chính là lúc thử thách tâm lý nhất.

Cậu đã xem điện thoại vô số lần trong ngày, nhưng vẫn không thấy Phương Hạm chấp nhận lời mời kết bạn.

Thậm chí về sau, chính cậu cũng thấy khó hiểu: chẳng phải chỉ vì tâm trạng không tốt, lỡ tay làm rơi thanh sô-cô-la cô ấy đưa thôi sao? Cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm đến mức khiến người ta buồn khổ đến thế?

Con gái nào cũng mỏng manh như vậy à?

Nhưng nghĩ kỹ lại, từ trước đến giờ cậu chưa từng đối xử như thế với ai, cũng không có “tiêu chuẩn tham khảo”.

Cậu không thích con gái hay làm quá, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình hôm qua đúng là có phần quá đáng.

Phương Hạm đúng lúc lại gặp phải Giang Diệc Nhiên vào thời điểm tồi tệ nhất, khi cậu đang bức bối, khi mọi cảm xúc đều mất kiểm soát.

Đến tối, lúc học buổi tự học, cậu lại cúi đầu kiểm tra điện thoại thêm mấy lần.

Tin nhắn riêng và trong nhóm nhiều vô kể, thậm chí thông báo kết bạn cũng hiện đở hơn chục cái. Vậy mà lời mời kết bạn từ cô gái mà cậu đang chờ vẫn mãi không hiện ra trong khung trò chuyện.

Chờ mãi, đến mức lòng cậu bắt đầu bức dọc, nhìn gì cũng thấy chướng mắt.

Sao cô ấy vẫn chưa chấp nhận? Không nhìn thấy, hay cố tình không đồng ý? Là vì cậu hôm qua đối xử

tệ với cô nên không muốn thêm bạn?

Nhìn thì thấy ngoan ngoãn, dễ bắt nạt, dịu dàng.
Mà sao cảm giác bên trong lại buống bình đến vậy.

Giang Diệc Nhiên nghĩ ra vô số khả năng.

Trước giờ toàn là con gái chủ động thêm bạn cậu.
Phần lớn cậu đều mặc kệ, không đồng ý cũng không
từ chối, cứ để lời mời nằm đó.

Nhưng cậu chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày chính
mình là người gửi lời mời, mà bên kia lại mãi không
chịu đồng ý, khiến cậu sốt ruột đến phát điên.

Chương 21

DTV-EBOOK

Cả ngày hôm đó, Phương Hạm đều phải truyền dịch và uống thuốc trong bệnh viện.

Phương Vi đã xin làm việc tại nhà, chuyên tâm ở bệnh viện chăm sóc em. Buổi trưa, Quan Huống ghé qua một chút rồi lại phải đi làm ngay vì đến giờ làm việc.

Phương Hạm sau khi ăn trưa thì mơ màng ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh lại, quay đầu đã thấy Phương Vi cũng đang ngủ say, gục bên cạnh.

Tối qua Phương Vi đã phải lo lắng cả đêm vì em vào phòng cấp cứu, lại còn phải làm thủ tục nhập viện, rất vất vả. Sáng nay lại chạy về nhà thu dọn đồ đạc, nấu cơm, cơ bản cả ngày chưa được nghỉ ngơi.

Cô bé nghiêng đầu nhìn chị mình, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Ước gì mình có thể khỏe lại được, cô thầm nghĩ.

Cả buổi sáng phải truyền dịch, đến giờ cuối cùng cũng được rút kim truyền, Phương Hạm mới có chút tinh thần để làm việc khác.

Nhưng vì Phương Vi đang ngủ nên cô không dám phát ra tiếng động, sợ làm phiền, đành nhẹ tay nhẹ chân.

Hôm qua sự việc xảy ra quá bất ngờ, không mang theo gì cả. Mãi đến trưa nay Phương Vi mới mang cặp sách và điện thoại của cô đến bệnh viện.

Cô bé khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng lấy chiếc ba lô trắng đặt bên cạnh, mở khóa kéo và lấy điện thoại ra.

Từ lúc tan học hôm qua đến giờ, cô gần như chưa mở điện thoại. Mở ra là một loạt thông báo nháy lên. Nhưng đa phần chỉ là những thông báo rác từ các app.

Sau khi xóa hết, Phương Hạm mới mở QQ. Một dãy chấm đỏ hiện lên liên tiếp, phần lớn là tin nhắn nhóm và lời hỏi thăm của bạn bè.

“Bảo bối, cậu ổn chứ? Tối nay lúc học buổi tối, giáo viên chủ nhiệm gọi mình lên văn phòng hỏi chuyện của cậu.”

“Mình không nhận được nên đã kể rồi. Cậu không sao chứ?” [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](http://Truyenfull.vision)

“Cậu bị sao vậy?? Lại ốm à? Hay là vì chuyện hôm qua? Sáng sớm nay Giang Diệc Nhiên còn hỏi mình sao cậu không đến, mình mặc kệ cậu ta luôn.”

“Tối qua cô chủ nhiệm hỏi mình chuyện cậu. Mình nghĩ chắc cậu lại về nhà khóc nên đã kể chuyện Giang Diệc Nhiên. Cậu đừng giận mình nhé. [Buồn bã]”

Phương Hạm cúi đầu nhìn màn hình, ngón tay trắng nõn khẽ chạm vào bàn phím, gõ lại:

“Không sao đâu, cậu đừng nghĩ nhiều.”

“Tối qua mình bị đau tim, phải nhập viện nên không đến trường được.”

Cô nhấn gửi, nhưng đối phương không phản hồi.

Cũng đúng thôi, giờ này mọi người đang học, không có thời gian xem điện thoại.

Phương Hạm khóa màn hình, đặt điện thoại sang bên, hàng mi khẽ rũ xuống, trong lòng bỗng cảm thấy một nỗi mất mát nhẹ nhẹ.

Cô đặt điện thoại sang một bên, ngả người ra sau, co đầu gối lại, lấy sách giáo khoa đặt lên đùi và bắt đầu lật xem.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, Phương Vi vẫn còn đang ngủ.

Trang sách quen thuộc, chữ in quen thuộc, cả hình ảnh cũng quen thuộc. Nhưng xung quanh lại không có tiếng giảng bài, cũng không có sự ồn ào của bạn học như thường lệ.

Chỉ có ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào qua lớp kính, và tiếng lật trang sách khe khẽ.

Phương Hạm nhìn vào những dòng chữ trong sách, bỗng thấy sống mũi cay cay.

Cô cũng đâu muốn cứ phải ở mãi trong bệnh viện. Cô cũng muốn được đi học. Mỗi lần nhập viện lại giống như một cái cây héo tàn bên bờ vực, lẽ ra nên được lớn lên mạnh mẽ, thì lại phải héo úa trong một góc bệnh viện.

Tuy không muốn than trách số phận, nhưng có đôi khi vẫn không kìm được mà thấy tủi thân.

Thế giới này đẹp như vậy, nhưng có lẽ chính sự ra đời của cô đã là một sai lầm, mang theo bệnh tật, nỗi đau, và cả gánh nặng cho những người khác.

Đang miên man nghĩ, thì điện thoại cô để trên chần bỗng sáng màn hình.

Ga trái giường và chần đều màu trắng tinh khôi, nên màn hình điện thoại bật sáng liền trở nên rất rõ.

Phương Hạm theo phản xạ tưởng là tan học rồi, chắc Dương Thư Tuyết trả lời tin nhắn, nên vội vàng cầm lên xem thử. Nhưng vừa mở ra thì phát hiện chỉ là một thông báo tin tức mới được trình duyệt đẩy lên.

Vuốt màn hình xuống, cô vẫn đang ở trong khung hội thoại với Dương Thư Tuyết. Phương Hạm mím môi, nhấn nút quay lại.

Vì lúc này có quá nhiều thông báo nên cô chưa để ý. Lần này sau khi dọn dẹp hết tin nhắn chưa đọc và nhóm chat, mới phát hiện trong mục danh bạ lại có một biểu tượng nhỏ màu đỏ báo có tin mới.

Phương Hạm nhíu mày, thấy hơi lạ.

Vì bình thường cô rất ít đến trường, bạn bè cũng chỉ có vài người thân quen, không có vòng xã giao rộng, nên rất hiếm khi có ai gửi lời mời kết bạn.

Cô bé nhấn mở danh bạ, hệ thống lập tức chuyển tới phần thông báo kết bạn.

Nhìn thấy nội dung trên màn hình, tim Phương Hạm như khựng lại một nhịp.

Một lời mời kết bạn mới.

Cái ảnh đại diện đó, cô quen thuộc đến mức dù nhắm mắt cũng nhận ra, một con sư tử đen ngẫu lòi, nhưng toát ra cảm giác có phần đè nén.

Là Giang Diệc Nhiên?

Chỉ trong khoảnh khắc, cô còn tưởng mình đang nằm mơ, hoặc ai đó đang trêu chọc. Nhưng khi nhấn vào trang cá nhân của người gửi lời mời, cô chắc chắn, đó đúng là tài khoản của Giang Diệc Nhiên.

Cô quá quen thuộc với trang cá nhân của cậu. Dù chưa từng dám chủ động gửi lời mời, nhưng từng chi tiết cô đều nhớ rõ, không thể nhầm được.

Giang Diệc Nhiên là tìm cô qua nhóm lớp rồi gửi lời mời. Trong khung lời nhắn hoàn toàn trống không, không viết gì cả.

Phương Hạm nhìn cái ảnh đại diện hình sư tử kia, hơi sững người.

Đây là cảnh tượng mà có nằm mơ cô cũng không dám tưởng tượng đến. Cô từng mơ mộng về việc mình gửi lời mời rồi được đồng ý, chứ chưa từng dám nghĩ Giang Diệc Nhiên sẽ chủ động tìm đến cô mà nhấn nút “thêm bạn”.

Nhưng không hiểu sao, cô lại chợt nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, tim bỗng nhói lên một cái. Đường như thế nào cũng không thể lấy đủ dũng khí để nhấn nút “Đồng ý”.

Cô nhìn chăm chăm vào giao diện yêu cầu kết bạn rất lâu, rất lâu, nhưng ngón tay cứ lơ lửng phía trên, mãi vẫn không thể chạm xuống.

Cô cầm điện thoại trong tay, hàng mi dài rủ xuống, ánh mắt lặng lẽ dừng trên màn hình.

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng làm gì cả, chỉ lặng lẽ thoát ra ngoài.

—

Buổi chiều, nhân lúc còn tỉnh táo, Phương Hạm đọc sách được một lúc. Phương Vi ngủ được gần bốn mươi phút rồi cũng tỉnh, sau đó nói phải về nhà nấu cơm.

Phương Hạm thấy chị quá mệt, trong lòng không đành.

“Chị ơi, hay là ăn cơm bệnh viện đi. Chị cứ chạy tới chạy lui như vậy cực quá, chẳng có thời gian nghỉ ngơi nữa.” Cô nói.

“Cơm bệnh viện vừa dở lại không đảm bảo an toàn. Tự nấu vẫn là tốt nhất, hơn nữa chị lái xe đi cũng tiện mà. Không cực như em nghĩ đâu.” Phương Vi đáp.

Phương Hạm không lay chuyển được chị, đành đổi cách.

“Vậy tối chị về nhà ngủ đi, em ở viện một mình không sao đâu. Có gì thì em gọi y tá tới là được.”

“Hơn nữa chị hôm qua đâu có ngủ ngon, hôm nay ở viện cũng không ngủ sâu, lái xe mệt lại càng nguy hiểm.”

“Sao mà được?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Phương Vi trừng mắt, “Chị lại bỏ em một mình trong viện giữa đêm được hả? Lỡ có chuyện gì thì sao? Đừng lo nghĩ nhiều nữa.”

“Chính vì em suốt ngày nghĩ ngợi mới khiến bệnh tình thêm nặng. Mai ba tới rồi đổi ca với chị, chị sẽ về nghỉ.”

“Yên tâm đi.”

Nghe chị nói vậy, Phương Hạm như ngọn lửa bị dập tắt, cũng chẳng biết nên khuyên thêm điều gì.

Chỉ đành thầm cầu mong ba sớm đến để chị có thể về nhà nghỉ ngơi thật sự.

Cô ngồi trên giường bệnh, nhìn chị tắt bật thu dọn đồ đạc.

Đến lúc Phương Vi chuẩn bị đi mới hỏi: “Chị ơi, tối chị tới có thể giúp em mang cái hộp nhỏ trên giá sách trong phòng em tới không?”

Phương Vi đang định đi, quay đầu lại khựng một chút.

“Hộp nhỏ nào cơ?”

“Trên cái giá trên bàn học á, có một cái hộp sắt hồng hồng, chia ô á.” Phương Hạm nói.

“Bên trong đựng gì mà bí mật vậy? Có gì đặc biệt?” Phương Vi trêu.

“Ờm... chỉ là vài thứ linh tinh thôi.” Mặt Phương Hạm hơi đỏ, ngập ngừng đáp.

Mấy thứ trong hộp tuy lộn xộn nhưng với cô lại là kỷ vật quý giá. Có cái hộp ấy bên người, cô cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

“Được rồi, chị về sẽ mang qua cho em.”

Sợ mình quên, Phương Vi đặt túi xuống, đặc biệt ghi chú việc lấy hộp nhỏ vào sổ ghi nhớ.

Phương Hạm nhìn chị rời đi, thế giới xung quanh lại trở về với tĩnh lặng.

—

Lúc Phương Vi về nấu cơm, Phương Hạm tranh thủ đọc sách. Vì trên người và đầu ngón tay vẫn nổi các thiết bị theo dõi nhịp tim, không tiện xuống giường, nên cô chủ yếu nằm đọc.

Giữa chừng y tá tới giúp cô thở oxy và uống thuốc.

Nói rằng tối ăn xong có thể ra ngoài đi lại nhẹ nhàng, nhưng cũng không được quá lâu.

Khoảng hai tiếng sau, Phương Vi quay lại. Tối nay chị nấu món canh bí đao mà Phương Hạm thích, cải thìa xào và cháo yến mạch, đều là các món thanh đạm, tốt cho tim.

Phương Vi cũng đã mang cái hộp nhỏ đến. Nhưng vì có người bên cạnh nên Phương Hạm cũng không tiện mở ra xem.

Mãi đến khi Phương Vi và Quan Huống nói sẽ ra ngoài bàn chút việc, cô mới có khoảng thời gian một mình.

Nhưng thấy họ đi ra ngoài, trong lòng Phương Hạm cũng buồn buồn.

Cô đoán họ lại đang bàn chuyện liên quan đến bệnh tình của mình, không biết là sắp xếp gì đây.

Cô bé ngồi ngẩn ra trên giường một lúc rồi lặng lẽ lấy cặp lại.

Cô lấy ra thanh socola vốn định tặng Giang Diệc Nhiên hôm qua, ngắm nghía hồi lâu.

Vỏ ngoài trông vẫn nguyên vẹn, nhưng phần socola bên trong đã gãy thành ba mảnh, không còn cách nào để đem tặng được nữa.

Phương Hạm thấy có chút buồn, nhưng không rõ là vì tiếc socola hay vì điều gì khác.

Cô lại lục cặp, lấy ra bức thư mình đã viết, trải phẳng trên đầu gối, lặng lẽ đọc lại. Nhìn nét chữ của mình, không hiểu sao mắt bỗng cay xè.

Phương Hạm bỗng nhớ lại lời Phương Vi từng nói: “Người không thích em thì sẽ chẳng bao giờ để tâm đến cảm xúc của em. Dù em có đau lòng thế nào, cậu ta cũng chẳng cảm thấy gì cả.”

Phải rồi...

Từng câu từng chữ trong bức thư này cô đều dồn hết tâm tư mà viết. Nhưng với Giang Diệc Nhiên mà nói, chỉ như một tờ giấy lộn chẳng có giá trị gì.

Cùng lắm chỉ chứng minh một điều, cậu rất được các cô gái yêu thích.

Cậu vui thì có thể đọc qua cười mấy tiếng, không vui thì vò nát vứt thẳng vào thùng rác cũng chẳng ngạc nhiên.

Mắt Phương Hạm đỏ ửng.

Dù cố gắng kìm nén, nhưng tầm nhìn vẫn dần dần nhòe đi, rồi thứ chất lỏng ấm nóng từ khóe mắt lặng lẽ rơi xuống.

Mặt cô ướt đẫm, mấy giọt nước mắt rơi lên tờ thư tình.

Chẳng mấy chốc, vài chữ bị thấm ướt. Phương Hạm vội lau đi bằng tay áo, nhưng càng lau lại càng nhòe.

Cô không muốn nhìn nữa. Càng nhìn càng thấy đau lòng.

Cô gái đưa tay áo lên lau nước mắt, cẩn thận gấp lá thư lại và đặt sang một bên.

Rồi cô ôm chiếc hộp sắt hồng hồng vào lòng, mở ra.

“Cạch” một tiếng, nắp hộp bật mở.

Bên trong là những món đồ nhỏ cô rất trân quý, còn có cả mấy viên kẹo bạc hà mà Giang Diệc Nhiên đã từng cho.

Từ phía trên nhìn xuống, những viên kẹo xanh nhạt đang nằm im lặng bên trong.

Cô bé khịt mũi, vẫn còn nức nở, đôi má đỏ bừng vì khóc.

Cô cầm lấy một viên kẹo bạc hà, trước mắt lại hiện lên hình ảnh buổi tối học thêm hôm đó, cậu con trai với dáng vẻ bất cần, hờ hững đưa kẹo cho cô.

Đường nét quai hàm sắc sảo, đuôi mắt ngông cuồng nhưng vẫn mang chút dịu dàng.

“Muốn không?”

“Đưa tay ra.”

Cô vừa mới đưa một tay ra đỡ, nhưng đối phương lại đổ quá nhiều khiến cô phải vội vàng đổi sang hai tay để hứng lấy.

Khoảnh khắc ấy đối với cậu chỉ là vài giây tầm thường trong cuộc đời, nhưng trong ký ức của cô, lại là một nét chấm vĩnh viễn không thể phai.

Cuộc sống của cô quá đổi nhạt nhẽo, chỉ có chữa bệnh, đọc sách và học hành.

Trong chuỗi ký ức ngắn ngủi đó, những hình ảnh có màu sắc, có hơi ấm, ngoài người thân và bạn bè, thì hầu như đều liên quan đến cậu.

Phương Hạm lúc này cũng không còn muốn gục đầu khóc lớn như trước nữa.

Cô chỉ còn một chút xíu cảm giác buồn còn sót lại, nhưng không còn sụp đổ nữa. Chỉ có những giọt nước mắt vẫn chảy dài nơi khóe mắt.

Cô gái xé một góc vỏ kẹo, đưa lên môi cho viên kẹo vào miệng. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cảm giác lạnh tê quen thuộc lại tràn ngập đầu lưỡi. Nhưng lần này Phương Hạm không còn như trước, không còn muốn lập tức nhả ra, mà cố gắng chịu đựng cái lạnh ấy, học theo Giang Diệc Nhiên nhai nát viên kẹo trong miệng.

Kẹo rất cứng, cô phải cố gắng lắm mới nhai được. Nhưng cuối cùng vẫn nghiền nát được, để nó tan dần giữa môi răng rồi nuốt xuống.

Đây là viên thứ hai, cũng là viên cuối cùng cô ăn loại kẹo này.

Ăn xong viên này thì buông tay thôi, Phương Hạm cúi đầu nghĩ.

Đợi mai chị mang thư đến đưa cho cậu ấy, thì tất cả cũng xem như kết thúc rồi. Dù cậu ấy có đọc hay không, biết hay không, có để tâm hay không, cô cũng sẽ không bao giờ làm phiền cậu nữa.

Không nghĩ tới nữa, không nhớ nhung nữa.

Tình cảm của cô, đến đây là hết rồi. Nhưng vẫn mong cậu ấy luôn giỏi giang, vui vẻ, tự do.

Một đời bình an thuận lợi.

Phương Hạm nhắm mắt lại vừa nghĩ, nước mắt cứ thế từ cảm lạnh lẽ nhỏ xuống, từng giọt rơi lên ga trải giường trắng tinh của bệnh viện.

Nếu kiếp sau còn có cơ hội. Thật sự rất hy vọng mình có thể sống khỏe mạnh.

Gặp được một người mình thích, mà người ấy cũng thật lòng thích mình.

Rất mong muốn, thật sự rất mong muốn.

—

Cùng lúc đó, trong phòng học của trường trung học phổ thông A, đèn vẫn sáng trưng.

Phần lớn mọi người đang chăm chú học bài, làm bài tập, hoặc giải đề. Chỉ có mình Giang Diệc Nhiên là tối nay xem điện thoại đến tám trăm lần.

Nhưng dù vậy, cậu vẫn không thấy Phương Hạm chấp nhận lời mời kết bạn.

Trong lòng Giang Diệc Nhiên tự nhiên thấy bức bối, hụt hẫng lạ thường.

Bình thường ngồi một mình ở đây đã quen. Hàng cuối cùng, chẳng ai quản, muốn ngồi kiểu gì thì ngồi, không cần bận tâm có vượt quá ranh giới hay không. Cảm giác như cả hai cái bàn đều là của mình, tự do phóng khoáng, như vua một cõi.

Thậm chí mấy hôm đầu khi Phương Hạm ngồi cùng, cậu còn cảm thấy có chút gò bó, như thể không gian bị nén lại một nửa.

Nhưng giờ Phương Hạm lại không đến nữa, cậu lại thấy có chút không quen.

Bên cạnh mình lúc này trống trải đến lạ, dư ra một khoảng lớn chẳng ai ngồi.

Thiếu niên dựa người vào ghế, ánh mắt lại vô thức liếc sang bên phải, nhìn mãi không rời.

Dù Phương Hạm không đến, buổi tối hôm đó cũng không có mặt, nhưng bàn học của cô vẫn gọn gàng sạch sẽ, mọi thứ đều ngăn nắp.

Bản thân Giang Diệc Nhiên là kiểu người khá tùy tiện, chẳng qua đồ đạc ít, nếu nhiều hơn thì thường tiện tay để đâu cũng được, chẳng quan tâm chỗ đó có đúng hay không, cũng chẳng để ý có ngăn nắp hay không.

Còn Phương Hạm thì khác. Sách giáo khoa để một bên, vở bài tập để một bên, thậm chí còn dán nhãn từng quyển sách để dễ tìm. Cẩn thận và có thói quen rất tốt.

Nhìn bàn học của cô, Giang Diệc Nhiên bỗng cảm thấy, Phương Hạm giống như cô gái ốc sên trong truyện cổ tích, chắc trong phòng cô ấy cũng sạch sẽ ngăn nắp như vậy.

Có phải đưa cô đến nơi nào, cô cũng có thể biến chỗ đó thành ngăn nắp, sạch sẽ như thế không?

Trong đầu cậu bỗng xuất hiện ý nghĩ kỳ quặc như vậy.

Cho đến khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Phương Hạm vẫn không đồng ý kết bạn, cũng không có tin nhắn nào gửi đến.

Giang Diệc Nhiên bắt đầu mất kiên nhẫn.

Dù bình thường cậu khá tự tin, nhưng dù gì chuyện ngày hôm qua vẫn còn đó. Chờ lâu như vậy mà không chấp nhận, chỉ có hai khả năng: một là đã thấy nhưng cố tình không đồng ý, hai là đến giờ vẫn chưa đung đến điện thoại.

Nhưng dù là cái nào thì cũng chẳng phải tin tốt.

Tan học buổi tối, tâm trạng Giang Diệc Nhiên rối như tơ vò, chẳng buồn rủ bạn bè đi đâu. Vừa mới nghe chuông tan học, cậu lập tức đuổi theo Dương Thư Tuyết, hỏi thẳng một câu:

“Phương Hạm sao rồi?”

Dương Thư Tuyết đang đeo cặp đi ra khỏi trường, chưa đi được bao xa đã bị Giang Diệc Nhiên chặn lại.

Cậu không chạm vào cô, nhưng vì Giang Diệc Nhiên cao, đứng chắn ngay trước mặt khiến cô chẳng còn đường để đi, đành phải dừng lại.

Thật ra lúc ăn tối cô đã thấy tin nhắn Phương Hạm gửi lại, biết hôm qua tim của bạn lại lên cơn, phải nhập viện điều trị. Chắc sẽ phải ở lại bệnh viện một thời gian.

Dù không thể nói tất cả là do Giang Diệc Nhiên, nhưng Dương Thư Tuyết vẫn thấy không thể nói là không liên quan. Chẳng phải vì bị Giang Diệc Nhiên từ chối nên Phương Hạm mới buồn đến mức khóc mãi hay sao. Mà bạn ấy vốn đã có bệnh tim, chắc chắn ảnh hưởng không nhỏ.

“Phương Hạm sao thì liên quan gì đến cậu?”

“Cậu chẳng bảo cậu ấy tránh xa cậu ra sao? Giờ lại hỏi tôi làm gì?” Dương Thư Tuyết vừa đáp vừa cau có, định bước tiếp, lách qua người Giang Diệc Nhiên.

Nhưng thiếu niên lại cau mày, hơi nghiêng người sang bên chưa đến nửa bước, đã chặn cô lại lần nữa. Cậu chẳng quan tâm cô bực bội hay không, chỉ cúi đầu hỏi tiếp, giọng bình tĩnh đến mức có phần lạnh lẽo:

“Cô ấy bị bệnh à?”

Dương Thư Tuyết cảm thấy nếu mình không trả lời, có khi hôm nay chẳng thể thoát khỏi con đường này, bực đến mức phát cáu:

“Đúng. Cậu ấy phải nhập viện nên mới không đến trường được. Cậu hài lòng chưa? Về mà hưởng thụ cái chỗ ngồi thoáng đãng ở hàng ghế cuối của cậu đi.” Cô hậm hực nói, chẳng chút kiên nhẫn.

Nhập viện?

Thiếu niên hơi nhíu mày, lồng ngực chột như co lại, tim khẽ run lên, thoáng chốc bản thân.

Chính khoảnh khắc thất thần đó, Dương Thư Tuyết lập tức chớp lấy cơ hội lách qua người cậu, rào bước đi nhanh, đầu cúi thấp, bước chân lạch bạch. Nhưng tiếc là Dương Thư Tuyết chẳng cao lắm, bước ngắn, rất nhanh lại bị Giang Diệc Nhiên đuổi kịp.

“Cô ấy bị bệnh gì?” Giang Diệc Nhiên bước dài, chỉ vài bước đã đuổi kịp, tiếp tục hỏi.

“Sao mà cậu lắm chuyện thế.”

Dương Thư Tuyết hoàn toàn không muốn nói chuyện với cậu. Cậu càng hỏi, cô càng cảm thấy tức

giận bất bình.

“Nếu không phải cậu kích động cậu ấy hôm qua, có khi giờ cậu ấy đã không sao rồi đấy.” Cô ném ra một câu đầy mỉa mai.

“Thôi, nói với cậu cũng vô ích.”

Không muốn phí lời thêm nữa, Dương Thư Tuyết quay đầu bước đi. Lần này, Giang Diệc Nhiên không đuổi theo.

Trong đầu cậu vẫn vang vọng câu nói vừa rồi của Dương Thư Tuyết, nói là vì cậu chọc tức cô ấy nên mới xảy ra chuyện.

Thiếu niên đứng đơ tại chỗ, ánh sáng trong đôi mắt đen tuyền phút chốc thu lại, như không dám tin.

Cậu thật sự không tưởng tượng được, chẳng qua mình chỉ làm rơi thanh socola, cùnɡ lắm là quất cô ấy một câu.

Tại sao Phương Hạm lại nghiêm trọng đến thế?

Giang Diệc Nhiên không nghĩ ra, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt, không cách nào kiềm chế.

Lúc này vừa hết tiết tự học buổi tối, học sinh từ trong trường ào ào đổ ra, náo nhiệt khắp cả con đường. Từng dòng người từ cổng trường tỏa ra bốn phía.

Giang Diệc Nhiên đứng yên tại chỗ một lúc, như thể bỗng dưng không biết bản thân phải làm gì, mục tiêu biến mất, cả người hoang mang lạc lõng.

Cậu lắc đầu, cố gắng lấy lại tỉnh táo, rồi chậm rãi đi về phía ga tàu điện ngầm.

Vốn dĩ Giang Diệc Nhiên nghĩ, thôi thì cứ để mọi chuyện kết thúc tại đây, đừng nghĩ gì nữa. Dù sao cũng chẳng liên quan đến mình. Hai tháng nữa cậu sẽ đi rồi.

Giữa cậu và Phương Hạm cũng chẳng quen thân gì mấy, huống hồ hôm đó là cô ấy chủ động lại gần mình. Mà bản thân cũng đâu làm gì quá đáng.

Trong đầu cậu cứ lặp đi lặp lại những lời đó, như đang cố thuyết phục chính mình.

Nhưng không hiểu sao, như thể có một sức mạnh vô hình nào đó điều khiển, cuối cùng cậu vẫn rút điện thoại ra, lật danh bạ rồi gọi một cuộc.

“Alo? Có chuyện gì à?” Giọng lớp trưởng bên kia nghe rõ ràng đầy kinh ngạc.

Bởi vì Giang Diệc Nhiên bình thường rất lạnh lùng, hầu như chẳng giao du với mấy nam sinh trong lớp, chỉ toàn chơi với mấy người đẹp trai giàu có ở trường.

Vật hợp theo loài, người tụ theo nhóm.

Tuy không cùng vòng tròn, nhưng dù sao cũng là bạn học nên vẫn giữ phép lịch sự tối thiểu.

Giang Diệc Nhiên gần như chưa từng gọi điện cho cậu ta. Chỉ là trước đó có vài lần Giang Diệc Nhiên bỗng nhiên mất liên lạc, không đến trường, lớp trưởng với tư cách cán bộ lớp buộc phải gọi tìm, mà thầy cô cũng nhiều lần không liên hệ được với Giang Diệc Nhiên, nên yêu cầu cả hai có số nhau để dễ liên lạc.

Lúc này, thiếu niên cầm điện thoại áp vào tai, đầu hơi cúi thấp.

Tay cậu siết chặt chiếc điện thoại, đốt ngón tay trắng bệch.

“Cậu có biết tại sao Phương Hạm thường không đi học không? Cậu ấy mắc bệnh gì?”

Giang Diệc Nhiên cố giữ giọng bình tĩnh khi hỏi.

“Hả? Cậu ấy à... cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, hình như liên quan đến tim.” Lớp trưởng đáp.

“Thể trạng cậu ấy yếu, tôi nhớ là nghe bảo là bẩm sinh. Máy tin lè đường thôi, không chắc chắn đâu. Nói chung là tim không tốt nên mới hay nghỉ học. Trường cũng biết hoàn cảnh của cậu ấy nên mới cho cậu ấy ưu tiên một chút.”

“Cậu hỏi chuyện này làm gì? Lại bị cô chủ nhiệm bắt gọi đi xin lỗi cậu ấy à?”

Tim...

Hai từ ấy lọt vào tai, rồi như thể chiếm hết toàn bộ tâm trí Giang Diệc Nhiên, lặp đi lặp lại mãi không dứt.

Âm thanh bên kia vẫn rõ ràng truyền đến, nhưng Giang Diệc Nhiên đứng sững giữa đường, cứ như không nghe thấy gì.

Tiếng người nói chuyện, tiếng còi xe, tiếng động cơ... mọi âm thanh xung quanh bỗng như chìm vào tĩnh lặng.

Cả giọng lớp trưởng bên kia cũng dần bị một âm thanh khác lấn át, mạnh mẽ, có nhịp điệu, vang dội trong lồng ngực.

Mãi sau này cậu mới hiểu:

Âm thanh như trống trận ấy chính là tiếng tim đang đập của mình.

Chương 22

DTV-EBOOK

Giang Diệc Nhiên về đến nhà, nhưng cả người như mất hồn. Trong đầu cậu vẫn văng vẳng lời của lớp trưởng và Dương Thư Tuyết.

Thì ra Phương Hạm bị bệnh tim.

Trong ấn tượng của cậu, Phương Hạm là kiểu con gái rất yên tĩnh, ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ, tính cách dịu dàng, trông cứ như mẫu học sinh ngoan hiền mà phụ huynh rất thích.

Trước giờ cậu chỉ biết sức khỏe cô không tốt, hay nghỉ học. Nhưng mỗi lần cô đến lớp, khi ở bên nhau lại cảm thấy chẳng khác gì người bình thường.

Ngoài việc thường xin nghỉ phép, không tham gia thể dục hay kiểm tra thể lực, thì cũng chẳng có ưu đãi gì đặc biệt.

Cô luôn lịch sự dịu dàng với bạn học, khi học thì còn nghiêm túc hơn ai hết.

Giang Diệc Nhiên chưa từng nghĩ đến chuyện cô ấy mắc bệnh tim, lại còn là bệnh bẩm sinh.

Tuy cậu không hiểu nhiều về mấy loại bệnh này, nhưng cũng biết bệnh tim là kiểu bệnh rất nguy hiểm, bình thường nhìn thì không sao, nhưng một khi phát bệnh thì cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí chưa tới hai mươi phút là có thể lấy đi mạng người.

Thiếu niên về nhà mà không làm được gì cả. Không muốn chơi game, cũng chẳng muốn trả lời tin

nhân. Ngay cả khi Kiều Tuyết gọi điện, cậu cũng chỉ ứng phó vài câu rồi cúp máy.

Đêm khuya tĩnh lặng, căn hộ rộng lớn yên ắng đến mức nghe thấy tiếng kim rơi.

Giang Diệc Nhiên như một hồn ma lang thang, cả tối không ăn gì.

Cậu vào bếp mở tủ lạnh, nhưng từ ngày không có người giúp việc, bên trong chẳng còn gì ngoài vài lon bia Đức.

Cậu mở app đặt đồ ăn xem thử, nhưng lại chẳng thấy món gì muốn ăn.

Uống liền hai lon bia, cậu trở về phòng, nặng nề chìm vào giấc ngủ, muốn quẳng hết mọi phiền muộn ra sau đầu, thế nhưng đến nửa đêm lại giật mình tỉnh giấc.

Rõ ràng là mùa đông, trong phòng cũng chẳng bật sưởi, vậy mà người cậu lại đổ mồ hôi lạnh, da dầy quần thất như bị ai đó cào xé từ bên trong.

Cậu lại mơ thấy Phương Hạm.

Thực ra đến cuối cùng Giang Diệc Nhiên cũng không rõ là mình đang mơ hay vốn dĩ chưa từng ngủ, chỉ mơ màng tỉnh táo xen kẽ, mơ thấy cô quay lại trường, nhưng cứ gục đầu bên cạnh mà khóc mãi.

Trong căn phòng trống trải giữa đêm, chần tụt đến ngang eo, lộ ra phần thân trên trắng trẻo rần rở. Cơ bắp rõ ràng, rắn chắc, đường nét đẹp đẽ.

Giang Diệc Nhiên cau mày, ngồi yên một lúc rồi hất chân bước xuống giường.

Cậu tùy tiện mặc quần vào, ngực cứ như bị đè nặng, khó chịu không thở nổi, đành bước ra ban công cho khuây khoả.

Vừa mở cửa ra, cơn gió lạnh như lưỡi dao quét qua da, khiến người ta tỉnh táo ngay tức khắc.

Đã hai giờ sáng, cả khu dân cư dường như chìm vào giấc ngủ.

Nhưng nơi xa, dọc đường vẫn có đèn sáng, vẫn còn rực rỡ ánh đèn.

Giang Diệc Nhiên cúi đầu mở điện thoại, trong danh sách thông báo vẫn không có dòng nào cậu mong đợi. Phương Hạm không đồng ý, cũng chẳng từ chối lời mời kết bạn của cậu.

Lòng cậu trống rỗng, xen lẫn bất an.

Là lo lắng? Hay là áy náy? Hay chỉ đơn giản là lương tâm cắn rứt... chính cậu cũng không rõ.

Chỉ biết một điều, cậu thật sự mong cô bình an.

—

Sáng hôm sau, Phương Vi và Quan Huống ra ga đón Phương Văn Tiến đến.

Phương Hạm đã lâu không gặp ba. Tuy vẫn hay gọi điện, nhưng dấu sao gặp trực tiếp vẫn khác. Ông mang theo ít đặc sản quê nhà, khiến tâm trạng cô trong những ngày qua luôn phủ mây u ám cũng dịu lại phần nào.

Cả nhà vừa nói chuyện được đôi câu, y tá đã đến truyền dịch cho Phương Hạm.

Trên đường về từ ga, ba người lớn đã bàn trước về bệnh tình của cô, nhưng không ai nói rõ với cô bé. Mãi gần trưa, Phương Vi mới thử thăm dò:

“Phương Hạm, có chuyện này...”

Từ nhỏ Phương Hạm đã sống cùng chị gái, quan hệ giữa hai người thân thiết hơn hẳn. Nên một số chuyện do Phương Vi nói, sẽ dễ tiếp nhận hơn.

“Không sao, chị cứ nói đi.” Phương Hạm nhìn về mặt do dự của chị, đoán được tám phần là liên quan đến bệnh tình của mình.

“Ừm, theo phác đồ điều trị của bác sĩ, thời gian tới có thể phải làm một ca phẫu thuật nhỏ, lắp một thiết bị hỗ trợ vào tim em. Là thiết bị giúp hỗ trợ hoạt động tim.”

“Nhưng em đừng lo, đến lúc đó sẽ gây mê toàn thân, không đau gì nhiều đâu.” Phương Vi nhẹ giọng nói.

Nói thì dễ, nhưng dù gì cũng là phẫu thuật tim. Điều kiện y tế, tay nghề bác sĩ đều phải rất cao. Cô cố gắng nói nhẹ nhàng, chỉ sợ em gái sợ hãi mà không chịu làm.

Phương Hạm không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn tấm chăn, hàng mi rũ xuống, cả người ỉu rũ.

Phương Vi thấy em gái như vậy cũng thấy đau lòng. Nếu có thể lựa chọn, chẳng ai muốn lên bàn mổ, giao cả mạng sống cho người khác.

Nhưng không còn cách nào khác. Nếu không phẫu thuật, tình trạng của Phương Hạm sẽ ngày càng nghiêm trọng, không thể tiếp tục trì hoãn, không thể đánh cược mạng sống với vận mệnh.

Cô không dám thở dài trước mặt em, chỉ biết ôm lấy em, vỗ nhẹ rồi nói:

“Đến lúc đó cả nhà mình sẽ ở ngoài đợi em. Đừng sợ. Anh reassure em đã lo xong hết rồi, bác sĩ giỏi lắm. Ca phẫu thuật này ông ấy từng làm nhiều rồi.”

Nhưng Phương Hạm vẫn im lặng, không nói một lời.

Tuy không khóc không nháo, nhưng Phương Vi biết em gái mình đang sợ. Chuyện như vậy, ai mà chẳng sợ?

“Phẫu thuật xong thì sẽ khỏi hẳn chứ?” Một giây sau, Phương Hạm mới ngẩng đầu hỏi.

Phương Vi nhìn cô, lòng chua xót.

Thật ra, ca mổ chỉ là một phần trong phác đồ điều trị, thiết bị hỗ trợ tim chỉ giúp ngăn bệnh tình tiếp tục xấu đi. Ngoài ra vẫn cần uống thuốc hỗ trợ khác.

Liệu có khỏi hoàn toàn hay không, bác sĩ cũng không dám cam đoan.

Chỉ biết rằng với tình trạng hiện tại, ca mổ này là bắt buộc. Nếu xấu hơn nữa, có lẽ phải nghĩ tới việc thay tim.

Nhưng Phương Vi nghĩ một chút, vẫn nói:

“Tất nhiên là sẽ khỏi.”

“Thiết bị này sẽ giúp tim em khỏe hơn, không còn yếu như bây giờ nữa.”

Phương Hạm gật đầu, giọng vẫn nhỏ xíu, không có sức sống:

“Vâng.”

Có lẽ vì bệnh, lại thêm mấy ngày nằm viện truyền dịch và thở oxy, gương mặt cô nhợt nhạt hẳn. Lúc nào cũng ngoan ngoãn thế này, khiến người ta xót xa.

“Ừ, trưa chị về nấu cơm. Chiều sẽ đến trường em làm thủ tục xin nghỉ học.” Phương Vi nói.

“Tạm thời ngừng đi học, nhưng nhà trường vẫn giữ hồ sơ cho em.”

“Nửa năm này cứ tập trung dưỡng bệnh đi. Chờ tim em khỏe lại rồi hẵng quay lại trường. Điểm số không quan trọng, chữa bệnh mới là ưu tiên hàng đầu.”

Lần này Phương Hạm không đáp, chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt lạc lõng.

Phương Vi thấy vậy liền hiểu, em gái mình không cam lòng.

Cũng đúng thôi. Nghỉ nửa năm hay một năm, khi quay lại trường thì đã là lớp mới, thầy cô mới, bạn bè mới, mọi thứ lại bắt đầu từ đầu.

Huống hồ trong lớp cũ, còn có cậu con trai mà em cô thích.

“Chị làm xong thủ tục nghỉ học thì sẽ mang đồ đạc của em về để ở nhà trước. Sau khi em mổ xong, sức khỏe tốt hơn rồi, về nhà cũng có thể tự học trước.” Phương Vi dặn.

Phương Hạm vẫn chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Nhưng ngay sau đó như nhớ ra điều gì, cô với tay lấy chiếc cặp để bên cạnh.

Phương Vi nhìn cô em gái nhỏ ngồi trên giường kéo khóa cặp, từ trong đó lấy ra một phong thư mỏng. Trên mặt hiện rõ vẻ ngượng ngùng và rụt rè, đôi mắt đen lay láy mở to, không nói thẳng ra, chỉ khẽ đưa về phía chị:

“Cái này...”

Phương Vi sững người, nhìn phong thư mới sức nhớ ra chuyện trước đó mình đã đồng ý sẽ giúp Phương Hạm chuyển thư.

“Được rồi, chiều chị đến thu dọn đồ sẽ đưa cho cậu ta.” Phương Vi thở dài, nhận lấy và cất vào túi.

“Cậu ta ngồi chỗ nào? Tên là gì?” Chị hỏi.

“Là bạn cùng bàn của em.” Phương Hạm nhỏ giọng nói, hơi ngại.

“Được rồi.” Phương Vi gật đầu, tỏ ý đã hiểu, nhưng rồi lại nói:

“Nhưng Phương Hạm, em cũng phải hứa với chị, từ giờ đừng nghĩ đến người đó nữa.”

“Phải tập trung chữa bệnh. Cậu ta chắc chắn không phải là người sẽ đi cùng em suốt đời. Chỉ khi em khỏe mạnh, sau này mới gặp được người tốt hơn, hiểu chưa?”

“Vâng, em biết rồi.”

Phương Hạm mím môi, cúi đầu khẽ nói, cả người trông uể oải không sức sống.

—

Cả buổi sáng, Giang Diệc Nhiên cũng chẳng biết mình đang làm gì, tâm trí cứ lơ đãng, mãi không tập

trung nổi.

Điện thoại vẫn không có hồi âm nào từ cô, khiến cậu cứ mãi nghĩ đến chuyện này. Nhưng mỗi khi đến lớp, thấy chiếc bàn bên cạnh vẫn gọn gàng ngay ngắn, cậu lại nghĩ: chắc chỉ là về nhà dưỡng bệnh như mọi lần, rồi sẽ quay lại thôi.

Thời gian trôi qua nhanh, chẳng mấy chốc đã sang chiều. Trời hôm nay dường như nắng đẹp hơn mọi khi.

Hai tiết cuối là tâm lý học và tự học, ai nấy đều nhẹ nhõm như thể đã tan học. Chuông vừa reo, cả lớp lập tức náo nhiệt.

Người trực nhật vội vàng lên lau bảng, mấy nam sinh rủ nhau đi vệ sinh, các bạn nữ thì túm năm tụm ba tám chuyện rôm rả.

Trong sự hỗn loạn ấy, thiếu niên dựa lưng vào ghế liếc nhìn điện thoại, nhưng hàng mi chỉ khẽ sụp xuống, gương mặt không lộ cảm xúc gì. Cuối cùng vẫn nhét điện thoại lại vào ngăn bàn.

Trong đầu cậu đang nghĩ chuyện khác, cho đến khi nghe thấy giọng Dương Thư Tuyết từ xa vang lại gần: “Là ở đây ạ.”

Giang Diệc Nhiên ngẩng lên, thấy Dương Thư Tuyết dẫn theo một người phụ nữ lạ đi tới, chỉ vào chỗ ngồi của Phương Hạm.

Cậu hơi nheo mắt nhìn, lông mày khẽ nhíu lại.

Không tự giác, thiếu niên điều chỉnh tư thế đang buông lỏng của mình, dời trọng tâm về phía trước, ngồi nghiêm chỉnh hơn.

Người phụ nữ kia rõ ràng không phải học sinh hay giáo viên trong trường, cách ăn mặc trông rất chững chạc, khoác áo gió dài màu kaki, tầm hơn hai mươi tuổi, làn da trắng, đường nét trên gương mặt có vài phần giống Phương Hạm.

“Cảm ơn nhé. Thư Tuyết, bình thường em cũng giúp đỡ Phương Hạm nhiều rồi.”

“Không sao đâu chị, có gì cần cứ gọi em.” Dương Thư Tuyết đáp.

Giang Diệc Nhiên ngồi bên cạnh nhìn, từ cuộc trò chuyện cũng đoán được phần nào, người phụ nữ này chắc là chị gái ruột của Phương Hạm.

Chị kéo theo một vali cỡ trung, dừng lại phía sau lớp, ngồi xổm mở ra. Sau đó tiến tới bàn của Phương Hạm, bắt đầu thu dọn sách vở đặt lên vali.

Giang Diệc Nhiên ngồi im, máu như đông lại.

Cậu nhìn chị cô thu dọn đồ, bất chợt muốn đứng dậy ngăn lại. Muốn mở lời, nhưng lại chẳng nói được câu nào.

Trơ mắt nhìn từng món đồ trên bàn bên cạnh bị thu dọn sạch sẽ, từ ngay ngăn nắp, đến gần như trống trơn hoàn toàn.

Cảm giác lo lắng bất an dâng lên mãnh liệt.

Nhưng không giống với mấy hôm trước, lần này không phải kiểu lo âm ỉ âm thầm, mà là một cơn sóng dữ cuộn trào trong ngực, buộc cậu phải tìm một chỗ trút ra, buộc phải làm gì đó.

Cậu siết chặt nắm tay, cuối cùng không nhin được mà mở lời:

“Chào chị.”

“Cho em hỏi... Phương Hạm... cậu ấy sao rồi? Có phải lại bị bệnh không?”

Người phụ nữ vừa đặt xong chồng sách vào vali, vẫn còn nửa ngồi nửa đứng, ngẩng đầu lên nhìn Giang Diệc Nhiên, như có chút ngạc nhiên khi cậu hỏi đến tình hình của em gái chị.

“À, đúng rồi. Cảm ơn em đã quan tâm Phương Hạm. Em ấy phải phẫu thuật, chờ khỏi bệnh rồi sẽ quay lại học.” Phương Vi đáp.

“Quan tâm...”

Giang Diệc Nhiên nghe đến từ này, lòng khẽ siết lại. Không biết vì xấu hổ hay gì khác. Cậu chưa từng chăm sóc cô ấy.

Trước đây Phương Hạm từng tặng cậu táo, còn bảo cảm ơn vì cậu hay giúp cô mang bài kiểm tra được phát. Thật ra, cậu chẳng để tâm mấy đến việc phát cái gì, đủ hay thiếu, toàn vứt đại sang bên cạnh.

“Có nghiêm trọng không ạ? Phẫu thuật rồi... phải nghỉ bao lâu mới hồi phục?” Thiếu niên cau mày hỏi, giọng nhỏ nhẹ, mang theo chút dò xét.

“Chắc cũng phải một thời gian. Giờ còn chưa xác định được. Đợi khỏe rồi thì sẽ quay lại học thôi.” Phương Vi không ngẩng lên, tiếp tục thu dọn sách bài tập, giọng có phần qua loa.

Ngay khi bước vào, chị đã nhận ra thiếu niên trước mặt, chính là người mà em gái mình thích.

Cậu quả thật rất nổi bật, đúng kiểu đẹp trai chính hiệu.

Cao gầy, da trắng, gương mặt đường nét rõ ràng, ngũ quan thanh tú, nhất là đôi mắt, vừa sắc bén lại đậm chất thiếu niên.

Nói thật, người như cậu, ai bước vào lớp cũng sẽ nhìn thấy đầu tiên.

Dù đang ngồi, khí chất trên người vẫn toát ra nét lười nhác, bất cần, đúng kiểu mà những cô bé tuổi mới lớn như Phương Hạm dễ phải lòng nhất.

Nhưng Phương Vi đã trải đời nhiều hơn, nếm qua không ít cay đắng, chị biết: trai đẹp kiểu này, mười người thì chín là kiểu đào hoa, lãng nhãng.

Từ nhỏ đã được con gái chiều chuộng, sớm hình thành cái kiêu sống vô tâm. Những thứ đến quá dễ dàng, con người ta thường chẳng trân trọng.

Đó là bản tính con người.

Tuy nhiên, việc đối phương chủ động hỏi thăm, giọng nói và thái độ cũng khá chân thành, khiến chị hơi bất ngờ.

Nhưng nghĩ lại, Phương Hạm vì cậu ta mà khóc đến thê thảm, sau đó bệnh phát nặng đến mức phải cấp cứu. Cảm giác bất ngờ kia cũng nhanh chóng tan biến.

Có lẽ là cảm thấy áy náy, hoặc sợ bị nhà cô làm lớn chuyện. Dù sao sau hôm bị cậu ta đối xử như vậy, Phương Hạm mới không quay lại trường.

Phương Vi đang thu dọn sách vở thì nhớ tới lá thư trong túi, bức thư Phương Hạm viết cho cậu thiếu niên này, nhờ chị chuyển giúp.

Ban đầu chị đã đồng ý sẽ giao lại cho cậu.

Nhưng lúc này đây, Phương Vi đột nhiên không muốn đưa nữa.

Một người con trai như vậy, chỉ có thể làm tổn thương em gái chị.

Dù có đưa, thì sẽ được gì? Nếu cậu đọc rồi lại nhắn tin cho Phương Hạm, thì cô bé nhất định sẽ lại thấp thỏm không yên, nhớ nhung khổ sở.

Người như cậu, có hứng thì mập mờ với con gái một chút, hết hứng thì vứt bỏ. Có khi còn mập mờ với nhiều cô cùng lúc. Không thích cũng không từ chối, chỉ hưởng thụ cảm giác được con gái theo đuổi, tăng bốc.

Với cậu, tất cả chỉ là trò chơi, là cảm hứng nhất thời.

Nhưng với Phương Hạm thì không.

Cô em gái góc nghề ấy đúng là kiểu si tình. Mà đã yêu phải người như vậy, kết cục chỉ có đau lòng khổ sở.

Huống hồ, Phương Hạm lại còn bị bệnh tim. thật sự không chịu nổi những vết thương tình cảm kiểu này.

Chương 23

DTV-EBOOK

Giang Diệc Nhiên trơ mắt nhìn đối phương thu dọn hết đồ đạc của Phương Hạm vào vali, chuẩn bị mang đi. Một cảm giác nặng nề và đè nén dâng lên trong lồng ngực.

Lúc đó, thiếu niên như sực nhớ ra điều gì, đôi mắt đen sâu thẳm bỗng ánh lên một tia sáng.

Cậu lập tức quay về chỗ ngồi của mình, cúi người nhặt túi quà để dưới đất lên, rồi nhân lúc Phương Vi còn đang kéo khóa vali, nhanh chóng bước tới, đưa tay ra.

“Phiền chị chuyển cái này giúp em cho Phương Hạm được không?” Giang Diệc Nhiên nói.

Vốn cậu còn do dự, nhưng vì không thể liên lạc với Phương Hạm, mà đối phương lại sắp nghỉ học một thời gian dài, Giang Diệc Nhiên cảm thấy nếu cứ đợi nữa thì có lẽ chẳng còn cơ hội nào để đưa món quà này nữa.

Trong tình huống như vậy, để người nhà cô giúp chuyển là cách tốt nhất.

Phương Vi vừa kéo xong khóa vali thì ngẩng đầu lên, hơi sững người trước lời nói của thiếu niên.

Chị vốn đã quyết định không đưa bức thư cho cậu, nhưng không ngờ cậu lại có cả quà muốn tặng cho Phương Hạm.

Giọng điệu của đối phương khá lễ phép, phần nào làm lệch đi ấn tượng ban đầu của chị.

Cậu bé này nhìn qua có vẻ bất cần, lúc chị bước vào còn thấy cậu ngồi tựa lưng không ra dáng, vậy mà bây giờ lại rất lịch sự, có chừng mực.

Phương Vi khẽ nhú mày, nhìn thoáng qua món đồ trong tay cậu, một túi quà màu hồng pha xanh lam nhạt, là kiểu bao bì con gái sẽ thích.

Chắc là một món quà nhỏ.

Phương Vi do dự một chút, ban đầu định từ chối, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay ra nhận lấy.

“Được, thay mặt em ấy cảm ơn em.” Chị nói, giọng hờ hững, đồng thời đứng dậy.

Chị kéo cần vali, chuẩn bị rời đi. Vì tiết học chỉ có mười phút nghỉ giữa giờ nên chị cố gắng thu dọn nhanh để không ảnh hưởng đến lớp.

Lúc đi ra, thiếu niên vẫn đứng bên cạnh, nhìn theo chị.

Phương Vi cảm nhận được cậu hình như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói.

Cô vốn không có ấn tượng gì tốt với cậu, cũng chẳng bận tâm thêm, cầm theo vali và túi quà bước ra khỏi lớp học.

Ngay khi chị ra khỏi cửa, chuông vào tiết vang lên.

Hành lang và bên ngoài sân trường hầu như không còn ai. Một vài học sinh còn lại cũng nhanh chóng quay về lớp ngồi vào chỗ.

Phương Vi kéo vali rời khỏi trường, đi tới bãi đỗ xe, để vali vào cốp sau.

Chị nhìn xuống món quà Giang Diệc Nhiên nhờ gửi, khẽ thở dài, đóng chốt lại rồi trở về ghế lái. Lúc này, trong lòng chị bỗng dâng lên một cảm giác mệt mỏi.

—

Phương Vi mang đồ đạc của Phương Hạm về nhà trước, sau đó nấu cơm rồi đem đến bệnh viện cho em gái.

Tối đến, chị đổi ca với Phương Văn Tiến mới yên tâm về nghỉ. Quan Huống tan ca thì đợi chị ở bệnh viện, cùng lái xe về. Mấy ngày qua Phương Vi toàn phải tự lái xe đi đi về về, quả thật đã mệt lắm rồi. Giờ có bố Phương Hạm đến hỗ trợ, chị cũng đỡ vất vả hơn.

Vừa lên xe, Quan Huống liếc mắt đã thấy chiếc túi quà để trên hộp giữa ghế, màu hồng pha xanh lam, trong không gian xe tối màu trông vô cùng nổi bật.

“Cái gì đây?” anh hỏi.

“À, là quà cậu nhóc mà Phương Hạm thích tặng con bé.” Phương Vi đáp.

Ban ngày chị lái xe của Quan Huống đến trường, món quà đó chị để luôn trên xe, chưa mang vào bệnh viện.

“Sao không đưa cho em ấy? Bây giờ định mang về à?” anh hỏi tiếp.

Nhưng Phương Vi chỉ lắc đầu, thở dài: “Thôi đừng nhắc nữa.”

“Ban đầu Phương Hạm nhờ em đưa thư tình cho thằng nhóc đó. Nhưng đến nơi nhìn thấy thằng nhó

đó, em lại không muốn đưa nữa.”

“Nếu mà đưa, rồi thằng nhóc đó lại nhắn tin liên lạc thì sao? Lúc ấy Phương Hạm lại chẳng thể dứt ra được.”

“Cậu nhóc ấy... em nhìn là biết chẳng đáng tin. Với lại nghe nói kỳ sau còn chuyển trường đi du học, hai người căn bản không có khả năng. Lỡ đâu cậu ta chỉ vui miệng tán tỉnh một chút rồi bỏ đi, Phương Hạm lại buồn khổ, ảnh hưởng tinh thần thì sao?” Phương Vi nói.

Quan Huống im lặng một lúc lâu mới đáp: “Nhưng anh nghĩ nếu sau này em gái em biết chuyện, nó sẽ hận em đấy.”

“Thì đừng để nó biết.” Phương Vi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em cũng là vì muốn tốt cho nó thôi.”

Quan Huống thở dài. Anh biết Phương Vi rất bướng, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tình đầu mà, vốn là chuyện đẹp của tuổi trẻ.”

“Mất cũng được, nhưng nếu người mình thích từng tặng mình một món quà, ít nhất cũng là kỷ niệm ấm áp phải không?”

“Sao em cứ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thế? Giả sử hồi học cấp ba, người em thích từng gửi quà mà bố em giấu đi không đưa, nhiều năm sau mới biết, em sẽ cảm thấy sao?” anh hỏi.

Phương Vi nhú mày: “Nhưng em cảm thấy cậu nhóc đó không thích Phương Hạm. Cùng lắm là cảm thấy áy náy, muốn xin lỗi để bản thân đỡ day dứt thôi.”

“Em chỉ sợ nếu đưa quà cho Phương Hạm, con bé sẽ mãi không quên được cậu ta.”

“Dù là vì áy náy hay gì đi nữa,” Quan Huống nói: “Em là chị Phương Hạm, nhưng không có quyền giấu món quà người khác gửi cho em ấy. Làm người lớn không thể như vậy được, Phương Vi.”

Anh nói xong thì thấy Phương Vi vẫn quay mặt ra ngoài, im lặng không đáp. Biết là mình không khuyên nổi nữa rồi.

Cô ấy cố chấp lắm, nói nhiều chỉ thêm cãi nhau.

Thôi vậy.

Anh rút lại ánh mắt, nhìn chiếc túi quà hồng xanh nhạt, thở dài, rồi khởi động xe, lái về hướng nhà.

—

Thời gian cứ thế trôi qua vài ngày.

Vì ca mổ của Phương Hạm là đại phẫu nên riêng khâu kiểm tra trước khi phẫu thuật đã mất tới hai ngày, còn phải xếp lịch, chờ đợi các bước khác. Dù đã cố gắng sắp xếp nhanh, nhưng vẫn phải mất gần một tuần.

Phương Vi vẫn chưa đưa món quà cho em gái, bức thư cũng còn nguyên trong túi xách.

Nhìn Phương Hạm ngày nào cũng mệt mỏi, uể oải, có lúc cô ấy thấy quyết định của mình là đúng, có lúc lại hơi áy náy.

Tối trước ngày phẫu thuật, người ở lại bệnh viện cùng Phương Hạm là Phương Vi.

Cô ấy nấu món vằn thắn và trứng hấp mà em gái thích ăn nhất. Nhưng vì bác sĩ yêu cầu hạn chế muối trước mổ nên cô không dám nêm mặn, chỉ nấu rất nhạt.

Dù không ngon lắm, nhưng Phương Hạm vẫn ăn hết, không phàn nàn gì.

Để ca phẫu thuật được thuận lợi, cũng giúp quá trình hồi phục tốt hơn, gia đình đã cố gắng xoay sở thuê một phòng bệnh đơn khá đắt, yên tĩnh và tiện nghi hơn.

Trời đã tối, bên ngoài không còn thấy sao.

Tối nay chỉ có hai chị em. Ăn tối xong, cùng xem tivi một lát. Khi thấy gần 9 giờ, Phương Vi tắt tivi, bảo em gái chuẩn bị ngủ.

Tivi vừa tắt, phòng bệnh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Rửa mặt xong, Phương Vi tắt đèn, quay về ghế ngồi chờ Phương Hạm ngủ rồi mới nằm xuống giường phụ. Nhưng đúng lúc này, cô bé nằm trên giường vốn đã nhắm mắt, bỗng xoay đầu lại khẽ nói:

“Chị ơi, mai em phải phẫu thuật rồi.”

“Ừm.” Phương Vi gật đầu, “Sao thế? Em sợ à?”

“Một chút thôi.” Phương Hạm khẽ cụp mắt, đáp nhỏ xíu.

“Đừng sợ. Bác sĩ giỏi lắm. Mổ xong rồi, sau này chúng ta sẽ vui vẻ, muốn ăn gì thì ăn. Chị còn có thể chở em đi dạo phố nữa.” Phương Vi dịu dàng an ủi.

Phương Hạm không đáp, im lặng một lúc rồi hỏi:

“Phẫu thuật xong... ngực em sẽ có sẹo đúng không? Mà vĩnh viễn không mất?”

Phương Vi không ngờ em gái lại hỏi điều này, nhất thời lặng thinh, không biết trả lời sao.

Dù sao Phương Hạm vẫn chỉ là một cô bé, nếu nói thật thì quá tàn nhẫn.

Nhưng vài giây im lặng của cô đã đủ để Phương Hạm hiểu câu trả lời. Cô bé không hỏi thêm nữa, chỉ là vẻ mặt thoáng chút buồn.

Qua vài phút im lặng, cô bé lại khẽ cất lời. Trong căn phòng yên ắng, giọng nói của cô nhẹ nhàng vang lên, mềm mại mà dịu dàng:

“Chị ơi, lá thư em nhờ chị đưa... chị đã đưa cho cậu ấy chưa?”

Lòng Phương Vi như co lại, cổ họng cũng đột nhiên nghẹn cứng. Nhưng cuối cùng, cô vẫn nói dối với người em gái yêu quý nhất của mình.

“Ừ, chị đưa rồi.” cô ấy nói.

Thật ra từ sau khi Phương Hạm đưa thư cho cô, cô bé chưa bao giờ nhắc lại chuyện gì liên quan đến cậu nam sinh kia.

Phương Hạm vốn là đứa trẻ rất ngoan, biết chị không muốn mình nghĩ đến nữa thì sẽ không nhắc tới nữa, cũng không đòi hỏi gì thêm.

Đến mức Phương Vi từng nghĩ may mắn là chuyện này đã thật sự trôi qua. Nhưng bây giờ xem ra, không phải như vậy.

“Cậu ấy có biểu cảm gì không?” Phương Hạm hỏi, mắt mở to một chút, như thể thật sự tò mò.

Có lẽ vì mai phải lên bàn mổ, đêm nay Phương Hạm đặc biệt hay hỏi han. Cô vốn là người không nói nhiều, hay giấu mọi cảm xúc trong lòng. Nhưng lần này vì lo sợ, nên mới lấy hết dũng khí để nói ra.

“Thằng bé...”

Phương Vi siết chặt nắm tay đang đặt trên đầu gối, lúng túng đáp: “Ừm, có vẻ hơi ngạc nhiên... nói sẽ về đọc.”

Phương Hạm nghe xong chỉ nhẹ giọng “Ồ” một tiếng.

Sau đó, lại là một khoảng lặng kéo dài giữa hai người.

Có thể vì cần rút lương tâm, Phương Vi vẫn luôn lén quan sát em gái, phát hiện con bé dường như chẳng hề nghi ngờ lời cô, thật sự tin rằng mình đã giao thư cho cậu nam sinh ấy.

Đang nghĩ thì bỗng thấy Phương Hạm ngược mắt nhìn trần nhà, nói:

“Chị ơi... em hơi không muốn chữa bệnh nữa.”

“Em thấy mệt rồi.”

Câu nói ấy như có ai bóp nghẹt lấy tim Phương Vi. Cô cay mắt, lập tức trở nên luống cuống.

“Đừng nghĩ vậy. Ngày mai chỉ là lên bàn mổ ngủ một giấc thôi. Tỉnh dậy là ổn cả rồi.”

“Cố gắng thả lỏng, được không?”

“Ngày mai cả nhà sẽ ở ngoài chờ em. Cứ tin tưởng vào bác sĩ đi, họ rất giỏi.” Phương Vi thấy em gái không còn chút tự tin nào, liền vội vàng an ủi bằng một tràng lời lẽ mềm mỏng.

Nhưng Phương Hạm vẫn chỉ bình tĩnh và ngoan ngoãn như mọi khi.

Dù nghe hết lời chị nói, nhưng chẳng biểu lộ gì tích cực. Cả người như mất hẳn tinh thần. Không rõ là vì sợ mổ hay vì thật sự đã mệt mỏi với cuộc sống này.

Phương Vi cố nén nỗi đau, dỗ dành mãi mới khiến em gái chịu nhắm mắt ngủ.

Chờ cô bé ngủ rồi, Phương Vi mới cầm điện thoại ra ngoài hành lang, ngồi xuống ghế dài ngoài phòng bệnh. Lúc này, cô mới có thể buông bỏ trạng thái gồng mình. Và rồi, cô bật khóc.

Thật ra cô cũng đã sắp sụp đổ.

Nhưng cô biết mình không thể như vậy trước mặt em gái. Nếu cô gục ngã, thì Phương Hạm nhất định sẽ càng buồn, càng không muốn sống tiếp, càng chẳng còn ý chí để chữa bệnh nữa.

Lúc này khi Phương Hạm hỏi về bức thư, lòng cô thật sự đau, cảm thấy bản thân có lỗi với em gái, dù trong thâm tâm vẫn tin rằng mình làm thế là vì muốn tốt cho em.

Phương Vi chỉ mong Phương Hạm có thể vui vẻ, chữa khỏi bệnh.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô bé khi này, cô chợt nhận ra: em gái mình đã bắt đầu mệt mỏi với việc

điều trị, thậm chí... có lẽ là mệt mỏi cả với việc sống tiếp.

Con bé rất yên lặng, nhưng cũng rất tuyệt vọng.

Căn bệnh này vốn là như thế. Nhưng dù không thể chữa khỏi, thì cũng nên sống một đời không tiếc nuối.

Và lúc ấy, Phương Vi chợt hiểu ra, có lẽ chính mình đang tạo nên điều tiếc nuối lớn nhất trong đời em gái...

—

Đêm trước ngày mổ, Phương Hạm ngủ không yên giấc.

Cô sợ phải nằm lên bàn phẫu thuật thêm một lần nữa, sợ khoét dao vào lỗ ng ngực. Nhưng trong mơ, cô lại thấy mình đã khỏi bệnh, cùng bạn bè đến khu vui chơi nổi tiếng, còn được ngồi lên vòng đu quay mà trước giờ chưa từng dám thử.

Khi tỉnh lại, trời vẫn còn sớm. Cô lờ mờ mở mắt, ngồi dậy, phát hiện trong phòng không có ai.

Giường phụ bên cạnh được trải sẵn, chăn màn cũng xếp gọn, nhưng hoàn toàn không có người.

“Chị ơi?”

Cô đột nhiên thấy lo, thử gọi về phía nhà vệ sinh. Nhưng không có ai đáp lại. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi như chỉ còn mình cô.

Phương Hạm cau mày, cầm lấy điện thoại định gọi cho Phương Vi.

Bên kia rất nhanh đã bắt máy, nghe giọng thì dường như đang ở ngoài.

“Chị ra ngoài xử lý một chút chuyện, em đừng sợ.”

“Một lát nữa bố với anh rể sẽ tới bệnh viện thăm em. Chị có thể sẽ tới trễ một chút. Nhưng chắc chắn sẽ về kịp trước khi em lên bàn mổ.” Phương Vi nói.

Tuy không biết chị đi đâu, nhưng trong lòng Phương Hạm cũng bắt đầu thấp thỏm.

Trong tất cả người thân, cô dựa dẫm vào Phương Vi nhiều nhất. Trước khi phẫu thuật, nếu chị không có mặt ngoài phòng, cô sẽ cảm thấy vô cùng bất an.

Nhưng cô cũng biết mình không thể quá ích kỷ. Vì bệnh của mình mà chị đã hoãn hết mọi việc. Giờ chị có chuyện đột xuất, chắc là không thể không đi.

“Dạ, vậy chị cứ đi lo việc đi.” cô khẽ nói.

Cúp điện thoại, khoảng nửa tiếng sau thì Phương Văn Tiến và Quan Huống đến bệnh viện, còn mang theo bữa sáng cho cô.

Có thêm người, phòng bệnh trở nên náo nhiệt hơn, tâm trạng Phương Hạm cũng đỡ căng thẳng.

Nhưng cô vẫn mong chị gái sớm quay về. Nếu không, cảm giác luôn như thiếu một thứ gì đó quan trọng, không có được sự an tâm.

Ca mổ của Phương Hạm được hẹn lúc 9 giờ 30. Trước đó nửa tiếng cần phải chuẩn bị.

Thế nhưng đến gần 9 giờ mà vẫn chưa thấy Phương Vi trở lại, lòng cô càng lúc càng rối.

Y tá đến giục cô chuẩn bị.

Dù Quan Huống và Phương Văn Tiến đều là người thân, nhưng dù sao cũng là đàn ông, không thể chu đáo như Phương Vi, không thể theo cô vào phòng vệ sinh, không thể giúp chỉnh lại quần áo, buộc tóc.

Cô bé tự thân vận động một mình, bắt đầu thấy bất lực.

Thời gian dần trôi... cũng sắp đến giờ rồi.

Phương Hạm đành phải chuẩn bị xuống giường, tự mình lo liệu những việc cần thiết trước khi phẫu thuật. Nhưng ngay khi cô còn đang lưỡng lự chưa biết có nên vén chăn ra hay không, thì Phương Vi đã vội vã bước vào từ cửa, tay xách theo một món đồ.

Thấy chị quay về, Phương Hạm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô không ngờ Phương Vi đi thẳng tới cạnh giường, đặt một chiếc túi quà được gói rất đẹp lên đùi cô.

“Cái gì vậy ạ?” Phương Hạm ngẩng đầu hỏi.

Có lẽ vì quá vội chạy về nên giọng Phương Vi vẫn còn hơi hụt hơi khi trả lời: “Cái này là... là bạn nam ngồi cùng bàn với em nhờ chị đưa cho.”

Chờ ổn định lại một chút, cô mới tiếp tục: “Hôm ấy chị tới trường giúp em dọn đồ, cậu ấy đưa cái này cho chị.”

“Xin lỗi em, Phương Hạm. Lúc đó chị sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của em nên chưa đưa liền.”

“Chị nhận xong cũng không mở ra xem. Giờ em mở đi.” Phương Vi nhẹ giọng nói.

Phương Hạm nghe xong, trong lòng như có thứ gì đó va mạnh vào.

Cô nhất thời không kịp phản ứng, chỉ nhớ duy nhất một điều: món quà này là Giang Diệc Nhiên tặng cho cô, còn những chuyện khác đều mơ hồ chưa nghĩ tới.

Tại sao Giang Diệc Nhiên lại tặng cô đồ? Là vì áy náy chuyện hôm đó sao?

Cô cảm thấy rất lạ, cũng có phần không tin nổi.

Cô cúi đầu nhìn kỹ chiếc túi quà trong tay.

Màu xanh phấn xen lẫn hồng nhạt, rất xinh, còn có nơ lụa màu be cột phía trên.

Cô đưa tay lấy hộp quà ra từ trong túi.

Hộp quà và túi là một bộ, đều rất tinh tế. Vừa cầm lên đã cảm nhận được sức nặng bên trong, nhưng cô không đoán ra là gì.

Phương Hạm tò mò ngồi trên giường bệnh, đặt hộp lên đùi rồi từ từ mở ra.

Trước mắt cô là một quả cầu tuyết cực kỳ tinh xảo. Đế màu đen, có chữ vàng ép nổi. Bên trong là một căn nhà nhỏ màu đỏ kiểu cổ điển, xung quanh có xích đu và khu rừng thu nhỏ phía sau, tuyết trắng rơi phủ xung quanh.

Cô lắc nhẹ quả cầu. Những hạt tuyết bên trong liền bay lượn lên, sau đó lại chậm chậm rơi xuống như tuyết thật.

Cô gái nhìn một hồi, mắt bỗng dưng cay xè.

—

Giang Diệc Nhiên đã rất lâu không nghe tin gì về Phương Hạm nữa.

Từ sau khi chị cô tới trường, thu dọn toàn bộ đồ đạc của cô mang đi, chỗ ngồi bên cạnh cậu cũng hoàn toàn trống vắng.

Cậu từng định hỏi Dương Thư Tuyết, nhưng đôi phương cũng không rõ chuyện.

Ban đầu Giang Diệc Nhiên cứ nghĩ Dương Thư Tuyết không muốn nói với cậu. Nhưng sau đó cậu nhận ra, cô ấy thật sự chẳng biết gì về tình hình hiện tại của Phương Hạm, chỉ bảo đảm như cô sắp phẫu thuật, còn lại không rõ gì nữa.

Bên cạnh cậu giờ chỉ còn một khoảng trống lạnh lẽo, như thể chưa từng có ai ngồi ở đó.

Thế nhưng vào buổi tối, cậu vẫn thường mơ thấy cô, nhớ đến sợi dây buộc tóc bằng ngọc trai, nhớ cái đuôi ngựa không quá cao của cô.

Trong mơ, đôi khi Phương Hạm rất hoạt bát, đôi khi lại biến thành dáng vẻ yếu ớt ngày hôm đó, khi cậu tâm trạng không tốt còn cô ngồi bên khóc, mắt đỏ hoe, mặt mũi nhợt nhạt.

Trong lớp thiếu đi một người, nhưng mọi thứ vẫn y nguyên như cũ.

Thời khóa biểu vẫn vậy, thầy cô giảng bài vẫn không khác gì. Ngoài Dương Thư Tuyết ra, dường như chẳng ai còn nhớ lớp từng có một cô gái như thế.

Chỉ thỉnh thoảng, khi giáo viên hỏi sĩ số lớp, lớp trưởng sẽ ngẩn ra một lúc, không biết có nên tính tên Phương Hạm vào nữa không, lúc đó, cái tên ấy mới được nhắc lại.

Một tuần sau, cô gần như chỉ còn tồn tại trong ký ức của Giang Diệc Nhiên.

Cô vẫn chưa kết bạn với cậu. Cứ như thể chưa từng xuất hiện, chỉ là một người thường xuyên hiện lên trong giấc mơ của cậu.

Từ ngày Phương Hạm rời đi, cậu lại quay về với thói quen đến trường muộn. Cũng chẳng còn động lực hay hứng thú học hành gì nữa.

Sáng nay, Giang Diệc Nhiên lại tới trễ như thường lệ.

Nhưng khi cậu còn chưa tới cửa lớp, từ xa đã thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ngay bên ngoài. Chưa kịp bước tới, người kia đã nhìn thấy cậu, lập tức đi thẳng tới trước mặt cậu.

Là... chị của Phương Hạm?

Khoảnh khắc ấy, Giang Diệc Nhiên hơi khựng lại, cau mày.

Cậu thật sự không ngờ.

Người phụ nữ đối diện trông rất vội vàng, rõ ràng đã đứng chờ cậu từ trước. Vừa tới nơi liền rút ra từ túi một phong thư, đưa về phía cậu.

“Xin chào, đây là thư Phương Hạm viết cho em trước đó.”

“Hôm ấy, vốn là định đưa cho em. Nhưng cuối cùng lại không kịp.”

“Chị nghĩ... em nên biết chuyện này.” giọng người phụ nữ hơi gấp gáp.

“Con bé... đã viết rất nghiêm túc.” Phương Vi do dự một chút rồi nói như vậy.

Chương 24

DTV-EBOOK

Mùa đông dần ấm lên, ánh nắng buổi sáng cũng rực rỡ hơn những ngày trước.

Lúc này đã gần đến giờ đọc bài buổi sáng, hành lang hầu như không còn mấy người. Đa phần học sinh đều đã vào lớp để tranh thủ làm nốt bài tập, chuẩn bị cho tiết đọc và viết chính tả đầu ngày.

Giang Diệc Nhiên lại đến muộn, gần như là sát giờ học. Nhưng vì chuyện này vốn cũng thường xuyên xảy ra, nên cậu chẳng buồn vội vã, đã quen rồi.

Cậu không ngờ lại có người đang đứng trước cửa lớp đợi mình.

Từ xa, Giang Diệc Nhiên đã trông thấy người đó, mà đối phương cũng ngay lập tức nhìn thấy cậu, rồi nhanh chóng bước thẳng về phía cậu.

Khoảnh khắc đó, cậu như đứng khựng tại chỗ, cơ thể cứng đờ, đột nhiên chẳng thể cử động được nữa.

“Đây là thư Phương Hạm viết cho em trước đó.”

Giang Diệc Nhiên trông thấy người phụ nữ kia tiến lại gần, rút từ túi ra một phong thư đưa về phía cậu: “Con bé... con bé viết rất nghiêm túc.”

“Em có thể đọc thử.”

Cậu ngậy ra vài giây, tim bỗng đập mạnh đến nghẹt thở.

Nói thật, cậu từng nhận được không ít thư tỏ tình từ các bạn nữ, thậm chí có cả nam. Nhưng chưa bao

giờ có cảm giác giống như lúc này. Vừa ngạc nhiên, vừa hoang mang. Vừa lo lắng, lại khát khao. Trái tim như bị treo lơ lửng giữa không trung, ngay cả cổ họng cũng nghẹn lại.

Giang Diệc Nhiên đứng yên tại chỗ, phải mất một lúc mới thốt ra được một câu: “Em sẽ đọc.”

Người phụ nữ trước mặt gật đầu, không nói thêm gì. Trông cô ấy có vẻ rất vội, liếc nhanh đồng hồ rồi lướt ngang qua cậu, rảo bước rời đi.

Cậu nắm chặt phong thư trong tay, thấy chị ấy còn chưa đi xa, liền quay người lại gọi với theo: “Chị ơi, học kỳ này... Phương Hạm có quay lại lớp nữa không?”

Người kia thoáng sững người, quay đầu lại, suy nghĩ vài giây rồi lắc đầu.

“Chắc là không đâu.” Chị ấy đáp.

Ngực Giang Diệc Nhiên như bị ai đó giáng một cú, choáng váng lẫn hụt hẫng.

Cậu không hiểu sao mình lại thấy hụt hẫng như vậy.

Giữa cậu và cô vốn không thân thiết gì, chỉ là bạn cùng bàn mà thôi. Thậm chí, số lần Phương Hạm đến lớp cũng không nhiều.

Trước học kỳ này, cậu còn chẳng chú ý lớp có cô gái như thế.

Cậu nhú mày, không biết nên nói gì nữa, trong lòng chỉ còn một khoảng trống mông lung. Đến khi hoàn hồn, người kia đã rời đi xa rồi.

Từ tầng ba nhìn xuống, cậu thấy chị ấy chạy về phía bãi đỗ xe, bước chân vội vàng.

Chờ đến khi bóng người khuất hẳn, Giang Diệc Nhiên mới thu lại ánh mắt, nhìn về lá thư trong tay.

Liệu có giống những lá thư cậu từng nhận?

Suy nghĩ đầu tiên của Giang Diệc Nhiên là “chắc lại thư tỏ tình thôi”. Trước giờ cậu nhận quá nhiều những thứ tương tự, ý tứ đều không khác biệt lắm. Nhưng vì lần này là Phương Hạm, cậu không dám khẳng định như vậy, thậm chí còn tự thấy bản thân thật hơi hột, tầm thường.

Lá thư trong tay giống như có nhiệt độ, nóng hổi, đến mức khiến đầu ngón tay cũng ấm lên.

Tim cậu đập như nổi trống, người mơ hồ như bị ngăn cách với thế giới thực. Ngay cả chuông vào học cũng không còn chói tai như mọi khi nữa, âm thanh vang lên nghe như bị nhấn chìm trong nước.

Cậu cầm lá thư, lặng lẽ quay lại lớp, ngồi xuống chỗ của mình.

Hôm nay giáo viên tiếng Anh đến muộn hơn bình thường. Vừa vào lớp đã yêu cầu học sinh lấy vở chính tả ra.

Nhưng Giang Diệc Nhiên lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà nghe.

Cậu cúi đầu nhìn lá thư trên tay.

Có thể vì để trong túi nên phong thư hơi bị gấp nếp, nhưng vẫn sạch sẽ, mới tinh. Giấy làm bằng chất liệu kraft trắng, nhạt màu tím, có dòng chữ ánh vàng dập nổi và một bó tulip tím in trên đó.

Rất đúng kiểu con gái. Còn có hương thơm dịu nhẹ, như hương hoa cam neroli lúc còn là nụ.

Cậu cup mắt xuống, hàng mi dài hơi rung.

Cậu thiếu niên thường ngày trông phóng túng, hờ hững, thậm chí có phần lạnh lùng, giờ phút này lại trở nên dịu dàng, bình yên đến lạ.

Giang Diệc Nhiên mở phong thư, lật góc bị gấp lên, lấy tờ thư bên trong ra.

Cậu cảm nhận được cô ấy đã rất nghiêm túc, đến cả giấy viết và phong thư cũng đều được cô chăm chút kỹ lưỡng, còn xịn hương thơm.

Nhưng khi cậu trải tờ thư ra trước mặt, lông mày lại bất giác nhíu lại.

Chữ viết rất gọn gàng, nét đẹp, rõ ràng là nét chữ của con gái, tỉ mỉ đến từng dòng, từng đoạn đều được căn thẳng tắp. Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn nhìn thấy trên tờ giấy có vết bị ướt.

Như thể có nước mắt từ trên nhỏ xuống, từng giọt từng giọt, để lại những dấu loang nhạt. Sau khi khô đi thì hiện rõ dấu tích trên nền giấy, thậm chí làm nhòe vài chỗ mực viết.

Tuy vậy, phần còn lại không bị ướt vẫn đủ để thấy đây là một bức thư rất đẹp, viết rất có tâm.

Cậu nhíu mày, bắt đầu đọc từng dòng từng chữ, vô cùng nghiêm túc.

Lâu rồi Giang Diệc Nhiên mới đọc kỹ một đoạn văn dài đến vậy. Có chỗ mực bị loang, chữ không còn rõ, nhưng cậu vẫn cố đoán ra nguyên bản là gì.

Cậu đọc đến đoạn cô nhắc chuyện cậu sau lần thi đấu thất bại thì buông thả, học hành bê trễ, không nhìn được mà khẽ bật cười.

Cậu từng nhận được rất nhiều thư kiểu này, nội dung cũng gần như nhau.

Nhưng Phương Hạm thì thật sự rất nghiêm túc, thay cậu thấy tiếc nuối, còn cố gắng khích lệ cậu vực dậy. Giọng điệu trong thư ngốc nghếch mà chân thành, khiến cậu thấy buồn.

Cậu đã sớm đoán được nội dung bức thư này, chắc chắn là “thích” thôi.

Nhưng đến khi thật sự đọc đến đoạn “mình thích cậu”, trái tim vẫn như bị ai đó đâm mạnh một nhát.

Là sự kinh ngạc, cũng là đau đớn.

Cậu nhớ lại lời chị gái Phương Hạm vừa nói: “Con bé vốn định đưa em lá thư này hôm đó, nhưng cuối cùng không đưa được. Chị nghĩ em vẫn nên biết.”

“Ngày hôm đó” là ngày cậu tỏ tình với Trần Lăng Huyền, sau đó vì tâm trạng tệ mà hất văng thanh socola Phương Hạm muốn đưa, rồi còn quát bảo cô tránh ra.

Thì ra hôm đó, cô định đưa cậu thư tỏ tình.

Vậy mà hôm đó, cậu lại đập bay món quà cô trao tay, còn lạnh lùng bảo cô rút đi.

Trong đầu Giang Diệc Nhiên bỗng dưng đập những chi tiết, và lần đầu tiên, cậu bừng tỉnh nhận ra: thật ra từ lâu đã có dấu hiệu rồi.

Cậu nhớ rõ cô rất hay căng thẳng. Chỉ cần cậu nói chuyện với cô, tai cô lập tức đỏ ửng. Mỗi lần cậu

mượn gì, cô đều đỏ mặt, như thể bị dọa sợ.

Lúc cậu lỡ làm tuyết rơi lên đầu cô, cô chỉ ngại ngừng nói không sao, không hề giận.

Khi đó, cậu chỉ nghĩ cô nhát gan, dễ đỏ mặt.

Nhưng khi họ cùng đi tàu điện về nhà, cậu từng bắt gặp cô lên nhìn mình rất lâu.

Cậu cũng chợt hiểu, vì sao hôm đó sau khi bị từ chối phũ phàng, Phương Hạm lại đau lòng đến vậy, thậm chí khi cậu cố làm hòa bằng cách đưa kẹo, cô vẫn quay mặt đi, nhất quyết không chịu quay lại.

Phương Hạm giống như một con búp bê bằng thủy tinh dễ vỡ.

Giang Diệc Nhiên chưa từng trải qua cảm giác bị người mình thích từ chối. Nhưng giờ phút này, cậu có thể tưởng tượng được, lời cậu nói hôm đó với Phương Hạm, đã tàn nhẫn đến mức nào.

Cậu thiếu niên đọc xong bức thư, trong lòng dâng lên một nỗi buồn đau và mềm nhũn mà trước nay chưa từng có.

Cậu đã làm một chuyện sai.

Dù trước đó cũng từng vô tình làm tổn thương trái tim một vài cô gái, bởi chỉ cần không đáp lại thì tổn thương là điều khó tránh khỏi.

Nhưng lần này lại khác. Không hiểu vì sao, nó thật sự khiến lương tâm cậu day dứt, giày vò đầy tội lỗi và đau đớn.

Cậu thậm chí còn thấy xót xa thay cho cô.

Giang Diệc Nhiên cẩn thận gấp lá thư lại, bỏ lại vào trong phong bì.

Cả ngày hôm đó, cậu không biết mình đã trải qua như thế nào. Cảm giác như linh hồn lạc mất khỏi thể xác, trôi nổi giữa hiện thực và mơ hồ. Trong đầu cứ chốc chốc lại hiện lên một vài câu trong thư Phương Hạm viết, cùng hình ảnh cô bé ốm yếu ngồi học trong mấy tiết cuối cùng hôm ấy.

Nhưng vì sang học kỳ sau cậu sẽ chuyển trường, giáo viên cũng không quản lý chặt cậu nữa. Ai cũng nghĩ chuyện cậu không tập trung học hành là điều bình thường.

Giang Diệc Nhiên mang theo bức thư về nhà.

Lần thứ hai cậu mở bức thư là vào buổi tối, tại bàn học của mình, dưới ánh đèn bàn đã lâu không bật.

Cậu đã rất lâu rồi không đọc thứ gì dài dòng, nghiêm túc như thế, cũng vì vậy mà ngọn đèn ấy cũng từ lâu không dùng đến.

Bình thường chơi game thì chỉ cần ánh sáng từ màn hình là đủ. Nhưng tối nay, thiếu niên lại ngồi ngay ngắn trước bàn học, gần như thành kính, đọc lại lá thư ấy thêm một lần nữa.

Từng dòng, từng chữ. Đọc đến mức gần như thuộc lòng nét chữ của cô.

Đọc xong lần nữa, cậu đặt thư xuống bàn, đưa tay lấy điện thoại, mở danh bạ và nhìn chăm chăm vào danh sách bạn bè một lúc lâu.

Cậu đã đợi rất nhiều ngày, rất rất lâu rồi. Nhưng Phương Hạm vẫn chưa chấp nhận lời mời kết bạn của cậu.

Là vì đang chữa bệnh nên không thấy được, hay là đã thấy nhưng không muốn chấp nhận?

Cậu không biết.

Nhưng Giang Diệc Nhiên nhớ, cuối thư cô có viết một câu, cô nói mình thật sự rất thích cậu, nhưng cũng biết bản thân không xứng đáng, nên không mong chờ điều gì cả, chỉ đơn giản là muốn bày tỏ tấm lòng.

Cô nói mong rằng sau này, khi cậu đi Singapore, sẽ luôn vui vẻ, làm điều mình thích. Nhưng nếu có thể, thật sự rất muốn được kết bạn với cậu, dù chỉ là nằm trong danh sách im lặng cũng được.

Cô nói chỉ cần nhìn thấy ảnh đại diện và trạng thái của cậu là đã thấy rất vui rồi, nhưng không biết mình có đủ tư cách hay không.

Mỗi lần đọc đến đoạn ấy, tim Giang Diệc Nhiên như chùng xuống.

Cô dùng một giọng điệu rất tươi sáng, để viết ra những lời lẽ vừa tự ti, vừa khiến người ta thương xót.

Thật ra cậu nghĩ, cô không cần phải xem cậu tốt đẹp đến thế, cũng chẳng cần thần tượng cậu như vậy.

Cậu hoàn toàn không xứng với sự ngưỡng mộ và tình cảm ấy. Cậu càng không muốn cô vì yêu mến mình mà tự đặt bản thân thấp bé đi như thế.

Cậu, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Giang Diệc Nhiên từng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, lại bỗng nhận ra: có lẽ, bản thân tình yêu đã luôn là một sự hạ mình.

Khi thật lòng yêu một người, có lẽ con người ta sẽ vô thức cúi mình xuống, đặt bản thân vào một vị trí thấp hơn một chút.

Chỉ là, cậu chưa từng trải qua cảm xúc ấy, cảm xúc mà người ta vẫn hay hát trong các bản tình ca.

Cậu nhìn điện thoại, thử thêm một lần nữa gửi lời mời kết bạn đến Phương Hạm.

Vì cô vẫn chưa chấp nhận, nên cậu chỉ có thể nhả tin qua khung trò chuyện cá nhân trong nhóm lớp.

Cậu gửi vài dòng:

“Tôi đã đọc thư rồi.”

“Món quà tôi tặng cậu, cậu nhận được chứ?”

“Ca phẫu thuật của cậu là khi nào? Ở bệnh viện nào? Tôi có thể đến thăm cậu không?”

Giang Diệc Nhiên gửi xong những tin ấy nhưng giống như đá ném xuống biển sâu, không một chút hồi âm.

Đối phương vẫn không trả lời.

Cậu thậm chí còn không chắc liệu cô có đọc được hay chưa.

Chương 25

DTV-EBOOK

Thêm một khoảng thời gian rất dài trôi qua, Phương Hạm vẫn không hồi âm. Giang Diệc Nhiên cũng không có thêm bất kỳ tin tức nào về cô.

Cậu không còn cách nào khác, đành phải đi hỏi Dương Thư Tuyết. Nhưng Thư Tuyết và Phương Hạm vốn chỉ quen nhau trong trường học, thân thiết cũng chỉ giới hạn ở phạm vi trường lớp. Cô thậm chí chưa từng đến nhà Phương Hạm, cũng chẳng biết thêm gì nhiều về tình hình của cô.

Lúc cậu hỏi, Dương Thư Tuyết chỉ thở dài nói:

“Cậu ấy cũng không trả lời tin nhắn của tôi nữa. Có lẽ là do phẫu thuật hoặc đang bệnh, không tiện dùng điện thoại.”

Nghe vậy, Giang Diệc Nhiên trong lòng cảm thấy trống rỗng, chán nản.

Những tuần sau đó, cậu vẫn ngồi một mình ở hàng ghế cuối lớp.

Đến sau kỳ thi giữa kỳ, lớp đổi chỗ, cậu được xếp ngồi hàng đầu bên trái cạnh cửa sổ, vẫn là một mình. Đôi khi có học sinh được giáo viên sắp xếp lên ngồi tạm vài tiết vì ngồi sau không nhìn rõ bảng, cậu lại thấy không quen, như thể chỗ ngồi của Phương Hạm bị người khác chiếm mất.

Phương Hạm dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cậu, chỉ để lại một bức thư tình thấm đẫm nước mắt.

Giang Diệc Nhiên đặt bức thư ấy ở góc trái bàn học, nơi tay có thể chạm tới, ngẩng đầu lên là thấy được.

Bàn học của cậu ngoài màn hình máy tính và bàn phím ra thì chẳng còn gì khác. Chủ đạo là màu gỗ nguyên bản, đen và trắng, lạnh lẽo, tối giản. Bức thư của Phương Hạm lại là màu tím nhạt, in hình hoa kiểu hoạt hình, đậm chất nữ sinh, trở thành điểm sáng duy nhất trên mặt bàn.

Thỉnh thoảng cậu lại cầm thư lên xem một chút, rồi lại đặt cẩn thận về chỗ cũ.

Nhưng vì đọc kỹ lại sẽ khiến lòng nặng trĩu, cậu ít khi đọc từng chữ như trước nữa, hầu hết chỉ nhìn lướt qua.

Bức thư lúc đầu có mùi hương dễ chịu. Nhưng theo thời gian, mùi ấy nhạt dần. Dù muốn giữ lại, mùi thơm vẫn ngày một mờ nhạt hơn.

Dẫu vậy, cậu vẫn nhớ rất rõ mùi hương ban đầu ấy.

Hóa ra, mùi hương cũng có thể lưu lại trong ký ức.

Sau này, khi chuyển chỗ, Giang Diệc Nhiên vô tình tìm thấy hai cây bút bi của Phương Hạm.

Hồi đó trong giờ học, cậu từng tiện miệng mượn bút của cô, hai cây. Về sau không hiểu sao quên luôn chuyện phải trả lại, cứ thế nhét trong học bàn. Đến lúc phát hiện, cậu ngây người ra một lúc.

Giống như khi thời gian trôi qua quá lâu, cậu sắp quên mất thì đối phương lại đột ngột xuất hiện gõ vào tim một cái, như muốn nhắc nhở: “Này, đừng quên tôi.”

Giang Diệc Nhiên bất giác cay cay nơi khóe mắt.

Cậu chỉ biết Phương Hạm phải phẫu thuật, nhưng không biết cụ thể là loại phẫu thuật nào, thời gian hay bệnh viện ở đâu. Dương Thư Tuyết không rõ, mà Phương Hạm cũng chẳng có bạn bè thân thiết nào khác hiểu rõ tình hình gia đình. Cuối cùng, Giang Diệc Nhiên mặt dày đi tìm cô giáo chủ nhiệm xin số liên lạc của người nhà Phương Hạm.

Cô giáo nghe xong, có phần kinh ngạc:

“Em xin số nhà bạn ấy làm gì? Bình thường thầy cô không được phép tiết lộ thông tin cá nhân đâu.”

“Em muốn đến thăm bạn ấy.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Cô giáo cau mày, tỏ ra khó xử, nhưng cuối cùng vẫn gọi điện cho chị gái của Phương Hạm ngay trước mặt Giang Diệc Nhiên.

Cuộc gọi bật loa ngoài. Giọng nói bên kia đúng thật là của chị Phương Hạm.

Ban đầu chị ấy nói chuyện rất lịch sự, khách sáo với giáo viên. Nhưng khi nghe cô giáo nói là “có bạn cùng bàn của Phương Hạm muốn đến thăm”, đầu dây bên kia rõ ràng im lặng một lúc lâu, mãi mới đáp lại:

“Phương Hạm hiện giờ sức khỏe không tốt lắm. Phẫu thuật xong cần thời gian hồi phục, bên em đúng là không tiện tiếp khách.”

“Nhưng vẫn rất cảm ơn bạn ấy đã quan tâm.”

“Đợi khi nào Hạm Hạm khá hơn, em sẽ để con bé liên hệ lại.”

Giáo viên cúp máy, quay sang nhìn Giang Diệc Nhiên với vẻ bất lực:

“Em nghe thấy rồi đấy. Giờ con bé mới mổ xong, đang hồi phục chưa tốt. Em đừng tới lúc này thì hơn.”

“Có tấm lòng là tốt rồi, đợi sau này bạn ấy khỏe lại rồi liên lạc với em sau.”

Nghe đến đoạn “hồi phục chưa tốt”, tim Giang Diệc Nhiên thắt lại. Lúc ấy, việc có gặp được cô hay không đã chẳng còn quan trọng nữa, điều duy nhất cậu mong là cô ấy được an toàn, mạnh khỏe.

Cậu biết phẫu thuật tim hồi phục rất lâu. Nhưng vì không biết cụ thể Phương Hạm mắc bệnh gì, cậu chỉ có thể nghĩ ngợi mông lung.

Song nghe giọng điệu chị cô ấy, có vẻ tình hình thật sự không ổn.

“...Vâng, em biết rồi.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu, cảm thấy toàn thân vô lực. Trong lòng như có thứ gì đó nghẹn lại, khiến người ta khó thở.

Ngày phẫu thuật hôm đó của Phương Hạm kéo dài rất lâu.

Vì không phải phẫu thuật đơn giản. Phải mổ hở ngực, lại còn phức tạp, nên thời gian hồi phục cũng dài.

Sau mổ hơn một tuần, cô vẫn chưa thể ngồi dậy được bình thường. Chỉ có thể nằm yên trên giường, nửa ngồi cũng khó, mọi sinh hoạt đều cần người chăm sóc, hướng gì là làm chuyện khác.

Một tuần sau, tình trạng của cô mới đỡ hơn chút, có thể nửa nằm nửa ngồi, nhưng vẫn không được làm gì nhiều.

Vì bệnh tình quá nặng, mỗi ngày cô đều bận rộn với việc điều trị, không còn thời gian hay sức lực để nghĩ tới chuyện khác. Phương Vi cũng không cho cô dùng điện thoại, nói sẽ tạm thời giữ hộ, đợi khi nào cô hồi phục rồi mới đưa lại.

Cứ như vậy, thêm một khoảng thời gian trôi qua.

Mãi đến nửa tháng sau khi phẫu thuật, Phương Hạm mới lấy lại được điện thoại của mình.

Trước khi mổ, chính cô đã tự tay tắt nguồn. Tuy lâu rồi chưa dùng, nhưng Phương Vi vẫn thường xuyên giúp sạc pin. Lúc mở lên lại, pin vẫn còn đầy.

Cô gái ngồi trên giường, trong lòng vừa hồi hộp, vừa kích động lại vừa tò mò.

Cô cảm thấy bản thân như đã bị tách khỏi thế giới bên ngoài quá lâu rồi. Mỗi ngày quanh đi quẩn lại cũng chỉ thấy người nhà và bác sĩ, y tá. Không biết ngoài xã hội hay quốc tế đã xảy ra những chuyện gì.

Thế giới tinh thần của cô gần như đã khô héo.

Không có điện thoại, cô chỉ có thể tự nhớ lại những chuyện trong quá khứ.

Trước khi đi mổ, cô đã cầm đi cầm lại quả cầu tuyết Giang Diệc Nhiên tặng cho mình. Hóa ra đó còn là một chiếc hộp nhạc nhỏ xinh.

Bật công tắc lên, đèn trong ngôi nhà nhỏ bên trong sẽ sáng lên, ánh sáng ấm áp rực rỡ, tuyết bên trong không ngừng bay lên rồi rơi xuống, đẹp vô

cùng. Cùng lúc đó là tiếng nhạc vang lên trong trẻo, âm thanh như thể làm bằng pha lê tinh khiết.

Bên trong dường như chỉ có ba bản nhạc: For Elise, Castle in the Sky và Canon.

Sau khi phẫu thuật xong, quả cầu tuyết ấy được Phương Vi đặt ngay đầu giường bệnh của cô, buổi tối có thể làm đèn ngủ.

Chỉ là mỗi lần nghĩ đến Giang Diệc Nhiên, Phương Hạm vẫn thấy hụt hẫng trong lòng.

Không biết dạo này cậu đang làm gì.

Đã yêu đương chưa? Có đang bên một cô gái khác không? Hay vẫn như trước đây, lên lớp thì không chịu học hành nghiêm túc? Có đang chuẩn bị hồ sơ du học không?

Còn nhớ đến một người như cô không?

Những câu hỏi ấy cô chỉ dám nghĩ thoáng qua trong đầu, rồi nhanh chóng tự phủ định.

Cậu quen biết bao nhiêu bạn nữ, cho dù có nhớ đến, cũng chẳng đến lượt cô. Dù gì, với Giang Diệc Nhiên mà nói, cô chỉ là một người lướt ngang qua đời cậu mà thôi.

Đôi lúc cô vẫn sẽ nghĩ đến câu nói của Giang Diệc Nhiên ngày hôm đó: “Tránh xa tôi ra một chút.”

Dù tim vẫn nhói lên mỗi lần nhớ lại, nhưng ít nhất đã không còn dữ dội như trước nữa.

Có lẽ... thời gian thực sự có thể xoa dịu tất cả.

Bây giờ cơ thể cô đã khá hơn đôi chút. Cô bắt đầu muốn xem hot search, muốn lướt video, xem show

truyền hình. Cô muốn trò chuyện với bạn bè, thậm chí còn muốn chơi game một chút.

Vừa mở điện thoại ra, Phương Hạm đã nhận được một loạt thông báo đầy.

Cô lướt qua một lượt, rồi mở phần tin nóng xem thử.

Dù đã trôi qua nửa tháng, thế giới dường như vẫn không có gì thay đổi so với trước khi cô phẫu thuật.

Cô mở WeChat và QQ, bên trong có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Phần lớn là thông báo tag toàn bộ nhóm và mấy tin từ các tài khoản đăng ký hệ thống.

Bạn bè của Phương Hạm không nhiều, chuyện cô bị bệnh cũng ít khi kể cho người khác. Nhưng lần này mở máy ra vẫn nhận được không ít lời hỏi thăm và động viên.

Chắc là do Dương Thư Tuyết đã kể chuyện phẫu thuật của cô cho vài người khác.

Cô gái ngồi trên giường vừa nghĩ vừa lặng lẽ xem từng tin nhắn, từng lời chúc. Rồi có phần bất ngờ phát hiện, có mấy bạn nữ trước đây chẳng nói chuyện mấy trong trường, dù chỉ là bạn bè trên mạng xã hội, cũng gửi lời cầu chúc, hy vọng cô sớm khỏe lại.

Cô thấy ấm lòng.

Dương Thư Tuyết cũng gửi rất rất nhiều tin nhắn cho cô. Chỉ là trước đó cô không mở điện thoại nên không thể trả lời.

Cô gửi lại:

“Trước đây không cầm điện thoại được. Nửa tháng nay toàn nằm tịnh dưỡng, giờ mới xem được nè~”

“Đừng lo nhé, mình vẫn ổn. Chỉ là không dùng điện thoại thường xuyên, phần lớn thời gian vẫn phải nghỉ ngơi.”

Rồi cô thoát khỏi khung chat với Dương Thư Tuyết, tiếp tục kéo xuống xem tiếp.

Cô lần lượt trả lời từng người, cho đến khi nhìn thấy một hình đại diện quen thuộc, cả người cô lập tức khựng lại, ngón tay cũng dừng giữa màn hình, mãi không nhả tiếp.

Là... Giang Diệc Nhiên?

Cô còn nhớ rất rõ hình đại diện của cậu. Người ấy từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Tim Phương Hạm như khựng lại trong lồng ngực.

Cô dè dặt nhấn vào khung chat, đọc thấy dòng tin nhắn từ đối phương:

“Bức thư tôi đã đọc rồi.”

“Món quà tôi gửi cậu có nhận được không?”

“Phẫu thuật lúc nào vậy? Ở bệnh viện nào? Tôi có thể đến thăm cậu không?”

Sau đó đối phương còn gửi thêm vài tin nữa, nội dung cũng tương tự.

Phương Hạm ngơ ngẩn nhìn mấy dòng chữ ấy thật lâu, trong lòng có chút không dám tin là Giang Diệc Nhiên thật sự gửi.

Cô vào xem trang cá nhân, đúng là cậu thật.

Vì cô chưa kết bạn nên cậu chỉ có thể nhắn tin riêng qua nhóm lớp.

Trái tim cô như bị treo lơ lửng, không biết phải trả lời như thế nào. Nói không hồi hộp là nói dối, nhưng cô còn thấy bối rối và bất ngờ hơn.

Cô thoát khỏi khung trò chuyện đó. Đúng lúc đó, tin nhắn của Dương Thư Tuyết cũng vừa tới.

“Trời ơi!!! Cuối cùng cậu cũng trả lời mình rồi! Hu hu hu cậu không sao là tốt rồi!”

“Hơn nửa tháng không một chút tin tức, cậu có biết là đáng sợ lắm không hả?? [Khóc] [Khóc]”

Phương Hạm gửi lại một icon ôm an ủi, rồi hỏi:

“Ờm... cậu có biết tại sao Giang Diệc Nhiên lại gửi tin nhắn cho mình không? Cậu ấy còn nói muốn đến thăm mình nữa? Cậu ấy cũng biết chuyện phẫu thuật à?”

Cô chỉ nhớ đã nhờ chị mình đưa bức thư cho Giang Diệc Nhiên, nhưng không rõ chị có nói gì thêm không.

Thư Tuyết trả lời: “Có lẽ là vì áy náy thôi.”

“Dù sao thì từ sau hôm đó cậu cũng không đến trường nữa. Sau đó chị cậu còn đến dọn đồ giúp nữa. Nên... thật ra mọi người đều biết cậu bị bệnh.”

“Hôm đó chính là ngày cậu ta nổi cáu với cậu, sau đó cậu cứ mãi không ổn. Giáo viên chủ nhiệm còn gọi mình với cậu ta lên nói chuyện, bắt cậu ta xin lỗi nữa kìa.”

“Có điều sau đó cậu không đi học nữa, nên chắc là chưa xin lỗi được.”

“Chỉ có thể nói là người này vẫn còn chút lương tâm thôi. Chắc là sợ bệnh tình của cậu có liên quan đến cậu ta, nên thấy cần rút? Hoặc chỉ đơn giản là... thương hại chẳng?” Dương Thư Tuyết nhả lại.

Là vì áy náy và lương tâm cần rút sao? Là thương hại sao?

Vậy... món quà ấy cũng là vì thương hại sao?

Phương Hạm ngồi lặng im trên giường, trong lòng như có thứ gì đó âm ỉ đau nhói.

Từ nhỏ đến lớn, cô dường như đã quá quen với những ánh mắt thương hại, những lời tiếc nuối từ đủ kiểu người khác nhau.

Cái cô cần nhất... lại chính là thứ mà mọi người cứ mãi dành cho cô, sự thương hại.

Dù chỉ là những lời động viên đơn thuần cũng tốt hơn gấp bội lần thương hại.

Cô từng rất thích Giang Diệc Nhiên. Có lẽ hiện giờ vẫn còn thích.

Trái tim con người thật khó mà dứt khoát được. Thường thì tình cảm chẳng thể nói cắt là cắt. Người mình thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, nếu đối phương chưa làm gì quá tồi tệ, thì thật sự rất khó để biến thích thành ghét. Mà nếu có ghét, thì cũng chỉ là vì thất vọng quá nhiều mà thôi.

Cô rõ ràng là rất thích cậu, cũng rất muốn gặp lại cậu.

Nhưng cô không muốn lý do cậu đến tìm cô, tặng quà, nói chuyện lại là xuất phát từ sự thương hại.

Nếu là vậy, cô sẽ thấy cuộc đời mình thật đáng thương biết bao.

Phương Hạm ngồi ngây người nhìn màn hình điện thoại.

Đúng lúc đó, Phương Vi từ ngoài bước vào, mang theo hộp cơm, đặt lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường.

“Đang xem gì đó thế? Tới giờ ăn rồi, hôm nay có cháo bí đỏ đấy.”

“Bí đỏ hôm nay ngọt lắm luôn đó!” Phương Vi vừa nói vừa cười.

Phương Hạm mím môi, khẽ ngẩng đầu lên, lí nhí nói:

“Cậu con trai mà em thích... nói muốn đến thăm em...”

Động tác sắp xếp đồ của Phương Vi rõ ràng khựng lại một nhịp.

“Ồ... là cậu ta à...”

Phương Vi nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói ra:

“Dạo trước thằng bé có liên hệ với cô chủ nhiệm, nhờ gọi điện cho chị, cũng nói là muốn đến thăm em. Lúc đó em còn chưa ngồi dậy nổi, trong tình trạng như thế thì đâu có tiện gặp ai.”

“Chị liền nói với cô là em đang yếu, từ chối khéo rồi.”

“Nhưng mà... em muốn cậu ta đến thăm à?”
Phương Vi hỏi.

Thật ra cô không muốn cậu con trai kia đến. Nhưng nhớ đến lời dặn của Quan Huống, cô cảm

thấy nên để cho Phương Hạm tự quyết định thì hơn.

Chỉ là cô không ngờ, sau khi suy nghĩ một lúc, Phương Hạm lại nhẹ nhàng lắc đầu:

“Thôi... đừng để cậu ấy đến nữa.”

“Em không muốn gặp cậu ấy.”

Giọng cô bé rất nhẹ, đầu cũng lắc rất khẽ.

Vốn dĩ thân hình cô đã gầy, sau ca phẫu thuật lại càng sụt cân nghiêm trọng. Thân thể mỏng manh bọc trong bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, tóc buộc đuôi ngựa phía sau nhưng vì nằm nhiều nên rối bời, sắc mặt trắng bệch, nhìn vào khiến người ta không khỏi xót xa.

Nếu như tất cả chỉ là vì thương hại hay áy náy... thì dù có đến, thì cũng có nghĩa lý gì đâu? Chẳng có ý nghĩa gì cả.

Còn hai tháng nữa là Giang Diệc Nhiên sẽ ra nước ngoài rồi, đúng không?

Ngay từ đầu, giữa họ đã không có khả năng rồi mà. Cô đã biết rõ điều đó ngay từ lúc bắt đầu thích cậu.

Thật ra đến bây giờ như vậy đã là tốt lắm rồi. Điều duy nhất khiến cô tiếc nuối, là ngày cuối cùng họ ở bên nhau, đã không được trọn vẹn.

Cô không muốn người mình thích, lại mang lòng thương hại hay áy náy đối với mình.

Cứ kết thúc như thế đi, kết thúc ở khoảnh khắc cậu ấy chủ động quan tâm đến cô.

Cô sẽ xem như mình không biết, giả vờ như không hay gì về lý do thật sự đằng sau. Để thời gian dừng lại ở giây phút ấy, được nhìn thấy tin nhắn của cậu, được cậu quan tâm, với cô đã là đủ mãn nguyện rồi.

Cứ như thế ông trời nghe thấy nguyện vọng trong lòng cô, nên ban cho cô món quà nhỏ sau ca phẫu thuật.

Cô không muốn cậu đến rồi thấy đáng vẻ tiêu tụy, yếu ớt của mình.

Dù sao thì sau này cậu cũng đi du học, thế giới của hai người sẽ chẳng còn giao nhau nữa.

Có lẽ, suốt đời này cũng chẳng thể gặp lại.

Phương Vi nhìn cô, không rõ em gái đang nghĩ gì, nhưng cũng khẽ thở dài rồi nói:

“Được, vậy thì không để cậu ta đến.”

“Vâng.” Phương Hạm lí nhí đáp, gật đầu, trông như không còn chút sức lực nào.

Cô đặt điện thoại sang một bên, rồi quay người lấy quả cầu tuyết ở đầu giường xuống, bật công tắc.

Ngôi nhà nhỏ bên trong quả cầu lập tức sáng lên ánh đèn vàng ấm áp, tuyết bên trong bắt đầu xoay tròn bay lên, rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Lập đi lập lại như vậy, không ngừng nghỉ.

Phương Hạm bật nút hộp nhạc, tiếng nhạc trong trẻo và êm dịu từng chút vang lên.

Cô và Giang Diệc Nhiên không có tấm ảnh nào chụp chung, cũng không có đoạn video nào.

Chỉ còn lại những mảnh ký ức vụn vặt trong đời thường, và... quả cầu tuyết này.

Cô gái đặt quả cầu tuyết lên đùi, nhẹ nhàng vuốt ve, sống mũi và khóe mắt đều bắt đầu cay xè.

Phương Vi ngồi bên cạnh, nhìn một lát liền biết ngay em gái mình lại đang nghĩ đến cậu thiếu niên kia rồi.

“Em mà muốn gặp cậu ta, thì chị sẽ nói lại với cô chủ nhiệm một tiếng, để cậu ta đến là được thôi.” Cô nhìn Phương Hạm cứ giằng co như vậy, không nhịn được mở lời.

“Dù gì cậu ta cũng sắp ra nước ngoài rồi, nếu thật sự muốn gặp thì nên tranh thủ.”

Nhưng Phương Hạm lại lắc đầu: “Không...”

“Em thật sự không muốn gặp cậu ấy.”

Chương 26

DTV-EBOOK

Từ đó cho đến cuối học kỳ, Giang Diệc Nhiên vẫn không nhận được bất kỳ tin tức nào từ Phương Hạm.

Hôm ấy, sau khi nhìn thấy cô chủ nhiệm gọi điện thoại cho chị gái Phương Hạm, cậu thiếu niên lặng lẽ một mình bắt tàu điện ngầm về. So với chữ “nhà”, cậu vẫn quen gọi nơi đó là “chỗ ở” hơn.

Tàu điện vẫn chưa đến.

Giang Diệc Nhiên như thường lệ đứng trong khu chờ, ánh mắt dò dẫm nhìn vào đường ray tối om phía bên kia tấm kính.

Hôm nay lại đổi quảng cáo mới rồi. Trên màn hình điện tử sáng rực là hình ảnh quảng bá một điểm du lịch gần đây, một góc ngôi chùa cổ trong làn mưa mù ở Giang Nam. Bên cạnh còn có dòng khẩu hiệu: “Cổ tự Giang Nam, chốn ẩn của tiên linh.”

Nhưng thiếu niên chỉ lặng lẽ đứng đó, hàng mi rủ xuống, ánh mắt u trầm, trong lòng chỉ thầm nghĩ:

Nếu thật sự có thần linh trên đời, thì thế giới này đã không còn nhiều bất công và tiếc nuối như thế.

Đúng lúc đó, chuyến tàu cuối cùng trong ngày chậm rãi tiến vào nhà ga.

Buổi tối có không ít người, phần lớn là học sinh vừa tan lớp tự học như cậu, tùm năm tùm ba. Chỉ có mình cậu là lẻ loi.

Nhưng tất cả bọn họ, đối với Giang Diệc Nhiên mà nói, đều chỉ là những người xa lạ.

Cậu lướt qua khu chờ, ánh mắt bất chợt dừng lại nơi hàng ghế bên cạnh, bỗng nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó khi bước xuống từ thang cuốn, Phương Hạm đang ngồi ở đúng chỗ ấy.

Hôm đó, cô buộc tóc đuôi ngựa, đeo chiếc ba lô màu tím nhạt, yên lặng ngồi đó nhìn vào khoảng không trước mặt.

Cậu còn nhớ khi đó có một chú chó nghiệp vụ vừa tan ca đứng phía bên kia, cô cứ chăm chú nhìn mãi không rời mắt.

Giang Diệc Nhiên nghĩ đến đây, khẽ cup mắt xuống. [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](http://Truyenfull.vision)

Cậu đứng giữa dòng người qua lại, đợi đến khi mọi người lên xuống tàu xong mới bước vào sau cùng.

Thật ra thời gian cậu còn được đi chuyến tàu điện này cũng chẳng còn bao nhiêu.

Chỉ còn một tháng nữa thôi là đến ngày ra đi. Thời gian đã có thể đếm ngược rồi.

Lạ thật... tự nhiên lại thấy có chút không nỡ.

Không biết là không nỡ rời xa thành phố này, rời xa những con người, phong cảnh đã trở nên quen thuộc, hay là không nỡ... một cảm giác nào đó trong lòng.

Cậu còn nhớ trong bức thư, Phương Hạm từng khích lệ cậu, nói cậu đừng từ bỏ tennis, còn bảo rằng rất ngưỡng mộ cậu có cơ thể khỏe mạnh, có thể chạy nhảy thoải mái, thi đấu hết mình.

Cậu không mắc bệnh tim, nhưng khi đọc thư, lại cảm thấy ngực như bị đè nén, đau nhói.

Bị bệnh đeo bám suốt bao năm, ngày này qua ngày khác, sẽ là cảm giác như thế nào?

Cậu chưa từng trải qua, nhưng có thể tưởng tượng ra được sự tuyệt vọng ấy.

Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mày.

Trên tàu không còn chỗ ngồi, cậu đứng tựa bên cạnh cửa, cúi đầu lấy điện thoại nhắn cho Bạch Tử Tuyền:

“Cậu nói xem... đi chùa cầu phúc có thật sự linh nghiệm không?”

“Cái gì?! Cậu từ bao giờ lại mê tín thế?” đầu bên kia là giọng điệu khó tin.

“Ai mà biết được mấy chuyện này có linh hay không. Có người nói hiệu nghiệm, có người bảo vô ích. Nhưng mà chị họ tôi trước đây mãi không mang thai, đến chùa Linh Ẩn cầu con, không ngờ chưa đến hai tháng sau đã đậu thai!”

“Không phải còn có bao nhiêu ông lớn đi cầu tài đấy sao? Có điều không biết là họ cầu xong mới thành ông lớn, hay thành ông lớn rồi mới đi cầu.”

“Nhưng mà nói thật, mỗi ngày bao nhiêu người đến chùa, có phải ai cũng toại nguyện đâu? Tôi thấy phần lớn đều chẳng linh nghiệm gì, chỉ là hiệu ứng kẻ sống sót thôi.”

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình, hàng lông mày nhú lại như đang suy nghĩ điều gì sâu xa.

“Cái này gọi là duy tâm đó. Người ta vẫn bảo thành tâm thì sẽ cảm ứng được. Phật tổ phải cảm nhận được sự chân thành của cậu.” Bạch Tử Tuyền nhần tiếp.

Thành tâm... là như thế nào mới được tính là thành tâm?

Cậu nghĩ suốt quãng đường cũng không tìm ra đáp án. Cùng lắm là đến nơi, đốt nén nhang, khấn một chút, mua vài lá bùa treo hoặc bùa đeo tay.

Thật ra với cậu mà nói, chuyện này khá ngớ ngẩn. Cầu phúc chẳng qua là một hình thức gửi gắm, an ủi lòng người.

“Cậu không định đi đấy chứ? Đi làm gì? Cầu duyên à? Cầu tiền à? Chẳng lẽ... cầu con?” Bạch Tử Tuyền trêu chọc.

“Tôi không đi.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Thế tự dưng hỏi làm gì? Nhìn cậu không giống người sẽ quan tâm mấy chuyện đó.”

Giang Diệc Nhiên nhìn dòng chữ bạn mình gửi đến, tay cầm điện thoại khựng lại một lát, rất lâu sau mới trả lời: “Chỉ tiện miệng hỏi thôi.”

“Vừa nhìn thấy quảng cáo trong tàu.”

Cậu nói thế, nhưng đến cuối tuần hôm đó, cậu lại một mình đạp xe từ Thượng Hải sang Hàng Châu.

Vượt qua hơn 170 cây số, mất mười sáu tiếng rưỡi, cuối cùng mới đến được chốn “tiên linh ẩn cư” kia.

Cuối tuần người rất đông. Cậu khóa xe dưới chân núi, đi bộ hơn một vạn bước mới tới được điện Dược Sư.

So với cầu duyên, cầu tài, người đến cầu sức khỏe thật sự không nhiều lắm.

Cậu thiếu niên mang vẻ ngang tàng ấy, quỳ xuống tấm đệm cỏ tranh, khẽ nhắm mắt lại, thành tâm cầu nguyện lời ước nguyện nghiêm túc đầu tiên trong đời:

“Trước mặt Phật tổ, con là Giang Diệc Nhiên.”

“Hôm nay đến đây không phải vì bản thân, mà là vì một người khác.”

“Con mong rằng... cô gái đang ở trong lòng con lúc này, mở thành công, sau này cũng có thể vượt qua tất cả khó khăn.”

“Nếu có thể... con nguyện cả đời tích đức hành thiện, chỉ cầu cô ấy được bình an, mạnh khỏe.”

Nhưng rồi cậu vẫn cảm thấy chưa đủ. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cậu đi khắp tất cả các ngôi chùa quanh đó, đều khấn cùng một lời nguyện. Cũng giống bao người khác, cậu xin một lá bùa bình an để cầu sức khỏe.

Thật ra, đó chỉ là một món hàng dẹt từ vải thô rất bình thường. Nhưng... lỡ đâu nó thật sự hiệu nghiệm thì sao?

Từ lúc ấy, trong lòng cậu thiếu niên bắt đầu nhen nhóm một thứ niềm tin từng khiến cậu cho là ngớ ngẩn, trẻ con.

Sau này, dù có đi du học, cậu cũng luôn mang lá bùa ấy theo bên người, đặt trong vali, đi đâu cũng đem theo bên mình. Không rõ đó là vì áy náy, hay

một thứ cảm giác khác, nhưng đúng là cậu vẫn day dứt mãi không yên.

Cậu sợ cô xảy ra chuyện, sợ ca mổ thất bại, sợ cô hồi phục không tốt, sợ căn bệnh sẽ tái phát.

Lý trí mách bảo cậu rằng bệnh tim của Phương Hạm là bẩm sinh, chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng từ trong sâu thẳm, cậu chưa bao giờ có thể nhìn chuyện này chỉ bằng cái đầu lý trí.

Cậu thật sự đã tổn thương một người, một cô gái rất rất tốt. Đã phụ lòng và bỏ lỡ những điều đáng quý.

Mỗi lần nhận ra sai lầm ấy, ngực cậu lại nhói lên một cảm giác nghẹn ngào, giống như vết bầm tím trong lúc tập luyện vô ý va đập mà thành.

Lúc đầu không hề đau, thậm chí còn khó phát hiện. Nhưng càng về sau, vết tím ấy ngày càng hiện rõ, chuyển thành màu đậm hơn, chỉ cần chạm nhẹ cũng đau điếng, rất lâu rất lâu cũng chẳng tan đi.

Cô chính là vết bầm tím trong lòng cậu.

Sau khi ra nước ngoài, Giang Diệc Nhiên không còn nghe thấy tin tức gì về Phương Hạm nữa.

Tuy vậy, cậu vẫn mang theo hai cây bút mà cô từng cho mượn.

Căn nhà vốn chỉ có một mình cậu ở, giờ đây hoàn toàn trống rỗng.

Thật ra, cuộc đời con người chẳng phải cũng giống như quá trình chuyển từ một ngôi nhà đầy ắp tiếng cười, từ một gia đình có nhiều người rồi đến hai người, từ hai người thành một người, và cuối cùng là một căn phòng trống vắng hay sao?

Chỉ khác là ở nhà người khác, người rời đi trước là con cái. Còn ở nhà cậu, người ra đi trước lại là cha mẹ.

Giang Diệc Nhiên thu dọn hành lý xong xuôi, trước khi đi chỉ ngoái lại nhìn một lần, nhưng cũng không có quá nhiều lưu luyến.

Những ký ức đẹp để còn sót lại của cậu đều nằm tận sâu trong thời thơ ấu. Khi đó, cậu cũng từng có một mái ấm, tuy không hoàn hảo, nhưng ít ra vẫn tồn tại.

Chỉ là sau này, tất cả chỉ còn lại mình cậu. “Nhà”, với cậu, chỉ là căn phòng này, chứ không phải “gia đình”.

Trong tuần cuối trước khi rời đi, Giang Diệc Nhiên từng cố gắng liên lạc với chị gái của Phương Hạm.

Nhưng vẫn chẳng có kết quả.

Tuy thông qua cô chủ nhiệm cậu có được cách liên lạc, nhưng phía bên kia luôn nói rằng tình trạng của Phương Hạm chưa ổn định, hiện tại không tiện tiếp khách. Thậm chí cả bệnh viện nào cũng không chịu tiết lộ.

Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn có cách riêng của mình.

Cậu hỏi Dương Thư Tuyết. Mặc dù đối phương không muốn nói, nhưng cũng lộ ra chút đầu mối. Cuối cùng, Giang Diệc Nhiên đã đi đến những bệnh viện có chuyên khoa tim tốt nhất, mò mẫm như mò kim đáy bể, cuối cùng mới tìm được nơi Phương Hạm điều trị, còn hỏi được cả số phòng từ chị lễ tân.

Hôm cậu đến, mang theo cả một bó hoa lớn, trong đó là hoa hướng dương, hoa ly, cùng cẩm chướng,

kèm theo một tấm thiệp ghi lời chúc và lời xin lỗi.

Chỉ là... khi thực sự đứng trước cửa phòng bệnh, cậu lại phát hiện mình không đủ dũng khí bước vào.

Cậu cứ ôm bó hoa đứng ngập ngừng ngoài hành lang, chờ gần nửa tiếng, mãi đến khi có người từ bên trong bước ra.

Khi Phương Vi bước ra, liền giật nảy mình vì bị Giang Diệc Nhiên làm cho bất ngờ. Cô ấy tròn mắt nhìn cậu, gần như nhận ra ngay lập tức, đây chính là cậu bạn học mà em gái cô từng thích ở trường.

Cô ấy vừa bất ngờ vì cậu ấy lại có thể tìm đến tận đây, vừa thở phào nhẹ nhõm vì may mà chưa kịp bước vào trong, nếu không, Phương Hạm nhìn thấy chắc chắn sẽ buồn lòng.

Em gái cô luôn nói không muốn gặp lại cậu.

Dù có từng thích, nhưng sau này chỉ muốn tránh thật xa, chuyên tâm chữa bệnh, sống cuộc sống của riêng mình.

Cô nói, mình đã từ bỏ việc thích cậu ấy rồi, chỉ muốn quên đi thôi.

Không gặp sẽ không đau, nhưng nếu gặp lại thì chỉ càng thêm day dứt.

“Em... sao lại tìm được đến đây?” Phương Vi lập tức kéo cậu thiếu niên ôm bó hoa qua một bên, sợ Phương Hạm nghe thấy, rồi thấp giọng hỏi.

Giang Diệc Nhiên hơi cau mày, lễ phép hỏi khẽ: “Phương Hạm... đang ở bên trong phải không?”

Cậu nhìn ra được sự khó xử trên mặt Phương Vi. Rõ ràng là không muốn cho cậu vào.

“Haiz...” Phương Vi thở dài, nói: “Em nên về đi. Phương Hạm hiện giờ sức khỏe chưa tốt, cũng không muốn gặp ai hết. Cần tĩnh dưỡng là quan trọng nhất.”

“Là không muốn gặp ai... hay là chỉ không muốn gặp em?” Giang Diệc Nhiên hỏi thẳng.

Phương Vi không biết nên trả lời thế nào, chỉ thở dài thêm lần nữa.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không ngốc, chỉ cần nhìn cũng hiểu.

Phương Hạm... chỉ không muốn gặp mình mà thôi.

Cậu vẫn ôm bó hoa đúng đó, trong đầu bất chợt hiện lên cảnh tượng hôm đó, khi cậu chạm vào tay Phương Hạm, cố gắng chủ động thân thiết, nhưng cô cứ mãi cố chấp quay lưng lại, không chịu quay đầu.

Có lẽ... câu nói đó, cùng với hành động của mình, đã thật sự là một vết thương sâu sắc với cô.

Mà một khi vết thương trong tim đã hình thành... thì rất khó lành.

Cậu thiếu niên mang vẻ ngoài tuấn tú, dáng người thẳng tắp, đứng lặng thinh ngoài phòng bệnh. Lông mi dài và rậm rũ xuống, rất lâu sau mới cất giọng khẽ khàng: “VẬY... ca mổ của cô ấy sao rồi? Thành công chứ?”

Phương Vi khẽ ừ một tiếng, nghĩ ngợi rồi trả lời: “Cũng chưa chắc, còn phải xem tình trạng tim sau này. Tạm thời thì ca mổ đã hoàn tất, hiện đang trong giai đoạn hồi phục.”

Nghe vậy, Giang Diệc Nhiên nhẹ gật đầu, mãi sau mới hỏi: “Vậy... em có thể... nhìn cô ấy một chút được không? Chỉ nhìn từ ngoài cửa sổ thôi, cô ấy sẽ không thấy em đâu.”

Cậu nói rất nhẹ.

Phương Vi nhìn cậu thiếu niên trước mặt, không biết nên trả lời ra sao, chỉ thấy lòng có chút mềm lại.

Cậu... thật sự khiến người ta khó ghét nổi.

Da trắng, tóc mềm và tơ, vừa dài vừa bông bênh. Con ngươi đen sâu, đôi mắt hai mí rõ ràng, gương mặt mang nét dịu dàng rất dễ khiến người đối diện cảm nhận được sự chân thành.

Đến cả cô, người không ưa và thậm chí từng ghét cậu, cũng không thể phủ nhận: vào khoảnh khắc này, cậu ấy thật lòng.

Chương 27: Tiếp Tục

DTV-EBOOK

“Vậy... cũng được. Em ấy nằm ở giường bên phải, sát cửa sổ đó. Em cứ đứng ngoài nhìn một chút thôi nhé.”

Phương Vi ngáp ngừng, cuối cùng cũng mềm lòng, dịu giọng nói: “Chị sẽ vào trong kéo rèm ra cho, chắc em sẽ nhìn được.”

“Cảm ơn chị.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu, đưa bó hoa trong lòng ra trước.

“Làm phiền chị mang cái này giúp em đưa cho cô ấy... không nói là của em cũng được.”

Cậu nói xong, cup mắt trầm mặc vài giây, rồi cuối cùng rút tấm thiệp chúc mừng được kẹp trong bó hoa ra, siết chặt trong lòng bàn tay, vò lại thành một cục nhỏ.

Phương Vi nhìn cậu, trong lòng bỗng cảm thấy phức tạp. Nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ gật đầu, nhận lấy bó hoa rồi mở cửa bước vào phòng.

Cô đi đến, kéo tấm rèm trắng ngăn giường ra, sau đó đưa bó hoa đến bên giường cô gái đang nằm.

Cùng lúc đó, Giang Diệc Nhiên đứng ngoài cửa lặng lẽ nhìn vào.

Cửa sổ bệnh viện không lớn, chỉ là một khung nhỏ hẹp hình chữ nhật. Nhưng sau khi Phương Vi kéo

rèm ra, từ chỗ đứng ngoài cửa, cậu cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người trong lòng—

Phương Hạm mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình màu xanh trắng, trên người còn cắm ống thở phụ trợ, đang ngồi yên trên giường đọc sách, cả người trông rất bình thản.

Chỉ khi Phương Vi bước vào với bó hoa trong tay, cô mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Hình như cô đã gầy đi rất nhiều so với trước đây, gương mặt chẳng còn chút nét bầu bĩnh nào. Có lẽ để tiện điều trị và đeo thiết bị y tế, Phương Hạm chỉ buộc tóc thành một búi nhỏ đơn giản, giống như búi tóc củ tỏi nhưng rối hơn nhiều, hai bên tóc xõa hơi lộn xộn, khiến vẻ ngoài càng thêm mỏng manh yếu ớt.

Hôm nay, nắng mùa đông thật dịu dàng, chiếu qua khung cửa sổ rọi lên giường cô, lên quần áo, lên tóc.

Giang Diệc Nhiên thậm chí còn nhận ra, bên chiếc bàn nhỏ cạnh giường Phương Hạm, vẫn là quả cầu tuyết mà cậu đã tặng cho cô.

Cậu nhìn chằm chằm vào cảnh đó, trong lòng như cũng được ánh nắng sưởi ấm, mềm mại lạ thường.

Nhìn sơ thì có vẻ ổn... Có lẽ cô đang dần hồi phục, cậu nghĩ.

Rồi sẽ có một ngày mọi thứ sẽ ổn thôi.

Cậu thiếu niên đứng ngoài cửa một lúc, thật ra chỉ vài giây, nhưng mỗi giây trôi qua đều như được bóc ra từng lớp một. Trong lòng thì muốn nhìn thêm

chút nữa, nhưng lý trí lại cứ vang lên nhắc nhở, nhớ đến lời vừa hứa với Phương Vi.

Cô ấy không muốn gặp mình. Vậy thì chỉ nhìn một cái rồi đi thôi.

Chỉ cần biết cô vẫn ổn là được...

Bên trong phòng, sự chú ý của Phương Hạm hoàn toàn đặt vào bó hoa vừa được mang đến, hoàn toàn không phát hiện có người đang đứng ngoài cửa.

“Đẹp quá, hoa này từ đâu ra vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Là...” Phương Vi suýt thì buột miệng, nhưng may kịp phản ứng. Không hiểu sao trong lòng lại dâng lên chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng vẫn quyết định tôn trọng suy nghĩ của hai đứa trẻ này.

“Là hôm qua chị đặt mua đó. Em cũng lâu rồi chưa được ra ngoài mà, người ta bảo thi thoảng phải tiếp xúc với cỏ cây hoa lá, tâm trạng mới tốt, bệnh cũng mau khỏi hơn.” Phương Vi bịa đại một lý do.

Phương Hạm hoàn toàn không nghi ngờ, cũng chẳng hề biết rằng cậu con trai mà mình từng thích, lúc này đang đứng ngay bên ngoài.

Càng không biết, bó hoa cô đang ôm trong lòng chính là của người ấy mang tới.

“Đẹp thật, bao nhiêu tiền vậy chị?” Cô hỏi, rồi đưa tay ôm lấy bó hoa, đặt lên đùi.

Ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt qua những cánh hoa.

Đây là một bó hoa rất tươi. Bên trong có hoa hướng dương, hoa ly, tú cầu. Từng cánh hoa nở rộ, không hề có dấu hiệu héo úa. Cách gói hoa cũng rất tinh tế.

Cô ôm bó hoa vào lòng, có thể ngửi thấy hương thơm nhè nhẹ, thanh mát của cánh hoa và nh** h** tỏa ra.

Thật tuyệt, Phương Hạm trầm nghĩ.

Cô thật sự đã lâu không được ra ngoài rồi. Không chỉ muốn ôm lấy mấy bông hoa được sắp xếp gọn gàng này, mà còn muốn ra ngoài, thật sự bước đi giữa một vườn hoa.

Cô ngồi đó, ôm hoa, cúi đầu ngắm nhìn từng cánh hoa, bỗng nhớ đến bó hoa mà Giang Diệc Nhiên từng tặng cho Trần Lăng Huyền, cuối cùng lại bị chính tay cậu vứt vào thùng rác.

Cô cúi đầu, nghĩ ngợi miên man, lại bất giác nhớ đến cậu.

Trên gương mặt cô gái lại vô thức hiện lên một nét u buồn.

Nhưng... chẳng nói với ai cả.

Trước khi ra nước ngoài, Giang Diệc Nhiên quay lại trường lần cuối, hỏi lớp trưởng xin một bản danh sách.

Đó là danh sách lớp đặt trên bục giảng, dùng cho giáo viên điểm danh, có ghi họ tên từng học sinh cùng với ảnh thẻ màu được chụp từ ngày đầu mới nhập học.

Cậu và Phương Hạm đều chưa kịp chụp ảnh lớp cuối cấp.

Nên Giang Diệc Nhiên cũng không có tấm ảnh nào của Phương Hạm. Cả hai cũng chưa từng có tấm hình chụp chung nào.

Cậu chỉ có mỗi tấm ảnh thẻ nhỏ xíu in trên danh sách lớp ấy.

Cậu cắt tấm ảnh thẻ của Phương Hạm ra khỏi danh sách lớp.

Vì sợ bị mất, cậu cắt bản gốc trong vali hành lý, rồi photocopy thêm một bản khác, kẹp giữa thân máy điện thoại và ốp lưng, như vậy là có thể mang theo bên mình mọi lúc.

Khi ra nước ngoài, Giang Diệc Nhiên cũng mang theo bức thư tình Phương Hạm đã viết cho cậu cùng hai chiếc bút cô từng cho mượn.

Sợ thư bị gấp lại, cậu kẹp nó cẩn thận vào giữa những trang sách.

Cứ như vậy, cậu mang theo tất cả đến tận Singapore.

Cậu nhập học ở một ngôi trường mới, quen bạn mới, gia nhập câu lạc bộ tennis mới, có huấn luyện viên mới.

Dù từng có một thời gian dài buông bỏ, việc quay lại quả thực rất khó khăn.

Từ sân tập trung học đến giải đấu đại học, từ luyện tập đơn giản đến thi đấu chính thức, đó là cả một hành trình dài.

Cũng không thể nói rõ là vì động lực gì, nhưng cuối cùng cậu lại kiên trì được.

Cậu nhớ trong thư, cô từng nói muốn được nhìn thấy dáng vẻ cậu thi đấu. Có lẽ chính lời đó đã trở thành ngọn lửa âm ỉ trong lòng.

Hoặc cũng có thể do huấn luyện viên hay quay video mỗi buổi tập để tiện xem lại kỹ thuật, nên có lúc Giang Diệc Nhiên sẽ cắt một đoạn ngắn rồi đăng lên YouTube.

Chỉ là, sau khi ra nước ngoài, Phương Hạm chưa từng một lần thêm lại liên lạc với cậu.

Cứ như vậy... hoàn toàn cắt đứt.

Một lần nọ, Giang Diệc Nhiên vô tình nhìn thấy trong siêu thị loại máy nuôi thú ảo mà Phương Hạm từng chơi.

Cậu mua một cái mang về phòng ký túc xá, cẩn thận mở lên, đến lúc đặt tên cho thú ảo thì vẫn dùng đúng cái tên mà Phương Hạm đã đặt ngày xưa, LuLu.

Vốn dĩ cậu không hề hứng thú với mấy thứ đồ chơi con gái này.

Nhưng không hiểu sao, cậu vẫn vô thức học theo cách của cô, thỉnh thoảng xoa đầu thú ảo, cho ăn, tắm rửa.

Bởi vì mỗi lần làm thế, mỗi lần nhìn nó, cậu đều sẽ nhớ đến cô.

Bạn cùng phòng của Giang Diệc Nhiên chê cậu dị hợm, bảo rằng thân xác là đàn ông nhưng trái tim lại là thiếu nữ.

Nhưng Giang Diệc Nhiên chẳng buồn giải thích.

Khi vừa mới ra nước ngoài được một năm, cậu từng liên lạc với lớp trưởng cũ để hỏi thăm tình hình của Phương Hạm.

Cậu nghĩ chắc qua một năm rồi, sức khỏe cô đã ổn định, có thể quay lại trường học.

Nhưng không ngờ, lớp trưởng lại trả lời:

“Phương Hạm á? Lâu lắm rồi không nghe ai nhắc đến tên cô ấy.”

“Cô ấy chưa từng quay lại trường, lớp sau cũng không thấy.”

“Nghe nói là sau ca phẫu thuật có một thời gian khỏe lên, sau đó tim lại có vấn đề rồi. Dù sao cũng thấy khá đáng thương... Không rõ giờ thế nào, chắc vẫn còn nằm viện.”

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm vào những dòng chữ đó, cả người như bị choáng nhẹ, thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại.

Cậu gần như thức trắng cả đêm, nằm trên giường cầu nguyện không biết bao nhiêu lần rằng cô sẽ khỏe lại.

Nhưng mọi thứ dường như luôn trái với mong muốn.

Cậu liên hệ với Dương Thư Tuyết, nhưng cũng không ngờ cô ấy nói rằng mình đã mất liên lạc với Phương Hạm từ lâu, không có cách nào liên hệ với gia đình cô.

Cậu bất lực. Cách nhau hơn tám nghìn cây số, dường như mọi ý nguyện và tình cảm của cậu đều trở thành vô ích.

Dù có là thần Phật, e rằng cũng chẳng nghe được lời cầu nguyện đến từ một nơi xa xôi như vậy.

Sau nhiều nỗ lực, cuối cùng Giang Diệc Nhiên mới nhờ lớp trưởng tìm lại thông tin cũ của lớp, lấy được số điện thoại của Phương Hạm.

Cậu đã gửi vô số tin nhắn, nhưng cô không bao giờ trả lời.

Vài lần trong đêm khuya, cậu còn thử gọi điện, nhưng vẫn chỉ là tín hiệu chờ dài đằng đặc, không ai bắt máy.

Mãi cho đến một năm sau, khi cậu hỏi lại lớp trưởng xem có tin tức gì không, đối phương mới trả lời:

“Cậu ấy... Gần đây tôi nghe được vài chuyện, nhưng lúc đó không dám nói với cậu. Giờ... cậu chắc chắn muốn biết không?”

Giang Diệc Nhiên cúi đầu nhìn dòng chữ đó, nhìn thấy cách lớp trưởng viết cứ như đang do dự, nửa muốn nói, nửa lại không.

Cậu đã lờ mờ đoán được gì đó.

Cậu muốn biết, nhưng đồng thời lại không dám.

Cậu nắm chặt điện thoại rất lâu, cuối cùng mới gõ ra dòng chữ:

“Không sao đâu, cậu nói đi.”

Dù kết quả có thế nào... ít nhất cũng cần một câu trả lời.

Màn hình hiển thị trạng thái “đang nhập...” suốt một lúc lâu, đối phương dường như đang cố gắng cân nhắc câu chữ, gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ.

Cuối cùng, tin nhắn cũng được gửi tới.

“Nghe nói... cậu ấy có lẽ đã... không còn nữa rồi.”

“Không chắc đâu nhé, tôi chỉ nghe nói vậy thôi.”

“Nhưng đúng là rất lâu rồi không thấy cậu ấy đâu. QQ với WeChat đều đã hơn một năm không đăng nhập. Trước đây còn hiện ‘đang online’ cơ.”

Giang Diệc Nhiên đọc xong, cả người như bị tách rời khỏi thực tại.

Giống như linh hồn bị rút ra khỏi thân thể, một cơn choáng váng xộc lên, sống mũi cay cay.

Như thể ai đó từng bắn một phát súng vào tim cậu, khiến cậu đi lòng vòng một hồi, cho cậu chút hy vọng rồi lại tàn nhẫn dập tắt.

Nhưng lần này, viên đạn thật sự xuyên thẳng vào tim.

Đêm ấy Giang Diệc Nhiên không ngủ. Hoàn toàn mất ngủ.

Chỉ cần nhắm mắt, cậu lại thấy mình quay về thời cấp ba, trong lớp học cũ, thấy Phương Hạm ngồi bên cạnh đang khóc.

Cảm giác như tim bị ai đó nắm lấy, bóp chặt lại, đè ép trong một góc nhỏ hẹp không sao thở nổi.

Đây là lần thứ hai cậu thực sự cảm nhận được nỗi bất lực của kiếp người.

Lần đầu là khi gia đình tan vỡ lúc nhỏ.

Lần thứ hai, là khi biết tin Phương Hạm có thể đã rời khỏi thế giới này.

Quả nhiên, thế giới này làm gì có thần linh.

Mọi việc cậu làm... chỉ là vô ích.

Đêm ấy, Giang Diệc Nhiên đứng một mình rất lâu ngoài ban công, mãi đến khi mắt mỏi nhừ, cuối cùng

cũng có giọt nước mắt lặng lẽ trào ra.

Cậu không muốn tin, vẫn cố chấp tiếp tục gửi tin nhắn cho cô.

Cho đến một hôm rất lâu sau đó, cuối cùng cũng có người trả lời.

Giây phút nhìn thấy dòng chữ “tin nhắn đã trả lời”, cậu như phát điên, mắt bừng sáng, gần như nhẩy bổ về phía bàn, cầm điện thoại lên xem.

Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, ánh sáng trong mắt cậu đã vụt tắt.

Người trả lời... không phải Phương Hạm.

“Đừng gửi nữa bro, tôi là con trai.”

“Số này tôi dùng từ năm ngoái rồi.”

“Bạn gái cũ của cậu chắc hủy số lâu rồi đấy. Dù sao bây giờ chủ nhân là tôi. Trước kia tôi thấy cậu gửi nhiều tin mà không trả lời vì nghĩ sớm muộn cậu cũng sẽ nhận ra gửi nhầm.”

“Nhưng hôm nay tôi vẫn muốn nhắn cho cậu một câu: chúc cậu sớm vượt qua nhé.”

Giang Diệc Nhiên nhìn dòng chữ trên màn hình, sững người rất lâu.

Rồi chậm rãi, như thể có gì đó trong lồng ngực bắt đầu rạn nứt, rồi vỡ tan.

Đau đớn như có ai đó đang cào nát từng thớ cơ tim.

Từng vòng từng vòng, lan ra khắp cơ thể.

Cuối cùng, thấm tận đến tận xương tủy.

Chương 28

DTV-EBOOK

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên màn hình, không cách nào chấp nhận nổi.

Cảm giác như có ai đó nổ súng bắn thẳng vào ngực cậu.

Ban đầu chỉ là sưng sờ, trống rỗng, như đầu óc bị tắt máy, chưa kịp cảm nhận đau đớn. Nhưng rồi cảm giác đó chậm rãi lan ra từ lồng ngực, ngấm dần vào từng đường gân thớ thịt.

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên những đoạn ký ức ít ỏi mà cậu đã ôm giữ, ôn đi ôn lại suốt bao nhiêu lần.

Cậu nhớ dáng vẻ cô quay đầu nhìn mình trong toa tàu điện ngầm, lúc bị phát hiện thì đỏ mặt quay đi, lưng vẫn thẳng tắp đầy cố chấp.

Cậu nhớ dáng vẻ cô úp mặt lên bàn chơi với thú cưng điện tử.

Nhớ đến ngày cuối cùng ở trường, cô ngồi cạnh cậu, lặng lẽ khóc, vẫn cố chấp giữ nguyên một tư thế.

Nhớ đến dải cột tóc kết bằng những hạt trai trắng nhỏ xíu, nhớ đến mái tóc mềm mại buông lơ lơi nơi cổ.

Cậu từng muốn xoa đầu cô, xem cảm giác sẽ như thế nào... nhưng chưa kịp làm.

Bây giờ... mãi mãi cũng không còn cơ hội nữa.

Mắt cậu vừa cay xè vừa đau, trong lồng ngực như có thứ gì đó sưng phồng muốn nổ tung. Cậu lại một

lần nữa hồi hận đến cùng cực, vì hôm đó không ở lại nói với cô thêm vài câu. Nói rằng cậu không cố ý, chỉ là hôm đó tâm trạng không tốt, cần chút không gian yên tĩnh. Có lẽ nếu chịu mở miệng, mọi chuyện đã không đến mức như vậy.

Ít ra thì... cô sẽ không buồn đến mức không muốn gặp lại cậu nữa.

Giang Diệc Nhiên nhớ lại lần cuối cùng nhìn thấy cô ở bệnh viện. Lúc ấy, cô đang ngồi trên giường bệnh đọc sách, mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, đeo thiết bị hỗ trợ hô hấp. Ánh nắng ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào, phủ lên người cô một tầng sáng dịu.

Khoảnh khắc đó... chính là kết thúc giữa cậu và cô.

Những ký ức về cô tuy không nhiều, nhưng mỗi đoạn đều khắc rất sâu, hằn rõ trong trí nhớ.

Đêm đó, cậu đứng ngoài ban công. Trong nhà đã tắt đèn, chỉ còn ánh trăng lạnh lẽo soi xuống.

Dù đang ở đất khách quê người, mọi thứ quanh mình đều xa lạ, nhưng có một điều chưa từng thay đổi, trăng trên trời vẫn chỉ có một vầng.

Cậu cúi đầu tháo ốp điện thoại ra, lôi tấm ảnh nhỏ đã được cất giấu kỹ càng từ giữa thân máy và ốp bảo vệ.

Đó là ảnh thẻ của Phương Hạm hồi nhập học.

Tấm ảnh duy nhất mà cậu có về cô. Bình thường Giang Diệc Nhiên rất ít khi lấy ra xem, chỉ cất kỹ trong ốp. Chỉ khi thay điện thoại hoặc thay ốp mới có cơ hội nhìn lại.

Nhưng mỗi lần nhìn, tim cậu lại như bị ai bóp chặt, phải rất lâu mới trấn tĩnh lại được.

Đôi khi Giang Diệc Nhiên nghĩ mình đã bắt đầu quên gương mặt của cô, trong đầu chỉ còn mấy ấn tượng mờ mờ. Nhưng tên của cô thì vẫn luôn nằm ở nơi sâu nhất trong tim cậu. Chỉ cần có ai nhắc đến, trái tim sẽ lập tức run lên.

Lúc này, cậu ngồi nhìn chăm chăm vào tấm ảnh dưới ánh trăng, nước mắt bắt đầu nhòe đi tầm nhìn.

Trong ảnh, cô gái vẫn còn mang theo nét non nớt, ánh mắt trong trẻo, nhìn thẳng về phía trước, khẽ mỉm cười. Lúc ấy cô chưa gầy đến vậy, gương mặt còn đầy đặn, ánh mắt mang theo hy vọng. Tóc cô được chải gọn gàng, mấy lọn tóc con ở mang tai cũng được kẹp ra sau.

Cậu nhìn mãi, đến khi tầm nhìn mờ đi hoàn toàn, dòng lệ nóng hổi chảy xuống hai bên má mà cậu cũng không buồn lau.

Phương Hạm đối với cậu như một cái bóng xa xăm, như đã không còn liên quan gì đến thực tại. Nhưng trong cuộc sống của cậu, ở mọi góc khuất, vẫn luôn tồn tại những dấu vết của cô, như một dư âm kéo dài mãi không dứt.

Hai cây bút cô từng tặng, cậu không dám dùng, chỉ cẩn thận cất trong ba lô.

Bức thư tay cô viết, vẫn được kẹp trong cuốn sách cậu yêu thích nhất, mỗi lần đi thi đấu cậu đều mang theo bên mình.

Còn cả con thú cưng điện tử nữa...

Mỗi lần nhìn những thứ ấy, ký ức lại từng chút từng chút ùa về, nhắc cậu rằng, cô đã từng tồn tại.

Trong hai tuần sau đó, Giang Diệc Nhiên cứ như mất hồn, tập luyện chẳng có chút tinh thần nào.

Huấn luyện viên phải sắp xếp cho cậu gặp chuyên gia tâm lý, nhưng chẳng giúp ích gì mấy.

Rồi thời gian dần trôi, cậu bắt đầu miễn cưỡng tiếp nhận hiện thực. Dù vậy, vẫn hay gặp cô trong mơ, rồi tỉnh giấc lúc nửa đêm, thao thức mãi không ngủ được.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Giang Diệc Nhiên ở lại nước ngoài thêm hai năm nữa.

Chủ yếu là để thi đấu, tích điểm, nâng thứ hạng. Cậu cũng kiếm được một ít tiền thưởng từ các giải lớn. Nhưng cậu chưa từng ký hợp đồng với câu lạc bộ hay tổ chức nào, vẫn thi đấu với tư cách cá nhân.

Hồi còn học đại học, có một thương hiệu thể thao ở địa phương từng mời cậu ký hợp đồng độc quyền, mong cậu ở lại phát triển lâu dài. Nhưng Giang Diệc Nhiên chưa từng muốn điều đó .

Cậu luôn muốn trở về nước.

Cậu có dự định riêng của mình.

Mùa hè, sân bay Thượng Hải.

Chuyến bay từ Singapore đáp xuống trễ nửa tiếng, mãi đến ba giờ chiều mới hạ cánh.

Giang Diệc Nhiên bước ra từ khoang hạng nhất, men theo lối đi riêng cho khách VIP. Từ xa đã thấy Bạch Tử Tuyền chờ sẵn.

Tên đó càng lớn ăn mặc càng màu mè. Áo khoác hoa lá màu xanh lục, rộng thùng thình, trông y như sắp đi nghỉ dưỡng ở Hawaii. Giữa đám đông đúng là nổi bật như công đực đang xòe đuôi.

Lúc học đại học, anh ta bị gia đình tổng sang Anh học tài chính hai năm, giờ thì đang “khởi nghiệp”, nói vậy thôi chứ suốt ngày chỉ thấy cặp kè với gái xinh, đúng kiểu ông hoàng giao tiếp xã hội.

“Cái máy bay này delay gì mà lâu thế? Tôi chờ cậu muốn ra phòng tiếp khách ngủ một giấc làm cái spa luôn rồi!”

“May mà vừa định đi thì cậu tới.”

Dù mấy năm không về nước, nhưng Giang Diệc Nhiên và Bạch Tử Tuyền cũng không đến nổi lâu ngày không gặp. Lâu lâu anh vẫn bay sang chơi với anh ta, mấy tháng trước còn tụ tập bên nước ngoài.

“Để tôi nói cho nghe, dạo này bên này thay đổi dữ lắm luôn.”

Anh ta vừa nói vừa khoác vai Giang Diệc Nhiên bước ra khỏi sân bay.

Xung quanh mấy cô gái mắt tròn mắt dẹt nhìn chăm chăm. Người này đá người kia, tim đập thình thịch, hận không thể móc điện thoại ra quay ngay.

“Trời má ơi, đẹp trai quá trời quá đất! Cậu nhìn cái dáng cao ráo, đôi chân dài, tỉ lệ đầu thân, vai rộng, mặt đẹp... Ủa mấy anh này là thật á hả?! Mình sắp nghẹt thở luôn rồi nè!!”

“Ngay cả tóc rồi cũng đẹp ghê á!”

“Ừa? Là diễn viên hả? Sao mình thấy lạ quá...”

“Không phải nghệ sĩ đâu, là tay vợt đó! Hình như giải nghệ sớm rồi. Trên YouTube có kênh riêng, lâu lâu đăng mấy video mười mấy giây thôi mà siêu đẹp trai luôn! Fan quốc tế mê dữ lắm, đúng kiểu nam thần gốc Hoa.”

“Hả? Không phải người mình hả?”

“Có mà! Chỉ là mấy năm nay phát triển ở Singapore nên dễ quên thôi. Mà nói chung mình mê ảnh chết luôn á á á á!”

“Thật ra cũng không ai nói rõ là anh ấy đã giải nghệ.”

“Chỉ là fan đều đoán thế thôi. Vì từ đầu năm đến giờ, anh ấy không còn tham gia bất kỳ trận đấu nào nữa.”

“Có khi đang chuyển hướng làm gì đó rồi? Mình cũng không rõ lắm.”

“Dù sao thì tiền anh ấy kiếm được khi còn thi đấu cũng đủ rồi. Chưa kể kênh YouTube vẫn còn bao nhiêu fan trung thành nữa mà.”

...

Nhưng ở một bên khác, Giang Diệc Nhiên và Bạch Tử Tuyền đã đi xa, hoàn toàn không chú ý tới tiếng xì xào sau lưng.

Bạch Tử Tuyền lại không nhận được, buông một câu:

“Cậu giỏi đấy. Từ hồi cấp hai đã là tâm điểm chú ý của tụi con gái rồi. Bao nhiêu năm trôi qua, vẫn y như cũ, đi đến đâu, mắt tụi nó dính vào cậu đến đấy.”

“Này, mà cậu thật sự mấy năm nay chưa có bạn gái à?”

“Không lẽ đang âm thầm giấu người yêu ở đâu đó? Không giống cậu chút nào nhé... bao nhiêu người theo đuổi mà chẳng có ai lọt nổi vào mắt xanh sao?”

“Hồi bọn mình đi bar ở Úc, cái cô tiếp viên hàng không đó xinh dã man luôn! Người ta thích cậu thấy rõ còn gì!”

“Tôi không thích người nước ngoài.” Giang Diệc Nhiên đáp gọn lỏn.

“Thế trong nước thì sao?”

“Cô công chúa gì gì đó, trước còn bay qua tận nơi xem cậu thi đấu kia mà. Người ta là công chúa của tập đoàn dược đấy nhé! Giờ mảng y tế đang hot thế kia, làm con rể nhà đó cũng là kiếm lớn rồi!”

Bạch Tử Tuyền ríu rít bên tai như con muỗi.

Giang Diệc Nhiên khẽ thở dài: “Cậu thích thì đi mà theo đuổi.”

“Ồ, là cậu nói đấy nhé?”

“Vậy tôi mà tán thật thì đừng bảo tôi nằng tay trên đấy.” Bạch Tử Tuyền cười.

Hai người vừa gặp lại đã nói bao nhiêu chuyện lật vật. Mãi đến khi lên xe rồi, câu chuyện mới quay về đúng trọng tâm.

“Nói thật, cậu lần này về nước thật sự định mở câu lạc bộ à?”

“Thành thật mà nói, tôi không lạc quan lắm đâu. Tennis dẫu sao cũng là môn thể thao du nhập, ở trong nước vẫn còn xa lạ lắm.”

“Không chừng sẽ lỗ to đấy.” Bạch Tử Tuyền thẳng thắn.

“Ừ, tôi biết.” Giang Diệc Nhiên ngồi bên cạnh, điềm tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe.

Những năm gần đây, nơi này thay đổi thật nhiều. Cảnh vật trên đường từ sân bay vào trung tâm thành phố vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Thấy anh không mấy hứng thú trò chuyện, Bạch Tử Tuyền cũng không nói tiếp. Dù không hiểu gì về tennis, nhưng anh ta biết Giang Diệc Nhiên luôn là người rất có chủ kiến. Nếu đã biết rõ rủi ro mà vẫn kiên quyết làm, ắt hẳn là vì trong lòng có điều nhất định phải theo đuổi.

“Sắp bốn rưỡi rồi. Có muốn đi ăn trước không?” Bạch Tử Tuyền vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi muốn về trường xem một chút.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Trường cấp ba à?”

“Ừm.” Giang Diệc Nhiên gật đầu, giọng nhẹ nhàng.

Thật ra, cậu chưa từng kể với bạn bè về chuyện của Phương Hạm. Ngay cả người thân thiết như Bạch Tử Tuyền cũng không biết gì.

Lần này về nước, điều anh muốn làm nhất là đến trước mộ cô.

Nhưng khi còn ở nước ngoài, việc liên lạc với gia đình Phương Hạm lại quá khó khăn.

“Sao tự nhiên lại muốn về trường cũ?” Bạch Tử Tuyền chau mày, thấy lạ, nhưng vẫn đưa anh đến ngôi trường cấp ba năm nào.

Trường đã được tu sửa lại rõ ràng.

Nhiều dãy nhà mới xây, sơn màu hồng nhạt xen trắng. Cũng dễ hiểu thôi, trường họ vốn có tiềm lực, nhiều cựu học sinh thành đạt thường xuyên quyên góp hoặc đầu tư.

Chiếc Porsche nổi bật của Bạch Tử Tuyền dừng lại ở chỗ khá xa cổng trường. Hai người xuống xe, men theo con phố cũ đi dạo.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, chỉ còn ánh hoàng hôn hắt xuống những mái ngói cũ.

Học sinh có vẻ đã tan học được một lúc. Trước cổng trường, mấy tiệm ăn vặt vẫn có đám học trò mặc đồng phục xếp hàng chờ mua đồ, hoặc cầm sẵn trên tay, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Giang Diệc Nhiên đứng lại, nhìn về phía một tiệm trà sữa nhỏ ở đầu hẻm, nơi có hai cô gái không mặc đồng phục đang chờ mua.

Một người để tóc xõa, người còn lại buộc tóc đuôi ngựa.

Không hiểu sao, ngay khoảnh khắc đó, từ phía sau nhìn sang, cô gái buộc tóc kia khiến tim Giang Diệc Nhiên khẽ run lên.

Rất giống Phương Hạm.

Anh bước đi được vài bước, nhưng rồi không khống chế nổi bản thân mà dừng lại.

Cả người cứng đờ trong vài giây. Máu như ngừng chảy, rồi đột ngột sôi sục trở lại. Bạch Tử Tuyền sau vài giây mới phát hiện cậu không đi tiếp, liền quay sang hỏi.

“Làm sao đây?”

Nhưng Giang Diệc Nhiên không nghe thấy gì cả, trong mắt chỉ còn lại một bóng lưng kia.

Rất giống... quá giống...

Anh siết chặt nắm tay, tim như bị nhấc khỏi lồng ngực, không tìm được mà bước tới, như thể bị thôi miên.

Dù đã cố gắng khống chế cảm xúc, nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn không kiềm được lực tay, vươn tay kéo cánh tay cô gái kia lại, khiến người đối diện xoay người đối diện với mình.

Nhưng thật đáng tiếc, đó không phải là Phương Hạm.

Chương 29

DTV-EBOOK

Cô gái đối diện bị Giang Diệc Nhiên kéo xoay người lại, ánh mắt mơ hồ nhìn khuôn mặt anh, có chút sững sờ, hiển nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Máu trong người Giang Diệc Nhiên vốn đang sôi sục, nhưng khoảnh khắc trông thấy mặt cô ấy, lại như bị rút sạch, lạnh buốt và lắng đọng.

Anh buông tay, nhẹ nhàng thu lại bàn tay đang nắm lấy cánh tay cô gái ấy, cup mắt xuống, vết hằn khẽ trượt lên trượt xuống:

“Xin lỗi.”

“Tôi nhận nhầm người rồi.”

“À... không sao đâu...”

Cô gái kia lắc đầu, dù còn chút hoảng hốt nhưng vẫn mở to mắt nhìn Giang Diệc Nhiên, giọng nói nhỏ nhẹ.

Anh dời mắt đi, khẽ cúi đầu, vẻ mặt mất mát. Quay người lại, bước chân chậm rãi, cả dáng vẻ đều toát ra nét uể oải và hụt hẫng.

“Cậu làm sao thế?” Bạch Tử Tuyền hỏi: “Cậu tưởng nhầm cô ấy là ai vậy?”

Giang Diệc Nhiên khẽ lắc đầu: “Một bạn học.”

“Chỉ là bạn học mà khiến cậu phản ứng lớn đến vậy à?” Bạch Tử Tuyền tỏ vẻ nghi ngờ, “Bạn nữ nào

thế? Bạn cùng lớp hả? Tôi cũng gần như quen hết lớp cậu rồi mà.”

Nhưng Giang Diệc Nhiên không nói thêm gì nữa, dường như đang chìm trong suy nghĩ, cả người phủ một tầng u ám.

Bạch Tử Tuyền cũng không tiện hỏi tiếp.

Hai người lại đi thêm một đoạn. Lá phong quanh trường đã rụng đầy, phủ kín mặt đường, chưa kịp dọn. Mặt trời đã gần khuất hẳn, mảng mây đỏ rực cuối trời đẹp đến lóa mắt.

Giang Diệc Nhiên bỗng mở lời: “Cậu giúp tôi tìm một người.”

“Tìm ai? Người ở Thượng Hải à?”

“Tôi có cách, cậu yên tâm. Miễn là còn ở trong nước thì kiểu gì cũng tìm ra.” Bạch Tử Tuyền nói.

“Ừm.” Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu.

“Là bạn cùng bàn hồi lớp 11 của tôi, tên là Phương Hạm. Cậu có ấn tượng không? Tôi muốn tìm chị của cô ấy.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Phương Hạm...” Bạch Tử Tuyền nhíu mày, dường như đang cố lục lọi trí nhớ, “Nghe tên hơi quen quen... nhưng không nhớ rõ lắm.”

“Nhưng nếu là bạn cùng bàn thì dễ thôi. Trường chắc chắn có hồ sơ. Lần theo thông tin sẽ ra. Cái này cứ để tôi lo.”

“Cơ mà, cậu định tìm bạn cùng bàn hay chị của cô ấy?” Anh ta tò mò, buột miệng hỏi thêm, “Nếu muốn tìm bạn học thì tìm thẳng cô ấy không phải dễ hơn à?”

“Bởi vì cô ấy...”

Ngực Giang Diệc Nhiên khẽ siết lại, “Tôi nghe nói... cô ấy đã không còn.”

“Tôi muốn tìm chị ấy để biết mộ của cô ấy ở đâu, đến thăm một lần.”

“Vậy à...” Bạch Tử Tuyền gật gù, vẫn lăm bằm: “Lúc đi học, tôi đâu nhớ cậu thân với bạn cùng bàn lắm đâu? Hình như chưa từng nghe cậu nhắc đến nữa là...”

“Để tôi thử giúp cậu tìm. Nếu gia đình cô ấy vẫn ở Thượng Hải thì dễ rồi.”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên chỉ gật đầu, không phản bác.

Đúng là lúc đi học, anh và Phương Hạm không phải quá thân. Thậm chí đến bạn bè cũng chưa chắc gọi được.

Huống hồ Phương Hạm đi học không đều, ngoài lớp thì hầu như không ai biết đến sự tồn tại của cô. Cũng vì vậy mà trong các cuộc trò chuyện bạn bè, tên cô gần như chưa bao giờ xuất hiện.

Thế nên Giang Diệc Nhiên cũng chưa từng kể gì về cô với Bạch Tử Tuyền.

“Cảm ơn.” Anh nói.

Không ngờ tên Bạch Tử Tuyền bề ngoài có vẻ lông bông nhưng làm việc cũng nhanh nhạy.

Chưa đến một tuần sau, anh ta đã gửi toàn bộ thông tin liên quan đến Phương Hạm qua. Đồng thời, còn mang tới một tin tức mà Giang Diệc Nhiên chưa bao giờ dám nghĩ tới.

“Ai nói với cậu là cô ấy không còn nữa? Người ta vẫn sống sờ sờ ra đấy! Năm nay vẫn còn có đăng ký mã số thuế nữa mà.”

“Đúng là đồn vớ vẫn không chịu được.”

“Tôi tra được cô ấy có đăng ký một tiệm hoa. Người chắc cũng ở đó luôn. Tôi gửi địa chỉ qua WeChat nhé.”

Nghe thấy tin này, cả người Giang Diệc Nhiên như sống lại.

Anh đang ngồi trên sofa trong khách sạn, điện thoại kề bên tai, ánh mắt mở to, tim đập dồn dập, như bị một sợi dây từ nơi xa xôi nào đó kéo mạnh trở về hiện tại.

Bên tai ù ù, tiếng tim đập át hết mọi âm thanh xung quanh.

“Alô? Cậu còn nghe không đấy? Có nghe thấy tôi nói gì không?” Đầu dây bên kia gọi vài tiếng.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không nói được gì, cổ họng như nghẹn cứng. Chỉ cảm nhận được từng nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, càng dồn dập.

Suốt bao lâu nay, anh đã bắt đầu chấp nhận sự thật rằng Phương Hạm không còn nữa.

Đã quen với việc tự dẫn vật, tự chìm trong ân hận, trong đau đớn...

Không ngờ lại vì lời đồn vô căn cứ mà tự nhốt mình trong u mê lâu đến vậy...

Anh thấy mình thật ngốc.

Nhưng lúc này Giang Diệc Nhiên không còn tâm trí để trách bản thân, càng không nghĩ được gì nữa. Chỉ thấy mắt cay xè, vừa muốn cảm ơn, lại không biết phải cảm ơn ai.

So với tất cả những cảm xúc khác, anh chỉ mong có thể gặp cô ngay lập tức.

“Cảm ơn. Tôi đi ngay.” Giang Diệc Nhiên không kịp nói thêm gì nữa, chưa kịp nhìn kỹ địa chỉ đã vội lao ra khỏi phòng.

Bạch Tử Tuyền gửi địa chỉ tiệm hoa qua WeChat. Giang Diệc Nhiên vừa vào thang máy vừa liếc nhìn sơ qua, chẳng kịp nghĩ gì, lập tức lái xe phóng thẳng tới đó.

Từ lúc về nước, anh vẫn ở khách sạn, chưa một lần quay lại cái “nhà” cũ của mình. Không hiểu sao, lần trở về này không mang lại chút cảm giác “quê hương”, mà giống như từ một nơi xa lạ này chuyển đến một nơi xa lạ khác.

Cảm giác về bản thân luôn trôi nổi, chẳng thể bám vào đâu. Nhưng bây giờ... dường như có gì đó đã thay đổi một chút.

Ít nhất thì, trong thành phố này, vẫn còn một người khiến anh cảm thấy được ràng buộc, được gắn bó.

Dù bao năm trôi qua, dù chưa gặp lại một lần, cô vẫn luôn tồn tại trong ký ức của anh, sống động như thể ngày hôm qua.

Giang Diệc Nhiên lao đến nơi với tốc độ nhanh nhất.

Nơi này không nằm ở trung tâm thành phố, mà là một khu công nghệ ven ngoại ô. Giá thuê mặt bằng không quá cao, xe cộ qua lại cũng không nhiều, nhịp sống chậm rãi hơn hẳn những khu khác.

Giang Diệc Nhiên tìm chỗ đậu xe, rồi dựa vào số nhà từ hướng đông đi về hướng tây mà lần theo.

Thế nhưng chưa kịp đi đến đúng số, anh đã trông thấy một cửa tiệm hoa, cũng là tiệm duy nhất trong khu này, hiện ra từ xa.

Tiệm hoa đó diện tích rất nhỏ, kẹp giữa một quán ăn chuỗi và một tiệm thú cưng. Mặt tiền hẹp, có thể đoán bên trong là dạng hình chữ nhật sâu hút, không rộng rãi gì. Vì vậy, rất nhiều chậu hoa cây cảnh đều được bày ra bên ngoài, một số đặt trên đất, một số được xếp lên kệ trắng đặt sát cửa.

Nhưng những chậu cây hoa ấy đều được chăm sóc rất tốt.

Lan chuông, hồng, tường vi, mẫu đơn, cẩm tú cầu... giữa nền lá xanh đậm là sắc trắng, hồng, tím và đỏ rực rỡ, tươi tốt đến mức chỉ nhìn từ xa đã thấy tràn đầy sức sống.

Hơn nữa mỗi chậu đều được sắp xếp gọn gàng, có dán nhãn tên hoa bằng tay, đủ để thấy người chủ tiệm vô cùng cẩn thận và có tâm.

Đây chính là nơi đó sao?

Không hiểu vì sao, rõ ràng trong lòng đã sục sôi khao khát được gặp lại cô, đã chỉ còn cách một bước, thế mà đến khi thực sự đứng trước cửa tiệm rồi, Giang Diệc Nhiên lại chột khựng lại, chân không bước nổi.

Cô... còn nhớ anh không?

Còn muốn gặp lại anh không?

Anh đứng cách tiệm chưa đầy hai mươi mét, tay siết chặt đến trắng cả khớp xương.

Vừa mới nhấc chân định tiến tới, lại một lần nữa khựng lại.

Có người từ trong tiệm bước ra.

Và đó là một dáng người vô cùng quen thuộc.

Cô gái mặc chiếc sơ mi dài tay màu hồng nhạt, làn da trắng bật lên trong ánh nắng, khiến cả người trông vừa trẻ trung vừa đầy sức sống. Phía dưới là quần bò cạp cao màu xanh nhạt bó sát, trông có vẻ đơn giản thuận tiện cho công việc, nhưng vì đôi chân thẳng, vóc dáng không gầy gò mà đầy đặn vừa phải, nên trông vẫn rất đẹp mắt.

Vẫn như hồi đi học, cô chỉ buộc tóc đuôi ngựa, nhưng buộc cao hơn so với thời cấp ba, gọn gàng mà sắc sảo.

Khuôn mặt của Phương Hạm hầu như không thay đổi.

Chỉ là có thể cao lên chút ít, gương mặt đã không còn bầu bĩnh như xưa, thay vào đó là nét đẹp rõ ràng hơn, thanh tú của một khuôn mặt trái xoan. Những điều còn lại hầu như vẫn như cũ, khiến Giang Diệc Nhiên chỉ nhìn một cái là nhận ra cô ngay.

Anh đứng đó, nhìn thấy dáng người ấy ôm một chậu lan chuông bước ra từ cánh cửa kính của tiệm hoa, như ánh sáng rực rỡ duy nhất trong một thế giới xám xịt, đột nhiên nhảy vào tầm mắt.

Ánh mắt, cả trái tim anh... đều bị cô níu chặt.

Nhưng chỉ giây sau, trái tim vừa mới nóng lên ấy lại bị một gáo nước lạnh dội xuống.

Anh nhìn thấy bên cạnh Phương Hạm còn có một chàng trai khác cùng bước ra từ tiệm.

Anh thanh niên ấy trông khá trẻ, như sinh viên năm nhất năm hai, mặc áo polo sọc trắng xanh, một tay ôm hai chậu hoa, vừa đi vừa trò chuyện với Phương Hạm.

Từ xa nhìn lại, Giang Diệc Nhiên thấy rõ Phương Hạm bảo cậu ta đặt hoa chỗ nào, cậu ta đặt đúng chỗ đó. Cả hai cười cười nói nói, nhìn qua có vẻ rất thân thiết.

Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mày. Trái tim đang cảm động bỗng chốc bị một chiếc gai băng nhỏ đâm xuyên qua, âm ỉ đau.

Anh siết chặt tay, bước tới gần.

Lúc này Phương Hạm đang quay lưng về phía anh, như thể đang kiểm tra lại số chậu hoa đặt dưới đất.

Ánh nắng buổi chiều nghiêng nghiêng rọi xuống, phủ lên người cô thứ ánh sáng ấm áp. Anh nhìn thấy đôi vai gầy mảnh, chiếc cổ trắng ngần, cùng những sợi tóc con lòa xòa sau gáy.

Đẹp đến mức không chân thực.

Anh không biết liệu mình có đang mơ không. Vừa muốn ôm lấy cô, lại vừa cảm thấy như tim mình mềm nhũn, ngấm đầy nước mưa.

Giang Diệc Nhiên cảm thấy mình gần như sắp bật khóc. Phải mất vài giây mới có thể bật ra tiếng, khản

đặc, nghen ngào.

Cái tên ấy, suốt hơn năm năm qua, mỗi lần nhắc đến là tim anh lại run lên một lần:

“Phương Hạm.”

Cô gái quay lưng chột khựng lại, rồi chậm rãi xoay người.

Giang Diệc Nhiên trông thấy rõ sự thay đổi trên nét mặt cô, từ bình thường chuyển sang kinh ngạc, đôi mắt khẽ mở to.

Có lẽ đây là lần đầu tiên, anh đối diện với cô dưới ánh nắng, nhìn thẳng vào mắt cô như thế.

Khỏe mắt cong cong, mềm mại như quả hạnh chín. Đồng tử nâu nhạt, trong veo và xinh đẹp.

“Cậu còn nhớ tôi không?” Anh cất tiếng, giọng run run, nghèn nghèn một cách không thể khống chế.

Không biết vì sao, đây là lần đầu tiên anh thấy mình tự đặt bản thân vào vị trí thấp hơn, mong chờ một chút cảm tình, mong cô đừng đẩy anh ra xa.

Phương Hạm rõ ràng rất bất ngờ, phải sững ra hồi lâu mới phản ứng lại.

Anh thấy cô mấp máy môi, như đang do dự, rồi nhẹ nhàng gọi tên mình:

“Giang... Diệc Nhiên...”

Cô nở một nụ cười, nhưng đó là một nụ cười gượng gạo, có chút cứng nhắc và lúng túng.

“Cậu là bạn cùng bàn của mình mà, sao lại không nhớ chứ.”

“Không phải cậu đang ở nước ngoài à? Sao lại về nước rồi?”

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng, thái độ cũng không tỏ ra phản cảm hay xa cách. Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn cảm nhận được từ cô một sự dè dặt, cảnh giác và giữ khoảng cách.

Đó là một thứ trực giác.

Thật ra trong lòng anh có rất, rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều câu hỏi muốn hỏi.

Nhưng đến khi thật sự đứng trước mặt cô rồi, tất cả lời lẽ, tất cả thắc mắc lại như nghẹn hết trong cổ họng.

Ngần ấy năm trôi qua.

Anh đã tự trách mình biết bao, đã nhớ cô đến thế nào... cô có biết không?

Cô không biết.

Mà anh cũng chẳng biết phải nói sao cho cô hiểu.

Chương 30

DTV-EBOOK

Phương Hạm lúc này hoàn toàn rơi vào trạng thái lơ đãng, có cảm giác mọi thứ trước mắt đều không chân thật.

Người từng thật lòng thích trong những năm tháng tuổi trẻ là người khó quên nhất. Cho dù theo thời gian, cảm xúc ấy đã dần trở nên bình thản, nhưng những ký ức khắc sâu thì khó có thể xóa mờ.

Càng cố quên, lại càng phản tác dụng.

May mà mấy năm qua Phương Hạm đã có cuộc sống mới, bạn bè mới, tâm lý cũng đã ổn định hơn rất nhiều. Dù thỉnh thoảng vẫn sẽ chợt nhớ đến cái tên ấy, nhưng cũng không còn cảm giác nhói đau như trước.

Thế nhưng, khi nghe có người gọi tên mình, quay đầu lại nhìn thấy gương mặt kia, cô vẫn đứng ngây ra rất lâu.

Một gương mặt quá đỗi quen thuộc.

Cô ngẩng đầu, nhìn ánh nắng buổi trưa rơi xuống đỉnh tóc người đàn ông ấy, từ trên cao lan dần xuống, dừng lại nơi đôi mắt sâu đen mà sáng rực. Mí mắt kép tự nhiên, bông mắt nhẹ tựa quả hạnh, hàng mi dày và rõ nét.

Vẫn đẹp đến mức khiến người ta lóa mắt như xưa.

Nhưng Phương Hạm lại không nói nổi một lời, không hiểu tại sao người mà bao năm qua chỉ còn

tồn tại trong ký ức, lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Cô cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn liên quan đến anh nữa.

“Cậu về nước rồi à? Mới về sao?” Phương Hạm cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi một câu với giọng khách sáo. Dù trong lòng cô gần như đã sốc đến mức không biết phải làm gì.

Nhưng Giang Diệc Nhiên lại không trả lời thẳng câu hỏi ấy.

Anh chỉ nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng, như có ánh sáng vụn lay động trong đáy mắt, mang theo cảm xúc xúc động mơ hồ, xen lẫn uất ức và không cam lòng, như đang âm thầm chất vấn điều gì đó.

Phương Hạm đứng đó, môi mấp máy, bị ánh mắt ấy làm cho khựng lại.

Không phải hoảng sợ, mà là hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Sao lại đổi số?” Một lúc sau, Giang Diệc Nhiên mới lên tiếng: “Sau đó cậu cũng không quay lại trường...”

Phương Hạm mím môi, cố gắng nhẫn nại giải thích với anh:

“Ừm, vì hồi đó có nghỉ học một thời gian. Sau đó sức khỏe đỡ hơn, gia đình mình thấy nếu quay về trường cũ, vẫn phải học lại từ lớp 11, sợ gọi lại quá khư, ảnh hưởng tinh thần nên đã xin chuyển trường cho mình rồi.”

“Số điện thoại cũ... mình bỏ từ lâu rồi.”

“Lúc đầu số đó là dùng CMND của chị mình để đăng ký, sau này đủ tuổi, mình đổi sang số mới, dùng giấy tờ của chính mình, số cũ thì hủy rồi.”

Cô vừa nói vừa quan sát kỹ sắc mặt của người đối diện.

Nhưng Phương Hạm nhận ra sau khi nghe xong, ánh mắt Giang Diệc Nhiên hơi chao đảo, mang theo một nỗi buồn man mác.

“Vậy sao không kết bạn lại với tôi?” Anh hỏi.

Phương Hạm sửng người, không ngờ Giang Diệc Nhiên lại đột ngột hỏi điều đó. Lưng cô bỗng cứng lại, hơi có chút căng thẳng.

Giống như một kẻ có lỗi đang bị bắt quả tang, cô bất giác nhìn sang chỗ khác, lảng tránh ánh mắt anh.

Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn chưa chịu dừng lại.

“Cậu đã nhìn thấy, đúng không?”

“Sau đó cũng bảo là không muốn gặp lại tôi nữa. Tôi đã gửi cho cậu biết bao nhiêu tin nhắn... cậu không trả lời lấy một lần.” Anh tiếp tục.

“Bởi vì...” Phương Hạm siết chặt tay.

Thật ra cô cũng chẳng biết nên giải thích thế nào. Dù sao chuyện đó cũng đã là chuyện của hơn năm năm trước, tâm trạng và suy nghĩ của cô bây giờ đã khác xa rồi.

“Bởi vì lúc ấy... cũng không biết nếu kết bạn lại thì sẽ nói gì. Mình cũng không muốn làm phiền cậu nữa.”

Cô nói: “Mình biết hôm đó cậu đẩy mình một cái, rồi đúng lúc mình phát bệnh phải nhập viện mổ nên cậu mới cảm thấy áy náy.”

“Nhưng cậu yên tâm, bệnh của mình không liên quan gì đến cậu hết.”

“Vả lại... mọi chuyện đều đã qua rồi, lúc đó cả hai còn trẻ con mà.” Phương Hạm cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng.

Cô vừa dứt lời, ánh mắt Giang Diệc Nhiên khẽ xê dịch, mi mắt rủ xuống, trông có phần buồn bã. Không rõ trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Vậy còn bây giờ thì sao? Bệnh của cậu ổn chứ?” Anh hỏi, giọng nhỏ đến mức gần như thì thầm.

“Hồi trước mình có dùng thiết bị hỗ trợ tim, nhưng hiệu quả không tốt lắm. Sau đó phải chờ tìm người hiến phù hợp. Đúng lúc có một cơ hội, mình đã làm phẫu thuật ghép tim.”

“Giờ thì sinh hoạt bình thường không vấn đề gì, chỉ là chắc chắn không thể như người khỏe mạnh. Nhưng chỉ cần chú ý một chút là ổn thôi.” Cô nhẹ giọng giải thích.

Thông thường khi có người hỏi, Phương Hạm đều nói như vậy. Cô không muốn khiến bản thân trở nên đáng thương trong mắt người khác.

Nhưng sự thật là hiện tại cô vẫn phải uống thuốc chống đào thải hằng ngày.

Tình trạng hiện giờ vẫn còn ổn định, nhưng chính cô cũng không biết mình còn có thể sống bao lâu. Cô cũng không muốn nghĩ quá nhiều về điều đó.

Mỗi ngày sống được đến hiện tại, với cô đều là món quà thêm mà cuộc đời ban tặng. Cô luôn giữ tâm lý như thế để sống tiếp.

Nghe xong, Giang Diệc Nhiên im lặng hồi lâu, rồi mới nghẹn ngào nói:

“Xin lỗi.”

“Về chuyện trước kia...”

“Không cần đâu, thật đấy. Không sao cả.” Phương Hạm vội vàng ngắt lời, tim bỗng thất lại.

Thật ra lúc đầu cô bối rối là vì không ngờ Giang Diệc Nhiên lại đột ngột xuất hiện như thế.

Còn bây giờ, cô lại bối rối vì thái độ của anh.

Hồi ấy, cô thật sự có thấy lời mời kết bạn, cũng như mấy tin nhắn mà Giang Diệc Nhiên gửi sau hôm đó. Nhưng cô chưa từng trả lời.

Thậm chí đến ba tháng sau khi abg ra nước ngoài, chị gái Phương Hạm, Phương Vi, mới không nhận được mà kể lại rằng, hôm đó Giang Diệc Nhiên có đến bệnh viện, đứng ở cửa phòng nhìn vào rồi rời đi. Còn bó hoa hướng dương ngày hôm ấy... chính là do anh gửi.

Thật ra lúc đó Phương Hạm đã có một khoảnh khắc thấy hạnh phúc.

Nhưng thì đã sao?

Cô biết anh làm tất cả là vì áy náy và thương hại. Anh tặng hoa, đến thăm cũng là vì như thế.

Là người từng đơn phương, được nhận hoa từ người mình thích, được người ấy ghé thăm, thế là đủ

roi. Cô biết đủ, cũng biết điểm dừng.

Đã từng nói thích rồi, thì không nên quấy rầy nữa.

Càng không muốn vì sự thương hại của người khác mà trở nên không biết chừng mực.

Sau khi xuất viện rồi quay lại đi học, một phần là theo ý gia đình, phần còn lại là chính Phương Hạm cũng có chút vô thức muốn thay đổi môi trường, để ba chữ “Giang Diệc Nhiên” dần dần phai nhạt khỏi thế giới của mình.

Tất cả những điều ấy, cô đều cho rằng là điều đương nhiên, bởi cô nghĩ cả đời này hai người sẽ không còn gặp lại nhau.

Thế nhưng bây giờ, người đó không chỉ xuất hiện ngay trước mặt cô, mà còn trực tiếp hỏi cô những câu như vậy.

Phương Hạm có chút lúng túng.

Cô thực sự không muốn đối phương mang theo áy náy hay thương hại để tiếp cận cô.

Cô vẫn không hiểu tại sao Giang Diệc Nhiên lại đột nhiên quay về, mà tâm trạng còn ảm đạm đến mức đó.

Mối quan hệ giữa họ, vốn dĩ chỉ là cô đơn phương thích cậu ấy mà thôi, thậm chí còn không thân thiết.

“Vị này là...?”

Chàng trai đứng bên cạnh quan sát hai người một lúc, cảm thấy họ quen nhau nhưng không tiện xen vào. Mãi đến khi không khí gần như đặc quánh lại, cậu ta mới dè dặt lên tiếng.

Giang Diệc Nhiên khẽ siết chặt tim, ngẩng đầu theo hướng giọng nói.

Trước mặt là một chàng trai trẻ tuổi, cao ráo, vẻ ngoài sáng sủa rạng rỡ. Mái tóc húi cua gọn gàng, ánh mắt thân thiện. Có vẻ quan hệ với Phương Hạm rất gần gũi.

Anh không kìm được mà liên tưởng đến kết quả tồi tệ nhất, lồng ngực nghẹn lại, không muốn chấp nhận.

“À... là bạn học cấp ba của chị.”

“Cậu ấy đi du học, cũng đã rất lâu không gặp rồi.”

“Giang Diệc Nhiên. Em có nghe qua chưa? Đánh tennis rất giỏi đó.”

Phương Hạm dịu dàng giới thiệu với cậu bạn kia, từng câu từng chữ rất cẩn trọng, nhưng điều ấy lại khiến Giang Diệc Nhiên cảm thấy bức bối lạ thường.

Anh bất giác nhíu mày, hai tay buông dọc bên người khẽ siết chặt thành nắm đấm, gắng gượng giữ lấy vẻ lịch sự tối thiểu.

Tại sao Phương Hạm nói chuyện với chàng trai này cũng dịu dàng đến thế?

Giọng cô nhẹ nhàng và từ tốn, từng từ đều chậm rãi, rất kiên nhẫn, như thể một cô giáo mầm non đang dỗ dành học trò. Nhưng với Giang Diệc Nhiên, từng lời ấy lại giống như từng nhát bóp vào tim.

Anh thích nghe cô nói chuyện. Nhưng anh không thích cô dùng giọng nói ấy để nói với người khác.

“Em biết, em biết chứ!”

“Em từng xem clip thi đấu của anh ấy trên điện thoại cơ mà.” chàng trai nói, giọng hào hứng.

Trái ngược với vẻ trầm lặng u ám của Giang Diệc Nhiên, cậu trai trẻ trước mặt toát ra một năng lượng tươi sáng, hoàn toàn vô tư, đầy sức sống.

Phương Hạm nhìn sang cậu ấy, lại liếc nhìn Giang Diệc Nhiên, cảm thấy bầu không khí giữa ba người lúc này có phần ngượng ngùng.

Tuy không rõ tại sao Giang Diệc Nhiên lại trở nên thế này, nhưng cô vẫn quyết định để Lộ Bạch rời đi trước.

“Được rồi, tiết hai buổi chiều em còn phải đi học mà.”

“Đừng để trễ giờ nữa, bên cửa hàng không còn gì cần lo đâu.”

“Em cứ về trường trước đi.”

Chàng trai lấy điện thoại ra xem giờ, rồi gật đầu: “Được, vậy hai người cứ trò chuyện tiếp nhé.”

“Em về học đây, có dịp gặp lại.” nói xong, cậu ta vội vàng quay vào cửa hàng thu dọn đồ đạc.

Lúc cậu ta đi ra lần nữa đã đeo ba lô lên vai, chào một tiếng rồi rẽ về hướng ga tàu điện.

Phương Hạm dõi mắt nhìn Lộ Bạch đi xa, sau đó mới quay người lại nhìn Giang Diệc Nhiên.

Nhưng không hiểu sao, Giang Diệc Nhiên đang cụp mắt xuống, im lặng, đến cả đuôi mắt cũng hơi ửng đỏ.

Anh ăn mặc rất giản dị, chỉ là bộ đồ thể thao bình thường thôi, nhưng mặc lên người lại toát ra khí chất sạch sẽ và lịch lãm. Chỉ là gương mặt lúc này lại tràn đầy vẻ u buồn.

Cô thấy rõ vết hằn anh trời lên rồi hạ xuống, như đang kìm nén điều gì đó. Nhưng mãi vẫn không thốt ra một lời nào.

Tất cả những điều ấy khiến cô thấy rối bời.

“Cậu... cậu ổn chứ?” Phương Hạm khẽ hỏi, trong lòng thất lại.

Cô không ngờ Giang Diệc Nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt mình. Rất lâu sau, anh mới khẽ hỏi:

“Cho tôi ôm cậu... được không?”

Giọng anh khàn đi, nhưng ánh mắt thì vô cùng dịu dàng.

Ánh nắng nghiêng nghiêng rọi vào một bên mặt Giang Diệc Nhiên, đổ bóng nơi sống mũi cao thẳng và hàng mi dày của anh, tạo nên khoảng sáng tối đối lập thật rõ rệt.

Khoảnh khắc ấy khiến Phương Hạm như bất giác trở về ngày đầu tiên năm học mới, khi lớp xếp hàng lần đầu tiên — Ngày cô lần đầu tiên nhìn thấy anh.

Giang Diệc Nhiên gần như không thay đổi nhiều. Vẫn đẹp trai như ngày nào, chỉ là bây giờ càng chứng chắc hơn. Đường nét cũng rõ ràng sắc sảo hơn trước, nhưng vẫn giữ lại chút khí chất trong trẻo của tuổi thiếu niên.

Chỉ là... câu anh vừa nói khiến cô kinh ngạc.

“Hả?” Phương Hạm ngơ ngác, nhất thời không biết trả lời sao.

Thực ra từ sau khi cô đổi số điện thoại, đổi WeChat, rời khỏi ngôi trường cũ, cô rất ít khi nghe tin tức về Giang Diệc Nhiên. Thi thoảng lướt Weibo sẽ thấy những tin liên quan đến anh.

Lúc đầu thấy tên anh, tim cô vẫn co lại một nhịp. Vừa chua xót, vừa vui mừng thay cho anh.

Cô biết ở bên Singapore, anh sống rất tốt, thực sự đang theo đuổi điều mình yêu thích. Ít nhất, khi biết anh quay lại chơi tennis, cô đã thật lòng cảm thấy mừng cho anh.

Nhưng những điều cô biết, chỉ là những gì mà mọi người đều biết. Còn mấy năm nay anh đã trải qua những gì, vì sao trở thành dáng vẻ hiện tại, cô không hề hay biết.

Giang Diệc Nhiên... có phải vẫn đang day dứt chuyện năm đó không?

“Ôm... thì cũng được, nhưng...”

Cô vẫn còn đang ngơ ngẩn, chưa nói xong câu cuối, thì...

Giang Diệc Nhiên đã đột ngột cúi người xuống, vươn tay ôm chặt lấy cô.

Lúc đầu, động tác của anh vẫn còn nhẹ nhàng, gần như có phần dè dặt, như thể sợ dùng sức quá mạnh.

Nhưng rất nhanh, bàn tay đặt ở eo cô liền siết chặt lại, lòng bàn tay ôm lấy lưng cô, kéo cả người cô vào

lòng. Hai người dán sát vào nhau, cảm anh cũng tựa nhẹ lên vành tai cô.

Phương Hạm cả người cứng đờ, đôi mắt mở to hơn bao giờ hết.

Cô cảm nhận được cái đầu kia chôn vào hõm cổ mình, hơi thở ấm áp ẩm ướt của anh nam giới từng đợt phả lên da thịt, làm sống lưng cô ớn lạnh, nhưng cũng có chút tê dại kỳ lạ.

Cô không hiểu tại sao Giang Diệc Nhiên lại làm vậy, nhưng cũng chẳng rõ vì lý do gì... mà mình lại để anh ôm như thế trong vài giây.

“Cậu... cậu không sao chứ?”

Khi anh cuối cùng cũng buông ra, Phương Hạm mím môi hỏi nhỏ.

Vẻ mặt Giang Diệc Nhiên khiến cô nghi ngờ rằng có lẽ dạo này anh đã trải qua cú sốc hay thất bại lớn nào đó. Nhưng dù cố nhớ đến mấy tin tức gần đây, cô vẫn không nghĩ ra được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng người đối diện không trả lời. Chỉ khàn giọng hỏi ngược lại:

“Vừa rồi... tên kia... là bạn trai cậu sao?”

Chương 31

DTV-EBOOK

Không ai biết Giang Diệc Nhiên đã chờ đợi khoảnh khắc ấy bao lâu.

Một cái ôm vốn tưởng cả đời này chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng, vậy mà giây phút ấy lại bất ngờ trở thành hiện thực. Gần như là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong hơn hai mươi năm cuộc đời anh.

Tâm thất trái trống trải bấy lâu, cuối cùng cũng được ánh lửa ấm áp lấp đầy, có cả hơi ấm, có cả ánh sáng.

Anh đã ôm cô vô số lần trong giấc mơ, nhưng đều có sống động đến đâu cũng chỉ là mộng tưởng. Không giống như khoảnh khắc chân thật này. Và không ngờ rằng, khi ôm thật sự, cô đúng là mềm mại như trong mơ.

Lúc đầu anh không dám dùng sức, sợ cô sẽ vùng ra, hoặc sợ cô thấy anh quá suồng sã, thô lỗ, gây cho cô cảm giác phản cảm.

Nhưng khi thật sự chạm vào cô, hai tay vòng qua eo cô gái, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hoàn toàn khác biệt xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng của mùa hè, anh lại không kìm được mà muốn siết chặt hơn.

Trong lòng dâng lên một cảm xúc mãnh liệt không cách nào đè nén, chỉ muốn kéo cô vào lòng thật sâu, ôm chặt đến mức không còn khoảng cách, thậm chí muốn hoà vào làm một với cô.

Anh vùi đầu vào hõm cổ cô, có thể ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ từ mái tóc cô. Cuối cùng anh cũng tìm ra được mùi hương đã bám trên bức thư tình ngày ấy, mùi hương pha trộn giữa húng quế xanh và hoa cam neroli.

Một hương thơm rất dịu dàng. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Anh đã ôm cô như thế một lúc, bao lâu thì bản thân Giang Diệc Nhiên cũng chẳng rõ.

Thực ra anh không muốn buông ra, còn tham lam đến mức muốn chia đôi từng giây để tận hưởng lâu hơn. Nhưng lại sợ cô cảm thấy khó chịu, nên cuối cùng đành lưu luyến thả lỏng vòng tay, đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn cô.

Dồn tất cả ánh nhìn vào người cô.

“Tên kia là bạn trai cậu à?” Anh hỏi.

Giang Diệc Nhiên cúi mắt nhìn cô, thấy cô tròn đôi mắt, vẻ mặt như không thể tin nổi.

“Hả? Không không phải đâu.”

Phương Hạm dường như vẫn còn đang mơ hồ vì cái ôm bất ngờ vừa rồi của anh, mất hai giây mới phản ứng lại được, thần sắc cũng thoáng lộ vẻ căng thẳng.

“Chỉ là đàn em đại học của mình thôi.”

“Vì mình từng nghỉ học hai năm ở cấp ba, nên giờ vẫn chưa tốt nghiệp. Cũng may có cơ hội mở cửa tiệm hoa này, lúc mình đi học sẽ có người tới trông giúp, coi tiệm phụ.”

Phương Hạm căng thẳng giải thích.

Anh hỏi gì cô liền đáp nấy, nhưng giải thích xong lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, hơi cau mày, không hiểu tại sao Giang Diệc Nhiên lại hỏi như vậy.

Nhưng cô không biết, kể từ khi cô nói chữ “không”, Giang Diệc Nhiên hầu như chẳng nghe nổi những câu sau nữa.

Chỉ cần chữ “không” ấy thôi đã như một người trôi dạt giữa đại dương nhiều ngày cuối cùng cũng thấy được bờ, sống sót trở về từ cõi chết.

Anh thấy tai cô hơi đỏ lên, mặt cũng lộ vẻ lúng túng. Biết bản thân không nên hỏi tiếp, nhưng vẫn không nhịn được mà muốn biết thêm.

Anh đã quá lâu không có bất kỳ tin tức gì về cô.

“Vậy cậu đã có bạn trai chưa?”

Giang Diệc Nhiên hỏi tiếp sau vài giây im lặng. Giọng nói nhẹ hơn khi nãy, không còn nặng nề, nhưng vẫn mang theo sự dò xét thận trọng.

Phương Hạm không hiểu tại sao Giang Diệc Nhiên lại cứ hỏi mấy chuyện kỳ lạ như vậy. Bị hỏi về chuyện nam nữ như thế thật sự có chút ngượng, nhất là người hỏi lại là cậu con trai từng khiến cô rung động suốt một thời gian dài.

Mặt cô đỏ bừng, vành tai nóng ran không rõ lý do.

“Vẫn chưa có.” cô đáp.

“Một phần vì còn đi học, một phần vì bận quản lý cửa hàng, chưa có thời gian nghĩ tới mấy chuyện đó.”

Cô gượng cười, nhưng không hiểu sao trong lòng lại thấy cay cay nơi khoé mắt.

Thực ra theo lẽ thường, cô cũng nên hỏi lại: “Còn cậu thì sao?”

Giống như một người trưởng thành lịch sự, qua lại vài câu cho phải phép.

Nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng cô lại có một cảm giác phản kháng đối với câu hỏi đó.

Cô há miệng, nhưng lại không thể phát ra tiếng.

Ngay lúc ấy, giọng nói dịu nhẹ trong trẻo của chàng trai từ phía trên vang lên:

“Tôi cũng không có bạn gái.”

Cô sững người nửa giây, tim như bị một chiếc búa nhỏ gõ khẽ một nhát.

Nhưng cô không muốn để lộ cảm xúc quá rõ, nên cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, tỏ ra không liên quan mà hỏi:

“Là mới chia tay à?”

Với điều kiện như Giang Diệc Nhiên, việc năm năm trời không có bạn gái đúng là chuyện khó tin. Hồi cấp ba anh đã rất được các bạn nữ yêu thích rồi. Chị lớp trên, em lớp dưới, ai cũng theo đuổi. Mà anh cũng chẳng bao giờ từ chối ai một cách dứt khoát.

Giang Diệc Nhiên chưa bao giờ là kiểu “lãnh đạm” khó gần. Thậm chí gặp mấy cô nàng xinh đẹp như Trần Lăng Huyền cũng có thể chủ động ra tay theo đuổi.

Vậy nên Phương Hạm cứ nghĩ anh đã từng có bạn gái, có lẽ là sau này mới chia tay.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại lắc đầu, trả lời:
“Không phải.”

“Tôi chưa từng có bạn gái.”

“Sao... sao có thể?”

Phương Hạm mở to mắt kinh ngạc: “Cậu đẹp trai thế, điều kiện cũng tốt, fan trên mạng thì nhiều, chắc chắn có nhiều cô gái thích cậu lắm chứ.”

Cô không phải giả vờ kinh ngạc, mà thật sự thấy không thể tin nổi.

“Hồi cấp ba chẳng phải đã có rất nhiều bạn nữ viết thư tình cho cậu rồi à. Mình còn nhớ cậu từng nhận được cả đồng mà.”

Nói đến đây, không hiểu sao trong đầu cô lại bật lên hình ảnh bức thư tình năm đó, là cô viết, nhờ chị gái gửi cho anh. Nghĩ tới đó, Phương Hạm lại càng thấy ngượng chín mặt.

Giang Diệc Nhiên mỉm cười, cúi đầu.

“Người khác thích mình đâu có nghĩa là mình phải đáp lại?” Anh nói.

Hàng mày anh sụp xuống, ánh mắt như phủ đầy ánh nắng lại mang theo nét ướn ắt, khiến tim cô cũng thổn thức theo.

Chẳng lẽ Giang Diệc Nhiên vẫn còn thích Trần Lăng Huyền?

Vì bị người ta từ chối nên vẫn độc thân đến tận giờ?

Phương Hạm nhìn anh, trong lòng có chút khó chịu mơ hồ. Nhưng rồi chợt nghĩ, câu nói của Giang

Diệc Nhiên không chỉ dành cho Trần Lăng Huyền mà cũng có thể là dành cho chính cô và anh.

Cô thích anh, nhưng anh lại thích người khác.

Cả hai đều là những kẻ đơn phương, không thể chạm tới người mình muốn.

“Xin lỗi, mình không có ý đó.” Phương Hạm thấy Giang Diệc Nhiên như chột sa sút tinh thần, vội vàng giải thích.

Nhưng anh không nói thêm gì, chỉ đột nhiên im lặng.

Phương Hạm lúng túng nắm chặt hai tay, rồi lên tiếng chuyển chủ đề:

“Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa.”

“Cậu về nước là thăm người thân hay chỉ đi chơi thôi? Tình cờ ghé ngang qua đây hả?”

“Mình từng xem video cậu đánh tennis, thực sự rất giỏi đó.”

“Mặc dù mấy năm nay không liên lạc, nhưng khi thấy bạn học cũ ngày xưa trở nên nổi tiếng, mình vẫn cảm thấy rất vui.”

“Cửa hàng hoa này là mình thuê mặt bằng để mở. Không gian nhỏ thôi. Cậu có muốn vào trong ngồi một chút không? Ngoài trời hơi nắng đấy.”

Cô chủ động mời. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Nhưng Giang Diệc Nhiên không trả lời, chỉ cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì.

“À nếu không vào cũng không sao đâu. Nếu cậu bận, thì cứ đi làm việc của mình.”

Phương Hạm đoán Giang Diệc Nhiên chỉ tình cờ đi ngang, thấy cô nên vào chào hỏi một chút. Cô không muốn làm phiền, và dù sao câu chuyện cũng đã đi đến chỗ khó tiếp tục.

“Ừm, có thể gặp lại cũng là duyên phận. Mình còn chưa tính sổ sách trong tiệm.”

“Nếu không còn gì nữa, mình đi vào trước nhé.”

Vừa nói, cô vừa vô thức siết nhẹ mấy ngón tay.

Thấy Giang Diệc Nhiên vẫn không lên tiếng, cô đành hơi gượng gạo xoay người quay vào cửa tiệm.

Không ngờ vừa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Quay lại thì thấy Giang Diệc Nhiên đang đi theo cô.

Phương Hạm hơi nhú mào, cảm thấy anh kỳ lạ.

Không nói gì, nhưng lại lặng lẽ đi theo cô vào.

Tuy vậy, cô vẫn lịch sự hỏi:

“Cậu muốn tham quan một chút hả?”

Anh chỉ nhẹ gật đầu, vẫn không nói gì.

“Ừm, tiệm hơi nhỏ thôi, vì mình vẫn chưa đủ tiền thuê mặt bằng lớn hơn. Cậu đừng chê nhé.”

Phương Hạm thở phào, vừa đẩy cửa kính, vừa dè dặt giới thiệu.

Giang Diệc Nhiên bước vào trong, theo sát sau lưng cô, ánh mắt bắt đầu lướt nhìn khắp không gian tiệm hoa.

Đúng như anh đoán, bên trong khá nhỏ hẹp. Nhưng có thể nhìn ra được nơi này được sắp xếp rất

tỉ mỉ. Dù diện tích khiêm tốn, nhưng đã tận dụng tối đa mọi không gian.

Ngoài khu vực bày hoa, còn có một kệ riêng để bán đủ loại bình hoa và chậu gốm.

Những chậu gốm nhỏ đều được vẽ tay với các hình thù hoạt hình và họa tiết khác nhau, nhìn vào khiến tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn.

Phương Hạm đúng là một cô gái rất cẩn thận và biết chăm sóc. Điều này Giang Diệc Nhiên đã biết từ khi cả hai còn đi học. Anh luôn cảm thấy cô giống như một cô nàng ốc sên siêng năng, lặng lẽ gọt gàng chăm chút cho từng góc nhỏ của cuộc sống.

Chỉ là tiệm nhỏ thì vẫn là nhỏ, nhìn vào đúng là hơi đơn sơ tạm bợ.

Lúc Phương Hạm quay đầu lại, thấy Giang Diệc Nhiên đang nhìn chăm chú vào mấy chậu hoa bằng sứ trên giá, cô chủ động giới thiệu:

“Chỗ này ngoài hàng mình tự chọn, phần lớn là do cậu đàn em vừa rồi tự tay vẽ đấy.”

“Đẹp phải không?”

Vừa nói, cô vừa cầm lên một chậu có họa tiết bầu trời đêm.

“Thật ra bán cũng ổn lắm. Lúc trường đại học cho phép dựng gian hàng chợ phiên, mình sẽ mang ra bày bán. Như cái loại này, rất dễ bán luôn.”

Giang Diệc Nhiên không đáp lời.

Vừa rồi còn thấy mấy cái chậu sứ đó xinh xắn, giờ đột nhiên lại thấy chướng mắt, thế là dứt khoát quay

người, chuyển ánh nhìn sang dãy kệ đặt hoa ở bên kia.

Phương Hạm thấy anh có vẻ không mấy hứng thú, chỉ đành lúng túng đặt lại chậu xuống.

Nhưng mà với người như anh.

Cái nơi thế này của mình vốn dĩ đâu xứng lọt vào mắt anh.

Cô cụp mi mắt xuống, trầm nghĩ như thế.

Đột nhiên, một cảm giác tự ti dâng lên.

Tiệm thì nhỏ, bản thân lại thấp bé, trong khi Giang Diệc Nhiên thì cao ráo, rạng rỡ, đến cả vạt tay áo cũng sạch sẽ như mới.

Anh đeo đồng hồ có vẻ rất đắt tiền, toàn thân mặc đồ hiệu từ đầu tới chân, đứng giữa tiệm hoa chật hẹp nơi ngoại ô này, trông cứ như một bức tranh bị đặt sai khung.

Có điều, khi anh đứng bên cạnh những bông hoa, gương mặt điển trai ấy lại khiến khung cảnh trở nên hài hòa đến lạ.

Thấy Giang Diệc Nhiên lại im lặng, lưng cô khẽ ớn lạnh. Đành tự gượng mở lời cho bớt ngại:

“À, nếu hôm nay cậu đi thăm bạn bè, mình có thể tặng cậu một bó hoa.”

“Coi như món quà nhỏ, bù lại vì mấy năm trước mình không trả lời tin nhắn của cậu.”

“Cậu thích kiểu hoa nào? Có thể tự chọn. Còn nếu không rõ thì để tớ phối giúp cũng được. Mình có bằng nghệ nhân cắm hoa đấy nhé.”

“Loại hướng dương này vừa nở hôm qua, còn rất tươi.” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cô cầm hai cành hướng dương từ bên cạnh, xoay người nhìn anh, nhưng lại phát hiện Giang Diệc Nhiên vẫn không nói gì.

Anh chỉ đứng cách cô một đoạn, lặng lẽ nhìn cô.

Ánh nắng ngoài cửa kính chiếu xiên qua lưng anh, tạo thành cái bóng dài thẳng tắp dưới đất. Anh đứng đó, phía sau là một dãy hoa hồng màu hồng nhạt, trắng ngà và rượu champagne, đẹp như một buổi chụp hình quảng cáo.

So với thời trung học, các đường nét trên gương mặt Giang Diệc Nhiên có phần sắc sảo và cương nghị hơn, điển trai đến mức phóng khoáng.

Loại người như vậy, dù là trong đời thực hay trên mạng, luôn khiến người khác ngoái đầu nhìn. Nhưng cũng vì quá nổi bật mà dễ tạo cảm giác xa cách, như không thuộc về thế giới thực tại.

“Phương Hạm, cậu thấy tôi là người như thế nào?” Anh hỏi.

“Hả?” cô đứng yên tại chỗ, tay cầm hai cành hướng dương, lòng bàn tay bị nước từ cuống hoa nhỏ xuống làm ướt đầm.

“Cậu nói sao? Cậu rất tốt mà.” cô đáp.

“Muốn mình liệt kê khuyết điểm của cậu thì thật sự mình nghĩ không ra.”

Giang Diệc Nhiên từ nhỏ đến lớn đã nhận không biết bao nhiêu thư tình rồi. Còn cần cô phải xác nhận điều gì nữa?

Chiều cao, học vấn, ngoại hình, sức khỏe. Xét trên phương diện thể tục, đúng là cô chẳng thể bắt bẻ được điểm nào ở anh.

Dù sao cô cũng chỉ biết đến những điều bề ngoài ấy.

Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó lạ lạ. Ngay từ lúc gặp lại, cô đã thấy Giang Diệc Nhiên có chút khác thường, cảm xúc như lúc nào cũng trĩu nặng.

“Cậu gặp chuyện gì không vui sao?” Cô hỏi.

Vừa hỏi, đầu óc cô đã bắt đầu chạy theo nhiều suy đoán.

Không lẽ là lại thất tình? Hay là quay về nước để theo đuổi Trần Lăng Huyền lần nữa, rồi lại bị từ chối?

Tuy miệng hỏi như vậy, nhưng khi những suy nghĩ ấy ủa đến, cô bắt đầu hối hận vì đã lên tiếng, cô không muốn nghe chuyện tình cảm của Giang Diệc Nhiên với một cô gái khác.

Cô không hề muốn chút nào.

Thế nhưng điều Giang Diệc Nhiên nói tiếp theo lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

“Vậy nếu tôi làm bạn trai cậu, cậu có đồng ý không?”

Phương Hạm thoáng ngỡ ngàng, cứ tưởng mình nghe nhầm, cả người như lạc lõng.

“Hả? Cậu... cậu nói gì cơ?”

“Anh nói nếu anh làm bạn trai em, em có chịu không?” Giang Diệc Nhiên lặp lại, giọng bình thản,

dịu dàng, phát âm rõ ràng, tốc độ chậm hơn lúc nãy, khiến cô nghe rõ mồn một.

Cô đứng yên tại chỗ, mắt mở to sững sờ, chỉ còn bó hương dương trên tay đang từng giọt, từng giọt nhỏ nước xuống đất.

Tim như bị một con nai to lớn bất ngờ đá cho một cú.

“Cậu đang đùa gì vậy?” mặt cô trắng bệch, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Cậu đừng lấy mình ra làm trò cười nữa.”

Miệng thì nói thế, nhưng vẻ hoảng loạn lại hiện rõ. Chủ yếu là vì không hiểu gì cả.

Cô quay đi lấy một miếng m út giữ ẩm, thấm nước rồi quần vào gốc hai cành hương dương, tiếp đó nhanh chóng dùng dây chun cố định lại. Cô làm liên tục như thể lấy việc bận tay để tránh nghĩ đến những lời vừa nghe.

“Không phải anh đùa đâu.”

“Anh đang nghiêm túc hỏi em.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Anh đứng đối diện, có thể nhìn rõ Phương Hạm đang căng thẳng.

Tuy tay cô không ngừng gói hoa, nhưng không giấu được sự luống cuống do câu hỏi của anh mang đến.

Cô không trả lời, chỉ lặng lẽ gói gọn hai cành hương dương, sau đó bước sang lấy thêm hai bông hồng màu champagne, vài nhánh hoa cam nhạt, thêm ít lá bạch đàn.

Lấy đủ nguyên liệu, cô trở lại chỗ làm, giữ khoảng cách nhất định với cậu. Rồi nhanh nhẹn gói các loại hoa lại bằng hai lớp giấy gói, cuối cùng là thắt thêm một chiếc nơ ruy băng xinh xắn. Gói xong, cô ôm bó hoa bước đến, mím môi đưa cho anh.

Trong suốt quá trình đó, Giang Diệc Nhiên nhìn thấy gương mặt cô từ căng thẳng, dần trở lại bình tĩnh.

Khi cô trao bó hoa cho anh, gương mặt đã không còn hoảng hốt hay xấu hổ.

“Ừm, bó hoa này tặng cậu. Xem như quà nhỏ từ mình.”

“Hồi mình nằm viện, cậu cũng gửi hoa tới. Sau này chị mình có nói lại cho mình biết. Cảm ơn cậu.”

“Còn nữa, chị mình chắc cũng đã đưa cậu xem bức thư mình từng viết.”

Cô nói, nhưng không nhìn vào mắt anh, chỉ lặng lẽ dời ánh nhìn đi nơi khác.

“Lúc đó mình thật sự rất thích cậu. Nhưng chuyện đó đã là mấy năm trước rồi. Sau này bệnh của mình cũng không liên quan gì tới cậu, nên cậu không cần áy náy hay cảm thấy có lỗi.”

“Những năm qua, mình sống khá ổn, cũng không còn nghĩ đến chuyện tình cảm nữa. Có lẽ sau này cũng sẽ không nghĩ đến đâu.”

“Nói chung là...”

Cô ngừng một lát, rồi nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh một cái. Nhưng chỉ trong tích tắc ấy, Giang Diệc Nhiên vẫn bắt được chút đỏ hoe nơi đáy mắt cô.

“Nói chung là hôm nay gặp lại cậu, thật sự rất bất ngờ và cũng rất vui. Mình từng nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại nữa.”

“Mọi chuyện khi đó, mình đã vượt qua rồi.”

“Hy vọng cậu cũng vậy.”

“Tương lai cậu cứ đánh tennis thật tốt, mình sẽ luôn ủng hộ cậu.”

Cô nói xong, Giang Diệc Nhiên siết chặt tay ôm bó hoa. Lớp giấy gói cứng ma sát phát ra tiếng sột soạt, vang lên khá rõ trong không gian yên tĩnh.

“Vậy là từ chối à?” Anh nuốt nước bọt, khàn giọng hỏi.

Cả đời anh chỉ chủ động tỏ tình hai lần. Một là với Trần Lăng Huyền thời trung học, hai là lần này.

Nhưng cả hai lần đều bị từ chối.

“Cũng không hẳn là từ chối.” Phương Hạm đáp.

“Cậu đâu có thật sự nghiêm túc, nói gì đến chuyện bị từ chối.”

Ánh mắt cô sụp xuống, giọng cũng nhạt dần. Không còn cái cảm giác vui mừng phấn khởi khi mới gặp lại ban chiều nữa.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, lông mày khẽ nhíu lại. Tim nhói lên một cái rõ rệt.

“Làm sao em biết là anh không nghiêm túc?” Anh hỏi.

Gần sáu năm nay, không có một ngày nào Giang Diệc Nhiên không nghĩ đến cô, đến mức dần vật chính mình. Đạp xe đi cầu phúc là vì cô, quay lại với

tennis cũng vì cô, quay video cũng là vì cô, thậm chí trở về nước cũng là vì cô.

Vậy mà cuối cùng, cô chỉ đáp lại bằng một câu: “Cậu không nghiêm túc.”

Nụ cười, và cũng thật chua xót.

Nhưng dù là lúc này, Phương Hạm vẫn giữ vẻ nhẹ nhàng dịu dàng, khiến anh có muốn nổi giận cũng chẳng tìm được lý do, chỉ thấy ngực nghẹn đến phát đau.

Phía bên kia, Phương Hạm mím môi.

Cô cảm nhận được Giang Diệc Nhiên đang không vui, nên nhỏ giọng giải thích, hy vọng anh bình tĩnh lại.

“Mình không biết cậu về nước từ lúc nào, nhưng mình nghĩ chỉ là tình cờ gặp thì...”

Nhưng cô còn chưa nói xong, đã bị Giang Diệc Nhiên cắt lời.

“Anh về nước là vì em. Tuần này mới về, nhờ bạn tìm mới biết em ở đây. Lấy được địa chỉ là đến thẳng luôn. Chứ em nghĩ thật là anh tình cờ đi ngang rồi nhận ra em à?”

“Anh mẹ nó ở nước ngoài còn tưởng em chết rồi, em có biết không?”

Dù Giang Diệc Nhiên nói những lời đó bằng giọng điệu khá bình thản, nhưng Phương Hạm vẫn cảm nhận được sự xúc động đang cuộn trào trong lồng ngực anh, như sắp bùng phát bất cứ lúc nào.

Tim cô như bị ai đó bóp nghẹt một cái.

Tại sao anh lại nghĩ cô đã chết?

Là vì cô không dùng các tài khoản trước nữa, lại còn chuyển trường? Hay do mấy lời đồn từ bạn bè cũ?

“Cậu... cậu bình tĩnh lại chút có được không?” cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt lộ ra chút sợ hãi.

“Anh đang rất bình tĩnh.” Anh đáp.

“Mình...”

Nghe Giang Diệc Nhiên nói một tràng dài như thế, đầu óc Phương Hạm càng trở nên trống rỗng, suy nghĩ đứt đoạn, không tài nào nối lại được.

“Mình không phải từ chối, chỉ là thấy mọi chuyện thật sự quá bất ngờ.”

“Cậu như vậy khiến mình rối bời, mình không biết phải trả lời thế nào, cũng không thể trả lời ngay lập tức được.”

“Dù gì thì chúng ta cũng gần sáu năm không gặp rồi.”

“Mà cho dù là trước đây, thật ra cũng không hiểu rõ về nhau. Cậu không thấy cậu hỏi đột ngột quá à?”

“Mình biết cậu vẫn luôn day dứt chuyện hôm mình phát bệnh, cậu nổi nóng với mình, nhưng mình không hy vọng cậu vì áy náy hay thương hại mà muốn ở bên mình để bù đắp điều gì.”

Phương Hạm cắn môi, “Mình không có ý từ chối. Chỉ là mình đoán có khi ngay cả bản thân cậu cũng chưa suy nghĩ kỹ.”

“Hay là cả hai mình cứ bình tĩnh lại đi, đừng vội vã quá.”

“Một tuần sau, nếu đến lúc đó cậu vẫn nghĩ như vậy thì khi đó hãy nói, được không?” cô hỏi.

“Vậy một tuần sau, anh còn có thể tìm được em nữa không?” Anh hỏi.

Hồi đó cô đã biến mất không một lời từ biệt, rồi bật vô âm tín suốt sáu năm. Lỡ chuyện đó lại xảy ra lần nữa thì sao?

Giang Diệc Nhiên cảm thấy chỉ cần mình quay đi làm chuyện khác, đến khi quay đầu lại, rất có thể Phương Hạm đã lại biến mất.

Và rồi anh sẽ lại rơi vào trạng thái lo lắng, bất an, cả đêm mất ngủ. Chỉ cần nghĩ đến điều đó, dù cô vẫn còn đứng trước mặt, trái tim anh cũng đã bắt đầu hoảng loạn.

May mà giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng của cô kịp thời giúp anh ổn định lại một chút.

“Không đâu.” cô đáp.

“Tiệm của mình ở đây, cậu biết địa chỉ rồi. Mình không thể vì muốn tránh cậu mà đến cả tiệm cũng bỏ luôn, đúng không?”

“Với lại giờ mình cũng hơn hai mươi tuổi rồi, không còn trẻ con như xưa nữa.” Phương Hạm cười khẽ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa leng keng vang lên.

Hai người cùng quay lại nhìn, một bà cụ chống gậy, tay xách giỏ đi chợ đang đẩy cửa bước vào.

Phương Hạm lập tức lấy lại phong thái, bước lên đón:

“Bà Trần, hôm nay bà tới hơi muộn đó nha. Hoa cháu chuẩn bị cho bà từ lúc hơn một rưỡi rồi.”

Cô nhanh nhẹn quay vào trong, lấy ra một bó nhỏ hoa cẩm tú cầu màu hồng nhạt.

“Bà về chỉ cần cắm vào nước là được. Loại này cháu chọn đúng đợt sắp nở rồi, chắc mai là nở bung luôn.”

“Tốt quá, tốt quá.” bà cụ cười tươi rói.

Tranh thủ lúc không quá bận, Phương Hạm quay lại bên Giang Diệc Nhiên, khẽ nói:

“Ờm... cậu về trước đi nhé.”

“Tiệm còn khách. Mà tiệm nhỏ thế này, cậu đứng đây cũng không thoải mái.”

“Nên hay là cứ về trước đi.” cô nhẹ nhàng nói.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, hiểu cô phải lo chuyện cửa hàng, chỉ khẽ gật đầu.

“Vậy ít nhất, có thể kết bạn WeChat không?” Anh hỏi.

“Được chứ, cậu quét mã này là được.”

Phương Hạm chỉ vào tấm bảng treo ở cửa. Trên đó có hai mã QR, một là mã thanh toán, một là mã WeChat của chủ tiệm.

“Là tài khoản công việc à?” Giang Diệc Nhiên nheo mắt, hơi nghi ngờ.

“Không phải đâu. Mình chỉ dùng mỗi một WeChat thôi.”

“Khu này người qua lại không đông lắm, ai mua hoa cũng là dân gần đây, toàn người quen cả, nên mình dùng luôn mã cá nhân.” cô đáp.

Lúc này Giang Diệc Nhiên mới gạt đầu, lấy điện thoại ra quét mã.

“Đợi em chấp nhận kết bạn xong anh mới đi.” Anh nói.

Phương Hạm hơi bất lực. Nhưng nghĩ lại, lúc trước anh cũng từng gửi lời mời mà cô không đồng ý, thì việc anh thận trọng cũng dễ hiểu.

Cô lấy điện thoại ra, bấm “chấp nhận” ngay trước mặt anh.

“Đó, kết bạn rồi đó. Cậu kiểm tra lại đi cho chắc.”

Cô nói có chút trêu chọc, không ngờ Giang Diệc Nhiên thật sự cúi đầu kiểm tra kỹ, xác nhận cô không nói dối mới yên tâm dứt điện thoại vào túi.

“Vậy mình không tiễn nữa nhé. Bà cụ kia còn đặt thêm một chậu cây, mình phải chăm chút lại cho bà.”

Cô thấy Giang Diệc Nhiên bước tới cửa, liền nói thêm câu đó rồi vội quay lại làm việc.

Giang Diệc Nhiên đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng Phương Hạm mấy giây, rồi mới thu lại ánh nhìn, đẩy cửa bước ra ngoài.

Còn phía trong.

Phương Hạm đứng trong tiệm, dõi theo bóng cậu rời khỏi tầm mắt, mới nhẹ nhõm thở phào một hơi, như thể trái tim đang lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng chạm đất.

Nhưng ngay sau đó, nơi lồng ngực lại trống rỗng một cách kỳ lạ.

Phương Hạm bận rộn suốt cả ngày, đến hơn sáu giờ mới đóng cửa tiệm rồi trở về ký túc xá.

Cô mở tiệm bên ngoài, riêng tiền thuê mặt bằng đã không rẻ chút nào, nên tạm thời chưa thuê nhà riêng mà vẫn ở trong ký túc xá của trường. Ngày lễ thì về nhà chị gái.

Kéo theo cơ thể rã rời, cô đi bộ khá xa từ cổng trường đến khu ký túc. Lên đến tầng ba, mở cửa phòng.

Phòng có bốn người, kiểu giường trên bàn dưới.

Bên trong đèn sáng trưng. Hai bạn cùng phòng học giỏi chắc đang ở thư viện, còn một cô khác thì đang đeo tai nghe chơi game, bấm loạn bàn phím.

Phương Hạm mệt mỏi, lại vừa trải qua một ngày đầy hỗn loạn vì bất ngờ gặp lại Giang Diệc Nhiên.

Cô đặt điện thoại xuống bàn, vào phòng tắm tắm rửa qua loa, thay đồ ngủ rồi leo lên giường.

Trùm chăn kín người, cô đổi sang tư thế thoải mái, mới cầm điện thoại mở lên.

Ánh sáng trắng của màn hình phản chiếu lên gương mặt trắng trẻo mịn màng vừa tắm xong của cô, cùng đôi mắt đen láy trong veo.

Có tin nhắn mới.

Cô chớp mắt mở ra, thấy là từ Giang Diệc Nhiên.

“Cái quả cầu tuyết anh tặng em, em còn không?”

Đó là câu đầu tiên, và duy nhất, anh nhắn cho cô.

Phương Hạm nhìn dòng chữ ấy, tim như bị ai bóp chặt.

Lập tức nghĩ đến quả cầu tuyết đang nằm ngay bên cạnh gối mình, vẫn luôn được dùng làm đèn ngủ mỗi đêm.

Nhưng cô chỉ gõ mấy chữ trả lời:

“Vẫn còn.”

Gửi xong, cô nhìn màn hình, hơi ngẩn người.

Cô nhấn vào ảnh đại diện của Giang Diệc Nhiên, phát hiện anh vẫn dùng đúng avatar con sư tử hồi cấp ba trên diễn đàn học sinh nọ.

Y hết.

Cô không quên. Nhìn một cái là nhận ra ngay.

Cô tò mò nhấn vào trang cá nhân của anh, phát hiện mình không bị chặn xem nhật ký. Đang định mở xem thì một thông báo tin nhắn mới lại bật lên từ trên cùng.

Giang Diệc Nhiên gửi đến một bức ảnh.

Cô hơi nhú mào, tò mò nhấn vào, hệ thống lập tức chuyển về khung trò chuyện. Phương Hạm nhanh chóng thấy được hình ảnh đối phương gửi đến.

Trong ảnh là một món đồ chơi điện tử cũ, đang được cầm trong lòng bàn tay.

Mắt cô khẽ run lên, chỉ nhìn một cái đã nhận ra ngay.

Đó là đúng món thú cưng điện tử mà cô từng nuôi hồi cấp ba.

Màu sắc y hệt, nhãn hiệu giống hệt. Thậm chí cái tên hiển thị trên màn hình cũng giống.

Nhưng món đó chẳng phải đang ở nhà chị cô sao?

Đang thắc mắc, tin nhắn tiếp theo của Giang Diệc Nhiên đã tới.

Chỉ ba chữ:

“Còn nhớ không?”

Chương 32

DTV-EBOOK

Phương Hạm nhìn dòng chữ Giang Diệc Nhiên vừa gửi mà nhất thời không biết nên nghĩ sao.

Mặc dù con thú điện tử đó từ hình dáng đến cái tên đều giống hệt con cô từng nuôi, nhưng cô rất rõ, con của cô hiện vẫn nằm trong phòng ngủ ở nhà chị gái. Vậy nên Giang Diệc Nhiên là mua một con giống hệt, rồi đặt tên giống hệt luôn sao?

Cô nghĩ mãi, đắn đo hồi lâu rồi mới gõ trả lời: “Con mình nuôi hồi cấp ba cũng tên là Lulu.”

“Ừ.” đối phương đáp lại.

Chỉ một chữ “Ừ” của Giang Diệc Nhiên thôi cũng khiến lòng Phương Hạm rối như tơ vò.

Cô cảm giác anh đang cố tình ám chỉ điều gì đó, cố ý đặt tên giống hệt với con thú điện tử hồi cấp ba của cô, nhưng lại không nói thẳng ra, thậm chí còn trả lời rất bình thản.

Càng bình thản, cô lại càng thấy khó suy đoán.

Ngay lúc ấy, Giang Diệc Nhiên lại gửi sang một bức ảnh khác: một chiếc bàn làm việc bằng gỗ sẫm màu, phía trên đặt hai cây bút bi nước màu đen.

“Em cho anh mượn, lúc đó quên trả. Sau này dọn đồ mới thấy.” Anh nhắn.

Phương Hạm bấm vào xem.

Có thể là do trí nhớ cô kém thật. Nếu Giang Diệc Nhiên không nói, cô đã quên sạch chuyện đó. Dù có

phóng to ảnh ra xem thì cô cũng không nhận ra đó là bút của mình.

Nhưng sau khi đối phương nhắc, cô lại mơ hồ có chút ấn tượng về việc từng cho anh mượn bút.

Chỉ là cô không hiểu Giang Diệc Nhiên gửi những thứ này cho cô để làm gì. Nhưng với tốc độ lần lượt gửi từng món thế này, cô thật sự bắt đầu lo lắng bước tiếp theo của anh sẽ là chụp lại... bức thư tình mà cô từng viết cho anh rồi gửi qua đây để “xử tử công khai”.

Dù là chính cô viết ra, nhưng nghĩ đến nét chữ ngây ngô hồi còn học sinh, lại mang chút cảm xúc bỗng bật cười.

Chỉ mới tưởng tượng thôi đã muốn độn thổ vì xấu hổ.

“Cậu đừng gửi nữa.”

Cô vội vàng nhắn, “Giờ muộn rồi. Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon.”

Gửi xong tin nhắn, cô liền hốt hoảng úp úp màn hình điện thoại xuống giường, như thể làm vậy sẽ ngăn được mọi tin nhắn sau đó từ phía anh.

Trong ký túc, âm thanh bạn cùng phòng đang chơi game vẫn vọng tới từ phía đối diện:

“Trời ơi, sao cậu gà vậy còn dám xông thẳng vào ổ địch? Biết chơi không vậy?”

“Đệch, sao nó đánh trúng mình được?”

“Cái lựu đạn này có làm điếc tai địch không đấy? Vậy thì nó sẽ không nghe thấy tiếng bước chân mình.”

Ánh đèn trong phòng hắt qua rèm giường, rọi vào không gian nhỏ hẹp nơi cô nằm.

Phương Hạm vừa nghe tiếng trò chuyện náo nhiệt đó, tim vốn đang đập loạn vì căng thẳng mới từ từ bình tĩnh lại, như thể quay trở về thế giới thực tại chỉ thuộc về riêng mình.

Cô quay đầu, liếc nhìn quả cầu tuyết đặt bên gối. Đưa tay bật công tắc, quả cầu lập tức sáng lên ánh đèn vàng ấm áp, lớp tuyết giả bên trong nhẹ nhàng tung bay.

Cô nhìn chăm chăm vào quả cầu tuyết, rồi bất giác nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Tâm trạng cô đã dịu đi phần nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến câu nói của Giang Diệc Nhiên vào chiều nay.

“Anh làm bạn trai em, em có đồng ý không?”

Thì nhịp tim lại đột ngột lệch đi vài nhịp.

Giang Diệc Nhiên sao lại đột nhiên quay về? Còn nói ra mấy câu như vậy.

Cô không ngờ mấy món đồ hồi cấp ba ấy, anh vẫn còn giữ.

Phương Hạm nghĩ mãi không ra, cũng không thể hiểu nổi.

Lẽ nào anh vẫn còn day dứt về chuyện năm đó?

Cô nhúu mày. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất, điều đó khiến lòng cô nặng trĩu.

Cô tắt đèn trong quả cầu tuyết, đặt nó sang một bên, kéo chăn đắp kín người.

Vẫn nên để anh ấy bình tĩnh lại trước đã, cô nghĩ.

—

Sáng hôm sau, Phương Hạm có tiết học. Mãi đến chiều ăn xong mới ghé qua tiệm hoa.

Giang Diệc Nhiên đã tốt nghiệp, còn cô vẫn đang học đại học.

Tầm hơn một giờ là khoảng thời gian nắng gắt nhất trong ngày.

Từ trạm tàu điện ngầm đi ra, cô bung dù che nắng. Vừa bước vừa nghiêng đầu kẹp cán ô dưới cằm, tay lục tìm chìa khóa trong túi xách, vừa hướng về phía cửa tiệm, từ xa đã thấy có một người đứng trước tiệm.

Người đó rất cao, gương mặt tuấn tú, ăn mặc chỉnh tề. Không che nắng, chỉ lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời.

Hôm nay Giang Diệc Nhiên mặc áo hoodie đen, quần thể thao xám rộng, kiểu phối đồ bình thường nhất. Nhưng nhờ vóc dáng nổi bật cùng gương mặt quá điển trai, mặc gì lên người anh cũng toát ra khí chất không tầm thường.

Cô bất giác khựng lại, đứng sững vài giây.

Giang Diệc Nhiên lại đến nữa.

Phương Hạm nhú mào, lòng chột trùng xuống, rồi mới lấy hết can đảm tiến lại, đón lấy ánh mắt của người đối diện.

“Cậu tới đây làm gì nữa vậy?” cô hỏi.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không trả lời câu hỏi của cô, mà ngược lại hỏi:

“Sáng không mở tiệm à?”

“Bình thường sáng nào có tiết học thì mình không mở.”

Phương Hạm cup mi mắt đáp lại. Ban đầu không định hỏi, nhưng không đành lòng nên vẫn mở lời: “Cậu... cậu đến từ khi nào vậy?”

“Khoảng hơn chín giờ sáng.” Anh trả lời.

“Từ chín giờ đến giờ, cậu đứng ở đây suốt sao?” Cô tròn mắt, không thể tin nổi, “Ăn gì chưa vậy?”

Người kia chỉ nhìn cô, lắc đầu. Ánh mắt lại có chút đáng thương.

Giang Diệc Nhiên vốn đã có đôi mắt đẹp, tròn mắt đen láy, đồng tử như có ánh sáng phản chiếu, lấp lánh như được thiên thần điểm nhẹ ánh sáng lên.

Đó vốn là kiểu mắt hồ ly, có phần lừa dối mị hoặc, nhưng khi nhìn chăm chú một người lại ánh lên vẻ dịu dàng thâm tình, thậm chí còn thấp thoáng chút gì đó tổn thương.

Dù việc anh đột ngột xuất hiện khiến Phương Hạm thấy luống cuống tay chân, thậm chí muốn đuổi anh về, nhưng khi nghe anh nói chưa ăn gì, lại không nỡ.

“Bên kia có tiệm McDonald’s, cậu muốn qua đó ăn gì không?” cô hỏi.

Giang Diệc Nhiên lắc đầu: “Anh không ăn đồ ăn rác.”

Phương Hạm lúc này mới sực nhớ anh là vận động viên, không thể ăn uống linh tinh được.

“Ừm, vậy cậu có thể ăn gì? Đi dạo một vòng rồi kiếm chút gì ăn nhé. Bên kia có mấy tiệm cơm, tiệm bánh mì nữa.” cô vừa nói vừa chỉ hướng.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại hỏi lại ngay: “Em đi cùng anh chứ?”

“Mình còn phải mở tiệm mà.” Phương Hạm cúi đầu, giọng nhỏ hỏ. Nghĩ đến chuyện phải ngồi ăn cơm với Giang Diệc Nhiên, trong lòng không khỏi thấy bối rối.

“Vậy thì thôi, anh không đi nữa.” Anh nói.

Phương Hạm hết biết nói gì, cảm thấy Giang Diệc Nhiên như trẻ con đang dối vạy. Nhưng nghĩ tới việc anh đã đứng chờ từ hơn chín giờ sáng tới tận giờ, cô lại thấy không nỡ.

“Vậy thì cậu mua tạm chút bánh mì ăn trước đi, mình đi với cậu. Không thể để cậu nhịn đói được.”

Hai người đứng đối diện nhau, mãi mà đối phương không lên tiếng. Phương Hạm thật sự không cứng nổi nữa, cuối cùng vẫn là người mềm lòng trước.

Lần này Giang Diệc Nhiên lại đồng ý rất nhanh.

Anh gật đầu, nói: “Ừ, được.”

—

Vì Phương Hạm quen khu này hơn, nên cô dẫn đường.

Cô đi phía trước, Giang Diệc Nhiên lững thững theo sau, vừa đi vừa tiện thể ngẩng đầu nhìn quanh một lượt.

Tiệm hoa của Phương Hạm tuy nhỏ, nhưng khu vực xung quanh nằm trong một trung tâm thương mại quy mô vừa phải, có không ít thương hiệu nhượng quyền mở chi nhánh tại đây.

Cô dẫn Giang Diệc Nhiên đến một tiệm bánh ngọt rất nổi tiếng ở khu này, thuộc chuỗi thương hiệu có tiếng, diện tích phải lớn gấp năm lần cửa tiệm của cô.

Vừa đứng trước cửa kính, cửa tự động đã mở ra.

Phương Hạm đã ăn trưa rồi, cũng không thấy đói. Vào trong cũng chỉ đứng cạnh Giang Diệc Nhiên, lặng lẽ nhìn anh chọn đồ.

Anh đi một vòng quanh tiệm, chọn tới chọn lui cuối cùng cũng chỉ lấy một túi bánh mì bơ sữa rồi cúi đầu hỏi cô: “Em có muốn ăn gì không?”

Phương Hạm lắc đầu: “Không, mình ăn rồi. Giờ chưa đói.”

Cô không muốn Giang Diệc Nhiên tốn tiền vì mình. Nếu để anh mua gì đó cho mình, cô sẽ có cảm giác mang ơn, khó xử lắm.

May mà Giang Diệc Nhiên cũng không ép, chỉ xách túi bánh bước thẳng ra quầy tính tiền. Phương Hạm cảm thấy hơi ngại, liền đi cách xa anh một chút, đứng gần lối ra nhìn mấy chiếc bánh kem trưng bày sau lớp kính, như đang “tự kiểm điểm”.

Giang Diệc Nhiên lấy điện thoại trong túi ra thanh toán, xong xuôi quay lại thì thấy Phương Hạm đang đứng khá xa, mặt quay vào tường, nhìn chăm chăm vào tủ bánh như đang bị phạt úp mặt vào tường.

Anh quay đầu lại nhìn cô, đúng lúc ấy có tiếng nói khe khẽ xen lẫn kích động vang lên từ bên trong:

“Anh là... là tay vọt trên YouTube phải không? Giang Diệc Nhiên đúng không!?”

Hai cô nhân viên trong quầy bánh nhìn nhau, người hỏi thì gần như không giấu nổi vẻ hào hứng.

Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu một cái.

Nhưng chỉ cần một động tác nhỏ như vậy thôi cũng đủ khiến những người từng theo dõi anh phát cuồng.

“Có thể chụp cùng một tấm không ạ?”

Một trong hai người rõ ràng kích động hơn, vừa hỏi vừa cầm sẵn điện thoại trong tay.

Giang Diệc Nhiên đưa mắt nhìn về phía Phương Hạm, người đang “úp mặt” ở gần cửa. Anh hơi do dự một lát rồi mới gật đầu:

“Được chứ.”

Vừa đúng lúc đã qua giờ cao điểm ăn trưa, trong tiệm cũng chỉ có mỗi Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm. Cô nhân viên đó lập tức chạy ra, đưa điện thoại cho đồng nghiệp, rồi đứng cạnh Giang Diệc Nhiên để chụp ảnh.

“Rồi nhé, chụp này! 1, 2, 3.”

Để vừa với chiều cao của cô gái, Giang Diệc Nhiên hơi cúi người một chút. Ngay khoảnh khắc trước khi bạn nhân viên kia bấm nút chụp, ánh mắt anh lướt qua ống kính, nhìn về phía Phương Hạm.

Cô gái ấy rõ ràng cũng liếc nhìn sang phía này một cái, nhưng lại lập tức nghiêng người đi, cố tình né tránh ánh mắt, giả vờ như không liên quan đến mình.

Ảnh chụp xong.

Cô nhân viên là fan anh vui mừng cảm ơn rồi rít, sau đó còn hỏi thêm:

“Anh về nước để phát triển à? Em và bạn em đều là fan của anh, mấy video anh đăng trên YouTube bọn em đều coi hết!”

“À đúng rồi, giờ trong nước có mấy tài khoản giả mạo anh đấy, trộm video của anh rồi giả vờ là anh để tán gái, lừa tiền nữa cơ!”

“Anh phải cẩn thận đó! Đừng để mấy kẻ đó mượn danh anh để kiếm fame, kiếm tiền.” cô ấy dặn đầy lo lắng.

“Ừ, cảm ơn nhé.”

Giang Diệc Nhiên lịch sự gật đầu đáp,

“Tôi sẽ nói bộ phận pháp lý bên mình chú ý đến việc đó.”

Nói xong, anh khẽ gật đầu chào rồi quay người bước ra ngoài.

Phương Hạm thấy anh đi tới, liền cúi đầu, không nói lời nào, đi thẳng ra khỏi cửa kính.

Bên trong tiệm bánh mát rượi, máy lạnh mở hết công suất.

Nhưng vừa ra ngoài, hơi nóng liền ập tới như một bức tường.

Giang Diệc Nhiên xách túi bánh đi theo sau cô, rất dễ nhận ra rằng Phương Hạm lúc này càng yên lặng hơn cả khi này, hoàn toàn không nói gì.

Anh cứ thế đi theo cô, đến tận khi cô rút chìa khóa mở cửa tiệm hoa.

“Về sau cậu đừng đến nữa.” cô nói.

“Mình còn phải đi học, nên giờ mở tiệm mỗi ngày không cố định. Phần lớn khách đều đặt trước qua WeChat, có giờ hẹn rõ ràng, hoặc là tới lấy, hoặc là tới đem giao.”

“Tiệm cũng nhỏ, thật sự không biết phải tiếp cậu thế nào.”

Phương Hạm vừa bỏ chìa vào túi xách, vừa nhẹ nhàng để túi sang một bên rồi nói tiếp.

Giọng cô vẫn dịu dàng mềm mại như mọi khi, nhưng ngữ khí thì xa cách hẳn đi.

“Vậy tại sao cậu con trai kia thì được?” Giang Diệc Nhiên đứng ở cửa, nhìn chằm chằm cô, hỏi.

Nhưng Phương Hạm tránh ánh mắt của anh, vừa bận rộn làm việc, vừa đáp lại một cách lãnh đạm: “Cậu ấy đến phụ giúp.”

“Còn em nghĩ sao nếu anh cũng đến phụ giúp?” Giang Diệc Nhiên hỏi lại.

Phương Hạm phát hiện mình cãi không lại anh, đành im luôn. Nhưng trong lòng lại thấy hơi buồn, như có gì đó nghèn nghẹn.

Là vì này có fan nhận ra Giang Diệc Nhiên, còn mình thì bị gạt ra ngoài lề, nên mới thấy khó chịu sao?

Nhưng hình như không phải.

Cô cũng không lý giải được, rốt cuộc cảm giác hụt hẫng trong lòng mình là vì điều gì.

Có lẽ chỉ vì Giang Diệc Nhiên quá cao, đứng ngay chính giữa tiệm hoa của cô, che khuất mất ánh nắng đang rọi vào qua ô cửa kính và khung cửa ra vào. Khiến ánh sáng mặt trời bị cản lại, ảnh hưởng đến sự sinh trưởng và nở hoa của những bông hoa trong tiệm.

Phương Hạm khẽ thở dài, cuối cùng vẫn là người nhượng bộ trước, lấy ra hai chiếc ghế duy nhất trong tiệm, đem đến bên cạnh Giang Diệc Nhiên và đặt xuống:

“Cậu ăn chút gì đi đã.”

“Đừng để bụng đói, không tốt cho sức khỏe.”

Cô mím môi nói, không còn muốn dây dưa với chủ đề vừa rồi nữa.

Vì cô nhận ra, dù mình nói gì, Giang Diệc Nhiên cũng luôn có lý do và quan điểm của riêng anh để đáp lại. Khiến cô chẳng còn lời nào để phản bác.

“Ừ.”

Thấy Phương Hạm không nói nữa, Giang Diệc Nhiên cũng không cố chấp thêm. Anh ngồi xuống,

mở túi bánh mì bơ sữa.

Còn Phương Hạm thì xoay người bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Cô bật máy tính, cần xem đơn đặt hàng trên các nền tảng khác nhau, đồng thời lên kế hoạch nhập hoa từ chợ đầu mối.

Trong lúc máy tính đang khởi động, cô tranh thủ kiểm tra tình trạng hoa trong tiệm, chăm sóc, tưới nước, cắt tỉa.

Cô tiện tay mặc chiếc tạp dề đen chỉ dùng khi làm việc ở tiệm, sau đó lấy chổi và khăn lau bắt đầu dọn dẹp lại vệ sinh. Mỗi kệ, mỗi bình hoa, chậu cây đều phải lau sạch sẽ.

Khi cô bận rộn như vậy, Giang Diệc Nhiên chỉ lặng lẽ ngồi yên trên chiếc ghế nhỏ ấy nhìn theo.

Chiếc ghế vốn không thoải mái gì, nhỏ và hơi cứng.

Nhưng không hiểu sao, ngồi ở đó Giang Diệc Nhiên lại không cảm thấy khó chịu, những điều không hoàn hảo ấy dường như đều có thể bỏ qua được.

Trong tiệm hoa có mùi thơm thoang thoảng, trong đó mùi hoa nhài là đậm đà nhất.

Ánh nắng ban trưa chiếu qua khung cửa sổ và cửa kính phía sau lưng anh, rọi thẳng vào trong, để lại một khoảng sáng lớn trên sàn nhà. Trong cột nắng ấy, có thể thấy rõ từng hạt bụi li ti đang lặng lẽ rơi.

Có lẽ vì thuận tiện cho việc làm việc, Phương Hạm vẫn mặc một chiếc quần bò đơn giản, phía trên là áo

sơ mi tay ngắn màu vàng kem, phần gấu tay hơi được xắn lên.

Anh thậm chí còn để ý thấy túi sau của chiếc quần bò cô mặc có thêu hai quả anh đào đỏ nhỏ.

Giang Diệc Nhiên cứ thế ngồi đó nhìn cô bận rộn, thấy cô cầm khăn đi nhúng nước, rồi cẩn thận lau từng giá hoa một lượt.

Cô không thuộc kiểu người làm việc nhanh nhẹn, tháo vát, nhưng ở cô có sự tỉ mỉ, cẩn trọng. Những góc cạnh nhỏ nhất cũng không bỏ sót.

Anh nhìn thấy cô cúi người giặt khăn trong chậu, rồi lại đứng dậy tiếp tục lau chùi.

Chiếc quần jeans ôm sát đôi chân thon dài như hạc của cô gái, không gầy đến khẳng khiu mà lại tràn đầy sức sống, khiến người ta cảm thấy khoẻ khoắn.

Ống tay áo xắn cao, để lộ cánh tay trắng trẻo mềm mại, làn da trắng mịn như ngó sen, dưới nắng lại càng chói mắt hơn.

Cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa, nhưng dường như khác một chút so với hồi còn đi học, có vẻ bông bênh hơn một chút.

Ánh nắng chiếu lên người cô.

Giang Diệc Nhiên ngồi bên cạnh nhìn, nhìn cô tất bật làm việc, trong đầu lại hiện lên hình ảnh lần đó, khi anh đứng ngoài phòng bệnh nhìn thấy cô, ánh nắng khi ấy cũng chiếu qua khung cửa sổ, rơi trên người cô.

Lúc này cũng vậy, ánh nắng xuyên qua cửa kính và cửa sổ bên hông, chiếu lên nửa người anh, mang

theo hơi ẩm khô ráo và dịu nhẹ.

Cả lòng anh cũng như được ánh nắng ấy rọi vào,
cảm giác được lấp đầy.

Anh muốn khóa chặt cánh cửa kính này mãi mãi.

Không ai được rời đi.

Và cũng không ai được bước vào.

Chương 33

DTV-EBOOK

Phương Hạm bận rộn một lúc, đang cúi húi làm việc thì nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu lại mới phát hiện Giang Diệc Nhiên đã đứng dậy từ lúc nào.

Anh ăn xong túi bánh mì bơ sữa, vỏ giấy và túi nilon thành một cục, rồi rải bước đến bên thùng rác, hơi khom người, ném vào.

“Bao giờ cậu quay lại Singapore?”

Phương Hạm bỗng nhớ đến chuyện này, tiện miệng hỏi.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại quay đầu liếc nhìn cô một cái, giọng điệu rất nhẹ:

“Trong thời gian ngắn thì chưa quay lại đâu.”

“Không quay nữa? Tại sao vậy?”

Phương Hạm ngẩn ra, lại nhớ tới lúc ở tiệm bánh, có nhân viên hỏi Giang Diệc Nhiên có phải đã giải nghệ không.

Nhưng cô vẫn chưa thấy tin tức nào như thế. Phản ứng đầu tiên là: chẳng lẽ anh gây ra chuyện gì, bị khai trừ hay cấm thi đấu?

Nhưng chuyện lớn như thế, báo chí mạng xã hội không thể nào không đưa tin, thật kỳ lạ.

Cô khẽ nhú mào.

“Chứ em nghĩ vì sao anh quay về?”

Trái ngược với sự ngạc nhiên của Phương Hạm, Giang Diệc Nhiên lại cực kỳ bình thản. Anh chậm rãi đi về phía góc tường, cầm lấy cây chổi đặt ở đó.

“Giờ định phát triển sự nghiệp ở trong nước.”

“Không hẳn là giải nghệ, gọi là bán giải nghệ thì đúng hơn.” Anh nói.

“Cậu đang thi đấu rất tốt mà, lại còn trẻ, không phải đang ở thời kỳ đỉnh cao sao?”

“Hay là cậu không thích tennis nữa?”

Nghe Giang Diệc Nhiên nói thật sự muốn rút lui, Phương Hạm cảm thấy hơi tiếc nuối, thậm chí có chút tức giận.

Tại sao Giang Diệc Nhiên lại cứ dễ dàng từ bỏ mọi thứ như vậy?

Ông trời rõ ràng thiên vị anh, ban cho anh những điều kiện và thiên phú tuyệt vời đến vậy, thế mà lại dễ dàng vứt bỏ những điều bao người khác mơ cũng không với tới.

Chẳng lẽ từ nhỏ bị bố mẹ ép luyện, thật ra anh vốn không thích?

“Không phải không thích tennis.” Giang Diệc Nhiên trả lời.

“Anh vẫn thích. Chỉ là không nhất thiết phải lấy nó làm công cụ kiếm sống duy nhất. Anh về nước là có chuyện quan trọng hơn cần làm, cũng liên quan đến tennis.”

“Là gì? Cậu định làm huấn luyện viên à?”

Giang Diệc Nhiên còn quá trẻ. Dù từng đoạt không ít giải ở nước ngoài, nhưng với gương mặt non nớt này, làm HLV thì có vẻ hơi thiếu sức thuyết phục?

Phương Hạm âm thầm nghĩ vậy, không ngờ đối phương lại trả lời ngay:

“Không. Anh muốn mở một câu lạc bộ tennis.”

“À.”

Chuyện này vượt quá phạm vi hiểu biết của Phương Hạm. Nghe có vẻ vẫn liên quan đến tennis, nhưng cao cấp hơn rất nhiều.

Khác với Giang Diệc Nhiên, từ nhỏ Phương Hạm vì bệnh tim nên rất ít khi được tham gia các hoạt động thể thao.

Khi bạn bè cùng trang lứa đi học bóng chuyền, cầu lông, bơi lội thì phần lớn thời gian cô đều phải ở nhà hoặc trong bệnh viện. Đến kiểm tra thể lực ở trường mà chạy cũng không được.

“Ừm, vậy à.”

Vì không hiểu rõ, khí thế của Phương Hạm cũng xẹp xuống ngay lập tức.

Nhưng chẳng hiểu sao, chuyện này nghe có vẻ không dễ dàng gì.

Chỉ một cửa tiệm hoa nhỏ thôi mà cô đã bận tối mặt mũi rồi. Không biết để mở một câu lạc bộ thể thao thì cần bao nhiêu thời gian, công sức, tiền bạc nữa. Chưa kể còn phải có quan hệ, mối làm ăn.

Tuy vậy, cô không muốn dội gáo nước lạnh vào Giang Diệc Nhiên.

Ban đầu còn định khuyên anh nếu đã muốn làm gì thì hãy nắm bắt thời gian mà làm, đừng lãng phí. Nhưng còn chưa kịp nói thì chuông gió trước cửa tiệm đã leng keng vang lên.

Có người vừa mở cửa bước vào.

Phương Hạm nhìn ra thấy là người quen, lập tức nhớ ra mình mãi nói chuyện mà vẫn chưa chuẩn bị xong đơn hàng hôm nay.

“Á! Chị Mạnh, em chưa chuẩn bị xong hoa hôm nay ạ.”

“Chắc phải đợi em chút xíu, em cắt tỉa rồi gói lại liền ạ!” Phương Hạm nhận ra người mới đến là khách quen, vội vàng nói.

Người bước vào là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, ăn mặc gọn gàng, phong cách thành thực và chuyên nghiệp như dân văn phòng.

Chị Mạnh này có một xưởng làm đồ trang sức thủ công bằng bạc ở gần đây. Cứ mỗi chiều thứ Hai và thứ Sáu hằng tuần đều đến lấy hoa tươi về cắm ở studio. Có lúc bận quá, cũng sẽ nhờ Phương Hạm giao đến.

“Không sao, em cứ từ từ.” Người phụ nữ đứng ở cửa nhẹ giọng nói.

Phương Hạm không muốn để khách đợi lâu, nhanh tay nhanh chân chuẩn bị bó hoa đã đặt, cắt tỉa rồi gói lại cẩn thận mang ra.

Vốn dĩ khách còn chưa nói gì, nhưng khi cô vừa đưa hoa ra, đối phương đã nháy mắt đầy ẩn ý:

“Tiểu Phương à, đây là bạn trai em hả? Cậu trai trông đẹp trai quá chừng luôn.”

Phương Hạm đỏ bừng mặt, vội vàng phủ nhận:

“Không, không phải đâu ạ. Là bạn học cấp ba thôi.”

“Cậu ấy vừa mới về nước.”

Lúc này, Giang Diệc Nhiên đang đứng ngay bên cạnh cô.

Không ngờ cô vừa xấu hổ chối xong, giây sau đã nghe thấy một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía trên vai cô:

“Đúng vậy, tôi đang theo đuổi cô ấy.”

“Chỉ là cô ấy vẫn chưa đồng ý.” Giang Diệc Nhiên nói.

Anh nói rất điềm tĩnh, không giống như đùa bỡn, cũng không quá nghiêm túc. Thái độ rất thoải mái, tay nhét hờ vào túi quần.

Phương Hạm đứng bên cạnh nghe thấy Giang Diệc Nhiên nói vậy, tim suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, như thể đang lâm trận thật sự. Mặt cô đỏ từ cổ đến tận mang tai.

“Không, không phải đâu ạ. Chị Mạnh đừng nghe cậu ấy nói linh tinh.”

“Ôi trời, thì ra tiêu chuẩn chọn người yêu của tiểu Phương cao thế đấy à? Người ưu tú vậy mà còn lưỡng lự.”

“Nhưng mà cũng hiểu được.”

“Chắc là vì cậu đẹp trai quá đấy, khiến con gái cảm thấy không an toàn!” Chị Mạnh vừa nhìn Giang Diệc Nhiên vừa cười đùa.

“Thôi, chị về trước nhé. Hẹn gặp tuần sau, bye bye~”

Chị vẫy tay, đẩy cửa bước ra ngoài.

Đợi đến khi chị Mạnh đi xa rồi, Phương Hạm mới thở phào một hơi thật dài, trái tim đang căng cứng cũng được thả lỏng phần nào.

“Cậu... cậu đừng có nói linh tinh với khách của mình nữa.”

Cô quay đầu đi sâu vào trong tiệm, mặt vẫn đỏ bừng, không nhìn được mà lên tiếng mắng Giang Diệc Nhiên.

Giang Diệc Nhiên chỉ là nhất thời hứng chí.

Nhưng nếu sau này anh tỉnh táo lại, không đến nữa, mà khách lại hỏi đến, thì thật sự sẽ khiến Phương Hạm cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó xử.

“Gì mà nói linh tinh? Chẳng phải anh đang nói thật à?” Giang Diệc Nhiên hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Phương Hạm cũng không muốn tiếp tục đôi co với anh nữa.

Cô quay lại bận rộn với công việc của mình.

Tiệm hoa của Phương Hạm khá nhỏ, vốn đầu tư cũng không nhiều, hiện giờ một mình cô vẫn có thể xoay xở. Ngoài những lúc nhập hàng cần người phụ giúp vận chuyển, những việc còn lại đều do cô tự làm.

Chỉ có mùa xuân và mùa hè là bận rộn hơn một chút, vì các ngày lễ, lễ khai trương, đám cưới, lễ tốt nghiệp,... đa phần đều rơi vào hai mùa này. Chưa kể

đây cũng là thời điểm các loại hoa nở rộ, phong phú và dễ phối hơn.

Nhưng vì quy mô nhỏ, lại nằm ở khu không quá sầm uất nên lượng khách không nhiều. Doanh thu cũng không cao, chỉ gọi là có chút lời, không lỗ vốn là mừng rồi.

Miễn sao trả được tiền thuê mặt bằng, duy trì việc nhập hoa và vận hành bình thường, có thêm chút lợi nhuận nhỏ cũng đủ khiến Phương Hạm cảm thấy hài lòng.

Ban đầu Phương Vi không ủng hộ cô mở tiệm, thấy việc này quá tốn sức, sợ cô vì lo nghĩ mà sức đề kháng yếu đi. Nhưng ngoài mở tiệm hoa, Phương Hạm thật sự không có hứng thú với việc gì khác, cũng không biết sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì.

Dù đã thay tim, sinh hoạt hằng ngày tạm thời không gặp vấn đề gì lớn, nhưng với tiền sử bệnh như cô thì khó mà qua được vòng khám sức khỏe để xin việc ở công ty hay làm công chức.

Thế nhưng cô cũng không muốn cứ ở nhà chờ người khác nuôi.

Từ khi nào mình bắt đầu muốn có một tiệm hoa riêng nhỉ?

Phương Hạm vừa cúi đầu thay nước cho hoa, vừa âm thầm nghĩ ngợi.

Chắc là từ năm học cấp ba.

Trước đó cô chưa từng tiếp xúc với hoa tươi. Phương Vi và Quan Huống cũng không còn là cặp đôi đang yêu say đắm, đến ngày lễ tình nhân hay kỷ

niệm cũng chỉ tặng nhau mấy món đồ thiết thực, chứ không phải là hoa.

Lần đầu tiên cô nhận được hoa là hôm diễn văn nghệ ở trường, Giang Diệc Nhiên từ phòng học đem về vài bông hồng lẻ rồi tiện tay dúi cho cô.

Lần thứ hai là khi cô thấy Giang Diệc Nhiên mang hoa tặng Trần Lăng Huyền, nhưng bị từ chối. Cô tận mắt nhìn anh ném cả bó hoa to tướng vào thùng rác.

Lần thứ ba là lúc cô nằm viện, Giang Diệc Nhiên đến thăm, mang cho cô một bó hướng dương.

Tính ra, trong suốt cuộc đời mình, hai lần hiếm hoi nhận được hoa, đều là từ Giang Diệc Nhiên.

Dù lúc ấy anh không nghĩ nhiều, một lần là tiện tay, một lần là vì cảm thấy áy náy, mong cô mau khỏe lại.

Nhưng chỉ hai lần ít ỏi ấy, cũng đủ để khiến Phương Hạm cảm nhận được một điều rất thật từ những đóa hoa tươi: Thực ta, thế giới này vẫn rất đáng yêu.

Về sau cô bắt đầu yêu thích các loài hoa.

Ban đầu chỉ là thích trồng, cắm hoa đơn giản. Rồi để hoa nở đẹp hơn, tươi lâu hơn, bó hoa hài hòa hơn, cô đi mua sách, đăng ký lớp học. Dần dần, từ niềm yêu thích ấy, cô có được một tiệm hoa của riêng mình.

Mỗi ngày được sống cùng một không gian tràn đầy sắc xanh và sức sống, lòng cô cũng thấy bình yên và hạnh phúc.

Chỉ là hiện tại, sự bình yên ấy dường như đang bị Giang Diệc Nhiên làm xáo trộn rồi.

Phương Hạm bận rộn cả một buổi chiều.

Giang Diệc Nhiên nói là đến giúp, mà đúng là cũng có chút thành ý, nhưng dù gì cũng không phải người trong ngành. Lại là con trai, làm việc chẳng được tỉ mỉ cho lắm.

Ngoài mấy việc khuôn vác đơn giản, Phương Hạm thật sự chẳng biết giao cho anh việc gì. Đôi lúc còn cảm thấy Giang Diệc Nhiên cứ lóng nga lóng ngóng, hơi cản trở công việc.

Dù gì thì anh cũng cao to như thế, đứng trong tiệm nhỏ hẹp khiến không gian vốn đã chật hẹp lại càng khó xoay sở.

Trời bắt đầu chạng vạng, mặt trời khuất dần về tây. Phương Hạm xử lý xong hết việc trong tiệm cũng chuẩn bị đóng cửa.

Nghĩ đến chuyện từ sáng tới giờ Giang Diệc Nhiên chỉ ăn mỗi túi bánh mì bơ sữa, Phương Hạm cũng muốn nhanh chóng đóng cửa tiệm để anh về nhà ăn gì đó. Cô mong kết thúc sớm cái tình huống lúng túng này.

“Cái đó, cậu về đi, mình cũng chuẩn bị về trường rồi.”

Phương Hạm tắt máy tính trong tiệm, cởi chiếc tạp dề ra, rồi quay sang nói với Giang Diệc Nhiên như vậy.

“Để anh đưa em về trường nhé.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Anh lái xe tới, tiện hơn.” Anh đáp.

“Hả? Không cần đâu, không cần đâu.”

Vừa nghe Giang Diệc Nhiên nói muốn đưa mình về, Phương Hạm lập tức lắc đầu từ chối: “Cậu đừng như vậy, mình sẽ cảm thấy mắc nợ cậu lắm.”

“Hơn nữa...” Cô ngập ngừng một chút mới nói tiếp: “Ngày mai cậu cũng đừng đến nữa.”

“Cậu ăn uống không điều độ như thế rất dễ sinh bệnh.”

“Mình còn phải trông tiệm, trên lớp cũng có tiết. Không đảm bảo được lúc nào rảnh để qua ăn với cậu đâu.”

“Trước khi mở câu lạc bộ, chắc cậu cũng bận rộn lắm chứ, đúng không?”

“Vậy nên đừng tốn thời gian ở chỗ mình nữa. Tiệm mình nhỏ, bình thường mình lo liệu được rồi.” Cô cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng, như thể đang nói lý lẽ, chứ không phải đang từ chối người ta.

Một phần là vì bình thường cô cũng hay nói chuyện kiểu này, phần khác là vì sợ Giang Diệc Nhiên lại mất kiểm soát cảm xúc như hôm qua.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không hề gật đầu, cũng không đáp lại lời cô. Chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Đi thôi, để anh lái xe đưa em về.”

“Thật sự không cần mà.” Phương Hạm nhúu mày, không kìm được cúi đầu xuống, môi mím lại.

Trước giờ sao cô không phát hiện, Giang Diệc Nhiên lại là kiểu người không ăn mềm cũng chẳng chịu cứng thế này.

“Bình thường em về trường bằng gì? Tàu điện ngầm à?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Ừm.” Phương Hạm gật gật đầu.

“Được, vậy để anh đi tàu với em.” Anh nói.

“Hả?” Phương Hạm nghe mà trố mắt, sững người.

Trông đối phương giống như đã quyết tâm bằng được là sẽ tiễn cô về trường.

Nhưng cô tất nhiên không muốn đi tàu cùng Giang Diệc Nhiên chút nào. Hôm nay chỉ ghé qua tiệm bánh mà anh đã bị người ta nhận ra rồi. Nếu xuống tàu mà lại bị nhận ra nữa thì không phải sẽ rất rắc rối sao?

Phương Hạm suy nghĩ một hồi, cân đo lợi hại trước sau, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải nhượng bộ nửa bước.

“Vậy được thôi. Làm phiền cậu rồi.”

Từ lúc cô đồng ý, tâm trạng của Giang Diệc Nhiên rõ ràng tốt hẳn lên, thậm chí còn mỉm cười.

Chỉ có trong lòng Phương Hạm vẫn như đang bị hai đám mây đen bao lấy.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn không thể tin nổi, Giang Diệc Nhiên thực sự đã trở về. Và càng không thể tin được, tất cả những điều anh nói từ hôm qua tới giờ đều là thật.

Cứ như đang mơ.

Nhưng người ấy lại đứng ngay bên cạnh cô, rõ ràng, chân thực, khiến cô không thể nào phớt lờ được.

Chương 34

DTV-EBOOK

Phương Hạm hết cách, cuối cùng đành ngồi xe Giang Diệc Nhiên để về trường.

Dù hai người bằng tuổi, thời cấp ba cũng từng ngồi cùng bàn, khi đó chẳng cảm thấy có gì khác biệt. Nhưng giờ đối phương đã tốt nghiệp, còn mình vẫn là sinh viên, giữa hai người bỗng nhiên có một khoảng cách không thể gọi tên.

Cô nhìn ra được, từ đầu đến chân Giang Diệc Nhiên đều là đồ đắt tiền, xe thì là chiếc Porsche màu đỏ chói mắt, rất bắt mắt. Tuy cô không rành lắm về mấy thứ này, nhưng nhìn là biết đó là dòng siêu xe không hề rẻ, khiến cô ngồi cũng thấy gò bó.

“Mình học ở trường H, làm phiên cậu rồi.” Cô lên xe xong thì nhỏ giọng nói.

Giang Diệc Nhiên chẳng nhìn cô lấy một cái, cứ thế lái xe rời khỏi chỗ đỗ, từ tốn nhập làn rồi lên đường chính, vừa lái vừa nói: “Anh biết rồi.”

Hả? Sao cậu ấy biết?

Trong đầu Phương Hạm chợt lóe lên nghi vấn này, nhưng nghĩ lại thì, đến địa chỉ tiệm hoa của cô mà Giang Diệc Nhiên còn biết, thì biết cả trường học cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Dù sao bạn bè anh nhiều, hơn nữa trông ai nấy cũng đều khá “xã hội”, có mối quan hệ ngầm cũng là chuyện thường.

Hồi thi đại học, kết quả của Phương Hạm khá bất ngờ. Có thể vì cô đã học lại năm lớp 11 nên nền tảng khá vững. Nhưng người nhà lại lo cho sức khỏe, sợ cô đi học xa nếu có chuyện thì không ai kịp tới giúp, nên không cho cô đăng ký trường ngoài tỉnh.

Bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình sống được tới hôm nay đã là rất may mắn rồi.

Như Phương Vi từng nói, cô đã thi đại học, lên đại học, quen biết nhiều người, có được sở thích riêng của bản thân. Ngoài việc phải chữa bệnh khá gian nan, thì cuộc sống cô cũng đã trải qua gần như đầy đủ một đời người bình thường.

Chỉ là vẫn chưa gặp được “người đó” mà thôi.

Lúc đóng cửa tiệm thì trời vừa sập tối, vẫn còn ánh hoàng hôn đỏ rực. Nhưng xe chạy một lúc, sắc trời đã dần từ sáng chuyển thành đêm.

Đèn đường và các tòa cao ốc lần lượt sáng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ xe là một mảng rực rỡ đèn màu, ánh đèn neon hắt lên kính phản chiếu những vòng sáng hỗn loạn mờ ảo.

Chẳng bao lâu sau, xe đã đến cổng trường.

“Dừng ở đây là được rồi. Cậu không phải sinh viên trường mình thì xe chắc không vào được đâu.” Phương Hạm nói.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên vừa dừng xe vừa hỏi ngược lại: “Ký túc xá của em xa không?”

Phương Hạm lắc đầu.

“Không xa, mình tự đi vào được.” Cô đáp.

Đối phương khẽ gạt đầu, sau một hồi mới tìm được chỗ đỗ xe rồi dừng lại, tiện tay tháo dây an toàn.

Phương Hạm vừa bước xuống xe, Giang Diệc Nhiên cũng theo xuống.

Cô cau mày, không nhịn được nhắc nhở: “Cậu mau về ăn cơm đi. Không là đau dạ dày thật đó.”

“Trường em anh chưa vào bao giờ. Không cho anh vào tham quan một chút à?” Anh nói, giọng đầy tiếc nuối và thất vọng, nghe như thể cô sắp bỏ rơi anh đến nơi.

“Cậu...”

Phương Hạm hé môi, bất lực.

“Trường mình cũng chẳng có gì đáng xem đâu.” Cô nói.

“Nhưng anh chưa từng vào, vẫn thấy tò mò.” Giang Diệc Nhiên đứng đối diện cô, luôn cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Thật sự không cho anh vào xem à?”

“Trong trường này, anh chỉ quen một mình em.”

Phương Hạm vốn là người không giỏi từ chối người khác, nhất là khi đối phương đã nói đến mức này, không đồng ý thì chẳng khác nào cô trở nên quá lạnh lùng.

Cô do dự một lúc, bàn tay cầm túi siết chặt lại, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

“Được rồi.”

Vừa dứt lời, đôi mắt sâu đen của người đối diện bỗng sáng bừng, như một chùm pháo hoa lạng lẽ

bung nổ giữa màn đêm.

Giang Diệc Nhiên thật đúng là ranh mãnh.

Nhưng lời đã nói ra thì nước đã hắt đi, sao có thể nuốt lại được?

Phương Hạm khẽ thở dài, cúi đầu quay người bước vào cổng trường. Giang Diệc Nhiên liền thông thả theo sau, giữ khoảng cách chừng một mét.

Giờ này cổng trường cũng không đông lắm, chỉ lác đác vài người qua lại. Buổi tối trong khuôn viên đại học, có người ở ký túc xá, có người trong phòng tự học, còn có vài lớp học đêm vẫn đang diễn ra.

Trường chưa đến giờ tan học nên trong khuôn viên ngoài sân bóng rổ và sân bóng đá hơi đông chút thì các chỗ khác đều khá vắng vẻ.

“Cậu có muốn đeo khẩu trang không?”

Phương Hạm vừa đi vừa nhớ đến chuyện ban chiều Giang Diệc Nhiên bị nhận ra ở tiệm bánh, không kìm được quay đầu hỏi.

“Tại sao phải đeo khẩu trang?” Giang Diệc Nhiên dừng bước, hơi ngạc nhiên.

“Mình sợ cậu bị người ta nhận ra.” Cô đáp.

Giang Diệc Nhiên tuy không phải minh tinh, nhưng cũng có không ít người hâm mộ. Nếu bị nhận nhầm hoặc hiểu lầm gì thì phiền lắm.

“Em nghĩ nhiều rồi. Trong nước có mấy ai quan tâm tới tennis đâu, trừ mấy nhà vô địch Olympic thôi.”

“Hơn nữa mấy năm nay anh vẫn ở nước ngoài.”
Anh nói.

“Nhưng hồi chiều ở tiệm bánh người ta vẫn nhận ra cậu mà?” Phương Hạm phản bác.

“Đó chỉ là trường hợp cá biệt.”

“Giờ trời tối rồi, đèn trong trường cũng mờ, đến mặt người còn khó thấy rõ.” Giang Diệc Nhiên trả lời.

“Với lại giờ trong trường có mấy ai đâu.”

Nghe anh nói vậy, Phương Hạm mới chợt nhận ra, đúng là thế thật.

Không biết có phải để tiết kiệm điện không, mà đèn đường trong trường tối hẳn. Hơn nữa trường lại rộng, trồng nhiều cây, những chỗ tối càng thêm âm u.

“Vậy... vậy được rồi.”

Cô thở dài, tiếp tục đi về phía ký túc xá.

Từ cổng đông vào đến ký túc xá Phương Hạm phải đi khoảng mười phút. Cô chỉ lo bước đi, còn Giang Diệc Nhiên cứ lặng lẽ theo sau.

Hai người dọc đường không nói mấy câu.

Nhưng chỉ cần biết Giang Diệc Nhiên đang đi sau lưng, Phương Hạm lại thấy có chút hồi hộp. May mà suốt đoạn đường chỉ gặp vài nam sinh, không ai nhận ra anh.

Đi đến chân tòa nhà ký túc, Phương Hạm cuối cùng cũng nhẹ nhõm được một chút.

Cô dừng lại, quay người, như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Thấy cô dừng bước, Giang Diệc Nhiên cũng tự giác đứng lại.

“Mình tới rồi.”

“Ừm, nếu không có gì thì mình lên đây nhé. Cảm ơn cậu đã đưa mình về.”

Phương Hạm nghĩ một lát, rồi bổ sung: “À phải, cậu nhớ về sớm ăn gì đi nhé.”

“Phải ăn đồ nóng.”

Nói xong cô định quay người đi, nhưng trong khoảnh khắc xoay lưng lại nhớ đến chuyện Giang Diệc Nhiên từ chín giờ hơn đã ngồi chờ ở tiệm hoa, không kìm được lại quay đầu lại.

“Cái đó, mình muốn nói...”

Nhưng chưa kịp nói xong, đã bị anh cắt lời:

“Chuyện anh nói, em suy nghĩ đi.” Giang Diệc Nhiên bỗng cắt lời.

Giọng nói lúc này không còn tùy tiện như ban chiều nữa, rõ ràng là nghiêm túc hơn. Âm điệu trầm thấp, phát âm rõ ràng, thái độ chân thành thấy rõ.

“Hả? Chuyện gì cơ?”

Phương Hạm ngẩng đầu, hơi tròn mắt, không kịp phản ứng anh đang nói đến chuyện nào.

Người kia đứng dưới bầu trời đêm, phía sau là bầu trời tối thẫm, còn xa xa phía sau lưng anh là ánh đèn đường vàng nhạt chiếu rọi, khiến anh dường như càng cuốn hút hơn cả ban ngày.

Ánh đèn và ánh trăng làm mềm các đường nét trên cằm anh.

Phương Hạm có thể thấy ánh sáng lan ra trên mái tóc mềm rối của anh, phủ lên lông mi, cuối cùng in lại thành một quang mờ nhạt dưới bóng mắt.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm, ánh nhìn kiên định, như thể hai chữ “chân thành” đang viết rõ ràng trong đó.

“Làm bạn gái anh đi.” Anh nói.

Phương Hạm có cảm giác như tim bị ai đó gõ vào một tiếng đong, ngân nga rất lâu.

Cô mấp máy môi, không biết nên trả lời ra sao.

Sao lại quay lại chủ đề này nữa rồi?

Nhưng hiện tại Giang Diệc Nhiên đang đứng đối diện cô, lại có một loại áp lực mơ hồ khiến cô như không thể tránh né.

Suốt hôm nay anh cư xử khá nhẹ nhàng, còn biết pha trò, thế nên sự nghiêm túc đột ngột lúc này lại khiến cô không biết xoay xử thế nào.

“Nếu em có gì không hài lòng, hoặc lo lắng điều gì, có thể nói cho anh biết. Có thể anh sẽ sửa được.”
Giang Diệc Nhiên nói.

“Không phải vậy.” Phương Hạm lắc đầu.

“Cậu rất tốt, chẳng có gì cần sửa. Chỉ là mọi thứ đến quá bất ngờ, mình không thể trả lời cậu ngay được.”

“Hơn nữa chẳng phải đã nói là bảy ngày sau mới tính sao?”

Vì anh cứ nhìn chằm chằm, nên khi nói những lời này Phương Hạm không dám nhìn vào mắt anh, chỉ

có thể hơi nghiêng đầu đi, tránh ánh mắt đó. Chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại thấy chột dạ như thế.

Cô thật sự không giỏi từ chối người khác.

Cứ như chỉ cần từ chối là sẽ làm tổn thương người ta, khiến người ta buồn.

“Hôm qua em nói anh không tỉnh táo, không thật lòng. Giờ một ngày đã trôi qua rồi. Dù là người say rượu cũng nên tỉnh lại rồi chứ.”

“Huống chi anh vốn đã tỉnh táo lúc nói ra điều đó.”

“Dù có đợi đến bảy ngày nữa, thì anh vẫn sẽ nói câu này.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng từng câu như đang phản biện lại cô.

Anh bỗng trở nên cứng rắn khiến tim Phương Hạm run nhẹ một chút.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông báo tan tiết cuối cùng trong ngày vang lên. Có lẽ không bao lâu nữa, những người ở khu tự học và dạy day học gần đây sẽ lục tục trở về.

Đến lúc đó, đoạn đường trước ký túc cũng sẽ bắt đầu đông đúc.

“Nhưng mà...”

“Chúng ta chỉ là bạn cùng bàn một học kỳ cấp ba, mà mình biết khi đó cậu không hề thích mình. Người cậu thích là người khác. Mình còn tận mắt chứng kiến cậu tỏ tình với người đó.”

“Cậu còn bảo mình tránh xa cậu, đúng không?”

“Sau đó thì cũng chẳng còn liên hệ gì nữa.”

“Cho đến lần này cậu trở về, bỗng nhiên nói muốn làm bạn trai mình. Giang Diệc Nhiên, nếu cậu đứng ở vị trí của mình, cậu thấy mình có hợp lý không?”

“Bảo mình sao có thể đồng ý với cậu được chứ?”
Phương Hạm siết chặt tay, không kìm được lên tiếng.

Ban đầu cô còn có thể giữ được bình tĩnh để phân tích, nhưng càng nói thì giọng càng nhỏ, giống như dần mất đi sức lực.

“Nếu cậu với mình chỉ là vì hôm đó cảm thấy áy náy, thấy có lỗi, thấy hành động của cậu khiến bệnh tình mình trở nặng, dẫn tới những chuyện sau này —”

“Thì cho dù như vậy cũng không cần thiết phải làm bạn trai mình.”

“Cậu chịu đến gặp mình là mình đã rất vui rồi.”

“Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, mình cũng đã bước ra khỏi chuyện đó.”

“Huống chi hồi đó mình không trả lời tin nhắn hay gì hết, chính là vì muốn mọi chuyện dừng lại ở đó, sau này không phải nghĩ đến nữa.” Phương Hạm nói.

Cô nói một đoạn khá dài mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Diệc Nhiên đối diện: “Cậu hiểu được không?”

Ai ngờ người kia lại giống như một tảng băng không thể tan chảy, chỉ cố giữ lấy hình dáng và lập trường của mình.

“Không.” Anh trả lời dứt khoát.

“Tại sao em lại nghĩ anh là kiểu người vì áy náy mà phải yêu người ta?”

“Người anh từ chối không ít đâu, chẳng lẽ sinh phải yêu hết từng người một chỉ vì thấy có lỗi?”

“Không phải vậy...” Phương Hạm ngập ngừng đáp.

Cứ mỗi lần như vậy, cô lại bị Giang Diệc Nhiên chặn họng không nói được gì. Rõ ràng lý lẽ thuộc về cô mà nói qua nói lại lại thành như anh mới là người đúng.

Lúc này, sinh viên ở đây tự học gần ký túc bắt đầu lần lượt ra về. Máy người đi nhanh thậm chí đã lướt qua họ, hướng về phía siêu thị.

Thấy xung quanh ngày càng nhiều người qua lại, lại có vài nữ sinh thỉnh thoảng nhìn về phía này, Phương Hạm bắt đầu lo sốt vó.

Cô rất sợ Giang Diệc Nhiên bị nhận ra.

Nhưng Giang Diệc Nhiên dường như chẳng hề quan tâm, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả lúc này.

“Anh muốn làm bạn trai em là vì muốn ở bên em.”

“Em nói nào là áy náy, nào là thương hại. Được, có, anh không phủ nhận.”

“Nhưng mấy thứ đó nếu hoàn toàn không có thì mới là bất bình thường, đúng không?”

“Anh sẽ không lừa em.”

“Em nói không nhất thiết phải là bạn trai. Vậy em nói xem, còn thân phận nào khiến anh có thể không e dè gì mà ôm em bất cứ lúc nào?”

“...”

Lời này vừa buông ra, mấy người phía sau càng nhìn về phía hai người nhiều hơn.

Phương Hạm run rẩy cả lưng, mắt tròn tròn không tin nổi, sao Giang Diệc Nhiên có thể thốt ra mấy câu dọa người như thế trước mặt bao nhiêu người!

“Cậu... cậu đừng nói nữa!”

Mặt cô đỏ bừng, vội túm lấy tay áo anh, hai tay siết chặt lấy cổ tay áo, kéo anh vòng qua bên hông tòa nhà, nơi không có đèn, cũng chẳng có ai.

Chứ cứ đứng ở đây, sinh viên đi qua đi lại thế này, thật sự quá mất mặt.

Cô càng lo hơn là có người sẽ nhận ra Giang Diệc Nhiên.

Tuy lúc này trông anh có vẻ hơi kích động, nhưng đoạn đường bị cô kéo đi này anh cũng không phản kháng, cứ thế đi theo cô như thể đã quen rồi.

Đến khi cả hai đứng trong khoảng không tối om giữa hai tòa nhà, Phương Hạm mới nhẹ nhàng thả ra.

“Cậu đừng nói mấy chuyện này khi có nhiều người như thế được không? Mình thì không sao, nhưng cậu dẫu gì cũng là người nửa công khai rồi. Làm vậy không có lợi gì cho cậu cả.”

Cô hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh mà khuyên nhủ.

“Anh còn chẳng để tâm, em lo cái gì?” Giang Diệc Nhiên hỏi ngược lại, “Có mất mặt thì cũng là mặt anh mất chứ, phải không?”

Giữa hai tòa nhà này hoàn toàn không có đèn đường, cũng chẳng có ánh sáng nào. Ngay cả trăng cũng lặn sau tầng mây.

Giang Diệc Nhiên đứng khuất trong bóng tối.

“Mình... chỉ là không muốn thấy cậu cứ...”
Phương Hạm siết tay, khẽ nói, đến chính cô cũng không chắc anh có nghe rõ không.

Thật ra cô định nói là, cô không muốn thấy anh cứ mãi tự buông thả, biến mọi điều tốt đẹp trong tay thành tro bụi.

Cô không mong Giang Diệc Nhiên trở thành kiểu người tự hủy hoại mình.

Cô mong anh mãi mãi được đứng trong ánh sáng.

Không ngờ người kia lại khẽ cười, rồi bất chợt tiến về phía cô nửa bước. Tim Phương Hạm giật thót, thấy anh lại gần liền theo phản xạ lùi về sau một bước, mãi cho đến khi lưng chạm vào tường.

Cô trừng mắt nhìn Giang Diệc Nhiên đi đến trước mặt mình, đứng sát đến nỗi gần như dán vào nhau, rồi mới dừng lại. Anh chống một tay lên bức tường phía trên đầu cô, cúi người xuống nhẹ nhàng.

“Không ngờ em vẫn quan tâm tới anh thật đấy.”

“Vẫn còn thích anh sao?” anh hỏi.

Trừ lần bị anh ôm hôm trước, đây là lúc Phương Hạm ở gần Giang Diệc Nhiên nhất.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, khoảng cách gần thế này, khi anh cúi đầu hỏi cô, lại khiến cô bối rối hơn cả lần ôm hôm đó.

“Không có!” cô vội vàng phủ nhận.

Đầu óc cô như trắng xóa, đang định xoay người rời đi thì đã bị anh nhanh chóng phát hiện.

Cánh tay phải của Giang Diệc Nhiên giơ lên, nhẹ nhàng chắn trước đường đi của cô.

Hai tay anh đặt lên tường, dường như sợ cô chạy mất nên còn cố tình điều chỉnh vị trí, vừa vặn khóa lại giữa hai vai cô, tạo thành một khoảng không chật hẹp.

Phương Hạm bị hành động này của anh làm cho vừa muốn khóc, vừa tức, lại xấu hổ vô cùng.

Chương 35

DTV-EBOOK

Phương Hạm hơi bị hoảng, muốn lùi lại, nhưng sau lưng lại là bức tường, không còn đường để thoái lui.

“Cậu... cậu làm gì vậy?” Cô căng thẳng hỏi, giọng run lên, cả người như rối loạn.

Nhưng không ngờ người đối diện còn làm quá hơn, hơi cúi xuống, mặt tiến lại gần cô đến mức gần như chạm vào nhau.

Tim Phương Hạm đập thình thịch loạn lên.

Cô ngẩng đầu lên, cảm giác như chỉ cần một giây nữa thôi là Giang Diệc Nhiên sẽ hôn mình mất.

Cô thấy làn da mình như có một luồng hơi nóng cuộn trào lướt qua, mãi không tan được.

Giang Diệc Nhiên giống như một kẻ săn mồi lần trong bóng tối, ánh mắt đã khóa chặt con mồi. Mà cô chính là con mồi ấy, cơ thể theo bản năng bắt đầu bật lên cơ chế phòng vệ.

“Đồng ý với anh đi.” anh khẽ nói.

Anh nhìn cô, trong mắt ánh lên vẻ chân thành rõ ràng. Nhưng không biết là thật lòng hay chỉ là diễn kịch.

Đầu óc Phương Hạm gần như trống rỗng, chẳng thể suy nghĩ gì nữa, chỉ còn lại tiếng tim đập ầm ầm bên tai.

Cô không phân biệt nổi nhịp tim đó là do quá căng thẳng dẫn đến rối loạn, hay là do chính trái tim có vấn đề.

“Cậu... cậu lùi ra một chút được không, mình... mình thấy tim hơi khó chịu.”

Cô nhú mào, cố gắng nói ra một cách khó khăn.

Giang Diệc Nhiên sững người, sắc mặt lập tức tái đi, sau đó nhanh chóng lùi hẳn về phía sau hai bước, chừa cho cô một khoảng trống đủ rộng.

“Em không sao chứ?”

Chỉ cần nghe Phương Hạm nói không khỏe, anh lập tức không còn quan tâm gì khác, chỉ còn lại nỗi sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

Cô như được làm bằng thủy tinh vậy, loại thủy tinh mỏng manh dễ vỡ, nóng quá lạnh quá đều không chịu được, chỉ cần vô ý va phải cũng có thể vỡ tan.

Phương Hạm ôm ngực, đứng tại chỗ hồi lâu mới dần ổn định lại nhịp tim.

Hình như chỉ cần Giang Diệc Nhiên đứng cách xa cô một chút là được, tim cô sẽ không đập loạn đến thế. Chắc không phải do bệnh, mà là vì cô quá căng thẳng, dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Cô cố gắng hít thở, giữ bình tĩnh lại, đến khi cảm thấy hơi thở ổn định, không còn vấn đề gì nữa thì mới nhẹ nhàng thở ra.

“Giờ ổn chưa? Có cần đi bệnh viện không?” Giang Diệc Nhiên đứng bên cạnh hỏi.

Phương Hạm khẽ lắc đầu.

“Không cần đâu, giờ đỡ nhiều rồi.” vài giây sau cô mới khẽ đáp.

Tuy nói vậy, nhưng chuyện vừa rồi cũng khiến cả hai bị dọa sợ.

Cô sợ chính mình có chuyện. Giang Diệc Nhiên thì sợ cô xảy ra chuyện. Không ai trong hai người chịu nổi trách nhiệm nếu thực sự có vấn đề xảy ra.

Không biết là do bị bản thân dọa sợ, hay còn vì điều gì khác, mà khloe mắt Phương Hạm bỗng cay xè, cảm giác tử thân xộc đến khiến cô muốn bật khóc.

Có lẽ là vì sợ hãi thật.

Nếu lúc này cô thực sự xảy ra chuyện thì sao?

Từ sau ca phẫu thuật thay tim, cô vẫn luôn hết sức cẩn trọng. Trong cuộc sống thường ngày, cô không dám ăn uống bữa bãi, luôn ngủ sớm, cũng không dám để bản thân bị mệt mỏi quá sức.

Cô biết, trong lồng ngực mình là trái tim của một người chị gái khác. Vì vậy, cô trân trọng nó vô cùng.

Tuy vẫn luôn phải dùng thuốc chống thải ghép, nhưng mấy năm nay sức khỏe Phương Hạm hồi phục rất tốt, cũng đã rất lâu rồi không còn cảm thấy khó chịu ở tim nữa.

Thế nên khi tim cô bất ngờ đập loạn, cộng với hơi thở cũng khác thường, tâm lý cô liền tự hoảng hốt, tự dọa chính mình.

Giờ thì không sao rồi, nhưng cảm xúc sợ hãi tột độ sau khi được thả lỏng lại khiến cô càng thêm hoang mang.

Mắt cô vừa có cảm giác cay cay, khoé mi lập tức ươn ướt, hàng nước mắt kệt ngay ở hàng mi dưới. Phương Hạm hít mũi, đưa tay áo lên lau đi.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, tim như bị siết chặt theo biểu cảm của cô, không thể thả lỏng nổi.

Nhìn thấy Phương Hạm lau nước mắt, tim anh như bị ai đó xoắn chặt một cái.

Anh luôn khiến cô khóc.

Trước kia là vậy. Bây giờ cũng thế.

“Đừng cố gắng gượng ép bản thân. Nếu thực sự thấy không ổn thì để anh đưa em đi viện ngay bây giờ. Đừng ngại phiền gì cả.” Anh nói.

Nhưng Phương Hạm vẫn khẽ lắc đầu.

“Không cần đâu, giờ mình bình tĩnh hơn nhiều rồi. Có thể vừa rồi chỉ vì căng thẳng quá nên tim đập nhanh một chút.” Cô nói, giọng mang theo chút xa cách.

Trong tình huống như vậy, Giang Diệc Nhiên cũng không tiện ép buộc thêm điều gì, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô, cảm giác trong tim như mềm nhũn, chua xót đến khó chịu.

Hai người cứ thế đứng đối diện nhau trong bóng tối thật lâu, cho đến khi Phương Hạm chủ động mở lời.

“Mình thật sự không có ý định yêu đương. Không phải vì cậu, mà là vì bản thân mình.”

“Cậu cũng biết bệnh của mình rồi đấy.”

“Dù hiện tại đã khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể nói là hoàn toàn yên tâm. Hơn nữa...”

Cô ngập ngừng một chút, rồi mới khó khăn nói tiếp: “Dù có thay tim, thì cũng chỉ là kéo dài thêm hơn chục năm tuổi thọ, tương lai thế nào không ai nói trước được.”

“Bây giờ mình chỉ muốn sống cho tốt, cảm nhận cuộc sống, trải nghiệm những điều tốt đẹp của cuộc đời.”

“Tình cảm là thứ rất phức tạp. Mình không có đủ tự tin để tìm được một người mà mình thích, cũng thích lại mình, lại còn sẵn lòng đi cùng mình lâu dài.”

“Hầu hết các mối quan hệ yêu đương đều sẽ đi đến tổn thương. Mà mình thì không muốn đau, không muốn bị đả kích, càng không muốn làm liên lụy đến người khác.”

“Mình cảm thấy hiện tại sống một mình như vậy là rất tốt rồi.” Phương Hạm nói.

Cô nói rất bình tĩnh, giọng nhẹ nhàng mà ôn hòa.

Rõ ràng là một chuyện rất đau lòng, nhưng qua lời kể của cô lại nhẹ như gió thoảng, tựa như một trận cảm lạnh mùa đông, chẳng khác gì căn bệnh nhỏ lặt vặt.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, trong lòng dấy lên một cảm giác đau đớn khó tả.

Cô luôn cẩn trọng, dè dặt như vậy, vì sợ hãi mà ngay cả bước đầu tiên cũng không dám bước ra.

Căn bệnh đó dường như đã bào mòn hết những góc cạnh của Phương Hạm.

Nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sự buồn bã, thất vọng len lỏi trong cô.

Bao năm trôi qua, cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ trong trẻo và lương thiện như một cô gái nhỏ được bao bọc kỹ lưỡng.

Anh nghĩ trái tim mà cô từng có nhất định là một trái tim thuần khiết vô cùng.

Ông trời đã ban cho cô một trái tim rất đẹp. Cũng chính vì quá đẹp nên nó mới mong manh như thế.

Tựa như thủy tinh, như pha lê, như băng giá.

“Em chưa từng trải qua thì sao biết tình cảm nhất định sẽ kết thúc bằng bi thương?”

“Em thấy được kết quả xấu trước, nên mới không dám bắt đầu. Nhưng chẳng phải như vậy là đang bỏ lỡ những điều nhất định phải có trong đời sao?”

“Thứ quý giá nhất của con người chính là suy nghĩ và cảm xúc.”

“Tình yêu vốn dĩ là một điều tốt đẹp, là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời. Cái không tốt chỉ là một vài người cụ thể thôi. Nếu vì sợ chia ly hay tổn thương mà né tránh thì cũng sẽ không bao giờ cảm nhận được những điều tốt đẹp.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, nhẹ nhàng và kiên nhẫn nói.

Anh cúi đầu, ánh mắt lướt qua từ đỉnh đầu đến đuôi tóc cô, cuối cùng như mưa rơi đọng lại trên bờ vai gầy gò của cô gái.

Phương Hạm vẫn cột tóc đuôi ngựa, hình như là bằng một dây cột tóc màu đen, trông không mấy nổi bật.

Cô cúi đầu, để lộ chiếc cằm nhỏ thanh tú, làn da trắng ngần. Không biết từ khi nào, cô đã bắt đầu có chút khí chất của một người phụ nữ trưởng thành.

Không giống hoàn toàn với hình ảnh của cô thời cấp ba, nhưng lại giống với dáng vẻ mà anh từng gặp trong giấc mơ.

Lớp học trống, bảng đen được lau sạch bong, bụi giăng, bàn ghế, đồng phục học sinh.

Nhưng Phương Hạm chỉ lặng lẽ lắng nghe, không nói một lời nào.

Cả hai dường như đều không thể lay chuyển đối phương. Ai cũng có lý do riêng của mình. Vì lớn lên trong môi trường khác nhau, trải qua những chuyện khác nhau, nên mỗi người đều đã hình thành hệ giá trị và cách nhìn nhận của riêng mình.

“Cái dây buộc tóc màu trắng đó, em còn giữ không?”

Im lặng hồi lâu, Giang Diệc Nhiên bất ngờ phá vỡ sự tĩnh lặng, khẽ hỏi một câu như vậy.

“Ừm? Dây buộc tóc màu trắng nào cơ?” Phương Hạm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện rõ sự khó hiểu.

Cô không hiểu sao Giang Diệc Nhiên lại đột nhiên nhắc đến chuyện chẳng liên quan gì cả.

“Cái dây giống như làm bằng hạt ngọc trai, hồi cấp ba em từng đeo.” Anh đáp.

Nghe anh nhắc, Phương Hạm mới sực nhớ ra.

Đúng là cô từng rất thích chiếc dây đó, là món đồ cô dành dụm tiền tiêu vặt suốt một thời gian dài mới dám mua. Vì tiếc, sợ đeo nhiều sẽ bị xỉn màu, nên cô chỉ dùng đúng vào ngày định đưa thư cho Giang Diệc Nhiên.

Nhưng hôm đó rất buồn, cô về nhà liền tháo ra cất vào hộp. Khi ấy, cô cảm thấy mình như một trò hề đáng thương. Dù có buộc dây đẹp đẽ, mới tinh thì cũng chỉ càng khiến bản thân thêm đáng thương hơn mà thôi.

Vì chẳng ai quan tâm cả.

Sau này, cô không bao giờ đeo lại chiếc dây đó nữa.

“Chắc là vẫn còn đấy, lâu lắm rồi mình không dùng nữa.” Cô đáp.

“Sao tự nhiên lại nhắc đến cái đó vậy?” Không biết có phải vì chợt nhớ lại chuyện cũ hôm đó, trong lòng hơi buồn, nhưng Phương Hạm vẫn cố gắng gượng cười, hỏi anh.

Không ngờ người kia chỉ khẽ nhìn cô, giọng cũng rất nhẹ, dịu dàng đến khó tả.

“Cái đó đẹp lắm.” Anh nói.

“Anh vẫn nhớ.”

Phương Hạm vừa mới bình tĩnh lại được một chút, không ngờ chỉ vì một câu nói của Giang Diệc Nhiên mà sống mũi lại cay xè.

Nước mắt cô lập tức trào ra, tầm nhìn trước mắt như phủ một lớp màn nước, mọi thứ đều mờ nhòe chẳng thấy rõ.

Chỉ chớp mắt một cái, nước mắt đã như những hạt châu đứt chỉ, lặng lẽ rơi xuống mấy giọt.

Phương Hạm không chắc Giang Diệc Nhiên có nhận ra không, nhưng cô đã không muốn đưa tay lên lau đi nữa, chỉ mong nơi này không có ánh sáng, để đối phương không thấy mình đang khóc. Bằng không, cô sẽ cảm thấy thật xấu hổ.

“Cho anh một cơ hội nhé.” Lúc ấy, cô nghe thấy giọng Giang Diệc Nhiên vang lên từ phía trên.

Giọng anh giống như tuyết tan đầu mùa, dịu dàng và trong trẻo.

“Dù không thể hứa hẹn điều gì, nhưng anh sẽ cố gắng làm em vui. Anh nghĩ anh làm được.”

Giọng nói nhẹ nhàng, hoàn toàn không còn chút áp chế nào ban đầu, thậm chí còn mang theo một sự thành khẩn, gần như là khẩn cầu.

“Cho dù chỉ là xem như một trải nghiệm cuộc đời thôi cũng được.”

“Nếu em sợ chia tay, sợ cuối cùng anh sẽ làm tổn thương em, thì cứ hẹn hò thử một tháng cũng được.”

“Chúng ta thoả thuận trước: trong vòng một tháng, không ai được nói chia tay. Đợi đến ngày cuối cùng, mọi thứ tự động quay về điểm xuất phát. Cho dù chia tay cũng không cần nói ra, như vậy sẽ không ai thấy khó xử.”

“Nếu đến khi đó, em vẫn muốn tiếp tục với anh, thì sáng hôm đó gọi cho anh một cuộc điện thoại.”

“Còn nếu không muốn, thì đừng gọi, anh sẽ tự hiểu. Sau đó, cho dù không làm người yêu, chúng ta

vẫn có thể là bạn.”

“Như vậy được không?”

Anh vô cùng kiên nhẫn, dễ dàng từng chút một, như đang dạy một đứa trẻ làm toán.

Nhưng lúc này, tim Phương Hạm lại vì những lời đó mà trở nên chua xót, đầy ắp, cả người hỗn loạn.

Cô không ngờ Giang Diệc Nhiên lại đưa ra một đề nghị như vậy.

Một tháng, thời gian trải nghiệm thử.

Chỉ một tháng thôi, nhưng không cần lo chuyện sau này. Cứ coi như mình bốc trúng giải thưởng, trúng được một “phiếu bạn trai dùng trong một tháng”. Như thế sẽ chẳng mất mát gì cả, ngược lại còn được trải nghiệm cảm giác ở bên cạnh anh, chẳng phải vẫn tốt sao?

Đó là điều cô chưa từng dám nghĩ đến.

Chỉ một tháng, không cần cần rút lương tâm, cũng không phải lo sau này bệnh tình của mình sẽ khiến đối phương phiền lòng hay sợ hãi.

Dù trong đầu vẫn còn một giọng nói lý trí bảo cô không nên, nhưng lại có vô số âm thanh nhỏ hơn thì thầm bên tai: “Rất muốn, thật sự rất muốn.”

Rất muốn ích kỷ một lần thôi, coi như là thực hiện giấc mơ của thời thiếu nữ.

Không ai không muốn được ở bên người mà mình từng thích sâu sắc nhưng chưa từng có được.

Dù sao cũng chỉ là một tháng, chỉ một tháng ngắn ngủi. Đến ngày cuối cùng, sẽ kết thúc thật nhẹ

nhà.

Không đau lòng, không tổn thương, cả hai đều vui vẻ.

Cô biết rõ, Giang Diệc Nhiên không yêu cô, chỉ là thương hại, là muốn bù đắp. Nhưng đã vậy... thì sao?

Dùng sự thương hại của anh đổi lấy một tháng, liệu có quá đáng không?

Có lẽ cũng không đến nỗi quá đáng? Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến cô thấy hoảng hốt chính mình.

Phương Hạm nghĩ ngợi, rồi bất giác nảy sinh một loại xúc động không tên.

Có lẽ chính thời hạn một tháng ấy đã gạt bớt hết những lo nghĩ, sợ hãi và áp lực ban đầu của cô, khiến cô chỉ muốn tham lam, ích kỷ một lần mà thôi.

Hơn nữa, cô luôn cảm giác rằng, nếu lần này bỏ qua sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Cô muốn đồng ý, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Cảm giác như tay chân không còn là của mình, đến cả việc đứng thế nào, đặt tay ở đâu cũng chẳng biết.

Cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu, khẽ “ừm” một tiếng thật nhỏ.

“Em đồng ý rồi?” Giang Diệc Nhiên tròn mắt, trong ánh mắt là niềm vui sướng khó tin.

“Ừm.”

Phương Hạm bối rối bứt ngón tay, giọng cần trọng: “Giống như anh nói đó, chỉ trong một

tháng...”

“Đến khi hết ngày cuối cùng, qua 12 giờ là tự động chia tay.”

Cô nói nhỏ xong liền ngẩng đầu nhìn anh, vừa hay bắt gặp nụ cười rạng rỡ nơi khóe môi Giang Diệc Nhiên.

Còn chưa kịp nhìn thêm vài giây, anh đã đột ngột ôm chầm lấy cô. Ngay giây tiếp theo, cô đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp, mang theo mùi hương thanh mát, lạnh dịu từ chiếc áo sơ mi.

Sau đó là bên phải cổ cô, có một nơi đột nhiên cảm nhận được một thứ gì đó ấm nóng và ẩm ướt.

Mấy giây sau, Phương Hạm mới phản ứng kịp.

Đó là Giang Diệc Nhiên sau khi ôm lấy cô, đã cúi đầu, khẽ hôn vào cổ cô một cái.

Chương 36

DTV-EBOOK

Giang Diệc Nhiên đột nhiên hành động như vậy khiến Phương Hạm có chút không kịp thích ứng.

Cô chưa từng thân mật đến mức này với con trai bao giờ, chỉ cảm thấy cả sống lưng đều tê rần.

Bị anh hôn một cái, phần da cổ bên phải giống như vẫn còn giữ nguyên cảm giác khi bị hôn lúc ấy, ấm nóng, ẩm ướt, như vẫn vương hơi thở và nhiệt độ từ môi anh.

Chưa kịp phản ứng lại thì anh lại cúi xuống hôn thêm một cái lên má cô.

Tim Phương Hạm lại bắt đầu đập loạn.

“Em... em về trước đây.”

Cô vừa nóng vừa choáng, nói năng lộn xộn, rất muốn tìm chỗ yên tĩnh để bình tĩnh lại.

“Ừm.”

Giọng người đối diện trầm thấp từ lỗ ng ngực vọng ra, mang theo từ tính dịu nhẹ: “Được.”

Phương Hạm rối rắm đến mức không biết nên nói gì, cứ như bị kéo vào làm một việc mà mình không hề giỏi.

“Anh cũng mau về đi, hôm nay mới ăn có một miếng bánh mì, dạ dày sẽ không chịu nổi đâu,” cô dặn.

“Ừ, nghe lời em.”

Anh vừa trả lời vừa nhìn cô không rời mắt. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Giang Diệc Nhiên mỉm cười nhẹ, giọng nói như mang chút mật ngọt: “Em đã nhắc mấy lần rồi đấy.”

Phương Hạm đỏ mặt, khẽ gật đầu, rồi xoay người đi về phía khu có đèn.

Giang Diệc Nhiên vẫn luôn đi sau lưng cô, cho đến tận cửa ký túc xá mới dừng lại.

Dù phần lớn khuôn viên trường rất tối, nhưng khu vực cửa ký túc lại sáng trưng.

Trước khi vào, Phương Hạm quay đầu lại nhìn Giang Diệc Nhiên một cái.

Anh đứng thẳng tắp nơi cửa, vẫy tay với cô. Dưới ánh đèn đường và đèn trong ký túc xá, bóng anh được chiếu rọi rất rõ ràng.

Dù có bao nhiêu sinh viên đi học thêm buổi tối trở về, giữa đám đông, ánh mắt vẫn chỉ bị thu hút bởi mỗi anh.

Giang Diệc Nhiên khẽ cười.

Với gương mặt đẹp trai trời cho, khi anh cười mang theo nét lười nhác, phong lưu, cực kỳ quyến rũ, rất dễ làm tim con gái rung lên.

Tại Phương Hạm nóng bừng, cô vội vã gật đầu rồi chạy vào ký túc xá.

Cô không nhớ mình đã về phòng thế nào, cũng không rõ đã rửa mặt hay leo lên giường bằng cách nào. Chỉ biết là đến khi nằm lên giường, vẫn không thể tin nổi những gì vừa xảy ra trong một tiếng đồng hồ trước, rằng mình đã đồng ý.

Cô chui vào chăn, căng thẳng mở điện thoại ra xem.

Vừa mở khóa, đã thấy tin nhắn từ Giang Diệc Nhiên: “Gửi anh thời khóa biểu của em đi.”

Phương Hạm khựng lại một giây, nhưng nghĩ đến chuyện hai người đã xác nhận quan hệ, đưa thời khóa biểu cũng là chuyện bình thường. Nếu đã quyết định trải nghiệm yêu đương với Giang Diệc Nhiên, thì tốt nhất nên toàn tâm toàn ý.

Cô mở app, sao chép thời khóa biểu rồi gửi qua cho anh, sau đó hỏi:

“Anh về đến nhà chưa?”

Cô tắm rửa, dọn dẹp cũng mất gần bốn mươi phút, chắc giờ anh đã về đến nơi rồi.

“Vẫn còn ngoài đường, sắp về tới.” Giang Diệc Nhiên nhắn lại.

“Ừm, vậy anh cứ lo việc trước đi. Về nhà nhớ ăn chút gì đó. Rồi ngủ sớm nha.” Cô đánh máy, gửi đi.

“Được.”

Phương Hạm nhìn dòng chữ trên màn hình, nhìn tên và ảnh đại diện của anh, vẫn thấy như trong mơ.

Tất cả những chuyện này thật sự là thật sao? Cô đang yêu đương với Giang Diệc Nhiên ư?

Càng nghĩ, mặt cô lại càng nóng ran lên.

Cô trở mình trong chăn, đặt điện thoại qua một bên, ánh mắt vô thức rơi vào quả cầu tuyết bên gối.

Cô đưa tay chạm nhẹ vào nó, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, đầy đủ.

Nhưng tối đó cô lại không ngủ ngon.

Vì chính thức ở bên Giang Diệc Nhiên, trong đầu cứ nghĩ mãi về chuyện này, lẫn qua lộn lại đến tận khuya mới chợp mắt được.

Hôm sau là thứ Sáu, buổi sáng không có tiết.

Phương Hạm phải ra tiệm hoa mở cửa. Sáng nay có đơn đặt hoa tươi từ chợ đầu mối, cô phải đi nhận. Dù tối qua ngủ muộn, nhưng không hiểu sao sáng nay dậy lại không thấy buồn ngủ gì, thậm chí còn tỉnh táo hơn cả bình thường.

Cô rửa mặt, thay quần áo mới. Tâm trạng tốt nên còn xịt nhẹ ít nước hoa rồi mới ra ngoài.

Vừa mở điện thoại đã thấy tin nhắn từ Giang Diệc Nhiên: “Em dậy chưa?”

Phương Hạm có chút bất ngờ vì anh cũng dậy sớm thế.

Cô thì vì không có tiết học, lại hẹn giao hoa trước chín giờ nên phải ra sớm.

“Dậy rồi.” Cô trả lời.

Phương Hạm không biết những cô gái khác khi mới yêu sẽ như thế nào, nhưng bản thân cô thì cực kỳ căng thẳng, đến cả cách trả lời tin nhắn cũng phải suy nghĩ.

Có lẽ là bởi đối phương là Giang Diệc Nhiên.

Cậu con trai cô từng thích thầm suốt thời thiếu nữ, người khiến cô luôn thấy khác biệt với phần còn lại của thế giới.

Hôm nay trời rất đẹp.

Mới hơn tám giờ, nắng đã vàng rực rỡ. Những hàng cây bồ đề, cây bưởi trong trường xanh đậm, dưới ánh nắng rọi xuống càng thêm sức sống.

Tiết đầu đã bắt đầu, sinh viên có tiết đầu đã lên lớp, nên trong sân trường lúc này vẫn còn khá vắng vẻ.

Phương Hạm vừa bước xuống lầu đã nhận được tin nhắn từ Giang Diệc Nhiên: “Anh đang đợi em trước cổng Đông của trường.”

Mắt cô trừng lớn, đứng sững lại, lập tức nhắn lại: “Sao anh lại qua đây?”

Ban đầu cô còn định ghé căn-tin ăn sáng, nhưng nghĩ tới việc Giang Diệc Nhiên đã chờ ở cổng, cô lại thấy ngại không muốn để anh đợi lâu. Vì vậy bỏ luôn bữa sáng, vội vàng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng, cô đã thấy Giang Diệc Nhiên từ xa đang ôm một bó hoa hồng phớt to đùng.

Màu hoa dịu nhẹ, dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ nổi bật.

Anh cũng thấy cô, lập tức bước nhanh hai bước, chạy tới trước mặt cô đưa bó hoa ra.

Phương Hạm sững người, hơi cảm động. Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cảm ơn.” Cô nhận hoa, ngượng ngùng nói nhỏ: “Nhưng... em bán hoa mà, anh còn tặng em hoa nữa.”

“Hoa anh tặng tất nhiên không giống với mấy bó trong tiệm của em rồi. Đây gọi là nghi thức.” Anh cười, trả lời.

Phương Hạm khẽ gật đầu, ghé sát vào hít thở. Hoa rất tươi, cánh đầy nước, mềm mại, đúng lúc hoa nở rõ đẹp nhất.

“Sao anh tới sớm vậy?” cô ngẩng đầu hỏi.

“Anh đoán em không có tiết buổi sáng, chắc sẽ ra tiệm hoa. Vừa hay hôm nay thời tiết đẹp, không nắng gắt mà vẫn có ánh mặt trời, thời tiết cũng dễ chịu, nên muốn tranh thủ chở em đi hóng gió một vòng.”
Giang Diệc Nhiên đáp.

“Hả?”

Phương Hạm vẫn còn hơi ngơ ngác. Mãi đến khi đi theo Giang Diệc Nhiên tới nơi, cô mới hiểu cái gọi là “chở đi hóng gió” mà anh nói là gì.

Giang Diệc Nhiên đổi sang một chiếc siêu xe mui trần màu xanh lam, nhìn từ xa đã thấy khí thế cực kỳ chói mắt.

“Cái này là xe của anh thật sao?”
Độc Full Tại
Truyenfull.vision

Tuy cô biết gia đình Giang Diệc Nhiên có vẻ khá giả, nhưng cụ thể giàu đến mức nào, bố mẹ làm gì thì cô hoàn toàn không rõ. Hồi cấp ba, anh vốn đã có chút bí ẩn, hoặc cũng có thể do Phương Hạm quen biết ít người nên thông tin luôn mù mờ.

“Thế nào? Mới lấy về tối qua.” Giang Diệc Nhiên nói với giọng điệu nhàn nhạt như không.

“Ồm, nổi bật thật, màu cũng đẹp nữa.”

Phương Hạm không rành về xe, nhưng cũng nhìn ra được cái xe này chắc chắn là cực kỳ đắt đỏ. Vậy mà

Giang Diệc Nhiên lại nói như thể chỉ là mua một món đồ chơi nhỏ anh thích.

“Em thấy thích là được rồi. Sau này trời đẹp anh chở em đi dạo nhiều hơn.” Anh vòng sang phía bên kia, mở cửa xe cho cô.

Nhưng Phương Hạm lại đứng yên tại chỗ, không vội lên xe.

“Ờm.”

Cô hơi lưỡng lự, rồi nhỏ giọng nói: “Hay là đừng chạy nhanh quá. Em sợ đi nhanh quá sẽ ảnh hưởng.”

Ánh mắt cô hơi tránh đi, rồi chỉ nhẹ lên ngực mình.

Dù đã được thay tim, nhưng Phương Hạm vẫn không thể tham gia các hoạt động quá k1ch thích. Mà siêu xe thì vốn nổi tiếng vì tốc độ và cảm giác mạnh. Huống hồ cô còn từng xem nhiều phim có cảnh đua xe, nghĩ tới đã thấy hơi sợ.

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, hình như rất nhanh đã hiểu được lo lắng trong lòng cô, liền dịu giọng nói: “Yên tâm, anh biết chừng mực. Không chạy nhanh đâu.”

Anh nghiêm túc cam kết như vậy.

Bình thường Giang Diệc Nhiên có thể rất bông đùa, nhưng một khi đã nghiêm túc, thì lại rất đáng tin.

Lúc này Phương Hạm mới gật đầu, yên tâm ngồi lên xe.

Về sau chứng minh, Giang Diệc Nhiên đúng là nói được làm được, suốt cả quãng đường lái xe rất ổn

định, không hề tăng tốc đột ngột khiến cô sợ hãi.

Phương Hạm vốn không thích đi xe, một phần là do sức khỏe, phần khác là vì không chịu nổi không khí trong không gian kín. Nhưng ngồi trên xe của Giang Diệc Nhiên lại không hề có cảm giác đó.

Trong xe thoáng thoảng mùi thơm mát, không hề khó chịu. Thêm vào đó xe mùi trần, gió lùa qua rất dễ chịu.

Cô ôm bó hoa trong tay, cảm nhận được ánh nắng ấm áp của buổi sáng rơi nhẹ lên vai và má.

Không khí tràn ngập sự an yên và dịu mát của mùa hè.

Mãi đến khi ngồi lên xe cô mới phát hiện, Giang Diệc Nhiên còn chuẩn bị sẵn bữa sáng để trong một chiếc hộp giữ nhiệt.

Túi giữ nhiệt ấy chất liệu rất ổn, dày dặn, bên trong rộng rãi, quan trọng nhất là kiểu dáng cực kỳ đáng yêu. Toàn thân màu trắng vải bố, mặt trước in hình một con thỏ hoạt hình đang ôm một bông tulip màu hồng.

Nhưng mà nhìn kiểu dáng này, thật sự không giống thứ mà con trai thường mua nhỉ?

“Túi của anh dễ thương ghê á.” Cô không kìm được mà nhìn chiếc túi rồi nói.

“Dĩ nhiên rồi.”

Anh vừa lái xe vừa liếc qua chỗ cô đang nhìn, sau đó nói: “Đã chuẩn bị đồ cho bạn gái thì phải chọn cái gì nhìn dễ thương chứ.”

Vừa nói dứt câu, mặt Phương Hạm lại đỏ bừng. Cô vẫn chưa quen với thân phận “bạn gái” này lắm.

Nhưng trong lòng cô thật sự bắt đầu nghi ngờ chuyện Giang Diệc Nhiên nói chưa từng có bạn gái trước đây có khi là nói dối. Vì nhìn anh cứ như thể rất có kinh nghiệm và chiêu trò vậy.

“Là anh tự chọn hả?” Cô hỏi.

“Ừ. Nhờ nhân viên giúp anh chọn.” Giọng anh rất bình thản, lần này thậm chí còn không quay đầu, chỉ nhìn thẳng phía trước mà đáp lời cô.

“Cô ấy bảo con gái thích mẫu có hình này. Còn có một cái màu tím nữa cũng dễ thương lắm, anh mua luôn rồi. Lần sau có dịp anh đem cho em.”

Khác với Phương Hạm lúc nào cũng căng thẳng, lo nghĩ.

Giang Diệc Nhiên lại rất ung dung, tâm trạng dường như đang rất thoải mái. Anh đặt hồ cánh tay trái lên thành cửa, giọng nói cũng nhẹ nhàng như đang chuyện trò băng quơ.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu, khẽ đáp.

Nhưng vài giây sau, cô vẫn không tìm được, bỗng đứng hỏi một câu không đầu không đuôi: “Anh có nhiều bạn gái không vậy?”

“Nhiều bạn gái là sao?”

Giang Diệc Nhiên hơi nhú mày, đáp lại: “Không có.”

“Ồ.” Phương Hạm ôm bó hoa, đáp một tiếng.

Giang Diệc Nhiên vừa lái xe vừa quay sang nhìn cô. Thấy cô như đang ngẩn ngơ suy nghĩ điều gì đó.

“Nếu em không yên tâm thì có thể xem điện thoại của anh.”

Anh đổi tay cầm vô lăng, tay phải rút điện thoại từ bên cạnh đưa sang: “Cứ mở ra xem đi.”

“Mở khóa là vẽ hình chữ L nối từ cột bên trái hàng đầu tiên xuống hàng cuối cùng. Dễ lắm.”

Phương Hạm không ngờ anh lại trực tiếp đưa cả điện thoại cho cô xem, làm cô giật mình.

Dù gì hai người cũng chỉ mới quen nhau không bao lâu. Hơn nữa cô cũng chỉ tiện miệng hỏi vu vơ thôi mà.

“Không cần xem đâu, em chỉ hỏi chơi thôi.” Cô lắc đầu, từ chối.

“Xem đi, xem rồi em mới yên tâm được.”

Giang Diệc Nhiên đặt điện thoại vào sát bên cô, sau đó rút tay về tiếp tục lái xe.

Phương Hạm ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Cũng chẳng hiểu bản thân nghĩ gì, là quá tò mò, hay vì bị đẩy đến mức này rồi, cô lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay lấy điện thoại anh lên.

Nhưng cô chỉ mở lên, dùng cách anh chỉ để mở khóa, nhìn thoáng qua màn hình chính rồi vội vàng tắt đi đặt lại chỗ cũ.

Cảm giác xem điện thoại người khác cứ như đang lén xem bí mật vậy, chính bản thân cô còn thấy căng thẳng hơn cả chủ nhân máy.

“Có phát hiện gì không?” Anh hỏi.

“Không có.” Cô lắc đầu.

Tuy là Giang Diệc Nhiên chủ động đưa cho xem, nhưng ngược lại trong lòng Phương Hạm lại có chút ngượng ngập.

Cô đặt lại điện thoại vào chỗ cũ, không nói gì nữa, chỉ ôm bó hoa trong tay nhìn ra xung quanh.

Suốt cả đoạn đường, Giang Diệc Nhiên lái xe rất chậm rãi.

Phương Hạm là lần đầu tiên ngồi loại xe này, vẫn còn có phần dè dặt. Nhưng rồi không nhịn được, cô khẽ đưa tay ra khỏi xe một chút, đầu ngón tay lướt qua làn gió dịu nhẹ mang theo hơi ẩm mơn man lướt qua.

Cảm giác ấy thật tuyệt.

Cô cảm thấy, mình đang rất hạnh phúc.

—

Nửa tiếng sau, Giang Diệc Nhiên chở cô tới cửa tiệm hoa.

Phương Hạm xuống xe mở cửa tiệm.

Ánh nắng ngoài trời xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu rọi vào bên trong, mọi thứ yên ắng mà dịu dàng. Những bông hoa đều yên vị trên kệ, lặng lẽ khoe sắc.

“Thật ra anh không cần ở lại với em đâu, em một mình trong tiệm là được rồi.”

“Anh không nói là có việc cần làm sao? Cứ đi lo đi.”

Sau khi vào trong, cô nghĩ một chút rồi xoay người nói với người đàn ông đang đi theo sau mình.

“Hôm nay tiệm không cần phụ giúp gì sao?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Phương Hạm lắc đầu, “Không cần đâu.”

“Hôm nay đã hẹn bên chợ hoa mang hoa đến rồi. Có mấy chú thợ riêng, em cũng không cần tự mình khuân vác gì cả. Anh cứ yên tâm.”

Nghe cô nói vậy, Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Thấy anh có vẻ vẫn còn lưỡng lự, Phương Hạm bèn nói thêm: “Anh ở đây em lại hơi không quen.”

“Tiệm vốn nhỏ, em làm một mình lại hiệu quả hơn.”

“Nếu anh ở đây, em dễ bị phân tâm lắm.” Cô nói, giọng có chút ngại ngùng.

“Anh cũng nên tranh thủ thời gian này lo chuyện của anh đi. Hôm qua chẳng phải anh nói muốn mở câu lạc bộ sao? Giai đoạn đầu chắc vất vả lắm.”

Cô nhớ lại lời anh nói hôm qua, nhẹ nhàng đáp.

Thực ra tối qua cô còn lén lên mạng xem vlog và vài video highlight Giang Diệc Nhiên chơi bóng.

Trước kia vì sợ bản thân sẽ khó chịu nên cô từng cố ý chặn từ khóa “Giang Diệc Nhiên” trên nền tảng. Nhưng dù vậy, đôi lúc vẫn bị thuật toán đề xuất mấy video reup lại.

Thuật toán dường như đã nhìn thấu tâm lý “muốn mà không dám đối mặt” của cô từ lâu rồi.

“Sau này khi cầu lạc bộ của anh xây xong, em có thể đến tham quan được không?” Cô hỏi.

Nhưng vừa nói ra, Phương Hạm lập tức nhận ra, cô với Giang Diệc Nhiên... chỉ ở bên nhau một tháng.

Chờ tới lúc cầu lạc bộ xây xong, ai biết giữa họ sẽ thế nào?

Nghĩ vậy, cô bỗng khựng lại một chút, trong đầu có một thoáng hoang mang.

Đúng lúc ấy, giọng nói trầm thấp của Giang Diệc Nhiên chậm rãi truyền vào tai cô.

“Đương nhiên là được, sao lại không?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Không cần đợi xong đâu, em muốn đến lúc nào cũng được.”

Cô biết rõ lời của Giang Diệc Nhiên có lẽ chỉ là kiểu lời ngon tiếng ngọt con trai hay nói, nghe cho vui thôi. Nhưng vì người nói là anh, nên cô lại không kiềm được mà thấy tim mình nhảy nhót.

“Vậy em vào làm đi, nhớ ăn uống đàng hoàng nhé.” Anh nói, rồi đưa tay xoa đầu cô.

Bàn tay anh lớn, trắng trẻo, ngón tay thon dài đẹp đẽ. Khi đặt lên đầu cô, cô cảm nhận được sức nặng nhẹ nhàng mang theo nhiệt độ cơ thể, hơi rối nhẹ tóc cô lên.

“Tối nay mấy giờ đóng cửa? Vẫn bảy giờ như hôm qua chứ?”

“Ừm, chắc vậy.” Cô gật đầu đáp.

“Vậy đến giờ anh đến đón. Anh đã đặt bàn rồi. Đến sớm hay muộn cũng không sao.”

“Vâng.” Phương Hạm nhẹ giọng đáp, khẽ gật đầu.

Trong lòng cô bắt đầu đoán Giang Diệc Nhiên sẽ đưa cô đi đâu, có cần chuẩn bị gì cho anh không, cảm thấy một mình hưởng thụ sự chu đáo từ đối phương cũng hơi ngại.

Nhưng đúng lúc ấy, anh đột nhiên nói:

“Hôn một cái đi.”

“Hả?” Phương Hạm sửng người.

Khi cô lập tức phản ứng kịp anh đang nói gì, hai má liền nóng bừng.

“Anh là bạn trai em rồi mà.” Giang Diệc Nhiên nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

“Không cho hôn à?”

Anh cúi đầu nhìn cô, vừa hỏi vừa hơi nhú mào, gương mặt đẹp trai lộ ra vẻ tủi thân.

Tim Phương Hạm như bị giật mạnh một cái, cô khẽ cắn môi, ánh mắt lảng tránh đi nơi khác: “Có phải không cho đâu...”

Cô vừa nói xong, giây tiếp theo, gò má đã bị đầu ngón tay anh khẽ nâng lên.

Cô đứng đó, có chút bị động, ngửa đầu nhìn anh, mắt tròn xoe, tim đập thành thịch.

Làn da dưới cằm cô có thể cảm nhận được đầu ngón tay anh hơi ráp, nhưng lại nóng rực như lửa.

Cô thấy Giang Diệc Nhiên hơi cong môi cười, nụ cười có chút ranh mãnh.

Ánh mắt sâu thẳm của anh quét qua khuôn mặt cô như đang dò xét, trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự dịu dàng như nước mùa thu nhưng cũng có chút thăm dò không thể giấu.

Giọng anh hơi khàn khàn, lại lần theo một chút gợi cảm khiến người ta khó lòng chống đỡ.

“Mặt em đỏ thật đấy.”

Anh nhìn cô, cười nói.

Chương 37

DTV-EBOOK

Phương Hạm cảm thấy Giang Diệc Nhiên hình như đang trêu chọc cô.

Cô vừa đỏ vừa nóng mặt, chỉ muốn mau chóng rời khỏi trước mặt anh. Cứ đứng thế này, cảm giác như bản thân đang bị anh cố ý “bắt quả tang” vậy.

Nhưng cô còn chưa kịp xoay người, Giang Diệc Nhiên đã giở lại chiêu cũ như tối qua, giơ tay chắn ngang, chặn đường cô. Phương Hạm ngẩng đầu nhìn anh, còn anh thì chỉ nhẹ nhàng dùng tay kéo cô về lại vị trí cũ, rồi đưa tay lên áp nhẹ lên mặt cô.

Trái tim Phương Hạm như khựng mất một nhịp, còn đang chờ người ngẩng đầu nhìn, thì bất chợt anh đã cúi xuống sát mặt cô.

Phản xạ tự nhiên, cô lập tức nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, môi cô truyền đến cảm giác ấm áp và ẩm ướt dịu dàng. Mềm mại như thạch trái cây để nhiệt độ phòng, mang theo hương vị nóng bỏng của hormone nam giới, lẫn cả mùi tuyết lạnh và nhựa cây bạch dương.

Nhưng đó chỉ là một nụ hôn thoáng qua.

Phương Hạm cảm giác như có luồng điện tê tê chạy dọc sống lưng, nhưng Giang Diệc Nhiên chỉ chạm nhẹ môi mình lên cô rồi buông ra rất nhanh.

Khi cô mở mắt ra thì anh đã đứng thẳng dậy, trong lòng chợt trống vắng lạ thường.

Cô sợ anh không thực sự thích mình.

“Anh đi trước đây, khoảng sáu giờ hơn sẽ quay lại.”

“Có chuyện gì thì cứ gọi cho anh bất cứ lúc nào.”

Anh nói rồi lại đưa tay xoa đầu cô.

Tâm trí Phương Hạm vẫn còn treo lơ lửng ở nụ hôn vừa rồi. Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại kết thúc nhanh đến thế. Chỉ là chạm nhẹ một cái, không hề có chút tiến sâu nào.

Có phải vì anh không thích cô nhiều đến thế, chẳng qua là vì áy náy thôi?

Chắc là vậy rồi.

Phương Hạm đứng nguyên tại chỗ, vài giây sau đầu óc hiện lên ý nghĩ ấy. Nhưng cô không muốn để Giang Diệc Nhiên nhìn ra cảm xúc của mình nên đành cố điều chỉnh lại biểu cảm.

“Ừm.” Cô khẽ gật đầu, ngoan ngoãn đáp lại.

Cô đi vài bước, đứng ở cửa tiệm nhìn theo bóng lưng anh rời đi. Mãi đến khi anh đi khuất, toàn thân cô mới chùng xuống, quay vào trong, ngồi xuống ghế nghỉ một lúc.

Nghĩ đến nụ hôn ấm áp ẩm ướt ấy, đầu óc cô như con diều đứt dây, trôi bồng bềnh không thể kéo lại.

Mãi đến khi điện thoại rung lên một cái, cô mới giật mình tỉnh lại.

Mở ra xem thì thấy Giang Diệc Nhiên gửi cho cô một dãy số.

“Đây là hai số điện thoại của anh, em nhớ lưu vào. Lỡ đâu tin nhắn WeChat bị trôi thì cứ gọi trực tiếp.”

Anh nhần.

“Ừm, được.” Phương Hạm trả lời.

Cô copy hai số anh gửi, tạo liên hệ mới trong danh bạ. Nhưng khi nhập tên thì lại bối rối không biết phải lưu là gì.

Tuy hai người đã xác định quan hệ, nhưng dù sao cũng chỉ mới bắt đầu được một tháng. Cô không dám chắc tình cảm của anh dành cho mình là gì, nên cũng ngại dùng mấy cái tên gọi ngọt ngào.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô chỉ đặt là “Bạn cùng bàn 1” và “Bạn cùng bàn 2”.

Từ tối qua đến nay, kể từ giây phút vất vả “lừa được” Phương Hạm đồng ý làm bạn gái mình, tâm trạng của Giang Diệc Nhiên cứ gọi là cực kỳ tốt.

Đã lâu rồi anh không có được cảm giác thoải mái như vậy.

Trước kia khi giành được giải thưởng ở các giải đấu, anh cũng từng thấy vui, thấy phấn khích, nhưng đó lại là kiểu cảm xúc hoàn toàn khác. Dù có thắng một trận hay hai trận, thì anh cũng chẳng dám lơ lửng chút nào.

Cho dù điểm số xếp hạng có cao đến đâu, thì cảm giác an toàn ấy cũng chỉ tồn tại trong chốc lát. Anh vẫn luôn trong trạng thái lo lắng: người phía sau liệu có vượt lên không, điểm số của mình có bị tụt không.

Thể thao chuyên nghiệp vốn là như thế, đầy những bất định. Một khi đã rơi vào guồng quay ấy thì giống như một cái máy bị lên dây cót, không cách nào dừng lại, không cách nào thoát khỏi nỗi bất an.

Dù vậy, Giang Diệc Nhiên vẫn luôn biết ơn tennis.

Trong quãng thời gian dài dằng dặc tưởng rằng Phương Hạm đã không còn trên đời, chính nhờ việc ngày ngày luyện tập và liên tục tham gia thi đấu mà anh mới giữ được mình không rơi vào trống rỗng hay tự hủy hoại bản thân.

Có lẽ, đó cũng là một ý nghĩa khác của thể thao: trở thành chỗ dựa tinh thần trong cuộc đời anh.

Giang Diệc Nhiên từng không dám tưởng tượng, nếu không nhờ lá thư của Phương Hạm năm ấy, nếu không ôm theo tâm lý “thử một lần xem sao” để nhặt lại vệt bóng, thì suốt năm năm vừa rồi của anh sẽ tăm tối và thảm hại đến mức nào.

Dù vận động viên chuyên nghiệp rồi sẽ có ngày giải nghệ, nhưng tình yêu với thể thao thì là mãi mãi.

Giờ đây anh biết Phương Hạm vẫn còn sống, bản thân cũng đã về nước, không còn bị xếp hạng hay thi đấu giày vò nữa, cũng giống như được đưa trở về điểm khởi đầu của “niềm yêu thích” với bộ môn này.

Từ tối qua đến hôm nay có lẽ là ngày đẹp nhất suốt hai mươi mấy năm cuộc đời anh từng trải qua.

Nhưng đẹp thì đẹp, cảm động thì cảm động, vẫn còn chuyện quan trọng hơn cần làm.

Giống như Phương Hạm nói, mở một câu lạc bộ không phải chuyện dễ dàng.

Dù anh là người trong ngành, có vài mối quan hệ, nhưng vẫn phải tự mình từng bước lo liệu. Từ tìm mặt bằng phù hợp, đến gọi vốn đầu tư. May mắn là đồng đội và huấn luyện viên cũ ở trong nước rất ủng

hộ ý tưởng này, cộng thêm Bạch Tử Tuyền đang rầu vì dư tiền không biết đầu tư vào đâu, nên quyết định cùng góp sức, ít ra không phải một mình chống chọi.

Giang Diệc Nhiên bận rộn suốt cả ngày, đến hơn sáu giờ còn suýt nữa chưa xong việc.

Anh tranh thủ kết thúc buổi họp sớm, vội vàng lái xe về phía tiệm hoa của Phương Hạm. Hai nơi cách nhau cũng khá xa, chủ yếu là vì tiệm của cô nằm ở vị trí hơi hẻo lánh.

Chưa kể không gian trong tiệm cũng rất nhỏ. Dù Phương Hạm dọn dẹp bài trí rất đẹp, nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn cảm thấy nhìn vào cứ chật chội thế nào ấy.

Anh vừa lái xe, vừa nghĩ đến chuyện hôm nay bàn bạc mặt bằng với bên hợp tác. Nghĩ rồi lại nghĩ đến tiệm hoa nhỏ của Phương Hạm, thầm tính nếu đã chọn được vị trí cho câu lạc bộ, thì sẽ dạo quanh xem gần đó có tòa nhà văn phòng nào phù hợp không. Nếu có, anh sẽ mua luôn một gian thương mại tầng trệt để tặng cô làm tiệm hoa mới.

Coi như là món quà anh dành cho cô.

Anh nghĩ, chắc lúc nhận được, Phương Hạm sẽ vui lắm.

Lúc này mặt trời đã lặn, màn đêm dần buông xuống. Giang Diệc Nhiên tìm được chỗ đậu xe, rồi đi bộ đến cửa tiệm hoa của Phương Hạm.

Tiệm của cô tên là “Spring”, thật sự rất mang không khí mùa xuân.

Không biết là vì bên trong có người anh muốn gặp, hay vì những bông hoa mới kia thực sự có khả

năng gột rửa tâm hồn, nhưng mỗi lần đến gần tiệm này, trong lòng Giang Diệc Nhiên đều có một cảm giác chờ mong lạ lùng, như thể có ánh nắng xuân đang âm thầm chiếu rọi trong tim.

Khi anh gần tới nơi, cửa kính tiệm chợt được ai đó đẩy ra.

Một người đàn ông ăn mặc rất bảnh bao, vest chỉnh tề, thần thái chững chạc, từ bên trong bước ra.

Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mày, hơi nghi hoặc trong chốc lát.

Người đàn ông kia trông chẳng giống người dân sống quanh đây, mà giống kiểu người từng là hàng xóm của anh trước kia, trong những khu nhà cao cấp ấy.

Mà trên tay người kia còn cầm một bó hoa, được đựng trong túi giấy da bò.

Trước kia Giang Diệc Nhiên từng để ý, thấy Phương Hạm gói hoa cho khách chưa bao giờ dùng túi như vậy. Loại bao gói này cũng chẳng giống dạng tặng người yêu hay đồng nghiệp, mà thiên về kiểu “mang về cắm vào chậu”, thường chỉ dành cho người quen, thân thiết.

Với hiểu biết của Giang Diệc Nhiên về tầng lớp như người đàn ông kia, gần như không có chuyện bọn họ tự mình đến tiệm mua hoa trừ khi —

Là muốn theo đuổi ai đó, hoặc đến thăm họ hàng bạn bè.

Giang Diệc Nhiên hơi nhú mày, nhưng cũng chỉ nghi ngờ một chút rồi thôi. Khi lướt qua người đàn ông kia, anh liền đẩy cửa bước vào tiệm hoa.

Ban đầu anh đã định gạt bỏ nghi ngờ, tự nhủ có lẽ là mình đa nghi, nghĩ ngợi quá nhiều. Nhưng không ngờ vừa bước vào cửa, liền thấy Phương Hạm đang đặt một túi đồ xuống sau quầy thu ngân.

Rất rõ ràng đó là đồ người đàn ông vừa rồi mang đến.

Dù hai người mới chính thức bên nhau, Giang Diệc Nhiên vẫn không muốn chỉ vì chút nghi ngờ mà làm rạn nứt mối quan hệ đang yên ổn hiện tại.

Anh bước vào, hoàn toàn không nhắc gì đến nghi ngờ trong lòng hay chuyện người đàn ông kia.

“Dọn xong chưa?” Anh tiến đến gần, hỏi.

Giang Diệc Nhiên để ý thấy trong tiệm có một đợt hoa mới được nhập về, bày ở giá bên cạnh, tươi thắm rực rỡ.

“Humm?”

Phương Hạm quay đầu lại nhìn anh một cái: “Gần xong rồi, em tắt máy tính nữa là đi được.”

Anh gạt đầu, không nói gì thêm, chỉ đứng yên chờ cô sắp xếp.

Anh thấy cô đóng máy tính, cầm lấy túi xách và cả cái túi giấy vừa cất sau quầy lúc nãy. Rất nhanh sau đó, cô chủ động nói: “Để em xách.”

“Đưa anh, để anh xách cho.”

Phương Hạm không nghĩ nhiều, gạt đầu, đưa cái túi nặng hơn cho anh.

“Ừ, được.”

Ánh mắt Giang Diệc Nhiên trầm xuống, lúc đón lấy túi thì cúi đầu liếc nhìn bên trong.

Túi không có nắp đậy, có thể nhìn thấy rõ ràng đồ bên trong.

Phần lớn là thuốc nhập khẩu và một số loại thực phẩm chức năng. Giang Diệc Nhiên nhận ra vài thương hiệu, đều không hề rẻ, thậm chí có loại trong nước vẫn chưa phổ biến.

“Đây là thuốc em phải uống hằng ngày sao?” Anh cau mày hỏi.

“Cũng không hẳn,” Phương Hạm thành thật đáp: “Đa phần là thực phẩm chức năng, giúp bảo vệ tim và mạch máu. Chỉ có vài loại là thuốc hỗ trợ chống thải ghép.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu: “Có đắt lắm không?”

“Để anh ghi lại tên mấy loại này, lần sau để anh mua cho em.”

“Á, không cần đâu!” Phương Hạm lập tức lắc đầu: “Đây là người khác tặng mà. Với lại cũng không phải loại phải uống thường xuyên. Những thứ này không biết uống đến khi nào mới hết nữa.”

“Anh đừng lo.”

“Tặng?” Giang Diệc Nhiên cuối cùng cũng hỏi ra điều quan trọng nhất.

Lúc này Phương Hạm đã thu dọn xong xuôi, hai người cùng bước ra ngoài.

Đèn trong tiệm đã tắt, bên trong tối đen, cô đang khóa cửa.

“Chắc là... là người đàn ông của chị gái đã hiến tim cho em.”

Phương Hạm cup mắt, do dự một chút, nhưng cảm thấy đây không phải chuyện gì cần giấu giếm nên nói ra.

“Em đoán thôi à?” Giang Diệc Nhiên lại nhú mày.

“Ở trong nước, thông tin người hiến tạng thường không được công khai mà? Sao em biết được?”

“Thật ra em cũng không rõ nữa... chỉ biết là người hiến là một chị gái, là tình nguyện viên. Không ai nói gì nhiều với em cả.”

“Nhưng người đó thường xuyên đến thăm em, còn mang những thứ này đến. Mà em thì đâu có quen anh ấy.”

“Cho nên em đoán chắc là vậy thôi. Anh ấy chưa từng nói rõ ra.”

“Mới đầu em cũng hơi sợ. Nghĩ không quen biết gì, sao lại cứ mang đồ đến tặng. Nhưng cảm giác anh ấy không giống người xấu. Cứ vài tháng lại ghé tiệm một lần, chưa từng tới trường hay đến nhà em.”

“Sau đó em cảm thấy rất áy náy, từng muốn mời anh ấy ăn cơm hoặc gửi tiền, nhưng anh ấy không nhận.”

“Em mới bảo, hay để em tặng anh ít hoa trong tiệm, nếu không thì ngại lắm.”

“Anh ấy đồng ý.”

“Kể từ đó, mỗi lần anh ấy đến, em lại tặng ít hoa cho anh ấy đem về trồng. Đại khái là như vậy.”
Phương Hạm nói xong, giọng cũng nhỏ dần.

Sự sống mới sinh ra thường đi kèm với một sự mất mát nào đó. Nhưng đối với những người thân yêu của người đã khuất, thì đó vẫn là một nỗi đau rất lớn.

Không ai hiểu rõ điều đó hơn Phương Hạm.

Cô từng đứng bên ranh giới giữa sự sống và cái chết, cũng từng chứng kiến biết bao cảnh sinh ly tử biệt trong bệnh viện.

Có lẽ việc trái tim của người mình yêu còn đang đập trong lồng ngực một ai đó khác, đối với gia đình của người đã khuất, cũng là một dạng an ủi nho nhỏ.

Giang Diệc Nhiên đứng yên tại chỗ, cảm giác tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, vừa nặng nề vừa đau đớn, mắt cũng thấy hơi cay.

Anh làm sao lại không hiểu điều đó?

Anh từng nghĩ rằng Phương Hạm đã không còn trên đời. Đó là cảm giác tuyệt vọng và tăm tối đến nhường nào. Nếu không có tennis giữ anh lại, không biết bản thân anh khi ấy sẽ đi về đâu.

Nhưng so với người đàn ông kia, Giang Diệc Nhiên vẫn là người may mắn hơn:

Ít nhất, Phương Hạm vẫn còn sống.

Lòng ngực anh trĩu xuống như đang treo nghìn cân vật nặng, vì chính nghi ngờ trong lòng mình mà thấy hồ thẹn không thôi.

Anh không nói gì, chỉ cúi người, ôm chặt lấy cô gái trước mặt.

Phương Hạm ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe khẽ chớp, mặc cho anh ôm lấy mình.

Chương 38

DTV-EBOOK

Sau đó, Giang Diệc Nhiên dẫn Phương Hạm đi ăn tối. Tối hôm đó, nhà hàng kiểu bếp riêng chỉ tiếp đúng một bàn khách, chính là bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Phương Hạm ăn tối cùng Giang Diệc Nhiên, cô căng thẳng không chịu nổi. Nhưng cũng không rõ là vì nơi họ đến quá sang trọng khiến cô lo sợ mình lúng túng, hay là bởi người đối diện chính là Giang Diệc Nhiên.

Dẫu vậy, Giang Diệc Nhiên lại luôn tỏ ra rất thư thả, điều đó khiến cô cũng dần thả lỏng hơn theo.

Khi ăn xong bước ra ngoài, trời đã tối hẳn. Đèn đường và biển quảng cáo xung quanh đều đã sáng rực.

Giang Diệc Nhiên đưa cô về trường.

Nhưng vì xe anh không thể chạy vào trong, nên chỉ có thể tạm đỗ ven đường. Hai người cùng xuống xe, rồi anh đưa cô về ký túc xá.

Gió đêm mang theo hơi thở dịu nhẹ cuối hè, thoảng qua hương hoa mộc lan.

Giang Diệc Nhiên đỗ xe bên kia đường đối diện cổng trường, vậy nên cả hai phải băng qua một con đường lớn mới đến nơi.

Không biết có phải vì sắp đến kỳ nghỉ không, mà tối nay sinh viên ra ngoài chơi rất đông. Chỉ đứng đợi đèn đỏ cùng họ thôi cũng đã có bảy tám người.

Phương Hạm đứng thẳng người, siết chặt ngón tay, chăm chú nhìn đèn đỏ phía trước.

Rất nhanh, đèn xanh bật lên.

Con đường trước cổng trường cô lúc nào cũng đông xe, lại rất rộng. Nếu không đi nhanh thì dễ bị kẹt giữa đường khi đèn đỏ quay lại.

Vốn dĩ Phương Hạm đã đi chậm, lại thêm Giang Diệc Nhiên cao ráo chân dài, bước đi tất nhiên nhanh hơn cô.

Dù cô đã cố hết sức để theo kịp anh, nhưng vì xung quanh người đông, chỉ một chốc hai người đã bị tách nhau ra hơn hai mét, còn bị mấy cô gái khác chen ngang.

Phương Hạm khẽ mím môi, âm thầm tăng tốc. Khi ngẩng đầu lên lần nữa thì thấy Giang Diệc Nhiên không biết đã dừng lại giữa đường từ bao giờ, đang ngoái đầu nhìn cô.

Anh giơ tay phải ra phía sau, rõ ràng là ra hiệu cô lại gần để nắm tay.

Cô khựng lại nửa giây, hé môi định nói gì đó, rồi lập tức rảo bước chạy nhanh vài bước bắt kịp anh.

Dù có chút bất ngờ, và cũng hơi chần chừ, nhưng cuối cùng Phương Hạm vẫn lấy hết can đảm vươn tay ra, cho đến khi tay được anh nắm lấy.

Đây là lần đầu tiên cô nắm tay anh.

Cả hai không nói gì, chỉ lặng lẽ đi qua đường về phía cổng trường. Nhưng trong lòng Phương Hạm lại hồi hộp đến choáng váng.

Cánh tay trái của cô như tê rần, còn bàn tay lại cảm nhận rõ ràng sức lực nơi tay anh và nhiệt độ ấm nóng khô ráo của da anh.

Có lẽ vì nhiều năm chơi thể thao, nên ở phần kẽ ngón cái của Giang Diệc Nhiên có lớp chai mỏng. Thô ráp, lạo xạo.

Phương Hạm không dám nhúc nhích, chỉ ngoan ngoãn để mặc anh nắm tay.

Thế nhưng khi những vết chai đó cọ vào da cô, cảm giác đó như lan từ đầu ngón tay chạy thẳng lên não, khiến tim cô đập thình thịch, không cách nào ngừng lại.

Ban đầu cô còn đang chăm chú sang đường. Nhưng từ lúc tay bị anh nắm lấy, đầu óc liền trở nên mơ màng, cho đến khi bị anh dắt đi qua hết đường lớn mà vẫn chưa tỉnh táo lại.

Cô chẳng nhớ rõ gì cả, chỉ cảm thấy bàn tay mình vẫn giữ được nhiệt độ của người kia.

Rất nhanh, đèn đỏ lại bật lên.

Nhưng Phương Hạm đã không còn bận tâm nữa. Dù đã sang đến bên kia đường, Giang Diệc Nhiên vẫn không buông tay cô ra, mà vẫn nắm lấy tay cô như cũ. Còn cô thì chẳng hề có ý định rút tay về, cứ thế mà ích kỷ tận hưởng hơi ấm ấy.

Cả hai người dường như đã có một sự ăn ý âm thầm.

Cổng trường ở ngay phía trước, đi thêm chưa đến trăm mét là tới.

Phương Hạm cứ thế để anh dắt tay, bước về phía ký túc xá. Đến khi vô tình ngẩng đầu lên, cô bất ngờ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên biển quảng cáo sáng đèn ở trạm chờ xe buýt bên cạnh.

Cô hơi khựng lại, sửng sờ một thoáng, không nhận được ngẩng đầu nhìn kỹ thêm vài lần.

Là Trần Lăng Huyền.

Thật ra cũng không quá bất ngờ. Hồi cấp ba, cô từng nghe nói Trần Lăng Huyền sẽ theo đuổi ngành diễn xuất. Sau này quả thật đối phương đã đậu vào học viện điện ảnh với thành tích đứng top toàn quốc, rồi trở thành ngôi sao nổi tiếng được săn đón.

Phương Hạm còn nhớ lúc mình đang học lớp 12, Trần Lăng Huyền đã đóng vai nữ phụ trong một bộ phim mạng chuyển thể từ manga rất hot, cũng nhờ vai diễn đó mà độ nổi tiếng tăng vọt.

Tài nguyên sau đó của cô ấy rất tốt, toàn là các đoàn phim lớn, dàn cast khủng, vì thế mà dần dần lên hạng trở thành tiểu hoa đán tuyến đầu.

Dù Phương Hạm và Trần Lăng Huyền chưa từng có giao tiếp gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy từng từ chối Giang Diệc Nhiên, lại từng học chung trường với cô, là lòng cô lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ mơ hồ.

Mỗi lần thấy cô ấy trên TV, điện thoại, hay trên các bảng quảng cáo ngoài phố, Phương Hạm đều không nhận được nhìn thêm vài lần.

Mà mỗi lần như vậy, trong đầu lại vô thức hiện lên hồi ức thời trung học, đoạn tình cảm đơn phương dài đằng đẳng, mờ mịt không ánh sáng ấy.

Trên quảng cáo, Trần Lăng Huyền là gương mặt đại diện cho một loại trà đóng chai rất nổi hiện nay.

Bên cạnh thiết kế chai đơn giản là gương mặt xinh đẹp, khiến ai nhìn cũng muốn mua thử một chai giống vậy.

Phương Hạm còn đang ngơ ngác suy nghĩ, thì chợt cảm thấy bàn tay đang nắm lấy mình bị buông ra.

Tim cô như rút một nhịp, còn chưa kịp quay lại, thì eo liền bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy, kéo cả người cô nghiêng về phía anh.

Phương Hạm chớp mắt, ngẩng đầu lên liền thấy đường nét chiếc cằm sắc sảo của Giang Diệc Nhiên.

Vừa rồi khi thấy cô bước chậm lại, anh cúi đầu thì phát hiện cô đang nhìn vào bảng quảng cáo. Bèn thuận theo ánh mắt cô nhìn lên.

Nhìn thấy Trần Lăng Huyền, anh liền hiểu ngay: chắc Phương Hạm lại đang nghĩ linh tinh rồi.

“Đi thôi.”

Anh đưa tay ôm nhẹ eo cô từ phía sau, dịu giọng nói.

Phương Hạm khẽ gật đầu, ừ một tiếng rồi tăng tốc, tiếp tục đi theo anh.

Trên đường đưa cô về ký túc xá, cả hai không nói gì nhiều.

Dù đã vào trong trường, Giang Diệc Nhiên lại tự nhiên nắm tay cô lần nữa. Nhưng không biết có phải vì vừa rồi gặp phải bảng quảng cáo của Trần Lăng

Huyền không, mà bầu không khí giữa hai người cứ thấy kỳ kỳ.

“Sau này anh không liên lạc với cô ấy nữa.” Trên lối nhỏ trong khuôn viên trường, Giang Diệc Nhiên đột nhiên lên tiếng.

“Ừm, em biết.” Phương Hạm gật đầu.

Thật ra cô thấy anh không cần phải giải thích điều đó.

Dù sao thì mọi chuyện cũng là quá khứ rồi. Hiện tại hai người đã ở bên nhau, cô cũng không muốn nghĩ đến những chuyện không vui trước đây nữa. Đương nhiên, cô cũng không đủ tự tin để những nhẽo vô lý, hay ép anh xóa hết mọi cô gái từng có liên hệ với mình.

Cô chỉ muốn trân trọng khoảng thời gian một tháng bên anh này.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến dưới ký túc xá của Phương Hạm. Anh cúi xuống, hôn lên má cô thay lời tạm biệt. Mãi đến khi lên lầu, dư âm nóng ran trên gò má mới dần dần biến mất.

Thời gian ở bên Giang Diệc Nhiên giống như một giấc mơ đẹp. Mà mỗi lần mở cửa phòng ký túc, lại như trở về với hiện thực.

Tối nay bữa ăn ở nhà hàng là kiểu phục vụ món theo thứ tự nên hơi chậm. Cộng thêm lúc dạo bộ về cô và Giang Diệc Nhiên cũng đi khá thong thả. Khi về đến ký túc, đã hơn 9 rưỡi.

Trong phòng, ngoài cô bạn đang chơi game thì hai người còn lại cũng về ngay sau khi Phương Hạm tắm xong.

“Các cậu biết không? Người ta nói có một ngôi sao thể thao siêu nổi tiếng đã đến trường mình đấy!”

“Ngôi sao thể thao á? Ai thế?”

Bản chất của con người là thích hóng hớt và xem trò vui. Vừa nghe nói có ngôi sao tới trường, đến cả cô bạn suốt ngày dán mắt vào game hơn chục tiếng cũng phải tháo tai nghe ra.

“Gì mà Giang... Giang gì ấy nhỉ! Để mình xem lại trên nhóm... À! Là Giang Diệc Nhiên!”

“Hình như có nghe qua, để mình tra thử... Ồ, chơi quần vợt à...”

Ba người bạn cùng phòng rôm rả bàn tán, chỉ có Phương Hạm là cảm thấy lưng lạnh toát, trong lòng như có cơn sóng ngầm hoang mang cuộn lên.

“Ai nói là anh ấy đến trường mình vậy?” Cô không nhin được lên tiếng hỏi.

“Trên group chat đấy. Mình cũng không thấy tận mắt, nhưng người ta còn bảo là đi với một cô gái, chắc đang hẹn hò với sinh viên trường mình rồi.”

“Có phải là người dạo trước lên hot search vì chuyện sắp giải nghệ không nhỉ? Mình nhớ hồi đó Weibo toàn fan anh ấy.”

“Nếu không phải vì anh ấy, mình còn không biết giờ nhiều người xem quần vợt đến vậy... Mình còn chẳng hiểu nổi luật chơi.”

“Ừ đấy, ai mà hiểu nổi. Phần lớn là vì anh ấy đẹp trai nên mới xem chứ gì.”

“Mấy vận động viên đẹp trai thì dễ nổi tiếng lắm. Mà công nhận là ảnh đẹp thật đấy, dè bẹp đám trai

showbiz bị nâng đỡ bằng tiền luôn.”

“Thế rốt cuộc sao ảnh lại giải nghệ? Chắc là nổi tiếng quá, ham chạy hợp đồng quảng cáo?”

“Không phải đâu, nghe bảo tính ảnh lạnh lùng, ít nhận job. Hình như nhà giàu sẵn, bố là lãnh đạo cấp cao của một tập đoàn thuộc top 100 thế giới. Chơi tennis chỉ vì đam mê thôi. Hồi trước có hãng thể thao lớn muốn làm thương hiệu cá nhân cho ảnh, ảnh cũng từ chối luôn.”

“Với lại ngoài Olympic ra thì gần như ảnh đã giành hết huy chương các giải lớn rồi. Nghe bảo là đến tuổi nên tính giải nghệ nửa chừng rồi đi khởi nghiệp.”

“Thế mà lại hẹn hò với sinh viên trường mình á?? Quen nhau kiểu gì vậy chứ!”

“Trường mình con gái xinh quá trời mà. Lại còn là đại học tử tế. Giờ mấy ông nhà giàu tìm bồ nhí cũng toàn thích nhắm sinh viên trường mình đấy. Không thấy đàn ông giờ mê mấy kiểu ‘bông hoa trắng ngọc’ có học thức à?”

“Nghe cũng có lý ghê...”

Phương Hạm không tham gia vào cuộc nói chuyện, chỉ ngồi ở bàn mình lắng nghe, trong lòng trào dâng một cảm xúc khó tả.

Vừa nghe, cô lại càng cảm thấy Giang Diệc Nhiên xa mình biết bao.

Cảm giác ghen ứ nơi ngực, không thoải mái chút nào.

Cô uống thuốc rồi leo lên giường, kéo rèm giường xuống, một mình trốn vào trong thần thờ. Dưới giường, đám bạn cùng phòng đã đổi chủ đề, giờ đang bàn tán về một ngôi sao thể thao khác.

Đúng lúc đó, màn hình điện thoại sáng lên. Là chị Phương Vi gọi đến.

“Phương Hạm, cuối tuần này có về không đấy?”
Phương Vi hỏi.

“Chắc tuần này không về đâu, để tuần sau em về.”
Phương Hạm nằm trên giường đáp.

“Sao vậy? Có phải tâm trạng không tốt không? Sao nghe giọng em yếu ớt thế?” Phương Vi hỏi tiếp: “Hay lại là chuyện tiệm hoa? Chị đã bảo là đừng mở làm gì cho mệt thân.”

“Không phải đâu... chỉ là em vừa từ ngoài về nên hơi mệt chút thôi.” Cô đáp.

“Mười giờ em mới về à? Làm việc ở tiệm tới khuya thế hả? Không cần cái thân này nữa à?” Nghe vậy, giọng Phương Vi lập tức vút cao mấy độ.

“Không, không phải. Em chỉ đi ăn tối thôi, về thì có dạo bước một chút nên mới hơi trễ. Về đến nơi cũng được nửa tiếng rồi, tắm rửa xong mới lên giường thôi.” Phương Hạm kiên nhẫn giải thích, sợ Phương Vi lo lắng quá.

Hiện tại Phương Vi đang mang thai, lại còn là sản phụ lớn tuổi, nên càng cần phải cẩn trọng.

“Đi ăn tối? Với ai đấy?” Phương Vi hỏi.

“Ờ... với bạn học thôi ạ.” Suýt nữa Phương Hạm đã buột miệng nói ra là đi cùng Giang Diệc Nhiên, may

mà kịp dừng lại.

Tuy trong lòng rất muốn chia sẻ chuyện mình đang yêu, nhưng nghĩ đến khả năng cao là một tháng nữa sẽ chia tay, cô lại không muốn nói ra.

“Thôi được, nhưng em phải tự biết giữ gìn đấy, đừng có về trễ quá. Dù sao cũng là sinh viên rồi, nhưng mấy chỗ ăn chơi linh tinh thì đừng có mà bén mảng đến.”

“Em không giống người ta đâu, nhất định phải chăm sóc tốt cho cơ thể, không được làm liều.”
Phương Vi lại bắt đầu dằn dò.

“Vâng, em biết rồi, chị yên tâm đi.” Cô đáp. “À đúng rồi, hôm nay anh Tống lại tới, mang cho em một túi thuốc bổ và thực phẩm chức năng nữa.”

Đầu dây bên kia, Phương Vi khẽ thở dài.

“Haiz, người ta đã cho thì cứ nhận đi. Có lẽ làm vậy trong lòng anh ấy cũng dễ chịu hơn chút. Em cứ cố gắng sống khỏe mạnh, không xảy ra chuyện gì, vậy là đã là báo đáp lớn nhất với anh ấy và người hiến tạng rồi.”

“Vâng...” Phương Hạm khẽ đáp, giọng trầm xuống.

—

Cúp máy xong, trong phòng đã im lặng trở lại. Một bạn đi tắm, hai người còn lại chắc đang xem phim.

Phương Hạm nằm trên giường, chợt nhớ ra mình chưa hỏi Giang Diệc Nhiên đã về đến nhà an toàn chưa.

Nhưng khi cô mở điện thoại ra, vào khung chat với anh thì phát hiện, lúc này khi đang gọi điện với Phương Vi, Giang Diệc Nhiên đã nhắn tin cho cô.

Chẳng qua là cô đang bận gọi, nên không thấy.

[Đang làm gì đấy?] Anh nhắn.

Cô gõ chữ trả lời: [Em vừa tắm xong gọi điện với chị một lúc. Giờ thì leo lên giường chuẩn bị ngủ rồi.]

[Còn anh thì sao? Về nhà an toàn chưa?]

Thật ra lúc đó cô đã hơi buồn ngủ rồi. Nhưng chỉ với bốn chữ Giang Diệc Nhiên gửi đến, đầu óc lại tỉnh táo hơn hẳn.

Lần này, anh không trả lời bằng tin nhắn nữa mà trực tiếp gọi điện đến.

Đúng lúc đó, cô bạn mới đi tắm xong cũng vừa bước ra.

Phương Hạm chần chừ không biết có nên nghe điện thoại hay không, sợ bạn cùng phòng phát hiện mình đang gọi cho con trai. Huống hồ cô vốn không giỏi nói dối, lỡ miệng là dễ lộ chuyện ngay.

Nhưng thấy đối phương cứ kiên nhẫn gọi mãi không chịu tắt máy, cuối cùng cô cũng mềm lòng, đành nghe máy rồi áp điện thoại lên tai.

“Alo?” Cô dè dặt cất tiếng.

“Sao mãi mới bắt máy vậy?” Giọng nam trầm thấp, đầy từ tính từ đầu dây bên kia truyền tới. Dù là một câu hỏi, nhưng giọng điệu lại dịu dàng như có đôi tay vô hình đang nhẹ nhàng siết lấy trái tim cô.

“Vì muộn rồi nên không thể nói chuyện lâu được đâu. Một lát nữa em và các bạn cùng phòng phải đi ngủ rồi.” Cô đáp nhỏ.

Anh khẽ “ừ” một tiếng.

“Mai là cuối tuần rồi, em định làm gì?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Em... hình như vẫn chưa nghĩ ra. Bình thường cuối tuần em mở tiệm vào ban ngày, buổi tối sẽ về nhà chị ăn cơm. Nhưng hồi nãy gọi điện em có bảo tuần này không về, để tuần sau về lại.” Cô đáp.

“Mai anh đến đón em. Cuối tuần ngủ thêm chút không?” Anh hỏi.

“Không cần đâu. Em ngủ sớm nên sáng ra chưa đến bảy giờ đã dậy rồi.” Phương Hạm đáp.

“Được, vậy bảy rưỡi mai anh chờ em trước cổng trường.” Giang Diệc Nhiên nói.

Phương Hạm vừa định gạt đầu đồng ý thì chợt nhớ đến chuyện bạn cùng phòng vừa nhắc có người đã nhận ra Giang Diệc Nhiên.

Gần đây anh thường xuyên đến khu trường cô, bị người khác chú ý là chuyện dễ hiểu.

Không biết có bị chụp hình chưa nữa.

“Hay là... tụi mình hẹn ở chỗ khác đi. Hoặc anh cứ làm việc của mình vào buổi sáng, rồi tối đến tìm em cũng được?” Cô ngập ngừng một chút rồi nói.

Đối phương im lặng hai giây, sau đó hỏi lại:

“Tại sao?”

“Vì...” Phương Hạm định nói là sợ anh bị nhận ra, nhưng trong phòng bạn cùng phòng vẫn còn thức, không gian nhỏ, tiếng nói chuyện cũng dễ nghe thấy, nên lời vừa đến miệng đã nuốt lại.

“Để em nói sau nhé. Giờ em cúp máy trước, bọn em sắp bị tắt đèn rồi.” Giọng cô hơi căng thẳng.

“Được thôi.” Dù anh có chút không cam lòng, nhưng sau hai giây dừng lại vẫn đồng ý.

Mấy bạn cùng phòng của Phương Hạm đều là người hòa đồng. Tuy cô lớn hơn ba người kia hai tuổi, nhưng sống chung cũng chẳng thấy khác biệt gì, giữa bốn người chưa từng xảy ra mâu thuẫn.

Chính vì thế, giữa bạn bè với nhau lại càng quan tâm đến mấy chuyện như ai đang yêu đương, ai có tình ý với ai, kiểu chuyện phiếm dễ tò mò và dễ bị khơi ra.

Quả nhiên đúng như Phương Hạm lo lắng, cô vừa đập máy, mấy người dưới giường đã lập tức ngoái đầu lên hỏi:

“Ai thế Phương Hạm, bạn trai hả?”

“Cậu đang yêu đúng không? Giấu cả phòng luôn hả? Đã hẹn là có người yêu thì phải mời cả phòng ăn một bữa nha! Lúc trước bạn trai của Lộ Lộ còn đãi tụi này rồi đấy!”

“Ai thế? Học cùng khoa hả? Hay cũng học trường mình? Nói đi mà, bọn mình tò mò chết luôn rồi nè!”

Phương Hạm ngồi dậy, hơi lúng túng.

“Vì... hiện tại bọn mình vẫn chưa thực sự ổn định, để sau này có dịp rồi nói nha.” Cô đáp.

“Á? Là còn đang trong giai đoạn mập mờ chưa xác định hả?”

“Người ta trông thế nào? Đẹp không? Cao không? Có phải sinh viên trường mình không? Nói đi mà, thật sự rất tò mò đó!”

“Anh ấy... cũng được lắm.” Phương Hạm mặt đỏ như trái táo, vừa trả lời vừa không kìm được nhớ lại dáng vẻ của Giang Diệc Nhiên.

Đôi mày sắc nét, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng, sống mũi cao, đường viền hàm dưới sắc sảo, nơi cổ trắng ngần có thể thấy rõ yết hầu cùng với cảm giác khi bàn tay thô ráp nhưng chắc chắn của anh nắm lấy tay cô.

Nói là “cũng được” ư? Anh rõ ràng là một sự tồn tại quá mức chói sáng.

Nếu không thì cô đã chẳng yêu anh nhiều đến vậy, nhiều đến mức bao năm trôi qua vẫn không quên được dáng vẻ của chàng trai khoác áo đồng phục ngồi cạnh mình, vừa lười nhác vừa bất cần năm ấy.

Được ở bên người mình đã thầm yêu suốt ngần ấy năm, cảm giác ấy thật sự giống như đang mơ vậy.

Cô chỉ mong thời gian có thể trôi chậm lại, chậm hơn nữa để giấc mơ này kéo dài mãi.

Chương 39

DTV-EBOOK

Trước khi đi ngủ, Phương Hạm nhận được tin nhắn WeChat của đàn em, nói rằng chiều mai có thời gian có thể đến tiệm hoa giúp một tay. Cậu ấy còn bảo nhân lúc học lớp gốm sứ đã làm thêm mấy chậu cây mới, muốn mang đến tiệm trưng bày.

Lộ Bạch học chuyên ngành hội họa sơn dầu, tình cờ lại chọn môn phụ là làm gốm. Nhưng cậu ấy nói mình không có thời gian đi bán, nên phần lớn tác phẩm đều gửi sang cho Phương Hạm nhờ bán giúp.

Nếu bán được thì hai người chia theo tỉ lệ 3:7, Phương Hạm nhận phần ít hơn. Nhưng Lộ Bạch lại thường xuyên tới giúp đỡ cô.

Một số chậu cây khác trong tiệm là do Phương Hạm nhập hàng về. Những dịp lễ hoặc ngày nghỉ đông người đông, đôi khi cô cũng sẽ cùng Lộ Bạch ra các khu du lịch bày hàng, hoặc tham gia chợ đồ cũ trong trường.

Cô quen Lộ Bạch rất tình cờ.

Lúc đó cô làm mất thẻ vào ký túc xá, tìm mãi không thấy. Sau đó Lộ Bạch nhắn cô qua nhóm chung trong trường rồi kết bạn, nói rằng cậu nhặt được thẻ của cô.

Hai người hẹn nhau ở một chỗ, cậu ấy đem thẻ trả lại.

Chuyện ban đầu đáng ra dừng ở đó, nhưng sau đó Lộ Bạch vẫn thường xuyên like bài cô đăng, biết cô

mở tiệm hoa thì chủ động nói nếu cần giúp gì cứ tìm cậu. Thế là hai người dần dần thân quen.

Nói vài câu xong, Phương Hạm đi ngủ, mở mắt ra đã là ngày hôm sau.

Tối qua mưa to, đến tận sáng sớm vẫn còn những hạt mưa nhỏ lất phất. Nhưng lúc cô chuẩn bị xong để ra khỏi nhà thì mưa đã ngớt, chỉ còn lại mặt đất ẩm ướt.

Giang Diệc Nhiên vẫn đến đón cô như hôm qua, rồi đưa cô tới tiệm hoa.

Khác là hôm nay anh mang theo một túi giữ nhiệt màu tím nhạt, trên đó vẽ đầy hình hoa hoạt họa, trông cực kỳ dễ thương.

Anh đưa cô đến nơi rồi không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi.

Hai người gặp lại khi trời đã gần tối, nhưng hôm nay Giang Diệc Nhiên đến sớm hơn. Mặt trời chưa lặn hẳn, chỉ còn lại ánh hoàng hôn đỏ ửng vắt ngang chân trời.

Cô và Lộ Bạch bận rộn cả buổi chiều trong tiệm.

Thứ Bảy, Chủ Nhật, đơn hàng online sẽ nhiều hơn thường ngày. Nếu số lượng không nhiều thì Phương Hạm tự đi giao; chỉ khi quá tải cô mới nhờ shipper của nền tảng đến lấy.

Vì vậy khi Lộ Bạch đến giúp, ngoài việc bưng bê còn giúp cô chạy đi giao hàng.

Phương Hạm rất thích khi có Lộ Bạch giúp.

Cậu chạy nhanh, làm việc hiệu quả, lại dễ gần.

Chiều nay trời hửng nắng, hơi nắng gắt. Phương Hạm thấy cậu chạy qua chạy lại mệt mỏi, bèn áy náy mua nước điện giải và trái cây tươi cho cậu.

Hai người vừa làm vừa tán gẫu chút chuyện trường lớp và bộ phim mới chiếu gần đây.

Lúc Giang Diệc Nhiên đến, Lộ Bạch đang vừa ăn trái cây vừa trò chuyện với cô.

Chuông gió trên cửa vang lên khẽ khàng. Phương Hạm ngẩng đầu đã thấy Giang Diệc Nhiên bước vào. Anh cao lớn, đứng ngay cửa liền che mất một phần ánh sáng từ ngoài rọi vào.

“Hử? Anh lại đến nữa à?” Lộ Bạch không biết cô đang yêu đương với Giang Diệc Nhiên, thấy anh bước vào liền tiện miệng chào một câu.

Phương Hạm không ngờ Lộ Bạch lại lên tiếng trước. Cô đang đứng sau quầy, tận mắt thấy Giang Diệc Nhiên hơi khựng lại khi vừa đẩy cửa vào.

Sau khi Lộ Bạch chào hỏi xong, bầu không khí đột nhiên có chút gượng gạo.

May mà Giang Diệc Nhiên cũng không nói gì nhiều, chỉ “ừ” một tiếng rồi gật đầu bước tới.

“Chiều nay bận lắm không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Phương Hạm lắc đầu: “Cũng tạm tạm thôi.”

Vừa nói được hai câu, Lộ Bạch bên cạnh bỗng chen vào: “Chị ơi, em thấy suất tám giờ tối của phim đó vẫn còn vé đấy?”

“Em hơi muốn đi xem. Chị có thời gian không? Đi chung không?” Cậu vừa ăn xong trái cây, ngồi lướt

điện thoại thấy còn vé thì tiện miệng hỏi.

Nhưng còn chưa để Phương Hạm trả lời, Giang Diệc Nhiên đã ngay lập tức lên tiếng tiếp lời:

“Cô ấy tối nay có hẹn rồi, không rảnh.”

Phương Hạm đứng bên cạnh có chút lúng túng. Dù trước đây cũng từng đi xem phim với Lộ Bạch vài lần, nhưng thật ra chỉ vì sở thích trùng hợp, trò chuyện hợp ý nên rủ nhau đi chung, hoàn toàn không có chút ẩn ý mập mờ nào.

Cô có cảm giác Giang Diệc Nhiên đã hiểu nhầm mất rồi.

“Em hỏi thử mấy bạn cùng phòng xem có ai muốn đi xem không nhé.” Phương Hạm đáp.

Lộ Bạch bị Giang Diệc Nhiên cắt ngang khiến đầu óc chững lại một chút.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn hai người, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại giữa Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm, rồi như bỗng nhiên thông suốt điều gì đó, bừng tỉnh đại ngộ.

“À! Em hiểu rồi, hai người là đang...”

“Được rồi được rồi, tiệm cũng chẳng còn việc gì nữa, em về trường trước đi.” Phương Hạm mặt đỏ bừng, cảm thấy Lộ Bạch sắp nói ra chuyện cô và Giang Diệc Nhiên, liền nhanh chóng bước ra khỏi quầy đuổi khéo.

Chuyện kiểu này mà bị nói toạc ra thì xấu hổ chết mất.

“À ha, bảo sao dạo gần đây mọi người rầm rộ đồn rằng bạn gái của Giang Diệc Nhiên học trường mình,

hóa ra thật sự là thế.”

“Chị cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện đâu.”

Lộ Bạch vừa nói, vừa làm động tác kéo khóa miệng giả vờ khóa chặt lại.

“Em đi đây nha.” Cậu ấy cầm lấy balo rồi đẩy cửa rời đi.

Phương Hạm nhìn theo cậu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô quay người lại thì thấy Giang Diệc Nhiên có vẻ hơi không vui. Tuy vẻ ngoài không thể hiện gì rõ rệt, nhưng cô vẫn cảm nhận được không khí quanh anh hơi là lạ.

“Đợi em tắt máy tính một chút là có thể đi rồi.”

Cô dè dặt nói, sau đó dọn dẹp rác rồi vào bên trong quây tắt máy tính.

Giang Diệc Nhiên đứng nguyên tại chỗ, im lặng, cả người toát ra vẻ lạnh nhạt.

Đến khi Phương Hạm tắt xong máy tính, đi ra chuẩn bị khóa cửa, vừa đi ngang qua anh, chưa kịp phản ứng thì đã bị anh vòng tay ôm ngang bế bổng lên.

Hai chân Phương Hạm rời khỏi mặt đất, tim cô giật thót. Giây tiếp theo, cả người đã bị đặt lên chiếc bàn kính bên tường, nơi dùng để trưng bày hoa, xung quanh là những bình hoa thủy tinh cắm đầy hoa tươi.

Cô hít mạnh một hơi, định xuống khỏi bàn.

Nhưng anh nhanh chóng chống hai tay hai bên người cô, hơi nghiêng người về phía trước. Một là chặn đường lui của cô, hai là ánh mắt dán chặt lên người cô.

Phương Hạm hơi tái mặt, khẽ nhú mày, hoàn toàn bị hành động bất ngờ của Giang Diệc Nhiên làm cho luống cuống không kịp trở tay.

Chiếc bàn này khá cao, lúc này cô ngồi trên đó, khi ngẩng lên nhìn Giang Diệc Nhiên thì đúng lúc có thể ngang tầm mắt anh, nếu không phải cả hai cùng ngồi, thì cô hiếm khi nào có thể nhìn anh gần đến thế từ góc độ này.

Giang Diệc Nhiên nghiêng người sát thêm một chút. Gương mặt anh tuần ấy phóng to trước mắt cô, ngay cả ánh sáng lấp lánh trong đôi đồng tử đen cũng trở nên rõ ràng.

Tim Phương Hạm như bị bóp chặt.

Anh càng tới gần, cô lại càng vô thức ngả người ra sau.

Nhưng phía sau lập tức vang lên cảm giác chạm vào bình hoa và hoa lá, khiến cô hoảng hốt dừng lại, không dám ngả tiếp.

“Anh, anh làm gì vậy?” Cô lắp ba lắp bắp, nhìn vào mắt anh hỏi.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại rất thẳng thắn, chẳng vòng vo gì cả.

“Anh đang ghen đấy.” Anh nói.

Phương Hạm trợn tròn mắt, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa sững sờ: “Hả? Ghen? Anh ghen gì cơ chứ?”

“Cậu ấy thật sự chỉ là đàn em học dưới của em thôi mà.”

“Hơn nữa cậu ấy còn nhỏ hơn em bốn tuổi cơ mà, lệch tuổi vậy mà anh cũng ghen sao...” Cô không nhận được giải thích.

“Ý em là nếu không nhỏ hơn bốn tuổi thì được chứ gì?” Giang Diệc Nhiên nhún mày, trông như kiểu không dễ bị dỗ dành.

“Không phải em có ý đó.”

Phương Hạm nhún mày, cảm thấy mình nói càng lúc càng rối: “Em và cậu ấy quen nhau hai năm rồi. Nếu thực sự có gì thì cũng đã thành một đôi từ lâu rồi.”

“Cho nên thật sự không phải như anh nghĩ đâu.” Cô nói.

“Anh nghĩ như nào?” Người kia hỏi ngược lại.

Phương Hạm cảm thấy hôm nay Giang Diệc Nhiên vô cùng khó chiều, cô nói gì anh cũng không nghe lọt tai.

“Anh ghen với cậu ấy như vậy... em thích người nhỏ tuổi hơn mình à? Người nhỏ tuổi thì sẽ tốt hơn anh sao? Hay là em thích người ta gọi mình là ‘chị’?” Anh nhún mày hỏi.

“Cậu ấy thật sự chỉ là đàn em học dưới của em. Vì mấy cái bình gốm đó để bán trong tiệm của em, nên cậu ấy mới hay ghé qua phụ giúp.” Phương Hạm hết cách, đành phải lặp lại lần nữa.

“Thế nhưng anh vẫn ghen.”

“Còn rủ em đi xem phim nữa. Cậu ta có biết giới hạn là gì không? Có biết em đã có bạn trai rồi không?”

“Còn em nữa. Em có biết mình có bạn trai rồi thì phải giữ khoảng cách với con trai khác không?”
Giang Diệc Nhiên nói càng lúc càng hăng, trông vô cùng nghiêm túc.

Phương Hạm bị anh “giáo huấn” tới mức không biết nói gì cho phải.

Nhưng lại có chút muốn bật cười.

“Anh đang nói linh tinh gì vậy?” Cô mím môi, nhìn anh nói: “Em đương nhiên biết phải giữ khoảng cách, nên mới không đi xem phim với cậu ấy đấy thôi.”

“Hơn nữa tại mình mới quen nhau được mấy ngày, họ còn chưa biết em có bạn trai. Ngay cả mấy bạn cùng phòng em cũng chưa nói. Cho nên cũng không phải kiểu đã biết em có người yêu mà vẫn rủ đi chơi.” Cô giải thích.

“Anh thật sự hiểu lầm rồi.”

Nói xong, cô thấy Giang Diệc Nhiên rõ ràng quay mặt đi chỗ khác.

Anh vẫn đứng y nguyên chắn trước mặt cô, khiến cô không thể xuống khỏi bàn.

“Anh để em xuống được không?” Cô nhỏ giọng nói.

“Sao em không cho người khác biết em có bạn trai rồi?” Giang Diệc Nhiên bỗng hỏi, ánh mắt lại quay về dán chặt lên người cô.

“Bởi vì...” Phương Hạm khựng lại, có chút hoang mang.

Thật ra cô vẫn sợ một ngày nào đó sẽ chia tay, nên mới không muốn nói với ai cả. Một phần khác là do thân phận của Giang Diệc Nhiên.

Cô chỉ muốn yêu đương một cách bình thường, không muốn âm ỉ khiến người khác bàn tán.

“Em chỉ cảm thấy quan hệ của tụi mình vẫn chưa thật sự ổn định. Với lại anh nổi tiếng, nhiều fan. Em nghĩ bây giờ chưa phải lúc công khai. Chẳng phải tụi mình nói là thử hẹn hò một tháng sao...” Giọng Phương Hạm nhỏ dần, lông mày cũng rũ xuống.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên vừa nghe xong liền buông cô ra.

Anh đứng thẳng dậy, lấy điện thoại ra, rồi nắm lấy tay cô giơ lên trước mặt, hướng về camera chụp một tấm hình.

Phương Hạm bị hành động bất ngờ của anh làm cho giật mình, lập tức rút tay về khỏi tay anh.

“Anh làm gì vậy?” Mặt cô đỏ bừng, vừa tức vừa bối rối hỏi.

“Không làm gì.” Anh đứng trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh.

Anh cúi mắt nhìn màn hình điện thoại, đôi bàn tay trắng trẻo thon dài nhanh chóng thao tác.

Nhưng Phương Hạm không nhìn thấy anh đang làm gì, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

“Dù sao thì... việc anh ghen kiêu này hoàn toàn không hợp lý chút nào.” Cô hơi giận, quay đầu sang

bên cạnh, siết chặt tay lắm lắm.

“Y như con nít ấy.”

“Giống con nít?” Đối phương cuối cùng cũng xong việc trên điện thoại, bỏ máy vào túi, rồi lại cúi người sát lại gần, chống hai tay hai bên cô.

Anh nhìn cô, hơi híp mắt lại.

Phương Hạm không muốn nhìn anh, cũng không dám đối diện ánh mắt ấy, đành nhìn xuống nền nhà bên cạnh.

Không ngờ giây tiếp theo, cằm cô bị ai đó nâng lên, hướng về phía trước cho đến khi gương mặt đẹp trai của Giang Diệc Nhiên lại hiện rõ mồn một trong tầm mắt.

Cô bị buộc phải nhìn anh, chưa kịp mở lời, cằm đã bị anh nâng cao thêm chút nữa.

Phương Hạm theo bản năng nhắm mắt lại.

Thế giới trước mắt tối sầm, nhưng đôi môi bỗng nhiên bị phủ lên bởi một thứ nóng bỏng đến khó thở, mang theo mùi vị không thuộc về cô.

Giây đầu tiên, cô còn tưởng anh sẽ giống những lần trước, chỉ chạm khẽ rồi rời đi. Nhưng rất nhanh cô phát hiện mình đã đoán sai.

Lần này không phải chỉ chạm một chút.

Anh hôn cô, còn sâu hơn mấy lần trước.

Ngay khoảnh khắc đầu lưỡi hai người chạm vào nhau, Phương Hạm cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, khiến cô suýt nữa mềm nhũn trên bàn kính.

Và điều bất ngờ hơn là, ngay sau đó, Giang Diệc Nhiên đưa tay nâng lấy gương mặt cô.

Ngón tay anh đặt lên vành tai cô, che gần như hết mọi âm thanh bên ngoài.

Phương Hạm nhắm mắt, trước mắt là một khoảng tối mịt. Đến cả hơi thở cũng không biết điều chỉnh ra sao, tất cả cảm giác dường như chỉ còn tập trung ở nơi môi lưỡi đang quấn lấy nhau, nóng bỏng và mãnh liệt.

Bên tai cô như vang lên tiếng tim đập “thình thịch”, rõ ràng đến đáng sợ.

Là nhịp tim của chính cô.

Ban đầu Giang Diệc Nhiên hôn có hơi vội, giống như một trận mưa rào chẳng theo nhịp điệu gì cả. Nhưng dần dần, anh bắt đầu chậm lại, tìm được tiết tấu và cảm giác.

Phương Hạm bị hôn đến choáng váng, đầu óc như đặc quánh lại, hoàn toàn không phân biệt nổi phương hướng thời gian.

Cô có cảm giác như mình sắp mọc đuôi vậy, sống lưng như có một chiếc lông vũ đang nhẹ nhàng cọ qua, ngứa ngứa.

Không biết đã qua bao lâu, anh mới chịu buông cô ra.

Cả người Phương Hạm như bị hóa đá, não bộ tê liệt chẳng nghĩ nổi gì.

Cô ngồi trên bàn kính, miệng hơi hé mở, cảm giác môi lưỡi vẫn còn dư âm của sự ẩm ướt nóng bỏng.

Chỉ có thể hít thở từng chút nhỏ, cố gắng ổn định nhịp tim.

Phương Hạm không dám nhìn Giang Diệc Nhiên, hai bên má đến lúc này mới bắt đầu nóng ran như bị thiêu cháy.

Dù là vậy, cô vẫn nghe thấy giọng nói của anh vang lên ngay sát bên tai, trầm ấm, khàn nhẹ, mang theo từ tính:

“Thế nào?”

“Giờ còn giống con nít nữa không?”

Chương 40

DTV-EBOOK

Phương Hạm bị Giang Diệc Nhiên hôn đến đỏ mặt tim đập, cảm giác như sắp không thở nổi nữa, muốn nói anh trẻ con cũng không nói nổi thành lời. Ban này Giang Diệc Nhiên đứng gần cô như vậy đã khiến cô ngại ngùng rồi, bây giờ đầu óc lại càng trống rỗng hoàn toàn.

Cô ngơ ngác hồi lâu, cuối cùng cũng cố gắng nói được một câu: “Anh... anh mau thả em xuống đi.”

Giang Diệc Nhiên thấy mặt cô đỏ như đèn lồng, tâm trạng ghen tuông lúc trước mới dịu đi một chút.

Anh luôn tay dưới đầu gối Phương Hạm, bế cả người cô từ trên bàn kính xuống.

Khi hai chân cô được đặt trở lại mặt đất, trái tim treo lơ lửng ấy cũng phải mất một lúc lâu mới dần ổn định lại.

—

Buổi tối, Giang Diệc Nhiên đưa cô đi ăn.

Sau đó hai người lại nhắc đến bộ phim mà cậu đàn em rủ Phương Hạm đi xem. Giang Diệc Nhiên cứ nhất quyết đòi đi, xem xong mới chịu đưa cô về ký túc xá. May mà bộ phim này cũng không dài, vừa đúng 9 giờ rưỡi là kết thúc, không chiếm quá nhiều thời gian.

Khi Giang Diệc Nhiên đưa cô về đến ký túc xá, đồng hồ vừa mới điểm hơn 10 giờ.

Tối cuối tuần, người trong khuôn viên trường đông hơn bình thường.

Mặc dù đã 10 giờ, con đường từ cổng trường về ký túc xá Phương Hạm vẫn còn khá đông người. Đa phần là sinh viên vừa đi chơi hoặc hẹn hò về.

Không biết có phải vì đông người quá không, Phương Hạm cứ cảm thấy trong lúc mình và Giang Diệc Nhiên đi trên đường, luôn có ai đó liếc nhìn về phía họ, thậm chí còn thì thầm to nhỏ với bạn bè.

Phương Hạm lập tức nghi ngờ là do Giang Diệc Nhiên quá nổi bật. Cô sợ anh bị nhận ra, trong lòng cứ thấp thỏm mãi.

Nhưng cả hai đều không mang khẩu trang hay gì che chắn, Phương Hạm chỉ đành kéo anh đi theo lối vắng hơn, ít người hơn.

Khi đến dưới ký túc xá, cô cũng không dám nói nhiều với Giang Diệc Nhiên, chỉ vội vàng đuổi anh về.

“Em muốn anh đi ngay đến thế cơ à?” Giang Diệc Nhiên cúi đầu nhìn cô, hỏi khẽ: “Không sợ anh buồn sao?”

Phương Hạm hơi lúng túng, ánh mắt vô thức tránh đi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô chỉ cần thấy có ai nhìn về phía mình và Giang Diệc Nhiên là lại hoảng.

“Tối nay sinh viên được nghỉ nhiều, em sợ anh bị nhận ra. Hơn nữa bây giờ cũng hơn 10 giờ rồi. Bình thường giờ này em đã ngủ rồi.” Cô cúi đầu nhỏ giọng nói, trong lòng đầy lo lắng.

Phương Hạm nghĩ thầm: lát nữa phải lên mạng xem mấy group và tường confession trong trường.

Nếu các group và tường confession không có gì, thì khả năng cao là mọi người chỉ thấy Giang Diệc Nhiên đẹp trai nên tò mò nhìn mấy cái, chứ chưa nhận ra anh.

Vậy thì không sao.

Không ngờ vừa nghĩ đến đó, người đối diện lại bật cười khẽ, giọng trầm thấp trong trẻo.

“Được thôi.”

“Em về nghỉ sớm đi.” Anh nói, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

Phương Hạm hơi bất ngờ.

Cô cứ nghĩ Giang Diệc Nhiên sẽ nói thêm vài câu. Trước đây mỗi lần đưa cô về, anh đều sẽ đứng dưới ký túc xá trò chuyện một lúc. Nhưng hôm nay mọi thứ lại kết thúc một cách suôn sẻ bất ngờ.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu, “Vây... tạm biệt.”

“Lái xe về cẩn thận nhé. Về đến nhà thì nhắn tin cho em một cái là được.” Cô dặn dò kỹ càng, rồi mới xoay người chạy chậm về ký túc.

Trái ngược với ánh sáng mờ bên ngoài, bên trong ký túc xá sáng rực, khiến cô chẳng còn cảm giác buồn ngủ chút nào, đầu óc tỉnh táo đến kỳ lạ.

Cô lên lầu trở về phòng mình, lấy chìa khóa từ túi ra mở cửa.

Ánh sáng trong phòng còn sáng hơn cả ngoài hành lang.

Lúc này đã mười giờ tối. Dù bình thường các bạn cùng phòng của Phương Hạm hay ở phòng tự học hoặc tham gia hoạt động câu lạc bộ đến khuya, nhưng giờ này tất cả đều đã về ký túc xá.

Vừa bước vào, bất kể là người đang chơi game, xem phim hay đã lên giường chuẩn bị ngủ, ai nấy đều đồng loạt quay đầu lại nhìn cô. Mắt ai cũng tròn xoe chăm chú, ánh mắt sắc như dao.

Phương Hạm đứng khựng lại tại chỗ, ngơ ngác không hiểu gì.

“Mình biết ngay mà! Chắc chắn là cậu! A a a a! Thật sự là cậu không thể sai được!”

“Các cậu thấy chưa, mình đã nói rồi mà? Hôm nay lúc cậu ấy ra ngoài chẳng phải mặc đúng bộ này sao?” An Tiểu Đồng, người đã leo lên giường, kéo màn chống muỗi sang một bên, ló đầu ra nhìn Phương Hạm, nói.

Trên mặt cô ấy là biểu cảm cực kỳ phấn khích, không hề tức giận mà giống như vừa nghe được tin tốt nào đó lắm.

Phương Hạm ngơ ngác đi vào trong, đặt túi xuống bàn, không nhìn được mà hỏi. Dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đã cảm thấy có điểm chẳng lành.

“Các cậu đang nói gì vậy?” cô hỏi.

“Ơ kìa, còn giả vờ? Cậu nghĩ tội mình không lướt Weibo à?” Một bạn cùng phòng khác đáp lời.

“Hôm qua mình hỏi có phải đang gọi điện cho bạn trai không, hỏi có phải người trong trường không cậu cũng không nói. Thì ra là Giang Diệc Nhiên! Hôm

qua tội mình còn tám chuyện về ảnh mà cậu im như thóc.”

“Hả?”

Phương Hạm mờ mịt, như có một tia sét đánh ngang đầu, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt: “Sao các cậu biết?”

“Nhìn cậu kìa, sao trông như thể ngạc nhiên lắm vậy?”

“Lên hot search rồi đấy, không biết sao được! Người khác có thể không nhận ra, nhưng tội mình ba đứa sao mà không nhận ra cậu!” An Tiểu Đồng cau mày nói.

“Cho dù có trùng quần áo thì cũng đâu thể từ trên xuống dưới đều giống hệt, cả dáng người cũng giống?”

Trái tim Phương Hạm siết chặt lại, cô không kịp giải thích gì thêm với các bạn cùng phòng, lập tức ngồi xuống ghế, lấy điện thoại mở Weibo.

Hiện giờ tên #GiangDiệcNhiên đang nằm trong top 20 của hot search, không biết trước đó có leo lên vị trí cao hơn không.

Cô ngồi đó, trong lòng như có người bóp nghẹt. Cô cảm thấy điều mình luôn lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra, chỉ là đến sớm hơn rất nhiều so với dự kiến.

Rõ ràng đã nói là chẳng ai quan tâm đến tennis, cũng chẳng ai biết Giang Diệc Nhiên mà.

Cô không muốn chuyện này gây ảnh hưởng tiêu cực gì đến anh.

Ban đầu Phương Hạm còn tưởng là hai người khi ra ngoài bị ai đó nhận ra, chụp ảnh tung lên mạng. Nhưng khi cô lấy hết can đảm nhấn vào xem bài đăng đầu tiên, thì lại thấy chính là bài Giang Diệc Nhiên tự đăng.

Chỉ một dòng chữ ngắn ngủi, kèm theo một bức ảnh:

“Có bạn gái rồi.” [ảnh]

Phương Hạm cúi đầu nhìn dòng trạng thái ấy, chỉ cảm thấy máu trong người đột ngột dồn hết lên đầu.

Rất rõ ràng, bức ảnh đó chính là ở tiệm hoa, lúc anh đặt cô ngồi lên bàn kính, sau đó rút điện thoại ra chụp.

May mà Giang Diệc Nhiên không chụp thấy mặt cô, chỉ có phần thân trên, một chút eo, cùng với mấy đóa hoa hướng dương vàng và hồng Tuyết Sơn phía sau.

Nhưng hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng vải voan mỏng, cổ thắt nơ tai thỏ, bên dưới là chân váy dài màu nâu cà phê. Thêm cả mấy đóa hoa phía sau, đúng là rất dễ khiến người quen nhận ra.

Các bạn cùng phòng đều biết bộ đồ hôm nay cô mặc, cũng biết cô có tiệm hoa ở ngoài. Ba người từng đến tiệm tham quan, quen cả cách bày biện và trang trí trong tiệm.

Không nhận ra mới là chuyện lạ.

Phương Hạm lo lắng mở phần bình luận lên xem, phát hiện tuy ảnh không lộ mặt, nhưng cô đã sớm bị cư dân mạng “khai quật” ra là ai rồi.

[A a a! Chị gái này là học khoa Kinh tế Quản lý trường chúng mình đó! Nghe nói ngoài đời siêu dịu dàng, dễ thương!]

[Tưởng Giang Diệc Nhiên ở nơi xa xôi (khóc), giờ tự đứng gần sát bên! Có bạn còn thấy anh ấy tối nay đưa đàn chị về ký túc xá, ngọt quá trời luôn!]

[Nghe nói hai người là bạn học cấp ba! Có lẽ vẫn luôn giữ liên lạc. Nhưng hy vọng mọi người đừng làm phiền nữ chính (cầu nguyện). Hai người đang yêu đương bình thường, chúc phúc là được!]

[Nhà bạn gái có vẻ giàu lắm? Mình cũng muốn được làm nữ đại gia một lần...]

[Giang Diệc Nhiên bị “nghiện yêu” rồi hả? Không lịch trình, không huấn luyện, không thi đấu. Tưởng đang tập luyện kín để chuẩn bị comeback, hóa ra là đang yêu đương? Tức đến cười haha.]

[Mới hai mươi tuổi mà đã giải nghệ, tối ngủ được không đấy Giang Diệc Nhiên? Chứ tui là tui mất ngủ rồi đó (cười ra nước mắt).]

...

Phương Hạm nhìn từng dòng bình luận với hàng chục nghìn lượt thích, trong lòng ghen ứ.

Cô không biết Giang Diệc Nhiên đã đọc những lời này chưa, nhưng bản thân cô thì cảm xúc đang rối bời đến không thể nói thành lời.

May mà những mâu thuẫn trong tưởng tượng của cô cuối cùng lại không xảy ra. Các bạn cùng phòng dường như cũng chấp nhận chuyện cô và Giang Diệc Nhiên ở bên nhau khá dễ dàng. Họ chỉ đơn giản hỏi

cô quen Giang Diệc Nhiên như thế nào, rồi hỏi thêm vài câu về kế hoạch của anh ấy.

Phương Hạm rất kiên nhẫn trả lời, nhưng cũng chỉ trả lời được những điều cô biết. Rất nhiều chuyện liên quan đến Giang Diệc Nhiên, cô cũng không rõ.

Bạn cùng phòng đều rất tốt, không ai vì chuyện này mà thay đổi thái độ. Các bạn trong trường cũng có ý thức, không ai đến trước cửa ký túc xá hay tầng dưới gây ồn ào ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của họ.

Nhưng điều khiến Phương Hạm giận là việc Giang Diệc Nhiên tự tiện đăng Weibo mà không hề nói trước với cô.

Cô cứ nghĩ mãi xem phải nói chuyện đó với anh thế nào. Sau khi rửa mặt sơ sơ, cô leo lên giường.

Lúc này, trong WeChat đã có mấy tin nhắn từ “thủ phạm chính”.

“Anh về đến rồi. Em ngủ chưa?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Ngủ? Làm sao mà ngủ cho nổi?

Phương Hạm nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ. Nhưng cô chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Cô chụp màn hình bài đăng trên Weibo của Giang Diệc Nhiên rồi gửi lại cho anh, kèm theo dòng chữ:

“Tại sao lại làm thế? Anh cũng không nói trước với em.”

Sau khi gửi đi, cô thấy phía bên kia cứ hiện trạng thái “đang nhập” rồi lại xóa rồi lại gõ.

Phương Hạm đợi một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không thấy Giang Diệc Nhiên gửi tin nhắn nào qua. Có vẻ anh đã từ bỏ việc giải thích bằng chữ, gọi điện luôn cho cô.

Nhưng lúc này, tâm trạng Phương Hạm đâu còn muốn nghe điện thoại?

Nhìn màn hình hiển thị nút nghe màu xanh và nút từ chối màu đỏ, cô do dự mấy giây rồi cuối cùng vẫn ấn từ chối.

Lần đầu tiên cô từ chối cuộc gọi của anh. Trước đây chưa từng có chuyện này.

Cô thật sự đang giận anh một chút.

Phương Hạm úp điện thoại xuống một lúc, đợi bản thân bình tĩnh lại rồi mới cầm lên xem.

Có lẽ thấy cô không bắt máy, đối phương bắt đầu lo lắng, gọi thêm hai cuộc nữa. Gọi không được, anh đành nhắn tin.

“Em giận anh à?”

“Anh thấy chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu cả. Mình đang yêu nhau, yêu đương một cách bình thường. Em nói vì thấy chưa chắc chắn nên không muốn để người khác biết, nhưng nếu vậy thì còn gọi gì là yêu đương nữa? Mình cũng đâu phải đang lén lút, cũng chẳng có hợp đồng nào cấm anh hay em yêu đương cả. Anh cũng chẳng phải sống dựa vào fan.”

“Anh chỉ là một người bình thường. Chỉ là người quen biết anh hơi nhiều một chút.”

“Không công khai mới càng làm người ta cảm thấy bất an. Tính em lại ngại yêu cầu anh làm gì, nhưng trong lòng lại nghĩ rất nhiều. Thế nên lần này anh tự quyết định luôn.”

“Ngược lại mà nói, nếu là anh không muốn công khai quan hệ với em, thì em sẽ nghĩ thế nào?”

...

Phương Hạm không ngờ Giang Diệc Nhiên lại giải thích một cách thẳng thắn và hợp lý đến vậy.

Mà cũng đúng thôi, anh lúc nào cũng như vậy. Huống hồ anh nói không sai.

Ít nhất thì anh hiểu rõ tính cách của cô. Nếu là cô muốn công khai mối quan hệ, cũng sẽ thấy thiếu an toàn, nhưng lại không dám chủ động yêu cầu anh đăng gì lên mạng.

Chỉ là ngay từ đầu, hai người đã suy nghĩ không giống nhau rồi.

Phương Hạm biết, giữa cô và Giang Diệc Nhiên, đây chỉ là một mối quan hệ kéo dài trong một tháng. Cho dù có kéo dài thêm cũng không nhiều. Sớm muộn gì cũng phải chia tay.

Tình trạng cơ thể của cô, đối với bất kỳ chàng trai nào, đều là một gánh nặng. Đây chính là lý do khiến cô không muốn và cũng không dám bước vào một mối quan hệ ổn định.

Cô sợ một ngày nào đó sẽ bị bỏ rơi, thậm chí chẳng có cơ hội để níu kéo.

Vì nếu níu kéo, nghĩa là đang kéo người ta rơi xuống cùng mình.

Từ nhỏ cô đã thấy bố và chị gái vì bệnh tình của mình mà đau khổ, bất lực. Tiền bạc chỉ là một phần, còn lại là nỗi mỏi mệt kéo dài, không thấy điểm dừng.

Người thân có máu mủ còn như vậy, huống chi là một người bạn trai chỉ dựa vào cảm tình mà ở lại?

Giang Diệc Nhiên rất xuất sắc, anh có rất nhiều lựa chọn tốt hơn.

Chính vì thích anh, cô mới không muốn liên lụy đến anh. Nhưng lại tham lam muốn được bên anh, nên mới đặt ra một giới hạn cho mối quan hệ này.

Một tháng với anh, có thể chẳng là gì.

Sau một tháng, anh có thể đi tìm một cô gái khác, kết hôn, sinh con. Nhưng với Phương Hạm mà nói, có thể có được một người như vậy, dù chỉ một lần, cũng đã là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, khóe mắt Phương Hạm đã hơi ướt, cả tầm nhìn khi nhìn màn hình điện thoại cũng bắt đầu nhòe đi.

Lúc này, đối phương lại gửi đến một dòng tin nhắn:

“Còn giận không?”

Phía trên khung chat lại hiện “đang nhập...” một lúc lâu, cuối cùng cũng có tin nhắn đến:

“Xin lỗi.”

Ngay sau đó, Giang Diệc Nhiên còn gửi kèm theo một sticker Doraemon ngồi trong góc trông rất tủi thân.

Phương Hạm nhìn mà bật cười khúc khích, tâm trạng cũng dịu lại đôi chút.

“Không sao đâu, chỉ là chúng ta suy nghĩ vấn đề từ hai góc độ khác nhau thôi.”

“Nhưng dù sao đi nữa, lần sau vẫn phải nói trước với em. Nếu không em sẽ bị động.”

“Thật ra lúc quay về đã thấy có điểm báo, nhưng không chắc. Phải đợi đến lúc về ký túc xá, được bạn cùng phòng kể lại, em mới biết.”

“Vậy giờ còn giận không?” Giang Diệc Nhiên lại hỏi.

“Giờ thì không, nghe anh giải thích xong thì không giận nữa rồi.” Phương Hạm gõ tin nhắn gửi đi.

Nếu không phải vì vấn đề sức khỏe, với hành động công khai tình cảm dứt khoát như của Giang Diệc Nhiên, cô thật sự nên cảm thấy hạnh phúc mới đúng.

Nam chính dám công khai, ít nhất chứng tỏ anh nghiêm túc, có thái độ rõ ràng, cũng có thể mang lại cảm giác an toàn cho người con gái bên cạnh.

“Muộn rồi, em phải đi ngủ đây. Anh cũng ngủ sớm nhé.”

Thấy đối phương mấy phút không nhắn lại, Phương Hạm chủ động nói. Cô thật sự thấy hơi buồn ngủ rồi. Trước khi yêu Giang Diệc Nhiên, có hôm cô ngủ từ chín rưỡi.

Giờ đã mười một giờ đêm.

Bạn cùng phòng cũng gần chơi xong game, người thì tắm xong chuẩn bị lên giường. Đèn lớn trong

phòng đã tắt, chỉ còn chiếc đèn bàn của người cuối cùng chưa ngủ còn sáng.

Phòng tối om.

Phương Hạm chui vào chăn, tìm một tư thế nằm dễ chịu rồi chuẩn bị đi ngủ. Nhưng đúng lúc ấy, đèn thông báo tin nhắn lại sáng lên. Cô do dự nửa giây rồi vẫn cầm điện thoại lên xem.

Là tin nhắn Giang Diệc Nhiên gửi:

“Anh muốn ôm em quá [buồn]”

Phương Hạm nhìn chăm chăm vào màn hình, chớp mắt một cái, vành tai lại bắt đầu nóng lên.

“Mai gặp lại thì ôm được rồi.” Cô nhắn lại dỗ anh.

Nhưng không ngờ bên kia trả lời rất nhanh:

“Nhưng mà... Anh muốn ôm em mãi mãi.”

“Mỗi giờ mỗi phút đều ôm [buồn]”

Chương 41

DTV-EBOOK

Phương Hạm nhìn dòng tin nhắn trên màn hình, trong lòng không tự chủ được dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Giang Diệc Nhiên giống như một chú chó lớn, bình thường thì lạnh lùng cao ngạo, nhưng sau lưng lại hay làm nũng, lông xù mềm mại.

Chỉ là mỗi lần anh nói lời ngọt tai quá, cô lại lờ suy nghĩ lung tung: Không biết anh có đối với cô gái nào khác cũng dịu dàng như vậy không.

Cô gửi lại anh một icon ôm.

Vài giây sau, Giang Diệc Nhiên hỏi:

“Giờ chắc em cũng không còn nhiều tiết học nữa đúng không? Anh thấy nhiều sinh viên trong nước đến năm tư là bắt đầu đi thực tập, chỉ cần làm luận văn rồi chờ bảo vệ tốt nghiệp thôi.”

“Nếu học ít rồi thì em không ở ký túc xá nữa cũng được mà? Có bất tiện gì không?”

Cô nhắn lại:

“Vẫn nên ở ký túc thì hơn.”

“Dù ít nhưng vẫn còn lớp, mấy bạn cùng phòng của em cũng chưa ai dọn ra ngoài cả. Đi thực tập thì cũng tìm chỗ gần trường một chút thôi, chỉ có nghỉ đông nghỉ hè mới tính đến chuyện chuyển đi.”

“Nhìn thì có vẻ không còn tiết, nhưng thỉnh thoảng lớp cũng bắt họp, điểm danh linh tinh, nên ở

trong trường vẫn là tiện nhất.”

“Ồ.” Giang Diệc Nhiên nhún.

Có lẽ thấy cô nói ở ký túc vẫn tiện hơn, anh cũng không hỏi gì thêm.

Hai người trò chuyện vài câu vu vơ nữa.

Phương Hạm mệt quá, chúc anh ngủ ngon xong liền đặt điện thoại sang một bên, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong hai tuần sau đó, cả hai sống như một cặp đôi bình thường.

Buổi sáng nếu không có tiết, Giang Diệc Nhiên sẽ đến đón cô; tối thì đưa cô về.

Hai tuần này Giang Diệc Nhiên không làm gì khác, chủ yếu là cùng bạn bè đi tìm địa điểm để mở câu lạc bộ tennis.

Phương Hạm không rành chuyện này, cũng không giúp được gì. Nhưng sau khi anh xác định được chỗ, vẫn đưa cô tới xem, còn mang bản phác thảo thiết kế sơ bộ cho cô xem trước.

Mấy trăm mét vuông đất trống, dự tính sẽ xây sân tennis đất nện, sân cứng, sân trung tâm, sân bóng quần; còn có khu tập thể hình, phòng thay đồ, nghỉ ngơi, phòng VIP, hồ bơi trong nhà và ngoài trời.

Miếng đất mà Giang Diệc Nhiên nhắm tới nằm cạnh một khu dân cư cao cấp ở khu mới, vị trí cực đẹp.

Chỉ có điều... giá quá đắt.

Ngoài việc chọn đất, lập quy hoạch, còn rất nhiều thứ phải lo: xin phê duyệt, tìm đội huấn luyện, xây dựng mô hình thăng tiến quốc tế để dùng làm truyền thông...

Phương Hạm tuy không luôn ở bên anh, nhưng có thể cảm nhận rõ Giang Diệc Nhiên bận rộn hơn rất nhiều so với lúc mới về nước. Gần đây ngày nào anh cũng phải làm việc với Hiệp hội tennis, Liên đoàn tennis.

Thế nhưng, dù bận đến đâu, hai người vẫn giữ tần suất gặp mặt ít nhất một đến hai lần mỗi ngày.

Ngoài ra, mỗi đêm anh đều gọi điện cho cô.

Thật ra Phương Hạm không thích gọi video lắm, nhưng Giang Diệc Nhiên lại rất thích.

Lúc mới bắt đầu yêu, cả hai chỉ gọi thoại. Có thể vì lúc ấy chưa quá thân, nên nói chuyện còn có chút dè dặt.

Nhưng dần dần, anh toàn gọi thẳng video luôn.

Phương Hạm tự nhận mình không phải lúc nào cũng giữ hình tượng chững chạc, nhưng vì bên kia là người mình thích, nên cô rất để ý đến vẻ ngoài.

Mỗi lần anh gọi video, cô đều phải ngồi dậy chỉnh tóc, sửa lại đồ ngủ, rồi mới dám nhấn nút nhận. Nếu còn chưa lên giường, cô sẽ ra khỏi phòng, tìm góc ít người mới bắt máy.

Còn Giang Diệc Nhiên thì khác, thoải mái vô cùng, kiểu gì cũng có thể gọi video cho cô được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã nửa tháng.

Hình ảnh đêm đầu tiên họ chính thức bên nhau vẫn còn nguyên trong ký ức, ấy vậy mà giờ đã đi qua một nửa thời hạn mà họ đã hẹn.

Phương Hạm mỗi ngày đều đếm ngược, coi từng ngày như là ngày cuối cùng được bên anh.

Không biết là vì đã quen nhau được một thời gian, hay do dạo này Giang Diệc Nhiên quá bận, mà cô cứ cảm thấy một tuần gần đây không còn cái cảm giác “đang yêu” như tuần đầu nữa, có phần bình lặng đi rồi.

Tối đó, Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô từ tiệm hoa về ký túc xá.

Cô về phòng, chuẩn bị bài thuyết trình ngày mai, rồi đi rửa mặt và leo lên giường.

Vừa nằm xuống giường thì thấy tin nhắn của Giang Diệc Nhiên gửi tới:

“Anh về đến nhà rồi, em đang làm gì vậy?”

Trước đó anh còn gọi video, nhưng lúc ấy cô đang tắm nên không nghe thấy.

“Em vừa mới lên giường thôi.”

“Mai em có một tiết phải lên thuyết trình, nên vừa sửa lại xong file trình chiếu. Mới tắm xong rồi leo lên giường.”

“Còn anh thì sao?” Cô hỏi.

Đợi một lát vẫn chưa thấy anh trả lời, Phương Hạm đoán chắc anh lại bận, bèn nằm xuống lướt điện thoại một chút.

Ai ngờ đang xem video dở, Giang Diệc Nhiên đột nhiên gọi video tới.

Cô tròn mắt, lập tức bật dậy chỉnh tóc, kiểm tra tai nghe rồi mới dám nhận.

Không ngờ vừa kết nối xong, đập vào mắt cô chính là gương mặt ướt nhẹp của Giang Diệc Nhiên.

Anh như vừa từ phòng tắm ra, tóc còn ướt sũng, đen nhánh cứng cáp, từng giọt nước vẫn đang lăn xuống.

Quan trọng hơn là anh không mặc áo!

Phương Hạm tận mắt nhìn thấy những giọt nước nhỏ từ tóc anh rơi xuống, lướt qua xương quai xanh, cuối cùng đọng lại trên lỗ ng ngực trắng trẻo.

Làn da anh rất trắng, cơ tay săn chắc và đường nét gọn gàng. Phần thân trên nhờ tập luyện lâu năm mà cơ bắp rõ ràng, nhưng không quá thô, ngược lại lại cân đối, khỏe khoắn, đẹp mắt vô cùng.

Phương Hạm nhìn chăm chăm vào màn hình, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

“A... Anh... sao lại không mặc áo vậy chứ...”

Cô lắp bắp, vừa then thùng vừa không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

May là anh chỉ cầm điện thoại quay bằng camera trước, nên hình ảnh chỉ thấy được nửa phần thân trên, chứ nếu quay được nửa th* n d*** nữa thì...

Cô không dám tưởng tượng.

Chỉ mới tưởng tượng thôi mà tim đã đập thành thịch, cô vừa then vừa bất bình vì chính suy nghĩ

không thuần khiết của mình.

“Vừa tắm xong mà.” anh thản nhiên đáp.

Trái ngược với sự căng thẳng của Phương Hạm, Giang Diệc Nhiên lại trông vô cùng thoải mái và ung dung.

Anh thậm chí còn cúi sát vào camera, chỉnh lại mái tóc trước trán trước mặt điện thoại.

Nhưng anh thật sự rất đẹp trai.

Lông mày sắc nét, đôi mắt sáng rực. Sống mũi cao thẳng, đôi môi có màu hồng nhạt tự nhiên. Ngũ quan của anh tinh tế đến mức hoàn hảo, nhưng những đường nét lại gọn gàng, rõ ràng, không hề ẻo lả, chỉ khiến người ta cảm thấy anh cực kỳ điển trai.

Chỉ cần nhìn thấy gương mặt ấy, thật sự rất khó để rời mắt đi nơi khác.

Bất kể anh đứng ở đâu, cảnh vật phía sau dường như cũng đều bị lu mờ.

“Anh mau lau khô người rồi mặc áo vào đi, không là dễ cảm lạnh đấy.” Phương Hạm nói.

Giang Diệc Nhiên không phản bác, chỉ ừ nhẹ một tiếng, sau đó cầm theo điện thoại bước vào phòng thay đồ.

Tuy Phương Hạm có thể thấy được một chút cảnh bên trong nhà qua màn hình, nhưng thật ra cô vẫn chưa từng đến nhà anh lần nào.

Người đàn ông từ phòng tắm bước ra, tiện tay đặt điện thoại lên kệ gần đó.

Cùng lúc đó, màn hình trước mắt Phương Hạm tối lại một chút, nhưng vẫn nghe rõ tiếng sột soạt thay đổi từ phía bên kia.

Mặt cô hơi nóng lên.

Khi điện thoại được cầm lên lần nữa, Giang Diệc Nhiên đã mặc xong quần áo. Là một chiếc áo thun xám ở nhà rất đơn giản, trông vô cùng thoải mái.

“Tối thứ sáu em có kế hoạch gì chưa?” Anh hỏi.

“Ừm... tạm thời thì chưa có.” Cô lắc đầu, “Sao vậy?”

“Anh định rủ em đi cắm trại vào tối hôm đó. Anh xem thời tiết rồi, hôm đó trời đẹp, không có mưa. Mình có thể ngủ ngoài trời một đêm.”

Phương Hạm hơi sững người, trong đầu chỉ còn vang lên mấy chữ: ngủ một đêm.

“Có mang theo đồ không? Mình cần chuẩn bị gì sao?”

“Chỉ cần em mang theo đồ dùng cá nhân và thuốc uống buổi tối là được rồi.”

“Còn lại để anh lo.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Nơi đó là khu cắm trại chuyên nghiệp, có đăng ký và nhân viên quản lý, cũng không cách thành phố quá xa. Lúc đó mình thuê trọn khu, để lại vài người trực là được.”

“Rất an toàn, em không cần lo.”

“Vậy... được thôi.” Phương Hạm gật đầu.

Cắm trại... là ở chung một lều hả?

Vậy chẳng phải là... sẽ ngủ chung một chỗ suốt cả đêm?

Nghĩ tới đó, tim Phương Hạm bắt đầu đập thành thịch, vừa hồi hộp, vừa có chút mong chờ mà không dám thừa nhận.

—

Tối thứ Sáu, Phương Hạm không đến tiệm hoa, cũng tạm thời đóng kênh nhận đơn đặt hoa online trong buổi chiều hôm đó.

Dù Giang Diệc Nhiên nói cô không cần lo gì cả, nhưng Phương Hạm vẫn tìm hiểu trước về những mẹo và kinh nghiệm cắm trại cơ bản.

Cô chuẩn bị sẵn đồ chống muỗi, thuốc uống, cùng một chiếc chăn mỏng mang theo.

Giang Diệc Nhiên đến đón lúc hơn ba giờ chiều, trời vẫn còn nắng rực rỡ.

Vì phải leo đồi và đi xa nên anh đổi sang một chiếc SUV địa hình lớn để chở cô.

Mùa thu mới chớm, trời vẫn còn khá nóng, không khí ngọt ngào, hanh khô và ấm áp.

Cửa kính xe mở cả hai bên, khi xe chạy, gió ùa vào mát rượi, luồn qua mái tóc và làn da, khiến tâm trạng của Phương Hạm cũng nhẹ nhõm hẳn lên.

Hơn nữa chỉ cần nghĩ đến việc tối nay có thể sẽ ngủ cùng anh trong một không gian nhỏ hẹp, cô lại cảm giác như có một chú thỏ đang nháy nhót trong lồng ngực mình.

Địa điểm cắm trại khá xa, phải chạy ra khỏi thành phố mới tới nơi.

Vừa bước xuống xe, chân Phương Hạm đã giẫm lên bãi cỏ mềm mịn.

Khung cảnh nơi này khác hẳn thành phố, trước mắt là rừng cây, hồ nước, và cả những dãy núi xa xa. Chỉ cần nhìn thôi đã thấy lòng mình được gột rửa.

Mặt trời bắt đầu ngả xuống, phía xa là những đám mây rực rỡ như lửa đang thiêu đốt chân trời.

Vì đây là một khu cắm trại nổi tiếng, nên chỉ cần đặt lịch trước, nhân viên sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Khi hai người xuống xe, đã có nhân viên đến đón, phụ giúp đỡ đỡ. Sau khi Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm chọn xong vị trí, họ sẽ dựng lều, sắp xếp nguyên liệu và dụng cụ cần thiết cho bữa tối, từ nướng BBQ đến nấu lẩu, tất cả đều đầy đủ.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, họ mới rút về khu nhân viên gần đó.

Phương Hạm gần như không cần làm gì, chỉ đứng bên cạnh nhìn, chẳng giúp được bao nhiêu.

Hôm nay Giang Diệc Nhiên thuê trọn khu, nên dù đây là một bãi cắm trại rất rộng, nhưng sau khi nhân viên rời đi thì nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mà... như vậy cũng tốt, cô thầm nghĩ.

Phong cảnh ở đây quá đẹp, nếu có đông người chắc sẽ mất đi cảm giác yên tĩnh.

Ban đầu cô cũng hơi lo khi hai người đi xa thành phố như vậy sẽ nguy hiểm, nhưng nghĩ tới việc có nhân viên trực 24/7 thì lại thấy yên tâm hơn nhiều.

Tối đến, hai người cùng ăn ngoài trời, ngồi trên ghế ngắm mặt trời từ từ lặn xuống bên kia hồ.

Đêm xuống, bầu trời lấp lánh sao và ánh trăng sáng vàng vặc treo trên đỉnh đầu.

Phương Hạm không tự chủ quay sang, lén nhìn gương mặt nghiêng điển trai, sắc nét của Giang Diệc Nhiên dưới ánh trăng.

Hôm nay có vẻ ngay cả nhân viên cũng mặc định họ là một cặp, nên chỉ dựng một cái lều lớn.

Vậy là... đêm nay thật sự sẽ ngủ chung một lều?

Cô âm thầm nghĩ ngợi, gò má bất giác nóng bừng.

Chương 42

DTV-EBOOK

Hai người ngồi ngắm sao một lúc, mãi đến gần chín giờ mới quay lại lều.

Phương Hạm ban đầu còn lo nếu chỉ có một cái chần thì sẽ ngại ngủ lạnh. May mà điều đó không xảy ra. Tuy chỉ có một cái lều, nhưng lại có hai túi ngủ riêng biệt.

Cô nhìn hai chiếc túi ngủ ấy, trong lòng vừa thấy yên tâm, lại vừa có một chút hụt hẫng khó tả.

Ở ngoài trời không có nhiều hoạt động giải trí, mà mai lại phải dậy từ bốn giờ để ngắm bình minh, nên cả hai cũng đi ngủ khá sớm.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Phương Hạm là người vào trước, chọn túi ngủ bên trái chui vào, chỉ để lộ mỗi cái đầu.

Giang Diệc Nhiên kéo khóa lều lại rồi mới bước vào trong, lập tức biến chiếc lều thành một không gian nhỏ khép kín hoàn toàn.

Cả hai cùng treo mỗi bên hai chiếc đèn lồng kiểu cổ, thấp sáng mọi góc trong lều.

Bên ngoài trời tối đen, chỉ còn tiếng dế và ve sầu râm ran vang lên từng chập.

Thấy Giang Diệc Nhiên như chuẩn bị cởi áo khoác, Phương Hạm theo phản xạ liền nhắm tịt mắt lại. Bên tai lập tức vang lên tiếng sột soạt của vải vóc bị vò và gấp lại.

Cô hé mắt nhìn trộm, phát hiện anh chỉ cởi chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, để lại áo thun bên trong, rồi với tay tắt đèn trong lều, sau đó mới nằm xuống bên cạnh cô.

Không ai biết lúc đó tim Phương Hạm đã đập thành thịch thế nào.

Nhưng thực ra chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cô từng rất căng thẳng, còn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nếu có gì bất ngờ. Nhưng thực tế, chẳng có gì ngoài chuyện anh bình thường nằm xuống ngủ, không hề có thêm động tác nào khác.

Nằm trong túi ngủ, Phương Hạm cảm thấy bản thân chẳng khác gì một con tằm nhỏ.

Một lúc sau, khi cô quay đầu lại nhìn thì Giang Diệc Nhiên dường như đã ngủ rồi.

Gì chứ... ngủ luôn thật à?

Chẳng lẽ vì lái xe cả ngày mệt quá?

Người đàn ông nằm yên lặng, dù chỉ nhìn nghiêng nhưng ngũ quan vẫn vô cùng sắc nét. Sống mũi cao thẳng, đôi môi xinh xắn.

Anh nhắm mắt lại, lông mi dài cong vút.

Vậy mình và Giang Diệc Nhiên có được xem là “ngủ cùng một giường” không nhỉ? Tuy không chung túi ngủ, nhưng cùng nằm trong một cái lều thế này, chắc cũng tính là vậy ha?

Phương Hạm lặng lẽ nghĩ ngợi.

Cô chớp mắt vài cái, nhìn anh thêm một chút rồi mới quay lại, lén rút điện thoại ra.

Dù là ở ngoài trời, nhưng nơi này vẫn có sóng, thậm chí còn có ổ cắm sạc điện. Mọi thứ đều đầy đủ.

Không hiểu có phải vì Giang Diệc Nhiên đang nằm ngay bên cạnh hay không, mà cô mãi chẳng thể nào ngủ được. Cả đầu óc lẫn cơ thể đều ở trạng thái tỉnh táo, không hề buồn ngủ chút nào.

Cô lấy điện thoại ra lướt Weibo một lúc, đúng lúc thấy một blogger mà cô theo dõi đăng bài chia sẻ từ người dùng khác:

“Bác sĩ Điền ơi, bạn trai em hình như chẳng hề có ý định gì với em cả. Như vậy có bình thường không ạ?”

“Yêu nhau ba năm rồi, có năm chung mà anh ấy cũng chẳng chạm vào em. Em nên gợi ý kiểu gì đây?”

Ban đầu Phương Hạm chỉ tình cờ đọc được, cũng chẳng nghĩ gì nhiều. Nhưng vì tò mò nên vẫn nhấn vào xem chi tiết.

[Chắc chắn là không bình thường đâu chị em ơi! Coi chừng bị coi là ‘vợ che đậy’. Không chủ động là không có lý do đâu!]

[Đàn ông đều nghĩ bằng nửa th*n d***, không có ngoại lệ! Nếu thật sự không có hứng thú thì là không yêu. Có khi chỉ đang lợi dụng tiền hoặc mối quan hệ gia đình của chị thôi, hoặc tệ hơn là cần t* c*ng của chị đấy!]

[Không chừng là bất lực á. (icon chó gặm đầu)]

[Đàn ông mà yêu thật thì ngày nào cũng muốn dính lấy người yêu. Không cần gợi ý gì hết! Yêu lâu như vậy mà chưa từng xảy ra chuyện gì thì chắc chắn có vấn đề. Đừng tin mấy lời kiểu ‘anh trân trọng em

nên không dám', xàm hết sức. Là đàn ông, yêu thì sẽ hành động.]

...

Phương Hạm tiếp tục kéo xuống đọc, thấy bình luận nào cũng na ná như vậy.

“Không có hành động thì chứng tỏ không đủ yêu”
Câu này như in vào tâm trí cô.

Cô đặt điện thoại xuống, ngược nhìn nóc lều, trong lòng bỗng trống rỗng khó tả.

Giang Diệc Nhiên hình như cũng vậy với cô...

Anh rất tốt với cô, nhưng chưa bao giờ có chút biểu hiện gì vượt quá giới hạn. Tuy vẫn có nắm tay, có hôn nhẹ, nhưng chỉ dừng ở đó.

Có lẽ vì... mối quan hệ giữa họ vốn đã đặc biệt?

Phương Hạm nghĩ ngợi, nét mặt dần dần trùng xuống.

Cô xoay người nằm nghiêng, quay lưng lại với anh, lặng lẽ đặt điện thoại sang một bên.

Trong lều yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió lùa qua cây cối và lá cỏ bên ngoài. Thi thoảng còn nghe được tiếng đế và ve sầu vang lên rả rích không ngừng trong bụi rậm gần đó.

Phương Hạm nghĩ, lẽ ra cô nên chấp nhận điều này sớm hơn.

Giang Diệc Nhiên chưa từng nói anh thích cô. Cô cũng không phải mẫu người anh thích.

Anh chỉ là... áy náy vì chuyện năm xưa. Vì từng tưởng rằng chính mình đã gián tiếp khiến cô chết đi.

Phương Hạm nghĩ kỹ lại cũng đoán được, mấy năm qua chắc hẳn anh luôn sống trong day dứt.

Anh luôn mang trong mình một nỗi bất an, nghĩ rằng vì mình mà một cô gái từng thích mình đã ra đi.

Vậy nên, sau khi phát hiện cô còn sống và được ở bên cô, có lẽ sẽ khiến anh cảm thấy nhẹ lòng hơn?

Nhưng điều đó đâu có nghĩa là anh yêu cô. Cùng lắm chỉ là vì lương tâm anh tốt.

Dù bên ngoài trông lạnh lùng hờ hững, chẳng mấy khi để tâm điều gì, nhưng thực chất lại là người cực kỳ lương thiện.

Ừm, người mình thích là một chàng trai rất tốt.

Lẽ ra mình phải vui mới đúng.

Nhưng sao trong lòng lại thấy chua xót thế này. Mãi rất lâu sau cô mới thiếp đi.

—

Không rõ đã bao lâu trôi qua.

Phương Hạm cảm thấy có ai đó gọi mình, vai cũng bị vỗ nhẹ. Cô mở mắt ra, thấy Giang Diệc Nhiên.

“Mặt trời sắp mọc rồi.” Anh nhẹ giọng nói.

Phương Hạm còn ngái ngủ, đầu óc mơ màng, nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy.

Đợi cô tỉnh táo xong, Giang Diệc Nhiên mới kéo khóa lều lên.

Ngay lập tức, ánh nắng sớm mai dịu dàng từ phía đối diện rọi thẳng vào bên trong lều.

Thứ ánh sáng ấy ửng hồng, tươi sáng hơn cả ánh hoàng hôn.

Chỗ họ ngồi chính là vị trí ngắm mặt trời mọc đẹp nhất. Không gian xung quanh rộng rãi, không có vật cản, có thể dễ dàng nhìn thấy mặt trời từ từ nhô lên từ đường chân trời.

Không hiểu vì sao, nhìn cảnh tượng ấy, lòng Phương Hạm bỗng dâng lên một cảm xúc xúc động không nói nên lời.

“Em có lạnh không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Dù là mùa thu mới bắt đầu, ban ngày và buổi chiều vẫn nóng như hè, nhưng sáng sớm ở ngoài ô vẫn có chút lành lạnh.

“Em... cũng không rõ nữa.” Cô đáp.

Phương Hạm cũng không chắc mình có lạnh hay không. Dù cánh tay lộ ra ngoài có chút mát, nhưng cũng chưa đến mức run.

Thấy cô lưỡng lự, Giang Diệc Nhiên liền cởi áo khoác mỏng khoác lên vai cô.

“Ra ngoài ngắm chút đi.” Anh nói.

Phương Hạm nắm lấy vạt áo khoác trên vai sợ nó rơi, mặt hơi ửng đỏ, rồi đứng dậy theo anh bước ra.

Giang Diệc Nhiên đã trải một tấm chăn dày trên mặt đất, hai người cùng ngồi xuống đó.

Ánh nắng chiếu lên người, ấm áp dịu dàng.

Âm thanh của ve và dế xung quanh cũng nhỏ dần, không khí mát lành và trong trẻo, cổ dưới chân vẫn còn vương những giọt sương sớm. Nhưng tấm chăn

dày dưới người đã cách ly hoàn toàn sự ảm lạnh ấy, khiến họ ngồi rất thoải mái.

Có khoảnh khắc, Phương Hạm cảm thấy thiên đường chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nếu lúc này có thể thêm chị gái và ba cùng ở bên, rồi sau khi chết mãi mãi dừng lại tại khoảnh khắc này, thì cả đời này có lẽ chẳng còn gì tiếc nuối nữa.

Cô nhìn mặt trời xa xa ở đằng kia, hốc mắt và trái tim đều hơi cay cay. Nhưng cô vẫn cố gắng kiềm lại, không để nước mắt rơi xuống.

Một lúc sau, Phương Hạm quay đầu nhìn Giang Diệc Nhiên, khẽ hỏi:

“Em có thể ôm tay anh được không?”

“Hửm?”

Giang Diệc Nhiên hơi ngạc nhiên, như thể không ngờ cô sẽ đột ngột hỏi vậy.

Anh sống lại hai giây, hơi nhú mào, có phần không hiểu nhưng vẫn đưa tay lên.

“Muốn ôm thì ôm, không cần phải hỏi.” Anh nói.

Phương Hạm mím môi khẽ gật đầu, rồi ôm lấy cánh tay anh như một chú gấu túi bám chặt vào thân cây.

Quả không hổ là vận động viên tennis, dù nghỉ ngơi rồi nhưng hiệu quả luyện tập vẫn còn rõ rệt. Khi ôm anh, cô có thể cảm nhận được cơ bắp săn chắc và rắn rỏi dưới lớp áo.

Mang lại cho người ta cảm giác vững chãi, khiến người ta yên lòng và thoải mái.

Phương Hạm ôm tay Giang Diệc Nhiên, từ từ nghiêng đầu tựa lên vai anh, mắt vẫn nhìn về phía mặt trời đang lên. Trong đầu chỉ toàn một suy nghĩ: Giá mà thời gian có thể dừng lại ở giây phút này.

Đừng tiếp tục trôi nữa.

Ít nhất thì, khoảnh khắc này cô cảm thấy rất hạnh phúc, rất mãn nguyện. Cô không muốn nghĩ về tương lai nữa.

Chỉ còn một tuần nữa là tròn một tháng, đến lúc đó có lẽ cô sẽ phải rời xa anh. Vậy nên, phải biết trân trọng từng phút từng giây đang đếm ngược này.

“Biết nhau lâu như vậy rồi, em vẫn chưa từng đến nhà anh.” Phương Hạm vừa ngắm mặt trời vừa thì thầm, giọng như mang theo chút tiếc nuối.

“Nếu em muốn thì lúc nào cũng có thể đến. Em muốn đến à?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Có thể lát nữa đi luôn.”

“Trước đây em lúc thì có tiết học, lúc lại phải trông tiệm, buổi tối thì lại về ký túc xá. Nên vẫn chưa có dịp nào thích hợp.” Anh kiên nhẫn giải thích.

Nhưng Giang Diệc Nhiên cảm thấy rõ, hôm nay Phương Hạm hơi khác thường, như mang thêm một lớp tâm sự.

Anh cố nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra từ hôm qua đến giờ, nhưng vẫn không hiểu được cô đang nghĩ gì.

“Có chuyện gì à?” Giang Diệc Nhiên hơi nhú mào, hỏi.

“Không có đâu.” Phương Hạm lắc đầu, giọng nhẹ tênh: “Chỉ là đột nhiên muốn đến nhà anh xem thử thôi.”

“Hồi học cấp ba em từng có ý nghĩ như vậy. Lúc đó cảm thấy anh rất bí ẩn, rất lạnh lùng, nên tò mò muốn biết tất cả về anh.” Cô nói.

Cô chợt nhớ đến chuyện hồi đó vì muốn đi chung chuyến tàu điện với Giang Diệc Nhiên mà còn cố tình bảo chị gái không cần đến đón, tự thấy vừa buồn cười vừa ngốc nghếch.

“Em còn nhớ nhà anh gần ga XXX nữa kìa.” Cô nói.

Giang Diệc Nhiên vẫn hơi do dự, nhưng khi nghe cô còn nhớ cả tên ga tàu gần nhà mình, lòng anh như bị một dòng cảm xúc dịu dàng nào đó khẽ chạm qua.

“Nhớ rõ ghê.” Anh khẽ cười, giọng mang chút trêu chọc, nhưng trong lòng lại cảm thấy chua xót.

“Vậy lát nữa khỏi cần đưa em về trường, đi thẳng về nhà anh luôn.” Vừa nói, anh vừa đưa tay phải xoa đầu cô.

“Sau này em muốn làm gì, muốn đi đâu, cứ nói thẳng với anh là được. Không cần phải ngại ngùng.”

“Vâng.” Phương Hạm ôm chặt cánh tay anh, khẽ gật đầu.

“Em còn nhớ hồi cấp ba, có lần nhà em bận không đến đón, phải đi tàu điện ngầm về. Không ngờ lại tình cờ gặp anh đi cùng tuyến đó.” Cô nói.

“Thế là mấy hôm sau, em cố tình không bảo chị tới đón nữa, muốn tự đi tàu điện mong gặp được anh.”

“Nhưng đúng là em không được may mắn lắm, hình như cũng chỉ gặp được vài lần.” Cô cười cười, có chút ngại ngùng.

Giang Diệc Nhiên vẫn lặng lẽ ngồi nghe.

Lúc ấy cô tựa vào cánh tay bên trái của anh, má khẽ chạm lên phần bắp tay anh qua lớp áo mỏng.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trên gương mặt cô, cả cảm giác mềm mại truyền đến.

Phương Hạm nói bằng giọng điệu rất bình thản, như thể đã buông bỏ, không chút buồn thương.

Nhưng chẳng hiểu sao, nghe xong những lời ấy, lòng Giang Diệc Nhiên lại cảm thấy rất khó chịu, có gì đó chua chát, nặng nề dâng lên.

Anh vẫn tưởng rằng mình đã biết hết mọi chuyện.

Nhưng hóa ra, vẫn còn rất nhiều điều anh chưa từng biết.

Chương 43

DTV-EBOOK

“Vậy lát nữa em có đi với anh không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Phương Hạm suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

“Ừm, thôi, em về tiệm xem sao đã. Máy bó hoa nếu để một ngày không thay nước, thời gian nở sẽ bị rút ngắn rất nhiều.”

“Được rồi, vậy tối anh qua đón em.” Giang Diệc Nhiên đáp, vừa gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhưng vẫn hơi do dự rồi hỏi tiếp:

“Em đã bao giờ nghĩ tới việc thuê thêm người phụ không?”

“Nếu có nhân viên, sẽ đỡ mệt hơn nhiều.”

Giang Diệc Nhiên hơi nhú mày, nói: “Nếu khó khăn về tài chính thì để anh lo.”

“Hả? Không, không cần đâu.” Phương Hạm bất ngờ, vội vàng xua tay từ chối: “Tiệm em vốn dĩ không lớn, số lượng hoa cần chăm sóc cũng không nhiều. Nếu thuê thêm người thì em chẳng còn việc gì để làm.”

“Vả lại chăm sóc hoa cỏ vốn là sở thích của em mà, không cảm thấy mệt chút nào.” Cô mỉm cười.

Cô không quen nhận sự giúp đỡ của người khác. Vừa nghe Giang Diệc Nhiên nói muốn bỏ tiền ra, bản năng đầu tiên là từ chối ngay.

“Ừ, được rồi.” Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu, đáp lại một tiếng. Dù vẫn lo lắng, nhưng anh vẫn tôn trọng lựa chọn của cô.

Vừa nói, anh vừa cúi xuống ôm lấy cô.

Phương Hạm mở to mắt, cơ thể hơi cứng lại. Phải mất mấy giây mới phản ứng kịp để đáp lại vòng ôm ấy.

Cô đưa tay lên, đầu ngón tay liền chạm vào đường nét cơ bắp rắn rỏi sau lưng Giang Diệc Nhiên.

Anh ôm cô rất chặt, đến mức hai người gần như dán sát vào nhau.

Phương Hạm hơi ngẩng đầu, có thể cảm nhận được ngực mình bị ép nhẹ vào lồng ngực anh.

Cầm của Giang Diệc Nhiên lúc này đang đặt trên vai cô, nặng nề mà yên ổn. Nhịp thở đều đặn và ấm áp của anh phủ nhẹ bên cổ cô, khiến người ta cảm thấy an lòng.

Mặt trời đã lên cao. Ánh sáng rực rỡ của buổi sáng chiếu thẳng vào họ. Dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được nguồn sáng ấy.

Một dòng ấm áp theo đó lan ra khắp lồng ngực Phương Hạm.

Khoảnh khắc này thật sự quá tuyệt.

Cô cũng siết chặt tay ôm lấy cánh tay anh, nhắm mắt lại tựa vào người anh, bàn tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh như an ủi.

—

Sau khi cùng nhau ngắm mặt trời mọc, hai người ăn sáng xong rồi mới trở về.

Giang Diệc Nhiên lái xe đưa Phương Hạm về lại tiệm hoa, rồi đến tối mới quay lại đón cô. Trong lúc chia xa, cả hai đều bận rộn với công việc mình yêu thích.

Tầm gần sáu giờ chiều, Giang Diệc Nhiên mới xử lý xong mọi việc và đến tìm cô.

Lúc này, Phương Hạm cũng vừa hoàn tất các đơn hàng trong ngày, đang dọn dẹp những việc cuối cùng của buổi tối.

Nghĩ đến chuyện tối nay đã hẹn sẽ đến nhà Giang Diệc Nhiên, cả ngày cô đều trong trạng thái vừa căng thẳng vừa mong chờ.

“Sao rồi?” Giang Diệc Nhiên đứng ở cửa hỏi.

“Gần xong rồi, anh chờ em thêm chút nhé.” Phương Hạm nói, vừa cởi chiếc áo đồng phục chỉ mặc khi làm việc ở tiệm, tắt máy tính và đèn rồi bước ra khỏi quầy đi về phía anh.

“Hôm nay buôn bán thế nào?” Anh hỏi như chuyện phiếm.

“Cũng tạm, giống như mọi hôm thôi.” Phương Hạm đáp: “Còn anh thì sao?”

“Hôm nay đi ký hợp đồng có thuận lợi không?”

“Dĩ nhiên là thuận lợi.” Giang Diệc Nhiên mỉm cười đáp.

Lúc ấy trời đã tối, khung cảnh xung quanh dần chìm vào sắc xám mờ. Phương Hạm theo sau anh lên xe, việc đầu tiên là nghiêm chỉnh thắt dây an toàn.

Giang Diệc Nhiên vẫn lặng lẽ nhìn cô từ bên cạnh. Không ngờ sau khi cô cài dây xong, anh lại bất ngờ đưa tay sang xoa đầu cô.

Phương Hạm ngẩn người, hơi không hiểu.

Thật ra Giang Diệc Nhiên chỉ cảm thấy cô lúc thắt dây an toàn trông rất nghiêm túc, rất đáng yêu, nên mới muốn xoa đầu cô một cái.

Hồi ở nước ngoài, cũng từng có vài cô gái ngồi ghế phụ bên anh. Có khi là bạn bè, có khi là đưa ai đó về nhà sau tiệc tùng vì lịch sự.

Nhưng Phương Hạm thì khác hoàn toàn. Đối với anh, cô mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Cô vốn nhỏ nhắn, trắng trẻo gầy gò, lưng mảnh như thể chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi bay. Có lẽ vì anh biết cô mắc bệnh tim nên trong tiềm thức càng cảm thấy cô mong manh.

Nhưng việc cô vẫn còn sống, vẫn có thể tươi cười ngồi bên cạnh, với anh mà nói đã là điều đáng quý nhất rồi.

Mỗi lần cô ngồi xe anh, Giang Diệc Nhiên đều không dám chạy nhanh, lúc nào cũng giữ tốc độ thật đều, thật ổn định.

—

Hai mươi phút sau, xe dần giảm tốc.

Phương Hạm suốt dọc đường đều nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài. Nào là các tòa cao ốc, cửa hàng, người qua lại, bảng quảng cáo...

Cô rất thích những khung cảnh đậm chất đời thường, đầy hơi thở cuộc sống như vậy. Mang đến

cảm giác náo nhiệt, gần gũi.

Nhưng càng đến gần nhà Giang Diệc Nhiên, những âm thanh và khung cảnh ấy dường như càng ít đi.

Giống như cô từng tưởng tượng, Giang Diệc Nhiên quả thật sống trong khu nhà cao cấp nhất từng được đám bạn thời cấp ba đồn đại, khu chung cư xa hoa bậc nhất, nơi mà người sống trong đó đều là những nhân vật máu mặt.

Phương Hạm mím môi, chờ anh đỗ xe rồi im lặng theo sau.

Không hiểu vì sao, ngoài vài nhân viên bảo vệ và lễ tân, dọc đường hầu như chẳng thấy ai. Khung cảnh xung quanh vô cùng sang trọng và thanh tĩnh, nhưng lại thiếu vắng hơi người.

Cô đi theo Giang Diệc Nhiên đến trước cửa nhà. Đợi anh xác thực xong, cửa mới mở ra.

Phương Hạm siết chặt dây túi, bước vào trong.

Rất rộng.

Ngoài diện tích khổng lồ và vị trí đắc địa, mọi đồ nội thất và trang trí bên trong đều là hàng cao cấp, không có dấu hiệu gì của việc cũ kỹ hay xuống cấp.

Dù đã ở đây nhiều năm, nhưng căn hộ vẫn không có chút cảm giác lỗi thời. Vẫn rất hiện đại, trang nhã và đẹp mắt.

Giang Diệc Nhiên đã xuất sắc, điều kiện gia đình lại còn ưu việt như thế. – Phương Hạm thầm nghĩ.

Dù trái tim cô có khỏe mạnh, thì cha mẹ Giang Diệc Nhiên chắc gì đã đồng ý cho họ bên nhau. Yêu

đương thì có thể, nhưng kết hôn? Chắc khỏi mơ.

Nghĩ đến đó, lòng cô bỗng thấy chùng xuống.

Từ cửa vào là phòng khách chính, đối diện là một ban công rất lớn. Đêm đã xuống, qua ban công có thể thấy dòng sông bên kia sáng rực ánh đèn.

Trong nhà Giang Diệc Nhiên phảng phất mùi gỗ nhẹ nhàng, nồng đượm của gỗ mun pha lẫn hương thanh mát của linh sam, dễ chịu vô cùng.

“Tối nay anh gọi đầu bếp tới nấu rồi.”

“Em có muốn xem phim gì không? Ăn xong mình có thể xem cùng nhau.” Giang Diệc Nhiên vừa nói vừa tiện tay đóng cửa kính ban công.

Anh thao tác mấy nút trên điện thoại, tấm rèm to trải dài từ trần nhà cũng tự động kéo lại.

“Em xem gì cũng được.” Cô đáp, rồi nhanh chóng nói thêm: “Hay xem mấy phim hài, phim phiêu lưu đi. Em không muốn xem mấy phim buồn đâu.”

“Ừ, được.” Giang Diệc Nhiên gật đầu.

Anh dẫn cô đi tham quan sơ qua căn hộ. Phần lớn các phòng đều không dùng đến, nên anh chỉ giới thiệu những khu vực anh thường sinh hoạt.

Hai người cuối cùng dừng lại ở phòng ngủ của Giang Diệc Nhiên.

Phòng anh cũng có một ban công rộng, có thể ngồi ngắm cảnh bên ngoài. Phương Hạm còn để ý thấy bên ngoài lan can kính có đặt vài chậu cây cảnh.

Nhưng khi cô bước lại gần mới phát hiện trong chậu chỉ còn lại đất, chẳng biết trước đó đã trồng gì,

lá cây khô cong, vừa chạm nhẹ đã vỡ vụn như tro tàn.

“Anh đã sống ở đây từ hồi cấp ba rồi à?” Cô quay đầu lại hỏi.

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu.

“Bố mẹ anh lâu rồi không quay lại đây sao?”
Phương Hạm ngập ngừng hỏi, giọng có chút cẩn trọng.

Vì cô nhìn quanh, thấy căn nhà này dường như chỉ có một mình Giang Diệc Nhiên sinh hoạt, hoàn toàn không có dấu vết của người khác.

“Họ chắc cũng sẽ không quay lại đâu. Ai nấy đều có gia đình riêng ở bên ngoài cả rồi, còn quay về làm gì nữa?” Giang Diệc Nhiên đáp.

Giọng anh rất bình thản, trên mặt không có chút gì gọi là hựt hẫng hay cô đơn, thậm chí còn pha chút dửng dưng. Nhưng chẳng hiểu sao, trong mắt Phương Hạm, hình ảnh ấy lại khiến cô thấy xót xa nhè nhẹ.

Một mình sống trong căn nhà to như vậy.

Tuy rộng rãi thật đấy, nhưng chắc hẳn đôi khi cũng cảm thấy cô đơn.

Huống chi nếu là cô, sống một mình thế này có khi còn sợ hãi, đến mức tối cũng không dám tắt đèn.

Phương Hạm mím môi, không nghĩ ra lời nào để an ủi, đành bước tới, dang tay ôm lấy anh.

Cô gái nhỏ luồn tay qua eo anh, nhẹ nhàng áp mặt vào ngực anh, yên lặng ôm một lúc lâu.

“Sao thế?” Giang Diệc Nhiên hơi nhú mào, hỏi.

Việc Phương Hạm đột nhiên ôm anh khiến anh có cảm giác như có chuyện gì đó không ổn.

Anh đoán chắc là vì chuyện gia đình anh vừa nói khiến cô cảm thấy cần phải an ủi đôi chút.

“Không có gì đâu.”

“Từ hồi cấp ba anh đã sống một mình rồi. Sớm quen rồi.” Anh nói.

Cấp ba đã sống một mình ư? Trong lòng Phương Hạm như có tiếng gõ nhẹ vang lên.

Cô không đáp lại, chỉ siết chặt vòng tay ôm anh hơn. Nhưng đang ôm thì chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

“Phương Hạm.”

“Ừ? Gì vậy?” Cô hơi buông lỏng tay, ngẩng đầu nhìn anh.

“Đợi em xử lý xong chuyện tốt nghiệp, dọn đến ở với anh đi.” Anh nói.

Như vậy họ có thể dành nhiều thời gian bên nhau hơn. Anh cũng có thể ôm cô bất cứ lúc nào muốn.

Phương Hạm sửng người, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào, đành cúi đầu lảng tránh: “Lúc đó rồi tính. Em còn phải hỏi ý bố và chị em nữa.”

Dù sao thì đến lúc tốt nghiệp, liệu hai người còn ở bên nhau không, ai mà biết được?

“Không sao, anh đợi em.” Anh nói.

Lúc này Giang Diệc Nhiên mới nhớ ra, Phương Hạm dù sao cũng là con gái. Việc sống chung với con

traí không phải chuyện đơn giản, đúng là cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Huống chi hồi còn đi học, cô là kiểu con gái ngoan điển hình, được gia đình bảo bọc kỹ, thậm chí có phần quá trong sáng.

Thế nên khi Phương Hạm nói muốn về hỏi người nhà, anh chẳng nghĩ ngờ gì cả.

Đúng là kiểu phản ứng rất riêng của cô.

“Bao giờ thì em dẫn anh đến nhà chị em chơi nhé?”

“Đến lúc đó anh sẽ mua chút quà, để người nhà em yên tâm hơn. Còn bố em, anh cũng sẽ chuẩn bị quà gửi tận tay.” Giang Diệc Nhiên nói.

Phương Hạm không ngờ anh lại nói đến mức gặp cả người nhà cô.

Cô vội vàng ngăn lại: “Giờ nói mấy chuyện này còn quá sớm mà.”

“Đến lúc đó rồi tính tiếp.”

Ai biết được đến lúc ấy có còn “lúc đó” hay không.

—

Giang Diệc Nhiên đã gọi đầu bếp riêng đến nấu ăn. Đối phương lo liệu hết từ đi chợ đến nấu nướng, chẳng để anh hay Phương Hạm phải bận tâm gì cả.

Ăn tối xong, hai người cuộn tròn trên chiếc sofa thấp ở phòng khách, xem một bộ phim.

Thật ra phim đó Giang Diệc Nhiên từng xem rồi, lại còn đọc cả tác phẩm nguyên bản. Nhưng vì lo cho trái tim yếu của Phương Hạm, anh không dám chọn

phim có cảm xúc quá mạnh, cuối cùng cẩn thận chọn bộ phim mạo hiểm thám hiểm cổ mộ.

Tuy là thể loại phiêu lưu ly kỳ, nhưng không có nhạc nền hay hình ảnh hù dọa, tuyến tình cảm của các nhân vật cũng vừa phải, lại có thêm một nhân vật hài hước chuyên phá game nên tổng thể phim rất nhẹ nhàng vui vẻ.

Dù giữa chừng có chút trắc trở, nhưng kết cục là happy ending.

Giang Diệc Nhiên chọn rất kỹ, cuối cùng vẫn cảm thấy bộ này là hợp nhất để xem cùng nhau. Ai ngờ Phương Hạm lại chưa từng xem.

Vậy là anh cũng vờ như mình chỉ đọc qua truyện, chưa xem phim, cùng cô nằm xem hết cả bộ.

Đến khi hai người ăn xong, phim cũng vừa kết thúc, thì trời đã rất muộn.

Phương Hạm chưa từng xem phim này nên thấy cực kỳ hay. Không ngờ lại bị cuốn vào mạch phim và tình tiết đến mức tập trung quá độ, chẳng mảy may để ý đến thời gian.

Tận đến khi phim kết thúc, cô mới nhìn điện thoại, giật mình:

“Á, đã mười giờ rồi.”

Cô mở to mắt, theo phản xạ đứng bật dậy.

“Giờ này chắc tàu điện sắp dừng rồi. Giờ anh đưa em về, chắc đến ký túc cũng gần mười một giờ. Tắm rửa các kiểu nữa thì càng muộn hơn.” Giang Diệc Nhiên vẫn ngồi đó, nhìn cô nói.

“Thôi khỏi, đừng về nữa.”

“Ngủ lại đây đi.”

“Vậy em cũng có thêm thời gian nghỉ ngơi. Dù gì mai cũng vẫn còn nghỉ. Mai em muốn ra tiệm thì anh đưa đi, muốn về nhà chị cũng được.” Anh nói tiếp.

Phương Hạm thật sự không nghĩ bộ phim này lại kéo dài đến vậy.

Giờ đã hơn mười giờ, bắt Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô về cũng thấy áy náy. Mà tính cách của anh lại kiêu nhất quyết phải đưa đến tận cửa ký túc.

Nếu cô về lúc mười một giờ, chắc các bạn cùng phòng đã ngủ cả. Gây ra tiếng động cũng bất tiện.

Nhưng mà.

Thôi kệ. Dù gì đêm qua hai người cũng ngủ chung rồi. Có sao đâu?

Những lo lắng vẫn vợ ấy toàn là do cô nghĩ nhiều thôi.

Phương Hạm hơi nhú mày, sau một hồi đắn đo, cuối cùng cũng nhẹ giọng nói: “Vậy phiền anh rồi.”

“Có gì mà phiền?” Giang Diệc Nhiên thấy cô do dự nửa ngày mà vẫn đồng ý ở lại, trong lòng như nở rộ pháo hoa, vui mừng còn hơn ai hết, khẽ bật cười.

Nhưng rất nhanh, như nhớ ra điều gì, anh lại hơi cau mày.

“Có điều...” Giang Diệc Nhiên trầm ngâm một chút: “Anh không có quần áo cho con gái.”

“Nếu em tắm xong, cần đồ ngủ thì mặc tạm sơ mi sạch của anh được không?” Anh hỏi.

Chương 44

DTV-EBOOK

“Hả?” Phương Hạm tròn xoe mắt, má khẽ ửng đỏ: “Cũng... cũng được.”

Thật ra đầu óc cô vẫn còn mơ mơ màng màng.

“Em muốn ngủ riêng hay ngủ với anh?” Giang Diệc Nhiên lại hỏi tiếp.

“Em sao cũng được.” Cô cúi đầu, ánh mắt bắt đầu lảng tránh.

Chuyện này mà để con gái nói ra thì đúng là có hơi ngượng. Nói muốn ở phòng khách thì thấy giống như đang giữ khoảng cách với anh, còn bảo ở cùng phòng thì lại thấy mình không giữ ý.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại vô cùng tự nhiên, khẽ nói: “Vậy thì ở cùng anh đi, mấy phòng kia anh cũng chưa dọn dẹp gì nhiều.”

“Như thế có gì cần là em cũng tiện gọi anh.”

Giọng điệu anh rất tùy ý, không mang theo bất kỳ hàm ý nào. Ngược lại, chính cô mới là người suy nghĩ lung tung.

“Vậy được thôi.” Phương Hạm nhẹ gật đầu.

Giang Diệc Nhiên đưa cô vào phòng ngủ. Phương Hạm đứng trước cửa phòng tắm, nhìn Giang Diệc Nhiên vào phòng thay đồ tìm đồ, cuối cùng lấy ra một chiếc áo thun trắng đơn giản đưa cho cô.

“Cái này được không?” anh hỏi.

Phương Hạm nhận lấy, giơ lên người thử.

Áo của Giang Diệc Nhiên đối với cô thì rộng thùng thình. Dù chỉ là một chiếc áo thun, nhưng mặc lên người cô thì độ dài đã che quá hông.

Vào tắm, Phương Hạm rất cẩn thận. Cô mang đồ vào, quan sát xung quanh, với mọi góc ngách đều tràn đầy tò mò.

Cô vừa nhìn mấy món đồ trên kệ, vừa cẩn thận đặt đồ của mình qua một bên, sau đó mới vào buồng tắm gội rửa.

Dù phòng tắm có một bồn tắm rất lớn, nhưng vì đã khuya, lại là nhà người khác nên cô chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ muốn nhanh chóng tắm xong rồi ra ngoài.

Cô tắm gội đơn giản, thay đồ sạch sẽ, sấy tóc khô mới bước ra khỏi phòng tắm.

Hơi nước làm nhiệt độ trong phòng tắm ấm lên, nhưng vừa ra ngoài đã cảm thấy mát lạnh rõ rệt, tuy vậy vẫn rất dễ chịu.

Vì đi vội nên Phương Hạm không mang theo gì cả, đành dùng dầu gội và sữa tắm của Giang Diệc Nhiên. Sau khi tắm xong, da đầu và làn da đều phảng phất hương bạc hà mát lạnh, hương thơm thoang thoảng như mùi quen thuộc trên người anh.

Nghĩ đến đây, má Phương Hạm lại đỏ bừng lên.

Cảm giác này thật kỳ lạ.

Phương Hạm ôm đống quần áo cũ ra ngoài, lòng có phần thấp thỏm.

Nhưng vừa bước ra đã không thấy Giang Diệc Nhiên trong phòng. Cô lại đi về phía bên kia phòng,

nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ nhìn ra ban công cũng chẳng thấy bóng dáng anh.

Có lẽ đang bận việc, hoặc ra phòng gym rồi? – Cô lặng lẽ đoán, rồi quay lại ngồi bên giường.

Thật ra từ lúc bước vào nhà anh, cô đã không dám hoàn toàn thả lỏng, cơ thể lúc nào cũng hơi gồng lên, có phần ngại ngùng.

—

Một lúc lâu sau, Giang Diệc Nhiên mới trở về.

“Anh đi đâu vậy?” Phương Hạm hỏi.

“À, anh vừa ra phòng gym chạy bộ chút.” Anh đáp rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Phương Hạm ngồi trên giường không biết làm gì, nhân lúc Giang Diệc Nhiên đang tắm thì lướt điện thoại một lát. Đúng lúc thấy tin nhắn của Phương Vi gửi đến, hỏi ngày mai có về nhà không.

“Ban ngày em qua trông tiệm, tối sẽ về.” Cô nghĩ một lúc, rồi nhắn lại.

“Vậy em có ăn tối ở nhà không? Để chị dặn dì nấu thêm phần. Em muốn ăn gì không?” Phương Vi hỏi.

Vì đang mang thai nên trong nhà có thuê người giúp việc, không cần chị cô nấu nữa. Nhưng Phương Hạm vẫn thích đồ ăn do chị mình nấu hơn.

“Không sao đâu ạ! Em ăn gì cũng được.” Cô nhắn lại.

Vừa gửi tin xong, bên kia đã gọi video đến.

Phương Hạm theo phản xạ định nhận cuộc gọi, nhưng chợt nhớ ra mình đang ở nhà Giang Diệc

Nhiên. Nếu chị cô thấy sẽ chắc chắn hỏi đang ở đâu.

Hơn nữa... nếu lát nữa Giang Diệc Nhiên tắm xong mà bị chị nghe thấy tiếng thì càng khó giải thích hơn.

Nghĩ đến đó, cô đành bấm từ chối.

“Các bạn phòng em ngủ hết rồi, ký túc xá cũng tắt đèn, nên em không tiện gọi điện.” Cô nhấn giải thích.

“Sớm thế à?”

“Vậy thôi nhé. Ký túc của em sinh hoạt đều đặn ghê.” Phương Vi nhấn lại.

Thấy chị không nghi ngờ gì, Phương Hạm mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù sao cũng là đang giấu chị, trong lòng cô vẫn thấy cắn rứt không yên.

Chị đã vất vả chăm sóc cô như vậy, mà cô còn nói dối. Thật chẳng ra sao cả.

Đang suy nghĩ lung tung thì bên kia vang lên tiếng mở cửa và tiếng bước chân.

Phương Hạm ngồi trên giường, ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa đúng lúc nhìn thấy Giang Diệc Nhiên vừa tắm xong đi ra.

Anh không mặc áo, phía dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, lộ ra thân hình trắng trẻo, cơ bắp rõ ràng, bờ vai rộng và vòng eo săn chắc, tóc đen còn đang nhỏ nước.

Màu đen của tóc, màu trắng của da, và màu xám nhạt của khăn tắm, ba tông màu tương phản rõ rệt.

Chỉ nhìn một cái thôi, Phương Hạm đã vội quay đi, cúi gằm mặt, tim đập thành thịch.

May mà anh chẳng để ý gì, lập tức đi thẳng vào phòng thay đồ.

Mặt cô đỏ bừng, ngồi trên giường giả vờ chăm chú lướt điện thoại. Nhưng thực ra chẳng xem được gì cả, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh vừa rồi Giang Diệc Nhiên không mặc áo.

Mặc dù lúc trước video call cũng từng thấy, nhưng đó chỉ là nửa trên, còn giờ thì...

Cô vẫn cúi đầu, cố làm ra vẻ đang bận rộn với điện thoại, trong khi Giang Diệc Nhiên thay đồ xong thì từ trong phòng bước ra.

Cô không dám ngẩng đầu, vẫn ngồi bên mép giường giả vờ bận rộn, nhưng ánh mắt vẫn liếc thấy bóng anh từ phía xa đi tới, động tác linh hoạt như báo săn, nhảy thẳng lên giường.

Phương Hạm lập tức cảm nhận được phần giường sau lưng trũng xuống. Rồi nghe thấy giọng Giang Diệc Nhiên vang lên từ phía sau:

“Em định cứ ngồi thế mãi à?” Anh hỏi.

Câu hỏi nhẹ nhàng, ngữ điệu thoải mái, trái ngược hoàn toàn với sự cứng nhắc và lúng túng của Phương Hạm.

“À, không có.” Cô lắc đầu, kéo chăn lên, chậm rãi leo lên giường, nằm ngay ngắn. Sau khi hoàn tất các động tác, cô mới len lén quay đầu nhìn anh một cái.

Giang Diệc Nhiên đang tựa vào đầu giường. Thấy cô đã nằm xuống, anh cũng nhanh chóng nằm

xuống theo.

Anh dùng tay phải chống đầu, mặt hướng về phía cô, dùng đôi mắt đẹp và có chút mê hoặc kia nhìn cô chăm chăm ở khoảng cách cực gần.

Tim Phương Hạm lại bắt đầu đập thành thịch, má cô lập tức nóng bừng lên.

Anh nằm ngay bên cạnh, một tay chống đầu, cứ thế nhìn cô.

Lúc này đèn đầu giường vẫn chưa tắt, ánh sáng phản chiếu khiến đôi con ngươi đen thẳm của anh như phát sáng lấp lánh.

Phương Hạm chớp chớp mắt, cứng đờ nằm tại chỗ.

Cô có thể cảm nhận được hơi nóng vẫn chưa tan hết trên người Giang Diệc Nhiên, thứ nhiệt độ vừa rời khỏi phòng tắm chưa bao lâu.

Làn da anh trắng, xương quai xanh cũng rất đẹp, tỉ lệ mỡ thấp đến đáng kinh ngạc. Dù đã có chăn che một nửa, cô vẫn nhìn thấy rõ lồ ng ngực trắng trẻo cùng đường cong bờ vai đầy rắn rỏi.

“Anh... sao không mặc áo?” Phương Hạm hỏi.

“Anh mặc rồi mà.”

Anh đáp lại, còn cố ý vén chăn lên cho cô xem. Phương Hạm liền theo phản xạ mà nhìn theo tầm mắt anh xuống phía dưới.

Mặc gì đâu chứ, chỉ có một chiếc quần boxer thôi mà.

Mắt cô lại không khéo rơi đúng vào chỗ trung tâm. Chỗ đó trông rõ to, căng phồng cả lên.

Phương Hạm vội vàng dời ánh mắt, mặt lập tức đỏ bừng, vẻ mặt lúng túng, hơi cúi đầu xuống.

Đúng lúc đó, Giang Diệc Nhiên nghiêng người sang phía bàn đầu giường tắt đèn đi, giúp cô thoát khỏi cảnh ngượng ngùng ấy.

Đèn vừa tắt, ánh sáng trong phòng lập tức dịu xuống rất nhiều, chỉ còn hai ngọn đèn ngủ ở hai bên giường phát ra ánh sáng dịu nhẹ, cũng đủ để soi rõ khung cảnh xung quanh.

Tắt đèn xong, anh lại trở về tư thế ban đầu, nửa thân trên chống lên, nằm cạnh cô.

Hiếm khi hai người có thể đối diện ở khoảng cách gần như vậy. Bình thường chiều cao chênh lệch, muốn nhìn nhau bằng tầm mắt thì chỉ có thể cùng ngồi hoặc nằm xuống.

Ban đầu Phương Hạm còn hơi căng thẳng.

Nhưng hai người cứ thế nhìn nhau một lúc, sự căng cứng trong lòng cô dần dần tan biến, cơ thể cũng thả lỏng hơn nhiều.

Cô nhìn khuôn mặt anh, rồi để ý đến mái tóc hơi xù lên của Giang Diệc Nhiên.

Anh chắc vừa mới gội đầu xong, chỉ sấy sơ qua bằng máy rồi đi ra. Bề ngoài đã khô, chỉ còn gốc tóc còn hơi ẩm, nhưng trông vẫn rất bóng bèn mềm mại, từng lớp rõ ràng, nhìn qua đã thấy thích.

Cô nhìn mãi, lại nhớ đến hồi còn là bạn cùng bàn với anh nhiều năm trước.

Khi ấy Giang Diệc Nhiên hay ngủ gục trên bàn trong giờ tự học buổi tối, cô cũng từng nhìn chằm chằm mái tóc anh, cảm thấy nó xù xù rất đáng yêu, lúc nào cũng muốn đưa tay sờ thử.

“Sao em cứ nhìn tóc anh mãi thế? Có gì dính trên đó à?” Anh cau mày hỏi.

“Không có.”

Phương Hạm lắc đầu: “Chỉ là nhìn thấy nó cứ bồng bồng ấy.”

“Bồng bồng?” Giang Diệc Nhiên nhướn mày, có vẻ không hiểu.

“Ừ.” Cô đáp.

Ai ngờ vừa nói xong, tay phải của cô đã bị anh nắm lấy.

Phương Hạm trừng to mắt, trơ mắt nhìn anh nắm cổ tay mình, từ từ nâng lên, rồi đặt thẳng vào đầu anh.

“Vậy em sờ thử xem.” Anh bỗng kể sát, giọng nói trầm thấp đầy từ tính như vang ngay bên tai, mang theo hơi thở ấm áp.

Phương Hạm khựng lại, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì đầu ngón tay đã cảm nhận được cảm giác mềm mại từ mái tóc anh.

Không nhìn được, cô nhẹ nhàng vuốt nhẹ vài cái.

Lạ thật, tóc Giang Diệc Nhiên vừa cứng vừa mềm.

Do có độ phồng nên khi vuốt lên cảm giác mềm mại, sạch sẽ, nhưng sợi tóc lại chắc khỏe, đen bóng, không hề yếu mảnh.

Phương Hạm thấy như có một quả bóng bay đang lớn dần trong lòng. Cô rất thích cảm giác này, nên không vội rút tay lại, cứ thế để yên ở đó.

Cô chăm chú vuốt tóc anh, mắt dán l*nh đ*nh đầu mà không hề hay biết—

Khi cô nhìn tóc anh, thì anh lại đang nhìn cô.

Giang Diệc Nhiên không rõ vì sao cô lại thích tóc anh đến thế, nhưng ánh mắt chuyên chú của cô lúc này lại khiến anh cảm thấy rất thú vị.

Cô đang mặc áo của anh, cổ áo rộng thùng thình để lộ làn da trắng mịn nơi cổ. Ngực khẽ nhô lên, cả người mềm mại, không biết vì xấu hổ hay nóng mà má cô phơn phớt hai vệt hồng nhạt như mây chiều.

Giang Diệc Nhiên cảm thấy như có một con bướm mù lạc đường bay vào tim anh, đập cánh loạn xạ khiến lòng rối bời.

Lúc Phương Hạm còn mãi “nghiên cứu” tóc anh, anh đã nhịn không nổi mà ghé sát tới. Nghiêng đầu, nhắm mắt lại và hôn lên môi cô.

Hơi ấm quen thuộc xen lẫn vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi lan tỏa trong khoang miệng.

Phương Hạm như bị bất ngờ, khẽ “ưm” một tiếng, nhưng lại không đẩy anh ra.

Giang Diệc Nhiên thấy nằm thế này hơi bất tiện, liền vòng tay ôm eo cô, kéo cả người cô vào lòng rồi trở mình đè lên, chỉ dùng cánh tay phải chống bên cạnh cô.

Nụ hôn của anh dần không còn thỏa mãn, muốn tiến xa hơn nữa.

Vòng eo Phương Hạm rất nhỏ, anh chỉ cần dùng phần giữa ngón cái và ngón trỏ là có thể khống chế được hoàn toàn.

Lúc này tay trái anh đang đặt ở eo cô. Chiếc áo phông trắng rộng thùng kia không biết từ lúc nào đã bị đẩy lên cao, mép áo nằm ngay gần tay anh.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Giang Diệc Nhiên cảm thấy chiếc áo thật vướng víu, lại không mềm mại như da thịt cô.

Anh luôn tay vào gấu áo, đầu ngón tay nâng mép lên rồi đẩy dần lên trên.

Cổ tay anh vừa chạm vào làn da cô, lập tức cảm nhận được sự mịn màng kèm hơi ấm từ thân nhiệt cô truyền sang.

Phương Hạm chỉ cảm thấy cả người như bị anh cầm trọn.

Cô nằm đó, không thể động đậy, cảm nhận rõ ràng đôi bàn tay mạnh mẽ, lạnh mát của anh đang từ từ trượt lên, vén áo cô cao dần.

Từng tấc da thịt lộ ra dưới làn khí mát lạnh của đêm.

Cô bắt đầu choáng váng, đầu óc quay cuồng. Mà Giang Diệc Nhiên lại không để cho cô chút khoảng trống nào để thở, toàn bộ cảm giác, toàn bộ ý nghĩ đều như bị tan rã trong từng nụ hôn, từng cái chạm nhẹ.

Cô khẽ giãy giụa, nhưng chẳng có tác dụng.

Đôi tay ấy chỉ trong tích tắc đã lần lên đến ngực cô.

Đầu ngón tay và lòng bàn tay anh vì luyện bóng rổ nhiều năm mà có lớp chai mỏng, hơi thô ráp. Khi lướt qua làn da cô, luôn mang theo một luồng tê dại khó nói thành lời.

Cho đến khi anh ôm trọn n** m*m m** trước ngực cô.

Một dòng điện xẹt qua sống lưng Phương Hạm.

Nhưng rồi, anh như chạm phải thứ gì đó.

Ngay khi tay vừa chạm đến vùng ngực, động tác Giang Diệc Nhiên đột ngột khựng lại, hoàn toàn không nhúc nhích.

Cùng lúc ấy, Phương Hạm cũng nhận ra.

Căn phòng im lặng đến đáng sợ, sự nóng bỏng khi nãy cũng vụt tắt.

Cả hai đều bất động trong vài giây ngẩn ngủ, Giang Diệc Nhiên chống tay lên, rút người ra khỏi cô, ánh mắt từ từ rơi xuống nơi ngực cô—

Chính là vết sẹo dài do ca phẫu thuật mở ngực để lại.

Dài, rõ ràng.

Rõ đến nỗi dù anh nhắm mắt lại, chỉ cần chạm tay là đã biết có điều bất thường.

Giang Diệc Nhiên nhìn chằm chằm, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng.

Anh biết đó là vết mổ sau ca phẫu thuật của cô, nhưng khi thực sự nhìn thấy lại khác hoàn toàn với tưởng tượng, khiến tim đau nhói.

Đau như có ai cào rách ra từng mảnh.

Phương Hạm cũng biết Giang Diệc Nhiên đã nhìn thấy.

Thật ra từ lúc tay anh chạm vào, cô đã hốt hoảng rồi, cũng đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng lúc ấy thì đã quá muộn.

Cô cảm thấy sống mũi cay xè, vội vã đưa tay kéo áo xuống che lại thân thể.

Chỉ cần nghĩ đến việc anh vừa nhìn thấy, đôi mắt cô đã ngập đầy uất ức.

Cô vội vã chỉnh lại quần áo, hai tay ôm lấy ngực, cả người quay lưng về phía anh.

Cô không muốn khóc, nhưng không kìm được. Nước mắt đã chảy rơi xuống, thấm ướt chiếc gối dưới má.

Chương 45

DTV-EBOOK

Ngay khoảnh khắc thấy nước mắt của Phương Hạm, Giang Diệc Nhiên đã biết mình làm hỏng chuyện rồi.

Anh cau mày lại.

Thật ra khi thấy cô khóc, trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng anh biết mình không thể cứ để yên như vậy.

Anh thở dài một hơi, lại đề người lên, dùng hai tay giữ lấy vai cô, xoay người cô lại, buộc cô phải đối diện với mình.

“Chuyện đó chứng minh em can đảm hơn nhiều người khác, đúng không?”

“Nếu là anh, có khi anh còn chẳng đủ dũng khí để làm cuộc phẫu thuật như vậy. Nhưng em không chỉ trải qua được, mà còn kiên cường sống đến bây giờ.”

“Thế nên, đừng khóc nữa, được không?”

Phương Hạm không trả lời. Nhưng ít nhất cô đã đưa tay lau nước mắt, không còn nức nở như trước nữa, chỉ là nước mắt vẫn chảy ra không ngừng.

Cô biết những lời Giang Diệc Nhiên nói đều là để an ủi.

Cô có thể chấp nhận khuyết điểm trên cơ thể mình, nhưng khi bị người mình thích nhìn thấy, vẫn không kìm được cảm giác tủi thân và buồn bã. Chỉ là,

sự tủi thân ấy không phải vì Giang Diệc Nhiên, mà là vì bất lực với tất cả những gì bản thân từng trải qua.

Cô nghĩ, thật ra Giang Diệc Nhiên cũng khá xui xẻo.

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh, anh cũng không có nghĩa vụ phải chấp nhận một người như cô. Nếu không phải vì cảm giác tội lỗi, có lẽ anh đã chẳng ở bên cô.

“...Xin lỗi.” Phương Hạm lau nước mắt, thì thào nói.

Giang Diệc Nhiên rõ ràng sửng sốt, không hiểu sao cô lại nói vậy.

“Xin lỗi vì cái gì?”

“Tại sao lại phải xin lỗi anh?”

Nhưng Phương Hạm không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Anh không đoán được cô đang nghĩ gì, nên cảm thấy bức bối và rối loạn trong lòng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy được không? Con người phần lớn đều tự chuốc khổ vào thân vì nghĩ quá nhiều đấy.” Anh nói.

Sau câu đó, Phương Hạm miễn cưỡng gật đầu.

Ánh đèn đầu giường hắt lên gương mặt cô, làn da trắng ngần, môi hồng nhẹ. Môi cô rất đẹp, độ dày vừa vặn, giữa môi trên còn có đường viền cong nhẹ tạo thành hình giọt lệ, sắc môi mịn màng, rất thích hợp để hôn.

Anh nhìn, rồi cúi người hôn lên đó.

Phương Hạm không có phản ứng gì khi bị anh hôn. Nhưng khi tay anh lần nữa kéo vạt áo cô lên, vừa chạm đến thắt lưng, cô liền phản ứng cực nhanh.

Cô kéo áo xuống lại, đồng thời đẩy tay anh ra, ánh mắt lộ rõ vẻ né tránh.

Giang Diệc Nhiên đoán được, chắc hẳn cô vẫn chưa vượt qua được rào cản tâm lý trong lòng mình, cảm thấy vết sẹo ấy xấu xí, đáng bị chê bai.

Anh cau mày, nắm lấy cổ tay cô, dùng chút sức, khiến cô có vẻ vẫy cũng không thoát ra được.

“Không được khóc nữa.” Anh nói, giọng có chút nghiêm khắc.

Sau đó, một tay anh giữ chặt cô, tay còn lại tiếp tục vén áo cô lên lần nữa.

Phương Hạm trợn tròn mắt, bị dọa sợ người, đến cả nước mắt cũng khựng lại.

Chủ yếu là vì Giang Diệc Nhiên đột nhiên nghiêm giọng, khiến tâm trạng tủi thân của cô bị dọa bay mất. Như thể quay lại khoảng thời gian cấp ba, khi anh lạnh lùng gắt gỏng bắt cô tránh xa.

Nhưng thực ra Giang Diệc Nhiên cũng chẳng làm gì cả.

Anh chỉ cúi đầu, hôn lên vết sẹo mổ của cô.

Gương mặt anh khi ấy rất điềm tĩnh, ánh mắt cũng chẳng mang theo chút dục vọng nào.

Anh cúi đầu hôn lên đó vài lần, nhẹ nhàng thôi, nhưng mỗi lần đều khiến Phương Hạm căng thẳng đến mức nghẹt thở, vừa kinh ngạc vừa bối rối.

Lúc này anh nhú mào, giọng thì gắt, khiến cô suýt tưởng anh tức giận. Nhưng giờ nhìn lại, hình như không phải vậy.

Đôi môi anh nóng bỏng, như mang theo ngọn lửa vô hình. Dù đã rời đi, nhưng hơi ấm ấy vẫn còn vương trên da thịt cô.

Hôn xong, Giang Diệc Nhiên buông tay cô ra.

Nhưng Phương Hạm vẫn còn ngẩn người. Dù anh đã buông ra, tay cô cũng chưa kịp phản ứng, đã thấy Giang Diệc Nhiên cúi đầu, lông mi rủ xuống, từ tốn kéo vạt áo xuống giúp cô, che lại cơ thể.

Sau khi chỉnh lại áo cho cô, anh trở mình nằm sang bên phải, rời khỏi tư thế đè trên người cô.

Từ đầu đến cuối, anh không nói thêm câu nào.

Trong khoảnh khắc Phương Hạm chớp mắt, bên người đã truyền đến hơi ấm quen thuộc.

Giang Diệc Nhiên từ phía sau vòng tay qua eo cô, lại ôm cô vào lòng. Anh áp sát bên cô, chôn mặt vào hõm cổ, từng hơi thở nóng hổi phả vào bên tai cô.

“Ngủ đi.”

Một lúc sau, anh nói.

“...Anh không dùng cái đó à?”

Đợi đến khi đầu óc Phương Hạm dần tỉnh táo lại, mặt vẫn đỏ bừng, cô không nhin được mà lên tiếng hỏi.

Bởi vì vừa rồi vô tình chạm phải, cô có thể cảm nhận rất rõ cơ thể Giang Diệc Nhiên đã thay đổi.

Dù không hiểu tường tận chuyện này, nhưng những kiến thức cơ bản thì cô vẫn biết. Nghe nói nếu để như vậy mà không giải quyết thì sẽ rất khó chịu, lâu dài còn ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Em không cần để ý đâu, ngủ đi.” Giang Diệc Nhiên đáp, không hề tiếp tục câu chuyện, chỉ quay người vươn tay lên bàn điều khiển ở đầu giường, tắt cả hai chiếc đèn ngủ hai bên.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, hơi nóng mờ mịt ban nãy cũng dần tan biến.

Phương Hạm cắn môi, chần chừ một lúc rồi hỏi nhỏ: “Anh... thấy em đáng ghét lắm hả?”

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Thật ra cô không định hỏi, nhưng nghĩ đến việc anh thà chịu như vậy chứ không muốn chạm vào cô, cô lại thấy không cam lòng.

Từ sau khi anh nhìn thấy vết sẹo trước ngực cô, thái độ liền thay đổi, không còn giống lúc ban đầu. Lúc đi cắm trại cũng thế, anh cũng không hề thân mật với cô.

Nghĩ đến mấy câu cô từng thấy trên mạng, lòng cô như bị chìm sâu xuống đáy nước lạnh ngắt.

Theo lời dân mạng thì anh không có hứng thú với cô.

“Không phải!” Giang Diệc Nhiên lập tức phản bác.

“Sao em cứ nghĩ theo hướng đó vậy?” Anh thở dài, giọng đầy bất lực: “Anh không chê em, thật đấy.”

“Chuyện đó thì có gì đáng để chê đâu chứ?”

“Hay là do trong lòng em quá dễ tâm đ ến chuyện này?”

Nhưng nghe vậy, lòng Phương Hạm càng thêm chua xót, có cảm giác như Giang Diệc Nhiên đang mất kiên nhẫn với cô.

Cô không nói nữa, chỉ từ từ cuộn người lại như một con tôm nhỏ.

Có lẽ là thật, bởi vì cô quá dễ tâm đ ến sự khác biệt của mình so với những cô gái khác. Cô dễ tâm đ ến khiếm khuyết của mình, dễ tâm đ ến việc Giang Diệc Nhiên có dễ ý hay không.

Đây chính là phần khiến người ta cảm thấy đau lòng và chất đắng nhất trong tình yêu.

Nếu như cô không thích Giang Diệc Nhiên, thì chuyện vết sẹo có xấu hay đẹp trong mắt anh cũng chẳng còn quan trọng.

Hai người rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Phương Hạm mới khẽ lên tiếng: “Anh... bây giờ như vậy có phải là rất khó chịu không?”

“Nếu anh thấy ngại thì em có thể ra ngoài, hoặc anh đi cũng được. Dù sao em nghe nói dễ như vậy sẽ rất khó chịu, lâu dài còn không tốt cho sức khỏe.”

Nghe cô nói vậy, Giang Diệc Nhiên mới chợt hiểu ra vì sao Phương Hạm lại nghĩ anh chê cô.

Hóa ra là vì chuyện đó.

“Anh không phải chê em.” Anh nói.

“Anh đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ bảo tình trạng của em hiện tại không thích hợp vận động mạnh. Chủ yếu là vì chuyện đó khó kiểm soát lực độ. Lần trước hôn em, em còn bị đau tim mà, nhớ không?”

“Trước đây chỉ cần ôm với hôn là em đã không chịu được rồi, nhưng giờ thì dần dần tốt lên rồi. Mọi thứ cần có quá trình.”

“Vả lại chuyện đó so với em thì chẳng quan trọng chút nào. Anh không muốn chỉ vì chuyện này mà phải trả giá quá đắt. Nếu vừa bắt đầu đã làm chuyện đó, anh sợ tim em không chịu nổi, nên tốt nhất vẫn nên từ từ.”

“Bác sĩ anh tìm cũng nói vậy. Anh kể rõ tình trạng của em cho bác sĩ, họ nói là có thể làm, nhưng phải từng bước một. Từ từ để cơ thể em thích ứng, lúc đó thì sẽ không sao nữa.”

Phương Hạm không ngờ Giang Diệc Nhiên lại giải thích tỉ mỉ như vậy với cô. Thì ra là vì lo cho cơ thể của cô.

“Thật không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên là thật. Gạt em làm gì?” Giang Diệc Nhiên bật cười, “Vừa nãy em buồn vì chuyện đó à?”

“Cứ tưởng anh ghét em nên không muốn làm gì với em sao?”

Câu đó từ miệng anh thốt ra khiến người ta vô cùng xấu hổ.

Phương Hạm không đáp, nhưng thái độ của cô gần như là mặc định.

Giang Diệc Nhiên rất thông minh, chỉ cần cô không trả lời, anh liền biết mình đoán đúng.

Anh khẽ cười, vòng tay ôm lấy eo cô, kéo cả người cô vào trong ngực mình, cho đến khi cô hoàn toàn dính sát vào người anh.

“Sao em đáng yêu vậy chứ?” Anh hỏi.

“Bình thường không nhìn ra, vậy mà em lại muốn gần gũi anh đến thế sao?”

Anh nói, giọng trầm khàn, rõ ràng là đang trêu cô, mang theo vẻ quyến rũ khiến tai và cổ cô đều ngứa ngáy.

“Em không có, anh đừng nói linh tinh.” Cô nhúu mày, mặt đỏ bừng, vội vàng phủ nhận.

Nhưng vì Giang Diệc Nhiên ôm quá chặt, cả người Phương Hạm gần như dán vào anh, chỉ còn hai tay theo phản xạ đặt lên ngực anh là có thể giữ được chút khoảng cách.

Trong bóng tối, Giang Diệc Nhiên khẽ cười, một tay ôm cô, tay còn lại đưa ra sau xoa nhẹ đầu cô, rồi hôn lên trán cô.

Ngón tay anh luồn vào tóc cô, những sợi tóc mềm mại như tơ len lướt nhẹ qua từng kẽ tay.

Anh siết chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Ngủ đi.”

“Sau này đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy nữa. Nghĩ nhiều sẽ khiến em buồn, mà lại không tốt cho tim.”

“Ừm.”

Phương Hạm vừa khẽ gật đầu, lại không tìm được nói: “Nhưng... em còn muốn hỏi một câu nữa...”

“Hỏi gì?”

“Em muốn hỏi gì, muốn nói gì, cứ nói thẳng là được. Như vậy anh không phải đoán, em cũng không vì nghĩ ngợi lung tung mà thấy buồn.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Em muốn hỏi...”

Phương Hạm mới nói được nửa câu thì cổ họng nghẹn lại, như có thứ gì đó chặn ngang.

Chủ yếu là cô sợ, nếu hỏi ra, mà câu trả lời không phải điều cô mong đợi... thì cô sẽ càng đau lòng hơn.

Hơn nữa, cô thật sự không chắc chắn.

Từ đầu đến giờ, mọi chuyện đều khiến cô cảm giác như mình đang nằm mơ.

“Anh... thích em không?” Vài giây sau, cuối cùng Phương Hạm mới lấy hết can đảm, nói ra câu hỏi ấy.

Chủ yếu là vì cô biết, đã nói đến nước này rồi thì nhất định phải hỏi cho rõ. Huống hồ vấn đề này cũng đã đè nặng trong lòng cô rất lâu rồi, cô thực sự rất muốn nghe được câu trả lời từ anh.

Ai ngờ sau khi hỏi xong, bên kia lại im lặng đến mấy giây mà không lên tiếng.

Cô không biết đối phương đang nghĩ gì.

Rõ ràng chỉ là vài giây thôi, trong cả đời người thì chẳng đáng là bao, nhỏ bé đến mức có thể bỏ qua. Nhưng không hiểu sao, với Phương Hạm mà nói, thời

gian ấy lại dài dằng dặc như cả thế kỷ, cứ như đã trôi qua rất lâu rất lâu.

Cô có cảm giác mình đang chạy trên một con đường rất dài, đột nhiên gặp phải một khe nứt, rồi vô tình rơi xuống vực.

Trong phòng tối om, rèm cửa lại cản gần như hết ánh sáng. Phương Hạm ngẩng đầu lên, rõ ràng lòng bàn tay và cả cơ thể đều cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ người kia, vậy mà cô lại không sao nhìn rõ được vẻ mặt anh.

Rất lâu sau, người kia mới trả lời.

“Thích... là gì?”

Phương Hạm chờ nãy giờ, không ngờ Giang Diệc Nhiên lại trả lời bằng một câu hỏi. Còn chưa kịp nghĩ xem nên đáp thế nào, thì anh đã nói liền một tràng:

“Anh rất tò mò, tại sao em lại muốn hỏi câu đó.”

“Tại sao em lại nghĩ là anh không thích em?”

Phương Hạm siết chặt nắm tay, giọng nghèn nghẹn: “Là em hỏi anh mà, sao lại thành anh hỏi em rồi.”

Anh rõ ràng là không chịu trả lời.

Trái tim cô như nhói lên một cái, cô đã có được câu trả lời rồi. Trong mắt cô, việc không trả lời thẳng thắn, vòng vo né tránh, nghĩa là anh không thực sự thích.

Chỉ có thể nói là anh không ghét cô thôi.

Lòng cô nguội lạnh đi một nửa, cũng không còn muốn nghe tiếp nữa.

Thật ngốc, tại sao lại hỏi câu đó làm gì chứ?

Đúng là tự rước nhục vào người. Cô thừa biết Giang Diệc Nhiên ở bên cô là vì chuộc lỗi, để lương tâm anh được yên ổn. Ấy vậy mà vẫn ngây thơ hy vọng anh có thể thích cô thật lòng.

Thôi, một tháng trôi qua là được rồi.

Dù sao cũng được ở bên anh trọn một tháng, với cô như vậy là quá đủ rồi. Con người không nên tham lam quá.

“Anh không cần trả lời đâu, cứ xem như em chưa từng hỏi. Câu hỏi đó thật sự rất ngốc.”

“Em muốn ngủ rồi.” Cô nói.

Nhưng Giang Diệc Nhiên lại dường như không hề để tâm đến những lời sau đó của Phương Hạm, hoàn toàn làm ngơ, vẫn tiếp tục hỏi:

“Nếu anh không thích em, thì em nghĩ mấy ngày qua hơn hai mươi ngày nay, anh ở bên em là vì cảm thấy có lỗi và tốt bụng, đang chơi trò gia đình với em à?”

“Anh thấy mình đâu có rảnh đến vậy.”

Giọng anh nghiêm túc hẳn, khiến trái tim Phương Hạm thất lại liên tục.

“Em đâu có nói thế...” Phương Hạm đáp.

“Nhưng trong lòng em không phải nghĩ như vậy sao?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Phương Hạm rất muốn phủ nhận, nhưng lời anh nói quá đúng. Đúng là cô nghĩ như vậy thật.

“Em chỉ hỏi vu vơ thôi, sao anh phải nghiêm trọng như thế...” Phương Hạm thấy sống mũi cay cay. Cô khẽ cúi đầu, tựa vào lồng ngực Giang Diệc Nhiên, giọng nghèn nghẹn.

Mỗi khi Giang Diệc Nhiên trở nên nghiêm túc, cô lại thấy sợ. Cô không muốn truy hỏi đến cùng, chỉ muốn yên ổn bên anh trong một tuần còn lại.

Nhưng hình như Giang Diệc Nhiên không định dừng lại.

“Anh không biết cái mà em gọi là ‘thích’ là cảm giác gì.”

“Anh chỉ biết là anh muốn ở bên em, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em thật sự đang sống, muốn cùng em ăn cơm, muốn mỗi tối ôm em ngủ.”

“Muốn khi vừa mở mắt ra vào buổi sáng, cảm giác đầu tiên chính là biết em vẫn còn ở đây, cái cảm giác đó khiến anh thấy yên tâm và mãn nguyện.”

Phương Hạm nghe đến đây, lòng như rối tung lên thành một mớ chỉ không đầu không đuôi.

Giang Diệc Nhiên cho cô cảm giác như một vị thần nhân hậu.

Vì quá tốt bụng, nên mới tự mình đến chăm sóc cô, không để cô quá đau lòng, không để cô cô đơn. Hy sinh bản thân để ở bên cô, chỉ để cô vui.

Cô vẫn luôn có cảm giác, anh ở bên cô như đang làm từ thiện vậy.

“Nhưng nếu có một chàng trai khác cũng đối xử với em rất tốt, và em ở bên người đó cũng rất hạnh phúc thì sao?” Phương Hạm hỏi.

“Anh có chúc phúc cho em không?”

Giang Diệc Nhiên im lặng rất lâu, như đang suy nghĩ. Một khoảng thời gian dài trôi qua.

“Anh nghĩ là anh sẽ.” Cuối cùng anh nói.

“Nếu em thích cậu ta, cậu ta cũng đối xử rất tốt với em, và em thực sự hạnh phúc. Anh nghĩ... anh sẽ chúc phúc cho em.”

Tim Phương Hạm lập tức như rơi xuống đáy vực, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy anh bổ sung:

“Nhưng anh cũng sẽ rất buồn.”

“Vì anh không tin người khác, anh chỉ tin bản thân mình.”

“Những gì người khác có thể cho em, anh cũng có thể cho. Những gì người khác không làm được, anh cũng có thể.”

“Nên tình huống em vừa nói, chắc là sẽ không xảy ra đâu.”

“Trên thế giới này, ngoài người thân của em ra, sẽ không có ai đối xử với em tốt hơn anh.”

“...”

Giọng nói đầy tự tin của Giang Diệc Nhiên khiến Phương Hạm sửng người, nhất thời chẳng biết đáp lại thế nào.

“Anh sao lại... tự luyến đến vậy chứ?”

Cô đỏ mặt, không nhìn được thì thầm.

Chương 46

DTV-EBOOK

“Anh chỉ đang nói sự thật thôi.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Nhưng hàng mi của Phương Hạm sụp xuống, cô mím môi rồi khẽ nói: “Nhưng thật ra, con gái khi hỏi câu đó không phải là muốn nghe mấy chuyện lý lẽ đâu. Chỉ muốn nghe câu trả lời đơn giản và chắc chắn nhất thôi, dù cho đó chỉ là lời nói dối.”

“Cho dù sau đó anh có nói bao nhiêu điều, cũng không bằng ngay từ đầu chỉ nói một câu ‘Anh thích em’.”

“Dù có là lời dối trá nghe vào tai, trái tim cũng sẽ thấy vui một chút.”

Cô nói đến đây, khóe mắt lại bắt đầu cay xè.

Giang Diệc Nhiên nói cả một tràng dài, nói bao nhiêu điều vòng vo, lại cứ không chịu nói ba chữ “anh thích em”. Cứ như thể anh đang cố tình né tránh nó vậy.

Cũng dễ hiểu thôi. Có lẽ anh thật sự không muốn nói, nên mới cố lảng đi.

Cô ép người khác thì có ý nghĩa gì?

Bọn họ đều là người lớn cả rồi. Giang Diệc Nhiên đang tìm đường rút lui, thì bản thân cô cũng nên biết điều một chút, đừng khiến mọi chuyện trở nên khó xử.

Nghĩ vậy, lòng cô lại đau xót thêm chút nữa, nhưng vẫn cố làm ra vẻ buông bỏ, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười gượng: “Nhưng không sao đâu, giờ em cũng hiểu ý anh là gì rồi.”

Nhưng Giang Diệc Nhiên nghe giọng điệu của cô, vẫn cảm thấy tâm trạng cô chẳng tốt lên chút nào.

“Vậy thì... anh thích em.” Anh nói.

Không ngờ sau khi nghe xong, giọng của Phương Hạm vẫn nhỏ xíu, yếu ớt như bị uất ức: “Là vì em nói trước nên anh mới nói.”

Giang Diệc Nhiên bị cô chọc cho bật cười: “Trời ơi, bà nội ơi.”

“Trước đây anh không nhìn ra, em cũng khó chiều ghê đấy nhỉ, hử?”

“Nói kiểu gì cũng không vui.”

Vừa nói, anh vừa vòng tay qua eo, kéo cô gái bên cạnh ôm chặt vào lòng, rồi cúi đầu hôn lia lịa lên mặt cô mấy cái liền.

Phương Hạm bị anh hôn đến mức mắt cũng chẳng mở ra nổi, chỉ cảm thấy bản thân giống như một cái cây, còn Giang Diệc Nhiên là chim gõ kiến, cứ liên tục chọc tới chọc lui trên mặt cô.

Cô phải mất một lúc mới lên tiếng được: “Được rồi được rồi, đừng hôn nữa mà.”

Giờ cô cũng chẳng còn muốn so đo chuyện “có thích hay không” nữa.

Nhiều khi, có hỏi cũng chẳng thay đổi được gì.

Nhưng sau màn hôn dồn dập ấy, Phương Hạm rõ ràng cảm thấy người Giang Diệc Nhiên càng lúc càng nóng.

Cô vất vả lắm mới đợi đến lúc anh ngừng lại, liền lùi về sau một chút, đưa tay đẩy anh ra xa hơn một tí, đợi đến khi nhịp thở bình ổn lại mới nhỏ giọng hỏi: “Anh... như vậy thật sự không sao chứ?”

“Sao cơ?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Thì là... cái đó...” Phương Hạm không biết nói thế nào, hai má đỏ rực như muốn bốc cháy.

Rõ ràng biết là anh không nhìn thấy, vậy mà tay cô vẫn vô thức chỉ về phía dưới của anh.

Giang Diệc Nhiên hơi sững lại, một giây sau mới nhận ra cô đang nói đến chuyện gì.

“Em quan tâm chuyện này vậy sao?” Anh khẽ cười, giọng đàn ông trầm thấp như cố tình trêu chọc, “Hay là... May I ask you a favor please?”

Phương Hạm như bị ai bóp tim một cái, chỉ muốn tìm cái lỗ chui về nhà.

Cô chỉ là cảm thấy khi anh vẫn “dựng cờ” mà ôm cô thì quá không tự nhiên thôi. Trong đầu cũng chỉ nghĩ đến chuyện tránh đi một lát, hoặc bảo anh vào nhà tắm. Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại nói ra mấy câu như thế.

“Nhưng mà em... em không biết làm cái đó đâu...” Cô lúng túng cực độ, ấp úng nói, toàn thân như muốn dựng hết gai lên.

“Không sao, cái này không cần em phải biết.” Giang Diệc Nhiên đáp, giọng bình thản.

“Lại gần đây một chút.” Anh nói.

Phương Hạm không hiểu vì sao, rõ ràng trong lòng có chút phản kháng, nhưng lại như bị điều khiển, ngoan ngoãn dịch người về phía anh, đến khi có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm nóng rực từ cơ thể đối phương.

Vừa mới nhích lại gần, Giang Diệc Nhiên đã nắm lấy tay cô.

Hai người lúc này rất gần nhau, Phương Hạm cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người anh, nóng hơn cô rất nhiều.

Ngay khoảnh khắc cổ tay bị anh nắm lấy, cô không kịp được mà hít mạnh một hơi, tim đập “thịch thịch” như trống trận.

Thấy cô vẫn còn cứng đờ, người như gỗ, rõ ràng đang rất căng thẳng, Giang Diệc Nhiên liền hôn nhẹ một cái lên má cô, dịu dàng nói bên tai: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, cứ kéo áo anh hai cái, hoặc nói thẳng ra cũng được.”

Giọng Giang Diệc Nhiên khẽ sát tai cô, nhưng lại không giống thường ngày, nghe như mang theo chút hơi men, một cảm giác mê hoặc đầy hormone nam tính.

Cô cứ nghe như thế, rồi thấy cơ thể mình cũng dần thả lỏng theo giọng nói của anh.

“Ừm.” Cô mơ hồ đáp một tiếng.

Tuy vẫn hơi sợ và muốn rút về, nhưng vì cổ tay đang bị Giang Diệc Nhiên giữ chặt nên cũng không rút về được. Không ngờ ngay lúc ấy, bên tai lại vang lên tiếng cười trầm thấp của anh.

“Em đáng yêu quá.” Anh nói.

Nhưng lần này không phải giọng trêu chọc, mà là nhẹ nhàng, mang theo sự dịu dàng, hài lòng, và một cảm giác nuông chiều đầy ngọt ngào.

“Thả lỏng chút, đừng căng thẳng như thế.” Anh vừa nói, vừa kéo cô sát lại hơn một chút, rồi cúi đầu hôn lên khóe mắt cô một cái.

Phương Hạm chẳng nói được lời nào, chỉ khẽ gật đầu, rồi nhẹ nhàng tựa trán vào vai anh, cả người mềm nhũn, để mặc anh kéo tay cô lên xuống.

Phần sau đó, Phương Hạm cũng không nhớ rõ nữa, thậm chí không dám mở mắt ra. Suốt quá trình, cô chỉ nghe thấy vài tiếng thở d ồ cùng âm thanh trầm thấp kìm nén của người đàn ông, thỉnh thoảng lại có những cái hôn sâu bất ngờ khiến cô cũng cảm thấy mình có gì đó không ổn.

Đầu óc cô mơ màng như có một lớp sương mù dày đặc bao phủ. Cuối cùng chỉ còn lại cảm giác lòng bàn tay nóng rát và tê dại đến mức như sắp bong cả một lớp da.

Không biết qua bao lâu, mọi chuyện mới kết thúc.

Phương Hạm vừa buồn ngủ lại vừa đau đầu, chỉ còn chút ý thức mỏng manh chống đỡ.

Khi mọi khói lửa đã lắng xuống, Giang Diệc Nhiên bật một bên đèn đầu giường. Ánh sáng dịu dàng lại lần nữa chiếu rọi căn phòng, mang theo hơi ấm dễ chịu.

Anh lấy khăn giấy ướt lau sạch cho cô, sau đó đưa cho cô một loại dung dịch rửa tay không cần nước chiết xuất từ lô hội.

Chất gel mát lạnh, lau xong rất nhanh khô ráo, còn lưu lại mùi hương oải hương thoang thoảng rất dễ chịu.

Phương Hạm thậm chí còn không nhịn được mà đưa tay lên ngủi.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Giang Diệc Nhiên với mái tóc hơi rối, ánh mắt sụp xuống, khuôn mặt hơi ửng đỏ, hoàn toàn không còn chút khí thế nào như thường ngày, ngược lại trông còn có vẻ ngoan ngoãn và đáng yêu như một chú chó con.

Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy một Giang Diệc Nhiên như thế này.

Tiếc là chưa kịp ngắm kỹ, anh đã tách một tiếng tắt đèn.

Mắt cô lập tức lại chìm vào bóng tối.

“Ngủ đi.” Anh nói.

“Ừm.” Phương Hạm ngốc nghếch lên tiếng rồi nằm xuống.

Đầu óc cô đã choáng váng lắm rồi, vừa đặt đầu lên gối liền cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới. Mãi đến giây cuối cùng trước khi thiếp đi, cô mới mơ hồ cảm nhận được Giang Diệc Nhiên vòng tay ôm lấy mình, hơi ấm từ sau lưng truyền tới.

Nhưng cô thật sự quá buồn ngủ, suy nghĩ chưa kịp định hình đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

—

Sáng hôm sau, Giang Diệc Nhiên dậy trước.

Do thường xuyên phải tập luyện từ sớm nên đồng hồ sinh học của anh rất đúng giờ. Dù tối qua ngủ muộn nhưng đến giờ vẫn tự động tỉnh dậy.

Lúc Giang Diệc Nhiên mở mắt, Phương Hạm vẫn đang say ngủ.

Lâu lắm rồi anh mới được ngủ ngon như vậy. Dù chỉ ngủ vài tiếng nhưng giấc ngủ rất sâu, tỉnh dậy đầu óc tỉnh táo, tinh thần sảng khoái, cơ thể nhẹ nhõm hiếm có.

Ý thức vừa ổn định lại, anh theo thói quen nhìn sang bên phải, chỉ để phát hiện Phương Hạm từ lúc nào đã lăn sang tận mé bên trái.

Cô nằm nghiêng, như một đứa trẻ nhỏ, hai tay nhẹ nhàng đặt trước ngực.

Phương Hạm khi ngủ rất ngoan, cũng rất yên tĩnh, hơi thở khẽ khàng, giống hệt dáng vẻ đi học ngồi ở góc lớp, tồn tại nhẹ tênh như không khí.

Giang Diệc Nhiên biết với trái tim của cô, giấc ngủ rất quan trọng. Anh không dám đánh thức cô, thậm chí còn không dám chạm vào, chỉ muốn để cô ngủ thêm một chút.

Anh rón rén xuống giường, đến cả việc đi vệ sinh cũng không dám dùng nhà vệ sinh trong phòng ngủ, sợ tiếng nước làm cô thức giấc, nên vòng ra nhà ngoài.

Tắm xong, gội đầu, thổi khô tóc rồi quay lại, Phương Hạm vẫn còn ngủ ngon lành, tư thế cũng gần như không thay đổi.

Hứng lên, Giang Diệc Nhiên rõ ràng đã dậy rồi mà lại chui vào chăn, nằm lại giường. Một bên chờ cô

tỉnh, một bên tranh thủ xem điện thoại, xử lý chút việc còn sót lại từ hôm qua.

Bên này, Phương Hạm ngủ tới gần chín giờ mới lồm cồm dậy nổi.

Tối qua ngủ muộn quá, sáng nay thế nào cũng không dậy nổi.

Dù rõ ràng cô không phải người hay ngủ nướng.

Trong giấc ngủ mơ màng, cô quên mất mình đang ở nhà Giang Diệc Nhiên, trở mình rồi còn ôm gối dụi dụi như ở nhà mình.

Mãi đến khi mở mắt, thấy ánh nắng ngoài cửa sổ rực rỡ, lại bắt gặp ngay ánh mắt Giang Diệc Nhiên đang nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu, cô mới ngượng chín mặt.

Chưa kịp nói gì, người ta đã mở lời trước.

“Chào buổi sáng.” Giang Diệc Nhiên nhìn cô nói.

Khác hẳn vẻ lười biếng của cô, anh trông vô cùng tỉnh táo và sáng khoái. Cô còn ngửi thấy trên người anh mùi hương nhẹ nhàng của muối biển pha bạc hà, rất dễ chịu.

“Chào... buổi sáng.” Phương Hạm vội gật đầu. Nhận ra đây là nhà Giang Diệc Nhiên, cô nhanh chóng ngồi dậy, không dám lười thêm giây nào.

“Anh dậy từ khi nào vậy?” Cô quay đầu hỏi.

“Mới đây thôi.” Anh đáp.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu, trong đầu lập tức hiện lại chuyện tối qua, khiến cô tỉnh cả ngủ.

Tối qua như thế có tính là làm không nhỉ?

Chắc là cũng tính? Mà cô cũng chẳng dám nghĩ sâu hơn.

Mặt đỏ bừng, cô lồm cồm xuống giường đi rửa mặt, thay lại quần áo của mình. Lúc quay về, tay còn cầm theo chiếc áo thun trắng của Giang Diệc Nhiên.

“Áo này... em mang về giặt rồi đem qua trả cho anh nha.” Cô hơi ngại ngùng nói.

Dù sao cũng là đồ mình mặc rồi, để lại nhà người ta thì vô duyên quá.

“Hả?” Giang Diệc Nhiên không hiểu nổi logic của cô.

Có lẽ là do cả hai quá khác nhau về suy nghĩ lẫn thói quen, đến tư duy cũng chẳng giống. Anh thường phải ngẫm một lúc mới hiểu được vì sao cô lại nói như thế.

“Không cần đâu, cứ để trên sofa là được rồi.” Giang Diệc Nhiên nói.

Phương Hạm cầm áo luống lự một chút, cuối cùng vẫn nghe lời anh, để chiếc áo thun trắng lên ghế sofa trong phòng ngủ.

Lúc này Giang Diệc Nhiên cũng thay đồ xong, tiện miệng nói: “Lát nữa anh đưa em đi ăn sáng nhé? Rồi đưa em về tiệm hoa?”

“Ừ.” Phương Hạm gật đầu, bỗng nhớ ra tối nay phải về nhà chị ăn cơm.

“À đúng rồi, tối nay không cần đến tiệm hoa đón em đâu. Em hứa với chị là sẽ về ăn cơm.” Cô nói.

“Được.” Anh đáp, “Vậy anh đưa em về nhà chị?”

“Không cần đâu, em tự về được. Đi tàu điện ngầm rất tiện, anh không phải lo.” Phương Hạm nói.

Xe của Giang Diệc Nhiên mỗi lần lái ra là nổi bật lắm. Mà trong khu của chị cô thì từ ông bà đến cô chú ai cũng quen mặt Phương Hạm cả. Nếu bị bắt gặp rồi để họ nói lại với chị Phương Vi, thì có giấu cũng chẳng giấu được.

May là Giang Diệc Nhiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ gạt đầu một cái rồi thôi.

Hôm nay người đó ăn mặc chỉnh tề hơn thường ngày. Bình thường Giang Diệc Nhiên chủ yếu mặc đồ thể thao hoặc đồ casual thoải mái, nhưng hôm nay lại khoác lên người một bộ vest. Không rõ là vì có hẹn bàn chuyện gì quan trọng hay không.

Dường như đây là lần đầu tiên Phương Hạm thấy anh mặc kiểu vest cổ điển như thế.

Nhưng anh vốn đã cao ráo, dáng người thẳng tắp, gương mặt lại đẹp, nên mặc gì cũng rất thu hút ánh nhìn.

Phương Hạm ngơ ngẩn nhìn anh, ánh mắt dừng lại nơi yết hầu nổi bật trên chiếc cổ trắng ngần của anh, rồi không kìm được mà nhớ lại những gì xảy ra giữa hai người tối qua, nhớ lại những âm thanh nặng nề và khàn khàn anh phát ra lúc không thể kìm nén.

Nghĩ đến đây, hai tai và cả cổ cô lại bắt đầu nóng ran lên.

Liệu sau này... còn có cơ hội không?

Giang Diệc Nhiên nói cứ từ từ, nhưng thời gian giữa họ vốn chẳng còn lại bao nhiêu.

Đã đến tuần cuối cùng rồi, mỗi một ngày trôi qua đều như nhanh hơn trước. Càng không nỗ, thời gian lại càng trôi nhanh.

Nghĩ đến đây, lòng Phương Hạm bất giác chua xót.

Cô cụp mắt xuống, lặng lẽ đi đến ôm lấy eo Giang Diệc Nhiên một cái.

“Sao vậy?” Giang Diệc Nhiên vừa thay đồ xong, đang đeo đồng hồ thì bị cô bất ngờ ôm lấy, gương mặt cô lại như có tâm sự.

Anh hỏi, nhưng cô chỉ lắc đầu.

Phương Hạm ôm anh một lúc rồi mới ngẩng dậy, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Anh thích hoa gì? Hoặc loại cây cảnh nào đó? Em có thể tặng anh vài chậu đặt ở ban công.”

Lúc này rèm cửa sổ đã được kéo ra.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng rực rỡ chiếu xuyên qua cửa kính ban công, đổ lên sàn nhà lát gỗ bóng loáng, sáng bừng một góc.

Phương Hạm vừa nói, vừa chỉ ra mấy chậu cây trên ban công – đã khô héo không biết bao lâu, sắp hóa thành hóa thạch đến nơi.

“Anh cũng không biết. Em tự chọn đi, tặng gì cũng được.” Giang Diệc Nhiên cau mày nói.

Thật ra anh không rành mấy chuyện này.

Anh chẳng gọi tên nổi bao nhiêu loại hoa, có đôi khi hình dáng và tên gọi cũng chẳng thể khớp với nhau.

“Vậy em tặng anh một chậu lan ý, một cây kim tiền, và một chậu hướng dương nhỏ nhé. Cả ba đều mang ý nghĩa rất tốt.”

Cuối cùng cũng nói đến lĩnh vực cô hiểu rõ, ánh mắt Phương Hạm lập tức sáng bừng.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể giúp được Giang Diệc Nhiên chút gì đó, cô đã thấy vui rồi. Dù với anh, đó chỉ là một phần rất nhỏ trong cuộc sống thường nhật.

“Lan ý mang ý nghĩa thuận buồm xuôi gió, cây kim tiền và hoa hướng dương tượng trưng cho tài lộc và sức khỏe, tươi sáng.”

“Nếu anh thích loại có mùi hương thì hoa dành dành và hoa nhài cũng rất dễ chịu.”

“Những loại đó cũng dễ chăm lắm, anh chỉ cần tưới nước là được.”

“Thỉnh thoảng nếu có sâu bệnh thì xịt thuốc một chút.” Phương Hạm nói.

Giang Diệc Nhiên nghe cô luyện thuyết một hồi. Tuy cô bảo là đơn giản, dễ chăm, nhưng với anh nghe sao vẫn thấy phiền phức.

Có điều, nếu có Phương Hạm ở đây, chắc chắn những chậu cây đó sẽ không bị chết khô.

Dù anh không rành, nhưng Phương Hạm là người có chuyên môn.

Vậy là đủ rồi.

“Anh sao cũng được. Mấy cái này anh không rành, em tự quyết đi.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Em tặng gì, anh đều thích hết.” Anh khẽ cười, nói thêm.

Chương 47

DTV-EBOOK

Nghe Giang Diệc Nhiên nói thích mình, tâm trạng Phương Hạm cũng tốt lên không ít. Cảm giác buồn bã về thời hạn một tháng kia dường như cũng vơi đi phần nào.

Sau đó, Giang Diệc Nhiên dẫn cô đi ăn sáng rồi đưa cô về lại tiệm hoa mới rời đi.

Tối hôm đó, Phương Hạm về nhà ăn cơm.

Phương Vi giờ đã mang thai ở tháng cuối, bụng nhô lên trông thấy. Phương Hạm vừa về đã ngạc nhiên, vừa mừng rỡ xúc động thay cho chị gái.

Việc một sinh linh mới đang lớn lên trong bụng thật sự là điều kỳ diệu.

Từ sau khi mang thai, Phương Vi hầu như không đụng đến việc nhà nữa. Trong nhà thuê người giúp việc đến theo giờ, mỗi ngày nấu ăn và dọn dẹp. Nhưng tối nay Phương Vi vẫn đích thân vào bếp làm món trứng hấp tôm và đậu phụ hầm nấm mà Phương Hạm thích ăn nhất.

Đã nửa tháng rồi cô chưa về nhà, lần này vừa về liền bị chị kéo nói chuyện một hồi lâu, dặn dò cô đừng thức khuya, đừng lo nghĩ nhiều quá.

Vì về muộn nên tối đó Phương Hạm không quay lại ký túc xá mà ngủ lại phòng nhỏ của mình.

Dù sau này căn phòng đó có thể sẽ nhường lại cho đứa bé trong bụng chị, nhưng ít nhất hiện tại mọi

thứ bên trong vẫn còn y nguyên như ngày xưa, như lúc còn là phòng riêng của cô.

Mọi vật dụng đều là của cô cả.

Ga giường, chăn gối vẫn là kiểu cô từng chọn. Bàn học vẫn chất đầy sách vở thời đi học, nào là bút chì, bút mực, tẩy, thước đủ thứ lật vặt.

Mỗi lần về đây, Phương Hạm đều có cảm giác như được quay lại thời cấp hai, cấp ba.

Tắm rửa xong, cô quay về phòng, vừa đóng cửa thì phát hiện Giang Diệc Nhiên đã gọi cho mình ba cuộc liền. Chỉ là lúc này điện thoại cô để chế độ im lặng trong túi nên không hề hay biết.

Mở WeChat ra, cô thấy anh gửi cả loạt icon “ngồi chồm hồm bên tường” đầy ám ức.

Cô vội nhắn lại:

“Lúc này em đang nói chuyện với chị, không thấy điện thoại. Giờ mới về phòng. Tối nay em không về ký túc xá đâu.”

Phương Hạm ngồi xuống bàn, vô tình liếc mắt thấy chiếc hộp nhỏ màu hồng có ô kẻ từng dùng để đựng đồ lật vặt ngày xưa, cô liền đưa tay lấy xuống mở ra.

Bên trong ngoài mấy món đồ linh tinh, còn có cả kẹo bạc hà Giang Diệc Nhiên từng đưa cho cô hồi đó.

Hồi ấy anh cho cô mấy viên, cô chỉ ăn hai viên, phần còn lại vẫn được giữ ở đây.

Mà chắc cũng hết hạn lâu rồi... cô nghĩ bụng.

Cô lấy điện thoại ra chụp lại viên kẹo, định gửi cho Giang Diệc Nhiên xem, lại nhớ đến dây buộc tóc ngọc trai mà anh từng nhắc đến.

Cô lục lọi trong tủ một lúc mới tìm ra chiếc dây ấy, rồi chụp chung với viên kẹo gửi cho anh.

“Muốn nhìn em đeo cái này.” Anh nháy dưới ảnh chiếc dây.

“Cái kia là gì vậy?” Anh lại hỏi về viên kẹo.

Phương Hạm không hề bất ngờ.

Giang Diệc Nhiên hồi đó hoàn toàn không để ý đến cô, chia kẹo cho cô chỉ là hành động vô thức. Với anh, những chuyện nhỏ như thế chẳng có lý do gì để nhớ lâu.

Chỉ bởi người cô thích là anh, nên cô mới khắc ghi lâu đến vậy.

Nếu là người khác cho cô kẹo, hay chính cô chia đồ ăn vặt cho bạn cùng lớp, chắc cũng chẳng nhớ nổi nữa.

“Hồi cấp ba, có một tối học tự học anh chia cho em đấy.”

“Em ăn vào thấy mát lạnh, anh còn bảo em làm quá.” Cô cúi đầu gõ rồi đặt điện thoại qua một bên, lặng lẽ cầm lấy một viên kẹo nhìn ngắm.

Mắt cô cay cay, nhưng không hoàn toàn là buồn. Mà là một thứ cảm giác hạnh phúc lẫn lộn tiếc nuối.

Dù mắc phải căn bệnh thế này, đúng là xui xẻo... nhưng khi trưởng thành rồi vẫn có thể ở bên người mình từng thâm thương, đó cũng là một dạng may mắn, đúng không?

Cô đang nghĩ ngợi thì điện thoại bên cạnh bất chợt sáng lên.

Là cuộc gọi từ Giang Diệc Nhiên.

Cô nhắc máy, giọng nam trầm ấm, sạch sẽ nhanh chóng truyền vào tai:

“Anh nhớ em.”

“Giờ anh chỉ muốn gặp em.”

“Em thích loại kẹo hay đồ ăn vặt nào? Anh có thể mua thật nhiều cho em.”

Một câu nói thôi cũng đủ xua tan mọi cảm giác man mác buồn bã vừa rồi. Ngược lại, giờ Phương Hạm còn bắt đầu lo lắng Giang Diệc Nhiên thật sự sẽ chạy đến nhà cô lúc nửa đêm mang theo một túi đồ ăn vặt.

Chuyện này hoàn toàn có khả năng xảy ra, vì đúng là phong cách của anh.

Dù cô chưa từng nói địa chỉ nhà, nhưng người có thể mò đến tận tiệm hoa, thì tìm đến đây cũng không phải chuyện khó.

“Trễ rồi, anh ngủ sớm đi. Em cũng chuẩn bị ngủ rồi nè.” Cô vội vàng nói.

“Vậy mai sáng anh đón em đi học nhé?”

“Thôi khỏi ạ, sáng mai em chưa chắc sắp được thời gian đâu. Tự đi tàu điện sẽ tiện hơn. Anh cứ lo việc của mình đi.”

Cô sợ Giang Diệc Nhiên lại lái xe đến, quá nổi bật, lỡ bị mấy bà cô chú trong khu thấy rồi nói lại với chị thì phiền.

Giang Diệc Nhiên im lặng một chút như thể hơi hụt hẫng.

“Đạo này sao em cứ từ chối anh vậy?” Anh nói: “Cứ như thế anh sắp nghi ngờ em có gì giấu anh đấy.”

“Anh đừng nói bậy.”

Mặt Phương Hạm đỏ bừng, lắp bắp,

“Tại buổi sáng em hay vội, không chắc giờ giấc...”

“Tối mai gặp nhau mà.” Cô cố giải thích.

Chẳng ngờ vừa dứt lời, bên ngoài liền có tiếng gõ cửa. Giọng Phương Vi vang lên:

“Phương Hạm ngủ sớm đi nhé. Khuya rồi còn đang nói chuyện với ai thế?”

Phương Hạm bị bắt quả tang, hoảng quá liền vội vàng tắt máy, trả lời vọng ra:

“Dạ dạ, em ngủ ngay đây ạ!”

May mà Phương Vi không hỏi gì thêm, quay về phòng luôn. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Tắt đèn lên giường, mở điện thoại ra liền thấy tin nhắn của Giang Diệc Nhiên:

“Em dám cúp máy của anh! [Phẫn nộ]”

Không hiểu sao, Phương Hạm nhìn cái biểu cảm giận đỏ mặt cùng dấu chấm than kia lại thấy cực kỳ dễ thương.

“Không phải cố ý đâu. Hồi nãy chị em tới nhắc đi ngủ, em hoảng quá nên lỡ tay bấm nhầm. Nếu để chị biết em thức khuya gọi điện, chị sẽ lo lắng.” Cô nhắn lại.

“Vây thôi vậy...[buồn]”

“Ngủ sớm nhé.”

Phương Hạm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, trong lòng dâng lên một dòng ấm áp mơ hồ.

Cô chỉ mong thời gian có thể ngừng trôi ngay tại khoảnh khắc này.

Cô gửi lại cho Giang Diệc Nhiên một icon ôm, hai người chúc nhau ngủ ngon rồi mới đặt điện thoại xuống, từ từ chìm vào giấc ngủ.

—

Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Hạm quay lại trường học, đến chiều lại về tiệm hoa xử lý đơn hàng, chăm sóc và tưới tắm cho những chậu cây.

Cô vẫn luôn nhớ chuyện chuẩn bị cây cảnh cho ban công nhà Giang Diệc Nhiên, nên buổi chiều đã dành ra hơn một tiếng để cấy mấy gốc cây con vào chậu đất, chuẩn bị sẵn sàng để tối Giang Diệc Nhiên lái xe đến rước.

Một tháng đã sắp kết thúc, đây chính là tuần cuối cùng họ ở bên nhau.

Vì thế, mỗi ngày với Phương Hạm đều rất trân trọng.

Tối hôm đó, vì muốn cùng chăm sóc mấy chậu cây trên ban công, cô nửa chủ động nửa bị dụ dỗ mà lại theo xe Giang Diệc Nhiên về nhà anh.

Cô giúp anh sắp đặt mấy chậu cây ngay ngắn, dặn dò từng loại nên đặt ở đâu, chậu nào mấy ngày tưới

nước một lần, khi nào thì bón phân. Cái nào ưa nắng, cái nào phải đặt ở chỗ râm mát.

Giang Diệc Nhiên đúng là không rành mấy chuyện này, nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi nghe hết.

Phương Hạm phải dạy thật kỹ, vì mấy ngày nữa khi hai người chia tay, nếu Giang Diệc Nhiên không biết chăm, đám cây này chắc cũng giống như mấy chậu chết khô trước đó, lần lượt héo rũ.

Vừa hướng dẫn, cô vừa có cảm giác đây có thể là lần cuối mình đặt chân đến căn nhà này. Một nỗi buồn nhẹ tênh âm ỉ trong lòng.

Tối hôm ấy, cô không kiềm được đã ôm lấy anh rất nhiều lần.

Giang Diệc Nhiên dường như cũng nhận ra cô có tâm sự, liền nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Nhưng Phương Hạm lại không biết nên nói gì.

“Em không nói thì sao anh biết được?” Anh cau mày, giọng trầm trầm.

“Em không sao mà, chỉ là muốn ôm anh thôi.” Cô đáp.

Phương Hạm không cảm thấy câu mình nói có gì sai cả. Giống như lúc cô muốn anh nói thích mình, Giang Diệc Nhiên cũng chỉ nói “muốn ôm em”. Giờ cô chỉ đơn giản là bắt chước lại thôi, dù thật ra, cô thật sự rất muốn được ôm anh.

Vì cảm giác như sắp tới sẽ không còn cơ hội nữa.

Một khi đã không còn mối quan hệ yêu đương này, cô lấy gì để tiếp tục đến gần anh, được ôm anh như bây giờ?

Ngày tháng cứ thế lặng lẽ trôi, rồi cuối cùng cũng đến gần ngày thứ ba mươi.

Phương Hạm cố gắng không để mình buồn bã. Vẫn đi học, đi làm, chăm cây như bình thường. Không để cảm xúc làm rối loạn cuộc sống.

Hôm trước ngày tròn một tháng, cô còn phải học lớp đại cương để bù tín chỉ tốt nghiệp.

Trong lớp học rộng lớn, Phương Hạm ngồi ở dãy đầu cạnh cửa sổ.

Hôm nay trời âm u, ngoài trời mưa lất phất. Từng giọt mưa rơi lộp độp lên cây đa ngoài cửa sổ, lên ô kính, lên bệ cửa, tạo nên những âm thanh rì rào nhẹ nhàng.

Giáo viên phía trên đang giảng về tâm lý học tích cực, nhưng Phương Hạm cứ bị tiếng mưa làm phân tâm, đầu óc không thể nào tập trung nổi.

Đúng lúc đó, màn hình điện thoại trước mặt cô sáng lên.

Cô mở ra xem, là tin nhắn WeChat của Giang Diệc Nhiên gửi tới.

“Ngày mai em có rảnh không? Hình như em không có lớp. Mình đi chùa Vân Ẩn ở thành phố bên cạnh nhé.”

Tim Phương Hạm như bị ai đó gõ một tiếng thật nặng, giống hệt chiếc chuông đồng to dùng để điểm giờ trong chùa.

Mỗi lần ngân vang, âm thanh lại kéo dài, ngân nga: đong... đong... đong...

Hôm nay trời mưa, có lẽ mai cũng thế...

Cô lật xem dự báo thời tiết trên điện thoại, quả nhiên là mưa tiếp.

Cô lại tìm thời tiết thành phố bên cạnh, cũng báo mưa và âm u.

Ai lại chọn đúng ngày mưa để đi chơi xa chứ?

Trừ khi... có chuyện gì đó rất quan trọng. Phải là ngày mai mới được.

Mà ngày mai chính là ngày thứ ba mươi trong thỏa thuận giữa cô và Giang Diệc Nhiên.

Tức là, ngày cuối cùng.

Phương Hạm dường như đã đoán được anh định làm gì. Nhưng cô không muốn vạch trần ra lúc này.

Dù chỉ còn một ngày rưỡi, cô cũng muốn ngây ngô mà vui vẻ sống trọn vẹn quãng thời gian còn lại.

Cứ coi như không biết gì cả.

Dù chỉ là một tháng, họ cũng thật sự đã yêu nhau rồi. Vậy thì nên để đoạn tình cảm này có một dấu chấm tròn trịa, đẹp đẽ.

Chia tay nhau một cách nhẹ nhàng, không ai nợ ai. Ít nhất trong một tháng đó, họ đã sống đúng nghĩa là người yêu của nhau.

Cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Dù cho Giang Diệc Nhiên có diễn trò đi nữa, chỉ để làm cô vui.

Thì cô thực sự đã rất vui. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được những điều đẹp đẽ mà trước đây chưa từng chạm tới.

“Ừ, được.” Cô gõ máy trả lời.

Trên bục giảng, giáo viên vẫn tiếp tục nói qua micro. Nhưng với Phương Hạm, lúc này chẳng nghe lọt một chữ nào nữa.

Cô cúi đầu xuống, chỉ nghĩ đến việc ngày mai sẽ kết thúc.

Mắt cay xè, cả tâm nhìn dần dần mờ đi.

—

Cùng lúc đó, trong phòng khách VIP của một tiệm trang sức cao cấp, Giang Diệc Nhiên vừa đặt điện thoại xuống.

Bên cạnh anh, một nữ nhân viên mặc váy công sở đang cẩn thận cầm hồ sơ đưa tới trước mặt anh xác nhận lần cuối:

“Thưa ngài, đây là mẫu mà ngài đã chọn đúng không ạ?”

“Nếu xác nhận, xin hãy ký tên vào đây ạ. Chúng tôi sẽ lập tức gửi đơn về tổng bộ để duyệt lệnh sản xuất.”

Chương 48

DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau, Giang Diệc Nhiên đã đến đón cô.

Từ sau khi biết hôm nay anh sẽ đưa mình đến chùa Vân Ẩn, Phương Hạm đã không ngủ ngon được. Có lẽ là vì trong lòng sớm đã mơ hồ nhận ra kết cục, nên ngay từ khoảnh khắc biết tin, trái tim cô như bị đổ đầy xi măng, nặng trĩu, u ám, mơ hồ suốt cả một ngày trời.

Buổi sáng, đúng như dự báo thời tiết, trời vẫn chưa mưa nhưng mây xám phủ kín, bầu trời âm u nặng nề. Cảm giác ấy chẳng khác gì tâm trạng của Phương Hạm lúc này.

Nhưng người bên cạnh lại hoàn toàn khác.

Khi Giang Diệc Nhiên lái xe tới đón, tâm trạng của anh rõ ràng rất tốt, đến mức có thể thấy được bằng mắt thường. Dường như cả ánh nắng mùa hè đều tụ lại nơi anh, khiến anh trở nên chói mắt, rạng rỡ và sáng ngời.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo thun cotton trắng tinh kiểu Mỹ, quần dài kiểu casual vừa vặn. Trên ngực trái có in dòng chữ đen theo phong cách gothic. Thiết kế vai rũ nhẹ khiến cả người anh trông càng thêm thoải mái và phóng khoáng hơn mọi ngày.

Giang Diệc Nhiên mặc gì cũng như người mẫu bước ra từ tạp chí thời trang.

Trên đường chở cô đi, anh thi thoảng kể vài chuyện thú vị. Nhưng Phương Hạm trong lòng chất chứa tâm sự, nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe cũng không thể nào vui nổi.

“Sao vậy? Trông em cứ như đang lơ ngơ suy nghĩ gì đó.” Anh vừa lái xe vừa hỏi.

“Không có gì.” Phương Hạm lắc đầu.

“Tại tối qua ngủ không ngon, giờ vẫn thấy hơi mệt.” Cô mím môi đáp.

“Vậy anh không nói nữa. Em ngủ một chút đi.”

“Lát tới nơi anh gọi. Sau lưng có cái chần đấy, ra ghế sau nằm chút sẽ thoải mái hơn.”

Giang Diệc Nhiên tưởng cô thật sự mệt nên giọng nói cũng dịu đi vài phần.

“Ừm, được.”

Phương Hạm cup mi mắt, nghe lời ra sau ghế nằm xuống, lấy chiếc chần lông mềm phủ lên người.

Không gian trong xe rộng rãi, phảng phất hương nước hoa xe nhẹ nhàng, giống như hơi thở lạnh lẽo thanh sạch của núi tuyết xa xôi, khiến người ta cảm thấy thư thái và dễ chịu.

Cô kéo chiếc chần lông sạch sẽ mỏng nhẹ trùm lên người, mềm mềm mịn mịn, chạm vào má khiến lòng cô thấy ấm áp.

Nằm ở ghế sau, cô chỉ có thể thấy được một phần bờ vai của anh và chút xúu góc mặt nghiêng.

Dù sao thì, vốn dĩ cô cũng không buồn ngủ lắm, chỉ là thật sự đau đầu.

Tối qua cô cứ chập chờn nửa mê nửa tỉnh, mãi không ngủ sâu được. Chỉ cần nghĩ đến chuyện hôm nay là ngày cuối cùng, mắt cô lại không kìm được mà cay xè.

Giang Diệc Nhiên thật sự rất đẹp trai.

Dù chỉ nhìn một góc mặt nghiêng không rõ nét, vẫn có thể chắc chắn rằng đây là một người đàn ông cực kỳ cuốn hút.

Chắc là do khí chất của anh đặc biệt hơn người ta?

Phương Hạm mở mắt nhìn anh từ phía sau, lòng càng thêm trống trải.

Cô rất thích ở bên anh. Dù chẳng làm gì, chỉ cần được ở cùng một không gian yên tĩnh như vậy với Giang Diệc Nhiên cũng đủ khiến cô thấy mãn nguyện rồi.

Giống như hồi còn đi học vậy. Dù Giang Diệc Nhiên chẳng mấy khi chú ý đến cô, chỉ cần được ngồi gần anh, cô đã thấy vui như mở hội, đến việc đi học cũng đầy động lực.

Cô chưa bao giờ cần anh phải hồi đáp điều gì cả.

Nhưng mà...

Sau này, đến cả cơ hội như thế này cũng không còn nữa. Chỗ ngồi phía sau xe anh rồi sẽ dành cho một cô gái khác và những đứa con tương lai của anh.

Thật không nổi rời xa.

Nghĩ tới đây, Phương Hạm thấy lòng mình nghẹn ứ, bèn rút chân lại quấn chặt quanh người như một con sâu lông. Nhưng cô không muốn khóc trong một

ngày đẹp như hôm nay, ngày cuối cùng bên nhau, nên chỉ đành nhắm chặt mắt, cố nén nước mắt.

Thế nhưng dù vậy, khóe mắt cô vẫn lặng lẽ ướt nhòe, giọt nước mắt âm thầm rơi xuống, thấm lên bề mặt ghế da thật lạnh lẽo.

Phương Hạm sợ Giang Diệc Nhiên quay đầu lại hoặc nhìn thấy cô qua gương chiếu hậu nên còn cố tình điều chỉnh tư thế, để ghế phía trước chắn mặt mình lại.

Cô muốn anh tưởng rằng mình thực sự đã ngủ rồi.

Từ thành phố bên cạnh đến đây không xa lắm, nhưng cũng phải mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Có lẽ vì quá mệt, hoặc cũng có thể là vì Giang Diệc Nhiên ở phía trước khiến cô có cảm giác an toàn, nên cuối cùng Phương Hạm đã thực sự ngủ thiếp đi trong lúc nước mắt vẫn còn lăn dài trên má.

Lúc tỉnh dậy, họ đã vào đến thành phố bên cạnh, tốc độ xe cũng rõ ràng chậm lại.

Cô ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Giang Diệc Nhiên:

“Gần đến rồi.”

“Em vừa rồi ngủ có ngon không?”

“Còn thấy chóng mặt không? Hay có chỗ nào không thoải mái?” Anh hỏi.

Phương Hạm lắc đầu: “Không. Ngủ một lát rồi nên đỡ hơn nhiều rồi.”

“Ừ, thế thì tốt.” Giang Diệc Nhiên thấy cô có vẻ ổn, cũng yên tâm hơn, không hỏi gì thêm nữa.

Trời bên ngoài hình như sáng hơn lúc trước một chút, ánh nắng lộ ra nhiều hơn, nhưng tổng thể vẫn là một ngày âm u.

Dù sao thì họ cũng may mắn, suốt dọc đường không gặp mưa.

Giang Diệc Nhiên đưa cô đi ăn sáng ở một quán điểm tâm nổi tiếng tại đây, sau đó hai người mới đến ngôi chùa Vân Ẩn.

Phương Hạm từ nhỏ thể trạng yếu, rất hiếm khi ra ngoài chơi nên cũng không có nhiều kinh nghiệm. Dù chỉ là một thành phố sát vách, nhưng phong cảnh và lối sống ở đây vẫn khác biệt nhiều so với Thượng Hải, khiến cô đi đến đâu cũng cảm thấy mới mẻ.

Giang Diệc Nhiên thì lại tỏ ra rất thông thạo nơi này, cứ như đã từng tới đây chơi rất nhiều lần.

Bất kể cô hỏi gì, anh đều biết. Lái xe cũng chẳng cần định vị mà vẫn biết con đường nào nhanh hơn.

Thật thần kỳ.

Ăn xong điểm tâm, hai người cùng tới chùa Vân Ẩn.

Phương Hạm là lần đầu đến, lại thêm việc cô đi bộ vốn chậm, hôm nay vừa đi vừa ngắm cảnh, càng chậm hơn. May mà Giang Diệc Nhiên không vội, cứ thế đi bên cạnh cô, kiên nhẫn giới thiệu từng thứ một.

Tối qua cô buồn đến mức chẳng còn tâm trí chuẩn bị gì, hôm nay chỉ biết đi theo anh.

Anh dẫn cô đến nơi được đồn là rất linh thiêng trong việc cầu sức khỏe. Hai người đều nghiêm túc

quỳ trên đệm bồ đoàn, thành tâm cầu nguyện.

Phương Hạm cầu mong bản thân sau này có thể khỏe mạnh. Cô mong trái tim yếu ớt này sẽ ở lại với mình lâu thêm một chút, biết đâu còn có thể cùng cô tạo nên một điều kỳ diệu.

Nhưng người ta nói, điều ước mà nói ra thì sẽ không linh nữa.

Thế nên sau khi rời khỏi nơi đó, suốt quãng thời gian còn lại, Phương Hạm không hỏi Giang Diệc Nhiên đã cầu gì. Tất nhiên, anh cũng không hỏi cô.

Giữa hai người, dường như đột nhiên có một loại “ăn ý xa cách”.

Dạo quanh một vòng, trời vẫn còn sớm. Có lẽ vì trời âm u, lại nghe nói sẽ mưa nên khách du lịch cũng không nhiều lắm, chỉ có khu bán quà lưu niệm là hơi đông đúc.

Giang Diệc Nhiên sợ bên trong quá ồn, lại đông người dễ khiến Phương Hạm khó chịu, nên tự mình đi vào mua vài túi bùa bình an rồi mang ra đưa cho cô.

“Đẹp quá...”

Phương Hạm cúi đầu ngắm mấy chiếc bùa anh mua, không nhận được khen khẽ.

Giang Diệc Nhiên chọn cũng khéo, màu sắc toàn là những tông mà con gái hay thích, hồng phấn, tím nhạt, xanh lam, vàng tươi.

“Ừ, em muốn chụp ảnh không?” Anh hỏi.

“Chụp gì cơ? Chụp mấy cái bùa này hả?” Phương Hạm nghiêng đầu, hơi ngơ ra.

“Không phải.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, bật cười: “Anh nói là chúng ta có muốn chụp một tấm chung không?”

“Ảnh chung... Ồ, được thôi.”

Phương Hạm ngẩn người mất nửa giây rồi mới gật đầu đồng ý.

Cô lấy điện thoại trong túi ra, mở camera trước, cố vươn tay lên cao để có thể chụp được cả hai người trong khung hình.

Sáng nay cô không nghĩ đến chuyện chụp ảnh nên không mang gậy selfie, nhưng Giang Diệc Nhiên lại cao hơn cô nhiều, cô phải giơ tay rất cao mới có thể đưa được cả hai vào một khung hình.

“Để anh.”

Thấy cô loay hoay mãi, Giang Diệc Nhiên đưa tay ra lấy điện thoại từ tay cô một cách tự nhiên rồi khẽ cúi người xuống.

Anh vừa vòng tay ôm lấy cô, vừa nghiêng mặt về phía cô để chụp mấy kiểu ảnh.

Phương Hạm hơi “đơ máy”, đặc biệt là khi thấy mặt mình và Giang Diệc Nhiên cùng xuất hiện trên màn hình, cô hoàn toàn quên luôn phải tạo biểu cảm gì.

“Cười lên nào.”

Giọng anh khàn nhẹ và trầm ấm vang bên tai, nghe đầy từ tính.

Vừa nói, Giang Diệc Nhiên còn nhéo nhẹ má cô bằng tay đang ôm cô.

Phương Hạm lúc này mới gắng gượng nở một nụ cười với ống kính.

Dù trời âm u, nhưng trong ảnh cả hai đều rất rõ nét, ánh sáng trong hình cũng dịu dàng vừa phải.

Người thường ngày trông lạnh lùng kiêu ngạo như anh, lúc cầm điện thoại selfie cho cô lại mang một vẻ ấm áp rất đời thường, gương mặt sắc nét cũng trở nên gần gũi đến lạ.

Chụp xong ảnh, Giang Diệc Nhiên mới đưa điện thoại trả lại cho cô.

Sau đó, anh lại dùng điện thoại của mình nhờ người qua đường chụp giúp hai người một tấm toàn thân.

Mọi việc xong xuôi, Phương Hạm vẫn còn ngẩn người, rồi bất chợt nhớ ra ý nghĩa đằng sau một bức ảnh chụp chung.

Hồi cấp ba, cô và Giang Diệc Nhiên làm bạn cùng bàn suốt bao lâu, vậy mà chẳng có lấy nổi một bức ảnh chung. Ngay cả ảnh chụp tập thể mà cả hai cùng xuất hiện cũng không có.

Tất cả kỷ ức từng có giữa họ, ngoài những món đồ như kẹo hay quả cầu tuyết, còn lại chỉ tồn tại trong trí nhớ.

Giờ có ảnh rồi, nghĩa là đã có một kỷ niệm có thể lưu giữ, một minh chứng cho việc họ từng bên nhau.

Khi nào người ta cần lưu lại kỷ niệm?

Chắc là khi biết rõ những khoảnh khắc này sẽ sớm qua đi mất.

Ảnh chụp chung giữa người với người, thường là ở những thời điểm quan trọng,

hoặc là khi sắp chia xa. Như ảnh tốt nghiệp, ảnh cưới.

Cả tháng qua Giang Diệc Nhiên chưa từng đề cập đến chuyện chụp ảnh chung, vậy mà hôm nay đột nhiên hỏi. Ý nghĩa trong đó, rõ ràng đến mức không thể che giấu được nữa.

Mắt Phương Hạm cay xè, nhưng vì vẫn có người lạ xung quanh nên cô chỉ có thể cố gắng nén nước mắt vào trong.

Dù đã biết đây là “kỷ vật cuối cùng” cho đoạn tình cảm này, cô vẫn cố nở nụ cười với ống kính. Không muốn để ngày cuối cùng này kết thúc trong dang dở.

Rất nhanh, họ rời khỏi chùa, theo đề xuất của Giang Diệc Nhiên, lại ghé qua ngọn tháp cổ Tây Quan gần đó.

Tháp được xây từ thời Bắc Tống, đến nay đã mấy trăm năm. Mãi đến hai mươi năm trước, chính quyền mới cho trùng tu và xây thêm lớp tháp mới bao quanh để bảo tồn.

Lúc đến chùa, đường đi tương đối bằng phẳng nên hai người đi song song. Nhưng ngọn tháp này lại rất cao, chỉ có thể leo thang bộ.

Phương Hạm đi được một đoạn là lại phải dừng nghỉ. Còn Giang Diệc Nhiên, với thể lực của một vận động viên, rõ ràng hơn cô rất nhiều.

Thế mà anh vẫn cứ đi vài bước lại dừng, quay đầu chờ cô, rồi chìa tay ra nắm lấy tay cô.

Cuối cùng, anh dứt khoát đi bên cạnh cô, bước chậm rãi từng bước theo nhịp cô. Không vượt lên trước, cũng không hối thúc.

Nhưng càng được Giang Diệc Nhiên đối xử tốt, dịu dàng bao nhiêu. Phương Hạm lại càng thấy đau lòng bấy nhiêu.

Lúc anh nắm tay cô, cô vẫn có thể cảm nhận rõ lớp mồ hôi mỏng lạnh lạnh trên tay anh, cả những vết chai quen thuộc nơi lòng bàn tay, kẽ ngón tay.

Khoé mắt cô đỏ hoe.

Cô chỉ muốn đi thật chậm, cứ thế tay nắm tay cùng anh mãi mãi.

Nhưng đường thì luôn có điểm cuối.

Họ đi rất lâu, rất lâu, mới đến được đài quan sát trên tầng cao nhất.

Hôm nay không có nhiều người, trên đài ngắm cảnh hầu như không ai.

Phương Hạm đứng ở lan can nhìn ra xa, có thể thấy mặt hồ xanh biếc, những du thuyền, những con thuyền nhỏ, và xa xa là những tòa cao ốc chen chúc giữa thành phố.

Ban đầu, cả hai không ai nói gì, chỉ đứng lặng nhìn mây trôi và khung cảnh xa xăm.

Gió từ nơi xa thổi tới, lành lạnh nhưng lại mang theo cảm giác dịu dàng.

Mãi cho đến khi thời gian lặng trôi qua thật lâu, sự yên bình ấy mới bị Giang Diệc Nhiên phá vỡ.

“Phương Hạm, anh muốn nói với em một chuyện.”

Cuối cùng, vẫn phải đến sao?

Trái tim Phương Hạm như hẫng một nhịp.

Thật ra, chỉ cần nghe giọng anh, cô đã đoán được anh sắp nói điều gì. Một cảm giác nghẹn ngào dâng lên lan khắp lòng ngực.

Cô thật sự rất sợ anh nói ra điều đó. Muốn làm đà điểu, bịt tai trốn tránh.

Nhưng làm đà điểu thì có ích gì?

Tờ máy bay giấy mà tuổi trẻ từng buông tay đánh mất, giờ đây có thể vì lòng thương xót của ông trời mà vô tình quay lại, nhẹ nhàng đáp xuống tay cô lần nữa.

Nhưng suy cho cùng đó vẫn không phải là máy bay giấy thuộc về cô.

Sớm muộn gì, cô cũng phải buông tay thả nó bay về lại với gió, về với tự do, về với một người khác.

Chương 49

DTV-EBOOK

“Anh muốn nói với em một chuyện.” Giang Diệc Nhiên lên tiếng.

Vì điều sắp nói quá quan trọng, bản thân lại chưa từng trải qua thời khắc này bao giờ nên anh hơi căng thẳng.

Người đàn ông siết chặt nắm tay, cẩn thận quan sát biểu cảm của đối phương. Nhưng người con gái ấy chỉ tựa tay lên lan can, mặt hướng về phía hồ xa, trông yên tĩnh lạ thường, thậm chí còn mang theo nét buồn bã.

Hàng mi của Phương Hạm hơi sụp xuống, như đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Một cơn gió thoảng qua, làm mấy sợi tóc mai bên má cô khẽ tung bay, để lộ chiếc cằm thon trắng trẻo và sống mũi cao thanh tú.

Tấm lưng cô mảnh khảnh, cả người nhìn mềm mại như sương khói, nhưng lại có một cảm giác cố chấp mong manh.

Thật ra, Giang Diệc Nhiên đã để ý từ sớm, hôm nay Phương Hạm cột tóc bằng chiếc dây buộc tóc ngọc trai mà anh từng nhắc đến.

Cô mấy hôm nay toàn xõa tóc, chỉ riêng hôm nay buộc đuôi ngựa. Hai bên má là mái tóc uốn nhẹ hình chữ “bát”, trông rất dịu dàng, mang dáng vẻ của một cô nữ sinh trong sáng, nhưng biểu cảm lại pha lẫn một nỗi buồn khó tả.

Mãi vài giây sau, cô mới khẽ mím môi, hỏi anh:
“Anh định nói chuyện chia tay à?”

“Hả?”

Giang Diệc Nhiên sững người tại chỗ, không chắc mình vừa nghe thấy gì. Nhưng anh biết rõ mình nghe rất rõ, một câu nói như luồng điện xẹt qua đầu, khiến mọi suy nghĩ đều bị cắt ngang, đầu óc trống rỗng.

“Nếu là chuyện đó thì không cần nói nữa đâu.”
Anh nghe Phương Hạm nói tiếp.

“Ừm, chẳng phải lúc đó chúng ta đã nói rồi sao? Sau khi kết thúc một tháng thì ai cũng không được nhắc đến chuyện chia tay, ngày hôm sau sẽ tự động tách ra.”

“Vậy nên dù chỉ còn nửa ngày, có thể giống như trước kia, yên lặng bên nhau được không? Coi như em cầu xin anh đó.”

“Em chỉ muốn bình yên kết thúc ngày hôm nay.”

Vừa nói, cô vừa cúi đầu, giọng nhỏ nhẹ như cầu xin, trông có chút tủi thân.

Giang Diệc Nhiên phải mất một lúc lâu mới phản ứng lại được, nhưng trong lồng ngực đã có một cơn đau âm ỉ lan tỏa, rất thật, rất rõ.

Giống như suốt cả tháng qua, anh chẳng làm được gì ra hồn cả.

Cô vẫn luôn nghi ngờ động cơ ban đầu của anh.

Người đàn ông nhú mày, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu không thể diễn tả.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

Anh không hiểu, thực sự không hiểu. Trong lòng còn có chút tức giận.

Nhưng Phương Hạm vẫn cúi đầu, không trả lời ngay. Mãi một lúc sau mới khẽ nói: “Anh là một người rất tốt...”

“Tháng qua em đã rất vui, và cũng rất biết ơn anh.”

“Đừng nói nữa.” Giang Diệc Nhiên cắt lời cô.

Đầu óc anh trống rỗng. Tất cả những gì định nói bỗng chốc quên sạch. Nếu không phải lúc buông tay vô tình chạm vào chiếc hộp cứng cộm trong túi quần, có lẽ anh cũng đã quên mất mình đến đây là để làm gì.

Ước nguyện từ nhiều năm trước anh đã thực hiện được. Anh muốn chính tay đưa cô đến trước mặt Phật tổ, cho người thấy, xem như một lời hồi đáp trọn vẹn.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không ngờ rằng, khi anh còn chưa nói gì, Phương Hạm đã chủ động nhắc đến “thỏa thuận một tháng”.

Anh biết đã gần đến hạn, nên mới dẫn cô đến đây, mong có thể bắt đầu lại từ đầu. Không ngờ trong lòng cô, anh vẫn sẽ rời đi, sẽ bỏ cô lại.

Đến cả trong tiềm thức cô cũng nghĩ như thế.

Dường như từ đầu đến cuối, anh luôn bị hiểu lầm, luôn bị đẩy ra xa.

Anh từng nghĩ một tháng đủ để cô hiểu rõ tâm lòng anh, nhưng dường như... anh đã thất bại.

Phương Hạm chưa bao giờ thực sự nghĩ đến việc bên anh lâu dài.

Cô đứng ngay bên cạnh anh, nhưng lại xa vời đến thế.

Tựa như mỗi khi anh tiến lên một bước, cô lại lùi về sau.

Bề ngoài thì dịu dàng dễ gần, nhưng thực chất không ai có thể nhìn thấu cô đang nghĩ gì trong lòng.

Cô đối với anh như gió, như mưa, như sương, như giấc mộng. Rõ ràng là ngay trước mắt, ở quanh anh, nhưng không thể nắm giữ. Dù có chạm vào cũng có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Lời nói của Phương Hạm bị anh cắt ngang khiến cô khựng lại, lòng như vừa bị đập mạnh một cái.

Cô cảm nhận rõ ràng rằng Giang Diệc Nhiên, người vừa nãy vẫn còn vui vẻ, bỗng nhiên trầm mặc hẳn sau câu nói đó. Không khí giữa hai người trong nháy mắt rơi xuống tận đáy băng.

Anh im lặng bước tới lui quanh lan can vài vòng, không nói lời nào, toàn thân như phủ một lớp hơi lạnh.

Phương Hạm thấy hơi sợ.

Cô mơ hồ cảm giác mình đã làm hỏng điều gì đó. Ngay cả mong muốn “vui vẻ trọn vẹn ngày cuối cùng” cũng không còn nữa.

Mắt cô cay xè, nhưng vì còn có người đứng cạnh nên không dám khóc, chỉ đành gồng mình kìm nén. Nước mắt mắc kẹt nơi hàng mi dưới.

Lúc Giang Diệc Nhiên không nói gì, cô thực sự thấy sợ anh. Rất muốn kéo lấy tay áo anh, cọ nhẹ làm nũng nhưng cũng chẳng dám.

Hai người cứ thế đứng yên trên tầng cao nhất của ngọn tháp, cho đến khi Phương Hạm cảm thấy bắt đầu lạnh, chân cũng mỏi nhừ. Cô vẫn cúi đầu, không dám nhìn anh.

Giang Diệc Nhiên cúi đầu liếc nhìn cô một cái, khẽ nhú mày.

“Về thôi.” Anh nói.

Phương Hạm gật đầu, đi theo sau anh xuống khỏi đỉnh tháp.

Cô cảm nhận rõ ràng rằng Giang Diệc Nhiên đang giận, vì vậy không dám bước chậm, sợ anh sẽ đi nhanh để cố tình bỏ cô lại.

Nhưng anh không làm vậy.

Dù không nói gì thêm, Giang Diệc Nhiên cũng không hề tỏ thái độ hay lạnh nhạt, vẫn như mọi khi, làm gì cũng theo thói quen cũ. Khi xuống cầu thang, anh vẫn theo phản xạ quay đầu lại, vươn tay dắt lấy tay cô.

Chính vì anh vẫn dịu dàng như thế, tim Phương Hạm lại càng đau hơn.

Cô cảm nhận được anh đang không vui, thậm chí là thất vọng nhưng vẫn cố gắng giữ lễ độ, kiềm chế cảm xúc của bản thân để chăm sóc cô đến phút cuối cùng.

Trên đường về, anh lái xe, hai người hoàn toàn im lặng.

Về tới thành phố, Giang Diệc Nhiên đưa cô đến nhà hàng mà anh đã đặt bàn từ trước. Nhưng ba chữ “ngày cuối cùng” cứ như một cái bóng lặng lẽ bao phủ giữa hai người.

Giang Diệc Nhiên vẫn cố không để lộ cảm xúc, vẫn hỏi ý kiến cô, vẫn trò chuyện như bình thường. Nhưng Phương Hạm rất rõ, cảm giác không giống lúc đầu, trong không khí dường như phảng phất một nỗi buồn không thể gọi tên.

Cả hai đều đã bình tĩnh lại, cùng nhau “bình thường” mà trôi qua ngày hôm ấy.

Đáng lý đó chính là điều Phương Hạm mong muốn, vậy mà chẳng hiểu vì sao, lòng cô lại đau hơn cả buổi sáng trước khi lên đường.

Buổi tối ăn xong, anh như thường lệ đưa cô về ký túc xá. Nhưng hôm nay, không còn những cái ôm hay nụ hôn chào tạm biệt.

Anh chỉ yên lặng cùng cô đi tới dưới ký túc xá, rồi nói: “Lên đi.”

“Tối ngủ sớm một chút.”

Giọng anh bình thản, không nghe ra vui hay buồn, nhưng so với thường ngày thì lại có vẻ xa cách lạ thường.

“Ừ, anh cũng vậy.” Phương Hạm cố gắng nuốt nỗi đau vào lòng, miễn cưỡng đáp lại.

Một ngày như vậy là kết thúc.

Có lẽ đây là lần cuối họ gặp nhau, hoặc cũng có thể là lần cuối họ chia tay trong thân phận người yêu.

Cô ghét nhất những khoảnh khắc như thế này, vì thế mới sợ yêu từ đầu.

Phương Hạm từng muốn ôm anh một cái lần cuối, nhưng đến cùng lại không đủ dũng khí để mở lời.

Có lẽ Giang Diệc Nhiên cũng không muốn đâu, cô nghĩ.

Bởi vì anh đã tỏ rõ như vậy rồi.

Cô gần như ngay khi quay người bước vào ký túc xá, nước mắt liền rơi lã chã, che mờ cả tầm nhìn.

Cô rất muốn quay đầu lại nhìn anh một chút nữa thôi nhưng lại không muốn để anh thấy mình đang khóc.

Cô ép bản thân không được quay đầu lại, cứ thế lặng lẽ bước về phòng, thay đồ rồi leo lên giường.

May mà hai bạn cùng phòng không có ở đó. Cô bạn thường chơi game thì đang đeo tai nghe, mải mê với thế giới trong màn hình, hoàn toàn không để ý gì đến cô.

Phương Hạm chẳng còn tâm trạng nghĩ ngợi gì thêm. Sau khi rửa mặt qua loa, cô trèo lên giường từ sớm.

Cô nằm nghiêng, mở album ảnh trong điện thoại. Ảnh gần nhất vẫn là những bức cô chụp trong chuyến đi chơi ban ngày, phong cảnh ở chùa, và ảnh chụp chung với Giang Diệc Nhiên.

Cô mở tám ảnh chụp chung hai người ra, ngắm thật lâu, thật lâu đến nỗi mắt cay xè, mờ hắc cả hình.

Ba mươi ngày ấy thực sự rất đẹp, như một giấc mơ vậy. Nhưng bức ảnh trước mắt lại nhắc cô rằng, tất cả

đều là ký ức chân thật.

Giờ đây khi đã về đến ký túc, nhìn lại mới thấy ánh sáng trong bức ảnh hôm đó bất ngờ rất tốt.

Không chói lóa, cũng không quá âm u, chỉ là thứ ánh sáng mỏng manh nhưng dịu dàng rơi xuống.

Người con trai tuần tú cúi đầu, ghé mặt sát vào cô.

Trong ảnh, cô đứng đó hơi đờ người, để mặc cho anh ôm lấy mình và nhéo má, mà tấm ảnh chụp ra lại rất đẹp.

Phương Hạm nằm nghiêng nhìn ảnh, nước mắt lặng lẽ rơi xuống gối.

Cô nhớ anh đến phát điên.

Chợt nhớ ra, hình như mình chưa gửi mấy bức ảnh này cho Giang Diệc Nhiên. Dù sao cũng là ảnh chụp chung, lại do anh đề nghị trước, cô nên gửi cho anh một bản.

Nghĩ vậy, lòng Phương Hạm hơi nhẹ nhõm hơn một chút. Giống như cuối cùng cũng tìm được cái cớ để chủ động nhắn tin cho anh.

Cô gửi mấy bức ảnh ấy cho Giang Diệc Nhiên.

Cũng chẳng biết mình đang mong đợi điều gì, chỉ là cứ bất giác dán mắt vào khung chat hồi lâu. Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn không trả lời lấy một tin nhắn.

Lòng cô từ ấm áp dần dần lạnh đi.

Mà rõ ràng vẫn chưa qua mười hai giờ mà.

Anh đã bắt đầu ngó lơ cô từ trước rồi.

Nghĩ đến đó, Phương Hạm chỉ thấy ảm ức đến mức muốn phát khóc. Nếu không vì hai bạn cùng phòng đã quay về, cô thật sự muốn úp mặt vào gối mà òa khóc một trận. Ngay cả trái tim cũng bắt đầu đau và khó chịu.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cô không kìm được nữa mà gọi cho anh.

Cô nghĩ: chưa tới mười hai giờ, mình gọi cũng là hợp lý thôi mà, đúng không? Chắc anh sẽ không thấy phiền đâu nhỉ?

Phương Hạm vừa nghĩ vậy, vừa chẳng có mấy tự tin.

Cuộc gọi trên WeChat đổ chuông mãi vẫn không có ai bắt máy. Ngay khi cô định cúp máy từ bỏ, thì bên kia lại đột ngột nhận cuộc gọi.

“Alo? Sao thế?”

Giọng nam trầm thấp, trong trẻo, truyền qua tai nghe lọt vào tai cô. Chỉ một câu đơn giản thôi đã khiến sống mũi cô cay xè.

“Không có gì, chỉ là muốn nghe giọng anh một chút.”

Cô cũng chẳng nghĩ ra lời nào hay ho hơn, hiểm hoi mà thành thật nói ra. Khi mọi thứ sắp kết thúc rồi, ngược lại chẳng còn gì phải e ngại nữa.

Phương Hạm bật chiếc quả cầu tuyết đặt cạnh gối lên.

Cô nằm trong chăn, vừa nghe giọng anh, vừa nhìn những bông tuyết nhỏ li ti trong quả cầu lặng lẽ rơi xuống.

Đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi mới hỏi:
“Muốn nghe anh nói gì?”

“Thì... tùy anh. Kể cho em nghe một câu chuyện cũng được, có được không? Bên ký túc em sắp tắt đèn rồi, lát nữa có thể không nói được nữa. Nhưng em muốn nghe giọng anh thêm một chút.”

“Không lâu đâu...” Cô rụt rè nói.

Có lẽ là nghĩ dù sao cũng là đêm cuối rồi. Đầu bên kia do dự một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý:

“Được.”

Thật ra Phương Hạm cảm nhận được rằng tâm trạng Giang Diệc Nhiên tối nay không tốt. Nhưng đối với cô, anh vẫn là có cầu tất ứng.

Anh tùy tiện chọn một truyện cổ tích để đọc, giọng nói trầm thấp dịu dàng:

“Ngày xưa ngày xưa, trong một vương quốc nọ, có một vị hoàng tử muốn cưới một công chúa đích thực làm vợ...”

Giọng anh trong trẻo, như suối reo róc rách len vào tai, mang theo một thứ ấm áp và xoa dịu kỳ diệu.

Phương Hạm cứ lặng lẽ nghe như thế, nhắm mắt lại, không nói gì, nhưng cũng không hề ngủ.

Cho đến khi tất cả bạn cùng phòng đều đã lên giường, đèn ký túc cũng đã tắt. Cô mới tắt đi chiếc đèn quả cầu tuyết bên mình, vẫn đeo tai nghe, lắng nghe giọng Giang Diệc Nhiên chậm rãi đọc truyện cổ tích.

Hết truyện này anh lại đọc tiếp truyện khác, chưa từng dừng lại.

Phương Hạm vẫn luôn dõi theo thời gian. Cô biết khi kim đồng hồ vượt qua mười hai giờ, mình sẽ không còn lý do gì để nhờ anh đọc truyện nữa.

Cô không muốn cố chấp kéo dài đến đúng mười hai giờ, nhưng cũng không nỡ đánh mất giọng anh quá sớm. Trong lòng giằng co giữa níu giữ và buông tay.

Cho đến khi đồng hồ chỉ 11:50.

Giữa chừng, có lẽ Giang Diệc Nhiên đã đọc đến mệt. Cô nghe thấy tiếng anh dường như đang đi lại một chút, rồi uống một ngụm nước.

Cũng phải thôi, đọc suốt từng ấy thời gian, chắc cổ họng anh cũng khô lắm rồi.

Phương Hạm nhìn đồng hồ, dù không nỡ nhưng cuối cùng vẫn ngậm ngùi rơi nước mắt, chủ động là người cúp máy trước.

Cô quay lại khung trò chuyện, vốn định gõ dòng “Tạm biệt”, nhưng lại cảm thấy như thế quá nghiêm trọng, mang đậm ý vị chia ly.

Cô không muốn vậy, chỉ muốn lặng lẽ kết thúc giấc mơ này, giống như chưa từng xảy ra.

“Giang Diệc Nhiên, chúc ngủ ngon.”

Cô gõ dòng đó, gửi đi.

Sau đó tắt hết báo thức, tắt nguồn điện thoại rồi đặt sang một bên.

Nước mắt đã không thể kiểm soát, không ngừng tuôn rơi, đến cả gối cũng ướt sũng.

Ngủ thôi.

Chỉ cần ngủ rồi, thì sẽ chẳng còn biết gì nữa.

Sáng mai tỉnh dậy sẽ là một ngày mới.

Nghĩ vậy, cô nhắm mắt lại.

Nhưng trong đầu vẫn không ngừng hiện lên bóng dáng người kia, giọng nói kia, và tất cả những nơi hai người từng đến trong thời gian qua.

Cô thật sự muốn cứ thế ngủ thiếp đi, rồi tiếp tục mơ, mơ mãi, không bao giờ tỉnh lại.

—

Phương Hạm cũng không rõ mình đã ngủ được bao lâu. Thực ra cô trần trọc suy nghĩ, rất khuya mới ngủ được.

Sáng hôm sau, khi cảm nhận có người bên cạnh nhẹ nhàng chọc chọc mình, cô mới mơ màng tỉnh lại.

Cô kéo rèm giường ra, thấy bạn cùng phòng đang đứng phía dưới cổ giường gọi cô dậy.

“Phương Hạm, Phương Hạm! Cậu tắt máy à? Chuông báo thức không kêu luôn.”

“Đã mười giờ rồi đó! Bạn trai cậu gọi điện đến cả chỗ cô cố vấn rồi, vừa nãy cô ấy còn gọi cho mình nữa, bảo mình gọi cậu dậy! Ai cũng tưởng cậu gặp chuyện gì rồi!” Bạn cùng phòng nói.

“Hả?”

Phương Hạm vừa tỉnh dậy, cả người vẫn còn mơ màng. “Xin lỗi nhé, mình...mình quên mở điện thoại.”

“Để mình gọi lại cho cô cố vấn một tiếng, nói là ngủ quên với quên mở máy.” Cô vừa lắp bắp giải thích, vừa vội vàng cầm điện thoại lên mở nguồn.

Vừa bật máy lên, hàng loạt tin nhắn và cuộc gọi nhỡ đổ về.

Trong đó 99% là từ Giang Diệc Nhiên, còn lại là một cuộc gọi từ cô cố vấn.

Phương Hạm ngồi bệt trên giường, đầu tóc rối bời, nhìn màn hình mà sững cả người.

Giang Diệc Nhiên gọi điện liên tục thế này, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Cái cách anh gọi mãi không dứt khiến tim cô cứ thót lên đầy bất an.

Cô mở WeChat, thấy vô số tin nhắn từ anh hiện lên. Nhưng còn chưa kịp lướt lên xem, thì đã thấy Giang Diệc Nhiên gửi qua một tin nhắn định vị.

Cô ngẩn người nhìn vị trí ấy, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe bạn cùng phòng nói tiếp bên cạnh:

“Cậu còn không mau xuống dưới đi.”

“Bạn trai cậu đứng đợi dưới ký túc lâu lắm rồi đấy, bao nhiêu người đang vây xem kia, mau xuống đi.”

“Còn cô cố vấn thì mình nói giúp rồi, bảo là cậu ngủ quên, tắt máy thôi.”

“À... được, cảm ơn nhé.”

Vừa nghe nói Giang Diệc Nhiên đang đợi dưới lầu, Phương Hạm lập tức hoảng loạn hẫ lên.

Cô hấp tấp vén chăn, nhảy xuống giường, gần như dùng tốc độ nhanh nhất để thay đồ, rửa mặt, thay bộ

quần áo mới.

Lúc đi còn tranh thủ liếc nhìn qua cửa sổ, quả nhiên thấy Giang Diệc Nhiên đang đứng dưới kia.

Tim cô nhói lên một cái, liền vội vàng cầm điện thoại chạy xuống dưới.

Hôm nay thời tiết đã từ âm u chuyển sang nắng ráo.

Khi Phương Hạm chạy ra, nắng sáng dịu nhẹ từ trên cao rọi xuống, chiếu lên những tán cây xanh mướt, xuyên qua kẽ lá mà tạo thành những đốm bóng mát trên mặt đất.

Vừa bước ra khỏi cửa, cô đã nhìn thấy anh. Cô lập tức chạy nhanh mấy bước lại gần.

“Sao anh lại đến đây?”

“Sao em tắt máy?” Giang Diệc Nhiên không hỏi gì khác, chỉ hỏi đúng một câu ấy.

“Em... em tối qua lỡ tay tắt điện thoại, sáng ngủ quên mất.” Phương Hạm cúi đầu, có chút chột dạ trả lời.

Nắng chiếu lên người chàng trai ấy, khiến cả người anh như tỏa ra một luồng ấm áp.

Nhưng không hiểu vì sao, Phương Hạm lại thấy hôm nay anh trông thật tội nghiệp, yếu đuối, như đang bị uất ức vậy. Đến nỗi cô chẳng làm gì cũng cảm thấy áy náy với anh.

Cô vừa nói dứt lời, Giang Diệc Nhiên im lặng một lúc, không đáp gì cả, chỉ đột nhiên cúi người ôm chầm lấy cô.

Chương 50

DTV-EBOOK

Phương Hạm sững sờ đứng đó, ngơ ngác không biết làm gì. Phải mất mấy giây sau cô mới sực tỉnh, giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng người đàn ông để an ủi.

“Anh đứng đây bao lâu rồi? Đã ăn gì chưa?” Cô cố gắng quan tâm hỏi.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô, chỉ lặng lẽ ôm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, anh mới ngẩng lên hỏi: “Anh có thể dẫn em đến một nơi không?”

“Hửm?”

Phương Hạm ngẩn người, đầu óc trống rỗng, nhưng rồi cũng chỉ do dự vài giây rồi khẽ gật đầu.

—

Cả đoạn đường, Phương Hạm như bị dắt đi trong mơ.

Cô không muốn, cũng chẳng dám nhắc đến chuyện hôm nay là ngày thứ ba mươi mốt. May mắn là đối phương cũng chẳng nhắc đến.

Dường như cả hai đều ngằm hiểu mà bỏ qua, nhưng thực chất lại giấu kín trong lòng.

Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô đến một khu trung tâm rất sầm uất.

Xe chạy một lúc rồi dừng lại bên cạnh một tòa cao ốc văn phòng.

Phương Hạm theo anh xuống xe, đi thêm một đoạn, cho đến khi anh dừng lại thì cô cũng dừng bước theo.

Trước mắt cô là một mặt bằng thương mại rất rộng, bên trong vẫn còn trống, chưa được trang trí, nhưng diện tích cực kỳ lớn, vị trí địa lý và môi trường xung quanh cũng vô cùng lý tưởng.

Cửa kính sát đất rộng lớn, bên trong còn có thêm tầng lửng, ánh sáng tự nhiên tràn ngập khắp nơi.

Phương Hạm đứng ngẩn ra ở cửa, đến khi nghe thấy tiếng Giang Diệc Nhiên vang lên bên cạnh.

“Em thích không?”

“Hả? Thích thì thích. Nhưng sao vậy?” Phương Hạm mơ hồ chẳng hiểu gì.

Cô lơ mơ đoán đây chắc là nơi Giang Diệc Nhiên mua lại, nhưng lại không hiểu anh định dùng làm gì.

Mặt bằng này rất rộng, nhưng rõ ràng chỉ hợp mở cửa hàng bán đồ, tiệm cà phê, nhà sách nhỏ hay kiểu quán cà phê mèo, hoàn toàn không phù hợp với các hoạt động thể thao hay huấn luyện.

Nào ngờ, Giang Diệc Nhiên mở miệng nói luôn: “Anh đã mua lại nó rồi, tặng cho em.”

Anh nói với giọng dịu dàng, như đang cẩn thận chờ mong phản ứng của cô.

“Em có thể dùng nó để mở tiệm hoa. Anh đã khảo sát khu này rồi, xung quanh đa số là dân văn phòng, lại chưa có cửa hàng hoa nào, việc giao hàng sẽ rất

thuận tiện. Lượng khách chắc sẽ nhiều hơn chỗ cũ, nhưng cũng không đến mức quá tải.”

“Không gian còn lại với tầng lửng có thể kê thêm bàn ghế làm quán cà phê.”

“Hoặc cũng có thể là nơi để em nghỉ ngơi.”

“Tặng... tặng cho em?”

Phương Hạm kinh ngạc đến không nói thành lời, vội vàng lắc đầu từ chối theo phản xạ:

“Cái này em không thể nhận được.”

“Nó quá đắt đỏ. Hơn nữa em cũng không nghĩ ra được thứ gì có thể đáp lại anh.”

Cô lắc đầu như cái trống bỏi. Chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết nơi này tốn bao nhiêu tiền. Mà cô thì lại chẳng có gì để đáp lễ xứng đáng.

Tuy nói là “lễ qua lễ lại”, nhưng món quà này quá lớn. Cô sợ bản thân không gánh nổi.

Không ngờ, vừa thấy cô lắc đầu, người đàn ông đối diện liền tỏ ra tức giận hơn cả hôm qua.

Giang Diệc Nhiên đứng trước mặt cô, từ im lặng đến mím chặt môi, như đang cố nén điều gì đó. Vành mắt dần dần đỏ ửng lên.

Cô nhìn anh, cảm giác anh sắp khóc đến nơi.

“Từ đầu em đã luôn muốn đẩy anh ra xa. Dù anh tặng em gì em cũng đều không nhận.” Anh nói, giọng mang theo chất vấn và bất mãn rõ rệt.

“Em không có ý đó, chỉ là thứ này quá quý giá. Em không thể vô cớ nhận được.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy gương mặt anh như vậy liền tái cả mặt, khẽ lắc đầu và nói nhỏ.

Cách anh nói khiến cô bỗng yếu lòng, chẳng còn khí thế phản kháng nữa.

Nhưng Giang Diệc Nhiên dường như không định dừng lại.

Cảm xúc bị dồn nén từ hôm qua đến nay cuối cùng cũng bùng phát thành lời oán trách.

“Vốn dĩ hôm qua anh định cầu hôn em, em biết không?”

“Chỉ một câu nói của em thôi đã khiến anh không thể nói gì nữa.”

“Hả?”

Phương Hạm nghe đến chữ “cầu hôn” thì đầu óc trống rỗng.

Chợt nhớ lại hôm qua Giang Diệc Nhiên bảo có chuyện muốn nói, cô lại tưởng là muốn kết thúc tháng hên hò.

“Xin lỗi, em... em không biết.” cô lắp bắp.

Cầu hôn ư? Tại sao anh lại muốn cầu hôn cô?

Cô không hiểu lắm. Chỉ nghĩ có lẽ Giang Diệc Nhiên nhất thời xúc động mà quyết định vậy.

Tuy tim cô đã loạn nhịp từ lâu, nhưng lý trí lại hiểu rằng mình không thể đồng ý.

Dù biết ý định cầu hôn khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc, dù là giả vờ cũng thấy vui.

Nhưng tiếc rằng... cô không thể gạt đầu.

“Xin lỗi, em không biết anh định cầu hôn. Mà chẳng phải chúng ta đã nói là chỉ quen nhau một tháng thôi sao? Hôm qua em cứ tưởng anh muốn nói chuyện đó.”

Lời còn chưa dứt, đã bị anh cắt ngang.

“Chỉ có em là cứ nghĩ đến chuyện một tháng. Anh thì chưa từng nghĩ như vậy.” Anh nói.

Thật lạ. Rõ ràng là anh đề nghị trước.

Giờ lại nói mình chưa từng nghĩ đến?

Phương Hạm hé miệng, cố gắng giữ bình tĩnh, một lúc sau mới cất lời:

“Em chỉ cảm thấy những gì anh đang làm bây giờ có lẽ không phải lựa chọn lý trí. Anh là vì cảm thấy có lỗi với em... em cũng không muốn chúng ta ở bên nhau vì lý do đó.”

“Chỉ hẹn hò một tháng thôi với em đã là quá hạnh phúc rồi. Nhưng em không thể ở bên anh được.” Cô cúi đầu nói.

“Tại sao lại không thể?”

“Cảm giác tội lỗi không phải là tình yêu.”

Giang Diệc Nhiên đứng trước mặt cô, lặp lại như thì thầm, giọng mang theo một thứ gì đó vỡ vụn, rất rất khẽ:

“Đau lòng chẳng phải cũng là yêu sao?”

“Tất nhiên là không.” Cô đáp, lòng bỗng nhói lên.

Một phần vì cô buộc phải từ chối.

Một phần vì những lời Giang Diệc Nhiên nói lại càng khiến cô tin chắc rằng, thứ tình cảm anh dành

cho cô, chỉ là sự áy náy và bù đắp.

“Vậy em nói xem, yêu là gì? Ai định nghĩa được?”

“Anh muốn ở bên em, muốn ôm em, vậy chẳng phải là yêu sao?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Đó chỉ là vì anh cảm thấy áy náy, vì anh thương hại em thôi mà. Nhưng thứ tình cảm như vậy liệu có đủ để anh sẵn sàng ở bên em cả đời không? Kết hôn là chuyện cả đời, đâu phải chỉ một tháng là xong.”

“Anh biết sức khỏe em không tốt, em cũng đã nói với anh rồi. Dù bây giờ nhìn có vẻ ổn, nhưng sau này em có thể sẽ không thể sinh con, rủi ro rất cao, thậm chí không biết tim em sẽ trở nặng lúc nào.”

“Anh điều kiện tốt, anh rất xuất sắc, không cần phải vì áy náy mà hy sinh cả đời để ở bên em.”

Phương Hạm vừa nói, nước mắt đã bắt đầu trào ra. Thừa nhận mình không xứng đáng với đối phương là chuyện đau lòng nhất mà một người có thể làm.

Cô cúi đầu, nước mắt lăn tròn nơi khóe mắt.

Nhưng cô không ngờ, mình đã nói đến mức này rồi mà Giang Diệc Nhiên vẫn không chịu từ bỏ.

“Em đừng có đánh tráo khái niệm. Anh đối với em không phải là áy náy, không phải thương hại. Mấy cái đó là em tự gán lên người anh, anh chưa từng thừa nhận.”

“Cho dù, cứ cho là anh thật sự vì áy náy mà sinh ra trách nhiệm, thì sao em dám chắc anh không thể duy trì nó cả đời?”

“Cho dù là yêu, thì cũng có rất nhiều kiểu yêu. Có tình yêu nào chắc chắn sẽ kéo dài cả đời không?”

“Chỉ vì không thể bên nhau trọn đời, thì phải phủ nhận khoảnh khắc chân thành đó à?”

“...”

Phương Hạm nghen lời, không biết phải đáp thế nào. Lần đầu tiên cô phát hiện ra, Giang Diệc Nhiên lại có thể tranh luận dữ dội đến vậy, không chừa cho cô một đường lui.

“Em nói không lại anh.” Cô cúi đầu, giọng có chút uể oải.

“Vậy thì đừng chia tay với anh.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Nhưng mà...”

Phương Hạm còn muốn nói gì đó, nhưng đầu óc trống rỗng chẳng nghĩ ra được câu nào, còn chưa kịp tìm lời thì lại bị anh cắt ngang:

“Và đừng lấy bệnh tình của em ra làm cái cớ nữa.”

“Anh chẳng lẽ không biết tình trạng của em sao? Anh đâu phải trẻ con, sẽ chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.”

“Còn chuyện sinh con, em đã từng hỏi anh chưa? Anh có từng nói anh muốn con không? Từ năm mười mấy tuổi anh đã sống một mình, có hay không có cha mẹ đối với anh chẳng khác gì nhau.”

“Anh cũng chẳng có gen gì ưu việt để truyền lại, nhà anh cũng đâu có ngai vàng cần kế thừa. Con cái đối với anh không phải lựa chọn bắt buộc.”

“Nếu chỉ đơn thuần là để sinh sản, sinh ra một đứa trẻ rồi vứt bỏ, thì sinh nó ra để làm gì? Chẳng qua là gieo rắc tội ác mà thôi.”

“Anh mà có con, thì chỉ muốn có với người mình yêu. Không thể sinh được thì thôi, có sao đâu?”

“Chúng ta rồi ai cũng sẽ chết.”

“Em sẽ chết, anh cũng vậy.”

“Thậm chí có thể anh còn chết trước em. Tai nạn, bệnh đột ngột, đủ loại chuyện, động đất. Không ai biết được điều gì sẽ xảy ra, có thể chỉ là giây tiếp theo thôi.”

“Đời đã quá ngắn rồi, anh không muốn để lại bất cứ điều gì hối tiếc.” Anh nói.

Phương Hạm đứng trước Giang Diệc Nhiên, cảm giác lồng ngực bị một cú đấm mạnh đập vào, nghẹn ngào đến khó thở.

Suốt một tháng qua bên nhau, Giang Diệc Nhiên chưa từng nói chuyện gay gắt như thế. Nhưng một khi anh trở nên cứng rắn, cô lại thấy hoang mang, toàn bộ lý lẽ trong đầu như bị cuốn theo lời anh.

Mà anh lại nói đúng thật.

Ngày mai và điều bất ngờ, không ai biết cái nào đến trước.

Cô đã nghĩ quá nhiều, nhưng nếu lỡ như Giang Diệc Nhiên rời đi trước cô thì sao? Cô sẽ hối hận đến nhường nào?

“Anh đừng nói mấy chuyện xui xẻo đó...” Mặt cô ửng hồng, nhin cả buổi mới thốt ra được câu.

“Là em nói thích anh trước, bức thư tỏ tình cũng là em viết cho anh, trong thư viết hay như thế, anh còn tưởng em thật sự thích anh.”

“Em khiến anh bao nhiêu năm qua cứ nghĩ em đã chết, anh luôn nhớ đến em. Vậy tại sao bây giờ lại nói không muốn ở bên anh? Em đang đùa giỡn anh sao?”

“Nếu em không đồng ý, anh sẽ về nhà tưới nước nóng cho mấy chậu cây phát tài, cây dành dành, hoa nhài mà em tặng, cho chết hết luôn.”

“Anh...”

Phương Hạm mím môi, cả người lẫn tâm trạng đều bối rối: “Giang Diệc Nhiên, anh đừng như thế.”

Cô cảm thấy anh đang giận, nói chuyện đầy bốc đồng.

Cô thật lòng thích anh, vậy mà anh lại nghi ngờ điều đó, như thể phủ nhận hết sạch những giọt nước mắt, những cảm xúc, và tất cả tình cảm cô đã dốc ra suốt thời gian qua.

Phương Hạm thấy buồn.

Nhưng người đối diện vẫn chưa dừng lại.

“Tại sao em luôn không cần anh? Luôn đẩy anh ra xa?” Giang Diệc Nhiên như sắp sụp đổ, đôi mắt đỏ hoe, thậm chí nước mắt cũng bắt đầu lăn xuống.

Phương Hạm nhìn anh, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa khó hiểu.

Dường như đây là lần đầu tiên cô thấy anh khóc.

“Em... em đâu có không cần anh.” Cô thấy xót xa, mím môi bước đến ôm lấy anh.

Ai ngờ Giang Diệc Nhiên lại chẳng cần cô an ủi, cũng chẳng cần cô ôm.

Anh gỡ tay cô khỏi người mình, mạnh mẽ giữ lấy bờ vai cô.

“Vậy thì em hãy đồng ý với anh.”

“Đồng... đồng ý gì?” Phương Hạm chớp chớp mắt, bất động đứng yên.

“Kết hôn với anh.” Anh nói.

Giang Diệc Nhiên lúc này trông vô cùng kiên định, ánh mắt mạnh mẽ khiến Phương Hạm nghi ngờ không biết người vừa sắp khóc ban nãy có phải anh không.

“Anh không muốn chỉ yêu em một tháng, hai tháng, hay nửa năm. Anh muốn ở bên em thật lâu, mãi mãi.”

“Được không?” Anh nhìn cô, hỏi.

Phương Hạm ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh là sự chân thành và ửng đỏ của xúc động.

Từ hàng mày, sống mũi, đôi môi, cổ họng, lỗ ng ngực đến cánh tay, dáng vẻ anh lúc này như hòa làm một với chàng trai vô tâm trong ký ức của cô năm nào.

Nếu cảnh này xảy ra vào năm năm trước, cô chắc chắn sẽ nghĩ mình đang nằm mơ.

Dù hiện tại, cô vẫn thấy như đang mơ vậy.

Trong lòng cô như có sóng lớn cuộn trào, đầu óc cũng hỗn loạn không kém.

Cô cũng muốn ở bên anh mà. Nhưng cô từ chối là vì suy nghĩ cho anh.

Chính cô mới là người đau đớn và khó khăn nhất khi nói lời kết thúc.

Nào ngờ Giang Diệc Nhiên chẳng hề biết ơn, còn đòi giết hết mấy chậu cây cô tặng, thậm chí còn nghi ngờ tình cảm mãnh liệt và ngây ngô nhất cô từng có thời thiếu nữ.

Phương Hạm thấy xót xa tận tim gan, muốn khóc đến nơi.

Lúc này cô chẳng còn muốn làm gì, cũng chẳng muốn nghĩ gì nữa. Cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi đến cực điểm, chỉ mong có thể dựa vào anh, bình yên một lát.

“Anh đừng nói nữa.”

“Em đồng ý với anh.” Cô nghe thấy chính mình khẽ nói.

Chương 51

DTV-EBOOK

“Em đồng ý rồi?” Đôi mắt Giang Diệc Nhiên lập tức sáng bừng, như pháo hoa đột ngột nổ bung giữa bầu trời đêm tối đen.

Phương Hạm gật đầu.

Thật ra trong lòng cô vẫn còn lưỡng lự, chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại đồng ý nhanh như vậy. Giang Diệc Nhiên nói hết câu này đến câu khác khiến cô chóng mặt, chẳng còn sức mà tranh luận nữa.

Sự vui mừng của đối phương hiện rõ ràng rành rành, anh bừng lấy mặt cô, liên tục hôn lên khắp khuôn mặt.

Phương Hạm không kịp được nhắm mắt lại, rõ ràng cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh rơi xuống như những hạt mưa.

Nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng cô vẫn thấy nặng trĩu, như có một quả cân đang đè lên ngực. Cô không thể vui mừng hay hồ hởi như anh, chỉ đứng im nhìn người trước mặt đang rạng rỡ đến mức như có thể phát sáng.

Chẳng mấy chốc, Giang Diệc Nhiên cũng nhận ra được sự bình lặng của Phương Hạm.

Anh dần trấn tĩnh lại sau sự hưng phấn, quay đầu nhìn thấy cô vẫn đang đứng yên tại chỗ.

Hôm nay Phương Hạm không buộc tóc đuôi ngựa như thường ngày, mà để tóc xõa, gương mặt trắng

trẻ lộ ra hoàn toàn. Nhưng trên khuôn mặt đó không có nét hạnh phúc như một người sắp kết hôn nên có, ngược lại còn thoáng chút u sầu.

“Sao em không vui vậy?” Anh chau mày, ép mình dần lại niềm vui, ngập ngừng hỏi.

Giang Diệc Nhiên thấy cô gái vẫn đứng đó, mi mắt sụp xuống, như có điều gì muốn nói mà lại thôi.

Cô chỉ cần cúi đầu, vài sợi tóc bên má cũng lả lướt rơi xuống.

“Anh từng nói rồi mà. Dù có chuyện gì buồn, hay bất an, đều có thể nói với anh. Không cần phải dè dặt gì cả.” Anh khẽ nói.

Giang Diệc Nhiên rất rõ Phương Hạm khác với những người con gái khác, nội tâm mềm mại, hay suy nghĩ. Nhưng đó không phải là những ý nghĩ xấu, mà là một dạng mặc cảm, một sự tự ti ẩn sâu.

Lạ thật.

Thời trung học, anh vốn không ưa kiểu con gái như thế, hay suy nghĩ, lại còn nhạy cảm. Mỗi lần đồ dành đều tốn thời gian, tốn công đoán tâm trạng, khiến người khác thấy phiền và mất kiên nhẫn.

Nhưng khi điều đó đặt lên người Phương Hạm, anh lại thấy hợp lý thậm chí là thương cô.

Cô luôn khiến anh có cảm giác như một đóa hoa trong suốt, mỏng manh, dịu dàng như ánh trăng.

Thời trung học, cô chính là hình mẫu “cô gái ngoan”. Đến tận bây giờ vẫn giữ vẻ điềm đạm và dịu dàng đó, giống như một cuốn sách yên tĩnh. Còn anh

thì phóng túng, ngông nghênh, hai người tưởng như không thuộc về cùng một thế giới.

Nhưng anh không hề thấy cô phiền hay giả tạo mà chỉ thấy xót xa.

Chỉ cần cô không vui, Giang Diệc Nhiên liền phản xạ nghĩ rằng mình lại làm sai điều gì. Anh sợ cô lại tổn thương mà rơi nước mắt.

Anh vẫn còn nhớ rõ cái ngày cuối cùng họ ngồi cạnh nhau ở trường cấp ba, cô bị anh đẩy một cái, rồi cứng đầu suốt cả ngày không chịu nhìn anh, cứ nghiêng mặt đi khóc, khóc rất lặng lẽ, không làm phiền bất kỳ ai.

Nếu khi đó anh chịu ôm cô một cái, thì sau này có lẽ đã khác rồi.

“Có lẽ là vì... em sợ sau này lại phải chia tay.”
Phương Hạm nói nhỏ, đôi mắt trong veo khẽ tránh đi ánh nhìn của anh.

“Dù bây giờ chúng ta đang ở bên nhau, nhưng em vẫn sợ sau này sẽ xảy ra chuyện gì đó. Em không muốn cãi nhau, càng không muốn bị anh nạt nộ.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, nghe xong thì tim thắt lại.

Không muốn bị anh nạt nộ.

Anh biết cô đang nói về điều gì, đó là cái bóng tâm lý mà anh đã để lại cho cô thời niên thiếu.

Anh không nói nên lời, chỉ thấy vị đắng len vào bên môi.

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Anh dịu dàng an ủi.

“Sao có thể chứ? Sau này lấy giấy đăng ký kết hôn xong, chúng ta sẽ là vợ chồng hợp pháp. Sẽ luôn bên nhau. Dù một trong hai có không còn nữa, là anh hay em, mối quan hệ này vẫn tồn tại, là thứ thời gian không thể xóa bỏ.”

“Không chỉ là sau này, mà là cả sau này của sau này.”

“Chỉ cần anh còn sống, anh sẽ không rời xa em.” Anh vừa nói, vừa cúi người ôm lấy cô.

Cô vẫn đứng yên, để mặc anh ôm, cơ thể mềm mại, không kháng cự. Anh vòng tay ôm cô, tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô.

“Nhưng tại sao chứ?” Phương Hạm khẽ nhíu mày, lẩm bẩm hỏi.

“Sao cơ?” Giang Diệc Nhiên đáp lại.

“Sao anh lại đối xử với em như vậy? Em không hiểu.” Cô cúi đầu, vẫn cố chấp tự làm khó bản thân, không chịu buông bỏ.

“Bây giờ anh nói muốn bên em, muốn cưới em.”

“Nhưng em đâu biết một năm sau, hay nửa năm, thậm chí là một tháng nữa, liệu anh có thấy chán ghét em, rồi lại muốn đẩy em ra không.”

“Nếu thế thật thì thà đừng bắt đầu còn hơn.”

“Em sợ điều đó lắm.”

Giang Diệc Nhiên đứng bên cạnh lặng lẽ lắng nghe, trong lòng như có lưỡi dao sắc lẹm rạch một đường đau đớn. Nhưng anh vẫn phải đối mặt.

Dù rằng vết thương trong lòng Phương Hạm không hoàn toàn do anh gây ra. Cô mang bệnh tật, mang theo những dấu vết của bao năm trưởng thành gập ghềnh. Nhưng không thể phủ nhận, tổn thương từ anh là thật, và đã in sâu vào cô.

Tìm anh nhói lên dữ dội. Hình ảnh buổi chiều hôm đó hiện về, trong lớp học, bên tay phải của anh, là đôi mắt sưng đỏ đầy nước của cô.

Thế nhưng, anh không thể xuyên không trở lại thời điểm đó để ôm lấy cô gái nhỏ năm xưa.

Chỉ là số phận vẫn còn xót thương anh một chút. Ít nhất, sau bao năm, anh vẫn còn có cơ hội quay đầu, có thể bù đắp lại tất cả.

“Phương Hạm, em có biết tỉ lệ ly hôn ở Trung Quốc hiện nay là bao nhiêu không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

Phương Hạm đang nghĩ về tương lai. Chỉ cần tưởng tượng đến việc hai người có thể chia tay, cô đã cảm thấy hoàn toàn mất đi cảm giác an toàn.

Có lẽ là vì cô luôn cảm thấy Giang Diệc Nhiên chỉ bên cạnh mình vì áy náy, vì thương hại. Nhưng bất ngờ thay, anh lại hỏi một câu khiến cô bối rối.

Cô ngẩng đầu, khẽ lắc đầu.

“Không biết.”

“Năm ngoái, tỉ lệ ly hôn toàn quốc là 43.53%.”
Giang Diệc Nhiên nói.

“Nghĩa là trong một trăm cặp vợ chồng thì gần một nửa không thể đi đến cuối cùng, thậm chí có khi còn chưa được một năm đã đường ai nấy đi.”

“Giống như ba mẹ anh vậy.” Anh tiếp lời.

“Ngày anh đi thi đấu, mẹ anh ở bên ngoài tranh cãi với vợ hiện tại của ba anh về chuyện chia tài sản. Sau đó anh thi rớt. Đến tận bây giờ, anh vẫn không quên được ánh mắt mẹ nhìn anh khi đó, cùng những lời rửa xả và mắng nhiếc nặng nề.”

“Mẹ anh khi đó mang thai nên mới có thể cưới được ba anh. Nhưng cuộc hôn nhân đó đã thất bại.”

“Về sau, anh chỉ là công cụ để bà ấy đòi tiền từ người đàn ông đó mà thôi.”

“Khi ba anh ra nước ngoài, mẹ anh tìm được người mới, lập gia đình mới, nhìn bên ngoài thì hoàn hảo. Còn anh, trong mắt họ, chỉ là sản phẩm lỗi thất bại của quá khứ.”

“Những điều này, anh chưa từng kể với ai, cũng chẳng muốn kể. Bởi vì đó không phải chuyện gì đáng tự hào.”

“Mọi người đều nghĩ nhà anh giàu, rằng ba mẹ nâng niu anh. Nhưng thật ra, từ năm mười sáu tuổi, người đàn ông đó không cho anh một xu nào nữa. Kể cả tiền chuyển cho mẹ anh, cũng không một lần rơi vào tay anh.”

“Thứ họ để lại cho anh, chỉ là cái mạng này và căn nhà đó.”

“Thế nên, từ rất sớm, anh đã tự nói với bản thân sẽ không bao giờ kết hôn. Không muốn dính vào bất kỳ mối quan hệ tình cảm lâu dài nào với phụ nữ. Càng không có ý định có con. Thà chơi bởi còn hơn bị ràng buộc.”

“Anh không tin vào tình cảm, cũng không tin vào máu mủ ruột thịt. Bởi vì tất cả thất bại đó đều in hằn trên người anh.”

“Nên thật ra, hồi đi học, anh cũng có chút ghen tị với em.”

“Gia đình em nhìn vào là biết rất thương yêu em, chăm sóc em rất chu đáo. Dù em khác biệt với người khác, họ vẫn luôn cẩn thận che chở em, bảo vệ em, chưa từng buông tay.”

Giọng Giang Diệc Nhiên rất bình thản, gương mặt cũng không hề mang vẻ buồn bã. Nhưng những lời anh nói ra khiến người nghe không khỏi ghen ngào và trĩu nặng.

Phương Hạm nghe anh kể mà sững sờ, khẽ hé môi, kinh ngạc đến không biết phải làm gì.

Những điều Giang Diệc Nhiên kể, cô chưa từng nghe qua. Cô chỉ nghe người ta nói nhà anh giàu, ba anh rất giỏi.

Cô cũng từng đoán, người sinh ra trong hoàn cảnh như anh có lẽ sẽ không có gia đình ấm áp. Một tháng bên nhau, anh cũng chưa từng nhắc đến ba mẹ mình.

Nhưng cô không ngờ, mọi thứ lại tàn nhẫn đến vậy.

“Giang Diệc Nhiên...” Phương Hạm nhú mày, trong lòng mềm nhũn ra, nhưng lại không biết nên an ủi anh thế nào. Cô chỉ có thể bước tới, dang tay muốn ôm lấy anh.

Nhưng vừa tiến tới, vòng tay còn chưa khép lại, cô đã bị anh nắm lấy cổ tay.

Anh giữ lấy cổ tay cô, rồi nhẹ nhàng buông xuống.

“Nghe anh nói hết đã.” Anh vừa nói, vừa nhìn vào mắt cô.

Phương Hạm đứng tại chỗ đối diện với ánh nhìn ấy, mở to mắt ngẩn người. Hai tay cô vẫn bị anh nắm chặt, chẳng thể cử động gì, chỉ có thể khẽ gật đầu.

“Anh từng thề cả đời này sẽ không kết hôn, nhưng giờ anh lại muốn lấy em. Em biết vì sao không?”
Giang Diệc Nhiên hỏi.

Làm sao cô biết được? Cô mới chính là người thất lạc nhất đây.

Phương Hạm lắc đầu.

“Thật ra anh cũng không rõ. Chỉ đơn giản là một khao khát.”

Anh vừa nói vừa khẽ cười, nơi khóe môi thấp thoáng chút bất đắc dĩ.

“Em còn nhớ hôm đó, khi anh đánh rơi hộp socola và bức thư của em, em khóc suốt cả ngày không chịu nói chuyện với anh không?”

“Lúc đó, thấy em khóc thảm như vậy, anh không biết dỗ thế nào, chỉ nghĩ ra cách đưa em một viên kẹo để xoa dịu không khí. Nhưng em không để ý đến anh.”

“Khi ấy anh đã nghĩ: chết rồi, cô nhóc này chắc sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt mình nữa.”

“Nhưng giờ nghĩ lại, nếu không để tâm thì làm sao có suy nghĩ như thế được?”

“Đêm đó anh còn mơ thấy em ngồi xỏm ở góc tường, khóc rất đáng thương. Hôm sau anh đi mua quà, định tặng em, nhưng em không bao giờ quay lại nữa. Sau đó chị em đến, đưa bức thư mà em định gửi cho anh.”

“Xem xong mới biết, em thích anh.”

“Lúc đó anh đã thấy mình ngu thật. Mất đi một cô gái vừa đơn thuần lại lương thiện như vậy.”

“Em có một gia đình yêu thương, có một tâm hồn trong sáng, một thái độ sống tích cực. Những thứ đó... anh không có.”

“Một người có xứng đáng được yêu hay không, không phụ thuộc vào ngoại hình, xuất thân hay sức khỏe.”

“Đó là một điều vừa tự nhiên vừa phi lý, một sự trùng hợp trong xác suất, đến mức chẳng có định nghĩa cụ thể nào.”

“Có người yêu em, cũng sẽ có người không yêu em. Có người yêu sự hòa hợp về thể xác, có người yêu sự hỗ trợ trong sự nghiệp, có người thì đơn giản là vì muốn bảo vệ, muốn chiếm lấy.”

“Tình yêu vốn không có tiêu chuẩn cố định.”

“Vì vậy, em không cần phải mặc cảm vì bệnh của mình, càng không cần lo người khác sẽ chê bai hay rời bỏ em. Đừng dùng tiêu chuẩn tầm thường của thế gian để tự chối bỏ giá trị của mình.”

“Với lại, em đánh giá quá cao sức mạnh của sự thương hại và áy náy rồi.”

“Không có người đàn ông trưởng thành nào lại đi cưới một người phụ nữ chỉ vì thương hại hoặc áy náy cả.”

“Nếu anh ta thấy có lỗi, anh ta có thể cho tiền, có thể tài trợ, có thể giới thiệu việc làm, hoặc mai mối cho người khác. Nhưng cưới cô ấy về làm vợ? Không đâu.”

“Nếu một người đàn ông thật sự muốn cưới một người phụ nữ, thật sự muốn sống với cô ấy cả đời, cùng ở dưới một mái nhà, cùng gắn bó lâu dài.”

“Thì ít nhất, vào chính thời khắc đó, nếu không phải vì lợi ích, thì chỉ còn một lý do duy nhất—”

Giang Diệc Nhiên dừng lại một nhịp, rồi nói:

“Là vì anh ta rất yêu cô ấy.”

Anh đứng thẳng trước mặt cô, đường nét khuôn mặt giãn ra, ánh nắng nhẹ chiếu lên vai. Đôi mắt sâu thẳm như chứa ánh sáng dịu dàng. Mỗi câu nói đều chậm rãi, rõ ràng.

“Giống như anh rất yêu em vậy.”

Chương 52: Phụ Huynh

DTV-EBOOK

Phương Hạm ngỡ ngẩn nhìn người đối diện, trông như một đứa trẻ chưa kịp trưởng thành, đầu óc lại bắt đầu chậm chạp, mụ mị. Nhưng cô vẫn cảm nhận được rất rõ, ngọn gió xung quanh lúc này thật dịu dàng, nhẹ nhàng thổi qua, mang theo mùi cỏ mùa thu từ bãi cỏ phía sau lưng.

Đây có được coi là lời tỏ tình không? Chắc là có đấy nhỉ.

Cảm giác thật lạ lùng. Lúc trước khi Giang Diệc Nhiên chưa nói những lời này, cô cứ nghĩ là vì anh không muốn nói, cũng không thích cô. Nhưng giờ anh đã nói rồi, cô lại thấy có phần chưa quen, mặt nóng bừng bừng, đỏ ửng lên.

Lần đầu tiên nghe mấy lời ngọt ngào như thế, cô cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Phương Hạm mím môi, bước lên phía trước một chút, rồi giơ tay ôm lấy người trước mặt.

Dù không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình ôm anh rồi, nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn khác những lần trước.

Cô ôm anh, má áp vào người anh, qua lớp vải vẫn cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể bên trong, nóng hổi, rất thật, một sự tồn tại rõ ràng khiến người ta cảm thấy yên tâm và mãn nguyện.

Tâm trí từng bị u ám bởi mây mù, giờ như có một tia sáng xuyên qua tầng mây chiếu rọi vào.

“Những lời này anh đã từng nói với ai khác chưa?”
Cô vẫn ôm lấy anh, ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh từng nói với ai à?”

Giang Diệc Nhiên trợn tròn mắt: “Tất nhiên là chưa rồi!”

“Phương Hạm, sao em cứ không chịu tin anh vậy?”

Không hiểu sao, thấy anh nhíu mày ra vẻ ảm ức như thế, Phương Hạm lại thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu. Cô ngẩng đầu mỉm cười với anh, rồi lại tiếp tục ôm chặt.

“Em tin anh.” Cô nói.

Vừa dứt lời, trái tim đang treo lơ lửng của anh dường như mới chịu buông xuống.

Anh thở phào một hơi, cúi người ôm lấy cô. Cúi đầu, gục nhẹ vào vai cô thật lâu, đến mức Phương Hạm cảm thấy cứng cả người, phải hơi đẩy ra thì anh mới chịu buông.

“Nhưng anh cầu hôn em, ba mẹ anh có biết chưa?”
Phương Hạm hỏi.

“Họ chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của anh, sao phải để họ biết?”

“Bảo cho họ biết chỉ tổ thêm phiền.” Giang Diệc Nhiên trả lời.

“Nhưng mà...”

Phương Hạm do dự một lúc, lại chẳng biết nên nói thế nào. Bởi vì theo quan niệm của cô, nếu kết hôn mà được gia đình ủng hộ thì vẫn sẽ tốt hơn.

“Tất nhiên, nếu em muốn họ biết thì anh vẫn sẽ nói với họ.”

“Nhưng chỉ là thông báo thôi. Dù họ nghĩ gì đi nữa, cũng không ảnh hưởng đến quyết định của anh.” Giang Diệc Nhiên nói tiếp.

“Ừ.” Phương Hạm khẽ gật đầu.

“Nhưng chuyện này thì em vẫn nên nói với gia đình em một tiếng đã. Họ vẫn chưa biết chuyện mình đang quen nhau. Bây giờ đột nhiên nói đến chuyện kết hôn thì hơi đột ngột. Để em nói xong rồi anh hãy đến gặp họ, được không?” Cô nói.

“Không thì em sợ họ cũng chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Được.” Giang Diệc Nhiên gật đầu, thái độ trở nên rất dễ thương lượng.

“Tóm lại là em đồng ý rồi, cũng là mình làm hòa rồi đúng không?” Anh lại hỏi.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu.

Thực ra bản thân cô cũng không hiểu chuyện này rốt cuộc là từ lúc nào chuyển từ chia tay sang thế này. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, không hề có dấu hiệu báo trước.

Sau khi nghe cô xác nhận, vẻ mặt của người đối diện rõ ràng dịu hẳn đi. Anh nhìn cô, trong mắt sáng lấp lánh như có ánh sao.

Giang Diệc Nhiên bế bổng cô lên như nhổ củ cải, rồi hôn mạnh một cái lên má cô.

Phương Hạm nhắm nghiền mắt, chỉ cảm thấy từng nụ hôn của anh rơi xuống như mưa. Bản thân

cô cũng bất giác bị bầu không khí hạnh phúc ấy cuốn theo, cảm giác như đang dẫm chân trên mây.

“Anh mau thả em xuống đi.” Mặt cô đỏ bừng, không nhịn được nói nhỏ, “Thế này không thoải mái chút nào.”

Chủ yếu là vì bị bế lâu quá rồi, anh lại siết chặt ở eo, đau muốn khóc.

Vừa nghe cô nói xong, Giang Diệc Nhiên vội vàng đặt cô xuống ngay. Có vẻ anh tưởng cô bị đau tim hay gì đó, cả người đang hớn hở cũng thu liễm lại, trở nên cẩn trọng hẳn.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi.

Phương Hạm lắc đầu: “Không sao đâu. Chỉ là lúc anh bế em hơi mạnh tay quá, siết vào chỗ eo đau ghê luôn. Ngoài cái đó ra thì không có gì hết.”

Lúc này anh mới thả lỏng người ra, chân mày cũng giãn ra: “Vậy thì tốt.”

—

Hai người đứng trước cửa thêm một lúc rồi Giang Diệc Nhiên dắt cô vào trong cửa hàng.

Tuy nơi này còn chưa được sửa sang gì, bên trong vẫn trống trơn. Nhưng nhờ ánh sáng tốt, nắng từ ngoài hắt qua cửa kính sát đất chiếu thẳng vào, làm cả không gian sáng rực.

Phương Hạm đứng bên trong, bỗng cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Cô ngơ ngác nhìn lên tầng hai, trong đầu bắt đầu tưởng tượng nên thiết kế nơi này thế nào cho hợp lý.

Cửa hàng này thật sự là Giang Diệc Nhiên đã mua rồi sao? Đã mua thì chẳng thể trả lại được nữa. Vậy biết phải làm sao.

Đang mải nghĩ ngợi thì bỗng nghe Giang Diệc Nhiên gọi tên cô từ phía sau.

“Phương Hạm.” Giọng anh nhẹ nhàng.

“Dạ?” Phương Hạm vừa nghe tiếng liền quay đầu lại, liền thấy anh đang cầm trong tay một chiếc hộp nhung màu đen, hình vuông.

Cô đâu có ngốc, chỉ cần nhìn là đoán được ngay bên trong là gì. Nhưng vẫn không kìm được sự kinh ngạc cùng tiếng tim đập thình thịch đang tăng tốc bất ngờ.

“Mặc dù em đã đồng ý rồi, nhưng anh vẫn muốn trao thứ này cho em.”

“Dù sao thì đây cũng là một phần nghi thức cầu hôn mà. Ban đầu anh định hôm qua đưa rồi, nhưng đến hôm nay cũng không sao cả. Dù sớm hay muộn, nó vẫn luôn là của em.”

Giang Diệc Nhiên vừa nói, vừa mở chiếc hộp nhung màu đen ấy ra.

Thứ bên trong lấp lánh, dưới ánh mặt trời càng trở nên rực rỡ. Giọng anh dịu dàng đến mức khiến người ta say ngây ngất.

Phương Hạm cũng chẳng biết nên phản ứng thế nào, chỉ chờ đợi đáp: “Cảm ơn anh.”

Thấy cô ngốc nghếch thế, Giang Diệc Nhiên không nhìn được bật cười khẽ một tiếng.

“Đưa tay cho anh.” Anh dịu dàng nói.

“Ồ.” Tim Phương Hạm đập loạn nhịp, cô khẽ đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay đang chìa ra trước mặt. Nhìn đối phương giúp mình đeo chiếc nhẫn ấy vào, trong lòng trào lên một cảm giác hạnh phúc khó tin.

Đôi mắt cô bỗng hơi cay cay.

“Sao anh biết cỡ tay em vậy?” Cô bất chợt nghĩ tới điểm này, không nhận được mà hỏi.

Chiếc nhẫn Giang Diệc Nhiên đeo lên tay cô vừa khít, ánh bạc lấp lánh, thiết kế lại tinh xảo. Đeo lên rất thoải mái, không có chút vướng víu nào.

“Hôm đó nhân lúc em ngủ, anh lén dùng dây đo thử.” Anh cười nói.

Phương Hạm lúc này mới nhớ ra lần mình ngủ lại nhà Giang Diệc Nhiên. Hôm đó anh dậy sớm hơn cô rất nhiều, chắc chính là lúc ấy anh đo.

Nghĩ tới đây, mặt cô lại đỏ ửng lên.

Hai người họ dường như luôn lệch pha với nhau.

Hồi cấp ba, khi cô thích anh thì anh chẳng hề để ý; đến bây giờ, khi cô tưởng rằng anh muốn chia tay thì Giang Diệc Nhiên lại đang âm thầm chuẩn bị cầu hôn.

May mà cuối cùng họ vẫn còn ở bên nhau.

Phương Hạm cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, ánh sáng thuần khiết của nó khiến cô không dứt mắt ra được. Ngay lúc đó, cảm cô bị nâng khẽ lên, ánh nhìn cũng theo đó mà dịch chuyển lên trên, là gương mặt Giang Diệc Nhiên, ngày càng tiến lại gần.

Cô theo phản xạ nhắm mắt lại.

Rất nhanh, một làn hơi ẩm ẩm ướt phủ lên môi cô, như một miếng thạch nóng hổi.

Toàn sống lưng Phương Hạm tê rần, ngay sau đó eo liền bị anh vòng tay siết chặt, kéo cả người cô tiến về phía trước nửa bước, dính sát vào lồng ngực ấm áp của anh.

Cô ngửa đầu theo bản năng, rằng môi bị anh dễ dàng tách ra, đành cam chịu bị dẫn dắt, để mặc anh sâu sắc xâm nhập.

Hai tay cô cũng không biết nên để đâu, chỉ có thể đặt lên cánh tay anh.

Hai người hôn nhau rất lâu, đến mức cổ cô mỏi rã rời mới chịu tách ra.

Giang Diệc Nhiên có vẻ thật sự rất vui. Vừa buông ra lại hôn thêm một cái vào chóp mũi cô.

—

Hôn xong, Giang Diệc Nhiên đưa Phương Hạm quay lại tiệm hoa cũ.

Cô mở cửa hàng suốt buổi chiều, đến tối anh lại tới đón cô, đưa đến cổng khu chung cư nhà Phương Vi.

Bởi vì chuyện hai người yêu nhau vẫn chưa nói với gia đình, Phương Hạm sợ nếu đột nhiên thông báo kết hôn hoặc đưa Giang Diệc Nhiên về nhà thì quá bất ngờ. Hơn nữa chị cô còn đang mang thai, nên cô muốn thử dò hỏi trước.

Buổi chiều, Phương Hạm đã nhắn tin cho Phương Vi bảo tối sẽ về.

Phương Vi rất ngạc nhiên, vì Phương Hạm luôn xem cửa hàng hoa là bảo bối, hề không có tiết học là ở đó. Bình thường chỉ có cuối tuần cô mới về nhà.

Nhưng đã nói sẽ về thì Phương Vi vẫn rất vui, còn dặn cô giúp việc nấu thêm một phần cơm.

Buổi tối, chồng Phương Vi có việc ở cơ quan chưa về, giúp việc cũng đã tan ca, trong nhà chỉ còn hai chị em.

Phương Hạm ngồi trước bàn ăn mà lòng rối như tơ vò, trong đầu liên tục luyện tập, suy nghĩ nên nói thế nào, nhưng vẫn không tìm ra cách mở lời.

“Em có chuyện gì muốn nói đúng không?”
Phương Vi hỏi.

“Hả? Sao chị biết?” Phương Hạm đang cầm đĩa thì khựng lại, không ngờ mình còn chưa mở miệng đã bị nhìn thấu.

“Chị không hiểu em chắc?”

“Có chuyện gì thì nói đi. Là chuyện tốt nghiệp à? Hay cửa hàng thiếu vốn cần xoay vòng?”

Phương Hạm lắc đầu: “Không phải mấy chuyện đó.”

Cô cắn môi, mặt hơi đỏ lên: “Chỉ là... em đang yêu.”

Cô vừa nói vừa lí nhí, tay còn đặt đĩa xuống, lúng túng đưa lên tai vò nhẹ.

“Yêu rồi á?”

Lần này đến lượt Phương Vi sửng sốt, mắt mở to: “Với ai vậy?”

“Bạn cùng lớp đại học? Khách hàng ở tiệm hoa? Hay là cái người đưa thuốc cho em lần trước?”

“Không phải ai trong số đó.”

Phương Hạm phủ nhận, hai tay đặt trên đùi vô thức siết lại chặt hơn: “Là... Giang Diệc Nhiên.”

Cô lấy hết can đảm để nói ra: “Chính là bạn cùng bàn hồi cấp ba, lúc em chưa chuyển trường.”

“Giang Diệc Nhiên?”

Ba chữ ấy vừa thốt ra, không khí như đông cứng lại.

Phương Vi như bị điểm huyết, đứng hình hồi lâu mới lên tiếng: “Chính là cậu nhóc mà hồi cấp ba em từng thích đó hả?”

“Cái người sau đó tặng em món đồ chơi nhỏ, còn tới bệnh viện thăm em nữa?”

“Vâng.” Phương Hạm gật đầu.

“Nhưng mà... không phải cậu ta đi du học rồi sao? Trước đây chị còn thấy cậu ta trên TV mà. Cậu ta về nước rồi à?”

“Em với cậu ta liên lạc lại bằng cách nào vậy?”
Phương Vi hỏi.

Giờ đầu cô rối tung, như có cả vạn câu hỏi trong đầu.

Lúc biết Giang Diệc Nhiên đi du học, Phương Vi đã mặc định trong lòng là em gái mình sẽ không còn liên quan gì đến cậu ta nữa. Cả đời này cũng chẳng gặp lại.

Vậy mà không ngờ, sau ngần ấy năm, lại một lần nữa nghe thấy cái tên ấy.

Thật ra cô vẫn còn nhớ rất rõ về cậu nhóc đó. Quả thực cậu rất điển trai, trắng trẻo, cao ráo, hoàn toàn là hình mẫu bạn trai lý tưởng của mọi cô gái nhỏ.

“Anh ấy về nước rồi, rồi tìm đến cửa hàng hoa của em. Thế là tụi em lại liên lạc được với nhau.”

“Bọn em cũng quen nhau được gần một tháng rồi.”

“Chờ đến khi em chắc chắn mới dám nói với chị.” Phương Hạm vừa đáp, trong lòng vừa lo lắng vừa xấu hổ.

Ai ngờ câu tiếp theo của Phương Vi lại khiến cô không khỏi bàng hoàng:

“Không được, chị không đồng ý.”

“Hả? Sao lại không đồng ý?”

Phương Hạm sửng người.

“Cậu ta trông rất giống kiểu trai tồi. Chị không đồng ý cho em quen cậu ta.” Phương Vi nói dứt khoát.

Lời tác giả:

Tui vẫn hy vọng mọi người vote nhiều nhiều cho tui, một vote là một bước đưa Tiểu Giang bước l*nh đ*nh cao sự nghiệp đó nha (củ cái đáng thương quá). Củ cái tung cầu vồng tự thổi lấp lánh đáng yêu, hun moah~

Thật ra ban đầu truyện này định kết BE (bad ending), nhưng tui nghĩ Tiểu Giang không tệ đến

vậy, hơn nữa Hạng bảo cũng thật sự khiến người ta xót xa. Cảm thấy cuộc đời em ấy quá khổ, vẫn nên có chút ngọt ngào bù đắp.

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, tui sẽ tiếp tục cố gắng!

Chương 53

DTV-EBOOK

“Sao lại không được chứ? Anh ấy thật ra rất tốt mà.” Phương Hạm cau mày khẽ nói.

“Ngốc quá, mới yêu đương thì đương nhiên người ta phải đối xử tốt với em rồi.” Phương Vi trừng mắt nhìn cô nói.

Phương Hạm ghen lời, cảm thấy lời chị mình nói cũng... có lý.

“Nhìn mặt là biết không phải người thật thà. Kiểu con trai như thế rất dễ trăng hoa, từ nhỏ đã được con gái vây quanh thì càng dễ xảy ra chuyện.”

Phương Vi nói tiếp: “Em xem, người vừa đẹp trai lại có tiếng như cậu ta, thì cảm dỗ bủa vây đầy rẫy.”

“Những cô gái mê mẩn cậu ta chắc chắn không ít. Sau này nếu có ai trong giới giải trí mời cậu ta làm show thực tế hay đại diện thương hiệu gì đó, mà lại quen biết vài người trong giới thì em hiểu cái môi trường đó như thế nào rồi đấy.”

“Em mà yêu người như vậy chẳng khác nào đang cặp kè với một quả bom nổ chậm!”

“Nhưng mà sao cậu ta lại chủ động tìm em chứ?”

Phương Vi vừa hỏi vừa như đang lẩm bẩm, “Theo lý mà nói, kiểu người như cậu ta đâu thiếu bạn gái? Với lại chị thấy sự nghiệp cậu ta cũng phát triển tốt.”

Phương Hạm thật sự không biết phải trả lời ra sao.

Đừng nói là chị cô, ngay cả bản thân Phương Hạm cũng không hiểu nổi vì sao Giang Diệc Nhiên lại quay lại tìm cô.

Kế hoạch ban đầu là từ chuyện yêu đương từng bước nói sang chuyện kết hôn, ai ngờ mới nhắc đến chuyện yêu nhau thôi đã bị chị phản đối rồi.

“Chị à, chị yên tâm đi. Anh ấy thực sự là người rất tốt.”

Phương Hạm chẳng biết phải bào chữa thế nào cho Giang Diệc Nhiên, đành lí nhí nói vậy.

“Chị còn lạ gì em? Chẳng phải chỉ vì người ta đẹp trai nên mới thích thôi sao?” Phương Vi đáp lại không chút khách khí.

“Không có mà... em bây giờ đâu phải như hồi còn nhỏ nữa.” Phương Hạm ngượng ngùng, mặt hơi đỏ lên.

“Bọn em đã quen nhau được một tháng rồi. Cảm thấy anh ấy thật sự tốt nên mới định đưa về gặp gia đình.”

“Mới có một tháng?”

“Quen nhau một tháng mà em đã muốn dắt về ra mắt rồi?” Phương Vi thở dài.

“Nhưng mà... em thật sự rất thích anh ấy.”
Phương Hạm nói, giọng hơi nghẹn lại.

“Dù sau này có chuyện gì xảy ra, em cũng không biết trước được. Nhưng nếu bây giờ phải chia tay anh ấy, em sẽ rất đau lòng.”

Vừa nói, mắt cô đã đỏ hoe, tầm nhìn cũng dần trở nên nhòe đi.

Phương Vi thấy em gái sắp khóc thì hốt hoảng, vội vàng rút hai tờ khăn giấy mềm mại đưa qua: “Ôi trời, khóc gì chứ, chưa phải chia tay đâu mà?”

“Nếu em thật sự muốn dẫn cậu ta về thì cứ về đi.”
Phương Vi hết cách, đành thở dài chấp nhận.

Nghe chị nói vậy, cuối cùng Phương Hạm cũng nén được nước mắt.

Cô lau khô mắt, khẽ gật đầu.

—

Vài ngày sau đó, hai người vẫn bên nhau như trước. Nhưng có lẽ vì chuyện cầu hôn và cái gật đầu mơ hồ kia, tâm trạng Phương Hạm dạo này nhẹ nhõm hẳn ra.

Ngay cả khi trời mưa, cô đi trên đường cũng thấy bước chân nhẹ bằng.

Chỉ cần quay về nhà lấy được sổ đỏ là có thể đăng ký kết hôn, suy nghĩ ấy khiến cô cảm thấy kỳ lạ mà cũng vui vui.

Dù vậy, tạm thời cô vẫn chưa nói với gia đình chuyện Giang Diệc Nhiên cầu hôn. Cô sợ nói ra quá đột ngột sẽ khiến người nhà không đồng ý.

Hôm đưa Giang Diệc Nhiên về nhà chị thì trời đổ mưa.

Phương Hạm thì không sao, nhưng Giang Diệc Nhiên có vẻ hồi hộp hơn cô nhiều. Trước khi đi, chỉ chuyện mặc gì thôi mà anh đã hỏi cô đủ kiểu, cuối cùng chọn một bộ đồ đơn giản: áo thun và áo khoác bóng chày.

Phương Hạm cảm thấy chị cô vốn đã không thích Giang Diệc Nhiên, ăn mặc quá chảnh tề ngược lại càng dễ tạo cảm giác xa cách.

Năm rưỡi, cô đóng cửa tiệm, cùng Giang Diệc Nhiên về nhà, đến nơi thì trời vừa chập choạng tối.

“Anh đừng căng thẳng, chị em với anh rể em thật ra đều rất dễ chịu.”

Ngay trước khi bước vào cửa, Phương Hạm không nhìn được quay đầu nhắc anh một câu.

“Ừ, anh biết rồi.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu: “Lần trước chị em tới trường giúp em thu dọn đồ, sau đó lúc anh đến bệnh viện thăm em cũng từng nói chuyện với chị vài câu.”

“Em yên tâm, anh không hồi hộp đâu. Trong từ điển của anh không có hai chữ ‘lo lắng’. Nếu họ không đồng ý, anh sẽ nói: ‘Nếu đồng ý thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý.’”

“Dù sao anh cũng là người từng trải mà, đúng không?”

Phương Hạm bị anh chọc cho bật cười. Thấy anh đã sẵn sàng, cô mới giơ tay gõ cửa.

Cửa rất nhanh đã mở ra.

Ban đầu Phương Hạm cũng hơi lo, sợ chị mình sẽ tỏ thái độ không thích rõ ràng. Nhưng vào nhà rồi mới thấy cũng không đến mức đó.

Phương Vi và Quan Huống đều tiếp đón khá thân thiện. Trong bữa ăn, chỉ hỏi vài câu về công việc và kế hoạch tương lai của Giang Diệc Nhiên, không đụng gì đến chuyện tình cảm.

Có lẽ vì là lần đầu gặp gỡ.

Dù ngoài miệng cả hai đều bảo không lo lắng, nhưng vào đến nhà rồi lại giống như học sinh tiểu học.

Phương Hạm vẫn còn đỡ, dù sao cũng là nhà mình, gặp người thân thì dù có hồi hộp cũng không đến mức quá căng thẳng. Trái lại, Giang Diệc Nhiên ngồi thẳng tắp, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, nhìn nghiêm túc đến mức khác hẳn thường ngày.

“Sau này em định sống hẳn trong nước đúng không?” Phương Vi hỏi.

Giang Diệc Nhiên gật đầu: “Vâng.”

“Hiện tại đã mua nhà chưa? Bố mẹ thế nào? Có anh chị em gì không?” Phương Vi hỏi tiếp.

“Bố mẹ em nhiều năm rồi chưa quay về nước. Căn nhà em đang ở là do bố mua từ trước. Nhưng sau khi bố mẹ ly hôn, căn nhà đó đã chuyển sang tên em.”

“Nếu chị hoặc Hạm Hạm thấy không phù hợp, em có thể mua một căn mới để làm nhà tân hôn.”

“Còn anh chị em thì có cả cùng cha khác mẹ lẫn cùng mẹ khác cha, nhưng chưa bao giờ liên lạc. Dù về mặt tài chính hay quan hệ cá nhân đều không liên quan gì.” Giang Diệc Nhiên trả lời rõ ràng.

Phương Hạm không ngờ Giang Diệc Nhiên lại đề cập đến chuyện kết hôn ngay, liền dưới bàn khẽ huých vào đùi anh một cái.

Phương Vi và Quan Huống cũng không khỏi sửng sốt, nét mặt có chút bối rối.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên lại nhân lúc còn nóng, tiếp tục nói:

“Em không hút thuốc, không uống rượu, cũng không có tật xấu gì như bài bạc hay gì khác. Em thật lòng muốn kết hôn với Phương Hạm.”

“Sau này em cũng sẽ đối xử tốt với cô ấy.” Anh nói, giọng điệu có phần nghiêm túc hiếm thấy.

“Em biết tình trạng sức khỏe của cô ấy, trước đó cũng đã tìm bác sĩ chuyên khoa tim mạch để tư vấn, những điều cần chú ý, em sẽ luôn để tâm. Trước đây khi cô ấy bị bệnh, em không giúp được gì, nhưng sau này tất cả chi phí chữa trị em sẽ lo liệu. Nếu cần thiết, sẽ đưa cô ấy ra nước ngoài điều trị.”

“Mọi chuyện đều phải lấy sức khỏe của cô ấy làm ưu tiên. Thật ra ban đầu em không có ý định kết hôn, nên chuyện có con hay không cũng không quan trọng.”

“Còn về bố mẹ em, từ sau khi em đủ tuổi trưởng thành, gần như không còn liên hệ nữa. Vậy nên cũng không cần lo họ sẽ gây áp lực gì.”

“Em còn mua một mặt bằng trong toà nhà văn phòng, rất rộng. Sau này sẽ sang tên cho cô ấy. Em biết cô ấy thích cây cỏ hoa lá, nhưng không muốn cô ấy quá vất vả. Chỉ cần cô ấy vui là được.”

Anh nói rành rọt từng câu, còn Phương Hạm thì ở bên cạnh suýt nữa muốn ngất xỉu.

Rõ ràng trước khi đến cô đã dặn anh rồi, rằng vẫn chưa nói chuyện kết hôn với người nhà, sợ nói sớm quá sẽ bị từ chối, phải từng bước từ từ. Ai ngờ tên này

vừa vào nhà đã “xả súng” hàng loạt, nói tuốt luốt từ tiền bạc đến hôn nhân.

Phương Vi và Quan Huống cũng bị Giang Diệc Nhiên làm cho choáng váng, phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Phải mấy giây sau, Phương Vi mới lúng túng cười gượng một tiếng:

“Ôi chao, nói gì mà xa xôi thế.”

“Bây giờ mới yêu nhau được một tháng thôi mà đã bàn chuyện kết hôn. Cứ từ từ tìm hiểu thêm đã.”

“Nhưng với em và Phương Hạm thì một tháng không phải ngắn.” Giang Diệc Nhiên đáp. “Những năm qua ở nước ngoài em không yêu ai cả. Bạn bè cũ cũng ít liên lạc, phần lớn tin tức đều là đồn đoán sai lệch.”

“Lần này trở về mà được nối lại với Phương Hạm, em thấy mình thật sự rất may mắn.”

“Muốn cưới cô ấy là suy nghĩ nghiêm túc, không phải nhất thời bốc đồng.” Anh nói chắc nịch.

Phương Hạm liếc sang biểu cảm của người nhà, cảm thấy không khí dần trở nên ngọt ngào, vội vã huých nhẹ Giang Diệc Nhiên dưới gầm bàn ra hiệu đừng nói nữa.

Nhưng không ngờ Phương Vi bỗng nhiên lại lên tiếng: “Những điều em nói, chị có thể hiểu được.”

“Nhưng dù sao Phương Hạm cũng là con gái, kết hôn là chuyện trọng đại. Mà sức khỏe của nó thế nào, em cũng biết, không thể chịu thêm tổn thương nữa. Bên nhà chị không thể dễ dàng giao nó cho em.”

“Thật ra ban đầu chị cũng không tán thành cho hai đứa yêu nhau.”

“Nhưng nó đã nói với chị rằng nó thật lòng rất thích em. Vậy nên chị mới không ngăn cản.”

“Em gái chị là người sống nặng tình cảm. Nếu hai đứa thật sự quyết tâm đi đến hôn nhân, chị cũng chẳng cản nổi.”

“Chỉ là hiện giờ chị vẫn chưa thể hoàn toàn yên tâm với em. Và chị cũng không thể vì vài lời em nói mà ngay lập tức thay đổi quan điểm. Mong em hiểu cho.” Phương Vi nói thẳng thắn.

Giang Diệc Nhiên ngẫm nghĩ vài giây rồi gật đầu: “Em hiểu ạ.”

Bầu không khí trên bàn cơm lập tức trầm xuống. Cả bốn người đều im lặng.

Quan Huống và Phương Hạm vốn định mở lời để xoa dịu không khí, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì Phương Vi đã lại nói tiếp:

“Dĩ nhiên, chị cũng mong em gái mình được hạnh phúc.”

“Chị biết nếu chị phản đối, chắc chắn con bé sẽ rất thất vọng và đau lòng, giống như những chuyện trước đây.”

“Nó là một đứa đặc biệt, nên có một điểm em nói rất đúng: Chỉ cần nó vui là được.”

“Dù chị thấy em vẫn cần phải chứng minh thêm, nhưng nếu hai đứa thật lòng muốn cưới, có lẽ chị cũng sẽ chúc phúc.”

“Nhưng nếu sau này em khiến nó tổn thương, chị tuyệt đối không tha cho em đâu.” Phương Vi nghiêm nghị.

Phương Hạm sững người. Đây là lần đầu tiên cô thấy chị gái mình nghiêm túc đến vậy.

Nghe chị nói, mắt cô cũng bắt đầu cay cay. Nhưng cô biết, tuy chị vẫn chưa thật sự tán thành, nhưng cũng không phản đối nữa!

Tảng đá trong lòng như được dời đi, mọi u ám tan biến, lòng bỗng chốc sáng rõ như nắng sớm.

Giang Diệc Nhiên cũng hiểu được hàm ý trong lời Phương Vi, vui mừng đến mức cầm ngay ly rượu lên muốn chúc mừng. Nhưng Phương Vi lại ra hiệu cho anh ngồi xuống.

“Thôi thôi, đừng vội nâng ly. Chị vẫn chưa bảo là đồng ý đâu đấy.”

“Chị chỉ nói là nếu chị phản đối thì con nhóc này lại sắp khóc rồi.”

“Hơn nữa, chuyện kết hôn thì phải bàn bạc lâu dài. Bố của Phương Hạm còn chưa biết, sau này cũng phải trao đổi thêm.” Phương Vi nhấn mạnh.

“Em hiểu ạ.” Giang Diệc Nhiên nhanh chóng thuận theo lời chị.

—

Sau bữa cơm, hai người chủ động dọn dẹp bàn ăn.

Mọi việc đâu vào đấy, Phương Hạm dẫn Giang Diệc Nhiên về phòng mình. Cánh cửa vừa đóng lại, cô lập tức quay đầu lườm anh:

“Em đã nói là chưa nói chuyện cưới xin với chị em rồi mà. Anh lại tự tiện nói ra hết như thế, nếu chị không đồng ý thì biết làm sao bây giờ?”

Dù hiện tại thì có vẻ tạm ổn.

Còn Giang Diệc Nhiên, đây là lần đầu tiên đến nơi Phương Hạm từng ở. Anh đang đứng giữa phòng, tò mò ngó nghiêng xung quanh.

Đúng là phòng của con gái. Gọn gàng sạch sẽ, bộ chăn ga màu hồng nhạt, bên cạnh còn đặt mấy con gấu bông.

“Nhưng anh nói rồi mà, chị em đâu có phản đối đâu?”

“Nếu cứ bảo phải ‘chờ thời điểm thích hợp’ thì biết đến bao giờ mới đúng lúc? Mình đã quyết rồi thì tốt nhất cứ nói thẳng với người nhà em.” Anh quay đầu lại, nhẹ giọng đáp.

Tác giả có lời muốn nói:

Rèn sắt lúc còn nóng!

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình, mình sẽ tiếp tục cố gắng nhé!

Chương 54: Ôm Một Cái

DTV-EBOOK

“Anh làm vậy khiến mọi người không kịp chuẩn bị gì cả. Vừa nãy anh nói ra, ngay cả em cũng thấy căng thẳng theo. Chị em với anh rể cũng phải mất một lúc mới phản ứng lại được.”

Giang Diệc Nhiên nhú mày, khẽ gật đầu:

“Ừm, hình như đúng thật.”

“Nhưng mà cũng qua rồi.” Anh nói thêm.

Cũng phải. May mà sau khi Giang Diệc Nhiên nói xong, chị cô không phản đối ngay mà vẫn để lại chút không gian. Phương Hạm cuối cùng cũng thấy nhẹ lòng một chút.

Cô bước vài bước về phía anh, cả người mềm nhũn như không còn sức lực, dựa vào người Giang Diệc Nhiên, đầu gác lên lồng ngực anh, nhẹ nhàng ôm anh một cái.

Giang Diệc Nhiên một tay đặt lên lưng cô, tay kia khẽ xoa đầu cô.

Chóp mũi Phương Hạm chạm vào chiếc áo sạch sẽ trên người anh, có thể ngửi thấy mùi hương xà phòng nhẹ nhẹ trên người anh, rất dễ chịu, khiến người ta cảm thấy an tâm.

“Đừng lo nữa.” Giang Diệc Nhiên an ủi cô.

Cơ thể Phương Hạm mềm mại, phần lưng lại mỏng, chạm vào có cảm giác rất dễ chịu. Anh thích

cái cách cô nép vào người mình, một loại ám áp chân thật đến không thể nói thành lời.

“À mà, em nhớ ra một chuyện.”

Phương Hạm bất chợt đứng thẳng người dậy, rồi xoay người bước về phía bàn học.

“Sao vậy?” Giang Diệc Nhiên hỏi, nhìn thấy cô nhón chân lấy xuống một chiếc hộp sắt từ giá sách.

“Anh xem nè. Trước đây từng chụp cho anh xem rồi nhưng anh bảo không nhớ nữa.”

Vừa nói, cô vừa mở chiếc hộp màu hồng phấn. Tuy hộp đã cũ, viền bị bong tróc sơn vài chỗ, nhưng vì thiết kế đơn giản nên trông vẫn không lỗi mốt.

Giang Diệc Nhiên bước lại gần, đứng bên cạnh cô nhìn vào trong.

Bên trong là đủ thứ linh tinh: dây buộc tóc, vòng tay, gương nhỏ, móc khóa hoạt hình, còn có vài viên kẹo được bọc riêng lẻ.

Anh thấy Phương Hạm lấy ra một viên, đưa lên trước mặt anh.

“Nhớ không?” Cô hỏi.

“Là cái anh từng chụp cho em xem hả? Là kẹo anh cho em hồi cấp ba?” Giang Diệc Nhiên hỏi lại.

“Ừ ừ.” Cô gật đầu liên tục, ánh mắt sáng bừng như có ánh sao.

Giang Diệc Nhiên cảm nhận được sự vui vẻ của cô một cách rõ rệt, nhìn dáng vẻ cô lúc này thật đáng yêu. Anh không nhịn được vòng tay ôm lấy eo cô từ phía sau, cúi xuống hôn nhẹ lên má phải cô một cái.

“Vứt đi thôi, hết hạn lâu rồi.” Anh nói.

“Không đâu, đây là bộ sưu tập của riêng em, là kỷ niệm tuổi thơ, không liên quan gì đến anh cả.”
Phương Hạm vừa nói vừa đặt lại viên kẹo vào hộp.

“Cho dù sau này em không còn nữa, người nhà cũng sẽ giữ giúp em.”

“Chúng là minh chứng em từng tồn tại trên thế giới này. Chỉ cần nhìn thấy chúng, người ta sẽ nhớ đến em.” Cô cúi đầu nhìn chiếc hộp nhỏ, rồi đưa tay đặt lại vào chỗ cũ.

Có lẽ vì từ nhỏ đã sống như vậy, nên cô vẫn luôn nghĩ theo hướng ấy. Khi nói ra, Phương Hạm hoàn toàn không thấy có gì lạ.

Nhưng Giang Diệc Nhiên nghe mà trong lòng lại nhói lên.

“Nghĩ chuyện vui vẻ đi.” Anh nói: “Chỉ cần mỗi ngày sau này đều sống thật vui vẻ là được.”

Vừa nói, hai tay anh vẫn vòng qua cánh tay cô, ôm chặt lấy eo, cảm nhẹ tựa l*nh đ*nh đầu mềm mại và sạch sẽ của cô.

Trên tóc Phương Hạm luôn có một mùi hoa thoang thoảng. Nếu đứng hơi xa thì không ngửi thấy, chỉ khi đến gần mới cảm nhận được. Mùi hương ấy nhẹ nhàng, dễ chịu, khiến người ta bất giác muốn lại gần hơn nữa.

Trước đây anh từng hỏi, cô bảo đó là mùi dầu xả.

“Còn quả cầu tuyết anh tặng em đâu rồi?” Anh hỏi.

“Vẫn để ở ký túc xá.” Cô đáp: “Em dùng nó làm đèn ngủ mini.”

Phương Hạm vừa nói vừa xoay người trong vòng tay anh, hơi ngẩng đầu lên đối mặt với anh.

Đôi mắt cô long lanh, làn da mịn màng trắng mịn như múi vải tươi, môi đỏ hồng nhạt như màu san hô.

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chú một lúc, không nhìn được cúi xuống hôn cô một cái. Chỉ là một nụ hôn nhẹ, chạm môi rồi rời đi, mang theo chút ướt át.

Tình yêu nhất định phải được đáp lại sao?

Có lẽ lúc bắt đầu thì không cần. Nhưng đến một giai đoạn nào đó, khi phát hiện tình cảm của mình không còn đơn phương nữa, thì niềm vui và cảm giác mãn nguyện cũng nhân lên gấp bội.

“Chờ chúng ta đăng ký kết hôn xong, cuối tuần em có thể về nhà anh ở rồi.”

“Em muốn ở chỗ anh hiện tại, hay anh mua thêm một căn mới nữa?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Ừm, em sao cũng được, không có ý kiến cụ thể.”

Phương Hạm suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hay là đừng mua nữa.”

“Không cần thiết đâu. Thật ra ở đâu cũng được mà. Nhà anh hiện giờ vốn đã là căn tốt nhất khu này rồi. Tiền anh tự kiếm được vẫn nên giữ cẩn thận. Với lại giờ anh còn đang đầu tư vào câu lạc bộ, vẫn nên giữ lại một ít dòng tiền mặt trong tay thì hơn.”

“Ừm.”

Giang Diệc Nhiên yên lặng nghe cô nói xong, khẽ gật đầu. “Đều được cả, anh nghe em.”

—

Ăn cơm xong cũng đã muộn.

Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm ở trong phòng một lúc, sau đó cùng ra phòng khách gọi điện cho ba cô, có cả chị Phương Vi và anh rể Quan Huống ở đó.

So với lúc gặp Phương Vi, Giang Diệc Nhiên còn hồi hộp hơn khi nói chuyện với ba Phương Hạm.

May mà Phương Vi đã báo trước chuyện em gái đang yêu đương nên lúc gọi điện không quá lúng túng.

Giang Diệc Nhiên và ba Phương Hạm cũng không nói nhiều. Hai người đàn ông, vốn dĩ cũng chẳng giỏi ăn nói, chỉ chào hỏi, hỏi thăm tình hình gia đình rồi thôi.

Vì trong nhà không còn phòng dư nên tất nhiên Giang Diệc Nhiên không thể ở lại qua đêm. Gọi điện xong, Phương Hạm đi cùng anh xuống lầu để tiễn anh lái xe về.

Lúc ở trong nhà không để ý thời tiết bên ngoài, đến khi hai người ra khỏi nhà chị cô, nhìn qua cửa sổ hành lang mới phát hiện trời đang mưa.

“Anh có mang ô không?” Phương Hạm hỏi.

“Không. Nhưng trong xe có ô dự phòng rồi. Đừng lo.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Nghe vậy, cô mới yên tâm gật đầu.

Hai người cùng đi thang máy xuống tầng hầm B1. Có lẽ vì trời mưa nên vừa bước ra khỏi thang máy bước, không khí đã ẩm nặng, lẫn mùi ẩm mốc và bụi bặm.

“Em quay lên đi, anh tự lái xe về là được.” Giang Diệc Nhiên quay đầu nói.

“Dù gì cũng đi đến đây rồi, em nhìn anh lên xe rồi mới về.” Phương Hạm mím môi.

Thật ra cô chỉ muốn được ở cạnh anh thêm một lúc.

Mấy ngày vừa rồi Giang Diệc Nhiên bận, hai người gặp nhau không nhiều. Lại còn phải lo chuẩn bị gặp người nhà, nên dù có ở bên nhau thì cả hai cũng căng thẳng.

Giờ thì cuối cùng cũng tạm ổn rồi.

Sắp tới chỉ cần đợi ba cô đến, rồi nói chuyện chuyện cưới xin là được.

“Tối về ngủ sớm nhé. Mai sáng anh qua đón em đi tiệm hoa?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Dạ.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía chỗ xe Giang Diệc Nhiên đậu.

Nhưng vừa tới nơi, Phương Hạm đã thấy một khối lông xù bần thủ khá to đang cuộn tròn trong góc tường gara.

Cô bị dọa giật mình.

“Anh mau nhìn kìa!” Phương Hạm lập tức dừng bước, một tay bám lấy cánh tay Giang Diệc Nhiên,

tay kia chỉ về phía đó.

Nhìn kỹ lại, trông như một con chó.

“Hình như là một con golden retriever, nhưng ai lại để nó ở gara thế này? Hay là nó bị lạc?” Phương Hạm vừa nói vừa lẩm bẩm.

Cô là người rất mâu thuẫn, vừa yêu mấy con vật lông xù, lại vừa sợ.

Vì cảm giác răng của chó rất sắc, dù là chó to hay nhỏ, bị cắn chắc chắn sẽ rất đau. Nên cô vô thức nép sau lưng Giang Diệc Nhiên.

“Em đứng đây, đừng động đây. Anh qua xem thử.”

“Nó mà đến gần, em sợ thì vào xe rồi khóa cửa lại.” Giang Diệc Nhiên dặn kỹ, rồi mở cửa xe sẵn trước khi đi về phía con chó.

Phương Hạm đúng là có hơi sợ, nhưng cũng rất tò mò. Cô trốn sau xe, thò đầu ra nhìn theo.

Giang Diệc Nhiên tiến lại gần, ngồi xổm bên cạnh con chó.

Có người lại gần mà con golden này không sủa cũng không động đây. Nếu không thấy đuôi nó hơi ngoe nguẩy, Phương Hạm còn tưởng nó đã chết.

“Nó sao rồi? Có phải bị chủ bỏ lại đây không?” Phương Hạm ló đầu hỏi.

Giang Diệc Nhiên cúi người kiểm tra một lúc, rồi mới quay đầu lại:

“Chắc là bị bỏ rơi rồi. Nhìn da và lông của nó, có vẻ đã lang thang lâu lắm rồi.”

“Không có vòng cổ hay thẻ tên, sức khỏe cũng không tốt.”

“Hả?” Phương Hạm khựng lại.

Thấy con chó không có vẻ hung dữ, cô mới lấy hết can đảm bước lại gần, nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Cô đứng chếch sau lưng Giang Diệc Nhiên một chút mới thấy yên tâm hơn.

Cô quan sát kỹ. Con chó này chắc cũng đã lớn tuổi. Có thể vì sống lang thang và thiếu ăn nên nước mắt dính ở khóe mắt rất rõ, lông xơ xác, bẩn thỉu, không còn bóng mượt nữa.

Khi thấy Phương Hạm đến gần, con chó như muốn đứng dậy. Nhưng loạng choạng một lúc rồi lại ngã vật xuống nền xi măng.

Giang Diệc Nhiên lại ngồi xổm, nhẹ nhàng vạch chân trước của nó ra, mới phát hiện có một khối u to nổi rõ ở chân.

“Nhìn tội nghiệp quá.” Phương Hạm nhíu mày.

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên gật đầu: “Chắc phải liên hệ với tổ chức cứu hộ động vật hoang. Để anh hỏi xem.”

Anh mới về nước nên cũng chưa rõ các kênh liên hệ.

“Em về trước đi, để anh mang nó đến bệnh viện thú y gần đây.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Để em đi với anh.” Phương Hạm chủ động đề nghị: “Em nhớ gần đây có bệnh viện thú y lớn lắm, mỗi lần ra ga tàu điện đều đi ngang, cũng không xa lắm đâu.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, rồi nhìn điện thoại.

Đã hơn 8 giờ tối.

Phương Hạm thấy anh xem giờ, liền nói: “Chín rưỡi em đi ngủ là được. Dù sao cũng gần, đưa nó đi rồi về cũng không lâu.”

Giang Diệc Nhiên do dự một chút, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy mong muốn của cô, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Anh hoàn toàn hiểu những lời Phương Vi từng nói, nếu từ chối, cô sẽ buồn.

Anh hiểu rất rõ.

“Được rồi, em vào xe trước đi. Anh đặt nó ra ghế sau.”

“Anh làm một mình được không đó?” Phương Hạm không nhịn được hỏi.

Giang Diệc Nhiên bật cười, quay sang nhìn cô:

“Em coi thường anh quá rồi đó. Đừng nói bế nó, bế em cũng được mà.”

“Anh chẳng lẽ mấy năm nay luyện tập là uống phí sao?”

Nói xong, anh đi tới bên cạnh cô, hơi cúi người xuống, ra vẻ muốn bế cô lên. Nhưng lại sợ làm cô bất ngờ nên vẫn chậm rãi hỏi:

“Anh bế nhé?”

Thật ra Phương Hạm nhìn động tác của anh cũng đoán được rồi. Nhưng không ngờ tay anh vừa chạm vào đầu gối cô đã dừng lại, đứng thẳng hỏi ý kiến.

Thế thì, sao cô từ chối được.

Mặt Phương Hạm đỏ ửng, đầu óc trống rỗng, chỉ biết gật đầu.

Được sự đồng ý, Giang Diệc Nhiên mới cúi người, luồn tay dưới đầu gối và lưng cô, nhẹ nhàng bế cô lên.

Đây là lần đầu tiên Phương Hạm được người ta bế kiểu công chúa như vậy.

Cảm giác... khá lạ lẫm.

Cô mở to mắt, hai chân rời khỏi mặt đất, toàn thân như lơ lửng giữa không trung nhưng lại được bao bọc trong vòng tay an toàn. Vì sợ bị rơi xuống, cô theo phản xạ ôm lấy cổ Giang Diệc Nhiên.

Cô còn đang căng thẳng, thì bên tai đã vang lên giọng nói trầm khàn, trong trẻo của anh, hơi thở ấm áp phả vào cổ khiến cô ngứa ngứa, râm ran.

“Cảm giác thế nào?”

“Giờ còn nghĩ là anh không bế nổi em nữa không?”

Vừa nói, như để trêu cô hoặc chứng minh mình vẫn còn sức, Giang Diệc Nhiên còn khẽ nhấc cô lên một cái. Tuy chỉ là một chút xíu, nhưng cũng đủ khiến cô tim đập thành thịch.

Chương 55: Lãnh Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

DTV-EBOOK

Chương 55: Lãnh Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

Giang Diệc Nhiên nhẹ nhàng đặt Phương Hạm xuống, bảo cô lên xe trước.

Hai người phân công rõ ràng. Phương Hạm lấy một chiếc chăn mỏng lót vào ghế sau, còn Giang Diệc Nhiên thì cởi chiếc áo khoác bóng chày phủ lên người chú chó, sau đó bế nó đặt lên lớp chăn. Cả hai cùng nhau đưa chú chó đến bệnh viện thú y đáng tin cậy gần nhất.

Vì lúc đó đã muộn, trong bệnh viện chỉ còn một bác sĩ trực.

Vị bác sĩ ấy kiểm tra sơ qua, cảm thấy tình hình khá nghiêm trọng nên lập tức gọi thêm một bác sĩ khác tới hỗ trợ. Sau khi kiểm tra tổng thể, họ thông báo phần thịt ở chân chó do bị ẩm lâu ngày không được làm sạch nên đã mưng mủ, lở loét, cần xử lý ngay lập tức.

Phần chân nổi cục to là khối u, nhưng tạm thời chưa xác định được là lành tính hay ác tính, cần phải làm xét nghiệm sinh thiết mới rõ.

Cứ thế bận rộn đến tận 9 giờ tối, Giang Diệc Nhiên bắt đầu giục Phương Hạm về nghỉ sớm.

Vì phải gửi mẫu xét nghiệm nên ít nhất một đến hai ngày sau mới có kết quả, không thể đưa ra phác đồ điều trị ngay. Trước mắt chỉ có thể để chú chó ở lại bệnh viện.

Hai ngày sau, kết quả xét nghiệm trả về: may mắn thay, đó là u lành.

Dù Giang Diệc Nhiên đã liên hệ với một tổ chức cứu hộ động vật hoang, nhưng vì chú chó này đã tám tuổi, tình trạng đặc biệt, nên cần tìm được một gia đình có đủ điều kiện kinh tế và sẵn sàng nuôi riêng để lo cho tuổi già của nó.

Nhân viên phụ trách nói hiện tại vẫn chưa tìm được người phù hợp, đành để chú chó ở lại bệnh viện sau khi phẫu thuật.

Mấy ngày sau đó, Phương Hạm lại đến bệnh viện vài lần để thăm nó.

Ban đầu cô vẫn hơi sợ. Nhưng con chó này thực sự rất ngoan. Ngay cả khi bác sĩ xử lý phần thịt thối và lấy mẫu sinh thiết, cảnh tượng đến cả Phương Hạm nhìn cũng thấy đau, nó vẫn ngoan ngoãn, không hề la hét hay vùng vẫy.

Trong thời gian đó, ba của Phương Hạm từ quê lên gặp hai người.

Trước đó, khi nói chuyện điện thoại, cô đã nhắc đến chuyện muốn kết hôn. Khi nghe tin con gái mới yêu chưa lâu đã định cưới, ông Phương Văn Tiến hết sức bất ngờ, còn nghi ngờ con gái bị lừa. Ông nói ít nhất phải gặp mặt ba mẹ Giang Diệc Nhiên một lần cho chắc.

Dù Phương Hạm đã kể sơ về hoàn cảnh nhà Giang Diệc Nhiên, ông vẫn tỏ ra hoài nghi, khẳng khẳng phải đợi lên Thượng Hải gặp trực tiếp rồi tính.

Thái độ không rõ ràng của ba khiến cả hai đều cảm thấy lo lắng.

Không ngờ sau khi gặp mặt, ấn tượng ông Phương dành cho Giang Diệc Nhiên lại khá tốt.

Có thể vì thấy điều kiện của Giang Diệc Nhiên quá ổn. Dù cha mẹ bỏ mặc, anh vẫn có thể tự mình vươn lên, đạt được nhiều thành tựu như hiện tại, chứng tỏ rất có năng lực.

Hơn nữa, ông Phương làm việc trong cơ quan nhà nước, bình thường không tiếp xúc nhiều với giới thể thao, nhưng lại có thiện cảm tự nhiên với vận động viên.

Sau đó, Giang Diệc Nhiên dẫn ông tới xem nhà mình và tiệm hoa chuẩn bị sẵn cho Phương Hạm. Nhìn thấy tận mắt, ông Phương cũng không còn hoài nghi gì về thân phận của Giang Diệc Nhiên.

Ông nghĩ, người như Giang Diệc Nhiên, một vận động viên nổi tiếng, chắc chắn sẽ không lừa gạt ai trong chuyện hôn nhân. Huống hồ nhà mình cũng chẳng có gì để mà bị lừa cả.

Thế là chuyện kết hôn tạm thời được quyết định.

Lần này ông Phương mang theo cả sổ hộ khẩu của Phương Hạm, nên gần đây hai người có thể đi đăng ký kết hôn luôn.

Dạo gần đây, Phương Hạm vẫn ở ký túc xá.

Các bạn cùng khóa đều bắt đầu rục rịch đi thực tập, chương trình học trên trường cũng ít lại, nhờ vậy cô có thêm thời gian ở tiệm hoa.

Dù Giang Diệc Nhiên đã mua mặt bằng thương mại mới sát đường lớn, nhưng vì tiệm hoa hiện tại của Phương Hạm vẫn còn hợp đồng thuê nửa năm, nên chưa vội chuyển đi.

Hơn nữa, cô đã quen với khu này, hàng xóm thân thiện, khách hàng quen nhiều. Đột ngột phải dời đi thật sự không nỡ. Sau khi đăng bài thông báo chuyển tiệm lên nhóm khách hàng, rất nhiều người tiếc nuối, đặc biệt là những khách ruột.

“Em mà dọn đi rồi tụi chị biết mua hoa ở đâu đây?”

“Toàn đặt online, chưa kịp ghé tiệm một lần. Dời đi sau nửa năm đúng không? Đến lúc đó sẽ đến ủng hộ cửa hàng mới nha!”

“Spring chuyển tới đâu vậy? Có giao hàng không?”

“Nếu vẫn giao thì vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ! Hoa đẹp, mẫu mã độc lạ lắm luôn!”

Phương Hạm cũng chỉ biết an ủi:

“Không sao đâu ạ, tụi em giao hàng toàn thành phố nha! Mà địa điểm mới cũng không xa lắm đâu. Mọi người cần thì cứ liên hệ em như trước nhé!”

Cậu đàn em thường đến giúp, Lộ Bạch, còn nhắn tin riêng hỏi:

“Sao tự dừng lại muốn đổi chỗ vậy chị?”

Phương Hạm trả lời:

“Ở đây mỗi năm phải đóng tiền thuê mà. Với cả nếu sau này chủ nhà không muốn cho thuê nữa hay có vấn đề gì thì cũng bị động lắm. Qua chỗ mới thì ổn định hơn.”

“Không phải đóng tiền thuê, tiền sẽ dành được nhiều hơn để phát triển khâu giao hàng. Khi đó còn có thể thuê nhân viên part-time, chị sẽ đỡ vất vả hơn.”

“Không phải đóng tiền thuê??!”

“Vậy chỗ mới là chị mua hả??? Trời ơi chị giàu từ bao giờ vậy trời! Tiệm hoa lời dữ vậy à? Bao nuôi em đi được hông??”

Biết là mua hẳn mặt bằng, Lộ Bạch sửng sốt thật sự.

Phương Hạm vội đính chính:

“Không phải chị mua đâu. Là nửa kia của chị tặng để chị mở tiệm hoa á.”

Nói đến đây, cô vẫn thấy ngại ngùng.

Không biết nên giải thích thế nào cho hợp, nên cứ gỡ rồi lại xóa, xóa rồi lại gỡ. Từ “bạn trai” cuối cùng bị cô đổi thành “nửa kia”.

“Là Giang Diệc Nhiên á? Trời nhìn không ra luôn, tưởng kiểu trai đều không hà.”

“Nhưng mà thôi kệ, có nhà là được. Chị làm đúng rồi!”

Tin nhắn kèm theo một icon đáng yêu được gửi đến.

Phương Hạm bị câu đùa của Lộ Bạch chọc cười, bất giác nhớ lại nhận xét của Phương Vi về Giang Diệc Nhiên: “Nhìn cứ như trai đều.”

Thật sự trông anh giống trai đều lắm sao?

Phương Hạm không khỏi ngĩ ngợi, rồi lẩm bẩm: Ủm, hình như cũng đúng thật.

Thậm chí cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Giang Diệc Nhiên hồi cấp ba, trong đầu lóe lên một suy nghĩ: “Trời đất, cậu bạn này đẹp trai quá. Chắc hẳn có rất

nhiều người thích. Có khi còn yêu mấy người rồi, bạn gái cũ không biết bao nhiêu mà kể.”

Ngay từ đầu, cô đã mang định kiến với anh như thế.

Và định kiến này cũng kéo dài rất, rất lâu.

Lúc đầu, hai người chỉ là bạn cùng lớp. Tất cả những hiểu biết mà Phương Hạm có về Giang Diệc Nhiên đều đến từ ngoại hình nổi bật của anh và những lời đồn đoán trong bạn bè. Quả thật, cô từng tận mắt thấy nhiều bạn nữ thích anh, không thiếu người viết thư tình hay lấy cớ trò chuyện để đến gần.

Về sau, hai người được sắp xếp ngồi cùng bàn, cảm giác đó lại càng rõ hơn.

Tuy nhiên, cô không thấy anh từng có bạn gái. Có lẽ chỉ là người thích anh quá nhiều mà thôi.

Trừ lần dính líu đến Trần Lăng Huyền.

Lúc đó, Giang Diệc Nhiên thật sự rất “đểu”. Dù có nhiều người bày tỏ, anh vẫn là kiểu chẳng nhận lời, cũng không từ chối dứt khoát, tiêu chuẩn của một tên “bad boy”.

Nhưng bây giờ thì chắc là đỡ hơn rồi chứ nhỉ?

Từ lúc bắt đầu quen nhau, người do dự nhiều hơn lại chính là Phương Hạm. Cho nên đến hiện tại, cô vẫn chưa thấy Giang Diệc Nhiên có gì khiến mình thất vọng cả.

So với trước đây, anh đã kiên định hơn rất nhiều. Trên tất cả các nền tảng mạng xã hội, Giang Diệc Nhiên đều công khai có bạn gái, đủ để khiến cô cảm thấy an toàn.

Vậy nên, khi có người vẫn gọi anh là “traai đểu”, Phương Hạm chỉ thấy buồn cười.

Có lẽ là vì thân phận thay đổi, suy nghĩ cũng khác đi.

Ngày đi đăng ký kết hôn là thứ Sáu.

Lớp thứ Sáu trước đó của Phương Hạm đã kết thúc, cả ngày hôm ấy cô đều rảnh. Nhưng vì là ngày đặc biệt, cô dậy sớm hơn cả những buổi phải ra tiệm hoa.

Trời bên ngoài còn xám xịt, như thể mới rạng sáng.

Thực ra đã bảy giờ rưỡi.

Các bạn cùng phòng của cô gần đây cũng đều bận học bù hoặc đi thực tập nên ai cũng dậy sớm.

Phương Hạm nghĩ, hôm nay là ngày đặc biệt, tốt nhất phải ăn mặc sao cho tươi tắn một chút, xinh đẹp một chút.

Cô dậy sớm trang điểm nhẹ nhàng, thay mấy bộ đồ mà vẫn không vừa ý. Cuối cùng do dự chọn một chiếc sơ mi dài tay màu trắng, phối cùng chân váy đỏ và một chiếc thắt lưng vintage của Celine.

Chuẩn bị xong, cô lại bắt đầu kiểm tra đồ đạc trong túi xách: sổ hộ khẩu, CMND, dây sạc, sạc pin mini.

Bạn cùng phòng ngó thấy, không nhịn được hỏi:

“Phương Hạm, cậu hôm nay có hẹn hò à? Mặc gì mà xinh quá trời luôn!”

Phương Hạm đang cất gọn dây sặc vào túi, nghe vậy liền đỏ mặt, khẽ cười đáp:

“Ừm, coi như là, nhưng còn quan trọng hơn cả hẹn hò.”

Cô hơi ngượng ngùng, nói thêm: “Hôm nay mình với người ấy đi đăng ký kết hôn. Tối nếu về sớm sẽ đãi mọi người ăn kẹo cưới nhé!”

“Gì cơ?! Đăng ký kết hôn á?!”

Cô bạn cùng phòng trở mắt. Trong phòng vẫn còn một người chưa thức, nhưng hai người kia, một chuẩn bị đi làm, một đang định ra thư viện, đều bất giác la to vì quá sốc.

“Cậu đăng ký với Giang Diệc Nhiên á?”

“Gấp thế? Hai người mới yêu nhau được hơn tháng mà?”

“Là anh ấy cầu hôn à?!”

Nhận ra âm lượng hơi to, họ vội hạ giọng:

“Phương Hạm, cậu ăn phải vận may gì vậy trời. Ít nhất cũng phải đãi tụi này một bữa nhé?”

“Cưới thật thì nhớ mời tụi mình đó nha!”

Một người khác còn nói: “Biết đâu đây là cơ hội duy nhất tụi mình được dự đám cưới người nổi tiếng đó!”

Phương Hạm mặt đỏ bừng, bật cười:

“Yên tâm đi, tổ chức hôn lễ chắc chắn sẽ mời các cậu!”

Đúng lúc ấy, điện thoại trên bàn sáng lên.

Phương Hạm cầm lên xem, là tin nhắn của Giang Diệc Nhiên: “Anh tới trước ký túc rồi.”

“Vậy mình đi trước nhé, lát về kể tiếp!”

Cô vội cất điện thoại vào túi, lấy đủ đồ đạc rồi uống thuốc, nhanh chóng xuống lầu.

Vừa ra khỏi ký túc xá, cô đã thấy Giang Diệc Nhiên đang đứng bên kia đường.

Anh mặc áo thun xám nhạt, quần thể thao đen ôm chân có sọc bạc dọc hông, mang giày khí chất thể thao hiện đại. Đôi chân thon dài, vóc dáng thẳng tắp, như cây tùng đứng giữa trời mờ sương. Đôi mắt đen trầm của anh đang nhìn về phía cô.

Ưu điểm lớn nhất của Giang Diệc Nhiên chính là: cao, trắng, đẹp trai.

Đó là ấn tượng trực quan mạnh nhất.

Ngũ quan anh sắc nét, sống mũi cao, cả khuôn mặt sạch sẽ không tì vết, gần như hoàn hảo.

Mỗi lần lâu không gặp, cô lại cảm thấy, trời ơi, sao anh lại đẹp trai đến vậy.

Trái tim Phương Hạm khẽ nhói một nhịp, rồi cô nhanh chóng bước tới cạnh anh.

Một người mang phong cách thể thao, một người theo kiểu retro cổ điển.

Trang phục chẳng hề ăn nhập gì, nhưng không sao cả.

“Em ăn sáng chưa? Chắc phải xếp hàng ở bên dân chính đó.” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Ừm, hay là tội mình tạt qua cửa hàng tiện lợi ăn chút gì đi?” Phương Hạm suy nghĩ, rồi đáp.

“Không cần. Trên đường đến anh đã mua rồi. Mấy loại bánh mềm ít đường ít béo, thêm sữa nóng và trái cây, đã nhờ họ rửa sạch cắt sẵn cả rồi.”

“À được.”

Phương Hạm ngăn người gạt đầu.

Tuy Giang Diệc Nhiên nhìn có vẻ là kiểu đàn ông xuề xòa, nhưng thật ra có những lúc lại rất tinh tế.

Anh nhớ được cô nên và không nên ăn gì, cũng để tâm tới những chi tiết mà cô thường bỏ qua.

Hai mươi phút sau, Giang Diệc Nhiên chở Phương Hạm đến cục dân chính.

Dự báo thời tiết nói hôm nay trời nắng. Nhưng vì còn sáng sớm, bầu trời vẫn còn âm u, không có ánh nắng chói chang chiếu xuống.

Giang Diệc Nhiên tìm chỗ đỗ xe, sau đó cùng Phương Hạm đi bộ vào bên trong.

Từ xa, hai người đã thấy phía trước có không ít nam nữ đang đứng đợi, nhưng không rõ là đến để đăng ký kết hôn, ly hôn hay làm giấy tờ gì khác.

“Anh có muốn đeo khẩu trang không? Em mang sẵn một cái cho anh rồi.” Phương Hạm chợt nhớ ra, nói.

Dù gì thì Giang Diệc Nhiên cũng có chút tiếng tăm. Mặc dù đã công khai yêu đương, nhưng kết hôn vẫn là chuyện khác. Phương Hạm không rõ việc đăng ký kết hôn liệu có ảnh hưởng gì đến Giang Diệc Nhiên không.

“Tại sao lại phải đeo khẩu trang?” Anh nhúm mày hỏi.

“Thì... che mặt một chút. Nhỡ đâu anh lại bị nhận ra rồi người ta chụp hình đăng lên mạng thì sao?”

Vừa nói, cô vừa cúi xuống lấy khẩu trang trong túi xách, xé vỏ gói, đưa cho anh.

Ánh mắt Giang Diệc Nhiên dừng lại trên chiếc khẩu trang đen trong tay cô một lúc. Hàng mày hơi nhúm lại, trong đáy mắt loáng thoáng một tia do dự. Nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy khẩu trang, đeo lên.

Thấy anh chịu đeo, Phương Hạm cũng nhẹ nhõm hơn phần nào.

Trước khi bước vào trong, cô liếc nhìn điện thoại, đúng lúc thấy chị gái gửi một tin nhắn WeChat:

“Hôm nay đăng ký xong, tối dẫn Giang Diệc Nhiên về nhà ăn một bữa với cả nhà nha.”

Phương Hạm vừa mới gửi lại một biểu cảm gật đầu, thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Giang Diệc Nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Không có gì, là chị em nhắn hỏi tối nay đăng ký xong thì cả nhà cùng ăn cơm một bữa.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh có rảnh không? Có bận gì không?”

Giang Diệc Nhiên khẽ cười, khéo môi cong nhẹ:

“Dĩ nhiên là có thời gian rồi.”

“Ngày quan trọng như vậy, anh đã sắp xếp trống lịch từ sớm rồi.”

“Cả ngày hôm nay đều rảnh.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi.” Phương Hạm gật đầu.

Mặc dù là thứ Sáu, nhưng vì không phải ngày đặc biệt như 20/5, Thất tịch hay Lễ tình nhân trắng nên số người đến đăng ký cũng không quá đông. Tuy vậy, vẫn phải xếp hàng.

Cô đi cùng Giang Diệc Nhiên vào trong, ngồi cạnh nhau trên hàng ghế chờ. Trên màn hình điện tử phía trước đang chạy dòng chữ đỏ:

“Lấy dân làm gốc, dân chính vì dân, cùng xây dựng xã hội hài hòa.”

Có lẽ do dậy sớm, lại vừa ăn sáng và uống sữa nóng xong trên xe, nên ngồi chưa bao lâu mà Phương Hạm đã bắt đầu thấy buồn ngủ.

Cô nghiêng người tựa nhẹ vào Giang Diệc Nhiên, đầu gối lên vai anh, mí mắt cứ thế sụp xuống.

“Một lát nữa đến lượt thì gọi em nhé.” Cô nói.

“Em chớp mắt chút thôi.”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên chỉ đáp một tiếng, không nói thêm gì.

Bàn tay Phương Hạm ban đầu để trên đùi, chẳng mấy chốc đã bị Giang Diệc Nhiên nắm lấy, kéo sang phía mình.

Hai người một trái một phải nắm tay nhau, cuối cùng đan mười ngón tay vào nhau thật chặt.

Khi nắm tay, Giang Diệc Nhiên luôn thích để tay mình đè lên tay cô. Khi đan tay, thỉnh thoảng còn lén siết nhẹ hoặc nắn nắn ngón tay cô một cái.

Phương Hạm cảm nhận được rõ ràng lớp mồ hôi mỏng và vết chai sạn trên các đốt tay, cả vân da của anh, thứ mà cô đã dần quen thuộc qua những cái nắm tay đơn giản.

Yêu nhau một thời gian, cô cũng đã quen với những tiếp xúc thể xác nhỏ như vậy. Không còn đỏ mặt tim đập loạn như trước nữa.

Thay vào đó là cảm giác an tâm và tin tưởng.

Cô tựa vào cánh tay anh, mắt nhắm nghiền, ngủ thiếp đi một lúc.

Mà Giang Diệc Nhiên bên cạnh cũng cảm nhận được cô dường như đã ngủ say. Cô gái nhỏ mềm mại, nóng hổi, tựa như một cục bột vừa được hấp chín, vừa mềm, vừa ấm.

Đi đăng ký kết hôn mà cũng ngủ gật được.

Anh nghĩ vậy, không nhịn được khẽ bật cười. Nửa cảm thấy buồn cười, nửa lại thấy bất lực.

Thôi kệ, cứ để cô ngủ đi.

Ngủ thêm một chút, tốt cho tim mà.

Nghĩ tới đó, anh đưa tay lên tai, nhẹ nhàng tháo khẩu trang xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Phương Hạm: Tại sao anh lại tháo khẩu trang ra?

Tiểu Giang: Tại... nó ảnh hưởng đến việc hít thở.

Chương 56: Mua Đơn

DTV-EBOOK

Phương Hạm không biết mình đã ngủ được mấy phút, mãi đến khi có người nhẹ nhàng chạm vào cánh tay thì cô mới tỉnh lại.

“Đến lượt bọn mình rồi.” Giang Diệc Nhiên nói.

“À, được rồi.” Phương Hạm lắc đầu, cố tỉnh táo lại.

Hai người đi làm thủ tục, nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Có lẽ vì vừa nãy ngủ quá sâu, lúc làm thủ tục Phương Hạm vẫn còn mơ mơ màng màng, đầu óc cứ như sương mù. Nhân viên bảo làm gì thì cô làm cái đó, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Toàn bộ quá trình còn nhanh hơn cô tưởng rất nhiều.

Cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo thì quyển sổ nhỏ màu đỏ đã nằm gọn trong tay. Mở ra là ảnh hai người, ngày tháng năm và dấu mộc của cơ quan dân chính.

Phương Hạm đi theo sau Giang Diệc Nhiên, vừa ra khỏi trụ sở vừa cúi đầu nhìn cuốn sổ đỏ trong tay, cảm giác như không thể tin nổi.

Cho đến khi hai người ra đến bên ngoài, cô mới chợt nhận ra Giang Diệc Nhiên không biết đã tháo khẩu trang từ lúc nào.

“Ơ? Khẩu trang của anh đâu rồi?” Cô hỏi.

“Khó thở quá, anh tháo ra rồi.” Anh đáp.

Phương Hạm ngẩn người một lúc, không biết nên nói gì. Nhưng mà Giang Diệc Nhiên đã tháo rồi, mà trong túi cô cũng chẳng còn cái nào dự phòng, nên đành thôi.

Chắc là sẽ không bị chụp ảnh đâu ha? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cô đảo mắt nhìn quanh, ngoài mấy người cũng đến làm thủ tục kết hôn hoặc ly hôn thì không thấy ai đặc biệt khả nghi.

Giờ đã gần mười giờ sáng, ánh nắng rực rỡ hơn nhiều so với lúc sớm, thậm chí có phần chói chang.

“Vậy cũng được.” Cô vừa nói vừa theo thói quen khoác tay anh.

Dạo này Phương Hạm rất thích ôm tay Giang Diệc Nhiên, vì ôm rất thích.

Anh vận động nhiều, cơ bắp ở cánh tay săn chắc nhưng không thô, thuộc dạng “mặc đồ thì gầy, c ởi đồ thì có thịt”. Ôm vào vừa thoải mái vừa có cảm giác an toàn.

Hai người quay lại xe, Phương Hạm vẫn đang chăm chú nhìn cuốn sổ đỏ trên tay, bên trong là ảnh chụp hai người.

Ảnh được chụp từ mấy hôm trước, phong nền đỏ, hai người ngồi cạnh nhau nhìn thẳng vào ống kính.

Lúc mới nhận ảnh, Phương Hạm không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ thấy ảnh chụp cũng ổn. Nhưng giờ nó đã được dán lên giấy kết hôn, bên cạnh còn có ngày đăng ký, nhìn lại mới chợt bừng tỉnh, họ thực sự đã kết hôn rồi.

Kết hôn với mối tình đầu của mình, cảm giác cứ như mơ vậy.

“Hay là mình mua ít kẹo cưới để phát cho bạn bè? Bạn bè anh, đối tác của anh, rồi cả mấy đứa bạn cùng phòng của em nữa?” Phương Hạm hỏi.

“Ừ, anh chuẩn bị rồi, để trong cốp xe.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Khi nào em về trường thì cứ mang đi phát là được.”

“Gì cơ? Anh chuẩn bị sẵn rồi á?”

Phương Hạm ngạc nhiên vì anh đã chuẩn bị hết cả mà cô không hề hay biết, vốn còn tưởng hai người sẽ cùng đi chọn.

Lúc này xe vẫn chưa nổ máy, Giang Diệc Nhiên mở cửa xuống xe, đi vòng ra phía sau lấy mấy túi mang đến để bên cạnh cô rồi lại đóng cửa.

“Ngày mình chốt lịch đi đăng ký, anh chợt nghĩ tới nên nhờ bạn liên hệ chuẩn bị luôn.” Anh giải thích.

Phương Hạm vừa nghe vừa mở túi ra xem.

Chiếc túi có bao bì rất tinh tế, màu trắng sữa, miệng túi được buộc bằng dải ruy băng màu hồng nhạt. Bên trong là một hộp quà cùng tông: có nến thơm, một hộp trà hoa thảo mộc và một hộp kẹo socola.

Vừa nhìn là biết đắt tiền.

“Cái này là chuẩn bị cho mấy bạn nữ của em. Còn nếu em muốn tặng bạn nam thì có một mẫu khác, anh không lấy lên đây.” Anh nói.

“À, vậy lấy cho em một cái tặng bạn nam đi. Cậu em khóa dưới hay đến giúp đỡ, em muốn tặng cậu ấy một phần.”

Vừa dứt lời, Phương Hạm mới nhớ ra Giang Diệc Nhiên từng ghen với cậu em khóa dưới kia, không khỏi liếc nhìn anh một cái. May mà giờ đã lấy giấy kết hôn rồi, Giang Diệc Nhiên cũng “rộng lượng” hơn hẳn, nghe cô nói đến học đệ kia cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt.

“Được.” Anh gật đầu.

“Vậy mình đi ăn trưa trước nhé? Hôm nay em cũng không có việc gì. Nếu buổi chiều anh muốn ghé tiệm hoa thì đi cũng được, tối mình cùng về ăn cơm với cả nhà.” Cô đề nghị.

“Ừ.”

Phương Hạm gật đầu, đặt tạm những túi quà cưới ra ghế sau, rồi lại tiếp tục mở cuốn sổ đỏ ra xem.

Dù chưa tổ chức hôn lễ, nhưng cô và Giang Diệc Nhiên, thật sự đã là vợ chồng rồi.

“Chúng ta thật sự đã kết hôn rồi đấy.” Cô nhìn tấm ảnh trong sổ, thì thầm.

Giang Diệc Nhiên vừa khởi động xe, vừa nghe thấy câu đó liền bật cười:

“Chứ em nghĩ sao?”

“Phản ứng của em đúng là chậm thật.”

Phương Hạm không thèm để ý đến anh, lấy điện thoại ra chụp ảnh trang có hình của hai người trong giấy đăng ký kết hôn.

Lúc chuẩn bị đăng lên, cô lại do dự. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Ban đầu còn định đăng cả ảnh, nhưng nghĩ lại trong danh sách bạn bè không tránh khỏi có người chụp màn hình rồi phát tán, nhỡ đâu gây bất lợi cho Giang Diệc Nhiên.

Huống chi vừa rồi cô còn giục anh đeo khẩu trang, giờ lại muốn tự mình đăng ảnh công khai, chẳng phải quá mâu thuẫn sao?

Nghĩ vậy, cô bèn xóa ảnh, chỉ để lại mấy dòng chữ và biểu tượng cảm xúc:

“Đăng ký rồi nhé! Từ giờ trở đi cùng nhau đi hết quãng đời này nha.”

Nghĩ đến chuyện đời mình có lẽ chỉ kết hôn một lần, vẫn nên có chút nghi thức nho nhỏ cho đáng nhớ.

Trong khi Giang Diệc Nhiên đang lái xe, cô liền tranh thủ gửi lì xì vào nhóm bạn cùng phòng, nhóm bạn tiệm hoa, và cả nhóm gia đình. Gửi xong mới cất điện thoại.

“Đây chắc là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của tụi mình nhỉ?” Cô nhìn ảnh trong giấy kết hôn, hỏi.

“Không phải.” Giang Diệc Nhiên đáp, “Lúc đi chùa cũng có chụp mà. Còn dùng điện thoại em chụp nữa.”

“Không phải cái đó. Cái đó em nhớ.”

“Ý em là ảnh rửa ra, in ra giấy thì đây là đầu tiên.”

“Ừ, đúng là ảnh rửa thì lần đầu.” Anh gật đầu.

“Nhưng mà anh có mấy tấm ảnh khác của em đã rửa rồi.” Anh nói tiếp.

“Hả? Ảnh gì vậy?” Phương Hạm ngơ ngác, cố nhớ xem mình có ảnh nào đã in mà rơi vào tay anh không.

Ai ngờ vừa hỏi xong, Giang Diệc Nhiên liền chìa tay đưa điện thoại cho cô, giọng thản nhiên như ban phát:

“Mở ốp lưng điện thoại anh ra xem đi.”

Phương Hạm hơi sửng sốt, làm theo lời anh, mở lớp ốp đen sẫm màu phủ trên điện thoại ra.

Mặt sau ốp lưng là hình ảnh rõ nét của một bức ảnh chụp mặt trắng, bên dưới là tên tiếng Anh của Giang Diệc Nhiên viết tay màu trắng.

Vừa tháo ra, bên trong lộ ra một tấm ảnh mỏng.

Là ảnh thẻ của cô.

Tấm ảnh nhỏ chỉ vài inch, là ảnh chụp từ khi cô còn bé hơn bây giờ một chút.

Mặt cô lúc ấy tròn hơn hiện tại. Dù đã chụp từ mấy năm trước nhưng hình ảnh vẫn rõ nét. Chỉ có một góc dưới bên phải hơi nhàu và cong lên, chắc là do bị cầm nhiều quá.

Cô khẽ run trong lòng, nhưng lại không hiểu nổi cảm xúc của mình lúc ấy là gì.

“Đây là... lúc nào vậy? Hồi cấp Ba à?” Phương Hạm nhìn tấm ảnh, chỉ có thể xác định là vài năm trước, nhưng chưa đoán ra chính xác khoảng thời gian nào.

“Ừ.” Người bên cạnh vừa lái xe vừa khẽ đáp.

“Anh lấy từ đâu ra vậy?” Cô hỏi tiếp.

“Trước khi đi du học, anh xin giáo viên chủ nhiệm.” Giang Diệc Nhiên trả lời rất điềm tĩnh, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Nhưng khi Phương Hạm nhìn anh, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác hỗn độn khó tả.

“Vậy là từ năm đó anh xin rồi, đến giờ vẫn luôn để sau điện thoại sao?”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên gật đầu.

Phương Hạm nhìn anh xác nhận mà không nói nổi câu gì, cảm giác nghẹn nghẹn nơi lồng ngực. Cô không rõ đó là vì cảm động hay vì điều gì khác, chỉ biết rằng tâm trạng mình rối bời.

Cô không hỏi thêm nữa, lặng lẽ cúi đầu đặt lại tấm ảnh vào trong ốp điện thoại, rồi đẩy lại và trả lại cho anh.

“Còn nói là không phải vì áy náy...”

Cô cúi đầu, giọng nhỏ xíu nói một câu đầy nén nỗi lòng.

“Lại bắt đầu rồi đúng không? Em sao cứ liên tưởng tới chuyện đó vậy?” Giang Diệc Nhiên liếc sang thấy cô đặt điện thoại lại cạnh mình, quay đầu thì thấy ngay vẻ mặt buồn buồn kia, không nhìn được bật cười, vừa tức vừa bất lực.

Anh vươn tay phải qua, xoa rối mái tóc cô một cách mạnh tay.

“Ngày đặc biệt như hôm nay mà em không vui lên được hả? Đừng cứ mãi luẩn quẩn trong cái ‘sùng trâu’ của em nữa.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Vậy anh giữ ảnh em làm gì? Khi đó em đâu có thích anh, chẳng phải chỉ muốn xin lỗi thôi sao?”

Phương Hạm vừa nói vừa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lúc đó sắp ra nước ngoài, cũng không chắc tương lai có quay lại hay không, khả năng là không. Nên anh mới xin ảnh của em.”

“Anh sợ sau này sẽ quên mất khuôn mặt của em.”
Giang Diệc Nhiên đáp.

Giọng anh bình thản, rõ ràng và điềm đạm, không mang theo chút cảm xúc mãnh liệt nào, chỉ như đang thuật lại một sự thật.

Thật ra, Phương Hạm cũng chẳng giận gì, cũng không buồn, chỉ là muốn nói vài câu thôi.

Dù sao thì giờ cũng đã kết hôn. Cô cũng không còn kiểu cảm xúc lên xuống bất thường như trước, không còn dễ dàng vì Giang Diệc Nhiên mà cảm thấy bất an.

Cô biết anh là người tốt, là người đáng tin.

Nhưng sau khi nghe anh nói xong, không hiểu sao mắt cô lại hơi cay.

Đối với cô lúc này, Giang Diệc Nhiên có vì áy náy hay không cũng chẳng còn quan trọng. Quan trọng là hiện tại hai người ở bên nhau, yêu nhau, vậy là đủ rồi.

Cô không biết những năm anh ở nước ngoài, cứ ngỡ cô đã qua đời, anh sống ra sao.

Chắc là rất đau khổ nhỉ.

“Thôi nào, vui lên đi.” Giang Diệc Nhiên nói, lúc chờ đèn đỏ lại đưa tay sang, khẽ gõ nhẹ vào má trái cô bằng đốt ngón tay, giọng dỗ dành: “Sớm biết em sẽ như vậy thì anh đã không cho em xem nữa, khỏi phải hiểu lầm lung tung.”

Phương Hạm hừ một tiếng nhẹ, khịt khịt mũi.

Vì còn sớm, chưa đến giờ ăn trưa, Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô đến công viên trong thành phố đi dạo.

Bác sĩ từng dặn, với tình trạng sức khỏe như Phương Hạm thì nên hít thở không khí trong lành nhiều hơn, tiếp xúc với thiên nhiên nhiều hơn.

Hai người ngồi bên hồ một lúc, Phương Hạm còn lấy vụn bánh mì ra cho cá và vịt ăn.

Mỗi lần rắc đồ ăn xuống nước, đám cá vàng lại như phát cuồng, chen chúc xô đẩy nhau tới tranh ăn, ăn xong mới từ từ tản đi.

Ra khỏi công viên cũng đã gần 11 giờ, hai người mới đi ăn trưa.

Mỗi lần đi với Giang Diệc Nhiên, Phương Hạm luôn quên kiểm tra điện thoại. Vì ở bên anh khiến cô luôn chú ý trọn vẹn, không còn tâm trí nghĩ đến việc khác.

Cho đến khi ăn xong, trên đường Giang Diệc Nhiên đưa cô quay lại tiệm hoa, cô mới nhớ đến điện thoại và cầm lên xem.

Thông báo trên WeChat và mạng xã hội chưa bao giờ nhiều như thế, có rất nhiều người nhắn tin chúc

mừng riêng cho cô. Phương Hạm đều từ tốn trả lời cảm ơn, tốn không ít thời gian.

Không ngờ vừa mở nhóm tiệm hoa ra xem thì đã thấy có điều bất thường.

[Chúc mừng Phương Hạm nhận giấy kết hôn! Hôm nay tiệm có hoạt động gì đặc biệt hả? Sao trên app thấy hoa trong tiệm đều hết hàng rồi? @Spring Phương Hạm]

[Đúng vậy á! Hôm nay bán nhanh quá trời, định đặt bó hoa ủng hộ mà không kịp luôn.]

Phương Hạm sửng người một chút, lập tức vào xem hệ thống quản lý cửa hàng.

Vừa xem xong liền giật mình. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Tiệm cô quy mô nhỏ, hoa đều là kết theo suất định lượng. Mỗi ngày cô chỉ đăng số lượng tương ứng với số mình có thể làm được để đảm bảo hoa tươi và không quá tải.

Không ngờ hôm nay chỉ có một đơn đặt hàng, mà lại đặt hết sạch toàn bộ số hoa trong ngày.

Đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống này.

Mắt Phương Hạm suýt thì rớt ra ngoài, cô còn tưởng là hệ thống lỗi gì đó.

Cô mở hệ thống quản lý ra xem, phát hiện toàn bộ đơn hàng đều được đặt bởi cùng một số điện thoại. Nhưng địa chỉ giao hàng lại chính là địa chỉ tiệm hoa Spring của cô.

Gì thế này?

Phương Hạm càng xem càng mơ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đã vậy số điện thoại đặt hàng còn là số ảo.

Có lẽ thấy sắc mặt cô dần căng thẳng, Giang Diệc Nhiên liếc sang nhìn một cái rồi hỏi: “Sao thế?”

“Em cũng không rõ nữa...”

Phương Hạm lắc đầu, chau mày nói: “Không biết ai đặt hết sách hoa trong tiệm em. Em vốn định hôm nay làm một cái mini-event nho nhỏ cơ. Để em gọi hỏi thử xem là ai.”

Cô gọi lại qua nền tảng đặt hàng.

Tiếng “tút tut” vang lên vài lần, cuộc gọi còn chưa kết nối thì điện thoại của Giang Diệc Nhiên bên cạnh đã đổ chuông.

“Em cúp đi, anh đặt đấy.” Giang Diệc Nhiên nói.

Lúc này xe cũng vừa đến gần tiệm hoa, anh tìm được chỗ đỗ nên đang cho xe chạy chậm lại.

Phương Hạm cầm điện thoại, mở to mắt sửng sốt: “Hả? Anh đặt á? Anh đặt hoa tiệm em để làm gì cơ chứ?”

Đáng tiếc là Giang Diệc Nhiên không trả lời cô ngay.

Sau khi dừng xe, anh mở cửa xuống trước. Phương Hạm vội vàng theo sau, vừa đi vừa tiếp tục chất vấn:

“Anh đúng là rảnh ghê! Coi như vút tiền qua cửa sổ luôn đấy! Tự nhiên làm vậy để làm gì chứ?”

Cô không hiểu nổi, nhưng vẫn theo anh bước về phía cửa tiệm Spring.

Ngay trước cửa tiệm, có một nhân viên vận chuyển mặc đồng phục đang đứng chờ, bên cạnh anh ta là một khối gì đó cao to được bọc trong hộp bìa cứng. Nhìn qua là biết rất bắt mắt, nhưng vì được che kín nên chưa nhìn thấy rõ nội dung bên trong.

Khi thấy Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm đến gần, người đó lập tức chào anh, gật đầu với cô, rồi đưa phiếu giao hàng cho Giang Diệc Nhiên ký nhận.

Phương Hạm vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ ngơ ngác lấy chìa khóa mở cửa tiệm.

Cô tưởng là câu lạc bộ của Giang Diệc Nhiên đặt hàng gì đó, nhưng vì địa điểm bên kia vẫn đang trong quá trình hoàn thiện nên anh ghi tạm địa chỉ giao đến chỗ cô.

Thấy Giang Diệc Nhiên bận rộn với người kia ngoài cửa, Phương Hạm cũng không để tâm nhiều.

Dù sao cô còn phải lo chuyện của mình.

Đợi nhân viên giao hàng rời đi, cô mới tò mò hỏi lại:

“Rốt cuộc anh đặt gì thế?”

“Vớ lại, tại sao lại mua sạch hoa tiệm em? Bây giờ em lại phải đăng bán lại từng loại, phiền muốn chết!”

Cô vừa hỏi vừa than vãn với vẻ bất lực.

Ngay lúc ấy, chiếc chuông gió treo trên cửa kính của tiệm khẽ leng keng vang lên.

Giang Diệc Nhiên đẩy cửa bước vào, vừa nghe cô cảm râm xong thì liền đưa tay chỉ về phía ngoài cửa.

“Em ra ngoài nhìn một chút đi.” Anh nói.

“Bên ngoài á?” Phương Hạm ngơ ngác.

Lúc này cô vừa mở máy tính, định chuẩn bị cập nhật lại tồn kho. Nghe anh nói xong liền tò mò bước nhanh ra ngoài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình hoảng hốt.

Hóa ra cái mà nhân viên vừa giao là một bảng biển quảng cáo đứng bằng gỗ lim thật to và nặng.

Giờ đây, lớp bao bì đã được gỡ ra, bảng biển được dựng thẳng đứng, đặt ngay chính giữa cửa tiệm, vô cùng bắt mắt.

Trên đó là những bông hoa nhiều màu sắc cùng vô số dấu chấm than rải rác, phía dưới là dòng chữ viết bay bướm cực kỳ nổi bật:

“Cô chủ tiệm hoa xinh đẹp hôm nay đã gả cho tôi rồi.”

“Toàn bộ hoa hôm nay tôi bao hết, miễn phí cho tất cả!”

Tác giả có lời muốn nói:

Phương Hạm: ???

Hahahahahahaha

Chương 57: Cha Mẹ

DTV-EBOOK

Nhìn dòng chữ to tổ bố trên tấm bảng quảng cáo, Phương Hạm vừa bực vừa buồn cười. Nhưng khi quay về tiệm hoa thấy Giang Diệc Nhiên, cô lại chẳng phát cáu nổi.

“Anh làm trò gì vậy chứ?” Cô hỏi.

Cô cũng thích sự lẳng mạn, nhưng đôi lúc lại thấy sợ những màn quá râm rộ như vậy.

Phương Hạm biết Giang Diệc Nhiên là có ý tốt. Hồi cấp ba, cô luôn nghĩ anh là kiểu người ít nói, tính tình lạnh lùng, chuyện gì cũng như chẳng để tâm. Sau này khi mới bắt đầu hẹn hò, cô cũng cảm thấy anh chăm sóc cô nhiều hơn là chủ động theo đuổi. Nhưng giờ cô mới phát hiện, thật ra Giang Diệc Nhiên là kiểu người sẽ dùng cách trực tiếp nhất để thể hiện tình cảm.

“Em không thích à?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Không phải là không thích, chỉ là thấy hơi buồn cười thôi.” Cô thở dài.

“Thực ra hôm nay em cũng định làm một chút sự kiện, kiểu như giảm giá hay tặng thêm hoa gì đó. Nhưng giờ anh đã ghi như thế rồi thì thôi tặng miễn phí luôn vậy.”

“Dù sao hôm nay cũng là một ngày đặc biệt mà.”

“Nhưng mà lần sau có ý định làm mấy chuyện như này thì nói với em trước cũng được, không cần phải tự đặt hết hoa trong tiệm. Đây là chuyện của hai

người, em không muốn để một mình anh phải bỏ tiền.”

Vừa nói, cô vừa cầm điện thoại lên, định ra ngoài chụp bảng quảng cáo đăng lên nhóm khách hàng thì phát hiện Giang Diệc Nhiên đã gửi trước cô một bước.

“Hả? Anh vào nhóm từ bao giờ vậy?” Phương Hạm cúi đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Cô nhớ rõ là Giang Diệc Nhiên không hề có trong nhóm khách của tiệm hoa.

“Thì quét mã QR trên tường là vào thôi.” Anh nói tỉnh bơ, tay chỉ lên tờ mã QR dán trên tường.

Phương Hạm vừa mở nhóm lên xem thì bên trong đã nổ tung rồi:

“Thật á? Kết hôn luôn rồi? Aaaa chúc mừng chúc mừng!!!”

“Là cái anh đẹp trai lần trước tui thấy trong tiệm đúng không? Tui nói rồi mà, nhất định là đuổi theo được rồi! [cười xấu hổ] Phương Hạm phải hạnh phúc đó nha!”

Phương Hạm cúi đầu nhìn hàng loạt lời chúc trong nhóm, mặt cũng hơi đỏ lên.

Cô suy nghĩ một chút, rồi viết một dòng thông báo:

“Hôm nay em kết hôn và đi đăng ký nè~ Tiệm có chương trình tặng hoa. Ai cần hoa cứ đến lấy nhé. Mỗi người 5 bông, em sẽ gói sẵn. Vì hôm nay hơi bận nên không giao tận nơi được. Mong mọi người vui vẻ nha! @Tất cả thành viên”

Phương Hạm vốn bắt đầu yêu thích hoa cũng bởi vì cô cảm thấy hoa có thể truyền tải một loại cảm xúc tích cực nào đó đến con người.

Có thể là tình yêu, tình thân, tình bạn hoặc đơn giản là yêu thương chính bản thân mình. Tóm lại, hoa là thứ khiến người ta thấy vui vẻ và được chữa lành.

Cô cũng hy vọng, sự hạnh phúc của mình hôm nay có thể lan tỏa đến người khác.

Sau khi gửi thông báo đi, dần dần đã có khách đến tiệm lấy hoa.

Ai cũng biết hôm nay cô kết hôn, nên khi bước vào đều nói lời chúc mừng. Thấy Giang Diệc Nhiên cũng ở đó thì sẽ thuận tiện hỏi một câu: “Là anh ấy à?”, sau khi được xác nhận, ai nấy đều không ngớt lời khen ngợi.

Hàng xóm láng giềng rộn ràng ra vào, vui vẻ nhận hoa mang đi.

Hôm nay Giang Diệc Nhiên cũng không ngồi yên, luôn tay luôn chân giúp cô. Cắt tỉa cành lá, gói hoa bằng giấy cứng và ruy băng.

Lúc đầu anh làm vụng về lắm, mấy bó hoa gói ra chẳng ra hình thù gì. Sau phải nhờ Phương Hạm cầm tay chỉ việc từng chút, anh mới gói dần dần đẹp lên.

Nhưng Giang Diệc Nhiên lại không biết buộc nơ, nên hai người chia nhau làm: anh gói hoa, cô buộc nơ hoàn thiện.

Cứ như thế, một buổi chiều trôi qua thật nhanh.

Càng về tối, hoa trong tiệm càng ít dần. Đến khi trời đã sụp tối hẳn, trong tiệm chỉ còn vài bó hoa chưa nở hết hoặc hơi xấu một chút.

Đúng lúc ấy, Phương Vi gọi điện giục hai người về ăn tối.

Giang Diệc Nhiên vẫn không hiểu vì sao Phương Hạm lại thích mở tiệm hoa đến thế. Vì trong mắt anh, chăm hoa chăm cỏ lại còn lo doanh thu, thật sự không phải công việc có lợi cho việc dưỡng bệnh của cô.

Nhưng mãi đến hôm nay, sau một buổi chiều cùng Phương Hạm bận rộn với hoa cỏ, Giang Diệc Nhiên mới thật sự nhận ra cô ấy thực sự yêu công việc này.

Có lẽ, tiệm hoa đối với Phương Hạm, cũng giống như tennis đối với anh.

Là một loại chỗ dựa trong cuộc sống, một niềm tin, một động lực khiến người ta muốn tiếp tục bước về phía trước.

Khi thấy cô tặng hoa cho người khác, Giang Diệc Nhiên có thể dễ dàng nhận ra ánh sáng lấp lánh trong mắt cô, cũng như sự thoải mái, niềm vui hiện rõ trên gương mặt.

Anh vừa phụ giúp vừa ngắm nhìn cô chăm chú buộc từng chiếc nơ.

Hồi còn đi học, anh đã biết Phương Hạm là kiểu người rất chuyên tâm, làm gì cũng cẩn thận, tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Dù sức khỏe không tốt, nhưng mỗi lần đến lớp nghe giảng đều ngồi ngay ngắn nhất lớp, bài tập thì

nắn nót viết từng chữ.

Lúc đó, anh từng chẳng mấy xem trọng kiểu con gái bị “khuôn phép” ràng buộc như vậy, thấy quá ngoan, quá bình lặng, thậm chí còn nghĩ hơi... ngốc.

Thế mà bây giờ nhìn lại, anh chỉ thấy lúc trước mình vừa mù vừa điếc, bên cạnh từng có một cô gái dịu dàng, tinh tế đến vậy, mà mình lại không hề nhận ra.

Giờ nhìn cô, anh chỉ thấy trên người cô luôn toát ra một thứ ánh sáng dịu dàng và thuần khiết, giống như ánh trăng vậy.

Người ta có thể không có sao, nhưng không thể thiếu mặt trăng.

Không cần phải luôn luôn ngắm nhìn, chỉ cần biết cô vẫn luôn ở đó, là đã thấy an tâm rồi.

Sắp đến sáu giờ tối.

Nhân lúc hôm nay vừa đi đăng ký kết hôn, mà ba của Phương Hạm vẫn còn ở lại thành phố, cả nhà đã hẹn tối nay sẽ ăn một bữa cơm sum họp.

Mọi thứ đều đã dọn dẹp đầu vào đây, hai người cũng chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa liếc nhìn điện thoại, Phương Hạm lại bất ngờ nói: “Chờ chút nữa nhé.”

“Sao vậy?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Một lát nữa có người muốn qua tiệm, bảo em đợi một chút.” Cô nhìn vào màn hình trả lời.

“Khách của em à?” Anh hỏi.

Thật ra đợi thêm một chút cũng không sao, nhưng qua vẻ mặt và giọng điệu của cô, Giang Diệc

Nhiên cảm thấy có điều gì đó cô chưa nói ra.

“Chắc là... vậy.” Phương Hạm hơi chần chừ.

“Chắc là? Với lại trong tiệm có còn hoa đâu nữa?”
Anh cau mày.

“Người đó vừa mới kết bạn với em qua nhóm khách, bảo là đang trên đường qua đây. Nhìn ảnh đại diện thấy quen lắm, chắc là trước đây từng gặp mà chưa add nên không nhớ rõ.” Cô nói.

“Không gấp, đợi thêm một chút cũng được.”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên gật đầu.

Đã nghe cô nói thế, anh cũng không hỏi thêm, chỉ cùng cô đợi thêm mấy phút.

Mãi đến khi chuông gió trên cửa vang lên, một người đàn ông bước vào.

Người đó dáng người cao ráo, phong thái điềm đạm chín chắn, trên người mặc một bộ vest đơn giản mà tinh tế.

Giang Diệc Nhiên lập tức nhận ra, chính là người lần trước đến tiệm đưa thuốc cho Phương Hạm.

“À, là anh à.” Phương Hạm cũng nhanh chóng nhận ra.

“Trong tiệm bây giờ chỉ còn mấy bông dành dành chưa nở, nhưng không sao đâu, về c ắm vào nước mấy hôm là nó nở liền.” Cô nói rồi nhanh chóng đi từ sau quầy ra đón tiếp, giọng nói có phần căng thẳng.

Cô nhanh tay cắt tỉa mấy bông dành dành còn lại, dùng giấy và vật liệu giữ ẩm gói cẩn thận rồi đưa cho đối phương.

“Không sao. Chúc mừng em.” Người đàn ông chỉ đứng ở cửa, không bước vào. Vừa nhận lấy bó hoa, anh vừa dịu dàng nói rồi đưa lại cho cô một túi quà nhỏ.

Phương Hạm có hơi bất ngờ, nhưng sau khi do dự chốc lát thì vẫn nhận lấy, khẽ nói lời cảm ơn.

Toàn bộ quá trình Giang Diệc Nhiên đều đứng bên cạnh.

Anh biết tim của Phương Hạm hiện giờ có liên quan đến người đàn ông đó, nên chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Anh cũng biết, so với người kia, mình là người may mắn hơn.

Người đàn ông ấy không nói gì nhiều, chỉ gửi lời chúc và quà rồi rời đi. Trước khi đi còn lịch sự gật đầu với Giang Diệc Nhiên.

Anh đi rồi, Phương Hạm vẫn đứng tại chỗ, tay cầm túi quà, nét mặt bồn thần.

Giang Diệc Nhiên bước đến, vòng ra phía sau cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Phương Hạm cũng thuận thế giờ tay ôm lấy eo anh.

Có đôi khi anh rất thẳng thắn, nhưng cũng có lúc lại không biết dùng lời để biểu đạt. Anh chỉ có thể vuốt tóc cô, như một cách nói: Anh ở đây.

“Đừng nghĩ nhiều, sống thật tốt chính là lời cảm ơn tốt nhất.” Anh khẽ nói.

“Ừm, em biết.” Phương Hạm tựa trán lên ngực anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô biết mình là người may mắn, đã chờ được một trái tim phù hợp. Vậy nên càng phải trân trọng cuộc sống, sống từng ngày thật tốt. Bởi vì giờ đây cô không chỉ sống vì mình, mà còn vì cả trái tim của người chị gái xa lạ kia.

Thật ra mỗi lần người đàn ông kia đến, trong lòng Phương Hạm đều có cảm giác nghèn nghẹn, đôi khi còn thấy nhói lên từng hồi.

Người ta bảo trái tim là có ký ức.

Có lẽ khi anh ấy nhớ đến cô ấy, thì cô ấy cũng đang nhớ đến anh ấy.

Sau khi đóng cửa tiệm, buổi tối cả nhà cùng nhau ăn cơm.

Hôm nay đăng ký kết hôn xong, dù chưa kịp tổ chức đám cưới, nhưng cũng xem như đã thành vợ chồng chính thức. Trong bữa cơm có bàn đến chuyện lễ cưới, sinh lễ và chuyện chuyển nhà.

Mọi người đều không muốn để Phương Hạm quá vất vả, nên đều bảo cô không cần lo toan nhiều. Chỉ là khi nhắc đến chuyện sau này cuối tuần hoặc sau khi tốt nghiệp sẽ dọn sang sống với Giang Diệc Nhiên, ban đầu Phương Vi kiên quyết không đồng ý, sau khi miễn cưỡng gật đầu thì lại ngồi khóc ngay trên bàn ăn.

May mà anh rể Quan Huống và ba Phương Hạm, ông Phương, kịp thời đỡ dành, không để không khí trở nên quá nặng nề.

Thực ra Phương Hạm ban đầu cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, nhưng sau khi thấy chị gái bật khóc, cô mới đột nhiên nhận ra, mình sắp lấy chồng, sắp

rời khỏi nhà rồi, trong lòng cũng chợt dâng lên một nỗi xao xuyến khó tả.

Tối hôm đó, ăn cơm xong, Phương Hạm theo Giang Diệc Nhiên về nhà họ Giang. Lúc chia tay với Phương Vi và ba Phương ở bãi đậu xe, tâm trạng cô đột nhiên chùng xuống, chẳng thể vui nổi.

Rõ ràng là cưới được người mình yêu, vậy mà lại mang theo cảm giác buồn bã khi rời khỏi nhà.

Có lẽ Giang Diệc Nhiên cũng nhận ra nỗi niềm ấy của cô. Trên đường về, anh cố ý kể mấy chuyện thú vị để làm cô phân tâm, còn nói sau này sẽ đi thử váy cưới và chụp ảnh cưới cùng cô.

Về đến nhà, Phương Hạm ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, vừa lựa chọn những tiệm váy cưới mình muốn đến, vừa tranh thủ trả lời tin nhắn chúc mừng của bạn bè.

Đợi đến khi Giang Diệc Nhiên vận động xong, tắm rửa sạch sẽ quay về, thì cô đã từ sofa chuyển sang ngồi trên giường.

“À đúng rồi, anh đã nói với ba mẹ anh chuyện tụi mình đi đăng ký kết hôn chưa?” Phương Hạm ngồi trên giường hỏi anh.

“Chưa.” Giang Diệc Nhiên trả lời thẳng, “Anh chỉ đăng lên vòng bạn bè là mình đã kết hôn rồi. Không biết họ có thấy không.”

Anh vừa nói, vừa cầm khăn bông lau mái tóc còn ẩm ướt.

Do vừa tắm xong, anh chỉ mặc một chiếc quần boxer sẫm màu, phần thân trên trắng trẻo rần rở, bờ vai rộng, eo thon, cánh tay và cơ lưng đều rất săn

chắc, khiến mắt Phương Hạm bất giác mở to, chớp chớp mấy lần, nhìn thêm vài cái nữa.

Cô cũng không biết nên nói gì luôn.

“Anh... anh cũng thật là thành thật quá đấy. Hay là vẫn nên báo một tiếng đi? Dù sao thì đó cũng là ba mẹ anh mà.” Phương Hạm hơi do dự, rồi vẫn nhẹ giọng nói.

Gia đình cô thì đã ủng hộ từ đầu đến cuối.

Nhưng đến tận lúc đi đăng ký kết hôn rồi, cô vẫn chưa từng gặp qua ba mẹ Giang Diệc Nhiên.

Cảm giác này kỳ kỳ.

Có lẽ là vì trong thâm tâm, cô vẫn hy vọng cuộc hôn nhân này có thể được sự chúc phúc từ cả hai bên gia đình. Nếu không thì trong lòng cứ cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Giang Diệc Nhiên xoay đầu lại nhìn cô một cái.
“Nếu em muốn anh báo thì anh sẽ gọi cho họ.”

“Em sao cũng được.” Phương Hạm đáp.

Tuy là cô hy vọng được hai bên cha mẹ chúc phúc, nhưng cô cũng hiểu mối quan hệ giữa Giang Diệc Nhiên và ba mẹ anh không tốt, đã nhiều năm không liên lạc. Cô sợ nếu bắt anh gọi điện, sẽ khơi lại những ký ức không vui.

Nhưng Giang Diệc Nhiên thật sự hiểu cô quá rõ.

Chỉ cần nhìn cô một lúc, anh đã đoán ra được mong muốn trong lòng cô, dù ngoài miệng cô nói “sao cũng được”, nhưng thực ra trong tim vẫn còn giữ lại một chút hy vọng nhỏ bé.

Đúng lúc Phương Hạm đang miên man suy nghĩ, thì thấy Giang Diệc Nhiên đặt khăn bông trắng sang một bên bàn, rồi đi thẳng tới bên giường, cầm điện thoại cúi đầu bắt đầu bấm số.

Anh bật loa ngoài.

Giọng nói bên kia vang lên rất rõ ràng trong không gian yên tĩnh của phòng ngủ.

Một lúc lâu sau mới có người bắt máy.

Là giọng một người đàn ông lớn tuổi, nghe qua là biết đã có tuổi. Phương Hạm đoán chắc là ba của Giang Diệc Nhiên.

Giang Diệc Nhiên cũng không hề vòng vo. Sau khi cuộc gọi được kết nối, anh nói thẳng một câu:

“Ừ, tôi có chuyện muốn báo.”

“Tôi đã kết hôn rồi, hôm nay vừa đi đăng ký.”

Chương 58: Tắt Đèn

DTV-EBOOK

Bên kia rất nhanh truyền đến giọng đàn ông lộ rõ sự kinh ngạc: “Cái gì cơ?”

Nhưng Giang Diệc Nhiên vẫn tỏ ra bình tĩnh, chỉ đối diện với điện thoại nói một câu:

“Chỉ gọi để báo một tiếng, tui tôi đã đăng ký kết hôn rồi. Thời gian và địa điểm tổ chức hôn lễ vẫn sẽ thông báo cho ông, nhưng không ép buộc hai người phải đến, không cần cảm thấy có gánh nặng.”

“Nếu không có chuyện gì khác thì tôi cúp máy đây.”

Lúc Giang Diệc Nhiên nói chuyện với ba mình qua điện thoại, Phương Hạm vẫn ngồi trên giường nhìn anh, trong lòng hơi căng thẳng. Nhưng anh thì lại vô cùng điềm tĩnh, giọng điệu không hề dao động.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng, thái độ của Giang Diệc Nhiên đối với người bên kia điện thoại rất lạnh nhạt, không giống thân tình máu mủ chút nào, mà giống như người xa lạ hơn.

Phương Hạm giờ đây đã hiểu vì sao hồi cấp ba Giang Diệc Nhiên lại khiến cô có cảm giác xa cách đến vậy.

Trước kia cô từng nghĩ, có thể nhà anh giàu có, ba mẹ không quá thân thiết nhưng chí ít vẫn là một gia đình. Nhưng giờ cô mới biết, hóa ra từ rất sớm Giang Diệc Nhiên đã chỉ còn lại một mình.

Vậy những năm qua, anh đều sống một mình như vậy sao?

Không cảm thấy cô đơn sao?

Phương Hạm bắt giắc cau mày. Cô đang suy nghĩ mông lung thì Giang Diệc Nhiên đã gọi tiếp một cuộc nữa, lần này có lẽ là cho mẹ anh.

Nhưng gọi hai lần đều không có ai bắt máy.

“Không nghe máy, không biết bận gì, có khi ngủ rồi.”

“Anh nhắn tin rồi, đợi bà ấy thấy rồi trả lời sau vậy.”

“Ừ, không sao đâu. Chúng ta chờ cũng được.”

Phương Hạm gật đầu, chủ động vươn tay ra. Giang Diệc Nhiên thấy vậy liền cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Hai đứa mình ôm nhau một lúc nhé rồi em đi tắm.”

Cô nói sau khi hai người buông nhau ra.

Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu.

—

Lần này Phương Hạm thông minh hơn lần trước đến nhà Giang Diệc Nhiên, trong túi đeo vai còn mang theo đồ dùng vệ sinh cá nhân và đồ ngủ của mình.

Vì tình trạng tim, cô không thể ngâm mình lâu, bình thường đều phải tắm vòi sen hoặc dùng khăn ẩm lau người, hơn nữa nhiệt độ nước phải được kiểm

soát rất nghiêm ngặt, không quá lạnh cũng không quá nóng.

Cô tắm gội đơn giản rồi dùng máy sấy hong khô tóc. Khi ra khỏi phòng tắm, Giang Diệc Nhiên đang tựa người nơi mép giường, chăm chú xem nội dung gì đó trên máy tính bảng.

Anh không mặc áo, để lộ cánh tay rắn rỏi và cơ bụng trắng trẻo, rõ nét.

Đèn ngủ hai bên giường đều sáng, chỉ có đèn trần là đã tắt. Căn phòng ngập trong ánh sáng vàng ấm áp, tạo cảm giác mờ ảo dịu dàng, bao phủ quanh người anh như một lớp ánh sáng mềm mại.

Không hiểu sao, khoảnh khắc Phương Hạm bước ra từ phòng tắm, nhìn thấy Giang Diệc Nhiên nửa nằm trên giường xem máy tính bảng, trong đầu lại dấy lên cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

Như thể hai người họ đã sống chung rất lâu rồi, từng trải qua khung cảnh thế này không biết bao nhiêu lần.

Một loại cảm giác an yên, tĩnh lặng của năm tháng.

Phương Hạm mặc đồ ngủ và dép đi trong nhà, đi đến bàn uống nước lấy một chai khoáng uống một ngụm, rồi uống thuốc tối, sau đó mới trở lại giường, vén chăn lên ngồi xuống.

Chiếc giường trong phòng Giang Diệc Nhiên rất êm, mềm mại mà không bị lún, nằm lâu cũng không thấy mỏi cổ.

Ngay khi thấy cô uống thuốc xong và đi về phía giường, ánh mắt của Giang Diệc Nhiên liền rời khỏi

máy tính bảng, dõi theo từng cử động của cô, cho đến khi thấy cô leo lên giường, nằm xuống bên cạnh mình.

“Chúc mừng tân hôn, vợ yêu.”

Anh nghiêng đầu, mỉm cười nhẹ, ánh mắt đen nhánh sáng rực, đưa tay phải lên xoa xoa đầu cô.

Đây là lần đầu tiên Phương Hạm nghe thấy Giang Diệc Nhiên gọi mình là “vợ”, trong chốc lát cô ngẩn ra, rồi bỗng chốc đỏ mặt.

“Anh cũng vậy, chúc mừng tân hôn.”

Không biết nên đáp lại ra sao, cô đành đáp y như anh.

Nói xong, Giang Diệc Nhiên lại tiếp tục xem máy tính bảng. Phương Hạm thì nằm đó, từ góc độ thấp ngược nhìn gương mặt nghiêng của anh, đường viền cằm đầy cuốn hút.

Ánh sáng dịu dàng vàng ấm từ chiếc đèn ngủ tỏa ra, phủ lên mái tóc của người đàn ông đối diện, tạo thành một vầng sáng mềm mại, nhìn vừa ấm áp lại vừa bình yên.

Giờ vẫn chưa quá khuya.

Phương Hạm cuộn mình trong chăn, cầm lấy chiếc điện thoại bên cạnh liếc nhìn, thấy có rất nhiều tin nhắn chưa đọc trong WeChat.

Một phần là lời chúc mừng từ bạn bè trong nhóm. Có người vì ban ngày bận làm nên giờ mới biết tin, vội vàng nhắn chúc cô tân hôn vui vẻ. Còn nhóm bạn cùng phòng thì @ cô, hỏi tối nay có về ký túc xá ngủ không.

“Tối nay có về không đó? @Phương Hạm”

“Chắc chắn là không rồi! Hôm nay người ta đi đăng ký kết hôn đó, đại hỷ nha, tất nhiên là phải động phòng hoa chúc rồi~ [chó cười]”

“Hiểu hiểu, Phương Hạm tối nay phải làm chuyện quan trọng hơn mà~ [mắt liếc]”

Phương Hạm nhìn đồng tin trong nhóm, hai má và vành tai đều nóng bừng lên.

Cô biết các bạn đang ám chỉ chuyện gì, thấy vừa ngại vừa không biết nên phản hồi thế nào, cuối cùng đành giả vờ không thấy, lặng lẽ thoát khỏi nhóm.

Nhưng ngay sau khi vừa thoát ra, cô đã nhận được tin nhắn của chị gái, Phương Vi.

Giọng điệu đọc lên mang theo sự bất an, thậm chí còn có chút lo lắng thái quá:

“Phương Hạm, ngủ chưa vậy?”

“Chị nghĩ đi nghĩ lại vẫn phải dặn em một câu. Tuy kết hôn là chuyện vui, nhưng cơ thể em khác người bình thường. Một số chuyện vẫn nên chú ý. Đừng quá buông thả, biết chưa?”

“Thuốc phải uống đúng giờ. Nếu có sinh hoạt vợ chồng thì càng phải cẩn thận, không được quá mạnh. Còn nhớ bác sĩ từng nói gì không? Tuyệt đối tránh căng thẳng quá mức, k1ch thích quá độ hoặc cảm xúc dao động mạnh.”

“Chị hiểu hai đứa mới cưới, muốn gần gũi là chuyện bình thường.”

“Nhưng chị không ở bên cạnh để bảo vệ em nữa, em phải tự chăm sóc và bảo vệ chính mình. Giang

Diệp Nhiên chưa từng chăm sóc người bị bệnh tim, cậu ta cũng không bị, nên chắc chắn nhiều điều không hiểu.”

“Nói chung là đầu giường nhớ để sẵn hộp thuốc và thuốc cấp cứu. Nếu tim có cảm giác khó chịu, lập tức dừng lại và uống thuốc, nghe chưa?”

Phương Hạm đọc mà cũng thấy được sự lo lắng thật lòng của chị mình, sợ cô vì chuyện gì đó với Giang Diệp Nhiên mà ảnh hưởng đến sức khỏe.

Cô đúng là người có bệnh tim, những tình huống như chị nói quả thực có thể xảy ra, nên không thể chủ quan.

Nhưng sao ai cũng cho rằng tối nay chắc chắn họ sẽ làm “chuyện đó”? Thực ra, có ai nói là chắc chắn đâu.

“Yên tâm nha chị, em sẽ tự chăm sóc bản thân. [ôm ôm]”

Cô gõ một dòng rồi gửi lại cho chị gái.

Dù vậy, lời chị cũng không sai, chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

Phương Hạm vén chăn, xuống giường, lục tìm trong túi xách hai lọ thuốc cấp cứu mang theo, định để ở đầu giường.

Giang Diệp Nhiên thấy cô rời giường rồi cầm gì đó trở lại, ngẩng đầu nhìn một cái. Thấy cô định đặt thuốc xuống, anh lập tức đoán ra được ý định.

“Chỗ anh có để sẵn thuốc rồi, em để luôn ở đây cũng được.”

Vừa nói, anh vừa nghiêng người mở ngăn kéo phía bên giường cô. Bên trong đúng là có một hộp thuốc nhỏ, cùng vài món đồ dùng hàng ngày có thể cần thiết.

Phương Hạm còn nhìn thấy cả một hộp bao cao su.

“Ừ, được.”

Cô gạt đầu, đặt thuốc của mình vào trong. Tiện thể, cô tò mò mở hộp thuốc Giang Diệc Nhiên chuẩn bị ra xem thử, bất ngờ phát hiện có rất nhiều loại là thuốc cô đang uống hằng ngày, thậm chí giống y hệt cả thương hiệu mà bác sĩ từng kê.

“Anh mua mấy loại thuốc này ở đâu vậy? Sao giống y hệt của em thế?”

“Vì anh thấy em uống những loại nào thì mua y vậy thôi. Mà đổi thuốc bừa bãi cũng không tốt đúng không?”

“Ồ.”

Phương Hạm gạt gạt đầu, bỗng nhiên thấy mình hơi ngốc.

Cô đặt thuốc xong, lại quay về giường. Thấy Giang Diệc Nhiên vẫn đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính bảng, cô liền hỏi:

“Anh đang xem gì thế? Liên quan đến câu lạc bộ hả?”

Giang Diệc Nhiên lắc đầu.

“Không. Anh đang xem mấy bản thiết kế tiệc cưới. Anh chọn trước vài mẫu, chưa quyết hẳn. Xem qua rồi đưa cho em chọn cái em thích nhất.”

Nói rồi anh nghiêng người, đưa màn hình máy tính bảng lại gần để cô cùng xem.

“Cái này em thích không?” Anh hỏi.

Phương Hạm cúi đầu nhìn thử, là một mẫu phong cách đồ đậm cổ điển. Nhìn chẳng giống đám cưới, mà giống lễ đăng cơ thì đúng hơn. Cô vội vàng lắc đầu nguầy nguậy.

“Còn nhiều mẫu khác nữa.”

Anh hơi nghiêng người lại gần, ngón tay thon dài vuốt trên màn hình. Trên đó hiện ra một mẫu khác, kiểu lâu đài châu Âu cổ kính. Nhìn đúng là rất lãng mạn.

“Cũng được.”

Cô gật nhẹ.

Xem thêm mấy mẫu nữa. Thật ra chỉ khác nhau ở phong cách tổng thể và tông màu chủ đạo. Nhưng Phương Hạm lại thích nhất một bản thiết kế tiệc cưới ngoài trời.

Trên thảm cỏ xanh mướt, nắng vàng dịu nhẹ, váy cưới trắng tinh khôi, xung quanh rải đầy hoa hướng dương, hoa bách hợp và hoa dành dành. Nhìn vào là thấy lòng như được gột sạch, nhẹ nhõm và hân hoan.

Không cầu kỳ như mấy mẫu khác, nhưng thẳng ở sự thuần khiết, ngọt ngào và dễ chịu.

“Em thích kiểu này nhất.” Cô chỉ tay vào đó.

“Được, anh biết rồi.” Giang Diệc Nhiên đáp.

Cô nhìn anh, thuận miệng hỏi một câu:

“Anh thích kiểu nào nhất vậy? Thật ra mấy mẫu còn lại cũng khá đẹp đó.”

“Anh sao cũng được, chủ yếu vẫn là em thích.”

Giang Diệc Nhiên vừa nói, vừa cúi đầu hôn nhẹ lên má cô một cái, sau đó cầm lấy máy tính bảng, nói thêm:

“Mai anh đã đặt lịch thử váy cưới rồi, mình ngủ sớm đi.”

“Ừm, được.”

Phương Hạm gật đầu, mặt hơi ửng đỏ, nằm xuống lại, mắt nhìn theo cánh tay Giang Diệc Nhiên duỗi ra, tắt đèn điều khiển ở bên bàn.

Rất nhanh, căn phòng tối dần, cho đến khi chìm vào bóng đêm hoàn toàn.

Chiếc giường rất rộng, nhưng khoảng cách giữa hai người lại không xa là bao.

Cô có thể nghe rõ tiếng hít thở đều đặn, bình tĩnh của Giang Diệc Nhiên từ bên trái truyền đến.

Phương Hạm trong chăn tựa quây một chút, tiếng ma sát giữa cơ thể và lớp vải trong bóng tối nghe rõ đến mức khiến cô có chút xấu hổ. Bên kia không hề có động tĩnh, còn cô thì cứ xoay trở mãi, thấy mình như đang gây rối nên cố gắng giữ bình tĩnh lại.

Không ngờ cô vừa dừng lại thì bên kia lại bất ngờ trở mình, xoay người sang đối diện rồi vòng tay ôm lấy cô.

Phương Hạm giật thót, tim như bị kéo căng lên một nhịp. Cô cảm nhận rõ luồng khí ấm áp không thuộc về mình đang phả nhẹ sau gáy, nhịp một, nhịp

một, khiến toàn bộ dây thần kinh như bị quấn chặt lại.

“Em vẫn căng thẳng lắm à?”

Giọng nam trầm thấp trong bóng tối vang lên ngay bên tai, mang theo từ tính dịu nhẹ, khiến vùng thắt lưng cô ngứa ngứa.

“Có một chút, nhưng cũng ổn rồi.” Cô trả lời.

Giờ thì khá hơn nhiều.

Trước đây chỉ cần Giang Diệc Nhiên xuất hiện trong cùng một phòng là tim cô đã không yên nổi, dù có cách xa nhau cả tám trượng. Còn bây giờ, ôm nhau hay hôn nhẹ cũng đều không sao cả.

Nhưng hôm nay là ngày hai người đi đăng ký kết hôn, tâm trạng rõ ràng khác với mọi ngày, cảm giác có phần hưng phấn hơn thường lệ.

Trong bóng tối, Giang Diệc Nhiên không nói gì thêm, chỉ yên lặng ôm cô một lúc.

Không rõ là bao lâu, chừng một hai phút gì đó, khi Phương Hạm vừa thả lỏng thì đối phương lại bất ngờ hôn nhẹ lên vành tai trái của cô, cánh tay cũng siết chặt thêm một chút.

Cảm giác đó thật kỳ diệu.

Cứ như nơi anh hôn qua sẽ âm ỉ bừng sáng lên một chút. Không bỏng rát, nhưng rõ ràng khác biệt hoàn toàn so với những vùng khác trên cơ thể.

Phương Hạm khẽ cắn môi, lặng lẽ trở mình, ngược mặt nhìn về phía anh.

Lúc này mắt đã dần quen với bóng tối, không còn mù mịt như khi vừa tắt đèn. Cô có thể thấy rõ đường nét của anh trong đêm.

Giang Diệc Nhiên cũng cảm nhận được cô xoay người, liền nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Ngón tay đàn ông xuyên qua mái tóc, men theo đường cong từ đỉnh đầu chậm rãi trượt xuống. Đến khi chạm đến vùng gáy nơi nối liền với xương sống thì mới buông ra. Nơi đó vốn nhạy cảm, nên cơ thể cô bất giác khẽ rung lên.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

“Chúc em tân hôn vui vẻ.”

Anh đáp, giọng nói rất nghiêm túc, chân thành. Tuy vẫn là câu nói trước khi đi ngủ ban nãy, nhưng lần này lại mang một cảm giác hoàn toàn khác.

Nếu câu lúc nãy có chút bông đùa nhẹ nhàng, thì câu vừa rồi lại rất trịnh trọng.

“Cảm ơn em vì đã muốn cưới anh.”

“Vì anh rất tốt nên tất nhiên là em muốn cưới anh rồi.” Phương Hạm đáp.

Đối phương khẽ “ừ” một tiếng, gật đầu.

“Dù anh không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng hiện tại anh yêu em.”

“Em cũng vậy.”

Cô nói, rồi chủ động nghiêng về phía anh, vòng tay ôm lấy Giang Diệc Nhiên. Một luồng ấm áp từ trong ra ngoài lan tỏa khắp người.

Tuy Giang Diệc Nhiên là kiểu người bề ngoài lạnh lùng, nhìn cứ như chạm vào sẽ bị đông cứng. Nhưng thực tế khi ôm lấy anh, lại cảm nhận được nhiệt độ cơ thể rõ ràng, nóng hơn cô rất nhiều.

“Buồn ngủ chưa?” Anh hỏi.

Phương Hạm lắc đầu: “Chưa... ngủ được đâu.”

Dù ban này còn thấy buồn ngủ, nhưng bị mấy câu tỏ tình của Giang Diệc Nhiên làm cho rung động đến mức chẳng còn tâm trí đâu mà ngủ nữa.

Cô vừa nghĩ vậy thì bất ngờ má lại bị anh khẽ chạm vào. Hai tay anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn.

Cô mở to mắt chớp chớp, còn chưa kịp phản ứng gì thì môi anh đã áp xuống, ấm nóng, dịu dàng, lại có chút hương bạc hà quen thuộc trong hơi thở.

Phương Hạm theo bản năng khép mắt lại, môi khẽ hé mở.

Tác giả có lời muốn nói:

Tắt đèn rồi đó ~

Chương 59: Mềm Mại

DTV-EBOOK

Vừa hé môi ra, hơi nóng hằm hập đã len lõi tiến vào.

Phương Hạm nhắm chặt mắt, như thể mọi giác quan đều tạm thời bị phong tỏa, chỉ còn lại cảm giác lạ lẫm nơi môi răng.

Lúc đầu, Giang Diệc Nhiên chỉ nhẹ nhàng phác họa hình dáng đôi môi cô, mang theo cảm giác ngứa ngáy, sau đó khẽ cắn một cái, lần theo khe môi mà trườn vào, cuốn lấy phần thịt mềm mại, ẩm ướt, ngọt ngào như vỏ trai non.

Nhưng đến tận giờ, cô vẫn chưa biết cách điều chỉnh nhịp thở.

Có lẽ thêm vài lần nữa sẽ quen thôi.

Thật ra bản thân anh cũng đang mò mẫm dần từng chút, chỉ là so với cô thì có vẻ anh thiên phú hơn một chút trong khoản này.

Trong khi đó, Phương Hạm chỉ cảm thấy mình đã hơi choáng ngợp bởi nụ hôn kéo dài không dứt kia. Không ngờ Giang Diệc Nhiên không những không dừng lại mà còn hơi nghiêng người tiến lại gần hơn nữa.

Cô còn đang tập trung vào cảm giác nơi môi lưỡi, thì bất ngờ bên hông bị một bàn tay vòng qua, ngay tại hõm eo, anh ấn mạnh một cái, đầy lực.

Phương Hạm giật mình theo phản xạ, hơi né ra, tạm thời rời khỏi môi anh.

Đối phương khẽ bật cười một tiếng, không tiếp tục hôn nữa mà cúi xuống cắn nhẹ vào cằm cô.

Chỉ là một cái cắn rất khẽ, chỉ có đầu răng chạm nhẹ qua.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút.” Anh nói.

“Ừm.”

Phương Hạm mơ màng gật đầu, đồng ý, nhưng thật ra đầu óc đã loạn hết cả lên rồi.

“Bây giờ tim có đập nhanh không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Cũng... cũng bình thường.” Cô lúng búng đáp.

Thật sự không cảm nhận rõ nó nhanh hay không, nhưng chắc chắn không giống như lúc bình thường. Có lẽ chỉ đơn thuần là do hồi hộp.

“Nếu thấy không khỏe thì phải nói ngay, hoặc vỗ anh hai cái cũng được.” Anh lại dặn dò.

Phương Hạm vừa gật đầu vừa cảm thấy mình mềm nhũn ra như bông, chẳng còn tí sức lực nào cả.

Cô có linh cảm Giang Diệc Nhiên đang ám chỉ sắp có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng nghĩ lại thì hình như lúc trước anh cũng từng nói mấy câu tương tự.

Có thể là vì lần đầu tiên Giang Diệc Nhiên ép cô đến tận tường, cô đã kêu đau tim, nên từ đó về sau anh luôn đặc biệt cẩn thận, sợ những hành động quá mạnh hoặc cảm xúc quá kích động sẽ làm tim cô tái phát vấn đề.

Phương Hạm đang nghĩ tới đây thì chợt nghe anh hỏi:

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Trong bóng tối, giọng anh nghe càng rõ, trầm thấp lại mang chút từ tính, nhưng vẫn giữ được nét trong trẻo của tuổi trẻ, như một luồng điện kéo cô về hiện thực.

“Không có gì.” Cô lắc đầu khe khẽ, giọng nhỏ như muỗi kêu.

Vừa dứt lời, tiếng chân đệm cọ xát bất ngờ trở nên rõ ràng trong tai.

Giang Diệc Nhiên buông cô ra, trở mình một cái, đổi sang tư thế nằm đè lên trên. Hai tay anh chống sang hai bên bờ vai cô.

Phương Hạm mềm oặt nằm đó, ngược nhìn bóng dáng cao lớn màu đen nhạt đang phủ lấy mình.

Cô chớp chớp mắt, nhìn đường nét mờ mờ của anh trong bóng tối, tim cũng theo đó mà nháy nhót không yên.

Chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người xuống. Nhưng khác với những gì cô tưởng tượng, anh không làm gì cả, chỉ đơn giản là cúi xuống hôn nhẹ lên vành tai cô.

Phương Hạm đặc biệt nhạy cảm ở tai, nhất là phần vành ngoài.

Không rõ là Giang Diệc Nhiên có phát hiện ra không, hay chỉ là ngẫu nhiên anh lại thích hôn ở vị trí đó. Dù sao thì mỗi lần hai người gần gũi thân mật, anh đều sẽ hôn qua tai cô một cái.

Mỗi lần như thế, cô lại thấy ngứa ngáy.

Nhất là khi môi anh mềm mại, ấm áp, lại ẩm ướt chạm vào phần tai ngoài, cảm giác trộn lẫn với hơi thở nóng hổi phả ra, khiến phần eo và lưng dưới như bị lông vũ quét qua.

Dễ chịu, nhưng cũng không hẳn dễ chịu, rất khó diễn tả.

Giang Diệc Nhiên vẫn tiếp tục hôn ở chỗ ấy, khiến Phương Hạm không tự chủ được mà khẽ nhúc nhích phần eo.

Bình thường, anh chỉ hôn vài cái rồi thôi, nhưng hôm nay lại lâu bất thường. Anh cứ lưu luyến bên tai cô, hôn hết lần này đến lần khác, rồi khẽ cắn nhẹ một cái.

Phương Hạm bắt đầu thở gấp, cả người cuộn lại một cách bản năng, nhắm chặt mắt, rúc đầu vào hõm vai anh như muốn tìm một chút cảm giác an toàn.

Tiết là một khi nhắm mắt lại, các giác quan khác dường như cũng bị phóng đại lên theo cách vô hình.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của anh phả nơi tai, sau đó từ từ lần xuống. Môi anh vẫn luôn kề sát làn da cô, từ vành tai dọc theo cổ chậm chậm hôn xuống dưới, như châm từng chấm lửa dọc đường đi.

Phương Hạm không kìm được, cả hô hấp lẫn nhịp thở đều khẽ khàng đi nhiều.

Cô gần như chắc chắn, Giang Diệc Nhiên đang muốn làm gì đó. So với những lần trước, cảm giác lần này rõ ràng hơn nhiều.

Quả nhiên.

Khi nụ hôn của anh chạm đến bên cổ cô, ngón tay anh cũng đặt vào viền cạp chiếc quần ngủ nơi eo cô.

Phương Hạm vẫn nhắm mắt, cảm thấy mình như thể đã hóa thành một vũng nước mềm oặt. Nhưng cảm giác đó lại rất dễ chịu, khiến cô như trở thành một tín đồ của chủ nghĩa khoái lạc, không chống cự nổi sự cám dỗ, chỉ muốn nhắm mắt mặc anh hôn mãi như vậy.

Nhưng ngay lúc đó, Giang Diệc Nhiên khẽ dùng ngón tay móc lấy cạp quần cô, kéo nhẹ xuống.

Cô mặc một bộ đồ ngủ nguyên bộ, gồm áo và quần dài.

Ban đầu anh định chỉ dùng một tay để cởi giúp cô, nhưng hình như có chút khó khăn. Cuối cùng, vẫn là Phương Hạm đỏ bừng mặt, tự mình đưa tay cởi cả quần và đồ lót ra.

“Được chứ?” Anh hỏi.

Phương Hạm không biết nên trả lời sao, chỉ đỏ mặt “ừm” một tiếng rất nhẹ.

Tựa như mọi thứ đều thuận theo lẽ tự nhiên mà diễn ra.

Giang Diệc Nhiên đã tắm rồi, làn da trần trụi của anh ngoài hơi nóng ra còn có một mùi hương gỗ dịu nhẹ. Khi cô vùi mặt vào cổ anh, có thể mơ hồ ngửi thấy mùi hổ phách pha chút xạ hương từ cổ áo anh, khô ráo, nhưng mềm mại và kéo dài.

Phương Hạm cảm thấy Giang Diệc Nhiên là một mâu thuẫn sống.

Có lúc trông anh rất giàu kinh nghiệm, nhưng thoát cái lại như một tên ngốc vụng về.

Nhưng cô lại chẳng thấy phiền chút nào, ngược lại còn cảm thấy lúc anh lúng túng như vậy thật đáng yêu.

Dù vậy, trong chuyện này, cô vẫn là người lo lắng nhiều hơn.

Có thể anh cảm nhận được nhịp thở của cô bắt đầu hỗn loạn, nên luôn dừng lại đúng lúc để cô có thể thả lỏng.

Anh hình như luôn nghĩ đến nhiều hơn cô, nên lúc nào cũng cẩn thận từng chút, khiến màn dạo đầu kéo dài mãi không thôi.

Thậm chí đến cuối cùng, trong lòng Phương Hạm còn hơi sốt ruột. Cô khe khẽ rên một tiếng, giọng mảnh như tơ, ngưng đến mức suýt khiến Giang Diệc Nhiên không nghe rõ.

Anh nghiêng người, mở ngăn kéo phía đầu giường, rút ra một chiếc hộp, lấy một chiếc bao ra dùng. Tay còn lại theo viền áo cô mà luồn lên trên.

Bàn tay của Giang Diệc Nhiên rất to, các ngón tay thon dài, đốt xương rõ ràng. Một bàn tay là đủ bao phủ toàn bộ nơi kín đáo kia của cô. Phần giữa ngón cái và ngón trỏ có lớp chai mỏng, đầu ngón tay hơi thô ráp, mang theo cảm giác mạnh mẽ của đàn ông.

Đôi khi, mu bàn tay hay ngón út của anh sẽ lướt nhẹ qua nơi vết mổ của cô.

Một luồng điện nhói lên từ dưới xương cụt khiến cô rùng mình, không kìm được mà hít sâu một hơi.

Ban đầu chỉ cảm thấy có chút lạ lẫm, hơi đau nhưng cũng rất đầy đặn, như thể sắp là phẳng mọi nếp gấp bên trong, khiến cô không tự chủ được mà co chặt lại.

Thật sự là khó lòng chống đỡ.

Tai cô đã đỏ ửng, khẽ cắn môi thở dồn, cố gắng kiềm chế nhịp tim đang tăng nhanh.

Thật ra, cô vẫn đang giằng co giữa nên tiếp tục hay dừng lại, không chắc mình có thể hoàn thành chuyện này trọn vẹn hay không. Nhưng cô cũng không nỡ nói lời từ chối, bản thân cũng muốn thử cố gắng thêm một chút.

May mắn là Giang Diệc Nhiên luôn rất cẩn thận. Mọi thứ ban đầu đều từ tốn nhẹ nhàng, vừa làm vừa chăm chú theo dõi phản ứng của cô.

“Chăn mới vừa phủ, bóng đêm lay động.

Bóng người lẩn trong rèm, mùi hương quện với gỗ trầm.”

Ở nơi chẳng ai hay biết, bên ngoài gió đã nổi lên.

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Tối qua thức muộn nên Phương Hạm ngủ khá say, thời gian cũng kéo dài hơn thường lệ.

Giang Diệc Nhiên dậy sớm hơn cô, mở hé rèm cửa để ánh sáng tràn vào, le lói chiếu lên căn phòng ngủ rộng rãi, sạch sẽ.

Hôm nay lẽ ra mười giờ sáng sẽ đi thử váy cưới, bây giờ đã chín giờ. Nhưng nhìn Phương Hạm còn đang ngủ, anh lại không nỡ đánh thức cô.

Tối qua cô mệt rồi.

Đối với Giang Diệc Nhiên thì không vấn đề gì, chỉ thấy thỏa mãn. Nhưng với Phương Hạm thì lại khác.

Vì phải để ý đến thể trạng của cô, nên dù anh vẫn còn h@m muốn, cũng chỉ làm hai lần rồi để cô ngủ.

Thế là đủ rồi, phải không?

Anh đi tắm ở phòng ngoài, sợ dùng phòng tắm sát phòng ngủ sẽ phát ra tiếng động làm cô tỉnh.

Không ngờ lúc trở về thì Phương Hạm đã tỉnh, chỉ là trông còn hơi ngơ ngác, bờ vai trắng nõn lộ ra khỏi chăn.

“Dậy rồi à?” Anh đi đến, ngồi xuống mép giường, vừa nói vừa đưa tay chạm nhẹ vào má cô.

Tận mắt nhìn đôi má trắng mịn của cô dần ửng hồng lên.

Buổi sáng là lúc cô đáng yêu nhất, làn da trắng hồng, mái tóc đen mềm xõa sau lưng. Dù phần lớn cơ thể đã được chăn che lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bờ vai cong mềm mại, mong manh dịu dàng.

Phương Hạm lúc đầu còn ngái ngủ, nhưng vừa thấy Giang Diệc Nhiên chỉ mặc độc một chiếc quần đùi bước tới, lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

Anh vừa tắm xong, trên người vẫn vương mùi sảng khoái đặc trưng sau khi tắm.

Khi ánh mắt anh dừng lại trên người mình, Phương Hạm mới ý thức được là mình vẫn chưa mặc gì.

Cơ thể chạm trực tiếp vào chăn, cảm giác mềm mềm trơn trơn của vải khiến cô ngưng ngừng. Nhớ lại chuyện tối qua, cô bất giác né ánh mắt đi, tay cũng kéo chăn lên cao hơn một chút.

“Em có muốn ngủ thêm một chút không?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Đặt lịch thử váy cưới lúc mười giờ sáng nay rồi, nếu em muốn ngủ thêm thì anh sẽ bảo người ta dời lại, không sao đâu.” Giang Diệc Nhiên nói, giọng anh dịu dàng hơn hẳn mọi khi, thấp thấp, như thể vừa làm điều gì có lỗi.

Nếu là ngày thường, Phương Hạm có khi đã tan chảy vì câu nói ấy. Nhưng không hiểu sao hôm nay đầu óc cô lại chậm chạp lạ thường.

Dù vậy, cô vẫn theo bản năng lắc đầu: “Không sao đâu, em tỉnh rồi. Cứ đi luôn cũng được.”

“Ừ, vậy anh đi thay đồ trước.”

Nói rồi, anh đứng dậy đi về phía phòng thay đồ.

Phương Hạm còn ngồi thêm một lát trên giường, rồi mới chậm rãi cầm áo lót nhỏ mặc vào, sau đó vén chăn dậy, thay áo sơ mi và váy. Có lẽ vì vừa làm chuyện kia nên g*** h** ch*n hơi khó chịu, động tác cũng có phần chậm chạp.

Thay đồ xong, cô ngồi bên mép giường, lấy điện thoại ra xem.

Trên màn hình hiện mấy cuộc gọi nhỡ từ chị gái, Phương Vi. Có cả cuộc gọi qua WeChat và cả cuộc gọi trực tiếp.

Cô chớp mắt mấy cái, bỗng thấy hơi bối rối.

Hôm nay cô dậy muộn hơn bình thường, cũng chưa kịp trả lời tin nhắn. Sợ chị lo lắng, cô vội bấm gọi lại.

Bên kia bắt máy rất nhanh: “Alo?”

“Em đây, vừa mới dậy thôi. Lúc này để chế độ im lặng nên không nghe thấy.” Phương Hạm kiên nhẫn giải thích.

“Trời ơi, chị lo chết được!”

“Gọi mãi không được, chị suýt gọi cho Giang Diệc Nhiên thì em gọi lại. Tối qua ngủ ngon không? Cơ thể có khó chịu gì không? Ở bên đó quen chưa?” Phương Vi dồn dập hỏi.

“Ừm, em vẫn ổn mà.” Phương Hạm đang định trả lời thì vừa lúc đó, Giang Diệc Nhiên mặc đồ xong từ phòng thay đồ bước ra. Có lẽ vì hôm nay phải đi thử váy cưới nên anh ăn mặc trang trọng hơn thường ngày, vest chỉnh tề, thắt cà vạt.

Nhưng cho dù mặc vest, Giang Diệc Nhiên trông vẫn rất thoải mái, chẳng hề cứng nhắc mà lại toát ra khí chất phong lưu trẻ trung, lịch thiệp và giàu có.

Nhìn thấy anh bước ra, Phương Hạm vô thức liếc mắt về phía anh.

Cùng lúc, ánh mắt của Giang Diệc Nhiên cũng tự nhiên hướng thẳng về phía cô, ánh nhìn dừng lại nơi cô đang nghe điện thoại.

Phương Hạm khẽ mím môi, giọng nói trong điện thoại cũng lỡ mất nửa nhịp.

“Em không thấy khó chịu chỗ nào chứ? Có uống thuốc không? Hôm nay hai đứa đi thử váy cưới đúng

không? Có cần chị đi cùng không?” Phương Vi hỏi.

“Không cần đâu chị.” Phương Hạm cúi đầu, tránh né ánh mắt Giang Diệc Nhiên, cũng kéo mình về thực tại đôi chút.

“Chị ở nhà nghỉ ngơi là được rồi, bụng to thế này đi lại cũng không tiện. Đi thử váy cưới có ảnh đi cùng là được.” Cô nói.

Vừa nói xong, đã nghe tiếng chị gái thở dài: “Ừm, thôi vậy. Chị chỉ là lo cho hai đứa thôi.”

“À đúng rồi, tối nay bố sẽ bắt tàu lúc bảy giờ để về quê. Tối nay em với Tiểu Giang cùng ra tiễn ông một chút nhé. Đợi đến gần ngày cưới bố sẽ lại lên, chứ giờ công việc không rời được.” Phương Vi dặn dò.

“Vâng, được ạ.” Phương Hạm lập tức gật đầu đồng ý.

Cúp máy rồi, cô mới phát hiện Giang Diệc Nhiên thay đồ xong vẫn đang đứng bên cạnh chờ mình.

“Lúc nào rảnh thì chuyển dần đồ đạc và quần áo từ nhà em với ký túc xá về đây. Như vậy cuối tuần có thể thay đổi cho thoải mái.” Anh vừa nói vừa đi đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh, rót cho cô một ly nước ấm rồi đưa qua.

Phương Hạm “ừm” một tiếng, gật đầu nhận lấy ly nước, uống mấy ngụm.

Phải nói thật, cô đang khá khát.

Bình thường cô đã ít vận động, hôm qua lại làm đến hai lần, toát biết bao mồ hôi, khiến miệng khô lưỡi rát. Đến nỗi sau khi xong xuôi còn phải là cô rên

khẽ nói khát nước, Giang Diệc Nhiên mới lập tức đi rót nước cho cô.

Uống một hơi cạn sạch, cơ thể như được tiếp thêm sinh khí.

“Bố em tối nay về quê, anh đi cùng em ra tiễn ông nhé.” Phương Hạm nhớ lại lời chị gái, tiện miệng nói luôn: “Vì lễ cưới còn lâu, bố em phải quay lại làm việc. Chắc đến sát ngày mới lên lại.”

Người đàn ông kia khẽ gật đầu, “Được.”

Vừa dứt lời, anh như sực nhớ ra điều gì, tùy tiện nhắc một câu: “À, mẹ anh nói hôm cưới sẽ đến.”

“Hả?” Phương Hạm ngẩn ra.

Cô nhớ Giang Diệc Nhiên từng nói anh không thân thiết với cha mẹ. Mẹ anh từ hồi anh học cấp ba đã có gia đình mới, từ đó chẳng mấy khi quan tâm tới anh. Nên cô cũng tưởng rằng, cha mẹ anh sẽ không đến dự.

Không ngờ vẫn sẽ đến.

“Vậy cũng tốt mà.” Cô đáp.

Thật ra miệng thì nói vậy, vì dù sao trong lễ cưới có người thân nhà trai tham dự vẫn ổn hơn. Nếu chỉ có người nhà cô thì đúng là hơi kỳ quặc.

Nhưng nói gì thì nói, cô vẫn hơi lo.

Dù sao đó cũng là mẹ chồng tương lai của cô mà.

Xét nét mặt Giang Diệc Nhiên, có vẻ anh cũng chẳng thích mẹ mình lắm, mà bản thân cô cũng chưa từng tiếp xúc, nên càng không biết bà ấy là người thế nào.

Chương 60: Váy Cưới

DTV-EBOOK

Tuy miệng nói “không sao đâu”, nhưng Giang Diệc Nhiên nhìn ra ngay, cơ thể và nét mặt của Phương Hạm đều căng cứng lại, trông đúng kiểu bị “tấn công bất ngờ”.

“Đừng căng thẳng thế.”

Anh không nhìn được bật cười, “Anh còn chẳng để tâm, em nghiêm túc như vậy làm gì?”

“Nhưng mà, dù sao đó cũng là mẹ anh mà.”

Phương Hạm nói, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng, trong đầu đã bắt đầu nghĩ xem nếu gặp mặt thì phải cư xử ra sao.

Cô sợ mẹ Giang Diệc Nhiên không thích mình.

Dù sao thì qua lời bạn bè kể, cộng với những gì chính Giang Diệc Nhiên từng nói, trong ấn tượng của cô, mẹ anh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan và sống rất vị kỷ.

“Người cưới em là anh, không phải bà ấy. Sau này người sống cùng em ngày ngày cũng là anh, chẳng liên quan gì đến bà ấy cả.”

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng của người đàn ông vang lên bên tai, nhẹ nhàng mà chắc chắn, khiến trái tim đang lơ lửng của cô cũng dần bình tĩnh lại.

“Đừng lo nữa.”

Anh bước tới ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ nhẹ lên lưng cô gái.

“Ừm.” Phương Hạm khẽ gật đầu.

Sau khi rửa mặt đơn giản xong, Phương Hạm bắt đầu thấy đói bụng, liền đi vào bếp xem có gì ăn được không.

Ai ngờ mở tủ lạnh ra, bên trong gần như chẳng có gì. Ngoài vài lon/bình bia, coca, thì chỉ còn mấy lát bánh mì, vài lon cà phê đóng hộp, một ít bơ, mứt và trứng gà còn sót lại.

Những ngăn khác thì trống rỗng!

Phương Hạm đứng chờ người trước tủ lạnh một lúc, cuối cùng miễn cưỡng lấy ra hai quả trứng với mấy lát bánh mì.

Đúng lúc Giang Diệc Nhiên đi ngang qua, cô thuận miệng nói: “Nhà anh chẳng còn gì ăn cả.”

“Ừ, đúng là không nhiều thật.” Giang Diệc Nhiên nói.

Bởi vì bình thường anh chẳng mấy khi ăn ở nhà. Sống một mình khiến anh không có hứng ăn uống, cũng không thèm chuẩn bị gì sẵn.

“Em muốn ăn gì? Tối nay sau khi tiễn bố em về, mình tiện ghé siêu thị mua ít đồ.” Giang Diệc Nhiên nói.

Anh rất thích nghe cô nói chữ “nhà”. Như thể chỉ trong một câu, trái tim của hai người đã xích lại gần nhau.

“Vâng.” Phương Hạm gật đầu đồng ý.

Hai người ăn qua loa vài món rồi cùng nhau đến tiệm váy cưới.

Vì đã đặt lịch cho cả buổi sáng, nên dù đến hơi muộn cũng không sao, không gấp lắm.

Tiệm váy mà họ đến là thương hiệu váy cưới thiết kế cá nhân mà Phương Hạm cực kỳ thích, cũng là tiệm được mấy cô bạn cùng phòng cô hết lời khen ngợi.

Lúc chọn cửa hàng, cô gần như chẳng cân nhắc những chỗ khác mà quyết định ngay chọn nơi này.

Dựa trên sở thích, vóc dáng và địa điểm tổ chức lễ cưới, nhân viên cửa hàng đã chọn giúp cô một vài mẫu phù hợp. Nhưng đến tận khi sắp bước vào phòng thử, Phương Hạm vẫn còn thấy như mơ, không ngờ mình thật sự đang đi thử váy cưới.

Giang Diệc Nhiên ngồi đợi bên ngoài.

Cô vào thử một mình. Có hai mẫu cô rất thích, mặc lên cũng hợp dáng vô cùng. Nhưng vừa hỏi đến giá cả và thời gian đặt may, Phương Hạm liền giật mình thót tim.

Vừa đắt đỏ, lại phải chờ đợi rất lâu, thời gian hoàn thành đơn hàng ít nhất cũng là nửa năm!

Trong khi hai người vốn định tổ chức lễ cưới sớm, đã chọn lịch cưới là tháng sau. Không ngờ váy cưới ở tiệm này toàn là hàng đặt may riêng, sau khi chọn mẫu và thanh toán, mới tiến hành đo đạc và may theo số đo cá nhân. Kết quả là phải sáu tháng mới lấy được váy.

Phương Hạm trước đây chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn thật sự, nên cũng không hiểu nhiều về váy cưới. Trước khi đến đây cô cũng chẳng tìm hiểu kỹ.

Cô không biết, mà Giang Diệc Nhiên, một ông chồng sắp cưới kiểu “trao thắm chính hiệu”, lại càng không biết.

Thế là hai đứa cứ thế ngây thơ dắt tay nhau đi tới đây.

Mà cửa hàng đã đến rồi, hôm đặt lịch đã nộp cọc kha khá. Tiệm này không phải kiểu cho thử miễn phí, mỗi lần thử mấy bộ là mất mấy ngàn tệ.

Vì vậy lúc đó Phương Hạm cũng không thể hiện gì, chỉ để nhân viên cửa hàng chỉnh lại phần tà váy giúp mình, rồi đứng trước gương ngắm nghía một chút.

Dù sao cũng không thể đến tay không, đúng không?

Tuy chưa chắc sẽ mua, nhưng tiền thử váy đã nộp rồi. Hơn nữa bản thân Phương Hạm cũng rất thích thương hiệu này, vẫn luôn muốn thử một lần.

Bộ váy đầu tiên cô mặc là kiểu váy cưới cúp ngực đơn giản, phía dưới là lớp lưới mềm xếp tầng. Tuy vậy, đây không phải kiểu đuôi váy to sang trọng, mà là kiểu chữ A thanh thoát, không có đuôi dài, rất hợp cho tiệc cưới ngoài trời, dễ di chuyển, cũng không quá nặng.

Váy có thiết kế siết eo ở giữa, rất tôn dáng, lại cực kỳ phù hợp với vóc người mảnh mai như Phương Hạm.

Cô soi gương ngắm nghía một lúc, cũng thấy khá ưng, nhưng chưa đến mức “phải là bộ này mới được”.

Chỉ là khi nghĩ đến việc phải cho Giang Diệc Nhiên xem thì bỗng thấy hồi hộp.

Nhân viên bên cạnh cứ không ngớt lời khen cô mặc đẹp khiến Phương Hạm trong lòng hơi bối rối.

Thật ra cô không nghĩ mình nổi bật đến thế, có thể là do ánh đèn giúp tôn lên đường nét.

Trên đời này thiếu gì cô gái xinh đẹp, cô thấy mình chỉ thuộc dạng rất đổi bình thường thôi.

Đột nhiên lại cảm thấy thiếu tự tin.

Cô quay người, tim đập “thình thịch” mấy nhịp rõ ràng.

Đến khi nhân viên kéo rèm ra, Phương Hạm cẩn thận bước ra vài bước, liền thấy Giang Diệc Nhiên đang ngồi chờ trên sofa phía khu vực dành cho khách nam.

Anh ngồi thả lỏng, hai chân dài mặc quần tây hơi tách ra, người hơi khom về phía trước, chống tay lên đầu gối nhìn điện thoại.

Chỉ đến khi nghe thấy tiếng động, anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

Giây phút ánh mắt đen sâu kia dừng lại trên người cô, Phương Hạm cảm thấy như có luồng áp lực vô hình ập đến, khiến lưng cô theo phản xạ hơi cứng lại.

“Đẹp không?” Cô khẽ hỏi, giọng hơi căng thẳng.

Chưa kịp nghe Giang Diệc Nhiên trả lời, nhân viên đã kịp chen lời:

“Rất đẹp! Mà bộ này nhẹ, đi lại cũng dễ dàng.”

“Chứ mấy váy dáng bông sẽ nặng hơn nhiều, bên em còn không may thêm khung váy bên trong nên càng nặng nữa.”

“Cũng được.” Giang Diệc Nhiên gật đầu, nói ngắn gọn, “Cũng đẹp.”

“Cũng được” đồng nghĩa với bình thường, mà bình thường thì gần như bằng.. không đẹp.

Trong đầu Phương Hạm thoáng lướt qua câu đó, hiểu ý anh, nhưng không hiểu sao vẫn có chút.. hụt hẫng.

“Còn nhiều mẫu nữa, chị có thể thử thêm rồi so sánh sau cũng được ạ.” Nhân viên khuyên.

“Vâng.” Phương Hạm gật nhẹ, quay lại phòng thử đồ.

Trước khi thay ra, cô tranh thủ chụp một tấm gửi cho chị gái.

Sau đó, cô thử thêm vài mẫu khác nhau, có cả đuôi dài, có cả váy bông.

Những bộ nào cô không ưng thì chỉ chụp lại gửi cho Phương Vi, không bước ra ngoài cho Giang Diệc Nhiên xem nữa.

Đỡ phải nghe anh nói mấy câu xã giao kiểu “cũng được”, rồi tự mình lại thấy buồn.

Cho đến khi Phương Hạm thử một bộ váy công chúa đáng bông thật sự khiến cô mê mẩn.

Thực ra bộ này không nằm trong danh sách gợi ý của nhân viên, vì họ biết cô chuẩn bị tổ chức tiệc cưới ngoài trời trên bãi cỏ, nên toàn chọn váy nhẹ nhàng, không dễ vướng víu.

Nhưng bộ này thì khác, nó như váy của công chúa Disney, đẹp đến nao lòng, có đuôi váy dài được thiết

kế rất tinh xảo, chính giữa có nơ lụa màu hồng nhạt thắt ở eo.

Phương Hạm rất thích nên muốn thử cho biết. Không mua cũng được, thử thôi.

Ai ngờ mặc vào lại đẹp ngoài mong đợi.

Sau khi nhân viên chỉnh xong khăn voan cho cô thì cứ không ngớt lời khen ngợi.

Phương Hạm soi gương chụp ảnh gửi chị, còn có phần không nổi ra.

Chỉ có điều hơi nặng.

“Bộ này chắc không hợp với tiệc ngoài trời lắm đâu, đuôi váy bằng ren dễ bị vướng hoặc sờn. Nó hợp đi thăm đồ hoặc không gian bên trong rộng rãi hơn.” Nhân viên nói.

“Nhưng mà thật sự rất hợp với chị, xinh cực kỳ luôn ấy.”

“Nếu chị chấp nhận được độ nặng và lối vào tiệc đủ rộng, cẩn thận một chút thì mặc ngoài trời cũng hoàn toàn ổn!”

“Thật ạ?”

Nghe người khác khen chân thành, trong lòng Phương Hạm cũng vui không giấu được.

Nhưng vừa nghĩ tới lúc này mình mặc váy khác ra cho Giang Diệc Nhiên xem, mà anh chỉ nói một câu “cũng được”, thì chút vui mừng kia lại bị dập tắt phần nào.

Dù vậy cũng không sao cả.

Dù gì cũng chỉ là thử thôi, đâu có định mua thật.

“Bộ này có cần chị mặc ra cho chồng sắp cưới xem không ạ? Thật sự rất xinh.” Nhân viên như nhìn thấu tâm lý cô.

Những bộ trước lên dáng không đẹp lắm, Phương Hạm không muốn ra ngoài, có thể cũng vì sợ nghe phải lời nhận xét hời hợt hoặc tiêu cực, lại tự làm mình buồn.

Chỉ soi gương một chút rồi thay ra luôn.

Còn bộ này, cô đã mặc lâu hơn hẳn và đúng là đẹp thật.

“Humm?” Phương Hạm khựng lại một chút, mặt khẽ đỏ lên, cuối cùng cũng gật đầu: “Được ạ.”

Cô thật sự thấy hài lòng với bộ này.

Hơn nữa đây cũng là bộ cuối cùng, nếu không ra cho Giang Diệc Nhiên xem thì thấy hơi tiếc.

Phương Hạm xoay nhẹ một vòng trong đôi giày cao gót.

Đợi khi rèm được kéo ra, cô chậm rãi bước ra ngoài.

Vì trước đó ở trong quá lâu không thấy ra, nên Giang Diệc Nhiên cũng bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Nghe được chút tiếng động, liếc thấy rèm được kéo ra liền nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Bộ này thì sao?” Phương Hạm hỏi.

Giang Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn cô, không nói gì trong một lúc lâu, khiến cô bắt đầu thấy bất an.

“Không đẹp ạ?” Cô hỏi.

“Không có đâu, bộ này rất đẹp.” Giang Diệc Nhiên đứng dậy, nói: “Rất hợp với em.”

“Thật sao?” Mắt Phương Hạm sáng lên, không giấu được niềm vui: “Em cũng thấy bộ này đẹp thật.”

“Đúng vậy, chị xem bộ này mặc lên như công chúa ấy. Cứ như bước ra từ truyện cổ tích vậy. Mặc bộ này chụp ảnh cưới chắc chắn sẽ rất lung linh.” Nhân viên cửa hàng cũng tranh thủ tiếp lời khen ngợi.

Được Giang Diệc Nhiên công nhận, trong lòng Phương Hạm không khỏi vui mừng. Cô còn mặc váy đứng trước gương ngắm nghía thêm một lúc mới chịu quay vào phòng thay đồ.

Thay lại quần áo thường ngày, Phương Hạm bỗng có cảm giác như cô bé Lọ Lem rời xa chiếc xe bí ngô và đôi giày thủy tinh, cuối cùng cũng phải trở lại với thực tại.

Nhân viên hỏi cô thích bộ nào nhất, Phương Hạm chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Để tôi suy nghĩ thêm một chút.”

Lúc đeo túi ra ngoài, cô liền vui vẻ đi tới bên cạnh Giang Diệc Nhiên, nói: “Mình đi thôi.”

Anh ngẩng đầu lên, thoáng ngẩn ra, rồi đứng dậy, hơi nhú mào: “Chưa mua mà đi gì chứ?”

“Bộ cuối cùng vừa rồi rất đẹp mà, em không thích à?”

Phương Hạm lắc đầu: “Không phải đâu. Em cũng thích bộ đó mà.”

“Nhưng mà mấy bộ trong cửa hàng này đều phải đặt may, ít nhất cũng phải sáu tháng mới lấy được.

Mà đám cưới của tụi mình là tháng sau, chờ không kịp đâu.”

“Chưa kể giá còn...” Cô đưa hai bàn tay lên làm ký hiệu số bốn mươi: “Bộ đó giống công chúa quá, kể cả có lấy được sau sáu tháng thì cũng chẳng có dịp nào để mặc.”

“Em nghĩ mình đã đặt lịch rồi thì cứ thử cho biết, xem như thoả mãn một chút ao ước. Cũng không uống tiền đặt cọc. Bây giờ mình đi xem mấy tiệm váy cưới may sẵn thì thực tế hơn.” Phương Hạm nói.

Vừa nói, cô vừa khoác tay Giang Diệc Nhiên định kéo anh đi. Nhưng anh chỉ hơi dùng chút lực, lập tức đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Nhân viên đứng bên cạnh còn đang chuẩn bị tiễn khách, trông có phần bối rối.

“Em chẳng phải thích bộ đó sao? Mặc lên rất hợp, sao lại không lấy?” Giang Diệc Nhiên vẫn không hiểu, tiếp tục hỏi.

“Giá cũng không phải quá đắt, chỉ cần em thích là được rồi.” Anh nói.

“Nhưng mà mặc không đúng dịp thì uống lắm. Em cũng không muốn vì cái váy mà dời cả ngày cưới lại nửa năm. Mua rồi cũng chỉ để đó thôi.”

Phương Hạm bậm môi, ánh mắt sụp xuống, giọng nói mang theo chút tủi thân.

“Em có thể mặc cho chính mình xem, cũng có thể mặc cho anh xem.”

“Anh không quan trọng với em sao?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Đương nhiên là anh quan trọng rồi.” Phương Hạm chớp mắt, chẳng hiểu sao anh lại đột nhiên hỏi thế.

“Vậy thì được rồi.” Giang Diệc Nhiên vừa nói vừa quay người, lễ phép nói với người quản lý cửa hàng:

“Phiền chị đo giúp cô ấy. Chúng tôi muốn đặt bộ cuối cùng cô ấy vừa thử.”

“Vâng, được ạ!” Mắt quản lý sáng rực lên, nhanh chóng quay người đi đăng ký đơn đặt hàng.

Phương Hạm thì bị hành động của Giang Diệc Nhiên dọa cho giật mình:

“Anh làm gì vậy? Bộ đó đặt may ít nhất cũng nửa năm mới có, cưới xong rồi cũng không mặc được.”

“Thì sao chứ? Chỉ cần em thích, mặc lên đẹp là được rồi.”

“Với lại em mặc bộ đó rất giống công chúa.”

“Anh muốn nhìn thấy em mặc nó cho anh xem.”
Giang Diệc Nhiên nói.

Chương 61

DTV-EBOOK

“Anh... anh đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Phương Hạm nói, mặt lại hơi đỏ lên.

Tuy trong lòng vẫn thấy hành động của Giang Diệc Nhiên có phần bốc đồng, nhưng câu nói kia lại khiến cô vừa thẹn vừa vui.

Lý trí mách bảo cô nên từ chối, nhưng cảm xúc lại không cho phép cô dễ dàng nói “không”, vì thật sự cô rất thích chiếc váy đó.

Chưa kịp mở miệng, tay phải đã bị anh nắm lấy. Giang Diệc Nhiên kéo tay cô, đưa cô quay lại khu vực chờ trong cửa hàng.

Một lúc sau, quản lý mang thuốc dây đến.

Phương Hạm đứng im tại chỗ, ngơ ngác dang tay ra, để nhân viên đo tỉ mỉ từ đầu đến chân. Mọi số đo đều được ghi lại và nhập vào hệ thống.

Cuối cùng, Phương Hạm tận mắt nhìn thấy Giang Diệc Nhiên ký tên mua toàn bộ bộ váy cưới đó, bao gồm cả khăn voan và dây thắt lưng.

Mãi đến khi ra khỏi tiệm, cô vẫn còn ngơ ngẩn, chưa hoàn hồn.

Cô cứ thế mà sở hữu chiếc váy từng chỉ dám mơ trong lòng.

Thực ra, chiếc váy đó không phải món đồ thiết yếu. Nếu không phải vì là sản phẩm của thương hiệu nổi tiếng, giá của nó cũng sẽ không đắt đến thế.

Phương Hạm hiểu rõ điều này, nên cô mới không đặt nặng chuyện phải mua.

“Anh làm vậy có vội quá không? Nhỡ đâu sau này hối hận thì sao?” Lên xe rồi, cô mới nhin không được hỏi.

“Thích là thích, không thích là không thích. Trục giác trong một giây đầu tiên luôn là chính xác nhất.”

“Trên sân bóng không có thời gian để tính toán. Khi bóng bay đến, tất cả phản ứng đều dựa vào luyện tập và bản năng.”

“Càng tính toán kỹ càng, càng dễ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.”

“Anh tin vào trục giác của mình.” Giang Diệc Nhiên trả lời.

“Nhưng đời sống đâu phải sân bóng. Một cái váy cưới thôi mà mắc như vậy.”

Phương Hạm cúi đầu nhỏ giọng, “Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh. Em thật sự rất thích bộ đó.”

Dù gì cũng là Giang Diệc Nhiên bỏ ra số tiền lớn để mua, vậy mà cô cứ trách móc anh làm sai làm dở, thấy cũng không phải.

“Chỉ cần em thích, thì đó chính là giá trị lớn nhất.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Ừm. Vậy lát nữa ăn xong mình ghé cửa hàng khác nhé, tìm một bộ có sẵn, có thể mặc được trong lễ cưới tháng sau. Em vừa tìm sơ sơ, cũng có nhiều tiệm váy may sẵn nhìn ổn lắm.”

“Bộ khi nãy anh trả tiền rồi, bộ này thì để em lo.”

Phương Hạm tuy không giàu như Giang Diệc Nhiên, nhưng mấy năm nay mở tiệm hoa cũng tiết kiệm được chút đỉnh. Những mẫu váy vài triệu đến chục triệu cô vẫn đủ khả năng mua.

Không ngờ Giang Diệc Nhiên bật cười: “Không hổ là vợ anh, đã bắt đầu tiết kiệm cho anh rồi hả?”

Vừa đùa, anh vừa búng tay một cái cạnh tai cô.

“Nhưng mà, em từng thấy ai kết hôn mà để cô dâu tự trả tiền chưa?”

“Giờ lo nghĩ xem trưa nay muốn ăn gì đi, ăn xong rồi mình ghé chỗ đó.”

Phương Hạm đỏ mặt. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cái búng tay của anh vang giòn, nghe rõ ràng bên tai.

Từ nhỏ đến giờ cô vẫn không hiểu tại sao người ta búng tay được, còn bản thân thì chưa từng búng thành công.

—

Hai người ăn trưa đơn giản. Lúc chờ món, họ tranh thủ tìm thêm vài tiệm váy cưới quanh khu vực. Cuối cùng chọn ra một tiệm thiết kế cá nhân và một cửa hàng chuyên phân phối váy cưới indie từ nước ngoài.

Ăn xong là tối liền.

Có thể vì buổi sáng đã mua được bộ váy trong mơ, tâm trạng Phương Hạm cả buổi chiều đều nhẹ nhõm hẳn, nhìn cái gì cũng thấy vừa mắt.

Dạo này ít người cưới, tiệm váy cũng vắng tanh.
Hai người đến thì được thử ngay.

Váy có sẵn không thể vừa vặn như hàng đặt may, nhưng đa phần đều có đủ size hoặc thiết kế freesize, nên vẫn phải mặc thử mới biết có hợp hay không.

Phương Hạm dáng người mảnh khảnh, lại thấp nhỏ, mà lễ cưới lại tổ chức ngoài trời trên bãi cỏ nên cuối cùng cô chọn một mẫu váy satin đơn giản, tinh tế.

Không có ren rườm rà, không có lớp lớp voan, chỉ là kiểu váy Pháp nhẹ nhàng, nền nã.

Chất satin màu trắng ngọc trai hơi ánh nhẹ, phần eo vừa vặn, đuôi váy ngắn không bị nặng nề, đi lại cực kỳ thoải mái.

Cô không đội khăn voan, chỉ để nhân viên dùng một chiếc nơ vải satin trắng đơn giản cột nhẹ sau đầu, vậy là đủ đẹp rồi.

Nhân viên khen đẹp, Giang Diệc Nhiên cũng nói đẹp, bản thân cô nhìn cũng thấy hài lòng, nên nhanh chóng quyết định mua luôn, đóng gói mang về.

—

Lúc quay lại xe, Giang Diệc Nhiên mới hỏi:

“Em có thấy khi mặc bộ váy này em trông giống một loại cây không?”

Mặt trời dần khuất sau dãy nhà cao tầng.

Phương Hạm vừa mua được váy mặc trong lễ cưới, nghe vậy lòng liền khựng lại. Cô sợ là vì vui quá nên không nhìn ra nhược điểm của váy.

“Giống cây gì cơ?” cô sốt ruột hỏi.

“Là một loài cây, khi ra hoa thì cánh màu trắng, phần dưới hơi hồng hồng. Hoa không nhiều cánh, tầm năm sáu cánh thôi, mọc trên cành cây.”

“Mùa xuân thì nở đầy cả cây, gió thổi cũng không rụng.”

Anh đã thấy qua, nhưng không biết tên loài cây đó, chỉ miêu tả được vậy.

Phương Hạm nhíu mày nghĩ một lúc, rồi ngập ngừng hỏi: “Anh nói là cây mộc lan trắng hả?”

Cô lấy điện thoại tìm hình cây mộc lan trắng đưa cho anh xem.

“Ừ, đúng rồi, là cây này.” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Em không thấy giống lắm à?” Anh hỏi.

“Thế là đẹp hay không đẹp?” Cô chột dạ, rụt rè nhìn anh hỏi.

“Đương nhiên là đẹp rồi.” Giang Diệc Nhiên cười, vừa lái xe vừa đáp như không: “Anh nói em giống hoa rồi, chẳng lẽ còn xấu?”

Phương Hạm nghe vậy mới yên tâm, má nóng bừng.

“Ừm, nói vậy còn nghe được.” Cô nhỏ giọng đáp.

—

Buổi tối, Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô về nhà chị gái. Cả nhà cùng ăn cơm tối đạm bạc.

Khoảng 7 giờ, hai người lại đưa chị gái và bố Phương Hạm ra ga tàu về quê tiếp tục công việc, hẹn

gần đến ngày cưới sẽ lại xin nghỉ để về.

Rời ga xong, họ ghé siêu thị mua ít đồ dự trữ để sẵn trong tủ lạnh.

Dù nói là đi chung, nhưng thật ra Giang Diệc Nhiên chẳng quan tâm đến đồ ăn lắm. Những thứ trong xe đẩy gần như đều là do Phương Hạm chọn.

Đến khi xe đầy ắp mà món nào cũng là đồ cô thích, cô bắt đầu thấy ngại, sau đó mỗi lần nhìn thấy món gì cũng do dự không biết có nên lấy không.

Nhưng Giang Diệc Nhiên hiểu cô quá rõ.

Chỉ cần cô đứng nhìn món gì quá hai giây, hơi đắn đo một chút, anh lập tức biết là cô muốn mà đang phân vân.

Thế là, gần như mỗi lần cô chưa kịp quyết thì anh đã cầm món đó bỏ vào xe rồi.

Dạo hết một vòng siêu thị, hai người mang về cả một đồng chiến lợi phẩm.

Có điều, Phương Hạm tạm thời vẫn chưa được về nhà tận hưởng đồng đồ ăn đó.

Sáng hôm sau cô có tiết, hơn nữa đã hai ngày chưa về trường, dù sao cũng nên quay lại.

Giang Diệc Nhiên lái xe đưa cô về tận trường, còn đi bộ cùng cô đến tận cổng ký túc xá nữ mới chịu rời đi.

—

Lần này trở về, cảm giác của Phương Hạm khác hẳn mọi lần.

Cô mang theo ba phần quà nhỏ đã chuẩn bị sẵn trên xe, vừa vào cửa liền phát cho ba bạn cùng phòng mỗi người một phần.

Tất cả đều biết cô đã đăng ký kết hôn với Giang Diệc Nhiên, lại vừa qua đêm ngoài nhà, nên đương nhiên tò mò không chịu được.

Ba cô bạn cùng phòng vây lấy cô, trêu ghẹo hỏi han không ngừng, khiến cô cũng xấu hổ đỏ mặt.

Con gái mà, luôn có cả trăm ngàn câu hỏi muốn hỏi nhau.

Miệng thì dạn dĩ nói chuyện yêu đương, nhưng đến khi thực tế xảy ra lại rụt như rùa.

“Giang Diệc Nhiên đúng là chịu chi ghê, quà cho bạn thân mà cũng đắt vậy? Thế bọn mình có nên hóng luôn quà cưới không?”

“Hôm nay cậu đi thử váy cưới phải không? Có chụp ảnh không? Cho tụi mình coi với!”

...

Phương Hạm vừa về đến ký túc liền thành nhân vật hot nhất phòng.

Mãi đến tận khi tắt đèn, không khí náo nhiệt mới dần dịu lại.

Sau khi đèn tắt, cô uống thuốc, rửa mặt đơn giản rồi leo lên giường.

Quả cầu tuyết để đỏ vẫn yên lặng đặt cạnh gối cô như cũ.

Chui vào chăn, cô lấy điện thoại ra nhắn cho Giang Diệc Nhiên.

Lúc này mãi tám chuyện với mấy bạn cùng phòng nên cô không để ý điện thoại. Vừa mở ra thì thấy anh đã gửi cho cô mấy tin nhắn, còn gọi video nữa.

“Hồi này em đang tám chuyện với mấy bạn, giờ mới thấy tin nhắn của anh.”

“Các cậu ấy khen anh chọn quà khéo đó.”

“Lúc này còn định gọi điện thoại cho anh, mà giờ tắt đèn rồi, không tiện.”

Phía bên kia hiển thị mấy lần “đang nhập...” rồi cuối cùng đổi thành một đoạn tin nhắn thoại.

“Nhớ em.”

“Muốn mỗi ngày đều được ôm em ngủ.”

Phương Hạm phải đeo tai nghe mới dám nghe đoạn thoại đó.

Quả nhiên, giọng anh vẫn trầm thấp và khàn nhẹ, mang theo chút mệt mỏi quyến rũ, chui thẳng vào tai khiến lưng cô khẽ rùng mình.

Tim cô như bị gãi ngứa, ngượng ngùng đến mức đỏ mặt.

Câu nói của anh quá đổi thẳng thắn, khiến cô lập tức nghĩ tới chuyện tối qua, cảm giác nóng bỏng và đầy đặn khác lạ đó.

Phương Hạm bất giác siết chặt hai chân, cơ thể cũng hơi cứng lại.

Chương 62: Hôn Hôn

DTV-EBOOK

“À đúng rồi, vài ngày nữa có họp lớp. Bọn họ đang hỏi anh có đi không.”

Giang Diệc Nhiên vừa nói vừa gửi qua một tấm ảnh chụp màn hình, là đoạn hội thoại trong nhóm lớp cấp ba, đang bàn chuyện tổ chức gặp mặt vào thứ Bảy.

“Em muốn đi không?” Anh hỏi.

“Chắc là em không đi đâu.” Phương Hạm do dự một chút, rồi gõ trả lời, “Em chuyển trường từ sớm mà, tài khoản cũ cũng không dùng nữa.”

Cô không giống Giang Diệc Nhiên.

Dù Giang Diệc Nhiên đã đi du học từ giữa chừng, nhưng trước đó ở trường anh luôn là nhân vật nổi bật, nổi đến mức ai cũng nhớ mặt. Cho nên dù không còn học chung, các bạn cũ vẫn rất muốn anh có mặt trong buổi họp lớp.

Còn Phương Hạm thì ngược lại, khi ấy vốn đã không mấy ai chú ý, lại còn nghỉ học rồi chuyển trường, e là giờ chẳng ai nhớ đến cô nữa.

“Ừ, tùy em. Không muốn đi thì đừng ép bản thân.” Giang Diệc Nhiên nhắn lại.

Nhưng chuyện này lại khiến Phương Hạm đột nhiên nổi hứng muốn thử đăng nhập lại vào tài khoản QQ cũ đã mốc meo cả bao năm.

Chỉ tiếc là cô không nhớ nổi dãy số kia, đến cả số điện thoại đã từng đăng ký cũng quên mất rồi.

“Anh còn nhớ số QQ cũ của em không?” Cô hỏi.

“Nhớ.”

Anh nhắn lại rất nhanh, rồi gửi luôn dãy số sang.

Phương Hạm không nhớ số điện thoại hay ID tài khoản, nhưng từ nhỏ tới lớn cô luôn dùng chung một mật khẩu. Vậy nên chỉ cần có dãy số, cô liền đăng nhập thành công.

Ngay lập tức, những tin nhắn chất đống bao năm đồng loạt hiện ra.

Đa phần là tin nhắn của bạn bè cũ, có cả những lời chúc được gửi trong group lớp từ rất lâu. Chỉ là đến tận bây giờ cô mới nhìn thấy.

Phương Hạm mở từng tin nhắn ra xem, lòng dâng lên một cảm giác cảm động kỳ lạ.

Dù những quan tâm đó đã chậm mất nhiều năm, nhưng vẫn khiến cô xúc động.

Chỉ là thời gian trôi qua quá lâu, cô cũng không muốn tự dưng chen vào cuộc sống hiện tại của người khác, nên chỉ âm thầm đọc hết rồi để đó, không trả lời lại.

Cô mở phần yêu cầu kết bạn ra, vẫn thấy được những lời mời của Giang Diệc Nhiên ngày trước.

Ký ức lại như thủy triều ủa về, có vài khoảnh khắc khiến Phương Hạm như trở về độ tuổi năm ấy, có một mối dây liên kết kỳ lạ giữa cô của hiện tại và quá khứ.

Lần này, cuối cùng cô đã nhấn “đồng ý”.

Quay lại WeChat, cô gửi cho Giang Diệc Nhiên một sticker con mèo buồn ngủ:

“Ngày mai còn có tiết, em đi ngủ trước đây. Anh cũng ngủ sớm nhé.”

“Nhớ để dành cho em hũ thạch vải đỏ nha!”

Bên kia rất nhanh gửi lại tin nhắn thoại:

“Anh không thích ăn đồ ngọt. Em yên tâm, sẽ để lại cho em.”

“Vậy chúc ngủ ngon nha.”

Cô nhấn lại rồi, đáng lẽ nên đặt điện thoại xuống, nhưng đột nhiên lại bị hội chứng “lười đi ngủ” làm phiền, mắt vẫn dán chặt vào màn hình không dứt ra được.

Rất nhanh sau đó, anh lại nhắn tiếp.

“Giờ nói chúc ngủ ngon, chẳng phải nên thêm chút xưng hô tình cảm gì đó sao?”

Phương Hạm lập tức hiểu ý anh.

Nhưng thật lòng mà nói, cô vẫn thấy hơi ngại. Cô cảm thấy mấy từ như “chồng yêu” hay “cưng à” quá sến súa, nghe chẳng tự nhiên chút nào. So với mấy cách gọi đó, cô thích gọi thẳng tên anh hơn.

“Ngủ ngon, Giang Diệc Nhiên.” cô trả lời.

“...Không phải nên gọi là ‘chồng yêu’ à?”

“Không đâu, em thích gọi tên anh hơn cơ. [mặt tội nghiệp]”

“Ừ, thôi được.” Giang Diệc Nhiên xem ra có chút không cam lòng, còn hơi khó hiểu, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Phương Hạm gửi thêm một sticker mèo con nằm ngủ gối đầu rồi mới tắt màn hình, đặt điện thoại sang một bên, ngon giấc chìm vào giấc mơ.

—

Sáng hôm sau học xong tiết buổi sáng, Phương Hạm bắt tàu điện ngầm quay về Spring.

Từ sau khi đăng ký kết hôn, cô đã nghỉ một ngày không ra tiệm hoa.

Lần trước, cô và Giang Diệc Nhiên đã mang gần như toàn bộ hoa tặng đi hết, khiến cửa hàng trống hoác như vừa bị cướp sạch.

Cô dọn dẹp sơ qua, rồi bắt đầu suy nghĩ có nên tạm đóng cửa một thời gian trước lễ cưới không.

Gần đây cô bận tối mắt: vừa chuyện cưới xin, vừa phải lo đồ án tốt nghiệp, mọi thứ đều dồn cùng lúc.

Cô bận, mà Giang Diệc Nhiên cũng bận chẳng kém.

Phương Hạm không hỏi quá nhiều, nhưng thỉnh thoảng Giang Diệc Nhiên có kể qua về công việc, chỉ nghe thôi cô đã cảm thấy đủ phức tạp và mệt mỏi.

Sáng sớm hôm nay, hai người chỉ nhắn nhau vài câu trên WeChat rồi ai lại về việc nấy.

Một ưu điểm rất tốt ở Giang Diệc Nhiên.

Đó là: anh cực kỳ tập trung.

Có lẽ là do từ nhỏ anh đã chơi thể thao, nên khi cần làm gì, Giang Diệc Nhiên luôn toàn tâm toàn ý làm việc đó, không bao giờ phân tán tinh thần. Ví dụ như lúc hẹn hò hay ăn cơm, anh rất hiếm khi nghe điện thoại hay xử lý công việc khác, nếu có thì cũng chỉ nhanh chóng trả lời rồi cất đi ngay.

Tương ứng với đó, khi anh đang chuyên tâm làm việc thì cũng rất ít nhắn tin với cô.

Phương Hạm dọn dẹp lại tiệm hoa, cân nhắc tình hình gần đây rồi quyết định tạm treo bảng nghỉ một thời gian. Cô muốn chờ đến khi lo xong chuyện cưới xin và bản thảo tốt nghiệp rồi mới quay lại.

Cô đăng thông báo lên mạng, mọi người đều rất thông cảm.

Dù sao thì cưới xin và tốt nghiệp cùng lúc, quả thật là một giai đoạn siêu bận rộn.

Buổi chiều, Phương Hạm về trường dự buổi họp nhóm, rồi thu dọn một ít đồ sẽ mang sang nhà Giang Diệc Nhiên. Đến chiều muộn, cô tranh thủ ghé qua thăm chị gái Phương Vi.

Chị cô đang đến ngày sinh, rất cần người thân bên cạnh. Bản thân Phương Hạm cũng rất mong ngóng đứa cháu nhỏ sắp chào đời.

Sáng hôm sau không có tiết học, Phương Hạm ăn sáng xong ở nhà chị thì xách vali trở về nhà.

Từ sau khi đăng ký kết hôn, Giang Diệc Nhiên đã thêm thông tin của cô vào hệ thống quản lý toà nhà và đăng ký với ban quản lý khu dân cư. Vì vậy, dù không có anh đi cùng, cô cũng có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Ra khỏi nhà chị, cô tiện đường ghé qua bệnh viện thú y để thăm chú chó lớn vẫn đang điều trị ở đó.

Sau ca mổ, tình trạng hồi phục của chú chó khá tốt. Lông đã bóng mượt hơn nhiều so với khi mới nhặt về, những phần hoại tử ở chân trước cũng đã được xử lý sạch sẽ. Bác sĩ còn bảo gần đây nó ăn uống cũng khá lên rồi.

Phương Hạm ngồi xuống vuốt nhẹ đầu nó, con chó như cũng nhận ra cô, cố gắng đứng lên vẫy vẫy đuôi.

Do chú chó này đã già, nên yêu cầu để nhận nuôi khá cao, hiện tại vẫn chưa tìm được gia đình phù hợp, đành phải ở tạm tại viện thú y.

Phương Hạm thật lòng muốn mang nó về nhà.

Nhưng nghĩ đến việc sau khi tốt nghiệp, ban ngày cô phải đi làm ở tiệm hoa, chỉ buổi tối mới về nhà. Giang Diệc Nhiên còn bận hơn cô, chắc cũng chẳng có nhiều thời gian ở cạnh nó.

Nếu nhận nuôi rồi để chó ở nhà một mình suốt ngày, thì nó vẫn cô đơn thôi, đúng không?

Cô rất phân vân.

Phương Hạm ngồi với chú chó một lúc, quay video ngắn gửi cho Giang Diệc Nhiên. Nhưng chắc anh đang bận, chưa kịp xem và trả lời lại.

Sau đó cô kéo vali trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên cô đến đây khi Giang Diệc Nhiên không có ở nhà. Căn hộ quá rộng, chỉ có một mình cô, vừa bước vào làn hơi lạnh từ điều hoà đã khiến cô rùng mình, cảm giác sợ hãi mơ hồ ủa đến.

Cô biết rõ trên đời không có ma, nhưng vẫn không yên tâm nổi.

Hình như từ nhỏ cô đã rất ít khi ở một mình. Ở trường có thầy cô và bạn bè, ở nhà thì có ba mẹ và chị. Lúc còn nằm viện thì xung quanh toàn là người.

“Anh bao giờ về vậy?” Phương Hạm nhả cho Giang Diệc Nhiên.

“Em về đến nhà rồi, anh có thể về sớm hơn không? Em... hơi sợ.”

Nhắn xong, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, quay về phòng ngủ chính rồi đóng cửa lại, bật hết đèn trong phòng lên thì mới thấy nhẹ nhõm được một chút.

Cô tưới cây rồi lấy laptop ra chuẩn bị viết luận văn.

Sáng nay họp nhóm, cô đã thống nhất lại hướng nghiên cứu với thầy hướng dẫn. Thầy cũng đưa ra vài lời khuyên và chia mục rõ ràng, chỉ cần đi theo lộ trình là có thể viết được.

Ai ngờ cô vừa mới tạo file, gõ được cái tiêu đề thì điện thoại đã đổ chuông.

Điện thoại để trên bàn gỗ cứng, tiếng rung đặc biệt to. Trong không gian rộng và cách âm như vậy, âm thanh ấy khiến cô giật mình.

Cô bắt máy. Giọng nói trong trẻo quen thuộc của Giang Diệc Nhiên vang lên.

“Sao thế? Em nói sợ là sao?”

“Thì em chỉ ở nhà một mình, cảm thấy hơi sợ thôi.”

Thật ra, từ lúc nghe được giọng anh, cảm giác sợ hãi đã vơi đi gần hết.

Cái cảm giác cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cô là sinh vật sống khiến cô bất an. Nhưng chỉ cần có người nói chuyện cùng, dù chỉ là qua điện thoại, nỗi sợ đó liền dịu lại.

“Đừng sợ, nhà mình rất an toàn.”

“Anh đang lái xe, sắp về rồi. Tầm mười lăm phút nữa.”

“Ừm, anh lái chậm thôi nhé.”

“Em không sao đâu, giờ em đóng cửa phòng lại rồi, thấy ổn hơn nhiều.”

“Vậy em không làm phiền anh lái xe nữa, em cúp máy nhé.”

“Đừng cúp.”

Giang Diệc Nhiên đáp lại: “Em không phải đang sợ à? Anh nói chuyện với em một lúc, có phải sẽ đỡ hơn không?”

“Nhưng mà anh đang lái xe mà?”

“Bluetooth, không ảnh hưởng gì hết.”

“Thôi vẫn là không nên. Lái xe mà phân tâm vẫn nguy hiểm. Với lại em chỉ hơi lạ chút thôi, không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu. Dù sao mười mấy phút nữa anh cũng về rồi mà...”

“Nói chung là anh cứ tập trung lái xe, em tranh thủ viết luận văn một lát.”

“Cúp máy đây nhé!”

Phương Hạm cũng không đợi đối phương đồng ý, nói xong liền chủ động cúp máy trước.

Dù rất thích được nghe Giang Diệc Nhiên gọi điện cho mình, nhưng cô vẫn hy vọng anh có thể tập trung lái xe.

Cúp máy rồi, Phương Hạm bắt đầu viết luận văn, tìm tài liệu và tra cứu thông tin.

Mặc dù đã xác định được hướng nghiên cứu đại khái, nhưng khởi đầu luôn là phần khó nhất, chỉ mấy trăm chữ phần tóm tắt mà cô cứ ngồi chắt lọc từng câu từng chữ, viết mãi mới xong.

Khi cuối cùng cũng hoàn thành phần tóm tắt và từ khóa, Giang Diệc Nhiên vừa đúng lúc về tới nhà.

Cô nghe thấy tiếng động ngoài phòng, rồi cánh cửa phòng ngủ bị gõ nhẹ mấy cái. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy anh đẩy cửa bước vào.

“Không sao chứ?”

Ánh mắt Phương Hạm sáng lên, cô lập tức đứng dậy, chạy nhanh đến bên anh rồi nép vào người anh: “Không sao đâu, em đang viết luận văn nè.”

Thật ra, chỉ cần Giang Diệc Nhiên về là cô chẳng còn chút cảm giác sợ hãi nào nữa.

Thấy cô bình an vô sự, Giang Diệc Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm. Giây tiếp theo, anh cúi người ôm lấy cô.

Phương Hạm ngoan ngoãn ngẩng đầu lên để anh ôm, cũng nhẹ nhàng đưa tay vòng lấy anh, đáp lại.

Cô dụi nhẹ vào lớp áo sơ mi nơi ngực anh, đầu mũi thoang thoang mùi gỗ tuyết tùng cùng một chút vị

rượu dịu nhẹ trên áo anh.

Thật ra cô chỉ là chưa quen với việc ở một mình trong nhà thôi.

“Anh ăn cơm chưa? Hôm nay mọi việc ổn chứ?” Sau khi được ôm đủ, Phương Hạm ló đầu ra khỏi vòng tay anh, đổi chủ đề hỏi.

“Ừ.”

Giang Diệc Nhiên khẽ gật đầu:

“Đã có phê duyệt đất rồi, anh ăn cùng mấy người hợp tác ở ngoài. Từ giờ mọi việc sẽ thuận lợi hơn.”

“Oa! Chúc mừng anh nha!” Phương Hạm vừa nghe nói có tiến triển liền mừng thay cho anh.

Giang Diệc Nhiên cong môi mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cô.

“Em viết luận văn đến đâu rồi? Cho anh xem chút.”

“Em mới viết xong phần tóm tắt thì anh về luôn rồi đấy.” Phương Hạm nói rồi ngồi lại bàn, Giang Diệc Nhiên cũng đi theo đứng bên cạnh nhìn.

Anh hơi cúi người xuống, một tay đặt lên lưng ghế của cô, tay còn lại chống lên mặt bàn.

Dù chỉ đơn giản là đang xem luận văn, nhưng động tác ấy lại vô hình chung khiến Phương Hạm như bị anh bao trọn trong vòng tay.

Cô có thể ngửi thấy hương rượu thoang thoảng vương trên áo vest anh, tựa như hơi men dịu nhẹ khiến người ta say đắm.

Còn đang ngẩn ngơ thì má trái cô bỗng thấy lạnh lạnh.

Anh đã lặng lẽ cúi đầu, hôn nhẹ lên má cô một cái.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Giang: Tôi là người rất tập trung. Nhưng vợ tôi nhản là sợ khi ở nhà một mình, thế thì tôi cũng khó mà tập trung được... Nhưng vẫn phải lái xe cẩn thận!

*"Đường có vạ nẻo, an toàn là đầu tiên. Lái xe không nghiêm túc, người thân rơi lệ hai hàng."

Thật ra điều Tiểu Giang khao khát nhất là một mái nhà ổn định. Không nhất thiết phải là "một nhà ba bốn người", chỉ cần có người đang chờ anh trở về là đủ.

Dù sức khỏe Hạm Bảo không tốt, nhưng người thân của cô đều là người rất tốt, cũng sẵn lòng tiếp nhận Tiểu Giang vào gia đình. Ở cùng nhau khiến người ta cảm thấy dễ chịu và yên tâm. Đó cũng chính là thứ mà Tiểu Giang luôn mong muốn.

Hạm Bảo mang trong mình tính cách cầu toàn, hay chiều lòng người khác, còn Giang Diệc Nhiên lại rất thẳng thắn, gần như không để cô có cơ hội lo nghĩ hay tổn thương nhiều.

Cho nên tôi cảm thấy, giữa họ thực sự là sự bù đắp hoàn hảo từ cả hai phía.

(Thật sự không hiểu tôi đang lảm nhảm gì vào nửa đêm nữa...)

Chương 63: Bạn Học

DTV-EBOOK

Phương Hạm đỏ mặt. Những suy nghĩ rõ ràng ban nãy bị nụ hôn bất ngờ của Giang Diệc Nhiên làm cho rối tung lên.

“Bây giờ còn sợ không?” Anh hỏi.

“Giờ thì không rồi. Thật ra chỉ cần bật hết đèn lên, bắt tay vào làm gì đó thì cũng không còn sợ nữa.”
Phương Hạm đáp.

Giang Diệc Nhiên khẽ cười, đứng thẳng dậy xoa đầu cô, giọng trầm thấp mang chút trêu chọc: “Gan cũng bé quá nhỉ.”

“Em không phải gan bé, chỉ là lần đầu tới ở, chưa quen thôi.” Phương Hạm xấu hổ, lí nhí phản bác.

“Vậy em cứ để cửa mở, anh đi thay đồ đã.” Giang Diệc Nhiên nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Phương Hạm nhẹ “ừ” một tiếng, lại quay về với chiếc máy tính và bài luận văn đang dở.

Giang Diệc Nhiên thay đồ xong thì đi tập thể dục. Tuy không nhìn thấy anh từ chỗ ngồi, nhưng đèn ngoài vẫn sáng, cửa cũng không đóng. Chỉ cần biết anh đang ở nhà, Phương Hạm lập tức thấy yên tâm, chẳng còn chút sợ hãi nào nữa.

Cô lấy chút đồ ăn vặt, vừa ăn vừa tra cứu tài liệu, mải miết với luận văn đến hơn mười giờ. Lúc này Giang Diệc Nhiên vừa tập xong, tắm rửa xong liền quay lại giục cô đi ngủ.

Kết quả là cả buổi tối cô chưa viết nổi một nghìn chữ.

Nhưng mà cũng muộn thật rồi, ngủ sớm vẫn là quan trọng nhất.

Cô nhanh chóng đi rửa mặt, rồi chui vào ổ chăn. Giang Diệc Nhiên đã thay bộ đồ ngủ sạch sẽ, trên người mang theo hương thơm nhẹ nhẹ, thanh mát, khiến người ta chỉ muốn nhào tới ôm lấy.

Phương Hạm nằm bên cạnh, thấy anh vẫn đang chăm chú xử lý công việc trên máy tính bảng, không khỏi ngửa ngáy trong lòng.

Trong phòng lúc này, các đèn lớn đều đã tắt, chỉ còn hai đèn bàn đầu giường là còn sáng.

Phương Hạm nghiêng đầu, nhìn ánh đèn phía bên Giang Diệc Nhiên hắt lên cơ thể anh, tạo nên những khoảng sáng tối rõ rệt, ánh sáng phía sau phản chiếu lên khiến đường nét thân trên của anh hiện ra rõ ràng: từ xương mày đến sống mũi cao thẳng, rồi hạ dần xuống đến chiếc yết hầu nổi bật, tất cả đều vẽ nên một đường cong đầy mê hoặc.

Lông mi anh khẽ rủ xuống, dài và cong, như một chiếc quạt nhỏ tự nhiên.

Cô rất thích vẻ mặt nghiêm túc của anh lúc làm việc, trông thật sự rất tập trung.

Cô đã bên Giang Diệc Nhiên được hơn một tháng rồi, nhưng vẫn thích ngắm anh từng chút một như thế.

Phương Hạm cảm thấy Giang Diệc Nhiên bây giờ không giống hết với cậu học sinh cấp ba năm xưa. Tuy gương mặt chẳng thay đổi mấy, nhưng khí chất

lại khác. Cái nét bất cần khi còn nhỏ giờ dần được thay thế bởi sự chín chắn đầy nam tính.

Cô khẽ cắn môi, người cũng rướn về phía anh, nâng nửa người dậy, gối đầu lên vai anh.

“Ngủ sớm đi thôi.” Cô nói, đồng thời liếc sang màn hình, hóa ra anh đang đọc mấy bài chia sẻ và đề xuất về chuyện tổ chức đám cưới.

“Ừ.”

Giang Diệc Nhiên gạt đầu nhẹ nhẹ, rất nhanh đã tắt màn hình rồi đặt máy sang một bên. Sau đó anh nghiêng người sang tắt cả hai chiếc đèn bàn, rồi nằm xuống.

Người anh nóng rực.

Hai người đã nằm dưới chăn một lúc, nhiệt độ cơ thể khiến lớp nhung dưới tấm chăn trở nên ấm áp và khô ráo. Phương Hạm rúc vào, ôm lấy cánh tay rắn chắc và đầy cơ bắp của anh, má cô áp lên phần bắp tay mềm mại và ấm nóng ấy.

Có lẽ vì mang theo hơi ấm, nên khi ôm tay anh, cô cảm thấy còn thích hơn cả ôm gấu bông.

Lúc này, căn phòng đã chìm hoàn toàn vào bóng tối.

Dù căn hộ nằm ở vị trí trung tâm thành phố, nhưng thiết kế cách âm rất tốt. Phương Hạm gần như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ bên ngoài hay từ các tầng khác. Cô chỉ cần hơi xoay người là đã nghe thấy tiếng vải quần áo ma sát với chăn, sột soạt khe khẽ.

“Giang Diệc Nhiên.” Cô khẽ gọi tên anh.

“Sao thế?” Anh lập tức đáp lại, khẽ xoay người, rút cánh tay đang bị cô ôm ra rồi trở mình quay mặt về phía cô.

“Muốn làm à?”

“Không phải!” Phương Hạm đỏ bừng tai, lập tức nhận ra anh hiểu sai ý cô khi cô gọi tên anh.

“Em chỉ là thích gọi tên anh thôi, gọi chơi vậy mà. Trễ rồi, ngủ sớm đi.” Cô lí nhí giải thích, hai má nóng bừng.

Cô vừa phải viết luận văn, đầu óc đã choáng váng mệt mỏi. Giờ chỉ muốn ôm anh ngủ một giấc thật ngon. Nếu còn làm gì nữa thì chắc không biết tới bao giờ mới được ngủ mất.

“Ừm, được.” Giang Diệc Nhiên bật cười khẽ. Dù không phát ra tiếng, nhưng khóe miệng rõ ràng cong lên. Vừa nói, anh vừa ôm lấy eo cô, nhấc cả người cô lên gần sát lại bên mình hơn.

Phương Hạm khẽ hít một hơi, bị anh kéo lại gần, khoảng cách giữa hai người càng thêm gần gũi.

Cô đặt hai tay lên vai anh, còn chưa kịp mở miệng thì đôi môi đã bị một làn hơi ấm nóng bao phủ. Tuy nhiên anh chỉ hôn nhẹ một cái, không sâu, chỉ khẽ lướt qua. Nhưng sau đó anh cũng không rời đi ngay, mà cúi đầu, trán chạm vào trán cô.

Bên dưới là vòng tay ôm eo, bên trên là chóp mũi cọ nhẹ chóp mũi.

Hơi thở nóng rực của anh gần ngay trước mặt khiến tim Phương Hạm đập loạn, cô ngượng ngùng rút nhẹ đầu về sau vài phân.

“Ngủ thôi.” Cô đỏ mặt thì thầm.

“Nói chúc ngủ ngon với anh đi.” Anh lại nhẹ nhàng nhắc cô lên một chút, giọng dụ dỗ.

Giọng nói trầm thấp trong trẻo ấy mang theo chút ghen mũi, lại có cảm giác như bột khí lẫn lẫn, mềm nhẹ và lười biếng đến mức khiến vành tai cô ngứa ngáy.

“Ngủ ngon, Giang Diệc Nhiên.” Cô đỏ mặt nói.

Thế nhưng đối phương có vẻ không hài lòng với lời chúc đó, bất ngờ lên tiếng: “Gọi cả tên đầy đủ nghe kỳ lắm không?”

“Em hình như rất thích gọi anh bằng cả họ tên.”

“Ừm, vì mỗi lần nói ra lại có cảm giác thỏa mãn trong lòng.” Phương Hạm mím môi, đầu khẽ tựa vào vai anh, tìm tư thế thoải mái hơn rồi rúc vào: “Chỉ là thói quen cá nhân thôi, em thấy gọi tên anh thuận miệng hơn.”

Ba chữ “Giang Diệc Nhiên” đối với cô mang một ý nghĩa đặc biệt.

Là mối tình đầu dang dở, cũng là một bước ngoặt trong tuổi thiếu niên. Năm năm qua cô luôn nhớ tới, nhưng lại rất ít khi dám chạm đến cái tên đó.

Tự mình tìm kiếm thì còn đỡ, xem video anh thi đấu thì cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng mừng cho anh.

Chỉ có những lúc vô tình lướt thấy tin tức về anh trên các nền tảng khác nhau, trái tim cô vẫn có lúc trống rỗng một giây.

Thế nên trong cuộc sống hằng ngày, cô luôn có ý né tránh cái tên đó. Thậm chí lúc thiết lập bộ lọc từ khóa, cô còn từng chủ động chặn cụm từ ấy. Dần dần, tâm trạng mới trở nên bình thản hơn. Dù trong lòng vẫn còn tiếc nuối, nhưng cũng đã chấp nhận thực tại, không còn đau buồn nữa.

Không ngờ cái tên ấy lại một lần nữa bước vào cuộc sống của cô, và lần này, còn quan trọng hơn cả năm xưa.

Giờ đây cô đã có thể thản nhiên gọi tên anh, vì đã quá quen thuộc rồi. Trong lòng không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, nên mỗi lần gọi ra miệng đều mang theo cảm giác ấm áp và thảnh thơi.

Giang Diệc Nhiên nghe cô nói xong khẽ bật cười, có phần bất đắc dĩ như thể không còn cách nào với cô, cuối câu còn hơi cong lên một chút.

“Không thể gọi một tiếng ‘chồng’ được à?”

“Ừm.”

Phương Hạm sớm đã đoán được anh sẽ nói vậy, nhưng khi anh thực sự nói ra, cô vẫn bị đánh úp không kịp trở tay. Chủ yếu là.. ngại quá.

“Chồng.” Cô cố gắng bật ra hai chữ, vừa nói xong, tim cô đã đập loạn, mặt đỏ bừng lên không thể kiểm soát.

Giang Diệc Nhiên bật cười, lần này mới có vẻ hài lòng, tay vỗ nhẹ lưng cô.

“Ngoan, ngủ thôi.”

Phương Hạm “ừ” khẽ, gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, nhanh chóng ôm cánh tay anh mà chìm vào

giấc ngủ.

Nhưng Giang Diệc Nhiên thì vẫn nằm đó, chưa buồn ngủ.

Anh nhắm mắt, đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Phương Hạm ôm tay anh ngủ, vòng ngực mềm mại của cô khẽ áp lên cánh tay phải. Bên tai là tiếng thở đều nhẹ nhàng của cô.

Dù chưa tổ chức đám cưới, nhưng cuộc sống sau khi đăng ký kết hôn đã khác rất nhiều.

Anh không còn là người cô đơn nữa.

Ban đầu anh cũng hơi không quen, có phần kỳ vọng lẫn hồi hộp về đời sống hôn nhân, không biết nên làm gì, xử lý ra sao. Nhưng vì Phương Hạm vẫn còn lịch học nên thi thoảng vẫn ở ký túc, khiến cuộc sống anh dường như chưa thay đổi quá nhiều.

Thật ra có người ở nhà cũng tốt, mang lại cảm giác rất ấm áp.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người đó phải là người mà anh muốn. Nếu không, chỉ khiến người ta thấy phiền lòng.

Một lúc sau, bên ngoài bỗng đổ mưa rào, ào ào không dứt. Trong tầng mây dày đặc không ngừng vang lên tiếng sấm ầm ầm, không biết lúc nào sẽ có một tia sét nổ xuống.

Nhưng Phương Hạm có vẻ đã ngủ rất sâu, hoàn toàn không phản ứng gì.

Anh nằm đó nghe tiếng mưa rơi mà trầm nghĩ: Bầu trời bên ngoài chắc đang u ám lắm, nhìn ra chỉ thấy một màu đen đặc.

Chỉ có ánh đèn neon, đèn trong các tòa cao ốc chưa tắt, và đèn xe cộ trên đường vẫn đang cố gắng thấp sáng thành phố. Trời mưa về đêm thì sẽ không thấy sao trăng.

Nhưng cũng không sao, ánh trăng của anh đang ở ngay bên cạnh.

Những ngày gần đây, Phương Hạm chuyên tâm viết luận văn, cuối cùng vào tối thứ Bảy cũng hoàn thành xong bản thảo đầu tiên.

Ban ngày cô tranh thủ về thăm Phương Vi một lúc, tối mới trở về nhà để viết nốt phần kết.

Giang Diệc Nhiên đi dự buổi họp lớp cấp ba, trong nhà chỉ còn mình cô. Nhưng như vậy cũng tốt, cô mới tập trung viết nhanh hơn, nếu không cứ bị anh làm phân tâm suốt.

Mặc dù nói thế, nhưng Phương Hạm vẫn không tìm được nhớ lại những bạn học năm xưa, phần lớn đều vẫn còn ấn tượng.

Cô thật sự là một người may mắn. Ngoài việc khi xưa bị Giang Diệc Nhiên hung dữ ra, thì chưa từng gặp phải bạo lực học đường hay bị bạn học bắt nạt. Mọi người dường như đều biết cô có vấn đề sức khỏe nên đối xử rất nhẹ nhàng.

Chỉ tiếc là cô không thân thiết với nhiều người.

Không biết Dương Thư Tuyết giờ thế nào rồi... chắc tốt nghiệp lâu rồi nhỉ? Còn ở thành phố này không?

Phương Hạm lắc lắc đầu, cố gắng kéo tâm trí quay lại với phần kết luận của luận văn. Nhưng đúng lúc ấy, điện thoại để bên cạnh đột nhiên sáng lên.

Là Giang Diệc Nhiên gọi.

Cô ngần ra một chút, rồi nhắc máy nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia có tiếng ồn khá lớn, chắc đang ở buổi tụ tập bạn cũ. Còn đang nghĩ thế, thì giọng nói quen thuộc của Giang Diệc Nhiên liền át hết tất cả tạp âm:

“Em đang ở nhà hả?”

“Ừm, em ở nhà. Đang viết luận văn, gần xong phần đầu rồi. Anh đang ở buổi họp lớp đúng không?”
Phương Hạm đáp.

“Ừ.”

Giang Diệc Nhiên ừ một tiếng, rồi nói:

“Em chờ một chút, anh đưa điện thoại cho người khác.”

“Hả?” Phương Hạm còn chưa kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói mới.

“Phương Hạm, còn nhận ra giọng mình không?”

Não cô như bị đứng hình mấy giây, không ngừng suy nghĩ nhưng lại hơi đơ.

Giọng nói đó rất quen. Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng bản năng vẫn mách bảo cô nhớ ra người đó.

“Là... Dương Thư Tuyết sao?!” Cô thử gọi.

“Hahaha đúng rồi đó! Lâu quá không gặp! Nghe nói cậu sắp kết hôn rồi hả? Chúc mừng nha!! Để mình tính xem, tụi mình chắc cũng hơn năm năm rồi không liên lạc đúng không? Việc lớn như cưới chồng mà mình còn không hay gì hết luôn á!”

“Là Giang Diệc Nhiên nói đúng không?” Phương Hạm hỏi.

“Ừa. Không thì mình biết sao được chứ? Hồi đó trong lớp còn có nhiều người tưởng cậu phẫu thuật thất bại cơ đấy. Cậu không trả lời tin nhắn, tội mình còn tưởng cậu gặp chuyện gì rồi.”

Chương 64: Đôi Mắt

DTV-EBOOK

“Lúc đó mình còn thắc mắc, sao cậu ta lại tìm đến mình làm gì, hóa ra là vì cậu đấy. Bây giờ cậu thế nào rồi?” Dương Thư Tuyết hỏi.

“Mình vẫn ổn. Trước đây nghỉ học hai năm, sau đó chuyển trường, giờ vẫn đang đi học, nhưng sắp tốt nghiệp rồi.” Phương Hạm đáp.

“Còn cậu thì sao?”

“Haha, mình học tiếp lên cao học, giờ đang thực tập làm phiên dịch đối ngoại.” Đối phương nói.

Hai người trò chuyện một lúc, vì Dương Thư Tuyết đang dùng điện thoại của Giang Diệc Nhiên nên họ cũng không nói chuyện được lâu. Cuối cùng trao đổi số điện thoại và kết bạn WeChat, rồi Dương Thư Tuyết trả điện thoại lại cho Giang Diệc Nhiên.

Được liên lạc lại với bạn cũ từng rất thân một thời, cảm giác thật kỳ lạ mà cũng đầy phấn khích.

“Vừa rồi anh tình cờ thấy cô ấy. Nhớ là hồi còn đi học, em và cô ấy thân nhau lắm đúng không?”

Giang Diệc Nhiên nhận lại điện thoại, đi đến một góc yên tĩnh hơn rồi nói với cô.

Giọng nói trầm ấm, mang từ tính đặc trưng của anh truyền qua loa điện thoại khiến trái tim đang rộn ràng vì phấn khích của Phương Hạm dần bình tĩnh lại, quay về trạng thái ổn định.

“Ừm đúng thế.”

Phương Hạm không ngờ anh vẫn còn nhớ chuyện ấy. Có lẽ vì khi đó, Dương Thư Tuyết thường xuyên đứng đợi cô tan học ở bên cạnh chỗ ngồi.

Hai người còn chưa kịp trò chuyện thêm thì Phương Hạm đã nghe thấy có người gọi Giang Diệc Nhiên bên kia điện thoại.

“Tối nay anh uống ít thôi nhé. Nếu đã uống rồi thì đừng lái xe, nhớ gọi tài xế nhé.” Cô không kìm được dặn dò.

“Ừ, anh biết rồi, yên tâm đi.” Anh đáp lại.

“VẬY anh quay lại đó đi, em ở nhà ngoan ngoãn.” Giang Diệc Nhiên nói, rồi khẽ hôn lên điện thoại một cái.

Âm thanh trong trẻo sạch sẽ của nụ hôn truyền qua máy khiến tai Phương Hạm đỏ bừng. Cô chỉ “ừm” một tiếng rồi mới dám cúp máy.

Giang Diệc Nhiên tối đó về cũng không muộn, trên người gần như không có mùi rượu, nói rằng chỉ uống một chút thôi.

Phương Hạm vừa hoàn thành bản thảo đầu tiên của luận văn và gửi cho giảng viên, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi Giang Diệc Nhiên tập luyện xong, tắm rửa sạch sẽ, mùi rượu trên người cũng bay đi hết.

Lúc anh bước ra, Phương Hạm đang ngồi trên giường nhắn tin với Dương Thư Tuyết qua WeChat. Hai người lâu rồi không liên lạc, vậy mà lại chẳng hề có cảm giác xa cách, trò chuyện một lúc đã giống như quay về thời con gái năm xưa.

Cô vui lắm!

Giang Diệc Nhiên ra khỏi phòng tắm, thay chiếc áo thun xám sạch sẽ, vừa lau tóc bằng khăn khô, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Phương Hạm đang chăm chú nhìn vào điện thoại.

Cô mặc bộ đồ ngủ màu vàng nhạt, tay dài quần dài, không đắp chăn. Cả người tựa vào đầu giường, hai chân co lên, để lộ cổ chân trắng ngần và mảnh khảnh.

Phương Hạm ăn ít, lại không vận động nhiều, nên luôn giữ dáng người thon thả.

Tư thế đó rõ ràng là đang trò chuyện với ai đó, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình, vô cùng tập trung.

Nhưng vì không biết cô đang trò chuyện với ai mà lại chăm chú như vậy, trong lòng Giang Diệc Nhiên cứ như bị kẹt một mẩu vụn nhỏ, không đến mức khó chịu nhưng lại muốn nhanh chóng gỡ bỏ.

“Đang nói chuyện với ai vậy?” Anh giả vờ hỏi vu vơ.

“Dương Thư Tuyết ấy.”

Phương Hạm không ngẩng đầu mà trả lời luôn, “Em đang kể với cô ấy là em mở tiệm hoa, cô ấy bảo sẽ ghé qua xem. Cũng có nhắc đến chuyện của tụi mình, cô ấy khá tò mò.”

Được rồi.

Giang Diệc Nhiên khẽ “ừ” một tiếng, yên tâm rồi quay người tiếp tục lau tóc.

Điện thoại anh để trên bàn, vừa vặn thấy có thông báo tin nhắn chưa đọc, liền tiện tay đổi khăn sang tay kia rồi cầm điện thoại lên xem.

Vừa mở ra nhìn một cái, lông mày anh khẽ nhíu lại.

Lại là tin nhắn từ người tổ chức lễ cưới.

Vì tiệc cưới là dạng thiết kế riêng nên anh để lại thông tin liên lạc để tiện trao đổi chi tiết. Nhưng người đó thường xuyên gửi cho anh rất nhiều tin nhắn không liên quan đến đám cưới, như kiểu “chào buổi sáng, anh ăn chưa?”, hoặc mấy dòng kiểu “trong hàng tỉ người chỉ có tôi chúc bạn ngày mới tốt lành, mong bạn đừng vô tình quá”, đi kèm là một loạt sticker mèo chó. Có khi còn tự gửi vài tấm ảnh selfie không rõ mục đích.

Giang Diệc Nhiên sống hơn hai mươi năm, chỉ cần nhìn kiểu cách nói chuyện đã biết rõ đối phương có ý gì.

Chuyện như thế này, anh từng gặp không ít.

Dù trong vòng bạn bè anh đã đăng ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn, nhưng hình như cũng chẳng mấy tác dụng.

Vì lễ cưới chưa hoàn tất, anh cũng không thể tự mình liên hệ từng đơn vị cung cấp hay địa điểm tổ chức, nên vẫn phải nhẫn nhịn, bất chế độ “không làm phiền” để giả vờ không thấy, trừ khi có nội dung nghiêm túc liên quan đến lễ cưới thì anh mới trả lời.

Chỉ riêng hôm nay, đối phương đã gửi hơn chục tin nhắn, không có một cái nào nghiêm túc.

Ban ngày anh chỉ nhắn lại một câu “đang bận”, đối phương thì lại tỏ ra rất thân thiện. Nhưng cách đây vài tiếng lại tiếp tục nhắn tới, thậm chí còn gọi hai cuộc điện thoại. Vừa hay lúc đó Giang Diệc Nhiên đang tắm, không mang theo điện thoại.

“Bạn xong rồi hả?”

“Có chuyện muốn nói với anh, khi nào rảnh thì trả lời em nhé~ [kiêu ngạo]”

Giang Diệc Nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, từ lúc bật máy đến giờ lông mày vẫn chưa giãn ra chút nào.

Anh thực sự mong đối phương nếu có chuyện thì cứ nói thẳng, chứ đừng gửi cả chục tin kiểu “Anh ở đó không?”, “Đang làm gì thế?”, “Tại sao không trả lời em?” toàn những câu vô nghĩa, không có nội dung gì.

“Có gì cần trao đổi thì cô cứ nói thẳng đi.” Anh trả lời.

“Không có gì đâu mà, chỉ muốn hiểu thêm chút chi tiết thôi. Cũng có ích cho lễ cưới mà. [trừng mắt]”

“Anh trước đây từng có bao nhiêu bạn gái rồi? [chó đội nón] Hung dữ thế này là không tốt đâu nha~”

“Nhìn anh đẹp trai lại có tiền, chắc hẳn ngày xưa nhiều người theo lắm ha~ [mắt long lanh] Em hơi tò mò chút đó.”

“Gần đây em có xem mấy clip anh đăng trên YouTube lúc chơi bóng, ngẫu ghê! [chán chết]”

“Em hơi tò mò nè, là vợ anh theo đuổi anh, hay là anh theo đuổi vợ anh trước vậy?”

...

Anh cúi đầu nhìn những dòng tin nhắn đó, chẳng muốn trả lời lấy một chữ, trong lòng bực bội đến cực điểm.

Thật ra tính khí anh những năm gần đây đã ôn hòa hơn rất nhiều, khác hẳn thời trung học. Nhưng gặp kiểu người như thế này vẫn khiến anh thấy vô cùng phiền.

Nếu là lúc bình thường thì anh đã chặn từ lâu, nhưng vì việc chuẩn bị lễ cưới đã gần xong một nửa, nếu bây giờ đổi công ty tổ chức thì mọi thứ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, tiến độ sẽ không đảm bảo. Nên anh chỉ còn cách cố nhịn.

Tay Giang Diệc Nhiên còn đang dừng trên màn hình, chưa kịp nhấn gì tiếp thì đối phương lại gửi qua một tấm ảnh.

Là một bức ảnh selfie trước gương, cô ta mặc một chiếc váy ôm sát, cực kỳ bó sát, khoe trọn đường cong cơ thể.

“?”

Anh chỉ gửi một dấu hỏi, thì ngay giây sau cô ta đã lập tức thu hồi ảnh.

“Oops, xin lỗi nha, gửi nhầm! [tinh nghịch]”

Giang Diệc Nhiên không trả lời nữa.

Anh lập tức vào trang cá nhân của cô ta, xóa kết bạn và đưa vào danh sách chặn. Sau đó tìm đến người phụ trách chính của công ty tổ chức lễ cưới để nói chuyện chấm dứt hợp đồng.

Bên kia nhanh chóng gọi điện tới, chắc là để hỏi rõ tình hình. Nhưng Giang Diệc Nhiên không bắt máy,

trực tiếp cúp.

“Anh có chuyện gì không hài lòng hay lo ngại à? Hay là không hài lòng với bên người phụ trách? Vì tôi thấy hiện giờ tiến độ đã gần hoàn tất rồi. Nếu có điểm nào chưa ổn, anh cứ nói, bọn tôi sẽ cố gắng điều chỉnh.” Người phụ trách gửi một đoạn tin khá dài.

“Không cần.” Giang Diệc Nhiên chỉ trả lời đúng hai chữ.

“Tiền vi phạm hợp đồng, tôi sẽ thanh toán đúng theo điều khoản.”

Anh gửi xong liền chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, đặt sang một bên rồi tiếp tục lau tóc.

Khi Giang Diệc Nhiên quay người lại thì thấy Phương Hạm đã đổi tư thế, nằm trên giường tiếp tục trò chuyện với Dương Thư Tuyết.

“Em uống thuốc chưa?” Anh đặt khăn sang bên, hỏi.

“Ôi, suýt thì quên mất!” Phương Hạm tròn mắt, đặt điện thoại xuống, nói xong thì nhả xuống giường, đến bàn lấy hộp thuốc nhỏ của mình.

“Chat với người ta thì không quên, uống thuốc thì lại quên.” Giang Diệc Nhiên nhìn cô bóc thuốc ra rồi uống cùng nước.

“Thật ra cũng không sao. Nếu đến 10 giờ em chưa uống, nó sẽ tự động nhắc nhở mà.” Phương Hạm đáp.

Giang Diệc Nhiên không nói thêm gì, mà đi tới chỗ cô, cúi người bế bổng cô lên khỏi mặt đất.

Cô nhẹ tênh, gần như chẳng có sức nặng gì cả.

Phương Hạm bất ngờ vì bị anh bế đột ngột, trong lòng hơi thót lên một cái. Nhưng giây sau liền yên tâm trở lại.

Cô vẫn rất thích được Giang Diệc Nhiên bế theo kiểu công chúa như vậy, cảm giác lơ lửng giữa không trung đối với cô rất thích, nhưng lại không hề đáng sợ.

Chỉ cần bám lấy vạt áo anh, hoặc vòng tay qua cổ là sẽ không thấy bất an nữa.

Anh bế cô từ chỗ bàn quay trở lại giường, đặt xuống bên phía trong giường.

Lưng Phương Hạm vừa chạm xuống ga trải giường mềm mại, giây sau đã cảm nhận được bên cạnh lồm xồm xuống, có người vừa nằm xuống.

Hơi thở ấm áp của đàn ông phả ra nơi cổ cô.

Giang Diệc Nhiên vừa đặt cô xuống liền thuận thế trèo lên giường, nằm bên cạnh, ôm eo kéo cô sát lại gần mình.

Lưng Phương Hạm dán sát vào ngực anh, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể, nhịp tim và từng hơi thở đều đều của người đàn ông sau lưng.

Anh không nhúc nhích, một tay ôm cô từ phía sau, cánh tay vắt ngang eo cô, đầu mũi áp vào bên vai và cổ, không hề lên tiếng, cũng không cử động.

Phương Hạm cảm thấy có gì đó là lạ.

Mặc dù anh chẳng nói gì, nhưng cô lại cảm giác như anh đang có tâm sự.

“Sao vậy?”

“Có chuyện gì không ổn hả?”

Phương Hạm đoán có thể là do một hạng mục nào đó chưa được duyệt, hoặc gần đây có quá nhiều dự án khiến anh mệt mỏi.

Cô dịu giọng, không để ý đến điện thoại nữa, vừa hỏi vừa đưa tay chạm vào bàn tay đang đặt trên eo mình.

Cô có cảm giác mình giống như một con mèo nhỏ, bị Giang Diệc Nhiên “hút” đến kiệt sức.

“Không sao.” Anh lắc đầu.

Tuy nói không sao, nhưng Phương Hạm nghe ra được trong giọng nói của anh vẫn có vấn đề.

Có phải do áp lực quá lớn rồi không?

Cô cảm thấy hơi lo, môi mím lại, cuối cùng quyết định quay người lại đối diện với anh.

Hai người sát nhau đến mức cô có thể thấy rõ từng sợi lông mi trên mặt anh.

Vừa xoay người, đã thấy Giang Diệc Nhiên khẽ nâng mi mắt, đôi mắt đen sâu như hồ nước nhìn cô không chớp. Cảm giác đó khiến cô như bị một bàn tay vô hình lướt dọc sống lưng, vừa buốt lại vừa tê dại.

Nhưng anh vẫn không nói gì, cũng không làm gì, chỉ yên lặng nhìn cô như đang chờ được dỗ dành.

Đôi mắt ấy, nếu nhìn từ xa thì sắc lạnh, sắc sảo, nhưng nhìn gần lại thấy hiền lành, mềm mại, giống như một chú chó săn lớn đang cuộn tròn ở nhà chờ chủ nhân vuốt ve.

Phương Hạm giữ vững bình tĩnh, đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt anh.

“Sao vậy nè? Có chuyện gì không vui à? Hay dạo này căng thẳng quá?” Cô hỏi.

Ánh mắt Giang Diệc Nhiên dời đi, không nhìn cô nữa, ánh nhìn cũng dần trở nên lơ đãng.

Vì hai người quá gần, nên từng biểu cảm trên mặt anh đều không thể che giấu trước mắt Phương Hạm.

“Không có gì. Chỉ là anh định đổi công ty tổ chức cưới. Có thể tiến độ sẽ chậm lại một chút.” Anh nói.

“Ý anh là lẽ cưới?” Phương Hạm hỏi lại.

Từ đầu đến giờ cô gần như không tham gia vào khâu chuẩn bị lễ cưới, mọi việc đều do Giang Diệc Nhiên lo liệu. Chỉ khi cần chọn lựa gì đó, anh mới hỏi ý cô, rồi quyết định theo ý cô thích. Vì vậy, Phương Hạm cũng không rõ tiến độ đã đến đâu.

“Ừ.” Anh gật đầu.

Chương 65: Điện Thoại

DTV-EBOOK

“Không sao đâu mà. Dù gì mình cũng không nhất thiết phải tổ chức đúng một ngày nào cụ thể, nếu thật sự không sắp xếp kịp thì cứ dời lại một chút cũng được.” Phương Hạm nói.

“Với cả, mấy thứ hình thức ấy cũng đâu cần phải hoàn hảo đến từng chi tiết.”

Trước đó vì không muốn cô phải bận tâm, nên mọi việc liên quan đến lễ cưới đều do một tay Giang Diệc Nhiên lo hết.

Nhưng nhìn anh bây giờ thế này, Phương Hạm cũng thấy áy náy.

“Nếu đổi công ty mới thì để em cũng thêm vào nhóm với người phụ trách nhé. Mình cùng làm việc cho tiện.” Cô nói.

“Dù sao em cũng viết xong bản nháp luận văn rồi, chỉ còn chờ thầy góp ý để sửa lại chút là xong.”

“Còn tiệm hoa thì em đã tạm đóng cửa rồi. Đợi sau khi tốt nghiệp và xong lễ cưới thì mở lại, chứ giờ sức em không kham nổi nữa.”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên gật đầu, không nói thêm gì. Cánh tay ôm cô chặt hơn một chút, đầu khẽ cúi xuống tựa lên vai cô.

Rất hiếm khi thấy Giang Diệc Nhiên thế này.

Phương Hạm khẽ thở ra một hơi nhẹ, cũng vươn tay ôm lại anh, hai tay vuốt nhẹ dọc sống lưng như

đồ dành một đĩa trẽ lớn.

Anh ôm cô rất lâu mới chịu buông ra. Một tay vẫn đặt bên hông, tay còn lại nâng nhẹ mặt cô, ánh mắt dán chặt vào gương mặt ấy.

Phương Hạm mím môi, tim đập thành thịch.

Vì ở bên nhau lâu rồi, cô cảm thấy bản thân dần hiểu anh nhiều hơn, thậm chí có thể đoán trước được vài chuyện.

Ví dụ như, anh sắp hôn mình.

Cô gái theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng chờ hai giây, chẳng thấy hơi thở hay làn môi quen thuộc chạm đến. Ngược lại, cô nghe thấy tiếng cười khẽ từ Giang Diệc Nhiên, giọng trầm trầm lười nhác mà trong trẻo:

“Em đang đợi anh hôn em à?”

Trái tim Phương Hạm nhói lên một cái, vội mở mắt ra, hai má hơi đỏ ửng: “Ai mà đợi chứ!”

Bị đoán trúng tâm tư, cô hơi lúng túng.

Giang Diệc Nhiên bật cười, tay phải rời khỏi eo cô, giơ lên, chậm rãi che lên đôi mắt cô.

Bị bàn tay anh bao phủ, Phương Hạm theo bản năng nhắm lại mắt, chìm vào một mảng tối lạ lẫm. Cô cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay anh.

Rất nóng.

Cô vẫn còn đang chú ý đến ánh sáng mờ ảo trước mắt, thì giây sau, một đôi môi mềm mại, ấm nóng đã phủ xuống.

Cô khẽ hé môi, đầu lưỡi lập tức bị quán lấy, cơ thể theo đó cũng mềm đi vài phần.

Quả thật, cô đoán đúng.

Anh thực sự hôn cô.

Khi nụ hôn dần sâu đậm, Giang Diệc Nhiên mới buông tay khỏi mắt cô.

Phương Hạm vẫn nhắm mắt, hai tay khoác lên vai anh. Vừa cảm thấy trước mắt sáng lên một chút thì eo đã bị siết chặt.

Đôi tay anh dọc theo viền áo ngủ của cô, từ eo trượt ngược lên, dần dần luồn vào bên trong.

...

Sau khi tất cả qua đi, thì trời cũng đã rất khuya.

Vì luôn để tâm đến sức khỏe cô nên Giang Diệc Nhiên mỗi lần đều rất dịu dàng, chậm rãi. Thế nên dù không làm nhiều lần nhưng lại kéo dài rất lâu.

Phương Hạm vừa mệt vừa buồn ngủ, vệ sinh qua loa rồi ngủ thiếp đi. Mãi đến nửa đêm mới tỉnh lại.

Do lúc sắp ngủ uống quá nhiều nước nên đến nửa đêm bụng dưới hơi tức, buồn đi vệ sinh.

Cô mơ màng tỉnh dậy, mắt lơ lơ chưa mở hẳn. Vốn định cố nhịn, nhưng thật sự không chịu nổi.

Cô nhẹ nhàng nhắc cánh tay Giang Diệc Nhiên đang đặt trên người mình ra, rồi thò tay ra khỏi chăn, s* s**ng hồi lâu mới tìm thấy công tắc đèn đầu giường.

Vừa bật lên, ánh sáng lập tức bao phủ cả căn phòng.

Có lẽ là hơi chói mắt nên Giang Diệc Nhiên phía sau cô cũng khẽ cử động, hít sâu một hơi. Rõ ràng nghe được tiếng chấn động sột soạt.

Phương Hạm tỉnh táo hơn chút.

Sợ ánh sáng làm anh tỉnh, cô vội chỉnh đèn xuống mức sáng thấp nhất, rồi nhẹ nhàng nhắc chân ngồi dậy xuống giường.

Cô khoác áo ngủ vào, mang dép lê, lặng lẽ đi về phía nhà vệ sinh.

Ai ngờ cô mới đi được mấy bước thì đã nghe thấy giọng nói của người đàn ông phía sau. Có lẽ là vì vừa bị đánh thức nên giọng anh hơi khàn khàn.

“Có chuyện gì vậy?”

Phương Hạm thầm nghĩ mình đã nhẹ nhàng lắm rồi, không ngờ Giang Diệc Nhiên vẫn bị đánh thức. Giọng nói từ phía sau vang lên còn làm cô giật cả mình.

Cô quay lại, khẽ lắc đầu với anh để anh yên tâm, rồi chỉ tay về phía bên cạnh, thì thầm thật nhỏ: “Không sao đâu, em đi vệ sinh tí thôi.”

“Ừ.”

Thấy cô không có gì nghiêm trọng, anh lại nằm xuống, nhắm mắt ngủ tiếp.

Phương Hạm giải quyết xong chuyện cá nhân cũng nhanh chóng quay lại.

Vừa vào phòng đã thấy Giang Diệc Nhiên nằm lộ cả phần thân trên, làn da trắng và những múi cơ rắn chắc lộ rõ, chân đã tụt xuống tận eo.

Cô rón rén đến bên giường, ngồi xuống, tắt đèn rồi nằm xuống lại, kéo chăn đắp lên cho anh.

Chưa kịp tựa đầu xuống gối, Giang Diệc Nhiên đã vòng tay ôm cô vào lòng.

Lúc này cô còn thấy hơi lạnh vì máy lạnh ngoài kia hơi mạnh, nhưng khi anh vừa áp sát lại, sau lưng cô lập tức được bao phủ bởi hơi ấm khô ráo của anh. Sự chênh lệch giữa lạnh và nóng khiến Phương Hạm không kìm được mà khẽ rùng mình một cái.

Cảm nhận được cô run lên, anh liền kéo chăn lên cao hơn một chút, rồi tiếp tục siết chặt cô trong vòng tay.

Giang Diệc Nhiên chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, cả người cứ như một chiếc lò sưởi sống vậy.

Phương Hạm luôn cảm thấy anh ôm cô chẳng khác nào ôm thú nhồi bông.

Cô nhắm mắt lại, điều chỉnh tư thế cho thoải mái hơn, mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Thế nhưng trong khoảnh khắc còn sót lại một chút tỉnh táo, cô lại nhớ đến những lời mà Dương Thư Tuyết đã nói lúc chiều.

“Lấy được người mình từng thầm thích thời đi học, xác suất này nhỏ xíu luôn đó!”

“Hồi đi học cậu mê người ta như mê trai Hàn Quốc. Mà mình thấy cậu ta cũng kiểu nào tình yêu lắm. Hai người đều là nào tình yêu, đúng là trời sinh một cặp!”

“Hoàn toàn như kịch bản phim truyền hình luôn ấy.”

“Lần này đúng là ‘nhớ mãi không quên, tất có hồi đáp’ rồi. Phương Hạm, có phải mỗi ngày cậu ngủ cũng cười mơ thấy hạnh phúc không?”

...

Hạnh phúc ư? Ừm, chắc cũng gọi là hạnh phúc rồi.
Vì ít nhất hiện tại, trong chăn rất ấm áp.

Đó là ý nghĩ cuối cùng của Phương Hạm trước khi cô hoàn toàn thiếp đi.

Không biết có phải tối qua ngủ bị nhiễm lạnh hay không, mà sáng hôm sau Phương Hạm thức dậy thấy người ê ẩm, đặc biệt là vai phải cứ mỗi mỗi khó chịu.

Giang Diệc Nhiên dậy sớm hơn cô, còn cô thì ngủ muộn hơn một chút.

Lúc Phương Hạm tỉnh dậy, ngồi dậy trên giường thì anh đã thay đồ xong xuôi, sẵn sàng ra ngoài. Cô thử xoay người, vung vẩy cánh tay một chút nhưng chỗ đau vẫn không đỡ.

Thấy vậy, Giang Diệc Nhiên đi đến hỏi: “Sao vậy? Khớp đau à?”

“Ừm.”

Phương Hạm khẽ nhúm mày, vừa xoay xoay vai, vừa lẩm bẩm trả lời: “Hơi nhức nhức thôi, chắc không có gì nghiêm trọng.”

“Có thể do lạnh hoặc nằm sai tư thế ngủ.”

“Quay người lại, để anh xoa bóp cho em.” Anh nói, rồi bước tới gần.

Phương Hạm ngoan ngoãn quay lưng lại để anh tiện tay massage từ phía sau. Bàn tay anh đặt lên vai

cô, nhẹ nhàng ấn vào từng chỗ.

“Là chỗ này đúng không?” Giọng Giang Diệc Nhiên vang lên từ phía sau.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu.

“Được rồi.”

Anh đáp một tiếng rồi tiếp tục ấn nhẹ vào chỗ đau giúp cô.

Không ngờ thật, sau một lúc được Giang Diệc Nhiên xoa bóp, vai cô cảm thấy dễ chịu hẳn.

Phương Hạm thử xoay vai vài cái, ngạc nhiên reo lên: “Hình như đỡ thật đó! Anh giỏi ghê luôn!”

Anh chỉ cười: “Có gì đâu. Bình thường anh tập luyện quá sức cũng sẽ tự xoa bóp một chút.”

Nhưng Phương Hạm thì vui cực kỳ. Dù sao cảm giác thoải mái hay không cũng ảnh hưởng lớn đến tâm trạng.

Cô xoay vai một chút rồi bước đến ôm lấy anh. Ngửi thấy mùi thơm trên người anh, cô không kìm được, kiễng chân hôn chụt một cái lên má.

Giang Diệc Nhiên cũng ôm lại cô một cái.

“Anh tìm được người mới tổ chức lễ cưới chưa? Chắc chắn là muốn đổi à?” Phương Hạm nhớ lại chuyện hôm trước, hỏi.

“Ừ, chắc chắn rồi. Nhưng vẫn chưa tìm được. Anh định nhờ bạn giới thiệu người mà họ từng thuê, cho chắc ăn.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu: “Vậy... khi nào tìm được thì nhớ nói với em nhé.”

“Chứ một mình anh lo cả hai bên sẽ mệt lắm đó.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên, chỉ khẽ đáp một tiếng.

—

Mấy ngày sau đó, Giang Diệc Nhiên nhờ bạn giới thiệu một người tổ chức lễ cưới mới, nhìn rất chuyên nghiệp. Nghe nói người này từng phụ trách lễ cưới của cả giới nghệ sĩ, là nhà tổ chức danh tiếng trong ngành.

Lần này, Phương Hạm cũng tham gia cùng. Người phụ trách lập một nhóm chat nhỏ ba người, có chuyện gì hay tiến độ gì cũng sẽ cập nhật trong đó. Từ phong cách, địa điểm, khách mời, đến phần âm nhạc, cô đều theo sát.

Ngoài ra, hôm sau cô cũng hẹn gặp lại Dương Thư Tuyết, đi chơi một buổi.

Hai người lâu ngày không gặp, ban đầu hơi ngượng, nhưng sau đó tìm lại được cảm giác thân thiết, nhanh chóng trò chuyện vui vẻ như thuở xưa.

Cùng ăn trưa, rồi buổi chiều còn đi dạo trung tâm thương mại một vòng.

Ở trường, Phương Hạm đã nộp bản nháp cho thầy. Thầy cô hướng dẫn của cô rất có tâm, gần như hôm sau đã trả bài có ghi chú chi tiết, sau đó còn mở cuộc họp nhóm.

Đề tài của cô khá đơn giản, chỗ cần sửa không nhiều, chủ yếu là định dạng và thêm ví dụ minh họa.

Nhưng ngoài chuyện luận văn, trường còn hay mở mấy buổi họp kiểu động viên tốt nghiệp này nọ.

Phương Hạm cảm thấy quyết định tạm đóng cửa tiệm, không nhập hoa mới là hoàn toàn đúng đắn.

Hai tuần nay, cứ ba ngày cô lại ghé tiệm một lần, tưới hoa, chăm cây. Thời gian còn lại thì chạy qua lại giữa nhà và trường.

Cô cũng đã chuyển một phần đồ đạc trong ký túc xá về nhà. Còn lại thì đợi tốt nghiệp xong, Giang Diệc Nhiên sẽ cùng cô dọn về. Một mình cô thì không xuể.

Cuộc sống nhìn chung vẫn bình lặng.

Nhưng chẳng hiểu sao, từ sáng thứ Năm, tài khoản WeChat của cô bắt đầu có nhiều người lạ liên tục gửi lời mời kết bạn.

Phương Hạm vốn là người rất cẩn thận.

Bình thường bạn bè chỉ có thầy cô và bạn học, thêm vài khách quen trong tiệm, cô đều nhớ mặt. Nên những ai không ghi rõ là ai hoặc trông lạ hoắc thì cô đều từ chối. Nhưng có vài người còn viết cả tên cô trong phần yêu cầu.

Ban đầu chỉ là WeChat có nhiều người lạ add.

Thấy tình hình không ổn, cô lập tức chỉnh lại WeChat sang chế độ không cho người lạ tìm thấy, mới yên ổn hơn chút.

Nhưng chẳng bao lâu sau, lại có một loạt cuộc gọi lạ ập đến, toàn số không quen, từ khắp các tỉnh thành.

Ban đầu cô còn tưởng là shipper gọi giao hàng, nhưng vừa nghe máy thì đầu dây bên kia im lặng không nói gì.

Cô vừa cúp máy thì lại có số khác gọi tới.

Chương 66: Dỗ Dành

DTV-EBOOK

Trước đây trường từng tổ chức buổi tuyên truyền phòng chống lừa đảo, nên Phương Hạm biết không nên tùy tiện bắt máy các cuộc gọi từ số lạ, tốt nhất là không nói gì cả. Bởi vì bây giờ công nghệ có thể phân tích giọng nói từ điện thoại để tạo giọng giả bằng AI.

Phương Hạm cảm thấy có điều gì đó rất bất thường, về sau cô không dám nghe nữa. Nhưng điện thoại thì vẫn cứ liên tục reo lên.

Không còn cách nào khác, cô đành phải tạm thời bật chế độ im lặng.

Sau đó, Phương Hạm tạm thời bật chế độ “Chế độ máy bay” trên điện thoại.

Điện thoại tuy đã yên tĩnh, nhưng nỗi hoang mang trong lòng cô vẫn không hề giảm bớt, thậm chí còn càng lúc càng lo lắng hơn.

Sao lại đột nhiên có nhiều cuộc gọi và lời mời kết bạn lạ đến vậy?

Phương Hạm không nghĩ ra nổi lý do.

Trong tâm trạng thấp thỏm ấy, cô cố gắng gượng chờ đến tận chiều. Vì đã bật chế độ máy bay và cũng đã chặn tìm kiếm ID trên WeChat, tình hình mới tạm ổn định.

Nhưng đến gần tối, khi cô vừa lấy cơm trong nhà ăn, ăn chưa được mấy miếng thì nhận được tin nhắn WeChat từ một người bạn.

Người đó là nhân viên cửa hàng thú cưng kế bên cửa hàng cô. Bình thường nếu quán vắng, họ hay qua ngồi chơi, tán gẫu. Hai người cũng khá thân thiết.

“Chiều nay tôi vẫn ở trong tiệm. Vừa rồi dắt Thu Bảo ra ngoài đi dạo một vòng, thì thấy cửa tiệm cô bị ai đó tạt gì đó lên rồi! [ảnh]”

“Nhưng vì chiều nay tôi không ra ngoài nên không thấy được ai làm cả.”

“Giờ tính sao đây? Tôi vừa lại gần xem thì đúng là sơn. Lúc tôi nhìn thấy thì nó khô cả rồi.”

Phương Hạm ngồi tại chỗ, cảm giác như bị ai đó chặn ngang ngực, nghẹn lại.

Tấm ảnh gửi kèm là mặt tiền tiệm hoa “Spring”, trên cửa kính rõ ràng bị tạt một mảng sơn đỏ loang lổ, thậm chí còn văng cả lên tường bên cạnh.

Đầu óc cô trống rỗng mấy giây liền. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cô không nhớ đã từng đắc tội với ai, cũng không có nợ nần gì. Hơn nữa tiệm hoa đã mở lâu như vậy, nếu là đối thủ cạnh tranh, chắc cũng không dùng thủ đoạn hạ đẳng thế này.

Cô cố gắng trấn an bản thân, nhưng vẫn không kìm được mà hoảng loạn, thậm chí bắt đầu thấy sợ và bất lực.

Phương Hạm không còn tâm trạng ăn uống, bèn đứng dậy đi ra vườn hoa phía sau trường, chọn một góc vắng người.

Cô định gọi cho chị gái Phương Vi, nhưng lại nghĩ chị đang mang thai, sắp sinh rồi, không thể để chị lo

nghĩ vì chuyện này mà ảnh hưởng đến thai nhi. Cuối cùng, cô dùng Wi-Fi trường để gọi cuộc gọi WeChat cho Giang Diệc Nhiên.

Chỉ vừa nghe thấy giọng anh vang lên, cô đã không nhận được mà rưng rưng muốn khóc.

Ban đầu còn chưa thấy ảm ức gì, nhưng vừa nghe giọng Giang Diệc Nhiên, cảm giác uất ức và tủi thân như bị nhân lên gấp bội. Cô chẳng nói nổi gì, chỉ biết nức nở.

“Em sao vậy? Té hả? Hay là chị em có chuyện gì?”

“Không có.” Cô lau nước mắt, giọng nghèn nghẹn, “Anh đang ở đâu?”

“Anh đến đón em được không?”

Giang Diệc Nhiên hơi khựng lại, giọng trầm ổn mà nghiêm túc: “Phương Hạm, em nói thật với anh, có chuyện gì xảy ra rồi phải không?”

“Anh đến rồi em kể cho.” Cô hít mũi nói.

Chuyện này quá rồi, cô không thể giải thích rõ ràng qua điện thoại.

“Được. Em đợi anh ở cổng bắc trường nhé, anh qua ngay.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Ừm.” Cô khẽ dạ một tiếng.

Chờ nghe thấy cô đồng ý, anh mới cúp máy.

Phương Hạm quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc sơ qua, sau đó chậm rãi đi đến cổng trường đợi anh.

Ngay cạnh bồn hoa trước cổng trường có một chiếc ghế dài, cô ngồi đó vừa chờ vừa ngắm người nhìn dòng người qua lại.

Bên kia đường là một con phố bình thường, các cửa hàng vẫn đang hoạt động. Xe cộ qua lại không ngớt, còn có người đi bộ, chạy bộ buổi tối.

Thật ra nếu không nhìn điện thoại thì thế giới vẫn rất yên bình, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng Phương Hạm không dám tắt chế độ máy bay. Cộng thêm việc cửa hàng bị tạt sơn, cô lo người ta quét mã QR để vào nhóm, nên đành phải cài đặt không cho ai tham gia nhóm chat của cửa hàng nữa.

Lần gần đây nhất cô thấy mình bất lực như vậy, là hồi cấp ba bị Giang Diệc Nhiên mắng, đứng đợi người nhà đến đón ở cổng trường.

Cô còn nhớ khi đó là mùa đông, cô đứng trước cổng trường cấp ba chờ Phương Vi đến đón. Nhưng hôm nay, người đến đón cô không phải là chị gái nữa, mà là Giang Diệc Nhiên.

Phương Hạm ngồi đợi một lúc, ngẩn ngơ nhìn dòng người qua lại trên phố, đến mức xe của Giang Diệc Nhiên đến từ lúc nào cô cũng không hay.

Cho đến khi anh mở cửa xe bước xuống, đi đến trước mặt cô, cô mới chột hoàn hồn.

“Sao vậy em?” [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](http://Truyenfull.vision)

Anh gần như vừa xuống xe đã chạy vội đến.

Phương Hạm đứng dậy, chẳng muốn làm gì cả, chỉ đơn giản là dựa vào anh một cái, giơ tay ôm anh.

Giang Diệc Nhiên cũng không nói gì, chỉ để cô ôm, tay nhẹ nhàng xoa đầu cô. Có lẽ cảm nhận được sự yếu đuối trong cô, giọng nói ban đầu còn gấp gáp giờ đã dịu lại rất nhiều.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh cẩn thận hỏi.

Phương Hạm áp trán vào ngực anh, được anh ôm vào lòng, vai cô dần ấm lại.

“Lên xe rồi nói.” Cô lí nhí đáp.

“Được rồi.”

Giang Diệc Nhiên gạt đầu, kéo tay cô dắt đến cạnh xe, mở cửa cho cô ngồi vào rồi mới vòng qua phía lái xe.

Cánh cửa cuối cùng khép lại, không gian trong xe trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hai người họ.

Anh lái xe ra đường chính, sau đó tìm một chỗ vắng dừng lại, chờ xe ổn định mới nói: “Giờ không có ai khác, em nói đi, rốt cuộc là sao?”

Chỗ Giang Diệc Nhiên dừng xe khá vắng vẻ, xung quanh lại tối om.

Phương Hạm lấy điện thoại ra, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Là sáng nay, tự dưng có rất nhiều người lạ đòi kết bạn WeChat với em. Em thấy lạ nên cài đặt không cho tìm ID nữa. Nhưng sau đó lại có rất nhiều số lạ gọi tới, toàn là từ các tỉnh khác nhau.”

“Lúc đầu em có nghe một cuộc, nói ‘alo’ xong đầu dây bên kia không trả lời gì cả. Em sợ nên bật chế độ máy bay luôn.”

“Thế thì cũng yên được một chút. Nhưng lúc em mở WeChat lại, chị nhân viên tiệm thú cưng bên cạnh ra dắt chó đi dạo thì bảo thấy cửa tiệm em bị ai đó tạt sơn.”

Vừa nói, cô vừa mở ảnh trong đoạn chat gửi cho Giang Diệc Nhiên xem.

“Còn lịch sử cuộc gọi nhớ với mấy người đòi kết bạn kia thì sao?”

“Đưa điện thoại đây anh xem thử.”

Khác với Phương Hạm, Giang Diệc Nhiên vẫn giữ được sự điềm tĩnh, giọng nói trầm ổn và rõ ràng.

Cô đưa điện thoại cho anh, thấy anh cúi đầu xem qua.

“Em vẫn còn để chế độ máy bay. Em sợ bọn họ lại tiếp tục gọi đến.” Phương Hạm giải thích.

Giang Diệc Nhiên nhìn điện thoại, khẽ cau mày, lát sau mới trả lại cho cô: “Gần đây có ai từng đe dọa em không? Hay có gì khác thường trong cuộc sống?”

Phương Hạm lắc đầu.

“Không có đâu. Em cũng không có nợ ai cái gì. Em nghĩ mãi không ra là ai lại đối xử với em như vậy.”

Giang Diệc Nhiên chau mày sâu hơn, như đang trầm ngâm.

Phương Hạm hít mũi, mắt lại đỏ lên.

“Chủ yếu là em không biết vì sao. Bây giờ còn chưa mở lại cửa hàng, chứ nếu sau này cứ thế này mãi thì sao làm ăn được.”

“Cả điện thoại cũng không dám mở nữa.”

Càng nói, cô càng thấy mình như bị đẩy vào ngõ cụt, không có lối ra.

“Không sao đâu, chẳng phải còn có anh đây sao?” Giang Diệc Nhiên vội kéo cô ôm chặt, “Chẳng lẽ anh

không nuôi nổi em?”

“Không phải vấn đề anh có nuôi nổi hay không.”
Cô nói, giọng đầy bất lực.

“Yên tâm đi. Anh sẽ điều tra rõ chuyện này cho em. Được không?”

“Hửm? Đừng khóc nữa.”

Giọng Giang Diệc Nhiên thấp xuống, nhẹ nhàng dỗ cô như dỗ trẻ con. Anh đưa tay, dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt cô.

Không biết vì sao, nhưng chỉ cần anh ở bên, cô đã cảm thấy an lòng hơn rất nhiều.

“Giờ đừng lo điện thoại nữa.”

Vừa nói, anh vừa lấy luôn chiếc điện thoại trên đùi cô, đặt sang bên cạnh nơi cô với không tới.

“Về nhà trước đã.” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Tim em có thấy khó chịu gì không? Nếu có phải nói với anh ngay đây.”

“Mấy chuyện này chỉ là lật vặt thôi. Lát nữa anh xem lại kỹ rồi tính tiếp, cần báo công an thì báo, cần kiện thì kiện. Sức khỏe em mới là quan trọng nhất.”

“Nếu dạo này không muốn ra ngoài thì đừng ra. Mai anh đi với em làm lại sim mới.”

“Ừm.” Giờ đầu óc Phương Hạm hoàn toàn trống rỗng, cô cũng chẳng biết tính sao nữa, chỉ còn biết gật đầu.

—

Xe chạy về đến nhà.

Trên đường về, Giang Diệc Nhiên còn cố gắng chuyển chủ đề, kể vài chuyện vui để phân tán sự chú ý của cô. Nhưng Phương Hạm chẳng còn tâm trạng, cũng chẳng nghe vào được gì cả.

Cô cứ mơ mơ màng màng như vậy, cho đến khi về đến nhà rồi vẫn chỉ ngồi trên sofa trong phòng ngủ, thần thờ không nói một lời.

Giang Diệc Nhiên mang một cốc nước ấm đến, đặt lên bàn trà nhỏ bên cạnh Phương Hạm, rồi lại vào tủ lạnh lấy ra món cô thích, những quả cherry đã rửa sạch, đặt trong một chiếc bát thủy tinh, đỏ mọng bóng bẩy trông vô cùng bắt mắt.

Anh ngồi xuống cạnh cô, đưa bát đến trước mặt: “Muốn ăn chút không?”

Phương Hạm tuy chẳng có tâm trạng gì, nhưng vẫn đưa tay lấy một quả cho vào miệng. Nhanh chóng, vị ngọt dịu pha chút chát nhẹ đặc trưng của cherry lan khắp đầu lưỡi.

“Cả ngày hôm nay em chưa mở lại điện thoại.”

Cô không kìm được, lại bắt đầu buồn bực lo lắng.

“Yên tâm đi, anh đã nhắn cho chị em rồi. Không nói gì về chuyện của tiệm hay thông tin cá nhân bị lộ, chỉ bảo là điện thoại em bị hỏng, nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho anh.”

“Em gọi nói chuyện với chị ấy mấy câu đi, để chị an tâm hơn. Như thế em cũng đỡ lo.”

Từ thời cấp ba, Giang Diệc Nhiên đã luôn là kiểu người độc lập, ít kết bạn. Nhưng anh hiểu rõ điều Phương Hạm để tâm nhất chính là gia đình, đặc biệt là Phương Vi.

Vừa nói, anh vừa đưa điện thoại cho cô.

Phải thừa nhận rằng Giang Diệc Nhiên thực sự rất hiểu cô.

Phương Hạm vốn định nói mình bật chế độ máy bay cả ngày rồi, nhất là khi nghĩ đến việc Phương Vi đang chờ sinh, cô càng sợ mình không nhận được tin kịp thời.

Cô mím môi, nhận lấy điện thoại Giang Diệc Nhiên, gọi cho chị gái.

Cô không muốn nhắc đến những chuyện rắc rối mình vừa trải qua. Nếu kể ra chắc chắn Phương Vi sẽ lo, chẳng may còn ảnh hưởng đến thai nhi. Nên cô làm theo lời Giang Diệc Nhiên: chỉ nói là chẳng may làm rơi điện thoại, mai sẽ đi sửa hoặc mua cái mới. Nếu cần liên lạc thì cứ gọi vào số của Giang Diệc Nhiên.

Phương Vi cũng không nghi ngờ gì, tưởng thật sự là điện thoại hỏng, còn lải nhải dặn dò cô mấy câu rồi mới chịu cúp máy.

Lúc Phương Hạm đang nói chuyện với chị, Giang Diệc Nhiên đã đi ra khỏi phòng ngủ, hình như là có người đến trước cửa.

Nhưng vì cô vẫn ở trong phòng nên không nhìn thấy gì, trong lòng hơi bất an. Rất nhanh sau đó, Giang Diệc Nhiên quay trở lại, ngồi xuống cạnh cô như cũ.

Khi ấy, Phương Hạm vẫn còn đang gọi điện, thấy anh quay về thì an tâm hơn nhiều, cũng không để ý đến thứ anh cầm trong tay.

Cho đến khi cô vừa tắt máy, Giang Diệc Nhiên mới từ bên cạnh đưa qua cho cô một bó hoa.

Đó là một bó hướng dương rất tươi, vàng rực rỡ và rạng rỡ.

Xung quanh còn được điểm xuyết bằng những bông cúc họa mi nhỏ nhắn xinh xắn, xen lẫn vài bông hồng cam đỏ rực rỡ.

Chương 67: Weibo

DTV-EBOOK

“Vui lên một chút.”

Giang Diệc Nhiên vừa đưa bó hoa đến trước mặt cô, vừa vòng tay ôm lấy vai cô từ phía sau, kéo cô nhẹ nhàng vào lòng.

“Anh phải chắc chắn là em ổn đã. Nếu tâm trạng em cứ rối bời, thì anh cũng không thể tập trung giải quyết mọi chuyện được. Được không?”

“Một lát nữa, dù xảy ra chuyện gì em cũng đừng hoảng hốt, đừng nói gì cả, chỉ cần ngồi yên bên cạnh anh là được rồi.”

Phương Hạm ôm lấy bó hoa trong tay, tâm trạng cũng được xoa dịu đôi chút.

Cô “ừm” một tiếng, gật đầu.

“Ngoan lắm.”

Giang Diệc Nhiên xoa đầu cô một cái, sau đó cầm lấy điện thoại của cô, tắt chế độ máy bay.

Ban đầu điện thoại vẫn chưa phản ứng ngay.

Nhưng sau khi ngắt chế độ máy bay và kết nối lại wifi nhà, rất nhanh sau đó hàng loạt cuộc gọi nhỡ với biểu tượng đỏ chót bắt đầu hiện lên dày đặc.

Phương Hạm ngồi bên cạnh nhìn Giang Diệc Nhiên lướt qua danh sách cuộc gọi, không dám thở mạnh.

Trong khi vẫn chăm chú xem, anh bỗng hỏi: “Cửa tiệm em có lắp camera giám sát không?”

“Có chứ!”

Mắt Phương Hạm sáng lên, “Chắc chắn quay được cảnh ngoài cửa.”

“Nhưng mà vì bình thường không mấy khi dùng nên em không liên kết với điện thoại. Chỉ có thể xem từ máy tính ở tiệm thôi.” Nói đến đây, giọng cô lại nhỏ dần.

“À đúng rồi! Cửa hàng thú cưng bên cạnh cũng có camera! Gắn ngay trước cửa, chắc chắn cũng nhìn thấy rõ phía trước tiệm em!” Cô như sực nhớ ra, vội vàng nói.

“Được.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu, giọng trầm ổn đáp lại.

Phương Hạm thấy anh cầm điện thoại của mình, bắt đầu gọi lại một trong số những cuộc gọi nhỡ. Cô lập tức tròn mắt.

“Anh làm gì vậy? Anh đang dùng điện thoại của mình gọi lại cho họ sao?”

“Nhưng như vậy không phải sẽ lộ thông tin của anh sao?”

“Yên tâm.”

Giang Diệc Nhiên vừa trả lời vừa tiếp tục bấm số, bình thản nói: “Anh dùng số ảo dùng một lần, bên kia không truy được.”

“Ồ.”

Phương Hạm gật đầu ngơ ngác, ngồi bên cạnh đợi.

Giang Diệc Nhiên bật loa ngoài. Âm thanh tút tút của cuộc gọi đang kết nối vang lên. Không hiểu vì

sao, ngồi bên mà Phương Hạm cũng thấy căng thẳng theo.

Tưởng rằng đối phương sẽ không bắt máy.

Không ngờ chỉ vài giây sau, cuộc gọi thực sự được kết nối. Một giọng nữ khe khẽ, có phần dè dặt vang lên:

“Alo?”

Phương Hạm sửng người. Nghe giọng điệu cẩn trọng và rụt rè đó, thoát đầu không giống người xấu. Nhưng cô nghĩ mãi cũng không nhận ra ai có giọng như vậy.

“Vâng, xin hỏi cô cần gặp ai?” Giang Diệc Nhiên đáp, giọng bình thản.

Bên kia điện thoại im bất vài giây, nhưng không cúp máy.

Phương Hạm ngồi cạnh nín thở, tim cũng như treo lơ lửng.

“Anh... anh là Giang Diệc Nhiên phải không?”

Một lúc lâu sau, đầu dây bên kia mới cẩn thận hỏi.

“Đúng, là tôi.”

“Vậy, cô có thể cho tôi biết cô thấy số này ở đâu không?”

“Em, em là fan của anh. Em thấy có người đăng số này lên siêu thoại trên Weibo, nói là số của vị hôn thê anh, em chỉ tò mò gọi thử thôi! Thật sự không có ý gì khác!”

Có lẽ là vì nghe thấy đúng giọng của Giang Diệc Nhiên, cộng thêm anh lại rất nghiêm túc, nên cô gái

bên kia hoang mang lắp bắp khai hết.

“Siêu thoại? Trên Weibo?” Giang Diệc Nhiên hỏi.

“Vâng... là siêu thoại tên anh. Có người đăng số này lên, sau đó bài đó bị mod xóa rồi, nhưng hình như đã bị chụp lại. Em thấy cả trên Bilibili và Douyin, dưới mấy clip cut của anh cũng có người comment số này.”

“Em... em thật sự không biết gì hết! Em chỉ thấy người ta đăng nên gọi thử thôi. Không gọi được thì thôi ạ.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Cảm ơn.”

Giang Diệc Nhiên bình thản đáp, sau đó cúp máy.

“Lên cả siêu thoại rồi? Nhưng ai lại có thông tin của em, lại còn biết chuyện em sắp cưới anh chứ.”

Phương Hạm vừa nói, vừa suy nghĩ. Trong lòng cô rất khó chịu, không muốn nghi ngờ bạn bè, bạn học hay bạn cùng phòng. Nhưng ngoài những người đó ra thì còn ai khác có thể biết?

Giang Diệc Nhiên đặt điện thoại xuống, trầm ngâm một lát rồi nói:

“Anh đại khái biết là ai rồi.”

Anh đoán chắc không phải người từ phía bạn bè của Phương Hạm.

Vì bạn bè, bạn học cô không có lý do gì để cố tình đăng thông tin cá nhân cô lên siêu thoại của anh.

Việc này chắc chắn mang mục đích trả thù.

Hơn nữa, những người vừa biết cô là bạn gái anh, vừa biết được số điện thoại, cả thông tin WeChat lẫn

địa chỉ cửa hàng, số đó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ cần lọc qua một lượt là có thể xác định được người khả nghi nhất.

“Hả? Ai vậy, em quen không?” Phương Hạm sốt ruột hỏi.

Giang Diệc Nhiên khẽ nhíu mày: “Có thể là bên công ty tổ chức đám cưới lần trước.”

“Vì họ chịu trách nhiệm kế hoạch nên phía công ty đó có thông tin của cả anh và em.” Anh đáp.

Ban đầu, anh không định để Phương Hạm can dự vào những chuyện này, chỉ muốn cô sống yên ổn, không phải bận tâm. Nhưng không ngờ lần này đối phương lại lôi cô vào cuộc.

“Anh thay cô ta là vì cảm thấy cô ta có tâm tư không được trong sáng cho lắm.”

“Anh không muốn có quá nhiều mối quan hệ vượt khỏi phạm vi hợp tác với người khác giới, nên mới nhờ bạn tìm giúp một người chuyên nghiệp hơn.”
Giang Diệc Nhiên nói.

Dù lời anh nói rất khéo, nhưng Phương Hạm vẫn hiểu ý.

“Nhưng cũng chưa chắc là cô ta đâu mà.”

Cô nhẹ giọng nói, siết chặt nắm tay đang đặt trên đầu gối.

“Ừ. Hiện tại chỉ là suy đoán thôi. Còn cụ thể thế nào thì đợi sau khi báo án, phải xem phía cảnh sát điều tra ra sao.”

“Bao gồm cả chuyện tiệm hoa bị tạt sơn cũng vậy.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, khẽ cười rồi xoa đầu cô.

“Hôm nay cũng khuya rồi, có thể sẽ mất khá nhiều thời gian để làm biên bản. Sáng mai anh đưa em đến đồn công an báo án. Sau đó mình sẽ đổi sang số điện thoại mới, được không?”

“Vâng.” Phương Hạm khẽ gật đầu.

Giờ cũng đã muộn thật rồi. Thực ra chỉ cần bên chị gái không lo lắng là được. Cửa tiệm tuy bị tạt sơn, nhưng gần đây cô cũng chưa mở lại, tạm thời không ảnh hưởng gì lớn.

Hơn nữa, sau khi biết chuyện là do có người đăng thông tin của mình lên mạng, cô cũng không còn sợ hãi như ban đầu nữa.

Sau khi gật đầu đồng ý, Phương Hạm thấy Giang Diệc Nhiên vẫn đang gõ gõ gì đó trên điện thoại, không nhìn được hỏi nhỏ:

“Anh đang nhắn với ai à?”

Cô thì chẳng còn tâm trạng nói chuyện với ai, nhưng thấy Giang Diệc Nhiên hình như đang nhắn tin với ai đó, trong lòng lại thấy hơi tủi.

Rõ ràng mình luôn sống tử tế, vậy mà lớn lên lại vì yêu Giang Diệc Nhiên mà gặp phải những chuyện thế này.

“Không phải đang nhắn tin, là đang soạn bài đăng trên Weibo.” Anh cúi đầu gõ chữ, vừa nhẹ giọng trả lời.

Phương Hạm nhìn sang, thấy hàng mi dài của anh khẽ sụp xuống.

“Anh đăng cái gì thế.” Cô khẽ cau mày hỏi.

Một lúc sau, Giang Diệc Nhiên mới soạn xong, rồi đưa điện thoại qua cho cô xem.

Cô chớp mắt mấy cái, nhận lấy xem thử.

Trên màn hình là bài đăng vừa được Giang Diệc Nhiên dùng tài khoản chính chủ đăng lên Weibo:

“Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ và yêu mến tôi. Tennis đối với tôi không phải là một giai đoạn nhất thời, mà là sự nghiệp tôi muốn theo đuổi suốt đời. Nhưng xin hãy dành một chút không gian riêng cho đời sống cá nhân của tôi.

Mọi quyết định liên quan đến sự nghiệp đều là lựa chọn cá nhân sau khi tôi cân nhắc kỹ lưỡng, không liên quan đến bất kỳ ai khác.

Người bạn đời của tôi chỉ là một người bình thường. Tôi rất yêu cô ấy, và chân thành mong mọi người đừng làm phiền đến cuộc sống của cô ấy.

Đối với hành vi phát tán trái phép thông tin cá nhân của cô ấy, chúng tôi sẽ lập tức báo án và ủy quyền cho luật sư khởi kiện. Xin cảm ơn.”

Vừa đăng xong là Giang Diệc Nhiên đã đưa cho cô xem, ở mục thời gian thậm chí vẫn hiện chữ “vừa xong”.

Phương Hạm thử kéo xuống làm mới một cái.

Chỉ trong chớp mắt, phần bình luận đã nhảy lên hàng loạt:

“Mọi người thật sự đừng gọi cho chị gái đó nữa được không!! Đừng làm phiền người ta nữa [quỳ lạy]. Từ sáng mình đã muốn nói rồi. Tuy quản trị siêu

thoại xóa bài đăng rồi, nhưng ảnh chụp màn hình vẫn bị lan ra ngoài [vỡ nát].”

“Gọi điện làm phiền người khác mà thấy tự hào lắm à? Nói thật, Giang Diệc Nhiên yêu ai hay cười ai là việc của ảnh. Ảnh là vận động viên chứ có phải idol đâu. Mọi người thích ảnh vì tennis thì hãy tập trung vào trận đấu đi, đừng quan tâm quá nhiều!! Ảnh là người của công chúng, nhưng bạn gái ảnh thì không!”

“Nói thật chứ sao người kia lại có thông tin chi tiết thế? Nghe sợ quá. Cô gái đó vốn đã rất kín tiếng rồi, xin đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Chương 68: Trùng Phạt

DTV-EBOOK

Giang Diệc Nhiên.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?” Anh hỏi.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu: “Anh yên tâm, em không sao từ lâu rồi. Lúc đầu thấy sợ là vì chưa từng trải qua chuyện này, lại không biết ai đang cố ý gây khó dễ nên mới hoảng.”

Nghe cô nói vậy, Giang Diệc Nhiên mới yên lòng hơn đôi chút.

“Buổi tối ăn gì chưa? Có ăn tử tế không đấy?” Anh hỏi tiếp.

“Ừm.” Phương Hạm hơi ngập ngừng.

Lúc ăn cơm tối được nửa chừng thì chuyện rắc rối xảy ra, cả buổi tối cô luôn trong trạng thái căng thẳng, chẳng buồn nghĩ tới việc ăn uống. Vốn dĩ không thấy đói, vậy mà vừa nghe Giang Diệc Nhiên hỏi, cô lại cảm thấy bụng hơi trống rỗng.

Anh nhìn ra sự chần chừ của cô, khẽ cong môi cười: “Muốn ăn gì không? Hay là tụi mình ra ngoài ăn nhé? Giờ chắc vẫn còn mấy tiệm mở cửa đấy.”

Phương Hạm lắc đầu.

Hiện tại, cô chẳng muốn đi đâu cả. Chỉ cảm thấy ở nhà là an toàn nhất.

“Nếu không muốn ra ngoài thì để anh xem trong nhà còn gì nấu được không.”

Cơ thể Phương Hạm vốn yếu, không thích hợp ăn đồ ngoài hay đồ mua về. Giang Diệc Nhiên rất hiểu điều đó.

“Ừm.” Cô đáp.

Giang Diệc Nhiên vào bếp mở tủ lạnh kiểm tra nguyên liệu. Máy hôm trước hai người mới cùng nhau đi siêu thị, nên thực phẩm trong nhà vẫn còn khá đầy đủ.

Anh quay ra hỏi cô có muốn ăn mì sốt cà chua không, Phương Hạm gật đầu.

“Anh biết nấu ăn à?” Cô hơi ngạc nhiên.

“Anh là người, đâu phải ma quỷ hay gốc ghếch gì, sao lại không biết?” Giang Diệc Nhiên bật cười.

“Không phải... ý em là...”

Cô cứ nghĩ kiểu người như Giang Diệc Nhiên, con nhà giàu, thì chẳng bao giờ đụng tay vào mấy việc bếp núc. Dù gì thì thuê người giúp hay gọi đồ ăn đều dễ dàng.

“Trước đây lúc ở nước ngoài, thỉnh thoảng anh vẫn tự nấu.” Giang Diệc Nhiên đáp.

“Ồ.” Phương Hạm đỏ mặt, nhìn anh lấy từng món từ tủ lạnh ra.

Anh bận bịu trong bếp, còn cô thì chẳng có gì làm, cũng không muốn mở điện thoại lên rồi tự chuốc bực vào người. Thế là cô lấy bó hướng dương ban nãy ra, đem ngâm nước cho tươi lại.

Cô tìm một chiếc bình thủy tinh thật đẹp, cắm hoa vào rồi đặt trên bàn trà trong phòng ngủ.

Chỉ trong chốc lát, cả căn phòng như bừng sáng lên với sức sống mới.

Giang Diệc Nhiên nấu cho cô một tô mì sốt cà chua, chua chua ngọt ngọt, rất hợp khẩu vị. Biết cô ăn ít, anh cũng chỉ làm một phần. Cô ăn xong vừa đủ no bảy tám phần, không quá nhiều.

Tối hôm đó, Phương Hạm không đụng đến điện thoại của mình.

Từ lúc tắt chế độ máy bay, hàng loạt cuộc gọi kéo đến suýt khiến máy đơ luôn. Dù sau đó Giang Diệc Nhiên đã đăng bài trên Weibo, tình hình vẫn không yên, vẫn có người gọi tới.

Giang Diệc Nhiên sợ cô vì chuyện đó mà lo lắng, nên tạm thời tắt máy và giữ luôn điện thoại giúp cô.

Nhờ vậy mà xung quanh Phương Hạm mới thật sự yên tĩnh, chỉ là hơi buồn chán.

Có lẽ Giang Diệc Nhiên cũng nhận ra tâm trạng cô hơi đơ ra, nên tạm gác mọi việc, cùng cô xem một bộ phim hoạt hình.

Bộ phim hài nhẹ nhàng, cả trẻ con lẫn người lớn đều thích. Không có tình tiết quá đau lòng hay nặng nề, phần lớn chỉ là các tình huống hài hước, nhí nhảnh. Nhờ đó mà Phương Hạm khi xem dần quên đi nỗi phiền muộn, tâm trạng cũng nhẹ nhàng hơn.

Xem phim xong cũng đã muộn.

Cô đi rửa mặt đơn giản, rồi quay lại giường nằm, trong đầu vẫn còn lẩn quẩn hình ảnh mấy con vật đáng yêu trong phim.

Giang Diệc Nhiên vào muộn hơn cô một chút, nhưng cũng nhanh chóng lên giường.

Phương Hạm cuộn mình trong chăn, nằm nghiêng nhìn anh vòng qua giường, xử lý xong mọi việc rồi kéo chăn lên nằm cùng.

Trong chăn ấm áp, ánh đèn ngủ đầu giường dịu nhẹ khiến lòng cô cũng trở nên bình yên.

Anh còn chưa kịp lên giường hẳn, cô đã đưa tay ra với lấy anh.

Giang Diệc Nhiên không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô.

Chiếc giường hơi lún xuống khi anh nằm xuống cạnh cô.

Trên người anh phảng phất hương thơm dịu mát, khiến Phương Hạm không kìm được muốn rúc lại gần, hít thêm chút nữa.

“Anh tắt đèn nhé?” Anh hỏi.

“Ừ.” Cô khe khẽ đáp.

Nghe cô đồng ý, ngay giây tiếp theo, anh liền nghiêng người tắt đèn.

Một tiếng “tạch” khẽ vang lên, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Phương Hạm nằm trong chăn, mũi chạm vào hương thơm quen thuộc trên người Giang Diệc Nhiên, cảm giác an tâm và vững chãi dần lan tỏa.

Cô không nhịn được mà giống như một con sâu nhỏ, rúc rích bò sang phía anh, cho đến khi người khẽ chạm vào cánh tay phải của Giang Diệc Nhiên.

Giang Diệc Nhiên hiển nhiên cũng biết cô muốn làm gì, anh rất tự nhiên nhắc cánh tay phải lên, để cô thuận thế rúc vào lòng, đầu gối lên vai anh, rồi mới nhẹ nhàng buông tay xuống.

Bàn tay anh đặt lên eo cô, nhẹ mà vững vàng.

Cơ thể Phương Hạm mềm mại, khi tựa sát vào anh vẫn còn ấm áp.

Phần ngực đầy đặn của cô khẽ chạm vào sườn anh, mang đến một cảm giác vừa dễ chịu vừa kích thích âm ỉ.

Nhưng hôm nay thì không thể làm gì được.

Phương Hạm đã trải qua quá nhiều chuyện, điều cô cần nhất lúc này là nghỉ ngơi thật tốt.

Giang Diệc Nhiên hít sâu một hơi, vừa thu tay về vừa xoay người lại đối diện với cô, thân mình khẽ dịch xuống thấp một chút.

Phương Hạm không biết anh định làm gì, nên chỉ nằm yên, nhìn bóng đen mờ mờ trước mặt động đậy.

Anh dường như do dự một lúc lâu, rồi mới lấy hết can đảm nói khẽ:

“Xin lỗi.”

“Hử?”

“Sao lại xin lỗi em?” Phương Hạm hơi ngẩn người, không hiểu.

“Chuyện xảy ra hôm nay là vì anh không bảo vệ tốt cho em, khiến em bị liên lụy.”

“Lúc trước anh chỉ muốn nhanh chóng xác định mối quan hệ, nên vừa ở bên nhau đã công khai.

Không ngờ lại kéo theo nhiều chuyện như vậy.”

“Không đâu, không phải lỗi của anh.” Phương Hạm dịu dàng nói.

“Đáng trách là kẻ đã tung thông tin cá nhân của anh lên mạng, không phải anh. Còn chuyện bị tát sơn trước cửa tiệm, rõ ràng là nhắm vào em.”

“Sau khi anh đăng bài, em cũng thấy rất nhiều fan của anh rất lý trí mà. Mấy kẻ hùa theo làm loạn chỉ là thiếu số thôi.”

“Ừm.”

Giang Diệc Nhiên gật đầu: “Ngày mai chúng ta đi trình báo trước. Đợi cảnh sát lập án rồi anh sẽ đưa em đi làm sim mới.”

“Vâng.” Phương Hạm nhanh chóng đáp lời.

“À đúng rồi, ban nãy anh có nói nghi là người tổ chức đám cưới. Cô ta ‘tâm thuật bất chính’ là sao?”

Lúc trước Giang Diệc Nhiên chỉ nhắc qua, cô vẫn chưa hỏi rõ. Đến giờ mới sực nhớ.

Cô đoán chắc là đối phương tham tiền, ăn hoa hồng, hoặc làm chuyện gì đó mờ ám nên bị Giang Diệc Nhiên phát hiện.

Phương Hạm vừa nói xong, Giang Diệc Nhiên liền im lặng.

Cô thấy anh khẽ cau mày, như đang suy nghĩ điều gì.

“Anh không biết nên nói thế nào. Hay là để em xem cho rõ.” Anh nói rồi ngồi dậy, bật đèn, cầm điện thoại lướt lướt vài cái rồi đưa cho cô.

Phương Hạm đón lấy, liếc nhìn một cái.

Trên màn hình là đoạn tin nhắn giữa Giang Diệc Nhiên và cô gái kia, người phụ trách tổ chức đám cưới. Dù anh đã chặn cô ta, tin nhắn cũ vẫn còn lưu lại.

“Cô ta thu hồi cái gì vậy?” Phương Hạm chỉ vào tin nhắn cuối cùng.

“Một tấm selfie.” Anh thành thật đáp.

Phương Hạm lướt ngược lên xem, cuối cùng cũng hiểu “tâm thuật bất chính” mà Giang Diệc Nhiên nói là gì.

Cô mím môi, trả lại điện thoại cho anh.

Không hiểu sao, dù biết Giang Diệc Nhiên đã xử lý rất đúng, giữ khoảng cách, sau đó dứt khoát chấm dứt hợp đồng với bên công ty kia, cô vẫn cảm thấy ghen trong lòng.

Chỉ nghĩ đến chuyện có người biết rõ anh đã kết hôn rồi mà còn ra sức quyến rũ là trong lòng cô lại thấy bất an, thấy không vui.

“Anh đúng là kiểu ‘vạn người mê’ nhỉ.” Cô hậm hực lắm bả, rồi xoay người, đưa lưng về phía anh.

Sau lưng vang lên tiếng cười khẽ của Giang Diệc Nhiên, giọng trầm thấp, uể oải mà tùy hứng:

“Em là ngày đầu quen anh à?”

...

Càng không vui!

Phương Hạm ghen hòng, chẳng buồn nói chuyện với anh nữa. Cô khịt khịt mũi một cái đầy ảm

ức.

Giang Diệc Nhiên đúng là ‘vạn người mê’ thật. Thời đi học nhận thư tình nhiều đến mức phải chia theo đợt.

Và anh cũng đâu có ngốc, từ hồi cấp hai đã biết mình là “hàng hot” rồi!

“Thôi mà, đừng giận nữa.”

“Anh biết mà, cho em xem mấy tin nhắn kia thế nào em cũng nghĩ ngợi lung tung.” Anh nói, rồi vòng tay từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng kéo cô lại gần, dịu giọng dỗ dành.

“Yên tâm đi, anh biết chừng mực mà.”

Phương Hạm đổi một lúc rồi cũng thấy mình thật vô lý. Dù gì cũng đâu phải ngày đầu quen Giang Diệc Nhiên.

Cô thích anh, người khác cũng thích, chuyện đó chẳng có gì lạ.

Chẳng phải điều đó càng chứng minh cô có mắt chọn người sao?

Ngược lại, nếu cô thích đến phát điên mà chẳng ai thấy anh hấp dẫn, thì mới là vấn đề lớn.

Nghĩ thông rồi, cảm giác không vui cũng dần tiêu tan.

Cô quay lại, chớp mắt nhìn anh đầy “oán trách”, rồi nói: “Vậy anh phải bù đắp cho em đi.”

“Chuyện hôm nay em bị gọi điện liên tục, rồi cửa tiệm còn bị tạt sơn nữa, anh phải đền tổn thất tinh thần cho em.”

Vừa dứt lời, Giang Diệc Nhiên bật cười. Như thế không ngờ cô lại vượt qua nhanh đến vậy, thậm chí còn biết tranh thủ “đòi nợ”.

“Được thôi. Em muốn anh bù đắp thế nào?” Anh nhướn mày, cười hỏi.

“Vậy thì... phạt anh yêu em cả đời đi.” Cô nói.

Thật ra, Phương Hạm nghĩ mãi cũng chẳng biết nên đòi cái gì, thế là thuận miệng buột ra câu đó.

Mà nói cho cùng, cô cũng thật lòng mong vậy.

Có lẽ do lớn lên mang trong mình bệnh tật, Phương Hạm chưa bao giờ quá coi trọng vật chất, thứ cô cần luôn là sự đủ đầy trong tâm hồn.

Cô cũng không ngốc đến mức nghĩ rằng chỉ cần anh đồng ý thì cả đời sẽ không có gì thay đổi. Thế nên khi nói câu đó, cô chỉ đang đùa một chút thôi.

Nhưng không ngờ, sau khi cô nói xong, Giang Diệc Nhiên lại im lặng nửa nhịp.

Phương Hạm nghiêng đầu nhìn anh, có chút hoang mang, trong lòng cũng dấy lên chút hụt hẫng và buồn bã.

Anh ngay cả giả vờ cũng không thể sao?

Giống như hai chữ “mãi mãi”. Ai cũng biết trên đời này không có cái gọi là mãi mãi. Nhưng khi đã yêu nhau, vẫn luôn muốn tin, muốn hứa hẹn.

Đó là cảm xúc và hành động chỉ người đang yêu mới có.

“Đổi nguyện vọng khác đi.” Giang Diệc Nhiên nói.

Lời anh vừa lọt vào tai, trái tim Phương Hạm như rơi xuống đáy. Nhưng còn chưa kịp rơi hết, thì lại nghe anh nói tiếp:

“Cơ hội quý giá thế này, đừng nói mấy chuyện đã thành sự thật rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Giang: Nào, đào tim ra cho em xem nè. Còn tươi đấy.

Phương Hạm: Á á á đáng sợ quá!

Chương 69: Bệnh Viện

DTV-EBOOK

“Rõ ràng là anh đang qua loa cho xong chuyện.”
Phương Hạm nói.

Giang Diệc Nhiên chỉ cười, yết hầu chuyển động lên xuống, giọng nói trầm thấp pha chút từ tính khiến thân thể Phương Hạm mềm nhũn cả ra.

“Anh không có qua loa, chỉ là nói thật thôi mà.”

“Chỉ bằng em đưa ra một điều ước nào đó mà ngày mai anh có thể thực hiện cho em, ví dụ muốn anh mua gì hay đi đâu cùng em, đều được.” Anh nói.

Phương Hạm khịt khịt mũi, rúc vào lòng Giang Diệc Nhiên thêm chút nữa.

Chăn mềm ấm áp, người Giang Diệc Nhiên cũng ấm áp, lại mang mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu, khiến cô không kiềm được mà muốn áp sát hơn.

“VẬY... em tạm thời chưa nghĩ ra.” Cô lí nhí đáp.

Anh ôm lấy cô, nhẹ vỗ lên lưng:

“Chưa nghĩ ra thì cứ từ từ. Điều ước đó anh giữ cho em, lúc nào nghĩ ra rồi nói với anh cũng được.”

“Vâng.” Phương Hạm gật đầu.

—

Sáng hôm sau ăn xong bữa sáng, Giang Diệc Nhiên đưa cô đến đồn cảnh sát để trình báo và làm biên bản.

Dù chuyện bị lộ thông tin cá nhân trên mạng cần thời gian điều tra và thu thập chứng cứ phức tạp hơn, nhưng vụ tiệm hoa bị tạt sơn thì lại nhanh chóng xác định được nghi phạm.

Phương Hạm và Giang Diệc Nhiên cùng cảnh sát kiểm tra các đoạn ghi hình quanh khu vực, từ ngã tư gần đó, tiệm hoa, đến camera ngoài cửa tiệm thú cưng bên cạnh, chẳng mấy chốc đã khóa được vào một người đàn ông.

Lần theo hướng đi được ghi lại trên các camera khác, cảnh sát truy ra đường về của hắn.

Ban đầu, Phương Hạm nghĩ tra người qua camera là việc rất khó, có quay rõ mặt thì cũng không dễ xác định danh tính nếu không ai cung cấp thông tin. Hơn nữa, cô chưa từng gặp kẻ đó, nhìn mặt cũng không có chút ấn tượng nào.

May mắn là sau khi tạt sơn xong, người kia lên một chiếc xe, và camera ở giao lộ đã ghi lại rõ biển số xe. Lần theo đầu mối đó, cảnh sát thực sự đã bắt được hắn.

Lúc đầu, đối phương không chịu nhận tội. Cho đến khi cảnh sát cho hắn xem đoạn video và thông báo hành vi đó thuộc dạng “gây rối trật tự công cộng”, có thể bị tạm giữ từ 5 đến 10 ngày, hắn mới tỏ dãi nhận tội, khai rằng mình chỉ là người nhận tiền làm thuê.

Gã đàn ông khai mình vốn là lao động phổ thông, mấy hôm không có việc, đang đứng ở chợ lao động chờ ai thuê.

Một người đến tìm và bảo rằng vì Phương Hạm khiến cô ta mất việc, muốn dẫn mặt trả đũa. Gã tưởng là chuyện tình ái, không nghĩ ngợi nhiều, đối phương kêu tạt sơn thì tạt.

Ngay hôm đó, gã được trả 500 tệ.

Gã không ngờ Phương Hạm sẽ báo công an, càng không biết hành vi đó lại phạm pháp.

Đến đây thì Phương Hạm cũng gần như đã đoán được, chắc đúng như lời Giang Diệc Nhiên nói.

Quả nhiên, Giang Diệc Nhiên cầm theo tập brochure của công ty tổ chức đám cưới trước đó, bên trong có ảnh của cô nhân viên kia. Khi đưa cho gã kia xem, hắn lập tức chỉ đúng người đó, xác nhận chính là cô ta.

Phương Hạm chỉ biết thở dài bất lực.

Có nhân chứng rồi, thì rất có thể người phát tán thông tin cá nhân của cô lên mạng cũng là người này.

Lúc làm lễ cưới, bên công ty từng yêu cầu Giang Diệc Nhiên điền một bảng thông tin rất chi tiết của cả hai người, bao gồm tên họ, số điện thoại, ngày sinh, cung hoàng đạo, nhóm máu, thậm chí cả sở thích và các mốc quan trọng trong đời. Những thứ này chỉ người trong nội bộ mới có được.

Vừa có động cơ, vừa có khả năng. Dấu hiệu đã rõ ràng rành. Sau này chỉ cần lần theo IP đăng tin ban đầu, là có thể tra ra địa chỉ cụ thể.

Người xui xẻo nhất vẫn là cô, một trận tai họa từ trên trời rơi xuống.

Sau đó, nghe cảnh sát kể thêm, Phương Hạm mới biết vì vụ Giang Diệc Nhiên hủy hợp đồng mà công ty phạt cô gái kia cả năm không được thưởng, điều này khiến đối phương bất mãn.

Nhưng giờ chuyện bị lộ ra, cảnh sát cũng đã trực tiếp đến công ty điều tra, nên công ty cũng lập tức cắt hợp đồng lao động với cô ta.

Sau đó, Phương Hạm đổi sang điện thoại mới và sim số mới, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Cô thay đổi tài khoản đăng nhập trên các nền tảng mạng xã hội, sửa cả WeChat ID.

Phiền phức duy nhất còn lại chắc là vết sơn trước cửa tiệm hoa. Cô thuê thợ chuyên nghiệp đến làm sạch, báo với chủ nhà rồi sơn lại mảng tường bên cạnh, về cơ bản đã không còn nhìn ra dấu vết bị phá hoại nữa.

Cô về nhà khoe điện thoại mới với chị gái Phương Vi, rồi gọi điện cho ba.

Từ lúc đổi số, không còn cuộc gọi lạ nào quấy rầy nữa.

Cuộc sống của Phương Hạm cuối cùng cũng dần trở lại quỹ đạo bình yên.

Chỉ là sự bình yên đó chưa kéo dài được hai ngày thì Phương Vi sinh con.

Dù vẫn trong khoảng dự sinh mà bệnh viện đã dự đoán và cả nhà đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhận tin, đầu óc Phương Hạm vẫn căng cứng vì hồi hộp.

Lúc nhận được điện thoại báo tin, Phương Hạm đang dự buổi hội nghị định hướng tốt nghiệp và tìm

việc ở trường.

Cô ngồi phía dưới, thấy cuộc gọi từ Quan Huống đến, không tiện nghe máy trước mặt cả lớp nên theo phản xạ cúp ngay, rồi nhanh chóng nhắn tin hỏi có chuyện gì.

Không ngờ đối phương trả lời rất nhanh: “Chị em đang ở bệnh viện, sắp sinh rồi, lát nữa sẽ vào phòng sinh.”

Phương Hạm giật mình, căng thẳng đến mức tay chân lạnh ngắt.

Dù có Quan Huống bên cạnh, nhưng chị cô, Phương Vi, dù sao cũng là sản phụ lớn tuổi, cô vẫn thấy không yên tâm.

Dù biết bản thân có đến thì cũng chẳng giúp được gì, nhưng cô cảm thấy chí ít mình có mặt bên ngoài chờ đợi sẽ đỡ lo hơn.

Cô không chờ hội nghị kết thúc, chỉ kịp nói vài lời với bạn cùng phòng và giáo viên hướng dẫn, rồi lén rời khỏi hội trường, gọi xe đến thẳng bệnh viện. Trên đường đi mới sực nhớ ra nhắn tin cho Giang Diệc Nhiên:

“Chị em vào viện rồi, hình như sắp sinh!”

“Em đang trên đường tới đó!”

Báo cho Giang Diệc Nhiên xong, Phương Hạm cũng gửi tin nhắn cho ba. Dù biết có lẽ anh rể đã thông báo rồi, nhưng trong lúc luống cuống, cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều.

Lúc Phương Hạm đến được bệnh viện, Phương Vi đã vào phòng sinh, Quan Huống cũng vào cùng.

Cô chỉ có thể ngồi ngoài chờ.

Phòng ở bệnh viện cách âm khá tốt, cô không nghe thấy gì từ bên trong. Trong lòng vừa sốt ruột lại vừa không biết phải làm gì, ngồi không yên, chỉ có thể đi qua đi lại ngoài hành lang.

Ba mẹ của Quan Huống cũng đã đến, cùng ngồi đợi với cô bên ngoài phòng sinh.

Nhưng Phương Hạm vốn không thân với bố mẹ anh rể. Trước đây, vì chuyện Phương Vi dẫn theo em gái sống cùng mà họ từng tỏ ý không vui. Nhưng Phương Vi luôn kiên quyết, và dù suốt bao năm không có con, hai vợ chồng vẫn không ly hôn.

Mãi đến khi Phương Hạm thi đại học xong, Phương Vi mang thai, mối quan hệ căng thẳng giữa hai gia đình mới dần dịu xuống.

Ba người chào hỏi nhau rồi ai nấy lại rơi vào trạng thái lo lắng, không ai buồn chuyện trò.

Phương Hạm nhắm mắt, lặp đi lặp lại trong lòng:

“Cầu xin trời Phật, mong mọi chuyện thuận lợi...”

Tay chân cô căng cứng đến mức lạnh buốt, trái tim cũng như bị treo lơ lửng, không thể an tâm nổi.

Trong số bạn bè cô chưa ai có thai sinh nở, bản thân Phương Hạm hoàn toàn không có kinh nghiệm. Nhưng cô biết mang thai là một quá trình gian nan. Lúc trước chị cô từng bị cảm khi đang mang thai, thuốc cũng không dám uống, chỉ cắn răng chịu đựng, nhìn thôi đã thấy xót xa.

Chỉ mong lần này thuận buồm xuôi gió.

Đến giờ cơm, cửa phòng sinh vẫn đóng im lìm. Thỉnh thoảng có y tá ra vào, mẹ của Quan Huống ra hỏi, đối phương chỉ bảo “vẫn đang sinh”, rồi lại vội vàng đi vào.

Nghe được như vậy, Phương Hạm càng thêm lo lắng, cảm giác bất an như bị khoét rỗng.

Giang Diệc Nhiên gọi điện nói đã đến trước cổng bệnh viện, hỏi cô đang ở tầng nào. Sau khi cô nhắn lại, chẳng bao lâu anh đã tìm được chỗ, bước nhanh về phía cô.

“Tình hình sao rồi?” Giang Diệc Nhiên vừa tới đã ngồi xuống cạnh cô, hỏi.

“Vẫn còn bên trong. Vừa nãy y tá ra nói là vẫn đang sinh, nhưng không biết cụ thể tình hình thế nào.” Phương Hạm mím môi đáp.

Cô ngồi thẳng lưng trên ghế chờ, không dám thả lỏng. Hai tay siết chặt đặt trên đùi, nắm thành nắm đấm từ bao giờ không hay.

Giang Diệc Nhiên nhìn là biết cô đang rất căng thẳng.

Anh đưa tay trái ra, nhẹ nhàng phủ lên nắm tay phải đang siết chặt của cô, nhẹ nhàng nắm lấy.

Tay anh ấm áp, không ẩm ướt. Hơi ấm truyền từ lòng bàn tay, lan dần khắp người, mang lại cảm giác an tâm lạ kỳ.

“Tiểu Hạm, đây là bạn trai cháu à?”

“Bác nghe nói hai đứa sắp cưới phải không?” Bố của Quan Huống quay sang hỏi.

Trước đây khi Giang Diệc Nhiên đến nhà chơi, bố mẹ Quan Huống đều không có mặt, nên hôm nay mới là lần đầu gặp. Họ chỉ biết Phương Hạm sắp kết hôn.

“À?” Phương Hạm nghe gọi tên mới ngẩng đầu, thoáng sững người rồi gật đầu xác nhận: “Vâng, đúng ạ.”

Chương 70: Em Bé

DTV-EBOOK

“Không tệ, phải tháng sau mới kết hôn đúng không?” Bố của Quan Huống hỏi.

“Vâng ạ.” Phương Hạm gật đầu xác nhận.

Giang Diệc Nhiên cũng lễ phép gật đầu chào ba mẹ Quan Huống.

Cứ thế, không biết đã chờ bao lâu. Phương Hạm không nhớ rõ thời gian, chỉ cảm thấy chờ đợi thật gian nan và dài đằng đẳng. Cho đến khi cánh cửa phòng sinh cuối cùng cũng mở ra, tiếng khóc oe oe của em bé vang lên từ bên trong.

Sinh rồi!

Vừa nghe thấy tiếng khóc ấy, trái tim của tất cả mọi người như được thả lỏng hoàn toàn.

Cửa mở, bác sĩ liền bước ra đầu tiên. Phương Hạm sốt ruột đến mức muốn lao vào trong ngay, nhưng bị bác sĩ chặn lại ở cửa, cô phải nhón chân lên mới nhìn thấy một góc giường bên trong.

“Yên tâm đi, mẹ tròn con vuông cả. Nhưng sản phụ hiện giờ cần được nghỉ ngơi, tốt nhất để cô ấy có không gian yên tĩnh một chút.” Y tá nói.

“Ôi ôi, được rồi.” Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Y tá lau rửa sơ cho bé xong rồi đặt bé nằm cạnh mẹ để theo dõi thêm.

Đợi bác sĩ và y tá dọn dẹp trong phòng xong, người nhà mới được phép vào thăm.

Phương Hạm thật ra chẳng quá quan tâm đến đứa trẻ, vừa vào là tìm chị mình ngay.

Phương Vi lúc này vẫn đang truyền nước biển, sắc mặt trắng bệch, nhưng may là mọi chuyện đều ổn, không có gì nguy hiểm, ý thức vẫn tỉnh táo.

Phương Hạm tìm một cái ghế ngồi bên giường, thấy chị mình yếu ớt như thế, mắt cô bất giác cay xè.

Cô nhẹ nhàng chạm tay vào tay chị. Bàn tay vẫn còn ấm, lấm tấm mồ hôi.

Tuy mẹ rất mệt, nhưng em bé lại vô cùng khỏe mạnh, tiếng khóc oe oe vang vọng cả phòng.

Ba mẹ Quan Huống vô cùng vui mừng, đứng ở bên kia giường chăm chú nhìn cháu.

“Chị còn thấy đau không?” Phương Hạm hỏi.

Phương Vi lắc đầu: “Không sao, chỉ là thấy hơi mệt thôi. Nhưng cuối cùng cũng xong rồi. Sau này sẽ không phải trải qua chuyện này lần nữa đâu.”

“Vâng, không có chuyện gì là tốt rồi.” Phương Hạm khẽ đáp.

Thấy chị đã kiệt sức đến vậy, cô cũng không nỡ để chị phải nói nhiều, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Sau khi qua giai đoạn theo dõi, Phương Vi được chuyển về phòng bệnh thường. Em bé cũng đã được tắm sạch sẽ, bọc trong chiếc khăn mềm, đặt nằm bên cạnh mẹ. Phương Hạm chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy bé.

Chị cô uống được chút cháo rồi nhanh chóng thiếp đi. Em bé nằm yên bên cạnh, căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiên Phương Hạm được quan sát một đứa trẻ sơ sinh ở khoảng cách gần như vậy. Làn da nhẵn nheo, sắc mặt tím đỏ, tóc thưa thớt chỉ toàn những sợi tơ mềm mại. Trên gương mặt bé xiu ấy chẳng nhìn rõ nét nào giống ai, thậm chí là mắt có hai mí hay không cũng không thấy rõ.

Nhưng dáng vẻ nhắm mắt ngủ ấy lại có chút buồn cười dễ thương.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Phương Hạm mệt đến mức mơ màng, thời gian qua đi cũng không rõ. Mãi đến khi Quan Huống nhờ Giang Diệc Nhiên đưa cô ra ngoài ăn tối, cô mới sực nhớ ra: Cả bữa trưa mình còn chưa ăn gì.

Quan Huống và ba mẹ anh rời đi trước, nói là phải về nhà nấu gì đó cho Phương Vi ăn. Ai cũng cảm thấy đồ ăn ở bệnh viện không yên tâm, tự đi chợ mua nguyên liệu, nấu ở nhà rồi mang lên vẫn đáng tin hơn.

Nghe chị nói thì Quan Huống đã sớm đặt trước người chăm chị và trung tâm dưỡng sinh hậu sản. Có điều người chăm chị phải đến sáng hôm sau mới bắt đầu làm việc, còn trung tâm thì phải đợi ở lại bệnh viện ba ngày, chắc chắn không có vấn đề gì mới được chuyển qua đó.

“Chị em bây giờ cần nghỉ ngơi. Anh ở lại trông là được rồi.”

“Tiểu Giang, em đưa Phương Hạm đi ăn đi, đừng để đói.” Quan Huống quay sang dặn Giang Diệc Nhiên.

“Ừm.” Giang Diệc Nhiên gật đầu, bước đến cạnh Phương Hạm, dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng cô, nói khẽ: “Đi thôi.”

Phương Hạm ngẩng đầu nhìn anh, lại quay sang nhìn chị mình một cái, vẻ mặt hơi do dự.

“Đi đi, ở đây có anh trông là được rồi.” Quan Huống trấn an.

Phương Hạm lúc này mới gật đầu, rón rén đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh cùng Giang Diệc Nhiên.

Thật ra Giang Diệc Nhiên không quen với hoàn cảnh kiểu này.

Bao năm qua, anh đã quen với việc sống một mình, kể cả khi ở nơi đông người thì cũng chỉ là các bạn bè cùng lứa hoặc đồng nghiệp, chứ chưa từng rơi vào bối cảnh gia đình đậm chất thân tình như vậy.

Nhưng anh hiểu rõ mối quan hệ giữa Phương Hạm và Phương Vi. Hai người họ là kiểu vừa độc lập vừa dựa vào nhau, sợi dây huyết thống vô cùng bền chặt.

Phòng bệnh nhìn thì nhiều người, nhưng thực chất mọi người chẳng có quan hệ gì với nhau, chỉ vì hai chị em họ mà gắn kết lại.

Cảm giác này đối với anh rất xa lạ, nhưng mơ hồ cũng tạo nên một thứ cảm giác hòa nhập. Cái gọi là “gia đình” mang lại cảm giác gắn bó mà không có bất cứ tập thể nào khác có thể thay thế được.

Rõ ràng anh chỉ cần chịu trách nhiệm với mình Phương Hạm, nhưng vì những người còn lại là người thân của cô, nên anh cũng cảm thấy mình phải lễ độ, phải chu đáo.

Giang Diệc Nhiên đưa cô sang trung tâm thương mại bên cạnh ăn tối. Nhưng Phương Hạm ăn rất hững hờ, rõ ràng tâm trí vẫn ở lại bệnh viện.

“Đừng lo lắng quá.”

“Có anh rể em ở đó rồi, không sao đâu.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Ừm.” Phương Hạm gật đầu.

“Em chỉ sợ chị em ở đó một mình, không có người thân bên cạnh thì sẽ thấy bất an.” Cô lí nhí.

Giang Diệc Nhiên cau mày: “Sao em lại nghĩ vậy?”

“Anh rể em không phải là người rất tốt sao?”

“Anh thấy anh ấy chăm sóc chị em rất tận tình. Như thế mà còn không phải người thân ư?”

“Nhưng vẫn khác mà.”

Phương Hạm bậm môi: “Anh không hiểu đâu. Dù sao thì em và chị em rất thân.”

“Ừm, hai người đúng là rất giống nhau.” Giang Diệc Nhiên nói sau một hồi suy nghĩ.

“Chị em sợ em đau, còn em thì sợ chị không có cảm giác an toàn.”

“Nếu là em phải phẫu thuật, mà chị em không kịp đến, chỉ có anh ở bên. Em sẽ thấy bất an không?” Anh hỏi.

“Chắc là không.” Phương Hạm nhúu mày.

Vì vấn đề sức khỏe, cô chưa từng nghĩ mình sẽ dính dáng gì tới chuyện sinh con, cũng không có khao khát muốn có con. Trước khi Giang Diệc Nhiên trở về nước, cô còn định cả đời làm “em gái cưng của chị gái”.

Cô không có kinh nghiệm sinh nở, nhưng từng trải qua nhiều lần phẫu thuật, nên cũng có thể hình dung.

Cô thử tưởng tượng nếu mình phải lên bàn mổ mà không có Phương Vi bên cạnh, chỉ có Giang Diệc Nhiên. Liệu mình có sợ không?

Câu trả lời là: Không.

Có lẽ vì lúc này không phải hoàn cảnh thật sự, lại đang trong trạng thái yên bình nên chẳng khơi dậy được nỗi sợ nào cả.

“Thế nên, có anh rể em ở đó, chị em cũng không đến mức không có cảm giác an toàn đâu.”

“Họ sống với nhau bao nhiêu năm rồi, còn lâu hơn cả thời gian em với anh quen nhau nữa.” Giang Diệc Nhiên dịu dàng.

Lần này Phương Hạm không phản bác, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

—

Ăn xong, cả hai lại quay về bệnh viện.

Lúc này trời bên ngoài đã bắt đầu nhá nhem tối. Trước khi quay về, Phương Hạm còn kéo Giang Diệc Nhiên ghé qua tiệm hoa gần đó mua cho Phương Vi một bó hoa gồm cẩm chướng, ly và lan hồ điệp.

Khi quay lại phòng bệnh, Phương Vi đã tỉnh, đang ăn cháo.

Mẹ của Quan Huống mang canh cá chép đến cho chị, còn có mì sợi mềm và rau bó xôi nghiền với khoai mỡ, tất cả đều là món dễ tiêu hóa, bổ dưỡng nhưng không gây ngán.

Phương Hạm mới ngồi xuống được một lát, em bé ở bên cạnh như bị tiếng động làm thức giấc, bỗng nhiên oà khóc không ngừng.

Đến giờ bú rồi.

Ai nấy đều lần đầu đối mặt với em bé mới sinh, nên có chút lúng túng bối rối.

Mấy người đàn ông trong phòng không hện mà cùng rút ra ngoài, chỉ còn lại Phương Hạm và mẹ chồng của Phương Vi ở lại.

Mẹ chồng Phương Vi có kinh nghiệm, lại là bác sĩ, hiểu biết tự nhiên nhiều hơn Phương Hạm và Phương Vi. Bà luôn tay luôn chân hỗ trợ và hướng dẫn tận tình.

Cũng may có bà ở đây nên mọi việc diễn ra khá suôn sẻ.

Dỗ dành mãi một hồi, em bé mới chịu nín khóc.

Mẹ Quan Huống ôm đứa nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về, đong đưa một lúc em mới chịu ngoan ngoãn ngủ tiếp.

Phương Vi lúc này cũng mới có thể chinh đón lại một chút, tiếp tục ăn nốt phần cháo của mình.

Phương Hạm thì đi mở cửa, để mấy người đàn ông đang đứng đợi ngoài hành lang quay trở lại.

Bên ngoài trời đã tối hẳn.

Phương Hạm tiện tay lấy điện thoại ra nhìn giờ, đã hơn bảy giờ.

Giang Diệc Nhiên vừa mới bước vào, còn chưa kịp tìm chỗ ngồi thì đã nghe Phương Vi nói với anh: “Tiểu Giang, em đưa Phương Hạm về đi. Không cần ở đây nữa đâu.”

“Tối thì sao?” Phương Hạm hỏi.

“Tối để anh rể em trông là được rồi. Sao? Em còn định thức trắng đêm trông chị đấy à?” Phương Vi cười, “Em đâu giúp gì được trong việc trông con, ở lại cũng chỉ là ngồi không thôi.”

“Hơn nữa sức khỏe em yếu, bác sĩ chẳng đã dặn là không được thức khuya rồi sao?”

“Ở đây cũng không có chỗ ngủ cho em. Chị sao mà để em ngồi suốt một đêm được? Nghe lời, về nghỉ ngơi đi.”

“Thật ra bây giờ cũng không có chuyện gì nữa, mai rảnh lại tới cũng được.”

“Chỉ một đứa trẻ con đã đủ khiến chị bận rộn lắm rồi. Em mà còn không chăm sóc tốt cho bản thân, chị phải vừa trông con vừa lo cho em thì mệt chết mất.” Phương Vi vừa nói vừa lắc đầu.

Phương Hạm ngồi một bên nghe mà lòng vẫn không muốn về, nhưng những lời chị cô nói hoàn toàn có lý.

Cô ngoài việc “ngồi cạnh làm nền” thì thật sự chẳng giúp được gì cả.

Cô cúi đầu xuống, môi khẽ mím lại.

“Được rồi, em sẽ đưa cô ấy về trước. Chị yên tâm.”
Giang Diệc Nhiên đứng lúc lên tiếng, bước tới vỗ nhẹ vào lưng Phương Hạm, đồng thời nói với Phương Vi.

Anh nhận ra Phương Hạm không muốn rời đi.

Nhưng chuyện đưa cô ấy về thì anh và Phương Vi hoàn toàn cùng quan điểm.

Phương Hạm vốn thể chất yếu, làm sao có thể để cô ở lại bệnh viện thức đêm?

Huống hồ trong phòng cũng chỉ có một giường trông bệnh. Con nít lại hay quấy khóc ban đêm, chắc chắn sẽ không nghỉ ngơi được.

Phương Hạm dù không nỡ rời đi, nhưng nghe chị nói đến mức này, lại thêm anh rể và ba mẹ chồng đều bảo cô về, cuối cùng cũng đành phải đồng ý.

“Vậy mai em lại tới.” Cô nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói.

“Em cứ lo cho bản thân trước. Ở trường có tiết hay có chuyện gì thì cứ đi lo, lúc nào rảnh lại ghé qua cũng được.” Phương Vi căn dặn.

“Ừm.” Phương Hạm khẽ gật đầu, cuối cùng cũng miễn cưỡng theo Giang Diệc Nhiên rời khỏi phòng bệnh, về nhà.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện cho đến khi ngồi lên xe của Giang Diệc Nhiên, Phương Hạm gần như im lặng suốt.

Ngay cả lúc xe bắt đầu chạy về nhà, cô cũng chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Giang Diệc Nhiên vừa lái xe vừa nghiêng đầu liếc cô một cái, sau đó lại nhìn về phía trước.

“Vẫn lo sao?” Anh hỏi.

“Chị em giờ đã qua cơn nguy hiểm, em bé cũng khoẻ mạnh. Không có gì phải lo cả.”

Anh dịu dàng trấn an.

“Ừm, em biết.” Phương Hạm đáp khẽ, ngồi thẳng người lại từ tư thế tựa sang một bên lúc nãy.

“Không phải là lo, chỉ là trong lòng hơi, lạ lạ một chút.” Giọng cô rất nhẹ, từng từ từng chữ chậm rãi như chất chứa nỗi niềm.

“Vừa vui lại vừa buồn, không biết nên miêu tả sao mới đúng.”

“Chị có con rồi, tất nhiên em mừng cho chị ấy. Nhưng lại cảm thấy, từ nay về sau, chị ấy sẽ dần xa em. Cảm giác cứ kỳ lạ thế nào ấy.”

“Có phải nghe rất ích kỷ không?”

[Tác giả có lời muốn nói:]

Phương Hạm: Em không còn là báu vật duy nhất của chị nữa rồi (khóc)

Tiểu Giang: Không sao, em là báu vật duy nhất của anh.

Chương 71: Phong Thư

DTV-EBOOK

“Ích kỷ cũng là điều rất bình thường.”

“Ai cũng sẽ có lúc ích kỷ, em không cần vì thế mà thấy xấu hổ. Huống chi, cảm giác này của em, anh cũng không thấy đáng để gọi là ích kỷ.” Giang Diệc Nhiên nói.

“Cũng giống như rất nhiều người không muốn có em trai em gái vậy.”

Thật ra, anh hoàn toàn hiểu được tâm lý của Phương Hạm. So với cô, cảm xúc của anh thậm chí còn cực đoan hơn nhiều.

Từ khi biết bố mẹ đã có gia đình mới, có thêm con cái mới, anh không chỉ ghét cái gọi là “em trai em gái” ấy, mà còn ghét cả chính ba mẹ mình. Nhưng đến bây giờ thì mọi thứ đã trở thành vô cảm. Không còn yêu thương, cũng chẳng còn oán giận, chỉ như những người xa lạ.

Phương Hạm và Phương Vi tuy trên danh nghĩa là chị em, nhưng mối quan hệ giữa họ lại gần như là mẹ và con.

“Em sống trong một gia đình lớn, còn chị em thì đang bắt đầu tạo dựng một gia đình nhỏ của riêng chị ấy. Giống như em sắp cưới anh vậy.” Giang Diệc Nhiên nói tiếp.

“Ban đầu khi anh đến nhà em, chị em cũng từng không đồng ý cho hai đứa mình quen nhau mà.”

“Ừm, đúng là có.” Phương Hạm gật đầu. Đọc Full
Tại Truyenfull.vision

Lý thì ai cũng hiểu, nhưng cảm xúc thì đâu thể nói
thay đổi là thay đổi ngay được.

Nếu để cô chọn, thì cô vẫn hy vọng chị mình có
một đứa con riêng. Cô thật lòng chúc mừng, chỉ là
cảm xúc thì hơi rối.

—

Suốt đoạn đường về sau đó, hai người cũng không
nói nhiều. Phương Hạm chỉ ngồi trên xe nhìn ra
ngoài. Mãi đến khi xe về đến nơi, hai người cùng
xuống xe trở về nhà.

Cô đã ở bệnh viện suốt cả nửa ngày, quả thật rất
mệt. Rửa mặt qua loa rồi lên giường nằm nghỉ.

Nệm giường mềm mại, trong phòng thoáng
thoảng mùi hoa hồng và đàn hương, là hương tinh
dầu cô mua online trước đó.

Mùi hương dịu nhẹ, dễ chịu khiến người ta cảm
thấy thư thái.

Đèn phòng đã tắt, không gian tối om, chỉ còn
tiếng hô hấp khe khẽ của hai người, cùng với âm
thanh vấp vọc cọ xát mỗi khi cử động.

Phương Hạm nằm ngửa, đầu óc trống rỗng, nhất
thời vẫn chưa buồn ngủ.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu cô lại hiện lên hình
ảnh đứa cháu trai đỏ hỏn. Tiếng khóc lạnh lạnh như
xé tai vẫn còn vang vọng bên tai.

“Vẫn còn lo lắng à?” Giang Diệc Nhiên hỏi khẽ,
giọng anh khô mát, vang lên bên cạnh.

“Không đâu.” Phương Hạm lắc đầu.

“Có anh reassure em ở đó, chắc sẽ ổn thôi.”

Cô hít sâu một hơi, quay người lại rúc vào phía bên kia, đến khi ôm chặt cánh tay người bên cạnh mới chịu dừng lại.

Đùng thấy Giang Diệc Nhiên mặc đồ thì gầy cao, thật ra cơ bắp tay anh rất rắn rỏi, từng đường nét rõ ràng. Ôm vào thấy chắc nịch như đang ôm một thân cây lớn mang theo hơi ấm.

Cô thường thích ôm một tay anh, gối đầu lên vai anh, sẽ có cảm giác rất an toàn.

Nhưng rõ ràng, Giang Diệc Nhiên lại thích kiểu gần gũi đối mặt nhiều hơn.

Khỏe môi anh khẽ cong, kéo theo một độ cong rất nhẹ. Anh từ từ rút tay ra khỏi vòng ôm của cô, xoay người lại đối diện, giơ tay vén mấy sợi tóc bên má cô.

Phương Hạm khẽ mím môi, cụp mắt xuống.

Giang Diệc Nhiên lại dịch người tới gần cô hơn, tay phải nhẹ nhàng đặt lên mặt cô. Đầu ngón tay anh chạm vào làn da mềm mại trên má cô, qua cả mấy sợi tóc.

Má cô mềm mềm, làn da mịn màng. Có lẽ vì thể chất, da mặt mang theo chút mát lạnh ẩm ướt, nhưng thân người thì lại rất ấm.

Khi tới gần cô, mùi hương trên người cô càng rõ hơn, là mùi hoa quả ngọt dịu, mềm mại như tơ lụa len lỏi vào cánh mũi.

Giang Diệc Nhiên rướn người lên một chút, gần như dán sát vào cô.

“Nóng.” Phương Hạm nhú mào, nói khẽ.

Giang Diệc Nhiên bèn kéo chần xuống một chút, để phần thân trên thoáng khí hơn.

“Bây giờ thì sao?” Anh hỏi.

“Ừm, đỡ hơn một chút rồi.” Phương Hạm khịt mũi trả lời, rồi rúc người tới gần, tựa trán vào người anh.

Anh cảm giác được cô hình như có điều gì muốn nói, nhưng lại lưỡng lự.

Vì vậy anh hỏi thẳng: “Sao vậy?”

“Vẫn đang nghĩ đến cháu trai à?”

“Không có.” Phương Hạm khẽ phủ nhận.

Thật ra cô vẫn luôn nghĩ mãi về chuyện đó, không thể ngăn được. Nhưng lý trí thì lại rất rõ ràng, thật sự cũng chẳng có gì đáng lo cả.

“Chị em sinh xong còn phải ở cữ nữa, em vừa tra tử rồi, chắc cũng phải một tháng.”

“Nếu chưa hết tháng mà bắt chị ra ngoài dự đám cưới thì cũng không tiện. Vừa hay bên ekip tổ chức cưới cũng vừa đổi người mới, em thấy bên đó bảo có vài hạng mục cần thời gian chuẩn bị khá lâu, lịch hơi gấp.”

“Thế nên em nghĩ hay là tụi mình dời ngày cưới lại một chút nhé?” Cô ngẩng đầu nhìn Giang Diệc Nhiên.

“Như vậy chị em chắc chắn tham dự được, mà bên tổ chức cưới cũng đỡ áp lực hơn.”

“Ừ.” Giang Diệc Nhiên nghĩ một lát rồi đáp.

“Có thể lùi lại nửa tháng, em thấy sao?”

“Nếu lười thêm nữa thì thời tiết bắt đầu lạnh rồi, em mặc váy cưới sẽ rét. Mùa đó lại hay có mưa. Mà cưới ngoài trời thì rất phụ thuộc vào thời tiết, thời tiết xấu là nhiều rủi ro lắm.”

“Cũng đúng.” Phương Hạm nghĩ ngợi trong đầu.
Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Đợi thêm một tháng rưỡi, chắc chắn chị đã ở cữ xong, cháu trai cũng đã ổn định.

“Vậy thì dời lại nửa tháng đi.” Cô gật đầu đồng ý.

“Được, mai anh báo lại với bên ekip.” Giang Diệc Nhiên nói.

Chuyện này được giải quyết xong, trong lòng Phương Hạm cũng như trút được tảng đá lớn.

Ban đầu cô còn lo đẩy lùi lịch có thể làm khó bên tổ chức cưới, vì phải đặt lại địa điểm, không chắc còn khung giờ đẹp; nhưng nếu không đổi, chị cô lại phải ra ngoài khi cơ thể còn yếu, mà đám cưới lại làm ngoài trời, nhớ hôm đó thời tiết xấu, gặp gió lạnh hay mưa, đang trong thời kỳ nhạy cảm dễ sinh bệnh thì nguy.

Nhưng khi có Giang Diệc Nhiên ủng hộ, cô lại không thấy do dự nữa.

Cô là kiểu người trước khi quyết định thường suy nghĩ rất nhiều. Đây là ưu điểm, nhưng đôi khi cũng khiến cô lo xa quá mức. Còn Giang Diệc Nhiên thì quyết đoán, có gì không ổn là lập tức thay đổi hướng đi. Hai người họ bù trừ rất tốt cho nhau ở điểm này.

“Thích anh quá đi, cho em hun một cái~” Cô nghiêng đầu áp sát vào người Giang Diệc Nhiên.

Người kia mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, chỉ như chuồn chuồn lướt nước.

Phương Hạm tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại hơi hụt hẫng, không tìm được khế cau mà.

Rõ ràng cô định bảo anh hôn môi mình cơ mà.

Anh biết rõ ý cô muốn gì mà, lần nào cũng cứ phải vòng vo một chút.

Giang Diệc Nhiên khẽ đưa tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào giữa chân mày cô, vuốt vuốt mấy cái, như muốn xoa dịu nếp nhăn đang nhú lại. Sau đó mới cúi xuống hôn lên môi cô.

Môi mềm mềm, ẩm ướt, mang mùi đào thoang thoảng, là mùi son dưỡng môi cô đang dùng.

Tại Phương Hạm đỏ lên: “Muốn nghe anh nói anh thích em cơ.”

Giọng nói vừa nhẹ vừa nhỏ, vừa giống làm nũng vừa như đang giận dỗi.

Giang Diệc Nhiên khẽ bật cười: “Tại sao mỗi ngày ở bên anh em lại giống như không có cảm giác an toàn vậy?”

“Anh đã làm gì, hay có điểm nào khiến em thấy không yên tâm sao? Phải liên tục kiểm tra lại mỗi ngày thế?”

“Không có mà.” Phương Hạm đáp.

“Em thấy khá yên tâm đó chứ. Chỉ là muốn nghe anh nói thích em nhiều hơn thôi.”

Giang Diệc Nhiên nhìn cô, trong lòng dấy lên một cảm xúc rất khó gọi tên. Anh khẽ thở dài, bóp nhẹ má

cô một cái rồi ôm cô vào lòng, sau đó lại buông ra.

“Không vấn đề gì.”

“Lúc nào em muốn nghe, anh cũng có thể nói. Cùng lắm thì anh ghi âm lại cho, em không thấy phiền thì dùng làm chuông báo thức cũng được luôn.”

“Em không cần chuông báo thức gì hết, chỉ muốn nghe bản người thật thôi.” Phương Hạm lẩm bẩm.

Không biết vì sao, nhìn thấy cô như thế này, vô tư bày tỏ mong muốn, làm nũng với anh, Giang Diệc Nhiên lại thấy rất vui.

Ngược lại, điều anh sợ nhất là Phương Hạm vì những chuyện trong quá khứ mà luôn nghĩ mối quan hệ giữa hai người chỉ là sự thương hại hay trách nhiệm.

Bây giờ thấy cô thoải mái như vậy, muốn nói gì thì nói, muốn làm nũng thì làm, cảm giác thật sự rất tuyệt.

“Thật ra, khi anh còn ở nước ngoài, người ta nói với anh rằng ca mổ của em thất bại.”

“Lúc đó anh thực sự nghĩ em đã chết rồi.” Anh nói.

Giang Diệc Nhiên khựng lại một chút, rồi mới nói tiếp:

“Cảm giác lúc đó rất mơ hồ. Hoàn toàn không thể hình dung nổi rằng một người từng gặp gỡ, từng sống động ngay trước mắt mình, lại có thể biến mất mãi mãi khỏi thế gian.”

“Trước khi ra nước ngoài, anh đã mang theo ảnh của em.”

“Lúc đó thật sự nghĩ em không còn nữa, nên cứ cầm ảnh với lá thư em viết mà xem đi xem lại.”

“Em biết cảm giác đó là thế nào không?” Đọc Full Tại Truyenfull.vision

“Rõ ràng là người ấy đã không còn trên thế gian này, mãi mãi không thể gặp lại, cũng không thể trò chuyện hay chạm vào nữa. Nhưng khi nhìn tấm ảnh, nhìn gương mặt trong ảnh ấy, vẫn có một cảm giác —”

“Cảm giác như người đó vẫn rất gần, rất quen thuộc, như thể đang ở ngay quanh mình.”

“Lần cuối cùng anh gặp em là ở bệnh viện. Lúc đó chị em nói em không muốn gặp anh, nên anh không vào.”

“Anh đã viết một bức thư.”

“Nhưng nghĩ rằng nếu ngay cả gặp mặt em cũng không muốn, thì chắc cũng chẳng muốn đọc thư của anh. Nên chỉ nhờ chị em mang bó hoa vào giúp.” Anh kể.

Giang Diệc Nhiên nói đến đây thì dừng lại rất lâu.

Căn phòng tối om. Tấm rèm chắn sáng phủ kín khiến không một tia sáng nào từ bên ngoài lọt vào. Mắt chẳng nhìn thấy gì cả.

Phương Hạm nghe xong, trong lòng nghèn nghẹn.

Cô còn đang không biết nên mở miệng thế nào, thì bên cạnh anh đã lại tiếp lời:

“Bây giờ, anh thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Mỗi ngày đều có cảm giác như vừa lấy lại được thứ gì đó tưởng đã mất.”

Anh vừa nói, vừa nắm lấy bàn tay đang đặt trên má mình của Phương Hạm, nhẹ nhàng kéo xuống dưới, đặt lên ngực trái, vị trí trái tim anh đang đập.

Ngón tay cô khẽ động đậy, lòng bàn tay áp chặt lên lớp áo ngủ mỏng của anh.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ rất cao tỏa ra từ cơ thể anh dưới lớp vải mỏng ấy, cùng nhịp tim nơi lồng ngực, nóng hổi, mạnh mẽ, thành thịch... thành thịch...

Cứ như muốn nhảy ra ngoài, rơi thẳng vào lòng bàn tay cô.

“Trong bức thư anh để lại hồi đó, anh viết những gì vậy?” Phương Hạm không nhịn được hỏi, “Thư đó còn không?”

“Đâu còn nữa.”

“Thật ra anh cũng không nhớ rõ nội dung nữa. Dù sao cũng là chuyện của năm năm trước rồi.”

“Chắc là những lời xin lỗi, rồi cầu mong em sớm khỏe lại thôi.” Anh nói.

“Tiếc thật đó, giá mà còn giữ được thì hay biết mấy.”

“Giờ em lại muốn xem rồi.” Phương Hạm mặt hơi ửng đỏ, khẽ mím môi. Vừa nói vừa rướn người ôm lấy anh.

“Muốn xem à?”

Giang Diệc Nhiên khẽ bật cười, khóe môi cong lên:
“Vậy hôm cưới, anh viết lại một bức nữa cho em.”

“Nhất định sẽ hay hơn bức trước.”

Anh cũng ôm cô thật chặt, kéo cô vào lòng sát đến mức không thể sát hơn nữa, rồi vòng tay siết lại.

Phương Hạm rất thích những cái ôm thế này.

Cảm giác như được bảo bọc trọn vẹn, toàn thân đều thấy an toàn. Trong lòng cô, cũng như được lấp đầy bằng một lớp bông mềm mại, ấm áp.

Tác giả có lời muốn nói:

Một người vừa mê tình, vừa còn zin chính là của đời môn tốt nhất của đàn ông!

Chương 72: Chúc Ngủ Ngon

DTV-EBOOK

Phương Vi ở lại bệnh viện ba ngày, sau đó được chuyển sang trung tâm chăm sóc sản phụ sau sinh. Có nhân viên chuyên nghiệp hỗ trợ chăm em bé nên cơ thể chị hồi phục rất tốt.

Nhưng dạo này Phương Hạm lại khá bận.

Một bên là đủ thứ việc lật vật ở trường vì sắp tốt nghiệp, một bên lại phải chuẩn bị cho hôn lễ.

Khâu tổ chức lễ cưới cũng được khởi động lại.

Cô và Giang Diệc Nhiên chọn một biệt thự kiểu Thượng Hải nổi tiếng, tổ chức tiệc cưới tại khu vườn sau. Bàn bè từ khắp nơi đến dự cũng đều được sắp xếp nghỉ lại tại đây.

Vì là đám cưới ngoài trời trên bãi cỏ nên trang trí chủ yếu dùng hoa tươi, thảm cỏ xanh mướt, lông vũ trắng cùng bóng bay.

Một phần hoa dùng cho hôn lễ do công ty tổ chức cưới hợp tác cung cấp, phần còn lại do chính Phương Hạm tự tay chuẩn bị.

Cô cảm thấy những bó hoa do mình tự tay chọn, cắt tỉa và gói lại sẽ có ý nghĩa hơn nhiều, cũng mang đến cảm giác thành tựu.

Tuy nhiên, khối lượng hoa cần dùng trong đám cưới rất lớn, một mình cô không thể lo hết. Cô chỉ đảm nhận phần hoa cầm tay và hoa để bàn, từ khâu chọn nguyên liệu đến thiết kế đều do cô tự làm.

Trước ngày cưới một tuần, mọi việc đã gần như đầu vào đấy. Hai người cũng đã tổng duyệt hai lần.

Vì không có khách mời nào tham gia buổi tổng duyệt, chỉ có cô dâu, chú rể, phù dâu, phù rể và người nhà nên ai nấy đều thoải mái, không hề căng thẳng.

Phù dâu là bạn cùng phòng đại học của Phương Hạm và Dương Thư Tuyết.

Vì phù dâu sẽ phải đứng cạnh cô dâu cả buổi, còn phải hỗ trợ nhiều việc nên buổi tổng duyệt bắt buộc có mặt. Khá vất vả. Vậy nên khi Phương Hạm hỏi các bạn mình có muốn làm phù dâu không, chỉ có mấy người này là hào hứng, những người còn lại thì thà đến ngồi ăn chơi còn hơn.

Phù rể là bạn thân từ nhỏ của Giang Diệc Nhiên và một người bạn anh quen khi ở nước ngoài, đặc biệt về nước để tham dự hôn lễ.

Ban đầu Phương Hạm không hề thấy hồi hộp, kể cả sau buổi tổng duyệt cũng chẳng có cảm xúc gì đặc biệt. Nhưng đến đêm trước ngày cưới, cô lại bắt đầu thấy lo lắng mơ hồ.

Đêm đó, Phương Hạm về nhà chị gái ngủ.

Giờ nhà có thêm một thành viên nhỏ. Dù thỉnh thoảng đứa cháu trai bé xíu kia có quấy khóc hơi ồn, nhưng lại mang đến một sức sống tươi mới, khiến không khí thêm nhộn nhịp.

Tối muộn, khi người lớn đã được đưa trẻ ngủ yên, căn phòng cuối cùng cũng trở nên tĩnh lặng.

Phương Hạm rửa mặt xong nằm lên giường, trong đầu vẫn không ngừng nghĩ đến chuyện ngày mai.

Dù sao thì đây cũng là lễ cưới của hai người, Giang Diệc Nhiên quen biết rất rộng, lại mời không ít bạn bè từ phía anh, trong đó có cả những nhân vật tầm cỡ trong giới và các nhà đầu tư của câu lạc bộ.

Chỉ nghĩ đến đó thôi là cô lại lo sợ lỡ như có khâu nào xảy ra sự cố.

Hôm nay cô đã gói và phối hoa xong xuôi, để trong tủ bảo quản hoa ở cửa hàng, sáng mai nhân viên của bên tổ chức cưới sẽ tới lấy và vận chuyển đến địa điểm.

Tuy đã rửa mặt lên giường sớm, nhưng cô cứ trần trọc mãi không ngủ nổi.

Trong lòng cứ như có một dòng xao động nhẹ, không sao yên được.

Không ngủ được, cô đành cầm điện thoại lên xem thử. Trên màn hình là tin nhắn từ bạn cùng phòng:

“Cậu ngủ chưa? Aaaa mình hồi hộp quá! Nghĩ đến ngày mai lại được gặp anh chàng Liam kia là không ngủ nổi rồi.”

“Anh ấy không nên đứng đối diện mình trong lễ cưới, mà nên đứng cạnh tên mình trong giấy đăng ký kết hôn mới đúng.”

“Mình muốn xin WeChat của anh quá!!!!”

Liam là một trong những phù rể. Là bạn Giang Diệc Nhiên quen khi ở nước ngoài, người Pháp, tóc nâu mắt xanh, tuy là vận động viên nhưng vóc dáng chẳng khác gì người mẫu catwalk.

Đúng là đẹp trai đến lóa mắt, giống hệt một thiên sứ bước ra từ truyện cổ Andersen.

Phương Hạm bật cười nhún vai:

“Hahaha, vậy thì mạnh dạn lên! Chủ động tấn công chứ còn gì nữa.”

“Có điều mình cũng chưa từng nói chuyện với anh.”

Rào cản ngôn ngữ đúng là vấn đề thật sự.

Tiếng Anh của Phương Hạm khá ổn, nhưng chủ yếu là đọc viết. Giao tiếp trôi chảy vẫn còn hơi gượng.

“Thế này đi, cậu cứ thử tiếp cận xem. Nếu vẫn ngại quá thì mai mình mặt dày hỏi Giang Diệc Nhiên hộ cho. Nhưng đối phương có đồng ý kết bạn hay không thì mình không dám đảm bảo nha.”

“Được!!! Có cậu nói vậy là mình an tâm ngủ ngon rồi! Mong mai mọi thứ đều suôn sẻ! Yêu cậu.” Bạn cùng phòng nhún vai, phấn khích không thôi.

“Ừm, ngủ ngon nhé. [xoa đầu]” Phương Hạm nhún vai.

Cô nằm trên giường, ánh sáng từ điện thoại hắt lên gò má trắng mịn. Vừa thoát khỏi khung chat với bạn cùng phòng thì tin nhắn của Giang Diệc Nhiên hiện lên.

“Ngủ chưa?” Anh hỏi.

“Chưa đâu, nhưng đang nằm trên giường rồi. Còn anh?” Cô đáp lại.

Phương Hạm cũng chẳng rõ phong tục cụ thể thế nào, chỉ nhớ chị và ba cô đều bảo: trước ngày cưới phải về nhà mẹ đẻ ngủ một đêm. Thế là cô ngoan ngoãn về nhà.

Từ cảnh quen có hai người quay lại chỉ còn một, ngay cả chiếc giường cũng thấy rộng hẫng ra.

Tin nhắn chưa kịp trả lời, đối phương đã gọi điện sang.

Giang Diệc Nhiên không thích nhắn tin, anh luôn thích gọi điện hoặc gọi video hơn. Cùng lắm nếu không tiện thì mới gửi tin nhắn thoại.

Điểm này hoàn toàn trái ngược với Phương Hạm.

Cô vô thức ngồi dậy, đi dép rồi bước tới bên cửa sổ.

Lúc này đã là nửa đêm, phần lớn đèn trong khu dân cư đều đã tắt, chỉ còn lác đác vài nhà còn sáng đèn.

Cô gái cố gắng ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng chẳng thấy mặt trăng đâu. Chỉ có ánh đèn đường ở xa xuyên qua những khe hở giữa các toà nhà cao thấp đan xen.

“Anh chưa ngủ, đang ngồi ở ban công.”

Vừa nổi máy, giọng nói trầm ấm của anh truyền tới. Đầu dây bên kia hầu như không có tạp âm, chỉ có giọng anh vang lên trong trẻo, dịu dàng, khiến người ta nghe mà ngứa ngứa trong tim.

“Em cũng đang đứng trước cửa sổ.” Phương Hạm nói.

“Chẳng phải em bảo đang nằm trên giường rồi sao?”

“Ừm, nhưng mà không ngủ được. Dậy đứng ngắm trời đất một chút.” Phương Hạm vừa nói vừa mở khung cửa trước mặt.

Lập tức, luồng gió đêm mát lạnh liền ủa vào.

Trong gió mang theo mùi hương của cỏ cây, nhẹ nhàng phủ lên mặt, thoáng đãng và dễ chịu.

“Chắc ngày mai trời sẽ đẹp.” Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng như có thứ gì đó trĩu xuống, tìm đập thành thạch, không kiềm được mà hỏi:

“Anh có hồi hộp không?”

“Cũng tạm thôi.”

Giọng Giang Diệc Nhiên nhẹ tênh, từ đầu dây bên kia truyền tới như dòng nước mát len vào lòng người.

“Thay vì căng thẳng thì anh thấy mong chờ nhiều hơn.” Anh nói.

Dù hai người đã đăng ký kết hôn từ lâu, quan hệ cũng đã xác lập rõ ràng. Nhưng người Trung Quốc vẫn luôn rất coi trọng cảm giác của một nghi lễ chính thức.

Cô luôn có cảm giác, phải đến ngày mai, cô mới thực sự là “cô dâu”.

Giang Diệc Nhiên dặn cô đừng quên mang đồ, tranh thủ ngủ sớm. Hai người trò chuyện một hồi lâu rồi mới chịu tắt máy.

Phương Hạm đóng cửa sổ lại, leo lên giường.

Mở điện thoại ra lần nữa, trên màn hình là tin nhắn Giang Diệc Nhiên vừa gửi: một icon hôn gió “Chúc ngủ ngon, bảo bối.”

“Ngủ ngon nha~ [icon ngủ gật]” Cô trả lời.

Mặt cô đỏ ửng, gửi lại một sticker thỏ con ôm gối đi ngủ. Rồi mới đặt điện thoại sang một bên.

Vì ngày mai là lễ cưới, từ phần lễ đến tiệc chắc sẽ kéo dài cả buổi chiều. Cô biết mình nên tranh thủ ngủ sớm một chút, nhưng lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cuối cùng, cô ngồi bật dậy.

Không biết tự lúc nào, Phương Hạm đã đi đến trước cửa phòng ngủ của Quan Huống và chị gái. Không kiểm được, cô nhẹ nhàng giơ tay gõ cửa.

Khi còn nhỏ sống ở đây, mỗi khi đêm đến muốn tìm chị, cô cũng thường đứng như thế trước cửa, dè dặt gõ nhẹ. Vừa sợ gây tiếng động, lại sợ chị không nghe thấy.

Chẳng mấy chốc, cửa được mở ra.

Là Quan Huống ra mở. Nhưng vừa thấy là Phương Hạm, anh liền mở rộng cửa hơn một chút.

Phương Vi đang mặc đồ ngủ bước ra: “Sao vậy, Phương Hạm?”

Không xa trong phòng ngủ, chiếc cũi gỗ nhỏ đặt cạnh giường người lớn. Cậu bé lúc này đang ngoan ngoãn nằm bên trong, yên lặng không hề quấy khóc.

“Chưa ngủ à?” Phương Vi hỏi.

“Ừm, em không ngủ được.” Phương Hạm hơi đỏ mặt, có chút ngại ngùng, nhỏ giọng nói: “Tối nay em có thể ngủ cùng chị được không?”

Phương Vi khựng lại một chút, hơi ngạc nhiên, rồi không nhịn được bật cười dịu dàng.

“Được chứ.”

Quan Huống cũng vẫy tay với vợ mình, nói: “Em đi đi. Đêm nay anh trông con là được.”

Hai chị em cùng quay về căn phòng nhỏ, nằm cạnh nhau trên giường.

“Vì căng thẳng nên không ngủ được à?” Phương Vi hỏi.

“Không ạ.” Phương Hạm lắc đầu, nghiêng người nằm, giọng nhỏ xíu: “Chỉ là muốn ở cạnh chị một lát.”

Nghe cô nói vậy, Phương Vi vốn đang rất bình tĩnh lại bỗng thấy cay cay nơi khóe mắt. Nghĩ đến việc em gái mình ngày mai sẽ chính thức gả đi, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác xót xa, lưu luyến.

Cô chỉ có thể tự an ủi: Dù sao Phương Hạm cũng không đi lấy chồng xa, nhà chồng gần ngay đây, muốn về lúc nào cũng được.

“Thời gian trôi nhanh thật.” Phương Vi cảm thán.

“Trong trí nhớ của chị, cứ như mới hôm qua còn đang lo em yêu sớm ảnh hưởng tâm lý, sợ em gặp chuyện ở trường. Vậy mà chớp mắt đã đến ngày em cưới chồng rồi.”

“Nhưng bố mẹ của Tiểu Giang thật sự không đến à?” Phương Vi hỏi.

Phương Hạm nhúu mày, cũng thấy khó xử.

“Anh ấy có gọi điện, cũng gửi thiệp mời rồi. Mẹ anh ấy lúc đầu nói sẽ tới nhưng sau đó thì chẳng nói thêm gì nữa.”

“Giang Diệc Nhiên vốn cũng không thân với bố mẹ anh ấy, hình như anh ấy cũng không muốn họ đến. Dù sao lúc trước họ đã bỏ rơi anh ấy, từ đó chẳng còn quan tâm gì nữa.” Phương Hạm nói.

Phương Vi thở dài: “Chị thật sự không hiểu nổi bọn nhà giàu nghĩ gì. Con đẻ của mình mà cũng có thể nhẫn tâm như vậy.”

“Có khi trong đầu họ toàn tư tưởng hoàng đế ấy chứ, kiểu ‘con cái nhiều quá, thiếu một đứa cũng chẳng sao’.”

“Còn mấy nhà hào môn ấy thì khỏi nói, chỉ cần dính đến lợi ích là trở mặt ngay cả với ruột thịt.”

Phương Hạm cũng thở dài, vừa nằm vừa quay sang xoa đầu Phương Vi:

“Thôi, mặc kệ họ đi. Chỉ cần ngày mai mọi chuyện diễn ra suôn sẻ là tốt rồi.”

“Không có bố mẹ chồng bên cạnh quản lý cũng không phải chuyện xấu đâu. Sẽ tự do hơn nhiều, miễn là Giang Diệc Nhiên đối xử tốt với em là đủ rồi.”

“Ừ.” Phương Hạm nhẹ nhàng đáp lại, gật đầu.

Cô không nhịn được lại tiến sát về phía Phương Vi, rúc vào lòng chị rồi ôm lấy, bỗng dưng mắt cay cay.

Thực ra hai người đều có những tâm trạng phức tạp.

Ngày còn nhỏ, Phương Hạm luôn ngủ cùng với Phương Vi. Mãi đến gần vào cấp hai thì mới ngủ một mình. Cô còn nhớ rất rõ khi còn bé xíu, Phương Vi thường kể chuyện cổ tích cho cô nghe.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã bao nhiêu năm rồi.

Sau này cũng không biết còn bao nhiêu cơ hội để hai chị em có thể yên bình nằm cùng nhau trò chuyện như thế này.

Phương Vi không nói gì, chỉ ôm lấy cô rồi nhẹ nhàng vỗ về lưng:

“Dù sau này cậu ta có đối xử với em không tốt đi nữa cũng không sao. Đừng lo, cũng đừng căng thẳng. Dù có chuyện gì xảy ra, em vẫn có thể về nhà.”

“Cưới chồng thôi mà.”

“Chị sẽ nuôi em cả đời.” Phương Vi nói.

Phương Hạm vốn chỉ lo lắng cho đám cưới ngày mai, nghe chị nói vậy, trong lòng lẫn mất đều cay cay.

Có lẽ vì hiểu cuộc sống quá ngắn ngủi, cô muốn làm một đứa trẻ mãi không lớn. Nhưng giờ đây cô đã trưởng thành, cũng trải qua những đau đớn của sự trưởng thành.

Phương Hạm luôn cảm thấy may mắn nhất là có một người chị tốt. Người luôn bảo vệ cô trong một lớp vỏ kính trong suốt.

Năm tháng trôi qua, ngày qua ngày, từ bé sơ sinh đến cô bé ngày ấy, rồi đến bây giờ.

Cuộc đời thật bất công, nhưng cũng thật rực rỡ.

Cô đã từng rất nhiều lần muốn mãi dừng lại ở một khoảnh khắc, hoặc quay lại thành một đứa trẻ nhỏ bé.

Nằm trong vòng tay dịu dàng như mẹ, chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa.

Mãi như vậy, cả đời này.

Sáng hôm sau, Phương Hạm dậy rất sớm. Sau khi đón dâu xong, cô đến khách sạn để thay đồ và trang điểm. Dường như công việc của cô dâu ít hơn chú rể, nhưng làm từng việc lại rất rườm rà.

Phương Vi từ sáng sớm đã đi cùng cô đến khách sạn, đứa bé thì Quan Huống đang chăm sóc.

Phương Văn Tiến thì ở lại khách sạn từ trước, chờ đến giờ lễ bắt đầu.

Vì trẻ con không thể xa người lớn, dù nhà đã thuê y tá chăm sóc mẹ và bé nhưng vẫn không yên tâm để một mình bé với y tá ở nhà. Giang Diệc Nhiên và Phương Hạm cũng nghĩ tới chuyện này nên đã thuê hẳn một phòng trong khách sạn cho họ ở.

Không nói đến gì khác, Quan Huống làm bố rất có trách nhiệm.

Cẩn thận, chu đáo hơn hẳn Phương Văn Tiến. Anh thay tã, cho bé bú rất thuần thục, chỉ cần ôm dỗ một chút là bé ngủ ngay.

Chương 73: Anh Muốn

DTV-EBOOK

Khách sạn đã chuẩn bị hẳn một phòng trang điểm riêng có kèm nhà tắm cho cô dâu. Ngoài khu vực làm tóc trang điểm và chuẩn bị trang phục, bên ngoài còn có một góc tiếp khách riêng.

Sau khi thay xong lớp trang điểm, khu vực hội trường chính bên ngoài vẫn chưa trang hoàng xong, nên cô còn phải đợi thêm một lúc.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ cử hành hôn lễ.

Buổi sáng cô chỉ ăn sơ qua một chút, giờ lại đói bụng, thế là liền cùng hai phù dâu ăn chút bánh ngọt mà khách sạn chuẩn bị sẵn.

Phương Vi vừa lo xong chuyện bên ngoài thì lại bận trông con, nên giờ chỉ còn nhân viên bên công ty tổ chức lễ cưới đang tất bật chuẩn bị.

Thật ra như vậy cũng tốt, giao hết cho người chuyên nghiệp xử lý thì sẽ đỡ vất vả hơn.

Không biết bên Giang Diệc Nhiên Nhiên thế nào rồi – Phương Hạm thầm nghĩ.

Nghe nói anh cùng các phù rể phải đón tiếp tất cả khách mời, chắc chắn sẽ bận hơn nhiều.

Ngay lúc đó, có người gọi cô từ ngoài cửa.

“Cô Giang, có người tìm cô ạ.” Một cô trợ lý trẻ bên phía công ty tổ chức cưới chạy tới nói.

“Hả? Ai vậy?” Phương Hạm hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm.”

Cô trợ lý lắc đầu bối rối: “Chị ấy chỉ nói là muốn gặp cô. Chắc là người nhà.”

Người nhà?

Không thể nào, người thân của cô đều đã đến hết rồi mà. Mà dù là ba, hay chị và anh rể thì cũng sẽ không nhờ người khác đến gọi cô như thế.

Phương Hạm khẽ cau mày.

“Vậy để tôi ra xem sao. Hai người ở đây chờ mình nhé.” Cô nói với hai phù dâu rồi cầm váy bước ra khỏi phòng hóa trang.

Cô trợ lý dẫn cô ra khu hành lang bên ngoài, chỉ về một phía:

“Ở đằng kia kìa.”

Phương Hạm nhìn theo hướng tay cô gái, quả thật ở cuối hành lang có một người đang đứng.

Nhưng vì ngoài đó là ban công, ánh sáng khá gắt, lại cách hơi xa nên cô chỉ thấy được dáng người mơ hồ.

“Bên hội trường tôi còn phải lo nhiều thứ, tôi đi trước đây.” Cô trợ lý nói.

“Ừ, được rồi, chị cứ đi đi.” Phương Hạm gật đầu rồi từ từ bước về phía cuối hành lang.

Vì lễ cưới chưa bắt đầu nên cô vẫn chưa thay giày cưới chính thức. Lúc trang điểm đi lại trong phòng cô cũng chỉ mang giày bệt cho thoải mái. Tuy nhiên váy cưới thì cô đã thay rồi.

Cô thầm thấy may mắn vì lúc đầu đã chọn chiếc váy cưới trễ vai kiểu dáng đơn giản, nhẹ nhàng, di chuyển cũng tiện, không sợ vướng víu.

Phương Hạm bước lại gần, bước chân dần chậm lại, đến khi đủ ngược sáng vẫn có thể nhìn rõ được người trước mặt.

Cô hơi khựng lại.

Đó là một người phụ nữ rất đẹp, rất có khí chất. Nhìn như một quý bà thực thụ, nhưng không hề mang lại cảm giác hiền hòa, mà có phần sắc sảo, mạnh mẽ.

Bà ấy trông rất chững chạc, tóc để xõa tự nhiên, không nhuộm hay uốn gò, trên tai là đôi khuyên ngọc trai. Nhìn qua thì có vẻ khoảng ngoài ba mươi đến bốn mươi, nhưng khuôn mặt lại được chăm sóc rất kỹ, hầu như không có nếp nhăn, ngay cả vùng cổ cũng rất mịn màng.

Bà ấy mặc áo sơ mi trắng dài tay cổ chữ V, bên dưới là váy đen dài qua gối, phần tà váy hơi xòe ở bắp chân, chất liệu rõ ràng rất cao cấp.

Túi xách bà cầm trong tay, đến cả người như Phương Hạm, vốn không quan tâm đến hàng hiệu hay túi xách đắt tiền, cũng nhìn ra là đồ đắt đỏ.

“Xin hỏi, bà tìm tôi sao?” Phương Hạm lễ phép hỏi, giọng có phần dè dặt.

Cô không nhớ là mình từng gặp người này bao giờ.

Người phụ nữ đối diện liếc mắt đánh giá cô một lượt, sau đó khẽ gật đầu:

“Ừ, tôi là mẹ của Giang Diệc Nhiên Nhiên.”

Phương Hạm sửng sốt một lúc rồi mới kịp phản ứng. Cô vội vàng quay người:

“VẬY... vậy cô đợi chút, bây giờ chắc anh ấy đang ở khu đón khách, để cháu gọi người đi báo cho anh ấy.”

Không ngờ đối phương nhanh chóng lên tiếng ngăn lại: “Không cần đâu.”

“Chắc nó cũng không muốn gặp tôi đâu.” Bà ấy nói, ánh mắt hơi phức tạp.

“Tôi đến đây chủ yếu là để gặp cháu. Tôi và ba của Giang Diệc Nhiên Nhiên cũng lâu rồi không còn liên lạc. Tôi không rõ tình hình bên đó ra sao nữa.”

“Ban đầu tôi đã đặt vé theo ngày cưới trước của hai người, sau lại nghe nói đổi sang hôm nay?”

“Vâng ạ.”

“Bởi vì bên công ty tổ chức cưới trước xảy ra một số trục trặc, thêm vào đó chị cháu vừa sinh xong nên tụi cháu dời lịch lại một chút.” Phương Hạm thành thật trả lời.

Sau khi nghe xong, người phụ nữ chỉ khẽ gật đầu.

“Chúng ta vào trong nói chuyện nhé? Trong phòng hóa trang của cháu còn chỗ ngồi.” Phương Hạm chủ động mời.

“Không cần đâu, thật ra cũng không có gì nhiều để nói, tôi chỉ muốn đến gặp mặt cháu một chút thôi.” Người kia nhẹ nhàng từ chối.

Bầu không khí giữa hai người vẫn luôn ở mức lưng chừng, không thân thiện, cũng không đến mức lạnh nhạt. Dù gì họ cũng chưa từng gặp mặt, chỉ là hai người xa lạ. Mặc dù Phương Hạm biết đây là mẹ

của Giang Diệc Nhiên Nhiên, nhưng không thể nào lập tức gần gũi được, giữa hai người vẫn tồn tại một khoảng cách khó nói.

Phương Hạm thấy hơi gò bó, toàn thân cứng nhắc không thoải mái, trong lòng chỉ mong mau chóng quay về để báo cho Giang Diệc Nhiên Nhiên biết.

“Cháu và nó quen nhau thế nào?” Người phụ nữ tên là Kiều Tuyết hỏi.

“À, tụi cháu là bạn học cấp ba. Cháu ngồi cùng bàn với anh ấy ạ.” Phương Hạm đáp.

Sau khi cô nói xong, người kia khẽ gật đầu, có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó: “Vậy sau khi lấy nó, cháu định ở nhà làm nội trợ toàn thời gian à?”

“Dạ không. Cháu có mở một tiệm hoa riêng. Là mở trước khi quen anh ấy rồi ạ.”

“Hoa cắm trên bàn tiệc với bó hoa cưới hôm nay đều là do cháu tự tay thiết kế và chuẩn bị hết đấy ạ.” Phương Hạm nhẹ nhàng trả lời.

Kiều Tuyết khẽ gật đầu lần nữa, rồi hai người lại rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, đến mức Phương Hạm cũng cảm thấy không khí bắt đầu ngượng ngập, trong đầu đang cố gắng nghĩ cách tìm đề tài mới hay tranh thủ quay về gọi Giang Diệc Nhiên Nhiên, thì cuối cùng người kia cũng lên tiếng.

“Thật ra là tôi và ba nó có lỗi với nó. Hồi đó tôi phát hiện ra ông ấy có người phụ nữ khác và còn có cả con riêng, tinh thần tôi lúc ấy rất sa sút.”

“Sau đó tôi quen người hiện tại. Tôi không muốn đối phương biết tôi đã có con, nên đã không mang theo Giang Diệc Nhiên Nhiên đi cùng.”

“Tôi nghĩ lúc đó nó học cấp ba rồi, chắc là đủ lớn để tự chăm sóc bản thân.”

Kiều Tuyết tiếp tục: “Trước đây tôi giận ba nó, cũng giận cả nó nữa.”

“Hồi trẻ tôi từng ôm ảo tưởng, nghĩ nếu ba nó thấy con ruột mình sống khổ sở, có lẽ sẽ động lòng, hoặc ít nhất cũng cảm thấy có lỗi.”

“Tôi biết nó oán tôi và ba nó, nhiều năm qua hầu như không liên lạc.”

“Thật ra sau này khi thấy nó thành công trong lĩnh vực mình yêu thích, tôi cũng thấy mừng cho nó.”

“Lúc đó nó còn nhỏ, tôi không muốn để quá nhiều tiền trong tay nó. Một phần tiền mà ba nó lẽ ra phải chuyển cho nó vẫn đang nằm chỗ tôi.”

“Sau này tôi sẽ hoàn trả lại cho nó, coi như đầu tư.”

“Còn cái này cháu cầm lấy đi, xem như quà cưới của tôi dành cho hai đứa.”

Nói rồi, Kiều Tuyết lấy từ trong túi xách ra một hộp nhỏ được bọc kỹ trong túi lụa: “Cái này là ba thằng bé tặng tôi khi chúng tôi còn bên nhau, có giấy kiểm định GIA đi kèm bên trong.”

“Tôi cũng đã nhờ người mang sang Thụy Sĩ kiểm định lại lần nữa, giấy chứng nhận mới được để chung

với giấy GIA gốc. Nếu sau này hai đứa muốn đem đi bán đấu giá cũng được.”

Bà vừa nói vừa đưa món quà sang.

Phương Hạm ngậy ra, đưa tay đỡ lấy. Hộp quà rất nặng, nặng đến mức cô có thể cảm nhận rõ qua lòng bàn tay.

“Thời gian chắc cũng gần tới rồi, tôi không làm lỡ lễ cưới của hai đứa nữa.”

Kiều Tuyết nói xong thì chỉnh lại túi xách, rồi quay người bước nhanh về phía thang máy.

Phương Hạm vội vã đi theo hai bước, gọi với theo: “Cô... cô không gặp Giang Diệc Nhiên Nhiên sao?”

Người phụ nữ lắc đầu: “Thôi, hôm nay là ngày cưới của thằng bé. Cứ để nó vui vẻ một chút thì tốt hơn.”

Kiều Tuyết vừa dứt lời thì đến trước thang máy, bấm nút.

Đợi thấy bà bước vào thang máy và đi xuống rồi, Phương Hạm đứng yên suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định phải nói cho Giang Diệc Nhiên Nhiên biết.

Anh có quyền được biết chuyện này.

Còn muốn gặp hay không, đó là lựa chọn của anh, ít ra như vậy sẽ không có điều gì hối tiếc.

Phương Hạm vén váy lên một chút, rồi vội vã chạy về khu vực đón khách ngoài bãi cỏ.

Hôm nay thời tiết đẹp lạ thường.

Vừa chạy tới, từ xa cô đã thấy Giang Diệc Nhiên Nhiên đang đứng cùng hai phù rể ở cổng vào, dưới nắng rực rỡ. Cả ba người đều mặc vest đen, cao ráo, phong thái đỉnh đạc, như bước ra từ bức ảnh tạp chí.

Theo lý thì cô dâu không nên ra ngoài trước khi lễ cưới bắt đầu, nhưng lúc này chẳng còn tâm trí đâu để giữ lễ nghi.

“Giang Diệc Nhiên Nhiên! Cái cô... à không, cái dì... à không, là mẹ anh... không phải, ý em là...”

Cô vừa chạy tới liền lắp ba lắp bắp, nói năng lộn xộn.

Giang Diệc Nhiên Nhiên thấy cô xuất hiện cũng hơi bất ngờ, nhất là khi thấy vẻ mặt vội vàng như vậy.

Dù lời cô chưa rõ ràng, nhưng anh đã hiểu được ý chính.

“Bà ấy đến rồi à?”

Giang Diệc Nhiên Nhiên khẽ nhú mày: “Bà ấy đang ở đâu?”

“Lúc này cô ấy còn ở tầng hai, vừa mới xuống thang máy thôi. Chắc vẫn chưa đi xa đâu.” Phương Hạm chỉ về một hướng.

Cô nhìn thấy Giang Diệc Nhiên Nhiên cũng nhìn về hướng đó, nhưng không hiểu sao, như thể chợt nhớ ra điều gì, cả người anh bỗng bình tĩnh lại, không có vẻ gì là sẽ bước đi.

“Anh không định đi gặp sao?”

“Bà ấy mang quà cưới đến.” Phương Hạm giơ hộp nhưng đỏ sẫm trong tay cho anh xem, nhưng không

mở ra. “Một lát nữa em sẽ mang về phòng để cất.”

Giang Diệc Nhiên Nhiên lắc đầu.

“Không cần đâu. Gặp cũng chẳng biết phải nói gì.” Giọng anh lạnh nhạt, thái độ hờ hững như thể bẩm sinh đã là người lạnh lùng vô cảm.

Phương Hạm hơi nhú mày.

Dù trong lòng thấy hơi tiếc nuối, nhưng cô cũng không biết nên nói gì. Bản thân cô chưa từng trải qua những chuyện như vậy, nên cũng khó mà thấu hiểu hay đồng cảm trọn vẹn với những gì anh từng chịu đựng.

Không ai có quyền tha thứ thay nạn nhân. Và cũng không thể ép buộc người khác phải rộng lượng.

Ai cũng phải chịu trách nhiệm cho lỗi lầm của mình.

Người khác có thể không biết rõ, nhưng người làm phù rể đứng cạnh, Bạch Tử Tuyền, thì hiểu khá rõ tình hình của nhà họ Giang.

“Cậu đi một chuyến cho có lệ đi. Dù gì cũng chỉ vài câu khách sáo, coi như cho qua. Vẫn còn sớm, bên này cứ để tôi với Liam lo.” Anh ấy nói.

Giang Diệc Nhiên Nhiên khẽ nhú mày, ngẫm nghĩ một chút, có vẻ hơi do dự.

“Được, tôi đi một lát.” Anh nói, giọng đều đều như đang thông báo một chuyện nhỏ.

“Bà ấy đi hướng kia.” Phương Hạm giơ tay chỉ đường cho anh.

Giang Diệc Nhiên Nhiên cúi đầu, ánh mắt lướt nhẹ qua khuôn mặt Phương Hạm.

Cô có đôi mắt rất đẹp, trong vắt và sáng dưới nắng, như đang chứa một tia hy vọng dịu dàng.

Hoặc có thể, tất cả chỉ là ảo giác.

Anh khẽ gật đầu, rồi quay người đi theo hướng cô chỉ.

Phương Hạm đứng yên nhìn theo anh, trên thảm cỏ xanh mượt được cắt tỉa gọn gàng, bóng lưng người đàn ông trong bộ vest đen thẳng tắp ấy, thật cao lớn và tuấn tú.

Ánh nắng trong suốt đổ xuống từ vòm trời, phủ quanh người anh một lớp hào quang lấp lánh.

Đẹp đến lặng người.

Ở phía bên kia, Giang Diệc Nhiên Nhiên bắt đầu chạy đi.

Ban đầu anh chạy rất nhanh, một mạch vượt qua khu biệt thự ra đến con đường lớn bên ngoài nơi xe cộ qua lại tấp nập. Cho đến khi anh nhìn thấy một dáng người quen thuộc mà xa lạ, bước chân mới chậm lại hẳn.

Từ chạy chuyển thành đi chậm, rồi cuối cùng dừng hẳn lại.

Người đó có chút khác so với trong ký ức, nhưng dáng đi thì vẫn vậy, chỉ cần nhìn là nhận ra.

Từng cơn đau đã ngủ yên bao năm, nay đột nhiên ùa về.

Anh từng mơ một giấc mơ khô cạn, bắt đầu từ một tuổi thơ tưởng như hạnh phúc đủ đầy, rồi từng người từng người rời đi, cuối cùng chỉ còn lại mình anh đơn độc.

Cuối cùng chỉ còn lại sự nổi loạn và khép kín để giữ lấy lòng tự trọng đang dần sụp đổ của tuổi thiếu niên.

Anh chưa bao giờ thật sự buông bỏ, nhưng cũng không còn hận.

Cách nhau cả trăm mét, anh đứng nhìn người phụ nữ kia đang mở cửa xe, rồi đứng khoanh khắc ấy, bà quay đầu lại, ánh mắt giao nhau, là sự sống sót và bối rối hiện rõ trên khuôn mặt bà.

Anh chỉ nhìn một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Cảm xúc dâng trào như thủy triều rồi lặng xuống. Anh xoay người, quay lại nơi diễn ra lễ cưới trên thảm cỏ xanh, không nuối tiếc, không bịn rịn, cũng không ngoảnh đầu lại.

Nhưng cho dù như vậy, hốc mắt vẫn đỏ lên một chút, là vì đứa trẻ từng tổn thương trong anh, hay là vì một nỗi ghen không thể nuốt trôi, không ai biết cả.

Giang Diệc Nhiên Nhiên trở lại vị trí ban đầu.

Bạch Tử Tuyền thấy anh quay lại, không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa tay vỗ nhẹ lên lưng anh.

Liam cũng đi đến, vỗ nhẹ lên vai anh một cái.

Phương Hạm vẫn chưa rời đi. Cô đứng đó, thấy anh quay lại, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng

cảm nhận được một nỗi buồn nhè nhẹ phảng phất trên người anh.

Cô mím môi, rồi nhẹ nhàng đưa tay phải ra nắm lấy tay trái anh.

Lòng bàn tay anh nóng ấm, lấm tấm mồ hôi.

Cô nghiêng người, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh, má tựa vào khuỷu tay anh một cái.

Có những lúc, lời nói trở nên quá nghèo nàn và vô nghĩa. Nhưng hành động của tất cả mọi người lúc này đều đang nói với anh một điều.

Anh không còn cô độc nữa.

Anh vẫn còn em.

Còn có bọn em.

Tác giả có lời muốn nói:

Còn vài chương nữa thôi, đây chắc là chương áp chót thứ ba. Nhắc trước một chút, bạn nào không hứng thú với phần này thì đừng tốn tiền mua nhé. Đến đoạn này mình đã thật sự cảm thấy rất lạc lối. Không rõ là vì lý do gì, chỉ biết là mình không còn phân biệt được điều gì là “viết đúng” nữa. Không phải mình cố kéo dài đâu, mà là mình mất đi khả năng phán đoán nội dung.

Ví dụ như chương trước, tự mình còn viết đến khóc, vậy mà phản hồi của mọi người lại không tốt lắm. Mình đang cố gắng tự kiểm điểm lại. Mình vẫn luôn đọc hết bình luận của mọi người, nếu có thể sửa được thì chắc chắn mình sẽ sửa, chỉ là giờ mình không còn tự phân biệt được đâu là vấn đề, chỉ biết chờ phản hồi để nhận ra “à, thì ra là chỗ đó sai”.

Tóm lại xin lỗi mọi người nhiều nhé. Có góp ý gì cứ nói thẳng ạ.

Rất cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình, mình sẽ cố gắng hơn nữa!

Chương 74: Cả Em Nữa

DTV-EBOOK

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cuối cùng cũng đến thời khắc cử hành hôn lễ.

Dù vẫn chưa đến lượt mình lên sân khấu, Phương Hạm đã bắt đầu thấy căng thẳng.

Cô cầm theo một giỏ hoa, cùng ba đứng đợi ngoài sân lễ. Hít thở sâu không biết bao nhiêu lần, chỉ mong có thể khiến bản thân bình tĩnh lại.

Phương Văn Tiến hôm nay hiếm hoi mặc vest, trông rất bảnh bao và sáng sủa.

“Con nhìn lại xem, ba mặc như vậy ổn không? Đừng để mất mặt con gái nha.” Ông hỏi.

“Ổn lắm rồi! Rất phong độ luôn.” Phương Hạm vừa nói vừa với tay chỉnh lại khăn cài túi và nơ cổ cho ba.

“Ừm, vậy thì tốt. Chị con cũng nói vậy.”

Phương Văn Tiến không phải người giỏi ăn nói, nhưng hôm nay thì có thể thấy rõ là ông rất vui.

“Chị con sinh nở bình an, con cũng sắp lấy chồng. Năm nay đúng là một năm may mắn.”

Ông cảm thán, “Giá mà mẹ con còn sống để nhìn thấy, chắc mừng lắm.”

“Mẹ nhất định biết mà.”

Phương Hạm đáp, “Năm sau chắc chắn sẽ còn tốt hơn năm nay nữa.”

Nhắc đến mẹ, trong lòng cô vẫn thoáng dậy một cảm xúc chua xót.

“Chỉ có điều là nhà nước lại kéo dài tuổi nghỉ hưu, ba còn phải làm thêm ba năm nữa mới được về.”
Phương Văn Tiến than thở, “Đến lúc đó về hưu rồi phải tranh thủ đi đây đi đó, chứ giờ xin nghỉ phép còn khó nữa là.”

“Giờ mà ra khỏi tỉnh còn phải báo cáo trước.”

“Giờ nghiêm thế ạ?” Phương Hạm ngạc nhiên.

Bên kia khu vực lễ cưới, MC vẫn đang tiếp tục dẫn dắt chương trình. Còn hai cha con cô thì đứng chờ ngoài sân, trò chuyện vài câu nho nhỏ để giết thời gian.

Mãi một lúc lâu sau, cuối cùng cũng đến lượt cô dâu bước ra sân lễ.

Trợ lý của công ty tổ chức cưới đi đến ra hiệu cho cô và Phương Văn Tiến. Hai người lập tức đứng vào đúng vị trí như đã tập dượt từ trước.

Rất nhanh, bản nhạc đang phát dừng lại, toàn bộ sân lễ lập tức yên lặng như tờ. Gần như mọi ánh mắt đều quay đầu lại nhìn về phía này.

Trái tim Phương Hạm cũng theo đó mà nhảy lên đến cổ họng.

Tiếng đàn piano vang lên, đó là bản Ave Maria của Schubert được chuyển soạn bởi Liszt, nhẹ nhàng gõ từng nốt như suối chảy qua búa đàn.

Cô mang giày cao gót, khoác tay ba mình, cùng nhau bước về phía đối diện.

Ánh nắng từ bầu trời xanh thẳm chiếu rọi xuống. Trong không khí lẫn hương hoa dành dành, hoa nhài và mùi cỏ nhè nhẹ thoảng qua.

Cuối con đường thẳm đỏ dài thẳng tắp, là Giang Diệc Nhiên Nhiên đang đứng đó trong bộ vest, cả người như đắm mình trong ánh sáng.

Phía sau anh là cổng cưới được kết bằng lá xanh rậm rạp và vô số đóa hồng trắng tinh khiết, khung cảnh đẹp đến mơ hồ như bước vào cổ tích.

Mọi thứ đều như một giấc mơ.

Phương Hạm mang giày cao gót mà cứ có cảm giác như không còn biết cách đi lại, chỉ còn biết rập khuôn từng bước tiến về phía trước.

Nhưng càng đến gần người ấy, cô lại càng cảm thấy thế giới xung quanh dần nhòe đi, như một bức tranh sơn dầu với nét vẽ thô ráp nhưng đầy màu sắc rực rỡ.

Chỉ có người đang đợi phía trước, là nét mặt ấy, ánh mắt ấy, ngày càng rõ ràng, sống động hơn bao giờ hết.

Anh đứng thẳng người chờ cô, cà vạt và khăn túi đều được chỉnh trang tươm tất, mái tóc cắt gọn gàng. Đôi mắt đen sâu thẳm, như tuyết tan sau màn sương mù, thấp thoáng hiện lên dáng vẻ của một chàng thiếu niên năm nào.

Một người con trai cuốn hút vốn đã sở hữu khí chất khiến người ta không thể rời mắt.

Giang Diệc Nhiên Nhiên ngày thường luôn tỏ ra lạnh lùng, sống mũi cao, ngũ quan sắc nét và hơi sắc sảo. Khi còn đi học, anh luôn mang vẻ hờ hững.

Rõ ràng là cùng một gương mặt, cùng một người, nhưng hôm nay lại mang một vẻ dịu dàng lạ kỳ.

Đẹp trai, trầm tĩnh, đầy sức sống.

Trái tim vốn đang căng như dây đàn của Phương Hạm, ngay giây phút nhìn thấy anh, lại mềm lại.

Trước kia, chỉ cần được anh liếc mắt một cái, cô cũng đã mừng rỡ hồi hộp cả ngày. Thế mà giờ đây, anh lại chăm chú, chân thành chỉ nhìn mỗi mình cô.

Dù đã sống cùng nhau một thời gian, từ hai người xa lạ trở thành người yêu rồi đi đến hiện tại. Nhưng trong khung cảnh đặc biệt như hôm nay, trong bầu không khí long trọng và thiêng liêng ấy, mọi cảm xúc như được đẩy lên một tầng sâu sắc hơn.

Phương Hạm khoác tay cha, từng bước đi đến, cuối cùng được trao cho Giang Diệc Nhiên Nhiên.

Cô đứng đó, chỉ cần liếc mắt một chút về phía bên kia, cũng có thể cảm nhận được hàng trăm ánh mắt từ dãy ghế khách mời đang tập trung vào mình.

Sự hồi hộp cùng với nhịp tim dồn dập, âm nhạc cũng theo đó mà dần dâng lên đến cao trào.

Họ đứng cạnh nhau, nghe MC đọc lại những lời lẽ mà ai ai cũng đã thuộc lòng từ lâu.

“Xin hỏi anh Giang Diệc Nhiên Nhiên, anh có đồng ý cưới cô Phương Hạm làm vợ, nguyện kết tóc se tơ, dù mai sau ốm đau hay mạnh khỏe, giàu sang hay nghèo khó, vẫn mãi mãi bên cô ấy đến hết cuộc đời không?”

“Tôi đồng ý.”

Phương Hạm đứng bên cạnh, nghe thấy anh đáp lời.

Giọng anh trong trẻo, không một chút do dự. Trong âm thanh ấy đã không còn là cậu thiếu niên non trẻ, mà là một người đàn ông trưởng thành mang theo trách nhiệm và gánh vác.

“Xin hỏi cô Phương Hạm, cô có đồng ý lấy anh Giang Diệc Nhiên Nhiên bên cạnh cô làm chồng, dù mai sau ốm đau hay mạnh khỏe, giàu sang hay nghèo khó, vẫn mãi mãi bên anh ấy đi hết cuộc đời không?”

“Tôi đồng ý.” Cô đáp.

“Vậy thì, hai bạn trẻ có thể trao nhẫn cưới cho nhau rồi.”

Thật ra từ đầu đến giờ, Phương Hạm vẫn luôn có cảm giác mình đang trôi nổi trên mây. Một mặt cô nghe rõ người dẫn chương trình đang nói gì, nhưng mặt khác lại cảm thấy choáng váng, như thể tất cả những gì đang diễn ra đều không có thật.

Cô quay người đối diện với anh, Giang Diệc Nhiên cũng đồng thời quay lại, hai người đứng đối diện nhau.

Khi đang chờ phù rể và phù dâu mang nhẫn đến, Phương Hạm dè dặt ngược mắt lên nhìn anh một cái.

Cô thấy Giang Diệc Nhiên đang sụp mắt xuống, toàn bộ sự chú ý dồn về phía cô, ánh nhìn vừa chăm chú vừa thấp thoáng ý cười.

Đôi mắt đào hoa dài và đẹp của anh, trong ánh nắng lại càng trở nên cuốn hút hơn.

Phương Hạm chủ yếu là hồi hộp và có chút thẹn thùng, trong khi Giang Diệc Nhiên thì rõ ràng là rất vui, vẻ mặt ung dung, thoải mái, nơi khóe môi luôn vương một nụ cười dịu dàng.

Cô thấy anh nhận chiếc hộp từ tay Bạch Tử Tuyền đưa đến, bên trong là một chiếc nhẫn cưới kim cương lấp lánh.

Viên kim cương tinh khiết trên nhẫn, dưới ánh mặt trời, tỏa ra những tia sáng chói lóa.

Giang Diệc Nhiên lấy nhẫn ra, rồi bước lên nửa bước, hơi nghiêng người về phía trước.

Anh vốn đã cao, khi cúi xuống lại mang theo khí thế áp đảo tự nhiên, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Cô ngửi được mùi nước hoa nhẹ nhàng trên người anh, mùi hương nam tính mát lạnh, dễ chịu. Rõ ràng khác biệt với mùi thường ngày cô vẫn quen thuộc, hôm nay là mùi hương chắc chắn và trưởng thành hơn hẳn.

Tại Phương Hạm khẽ đỏ ửng, hàng mi dài như cánh bướm khẽ rung động, trong lòng như có cơn sóng ấm áp đang dâng trào.

Cô vừa đưa tay lên, khẽ duỗi về phía trước, vừa không tìm được mà nhìn gương mặt anh.

Giang Diệc Nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, từ đầu ngón tay chậm rãi trượt xuống đến tận gốc.

Ánh sáng tự nhiên lan tỏa trên đầu anh, tạo cảm giác vô cùng mềm mại và ấm áp.

Phương Hạm đứng rất gần anh, gần đến mức có thể nhìn rõ từng sợi mi dài, rậm đang khẽ rủ xuống khi anh cúi đầu chăm chú đeo nhẫn cho cô.

Thì ra anh cũng có lúc chuyên chú và thành kính đến vậy.

Phương Hạm bất chợt cảm thấy mình như đã bị trói buộc hoàn toàn.

Đến lượt cô đeo nhẫn cho anh.

Dương Thư Tuyết đã đưa chiếc nhẫn đặt trong hộp đến. Phương Hạm nghiêng người lấy, rồi quay lại đối diện với Giang Diệc Nhiên, nhẹ nhàng đeo nhẫn cho anh.

Từ giờ, anh cũng là người của cô rồi.

Ngay khi chuỗi động tác đó hoàn tất, buổi lễ lập tức bước sang giai đoạn tiếp theo.

Rất nhanh chóng, hàng trăm quả bóng trắng bay lên trời, pháo giấy màu hồng nhạt và vàng nhạt cũng phụt ra từ hai bên, đồng thời hàng loạt cánh hoa tung bay rơi xuống như mưa.

Thật sự rất lãng mạn.

“Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!” Người dẫn chương trình bất ngờ nói.

Đầu Phương Hạm thoáng chốc trống rỗng, vừa kịp phản ứng thì người đàn ông đối diện đã tiến lên một bước, vòng tay ôm lấy eo cô.

Anh hơi cúi người xuống.

Tim cô đập thành thịch, loạn cả lên, nhưng cũng ngẩng đầu lên và vô thức nhắm mắt lại.

Hôm nay trời đẹp quá.

Dù nhắm mắt, cô vẫn cảm nhận được ánh sáng rực rỡ và chói chang, như cả thế giới đều được phủ đầy ánh nắng ấm áp.

Ông trời đã ưu ái họ quá nhiều.

Ban đầu Phương Hạm còn lo ngày tổ chức sẽ phải lùi lại, sợ đụng mùa mưa hay bão. Mấy ngày trước thật sự mưa suốt hai ba ngày liền, vậy mà từ hôm qua trời lại quang đãng, nắng đẹp đến bất ngờ.

Cô còn đang nghĩ đến điều đó, thì môi chợt cảm nhận được một cảm giác ấm áp, mềm mại.

Môi của Giang Diệc Nhiên đã áp lên trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, mang theo hơi thở bạc hà đặc trưng của anh.

Phương Hạm vốn đã quen thuộc với độ ấm và sự mềm mại của môi anh, cũng quen cả hơi thở nóng ấm dịu dàng mỗi lần hai người hôn nhau – mang theo mùi hương hormone của một người đàn ông.

Cô vốn đang hồi hộp, nhưng ngay khi môi anh chạm vào, đầu óc cô như trắng xóa, mọi suy nghĩ tan biến, chỉ còn lại cơ thể mềm nhũn.

Gần như đúng lúc anh hôn cô, là khi cô cảm nhận được môi anh chạm vào mình.

Tiếng vỗ tay và reo hò vang dội khắp tai.

Phương Hạm vẫn nhắm mắt, cả người như bay bổng. Cô cảm nhận được những âm thanh náo nhiệt xung quanh, nhưng đã không còn tâm trí nào để bận tâm.

Ban đầu cô nghĩ chỉ là một nụ hôn nhẹ.

Dù sao cũng là trước mặt biết bao nhiêu bạn bè, người thân, dưới sân còn có không ít nhân vật lớn mà cô không quen biết, cô cảm thấy hơi ngại.

Cô vốn là người dễ xấu hổ.

Chỉ cần đông người là thấy khó tự nhiên.

Hơn nữa lúc diễn tập, hai người cũng chỉ hôn tượng trưng, chỉ chạm nhẹ, thậm chí chỉ là nụ hôn trên má.

Nên Phương Hạm tưởng rằng hôm nay cũng vậy, chỉ chuẩn bị sẵn tâm lý cho một nụ hôn nhẹ thôi. Không ngờ Giang Diệc Nhiên đã hôn rồi thì không có ý định dừng lại.

Ban đầu chỉ là môi chạm môi, dừng lại hai giây.

Phương Hạm định buông ra, vừa hơi lùi lại nửa phân thì lập tức bị anh kéo lại gần hơn.

Giang Diệc Nhiên như không hài lòng, định hôn lại lần nữa vậy.

Rõ ràng hai người còn chưa rời nhau, chỉ là cô có chút ý định dừng, thì anh lại kéo cô sát lại, dùng một chút lực, mang theo sự áp đảo rõ rệt.

Phương Hạm không kịp phản ứng, bị anh kéo nghiêng vào lòng.

Gò ngực dán thẳng vào bộ vest của anh.

Tay Giang Diệc Nhiên ban đầu đặt ở eo cô. Nhưng khi kéo cô lại gần, tay trái anh liền từ eo cô nhẹ nhàng trượt lên sống lưng, giữ chặt lấy cô như khẳng định quyền sở hữu, khiến cô phải ép sát vào người anh, gần như đứng không vững.

Tay còn lại anh đặt sau đầu cô, những ngón tay luồn vào giữa tóc.

Giang Diệc Nhiên cúi đầu, giống như lúc ở nhà thường ngày, nhẹ nhàng tách môi cô ra, hôn sâu.

Phương Hạm hoàn toàn chưa chuẩn bị trước, bị hành động bất ngờ của anh làm cho ngây người.

Cô mở mắt ra, chớp chớp vài cái, chủ yếu là bị bất ngờ, nhưng cuối cùng lại như có ma lực dẫn dắt, ngoan ngoãn nghe theo anh.

Lại nhắm mắt lại, khẽ hé môi.

Toàn bộ quá trình như thể thời gian kéo dài ra vô tận, nhưng cũng chỉ trong vài giây.

Bên tai vẫn là tiếng vỗ tay và reo hò rộn rã từ đám đông.

Chương 75: Trăng Tròn

DTV-EBOOK

Bài nhạc phát sau hôn lễ là ‘I Don’t Know’, bài mà Phương Hạm rất thích.

Giai điệu vui tươi và ngọt ngào, khiến người nghe cảm thấy lòng cũng trở nên trong sáng và nhẹ nhàng hơn.

Vì không được uống rượu, nên sau đó Phương Hạm chỉ đi cùng Giang Diệc Nhiên gặp gỡ khách mời một cách tượng trưng. Cô đi chào hỏi một lượt, uống chút nước trái cây.

Tiệc rượu buổi chiều cô không tham dự, mà quay về cùng Phương Vi và nhân viên để sắp xếp danh sách khách mời và quà mừng được mang đến.

Phần lớn khách đến dự lễ cưới đều gửi bao lì xì, một số khác thì tặng quà.

Trong lúc Phương Hạm đang sắp xếp, cô tình cờ nhìn thấy một hộp quà rất tinh xảo, nhưng lại không tìm thấy tên người tặng trong danh sách.

“Chị ơi, cái này là ai tặng vậy? Trên hộp không ghi gì cả.” Phương Hạm hỏi Phương Vi.

Phương Vi ngẩng đầu nhìn một cái, nhanh chóng đáp: “Một người đàn ông mang đến, đưa xong là đi luôn.”

“Chị có bảo anh ấy ghi tên, mà anh nói không cần. Chị đoán chắc là người em từng nói đó, người hay đến tìm em ấy?”

Phương Hạm khẽ nhú mào, rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Cô mở WeChat, quả nhiên thấy người thân bí kia đã nhắn một tin: “Chúc em hạnh phúc.”

Phương Hạm khẽ ghen lại trong lòng, rồi trả lời: “Cảm ơn anh [trái tim].”

Thật ra cô muốn an ủi anh ấy, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Dù đã sớm đoán được người đó là ai, nhưng giữa họ, mối quan hệ như vậy, giữ khoảng cách có lẽ là tốt nhất.

—

Ở một nơi khác, nghĩa trang Thanh Trúc Viên.

Ở đây không có cao ốc hay đường xe đông đúc, chỉ có những dãy núi xanh thăm trải dài đến tận chân trời. Không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng chim kêu và tiếng gió thổi xào xạc qua tán lá rừng.

Một người đàn ông cao lớn, dáng vẻ quý phái đang đứng trước một tấm bia mộ, hơi khom người, đặt xuống một bó hoa hồng phấn nhạt.

Ánh nắng gay gắt buổi chiều chiếu rọi từ bầu trời xanh không mây xuống. Xung quanh là rừng cây xanh mướt với những mảng bóng râm lớn, nhưng khu mộ này lại không có bóng cây che, hoàn toàn phơi dưới ánh mặt trời.

“Ba ơi, chỗ này nắng quá.”

Một bé trai đứng bên cạnh lên tiếng bằng giọng ngọng nghịu. Vừa nói, cậu vừa ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Quản gia nữ đứng cách đó không xa vội mở ô che nắng, đưa qua cho bé, tạo nên một khoảng bóng râm lớn.

Nhưng người đàn ông lại lắc đầu khẽ.

Quản gia hiểu ý, liền thu ô lại.

“Đã mang theo nón của Lệ Bảo chưa?”

“Dạ có.” Quản gia đáp, lấy ra từ túi bên cạnh một chiếc mũ trẻ em màu vàng kem. Bà vừa định đội lên cho bé thì người đàn ông đã giơ tay ra.

“Để tôi.”

Quản gia gật đầu, kính cẩn đưa chiếc mũ, rồi lùi lại vị trí ban đầu.

Chủ nhân của bà năm nào cũng đến đây cùng đứa trẻ vào những ngày lễ lớn để thăm viếng người vợ quá cố.

Nhưng không hiểu sao hôm nay chẳng phải lễ gì cả, lại đột nhiên nói muốn đưa Lệ Bảo đến.

Người đàn ông quỳ một gối xuống, đội chiếc mũ lên cho bé trai.

Chiếc mũ trẻ con này vành không rộng, nhưng cũng đủ để che nắng, giúp khuôn mặt nhỏ của bé không bị cháy nắng.

Bé trai mới chừng bốn, năm tuổi, mặt tròn bầu bĩnh, đôi mắt đen lay láy như mắt nai, trông còn xinh hơn cả con gái.

“Nói tạm biệt với mẹ đi.” Người đàn ông nói với đứa trẻ.

“Mẹ ơi, tạm biệt.” Cậu bé lễ phép vẫy tay với bìa mộ.

Trên bìa mộ là bức ảnh của một người phụ nữ trẻ.

Dù chỉ là ảnh đen trắng, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp thanh tao, cổ điển. Mặt trái xoan, lông mày mảnh cong cong, đôi mắt dịu dàng sáng rõ.

Người đàn ông bế đứa bé lên, sau cùng nhìn bức ảnh một lần nữa, rồi quay người rời đi.

“Ba ơi, lần sau mình khi nào lại đến nữa?” Cậu bé được bế trên tay trái của người đàn ông, lí nhí hỏi.

“Ừm, tháng sau nhé.”

Anh khẽ đáp, tay phải chỉnh lại mũ cho bé, rồi bước xuống bậc thềm, hướng về cổng nghĩa trang.

—

Buổi chiều nóng đến mức mặt đất như bị thiêu đốt. Mãi đến khi màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ lên, hơi nóng từ mặt đường bê tông mới dần dần tan đi.

Tiệc cưới cũng gần đến hồi kết.

Phương Hạm tiễn gần hết khách khứa, chỉ còn lại vài người bạn thân của Giang Diệc Nhiên đang trò chuyện.

Cô thu dọn mọi thứ, an bài xong cho bố, lại nhìn Dương Thư Tuyết và các bạn cùng phòng rời đi, rồi cùng chị gái quay về nhà họ Giang.

Dù là căn nhà cũ, nhưng giờ là phòng tân hôn, nên họ vẫn dán chữ “Hỷ” đỏ chót trước cửa.

Quan Huống đã đưa cháu ngoại nhỏ về trước. Phương Vi sợ em gái về một mình sẽ cô đơn nên đi cùng. Còn Giang Diệc Nhiên thì bị bạn bè giữ lại khách sạn tụ họp.

Phương Hạm ngồi nói chuyện với chị gái một lúc.

Sau khoảng nửa tiếng, Quan Huống mới đỡ con ngủ xong, lại lái xe quay lại dưới lầu để đón Phương Vi về.

Phương Hạm chờ chị gái lên xe xong mới quay vào nhà.

Cô cởi áo khoác ngoài, thay đôi dép đi trong nhà thoải mái nhất, vào phòng ngủ uống nước, uống thuốc, rồi quay lại phòng khách, nhìn đồng hồ ngón ngang trước mặt mà nhúm mày.

Bên trong là quà cưới, bao lì xì từ khách mời, cùng cả đồng túi chứa váy cưới, giày cưới, và nhiều bộ đồ khác của cô.

Bao nhiêu thứ cần phải dọn dẹp, sắp xếp lại.

Nhưng hôm nay đã quá mệt mỏi, cô chẳng còn chút sức lực nào để động tay vào nữa. Cô chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ, rồi nằm dài trên giường nghỉ ngơi thật thoải mái.

Hay là để mai dọn?

Phương Hạm rất nhanh đã tự thuyết phục được mình, thay bộ đồ ngủ êm ái nhất, tẩy trang rồi quay lại phòng ngủ, mở điện thoại kiểm tra từng người bạn của mình đã về nhà hay ký túc xá an toàn chưa.

Chuyện cưới hỏi coi như đã kết thúc viên mãn.

Chỉ là...

Phương Hạm liếc nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ, mà Giang Diệc Nhiên vẫn chưa về. Không biết anh định tụ tập với bạn bè đến bao giờ nữa.

Cô khẽ nhíu mày, nằm xuống giường.

Cả ngày bận rộn, cô gần như không đụng tới điện thoại, chưa có thời gian lướt mạng thư giãn.

Cũng chính lúc lướt từ khóa hot trend, Phương Hạm mới phát hiện, vài tiếng trước, Giang Diệc Nhiên đã đăng bài về lễ cưới lên Weibo và cả vòng bạn bè.

Chỉ là anh không hề nói với cô, còn cô thì không lên mạng, nên giờ mới thấy.

“Tôi và vợ tôi.”

“Kết hôn rồi!”

Giang Diệc Nhiên chỉ viết vài chữ ngắn gọn. Hình đính kèm là ảnh chụp buổi sáng ở lễ cưới, lúc khách mời vẫn chưa đến.

Bình luận bên dưới toàn trêu chọc anh là “tự kết hôn với chính mình à?” vì trong ảnh không thấy một bóng người.

Xem đến đây, Phương Hạm mới nhớ ra là ekip chụp hình và quay phim hôm nay vẫn chưa gửi file cho cô.

Tiện tay, cô nhắn hỏi luôn.

Nhiếp ảnh gia nói đã chụp rất nhiều, nhưng cần chỉnh sửa từng tấm nên chắc phải mất một tuần mới gửi toàn bộ được.

Bên quay phim thì đỡ hơn một chút. Tuy cũng phải hậu kỳ, nhưng thấy Phương Hạm tò mò và nôn nóng nên họ gửi tạm mấy đoạn gốc cho cô xem trước.

“Đại khái là như vậy đó. Bên em sẽ hậu kỳ thêm, chỉnh ánh sáng chút xíu. Sau đó sẽ gửi cả bản gốc và bản chỉnh sửa cho chị! Chị yên tâm nhé!” Bên đó nhắn lại.

“Vâng~” Cô trả lời, nhận mấy đoạn video ngắn và mở lên xem thử.

Để xem rõ hơn, cô còn rời khỏi giường, đến bàn làm việc lấy laptop, dùng màn hình lớn để mở.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nên hiệu ứng trong video cũng xuất sắc. Chỉ có vài chỗ ánh sáng hơi gắt một chút, cần chỉnh lại.

Phương Hạm ngồi xem cảnh quay của chính mình, lòng dâng lên một cảm xúc rất lạ.

Ánh nắng, bãi cỏ xanh, hoa tươi, dây ruy băng, bóng bay màu hồng nhạt, và chiếc váy cưới trắng tinh khôi.

Những quả bong bóng trong suốt bay lên từ máy thổi, lấp lánh sắc màu cầu vồng khi bắt ánh sáng.

Mọi thứ đều đẹp đẽ, như mơ. Ngay cả người bên cạnh cũng là người mà cô yêu.

Ngay cả chính cô, có lẽ cũng không thể tái hiện lại trọn vẹn cảm xúc hạnh phúc và xúc động lúc đó.

Phương Hạm mãi mê ngắm video, cho đến khi nghe thấy tiếng động ngoài cửa thì mới giật mình như bị kéo ra khỏi không khí lễ cưới trong màn hình.

Cô vội tắt video, lắng tai nghe thêm một lúc, quả thật có người bên ngoài.

Không kịp thay đồ.

Cô vớ lấy áo khoác mỏng choàng lên rồi chạy ra mở cửa. Cửa vừa mở, đã thấy Liam và Bạch Tử Tuyền, mỗi người một bên đang dìu Giang Diệc Nhiên vào.

“Chị dâu, cậu ấy có vẻ hơi say.”

“Hôm nay vui quá, uống hơi nhiều. Buổi tối cậu ấy tự uống thêm mấy ly.”

“Chắc không sao đâu, ngủ một giấc là ổn rồi.” Bạch Tử Tuyền nói.

Hả?

Phương Hạm hoảng hốt, đôi mắt mở to kinh ngạc.

Cô sống chung với Giang Diệc Nhiên bao lâu nay, chưa từng thấy anh say.

Nói đúng hơn, cô biết anh uống được, nhưng nếu không cần thiết thì bình thường anh tuyệt đối không động đến rượu.

Vậy mà giờ đây, anh thực sự đã say. Nhìn như ngủ thiếp đi, nhưng cảm giác không giống ngủ thật sự.

“Không... không sao đâu. Phiên hai cậu giúp mình đưa anh ấy vào phòng ngủ vậy.” Phương Hạm nói.

“Được.”

Hai người đàn ông đặt Giang Diệc Nhiên lên giường trong phòng ngủ, nói vài câu khách sáo rồi rời đi.

Liam không rành tiếng, chẳng nói được gì, chỉ ra hiệu bằng tay. May mà Bạch Tử Tuyền là kiểu người hoạt bát hơn cả Giang Diệc Nhiên, nên không khí giữa ba người cũng không quá gượng gạo.

Tiền hai phù rể xong, Phương Hạm quay lại phòng ngủ, nhìn Giang Diệc Nhiên đang nằm trên giường, bỗng thấy đau đầu.

Người này lúc này trông chẳng khác gì đồng hồ ngổn ngang ngoài phòng khách, khiến cô vừa mệt vừa rối.

Phương Hạm thở dài, ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ mặt anh. Người đàn ông nhú mày, mắt vẫn nhắm nhưng khẽ cựa mình một chút.

“Sao anh lại uống nhiều như vậy?” cô hỏi.

Nhưng Giang Diệc Nhiên không trả lời, chỉ hơi động hàng mi, rên khẽ vài tiếng rồi trở mình.

Anh vẫn mặc vest, chỉ là so với ban ngày thì giờ đã có thêm một tầng mùi rượu nhàn nhạt.

Phương Hạm thở dài, chỉ còn cách giúp anh cởi giày và áo khoác, rồi lấy một tấm chăn mỏng đắp lên cho anh.

Nhìn anh mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê, cô cũng không biết phải làm sao.

Phương Hạm lấy điện thoại tra thử, thấy trên mạng nói có thể làm nước giải rượu cho anh uống, thế là cô đi vào bếp, mở tủ lạnh xem một vòng, lấy chanh và mật ong ra, đơn giản pha cho anh một ly nước chanh mật ong.

Trên mạng nói mật ong có thể thúc đẩy phân giải cồn, giúp dễ ngủ hơn.

Nhưng khi cô bưng ly nước quay lại, Giang Diệc Nhiên không rõ là đã tỉnh hay chỉ đang say rượu phát điên.

Anh nằm nghiêng nửa mắt nhắm hờ, vừa cau mày vừa gọi tên cô.

“Phương Hạm, Phương Hạm.”

“Em đây,” Phương Hạm đáp, vội vàng bước nhanh đến ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng hỏi: “Anh có đau đầu không? Có buồn nôn không? Uống chút nước mật ong này đi.”

Ai ngờ Giang Diệc Nhiên dường như hoàn toàn không nghe cô nói gì, chỉ một mực lăm bắm theo ý mình.

“Lấy anh đi!” Anh bất ngờ nắm lấy tay cô nói.

Anh dùng sức khá mạnh, suýt nữa làm đổ cả ly nước chanh mật ong trong tay cô.

“Anh đang nói gì vậy chứ?”

Phương Hạm suýt nữa bật cười, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ lơ mơ của anh, bộ dạng nghiêm túc nói mấy lời này trông càng buồn cười.

Anh như đang cố gắng mở mắt, nhưng thực ra lại mở không nổi.

“Nhanh lên, nói là em đồng ý đi,” Giang Diệc Nhiên nói.

“Nhưng bọn mình kết hôn rồi mà,” Phương Hạm vừa trả lời vừa cảm thấy bất lực nhưng cũng mềm

lòng. Cô đưa tay xoa đầu anh, mềm mại như tơ.

Giang Diệc Nhiên lúc say lại có chút ngây thơ như trẻ con.

“Ừm.”

Anh cuối cùng cũng nghe được câu trả lời khẳng định, như thế yên tâm, lại nằm xuống.

Phương Hạm vừa đưa ly nước cho anh, thì thấy anh nhắm mắt, tay phải lại bắt đầu mò loạn xung quanh. Mãi cho đến khi chạm được vào vạt áo cô thì mới chịu dừng lại: “Vợ ơi.”

“Ừ? Sao vậy?” Cô hỏi.

“Vợ ơi em có yêu anh không?” Giang Diệc Nhiên nheo mắt hỏi, giọng dính dính, không giống bình thường chút nào. Giống như chú chó con bị bỏ rơi, vừa đáng thương vừa rụt rè.

“Anh dậy uống nước mật ong đã,” Phương Hạm lại thở dài, nhắc lại lần nữa.

“Thế em có yêu anh không?” Anh vẫn cố chấp hỏi.

“Yêu yêu yêu! Được rồi được rồi. Anh uống cái này rồi đi ngủ đi. Lần sau anh còn như vậy nữa thì em mặc kệ anh luôn đó,” Phương Hạm cố ý dọa.

“Ừm.”

Không biết Giang Diệc Nhiên có nghe thấy nửa câu sau của cô không, chỉ biết rằng khi nghe được câu “yêu”, dù là thật hay nói để cho qua, anh cũng yên tâm mà nghe lời.

Anh rất ngoan ngoãn nhận lấy ly nước chanh mật ong, uống hết, rồi lại đổ người xuống gối, nhanh

chóng thiếp đi.

Phương Hạm nhìn anh, không nhịn được lại thở dài.

Nói không muốn quan tâm thì dễ, nhưng lòng lại chẳng yên. Cô sợ anh cứ thế mà ngủ sẽ không được thoải mái, không nghỉ ngơi tốt.

Phương Hạm ngồi bên giường một lúc, cuối cùng vẫn giúp anh cởi nốt quần áo, đắp chăn cẩn thận.

Đợi cô rửa mặt xong quay lại phòng ngủ, Giang Diệc Nhiên đã hoàn toàn ngủ say, nằm yên tĩnh trên giường.

Đèn bên ngoài đã tắt, trong phòng chỉ còn chiếc đèn ngủ ấm áp trên đầu giường.

Ánh sáng vàng dịu toả ra khắp phòng, tạo nên không gian mơ màng êm đềm.

Phương Hạm kéo chăn, lên giường, đặt đầu lên gối. Khi vừa nằm xuống, cô không kìm được quay sang nhìn phía bên trái.

Giang Diệc Nhiên đang nằm rất gần cô, ở phía bên trái.

Anh thở đều đều. Khuôn mặt tuần tú dưới ánh đèn vừa sáng vừa tối. Sóng mũi cao, góc mặt rõ nét.

Đôi mắt vốn sâu thẳm luôn mang vẻ chiếm hữu giờ đang nhắm lại, chỉ còn hàng mi dài và đôi lông mày kiếm hơi giãn ra.

Phương Hạm nhìn anh, không kiềm được vươn tay, vuốt nhẹ gương mặt anh. Đầu ngón tay chạm vào làn da lạnh mát.

Từ xương mào đến sống mũi, cuối cùng cô mới luyến tiếc rút tay về.

Không biết có phải vì cô chạm trúng làm anh thấy ngứa không, mà Giang Diệc Nhiên khẽ nhú mào.

“Ừm.”

Anh khẽ rên lên một tiếng, khiến Phương Hạm sững lại, không dám cử động. Ngay sau đó eo cô bị kéo chặt lại, trong giây lát đã bị người đối diện ôm vào lòng.

Đầu anh kề sát bên cô. Như thể cuối cùng cũng ôm được hơi ấm quen thuộc, ngửi thấy mùi hương thân thuộc, nên mới yên tâm. Sau khi tìm được tư thế thoải mái, anh lại giãn mào mà ngủ tiếp.

Căn phòng yên tĩnh đến nỗi chỉ còn lại tiếng hít thở và nhịp tim của hai người.

Hơi ấm quấn lấy nhau.

Cô nhìn anh, khoé môi không kiềm được khẽ cong lên, bất chợt nhớ lại nhiều năm về trước, trên chuyến tàu điện ngầm về nhà.

Cậu thiếu niên cao gầy trắng trẻo nổi bật giữa đám đông, đường nét khuôn mặt góc cạnh mang theo khí chất lạnh lùng tuổi trẻ. Đến cả sự hấp dẫn cũng là vô thức.

Nhưng cô vẫn luôn nhớ rõ.

Khoảnh khắc anh quay đầu, ánh mắt xuyên qua đám người dừng lại trên cô, ánh mắt họ giao nhau.

Cô đã ngượng ngùng cúi đầu đầy lúng túng.

Mà lúc đó, cô chưa từng nghĩ, chính là người ấy,
cuối cùng sẽ cùng mình đi qua cả một đời người.

Chương 76: Thư Tình (Hoàn)

DTV-EBOOK

Phương Hạm được anh ôm một lúc, cảm thấy hơi nóng. Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh đang vòng qua eo mình ra, rồi cầm điện thoại định lướt chút trước khi ngủ.

Có lẽ vì động tác hơi mạnh, suýt nữa làm Giang Diệc Nhiên tỉnh dậy.

Cô rón rén nghiêng người lấy điện thoại, thì chợt nghe thấy Giang Diệc Nhiên khẽ rên một tiếng, lầm bầm nói:

“Trong áo...”

“Áo gì cơ?” Phương Hạm hỏi lại.

“Ở trong áo đó.” Anh nhúm mày, vừa nói mơ hồ vừa cố mở mắt như muốn ngồi dậy, nhưng cuối cùng lại không thành, chỉ vờ tay khẽ một cái rồi lại nằm im.

Phương Hạm không hiểu anh đang nói gì, nhưng sợ mình bỏ lỡ điều quan trọng nên vẫn hơi nghi hoặc mà bước xuống giường, đi lục chiếc áo vest của anh đặt trên ghế sofa.

Cô vừa ngồi xuống, thò tay vào túi áo vest, quả nhiên lấy ra được một tờ giấy.

Phương Hạm hơi nhúm mày, liếc nhìn người đang nằm trên giường.

Giang Diệc Nhiên đã ngủ lại, nằm im không động dậy. Có lẽ vì có hơi men nên tiếng thở nặng hơn thường ngày.

Chiếc đèn ngủ phía xa vẫn sáng, ánh sáng ấm áp như màu lửa lò, khiến không gian căn phòng chìm trong sự yên tĩnh và an lành.

Cô thu lại ánh mắt, ngồi trên sofa, mím môi rồi mở tờ giấy ra trên đầu gối.

Là nét chữ của Giang Diệc Nhiên, mềm mại, phóng khoáng.

Gửi bạn học Phương thân mến,

Chỉ còn ba tiếng nữa là đến lễ cưới của chúng ta.

Anh chưa từng viết thư cho ai, cũng chẳng biết thư tình nên bắt đầu thế nào. Dù hồi học trò từng nhận không ít, nhưng lâu quá rồi, chẳng còn nhớ nội dung nữa.

Những năm qua bận rộn vì tập luyện và thi đấu, có thể ngồi xuống viết một đoạn dài thế này, có lẽ là lần đầu tiên.

Nhưng anh nghĩ, khi em đọc đến dòng chữ này, tức là người anh yêu đang đọc những ý nghĩ rời rạc, vụn vặt trong đầu anh. Cảm giác đó, thật sự khác với khi đối mặt.

Giống như lúc anh đọc những dòng em từng viết, qua từng nét bút trên trang giấy, dù đã bao năm không gặp, hình ảnh em tuổi mười sáu, mười bảy vẫn như hiện về mơ hồ trong trí nhớ.

Anh không phải kiểu vừa gặp đã yêu. Nhưng như thế lại hay. Vì anh luôn thấy “yêu từ cái nhìn đầu tiên” có gì đó hơi viễn vông.

Lúc đầu anh chỉ nhớ em là cô gái hay ốm, là người đặc biệt nhất lớp. Mỗi lần học thể dục, em luôn tách

khỏi nhóm, đứng một mình ở bên kia. Nhìn rất khác biệt.

Anh từng nhìn em một cái, lúc đó em đang cúi đầu đứng cạnh giáo viên. Chắc em không để ý anh đâu.

Khi ấy, anh nghĩ: “Con gái gì mà yếu đuối thật, đến chạy cũng không chạy nổi, không phải đang giả vờ đấy chứ?”

Rồi sau đó, chúng ta thành bạn cùng bàn.

Em ít đến lớp, hầu như lúc nào cũng là anh ngồi một mình hai chỗ. Anh vẫn nhớ cái hôm mùa đông, em quay lại lớp sau một thời gian dài vắng mặt.

Cô giáo gọi em lên đọc bài văn. Anh chỉ nghe được mấy câu, nhưng đến giờ vẫn nhớ mơ hồ đoạn em viết về một ngày tuyết rơi, đi khám bệnh ở Bắc Thành.

Những ngày sau đó, chúng ta hay gặp nhau trên tuyến tàu điện số 2 sau tiết học buổi tối.

Cảm giác về em khi đó là rất yên tĩnh, giọng nói nhỏ nhẹ, lúc nói chuyện với anh dường như còn không dám nhìn thẳng vào mắt. Nhưng khi anh bất ngờ nhìn sang, lại bắt gặp em cũng đang nhìn mình.

Ngăn bàn em lúc nào cũng gọn gàng, khiến anh nhớ đến truyện cô gái ốc sên trong cổ tích.

Sau đó, anh đã mắc sai lầm. Khiến hình ảnh của em trong anh chỉ còn lại cái tên và một tấm ảnh. Nhưng may thay, cái tên và ảnh ấy sau tám năm lại một lần nữa hóa thành người thật việc thật.

Nói đúng ra, bức thư này giống một bức thư hồi âm hơn. Là món quà đáp lại bức thư tình năm xưa

mà anh đã đọc không biết bao nhiêu lần.

“Yêu từ cái nhìn đầu tiên” rất mộng mơ, nhưng cũng chỉ là cảm xúc nhất thời. Trong đời, có thể có vô số lần như thế.

Chỉ có sự yên ổn là khác biệt.

Em biết không? Trong môn quần vợt, vạch giữa và vạch biên song song với nhau, từ chính giữa lưới đến đường phát bóng.

Theo luật, khi giao bóng, miễn là đứng ngoài đường cuối sân và trong vùng giữa vạch biên với vạch trung tâm thì đều hợp lệ. Nhưng ở các trận đánh đơn, vận động viên luôn chọn vị trí gần trung tâm nhất, và suốt trận cũng không rời xa điểm đó.

Từ khi bắt đầu sự nghiệp tennis, anh đã được nhắc đi nhắc lại về tầm quan trọng của đường trung tâm ấy.

Trong đánh đơn, dù tấn công hay phòng thủ, một người phải kiểm soát toàn bộ sân đấu. Dù đối thủ đánh bóng vào đâu, từ vị trí trung tâm lao đến vẫn là hợp lý nhất.

Người chơi phải luôn để ý mình có lệch khỏi trung tâm không. Chỉ khi ở gần đó, mới cảm thấy vững vàng. Nếu rời xa, tâm sẽ xao động, như thể mất kiểm soát trận đấu, phải lập tức điều chỉnh lại.

Giống như khi có em, anh mới yên lòng và trọn vẹn, mới có thể dừng lại tại chính nơi mình xuất phát.

Em chính là đường trung tâm của anh.

Bạn cùng bàn & nửa kia của em, Giang Diệc Nhiên

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàn thành rồi nhé ~~ Cảm ơn mọi người đã đồng hành suốt chặng đường!

Thật ra ban đầu mình không nghĩ truyện này lại được đón nhận như vậy. Lúc bắt đầu viết chỉ định làm một truyện ngắn SE thôi... Nhưng tất cả đều là duyên số. Có lẽ ông trời định sẵn đây là cái kết HE, mình chỉ là người thực hiện mà thôi.

Hậu truyện xin mọi người follow @Bồn La Bắc và siêu thoại “Ngày yêu thâm kết thúc”.

Một lần nữa cảm ơn mọi người rất nhiều. Nếu bạn thích truyện hoặc yêu quý Phương Hạm và Tiểu Giang thì hãy để lại 5 sao hoặc bình luận dài nhé!

Hẹn gặp lại ở truyện sau!!

Lời của editor: Vậy là kết thúc 1 bộ truyện dài đầu tiên của tui trong ngôi nhà này rồi.

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tui đến tận giờ phút này. Mãi iu:3

HOÀN TOÀN VĂN BẢN